

Giới thiệu Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây

Editor: Losedow

Thể loại: Cổ đại

Lời dẫn:

Ở Dị Thiên Nhai đã được bao phủ bởi một vùng tuyết trắng ngần sáng lóa dưới ánh trăng, ánh trăng sáng cong cong, sương giăng trắng cả đất, tất cả tạo nên một bức tranh vô cùng tuyệt đẹp như thơ như họa.

Ở trên Dị Thiên Nhai được xem như quang cảnh rất đẹp nhưng ở dưới thì không đẹp được như trên núi. Trên con đường nhỏ có tên Phong Tuyết chạy giữa hai ngọn núi, gió lạnh gào thét mà qua cuốn theo vô vàn bông tuyết bay lượn giữa không trung.

Có tiếng sáo vang lên từ trên vách núi, nghe loáng thoáng như một khúc quân ca. Người thổi sáo trình độ không cao nhưng hơi rất dài, khúc quân ca này mặc dù chệch choạc nhưng được cái âm lượng rất lớn, xuyên qua tiếng gió gào thét truyền thẳng xuống dưới vách núi, truyền vào trong tai mọi người.

"Đã thổi được ba năm rồi, tại sao vẫn còn sai nhịp được?" Một người khách buồn là Lão Hồ co người bên chân con lạc đà của mình, bịt tai than thở.

Lão Lý là người đã sinh sống nhiều năm trên con đường đầy gió tuyết này đã cuộn mình trong chiếc áo bông, chậm rãi lấy một chiếc mũ che tai bằng da cáo ra đội lên đầu, thoải mái nhắm mắt chuẩn bị ngủ: "Quen rồi, đi ngủ sớm thôi, bài này không thổi hết đêm sẽ không dừng lại".

Lão Hồ giương mắt nhìn lên trên vách núi nhưng gió tuyết đã che khuất tầm mắt. Ông ta vỗ vỗ khuôn mặt đông cứng vì lạnh, cho thêm củi vào đống lửa rồi mới cuộn chặt áo bông. Sau khi suy nghĩ một lát, ông ta lại móc lấy hai cục bông từ trên áo ra nhét vào tai, ngả người nằm xuống, ngáp ngừng nói: "Cũng không biết ai đang thổi sáo trên vách núi, ngày ngày thổi, đêm đêm thổi, gió tuyết lớn như vậy mà vẫn cứ thổi, chẳng lẽ không lạnh à?"

Lão Lý đã nửa chìm vào giấc mơ, ngáp một cái, trả lời câu được câu chăng: "Không biết hẳn có lạnh không, tôi chỉ biết người này thổi quân ca tồi như vậy, nếu như Dận sư phụ nghe thấy thì chắc chắn sẽ tức giận đến hộc máu".

Dận sư phụ là nhạc công giỏi nhất Đại Lương, bài quân ca này chính là tác phẩm thành danh của ông ta.

Mười năm trước, Đại Lương và nước Đại Sóc ở phía nam trở mặt. Đêm trước ngày đại quân xuất chinh, trong lúc các tướng quân tuyên thệ, Dận sư phụ xúc động trước bầu không khí trang nghiêm, múa bút vẩy mực ngẫu hứng sáng tác trước ba quân, một mạch viết xong khúc quân ca, lần điệu sục sôi, hát lên làm mọi người cuộn cuộn huyết khí, sĩ khí dâng trào. Từ đó khúc quân ca này trở thành lựa chọn số một để khích lệ sĩ khí trước khi giao chiến, ông ta cũng một khúc thành danh, thiên hạ đều biết tiếng, danh vọng tăng gấp trăm lần.

Nếu để ông ta nghe thấy có người thổi khúc quân ca ông ta hài lòng nhất một cách thâm thúy này thì sợ rằng sẽ tức giận đến mức ra roi thúc ngựa đến Dị Thiên Nhai ở mãi vùng biên tái, lôi cổ người thổi sáo trên vách núi xuống chửi mắng thậm tệ.

Đại Lương và Đại Sóc giao tranh mười năm, đánh vô số trận, người cướp một mảnh đất của ta, ta lại cướp mạnh đất đó về, hai bên giằng co không dứt.

Mới đầu trăm họ hai nước còn rất hào hứng, nghe ngóng tình hình chiến sự là việc phải làm hàng ngày mỗi lúc trà dư tửu hậu. Hôm nào có người biết được một tin tức từ nguồn không chính thống là nhất định sẽ giữ chắc như giữ một pháo đài quân sự quan trọng, chờ đến lúc tất cả mọi người trong quán trà đều hứng thú mới chịu bắt đầu kể chuyện.

Sau đó càng ngày càng nhiều trận chiến diễn ra, hôm nay người thua ta thắng, ngày mai người thắng ta thua, đánh tới đánh lui cũng không có gì mới. Cùng với thời gian, hứng thú của trăm họ cũng nhạt dần, những chuyện như tên Nhị Cầu Tử nhà đối diện nhìn trộm khuê nữ nhà hàng xóm tám, bà chủ bán rượu liếc ngang liếc dọc với đứa ở đưa rau lại trở thành chủ đề tán chuyện. Suy cho cùng thì đánh nhau sống chết vẫn không thú vị bằng những việc vặt vãnh trong cuộc sống xung quanh.

Đại Lương là nước yếu, mấy năm nay thường thua trận, không những phải cắt đất bồi thường mà còn dùng cả chiêu bài gả công chúa cầu thân để được tạm thời bình an. Trong vòng mười năm Đại Lương đã gả bốn công chúa, hai người yếu đuối đã mất ngay trên đường đến Đại Sóc, một người vào cung chẳng bao lâu cũng mất vì nhớ nhà buồn bã u sầu, đành phải gả công chúa An Ninh đến Đại Sóc bình an. Do công chúa An Ninh xinh đẹp mê người nên Sóc vương mừng rỡ phong làm quý phi, từ đó cuộc giằng co ở biên giới hai nước mới được hạ màn.

Nhiều năm chiến đấu, không dễ gì được yên ổn một hồi, tướng sĩ hai nước cũng rất mệt mỏi, vì vậy hai bên hiểu ngầm vạch một đường thẳng chia đôi khu vực tranh chấp nhiều nhất, hai quân dựng trại đóng quân dọc theo đường thẳng này, không còn xâm phạm lẫn nhau.

Vì vậy đường thẳng này cũng trở thành biên giới tạm thời, Dị Thiên Nhai ở chính giữa đường thẳng này, quả thật là một nơi cả hai bên đều không quản được.

Đánh trận là đánh trận, làm ăn là làm ăn, trao đổi thương mại của người dân hai nước chưa bao giờ gián đoạn. Do có vị trí địa lý rất tốt nên khe núi Phong Tuyết đã trở thành con đường các khách buôn thường xuyên phải đi qua.

Ba năm trước có người bắt đầu thổi sáo trên Dị Thiên Nhai, thổi ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, khách buôn qua lại bị ép phải nghe đủ ba năm, từ lúc đầu bị làm phiền phát điên đến lúc có thể coi như một khúc hát ru là một quãng đường hết sức gian khổ.

Thổi sáo ba năm, thổi điểm thổi không cố định, thổi bao lâu cũng không cố định, không có bất cứ quy luật nào, hoàn toàn phụ thuộc tâm tình người thổi sáo. Có lúc bắt đầu từ nửa đêm, thổi đến hết đêm. Có lúc bắt đầu từ trưa, thổi một lần là dừng. Còn lúc hân vui vẻ sẽ thổi lâu hơn hay lúc không vui hân thổi lâu hơn thì không có người nào biết được.

Trừ các khách buôn lạc đà không thể không đi qua Phong Tuyết cầu, tướng sĩ hai quân trong quân doanh dưới chân núi cũng bị tiếng sáo thường xuyên vang lên giữa đêm này ám ảnh và hành hạ ba năm.

Đám hiệu úy không ngủ được mấy lần nổi giận đùng đùng dẫn binh lính trèo lên Dị Thiên Nhai, muốn bắt người thổi sáo này về đánh cho một trận. Tuy nhiên Dị Thiên Nhai vừa cao vừa dốc, gió lớn tuyết tron, trèo lên cao còn không có cả chỗ đứng, người binh thường hoàn toàn không thể trèo lên được, vì vậy lần nào cũng phải mất công mà về.

Vậy người thổi sáo trèo lên kiểu gì? Vấn đề này thật sự làm mọi người vô cùng khó hiểu.

Đêm nay tiếng sáo lại vang lên đến nửa đêm, trong quân doanh Đại Lương, một binh sĩ cấp thấp vừa kéo quần vừa run rẩy đi từ nhà vệ sinh ra, trong lòng tưởng nhớ ở chốn ẩm áp, co chân chạy về doanh trại trát đất theo tiết tấu của tiếng sáo.

Chạy được nửa đường, hân vội dừng lại, nghiêng đầu lắng nghe. Cung... Thương... Giác... Chủy (*ngũ âm thời xưa, gồm cung, thương, giác, chủy, vĩ*)...Ồ, quả nhiên lại thổi sai.

Ba năm, thằng con mình ở quê đã biết chạy rồi mà tiếng sáo này vẫn không có một chút tiến bộ nào, lần nào cũng sai ở cùng một chỗ. Binh sĩ hà lòng hà dạ buộc dây lưng, mẹ mình vẫn nói mình đầu óc bả đậu, thiên hạ không có ai ngu ngốc hơn. Mẹ sai rồi, trên đời này vẫn còn có người ngu ngốc hơn con, người trên Dị Thiên Nhai này chính là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Truy Phong xuất hiện

(Tía nói, thích một người không nhất định phải lâu như trời đất, chỉ cần thích thật lòng, thích đậm sâu thì bất kể sống chết, người này đều sẽ ở trong lòng con, mãi mãi bên con).

Mùa xuân, tháng ba, gió tuyết ngừng, bão cát đại mạc bắt đầu thổi.

Lúc đó khái niệm bão cát còn chưa xâm nhập lòng người, bất kể quân Đại Lương hay là quân Đại Sóc đều không có ý thức bảo vệ cỏ cây. Nhiều năm chinh chiến, gót sắt chiến mã đào ra vô số hố đất khó coi trên thảm cỏ vốn tốt tươi.

Cũng bởi vì nhiều năm chinh chiến nên trăm họ hai nước không có tâm tình gì đến nơi biên hoang chiến loạn này trông trọt, vì vậy khu vực dưới Dị Thiên Nhai có vị trí rất tốt lại vẫn luôn hoang vu, cỏ cây tiêu điều, mùa đông còn đỡ, vừa đến mùa xuân sẽ tỏ ra cực kì thê lương.

Không nhìn ra bất cứ thứ gì liên quan đến "xuân về hoa nở, trăm hoa khoe sắc", cùng với những cơn gió lớn còn chưa hề ảm áp, cát vàng bay đầy trời che kín thái dương, tướng sĩ hai quân không thể không trang bị khẩu trang chống gió, cả khuôn mặt bị che kín mít, chỉ lộ ra hai con mắt để quan sát.

Kì thực nếu không phải để đi đường không lao vào tướng quân, đi vệ sinh không rơi xuống hố phân thì đại đa số binh sĩ còn muốn che nốt cả hai mắt lại. Những hạt cát vàng li ti dày đặc như sương bay đến ộp trời ngập đất, chỉ đứng một lát lông mi đã bám đầy cát bụi, hai mắt cay xè, nước mắt giàn giụa, cực kì ảnh hưởng đến thị lực.

Ở đây chỉ toàn là hoang mạc cát vàng, nhưng thảo nguyên Dã Tây cách Dị Thiên Nhai năm mươi dặm lại xanh mơn mẫm, bãi cỏ xanh biếc như một tấm thảm nhung trải dài, vô số đóa hoa nhỏ màu trắng xanh nở rộ như bầu trời đầy sao điểm xuyết trên thảm nhung đông đưa dưới ánh mặt trời trêu chọc những con ngựa đi qua. Lầy sông Thú làm biên giới, cả khu vực này là một đồng cỏ đất đai màu mỡ, loại cỏ thiên nhật tốt tươi nở đầy hoa nhỏ màu trắng xanh này là đồ ăn mà đàn ngựa hoang thảo nguyên thích nhất.

Hôm đó là một ngày nắng đẹp, trời quang vạn dặm, đứng giữa mùa cỏ thiên nhật tươi tốt nhất. Đột nhiên có tiếng sấm rền nổi lên phía xa xa, tiếng sấm dường như vang lên từ dưới mặt đất, cả đồng cỏ lớn như vậy cũng phải run rẩy. Đám thảo hoang, chồn cỏ, chuột nhắt và rất nhiều loài vật nhỏ không biết tên tới tập dưng ăn, đóng tai lắng nghe, về mặt bất an nhìn về phía cuối đồng cỏ mệnh mông bát ngát.

Sấm sét còn chưa đến, gió bụi đã nổi lên.

Một vệt dài năm màu sắc sỡ xuất hiện phía ven đồng cỏ xa xôi kéo theo cát bụi cuộn cuộn như một tia sét đánh tới với tốc độ cực nhanh.

Gần đến trước mặt mới thấy rõ đây lại là một đàn ngựa do vô số những con tuần mã cao lớn uy mãnh màu sắc khác nhau tạo thành, như một con sóng lớn tràn đê mà vào, uy thế kinh người.

Đàn ngựa lao nhanh chẳng mấy chốc đã đến nơi, vô số vô ngựa lạnh lùng đạp lên đồng cỏ, đạp nát những ngọn cỏ vươn cao, như muốn đạp vỡ cả

đồng cỏ này.

Ở vị trí đầu mũi tên chính giữa con sóng lớn, một con ngựa to màu đỏ tía cực kì nổi bật, thân cao chân dài, lông bờm óng mượt, những cơ bắp chứa đầy sức mạnh lấp lánh dưới ánh nắng. Tốc độ của đàn ngựa đã cực nhanh nhưng con ngựa màu đỏ tía này vẫn chạy rất nhàn hạ ở vị trí dẫn đầu, dường như nó đang cố gắng hạn chế tốc độ của mình, dẫn theo đàn ngựa chạy đến khu vực cỏ thiên nhiên tươi tốt nhất trên đồng cỏ.

Đàn ngựa hoang thảo nguyên Dã Tây vang danh thiên hạ, quả nhiên bất phàm

Cách đó không xa, trên dốc núi cao có bốn con tuần mã. Trong tiếng vó ngựa như sấm rung trời, những con ngựa này vẫn hoàn toàn không loạn, bốn vó đứng vững vàng trên sườn dốc, ngay cả nhịp thở cũng không hề thay đổi, cũng bình tĩnh như những người đàn ông ngồi trên lưng chúng.

Bốn người bốn ngựa đứng yên lặng trên dốc cao nhìn đàn ngựa hoang cuộn cuộn chạy qua như một con sóng lớn. Một người đàn ông trong số họ lộ vẻ kinh ngạc và thêm muốn, không nhịn được cất tiếng khen: "Ngựa tốt!"

Dường như có thể nghe thấy lời khen ngợi, con ngựa màu đỏ tía hất đầu, cất vó, ngày càng kiêu ngạo đắc ý.

Nhìn con ngựa màu đỏ tía rõ ràng là con ngựa đầu đàn của đàn ngựa hoang, khỏe miệng người đàn ông mặc nguyên bộ đồ đen, mắt lạnh như nước đứng đầu lộ ra một nụ cười cực nhạt, cúi xuống bên tai con ngựa đen tuyền cũng rất to khỏe của mình nói nhỏ: "Truy Phong, chạy đua với nó nào!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Lời thề hai năm

"Truy Phong, chạy đua với nó nào!"

Cả người đàn ông và con tuần mã đều đen như bóng đêm, chỉ có bốn vó con ngựa đó có một vòng lông trắng như tuyết, cực kì cao quý thần thái, thân cao chân dài không kém con ngựa màu đỏ tía đó bao nhiêu.

Ngựa sinh ra để chạy, lúc trước thấy đàn ngựa hoang lao qua như sấm rền dưới chân, con ngựa đỏ tía chiếm hết oai phong, con ngựa màu đen sớm đã muốn được so tài, chỉ có điều đã được huấn luyện nghiêm khắc nên không dám tự ý hành động khi chưa được chủ nhân cho phép. Lúc này vừa được chủ nhân ra lệnh, nó đâu còn nhẫn nhịn được nữa, bốn vó như bay dững mãnh lao xuống dốc cao như một mũi tên nhọn đâm thẳng vào đàn ngựa hoang vạn ngựa cùng phi.

Tốc độ của nó nhanh như điện, bốn vó như đập tuyết cười mây mang theo khí thế thẳng tiến không lui. Chỉ trong nháy mắt nó đã chạy tới trước đàn ngựa, lao thẳng tới chỗ con ngựa lớn màu đỏ tía, hơi thở của nó gần như thổi vào đầu con ngựa nọ.

Con ngựa đỏ tía trước đó đang cố ý giảm tốc độ, kiêu ngạo như đứng đỉnh đạo bước đột nhiên phát hiện kinh địch, hơn nữa kinh địch này còn là một kẻ vắng lai không thuộc đàn của mình. Khí thế vương giả của nó lập tức bị kích thích, không còn áp chế tốc độ, cánh mũi rung lên, bốn vó bung ra, bắt đầu toàn lực chạy như điên.

Đàn ngựa hoang cũng bị kích thích cùng chống lại kẻ từ bên ngoài tới, được con ngựa đỏ tía dẫn theo, tốc độ cả đàn chợt nâng cao như nước lũ cuộn cuộn lập tức nhấn chìm một người một ngựa màu đen đỏ.

Với tốc độ nhanh như vậy, trong vòng vây của nhiều ngựa như vậy, chỉ cần tốc độ của con tuần mã màu đen hơi giảm bớt là người đàn ông trên ngựa sẽ khó thoát khỏi vận mệnh bị hất ngã rồi bị vạn con ngựa chà đạp. Dưới vô vàn vó ngựa này, chắc chắn không ai còn có cơ hội sống sót.

Trong tình thế nguy hiểm như vậy, người đàn ông trên con ngựa đen vẫn vững vàng như một tảng đá, vẫn bình tĩnh như nước hồ sâu, không chút hoang mang kéo cương, xoay ngựa, nghiêng người, tốc độ không hề giảm, lách qua khe hở giữa đàn ngựa với góc độ nhỏ nhất như kiếm sắc xuyên qua đám mây, một lần nữa chạy tới bên cạnh con ngựa đỏ tía.

Muốn giành được tiên cơ giữa vạn ngựa cùng phi, dĩ nhiên bảo mã là rất quan trọng, nhưng trình độ của kỵ sĩ còn quan trọng hơn, tốc độ, sức mạnh, góc độ, không thể thiếu bất cứ thứ nào. Vừa rồi người đàn ông này lách qua đàn ngựa thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực ra độ khó rất cao, cũng cực kì nguy hiểm. Từ đó có thể thấy thuật cưỡi ngựa của người này đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, quả thật rất khó tưởng tượng.

Gặp phải đối thủ thật sự, sự kiêu ngạo của con ngựa đỏ tía càng tràn ngập. Nó trợn mắt nhìn con ngựa màu đen bên cạnh, hơi thở phun mạnh, lần nữa tăng tốc.

Tuy nhiên con ngựa màu đen cũng không phải loại tầm thường, bốn vó guồng như gió, lông bờm tung bay, trong nháy mắt đã lại đuổi kịp đối thủ.

Hai ngựa một người hóa thành hai vệt tàn ảnh một đỏ một đen lao vút về phía ánh mặt trời sắp lặn xa xa, bỏ lại đàn ngựa hoang ở mãi đằng sau.

Gió thổi phàn phật, người đàn ông trên ngựa tay áo tung bay, mặt càng ngày càng sáng, nụ cười càng ngày càng tươi.

Trong thời gian ăn một bữa cơm, hai con ngựa đã chạy được hơn mười dặm. Hơi thở của con ngựa đỏ tía đã nặng nề, trên cổ cũng lấp lánh mồ hôi.

Con ngựa màu đen cũng thở phì phò, cánh mũi không ngừng rung động.

Nhưng hai con ngựa vẫn tiếp tục chạy, tốc độ không hề giảm, chớp mắt đã đến dưới chân Dị Thiên Nhai, chỉ còn cách quân doanh Đại Sóc có vài dặm.

Xa xa nhìn thấy quân kì Đại Sóc phấp phới, người đàn ông áo đen ghim cương ngựa, con Truy Phong màu đen hí dài một tiếng, giờ hai chân trước lên. Người đàn ông ngồi ngay ngắn trên ngựa cao giọng cười to, tinh thần phấn chấn: "Ngựa tốt! Hôm nay dừng ở đây, hôm khác lại tìm người thi đấu".

Nhìn con ngựa đỏ tía biến mất sau Dị Thiên Nhai, Truy Phong dùng bốn vó cào cát vàng, thờ phỉ phỉ không chịu phục.

Ngũ quan như điêu khắc của người đàn ông giãn ra, tâm tình hiển nhiên hết sức khoan khoái, vỗ cổ ngựa cười nói: "Nó không có hàm thiếc, không có yên cương, người phải chờ thêm một người, đương nhiên bất lợi hơn nó. Lần sau ta thả người ra, cho người đến thảo nguyên Dã Tây này đua với nó một trận sáng khoái".

Truy Phong rất hiểu ý người, đôi mắt to trong như nước lộ ra vẻ chờ mong. Vốn nó cũng là vua trong loài ngựa, được huấn luyện chuyên nghiệp, thông hiểu các loại tránh né chiến thuật, hơn đám ngựa hoang không có quy củ đó vô số bậc, vốn vẫn cao ngạo coi khinh thiên hạ. Nhưng so với con ngựa đỏ tía, nó lại thiếu sự hoang dã tự do vô câu vô thúc, lần so tài này quả thật hơi uất ức và không cam lòng.

Chỉ dựa vào không hàm thiếc không yên cương, trần trụi ra trận thôi sao? Có bản lĩnh thì chờ thế tử nhà ta không ăn không uống hành quân cấp tốc năm trăm dặm thử xem người có mệt nằm bò ra không!

Một lát sau ba người còn lại lần lượt chạy tới, một người trong đó vội vàng nói: "Thế tử, phía trước đã là quân doanh Đại Sóc, không thể đi tiếp được".

Người đàn ông áo đen trẻ tuổi ngồi trên ngựa, tư thế hiển ngang, khí thế ép người, nhìn quân kì Đại Sóc xa xa, đôi mắt như nước hồ nông sâu khó dò, trong giọng nói lại mang ngạo khí không cho phép nghi vấn: "Hai năm, trong vòng hai năm, ta phải làm cho thiết kỵ Đại Lương vui sướng rong ruổi vô câu vô thúc trên thảo nguyên hoang mạc này!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tiếng sáo loạn nhịp

Đêm đen dày đặc, quân doanh Đại Lương đèn đuốc sáng choang.

Trong doanh trường chủ soái ở chính giữa, đèn Bác Sơn thếp vàng sáng như ban ngày, trên kim án quét sơn đen bày một tấm bản đồ, một người đàn ông trẻ tuổi đang cúi đầu cầm bút tô vẽ gì đó.

Nhìn kĩ lại thì đó chính là người trẻ tuổi sáng sớm hôm nay thúc ngựa chạy như điên trên thảo nguyên Dã Tây. Lúc này chàng đã thay bộ y phục màu đen gọn ghẽ, mặc một chiếc cẩm bào tay áo hẹp cũng màu đen, trên cẩm bào có thêu hoa văn rồng vờn mây màu bạc, càng khiến khuôn mặt tuấn tú tỏ ra tinh khiết như sương, nhưng khí chất lại lạnh lùng cứng rắn như dao chém. Chàng còn rất trẻ, chỉ lẳng lẳng ngồi đã có một khí thế mạnh mẽ thấu xương làm mọi người không dám coi thường.

Người đàn ông trẻ tuổi đang chăm chú vẽ vào tấm bản đồ, ngòi bút chấm mực nhẹ nhàng bay múa. Đột nhiên chàng như tỉnh dậy, ngòi bút dừng lại, một giọt mực rỏ xuống để lại một điểm đen khó coi trên tấm lụa trắng như tuyết.

Một khúc quân ca cực kì khó nghe vang lên từ Dị Thiên Nhai cách đó không xa, bay thẳng vào trong doanh trại, chui vào trong tai mỗi người.

Phó tướng đứng bên cạnh nhìn giọt mực đen trên tấm lụa, sắc mặt còn đen hơn mực. Thế tử điện hạ bất chấp安危 của bản thân, mấy lần xâm nhập doanh trại địch, xem xét địa hình xung quanh mấy tháng liền chính là để vẽ tấm bản đồ này. Mất thấy đã sắp hoàn thành, vậy mà lại bị hỏng vì một khúc quân ca sai nhịp khó nghe.

Lúc này viên phó tướng thật sự chỉ hận không thể lôi người thổi sáo trên Dị Thiên Nhai xuống hành hung một trận.

Nhưng hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên khúc quân ca này được thổi, cũng không phải ngày đầu tiên thế tử đến đại doanh. Tiếng sáo có khó nghe đến mấy thì nghe mãi cũng sẽ quen, cùng lắm là trước khi đi ngủ mắng chửi vài tiếng như nhiều tướng sĩ ở đây. Tại sao hôm nay thế tử điện hạ lại có phản ứng mạnh như vậy? Chẳng lẽ người tinh thông âm luật sẽ khó chịu hơn khi nghe thấy một khúc nhạc sai nhịp hay sao?

Thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự chăm chú nhìn vết mực trên bản đồ một hồi lâu, đột nhiên ngừng đầu hỏi: "Lưu Chính, Triệu Vô Cực và mấy thám báo phái ra ngoài đã về chưa?"

Phó tướng Lưu Chính trả lời: "Còn chưa về".

Lâu Dự đặt bút xuống, vo tẩm lụa trước mặt thành một cục ném sang bên cạnh.

Dù sao núi sông khe rãnh đều ở trong đầu, lúc cần dùng lại vẽ một bức khác là xong. Vừa rồi ngồi bút run lên là vì khúc quân ca trên Dị Thiên Nhai bị lạc một nốt.

Người thổi quân ca này mặc dù ngũ âm không thuộc thất khiếu không thông đến mức hiếm thấy, may mà ngu ngốc tới cực điểm thì lại có hồi quang phản chiếu, mặc dù thổi sai vô số nốt nhưng lần nào cũng sai ở cùng những nốt đó, chưa bao giờ thay đổi. Hôm nay đột nhiên người đó lại thổi sai một nốt khác, chắc hẳn phải có chuyện lạ gì.

"Sai người đến gần Dị Thiên Nhai tiếp ứng". Lâu Dự nhú chặt hai hàng lông mày, lạnh giọng hạ lệnh.

"Rồ!" Lưu Chính nhận lệnh quay đi.

Đám người đi cùng Triệu Vô Cực đó đều là những người xuất sắc trong thám báo doanh, lần này mạo hiểm cải trang tiến vào lãnh thổ Đại Sóc là để tìm hiểu một tin tức bí mật. Bí mật này cực kì quan trọng, nếu như là đúng thì sẽ có thể trở thành một ngòi nổ buộc Đại Lương và Đại Sóc lại khai chiến.

Mấy năm nay hai nước giả bộ duy trì cục diện chung sống yên bình, nhưng những người chinh chiến đã quen đều biết vẫn có rất nhiều cuộc giao tranh mang tính thăm dò ở khu vực biên giới, đốm lửa đã có xu thế đốt cháy cả cánh đồng.

Nhưng lần này thì khác. Nếu như công chúa An Ninh chết thật, đối phương nói rõ không muốn kết thân với nước Lương, nước Lương cần gì phải áp đặt nóng vào mông lạnh?

Người khác muốn tát người, người không thể giơ mặt ra cho người ta tát. Đại chiến sớm muộn cũng phải đến, không thể tránh né được.

Theo quan điểm của Lâu Dự, không bao giờ được đánh trận không có chuẩn bị. Đã sớm muộn kiểu gì cũng phải đánh thì nhất định một đòn phải trúng.

Mấy năm nay mài giáo mài gươm, dẫn tinh binh Hắc Vân kỵ đóng quân biên tái, đích thân nghiên cứu địa hình, tự tay huấn luyện binh lính, luyện cho đám sói con dưới tay kêu khóc không thôi, không bao giờ lười biếng việc quân chính là để chờ trận chiến này.

Chàng là người có địa vị cao quý, vốn không cần vất vả như vậy, nhưng chàng không quyền luyện sự phồn hoa của kinh thành, chủ động xin tiến về miền biên thùy tái ngoại chịu cực khổ khiến rất nhiều người kinh ngạc rơi cằm.

"Đám triều thần già nua mềm yếu này, khi gặp chuyện chỉ biết đề phụ nữ ngăn cản".

Nghĩ đến vệt nước mắt của cô cô trước khi lên đường cầu thân, khỏe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười lạnh: "Đám lấy công chúa nước Lương ta thì phải đổi đãi cho tử tế, nếu như lần này cô cô có gì bất trắc, ta nhất định sẽ khiến các người phải trả giá!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Hòn đá trên nhai

Ban ngày cát vàng bay đầy trời, buổi tối không khí lại cực kì trong lành, gió ngưng cát nghỉ, một vầng trăng cong sáng giữa khung trời.

Trên Dị Thiên Nhai, một bóng đen nhỏ nhắn đang leo lên trên. Vách đá dựng đứng trong mây, dưới vách núi có một khoảng lõm vào, bên trên nhô ra, rất khó leo lên.

Bóng dáng nho nhỏ đó lại leo rất thoải mái, dường như cực kì quen thuộc địa hình ở đây. Chỗ nào có mỏm đá nhô ra, chỗ nào có hốc lõm vào, chỗ nào có cành cây có thể mượn lực đều rõ ràng như lòng bàn tay. Khi thì mũi chân điểm nhẹ, khi thì bám cành mượn lực, nhảy trái nhún phải, nhẹ nhàng như vượn, chỉ vài lần đã lên đến giữa vách, dừng lại tại một cái hốc nho nhỏ trên vách đá không còn di chuyển nữa.

Hốc lõm này rất nhỏ, may mà bóng người nọ cũng rất nhỏ, vừa đủ để đứng một chân trong đó, một tay lại không thể không nắm thân cây nhỏ phía trên hốc lõm. Bóng đen cứ thế treo lơ lửng trên vách đá, gần như hòa lẫn vào vách núi.

Trăng lên đến đỉnh đầu, bóng dáng nho nhỏ đó đã treo trên vách núi một canh giờ không hề nhúc nhích. Mặc dù trời đã vào xuân nhưng thời tiết vẫn lạnh giá, quân sĩ dưới vách núi còn chưa dỡ cơi chiếc áo bông hai lớp. Nhiệt độ trên vách núi còn thấp hơn, treo đến nửa đêm không hề nhúc nhích như vậy thì không chết cóng cũng mới tay mà chết. Nhưng bóng dáng nho nhỏ đó lại rất dẻo dai, vẫn nửa treo giữa không trung không nói câu nào, hơi thở đều nhịp, dường như đã ngủ.

Ánh trăng chéo dần như vẽ ra một vệt sáng màu bạc cách hốc lõm trên vách đá không xa. Ánh trăng như nước, mềm mại sáng ngời, những nơi ánh trăng chiếu đến dần dần có mầm cây đâm ra, hút no ánh trăng, dần lớn lên với tốc độ mắt thường thấy được. Mầm non lớn dần, một đóa hoa nhỏ nở ra, màu hoa trắng quyền màu xanh như được điêu khắc bằng ngọc thạch loại thượng hạng dưới ánh trăng, ánh sáng lưu chuyển, lấp lánh rạng ngời.

Bóng dáng nho nhỏ treo lơ lửng nửa đêm cuối cùng cũng động. Một bàn tay tối đen vươn ra từ chỗ âm u trên vách núi, hái bông hoa như được điều khắc bằng ngọc thạch đỏ xuống, bật cười hề hề sung sướng.

Hết sức thận trọng cất bông hoa nhỏ vào trong lòng, bóng dáng nho nhỏ khẽ điểm mũi chân, cánh tay phát lực, búng người mấy lần nhảy lên đỉnh núi.

Dị Thiên Nhai rất dốc, cũng rất cao. Trên đỉnh núi, một vành trăng khuyết như đưa tay có thể hái được.

Ánh trăng chiếu khắp mặt đất sáng ngời, lúc này mới có thể thấy rõ bóng dáng nho nhỏ đó lại là một cậu bé chừng mười tuổi, bộ quần áo đen tuyền bằng vải thô lại hết sức sạch sẽ, chỗ khuỷu tay có một miếng vá, đường may rất khéo, hiển nhiên người vá áo rất giỏi vá may.

Đứa nhỏ này ngũ quan xinh xắn, da trắng nõn nà, dưới ánh trăng bạc càng tỏ ra mịn màng như ngọc. Đôi mắt nó rất đẹp, rất sáng rất trong, như sao trên trời, đưa mắt nhìn quanh, ngay cả ánh trăng phủ đầy ngọn núi cũng không sáng bằng.

Chỉ thấy nó quen đường quen lối tìm một chỗ sạch sẽ dưới gốc cây dâm bụt trên đỉnh núi rồi ngồi xuống, móc ra một cây sáo ngọc, hít sâu một hơi, bắt đầu đưa sáo lên thổi.

Cây sáo ngọc toàn thân trong suốt, sáng long lanh, tạo hình xinh xắn, không biết là thứ tốt đưa bé quần áo giản dị này lấy ở đâu ra.

Vẫn là bài quân ca đó, vẫn thổi sai âm lỗi nhịp quãng mũ tháo giáp, nhưng thằng bé thổi rất nhập tâm, vẻ mặt cực kì thoải mái.

Cuối cùng đã hái được nguyệt dạ liên, tía, con có thể cứu được tía rồi.

Mặt mày hớn hờ, nó thổi lại khúc quân ca hết lần này đến lần khác, đột nhiên nhíu mày, một âm bị lạc, nhịp điệu đã sai lại càng thêm sai. Nó mất hứng lau cây sáo ngọc, giận dữ: "Tiều gia đang thổi sáo êm đẹp dưới ánh trăng, lãng mạn biết bao, phong cách cỡ nào, vậy mà các ngươi lại đến quấy rầy, tía ghét các ngươi quá thật rất có lí".

Tức giận đến mức không thèm thổi sáo nữa, nó đứng lên vỗ vỗ mông, không thèm nhìn mà nhảy thẳng xuống dưới nhai đen ngòm, người không biết tình hình nhất định sẽ rất hoảng sợ, cho rằng đứa bé này nghĩ quần muốn nhảy nhai tự tử.

Chỉ thấy nó bám tay, đạp chân, thoải mái nhảy lên như vượn, chỉ thoáng chốc đã nhảy xuống giữa vách núi, ló đầu ra nhìn xuống dưới, móc một cây ná nhỏ bên người ra, tiện tay cạy một hòn đá trên vách núi, neho mắt ngắm chuẩn, kéo tay rồi thả ra.

"Vù..." Hòn đá nhỏ bay xuống dưới nhai như một mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Thoát nạn

Trăng khuyết sắp khuất dần dưới núi, sắc trời đã dần dần sáng lên, gió lạnh lại bắt đầu thổi, cát vàng lại tiếp tục che trời.

Lộc cộc lộc cộc.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, người đàn ông mặc đồ bó sát thúc ngựa phi nhanh trong cát vàng như khói như sương, cát bụi vó ngựa tung lên càng tăng thêm mức độ ô nhiễm của bão cát, hết sức ảnh hưởng đến môi trường.

Khi đám ngựa chạy đến gần mới phát hiện, trên người năm người đàn ông loang lổ vết máu, trên mặt phủ đầy cát bụi, ngay cả lông mày lông mi cũng bám một lớp bụi dày như đeo một chiếc mặt nạ bằng đất, nhìn qua cũng biết đã chạy một thời gian không ngắn trên hoang mạc này.

Ngựa phun hơi trắng, bốn vó tung bay, đã chạy gần hết sức, năm người vẫn liều mạng giật dây cương giục ngựa tiến lên.

Phía sau năm người không xa có bụi mù cuốn cuộn, không dưới mười truy binh theo sát không rời. Đám truy binh mặc mũ giáp màu xanh nhạt đồng bộ, tuần mã dưới hông đều có in hình nanh sói giống nhau. Điều này đã quá đủ để thấy rõ bọn họ là quân chính quy, có biên chế, ăn cơm nhà nước, không phải đám tặc khẩu ăn bữa sớm lo bữa tối, lưu manh trộm cướp khắp nơi.

"Vù vù vù..." Đám truy binh đặt cung bắn tên, mũi tên tới tấp bay đến như mưa. Mấy con chiến mã chạy trước lũ lượt trúng tên, ngựa bị đau phát cuồng, hoi quang phản chiếu, cát vó chạy như điên, đến lúc dùng hết chút sức mạnh cuối cùng mới nhún bốn vó ra, ngã nhào xuống đất.

Đám truy binh đuổi theo năm người này rồi vây quanh.

Thấy đã không thể chạy được nữa, năm người trốn chết đồng loạt rút đao ra leng keng, lăn người xuống ngựa, dựa lưng vào nhau đứng thành vòng tròn, mũi đao hướng ra ngoài, hành động đều tằm tắp, gọn gàng lưu loát, dù đã gặp cảnh khôn cùng vẫn không bối rối, thể hiện tố chất tâm lí rất cao.

Thống lĩnh truy binh giữ chặt dây cương, lạnh lùng nhìn năm người này, hạ lệnh: "Toàn bộ đều giết, một không để lại".

Đám kỵ binh quân phục thống nhất thúc ngựa lao tới, bắt đầu vùng đao chuẩn bị thu hoạch tính mạng những người này.

Năm người đứng dưới đất ánh mắt tập trung, chiến đao múa tít, hiển nhiên đã được huấn luyện đặc biệt, tuy chỉ có năm người nhưng gạt trên đỡ dưới, công thủ nhịp nhàng, phối hợp với nhau hết sức ăn ý, nhất thời đám kỵ binh lại không làm gì được bọn họ.

Thống lĩnh kỵ binh hét lớn một tiếng, rút trường đao gia nhập cuộc chiến. Ngồi trên lưng ngựa vùng trường đao từ trên chém xuống, một nhát đao của hắn đánh bay thanh đao của một người trong đó, lại thêm một nhát nữa chém người nọ thành hai nửa, máu tươi ngùn ngụt tung tóe khắp mặt đất.

Đồng đội chết thê thảm ngay bên cạnh nhưng sắc mặt bốn người còn lại vẫn không đổi, ánh đao co lại, lấy một người võ công cao nhất trong số họ làm mũi nhọn, bắt đầu liều chết phá vòng vây.

Thống lĩnh kỵ binh quát lớn, trường đao vùng lên, lại chém một người chết dưới đao.

Ba người còn lại lộ vẻ căm hận ngoan cố, hai người trong đó hoành đao lần tới, dùng chiêu hiểm nhất của bộ binh khi đối đầu với kỵ binh, cố gắng chém đứt chân ngựa để đối phương người ngã ngựa đổ.

Hiệu quả mặc dù tốt nhưng hành động này cực kì nguy hiểm, bởi vì vạn nhất vận may không tốt thì còn chưa chém được chân ngựa đã bị chân ngựa giẫm thành bánh thịt rồi.

Hiển nhiên hai người này đã được huấn luyện kĩ càng, hành động chém chân ngựa cực kì thành thạo trôi chảy, dường như trước đó đã từng chém vô số chân ngựa, mới lần hai vòng dưới đất đã chém bị thương hai con ngựa.

Hai con ngựa bị đau tung vó chạy như điên, người cưỡi trên lưng không ngừng kéo dây cương, nhưng chung quy sức người vẫn không bằng sức ngựa, cuối cùng lại bị ngựa lôi ra khỏi vòng chiến.

Người còn lại nhân cơ hội tung người bay lên, đá bay một truy binh, đoạt lấy chiến mã lập tức chạy trốn.

Những truy binh còn lại thúc ngựa đuổi theo nhưng lại bị hai người dưới đất không ngừng lần người chém ngựa ngăn cản. Hai người này cực kì quyết đoán, không ngờ lại bất chấp sống chết của mình, chỉ nhất tâm yểm hộ người đồng đội kia chạy trốn.

"Dù thế nào cũng phải để Triệu hiệu úy còn sống trở về, báo tin tức tuyệt mật này cho thế tử". Hai người có suy nghĩ giống nhau, múa tít chiến đao, dùng cảm không hề sợ chết.

Thống lĩnh truy binh cười lạnh giật mạnh cương ngựa, ngựa bay lên cao, bay qua hai người dưới đất đuổi theo người chạy trốn, trường đao chém thẳng xuống đầu người nọ.

Đúng lúc người nọ chuẩn bị đầu bay máu chảy, không biết một hòn đá nhỏ màu đen từ đâu bay tới đập trúng giữa mắt con ngựa của thống lĩnh truy binh, con ngựa đau đớn dựng người lên hí dài.

Bất ngờ không phòng bị kịp, thống lĩnh truy binh ngã xuống ngựa, lăn một vòng trên đất cát. Đến lúc ngời dậy phui hết đất vàng trên đầu rồi nhìn người phía trước thì người nọ đã chạy được một quãng xa.

Thống lĩnh truy binh giận dữ cầm đao đứng lên nhìn quanh. Rốt cuộc là kẻ nào thiếu đạo đức lại ném đá đúng thời khắc máu chốt như vậy? Xem ta một đao chém hắn thành hai đoạn.

Nhưng xung quanh chỉ có vách núi Dị Thiên Nhai đứng sừng sững lạnh lùng, tiếng gió hun hút càng khiến cảnh vật tỏ ra hoang vắng, đâu có lấy nửa bóng người nào.

Tìm khắp không thấy người ném đá giấu tay này đâu, thống lĩnh truy binh đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, lệnh thủ hạ chém chết hai người đàn ông chém chân ngựa yểm hộ cho đồng đội đó rồi hậm hực dẫn quân quay về.

Sau khi bọn chúng đã đi xa, một bóng người nhỏ bé đen sì thoáng qua trên lưng chừng Dị Thiên Nhai rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhét chiếc ná vào trong đai lưng, nhếch miệng cười nhìn bóng lưng hậm hực của thống lĩnh truy binh.

Tía đã nói, những người mặc bộ quân áo này đều không phải người tốt, nhưng lại không cho mình đến trêu chọc bọn chúng. Bắn mù mắt ngựa không coi là không nghe lời tía, mình chỉ trêu chọc ngựa chứ có trêu chọc người đâu.

Sau một hồi suy tư tìm một lí do rất chấp nhận được cho chính mình, đưa bé yên tâm, đưa cánh tay đen sì lên lau bụi trên mặt, sờ cây nguyệt dạ liên trong lòng, ngẫu nhiên ngâm một khúc quân ca sai nhịp rồi biến mất giữa cát vàng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Chốn đào nguyên

Đại mặc sờ dĩ trở thành đại mặc, không phải trời sinh mà là sau này mới tạo thành.

Chiến trận nhiều năm như vậy, bị muôn vàn vó ngựa đào lên nhiều năm như vậy, bị trăm họ hai nước vớt bỏ nhiều năm như vậy, thế là trở thành bộ dáng bây giờ, đất màu bị trôi, cát bụi đầy trời, một chút cũng không hề đáng yêu.

Nhưng ở một nơi ít dấu chân người sâu trong đại mặc lại có liễu rủ hoa cười, hình ảnh hoàn toàn trái ngược.

Dưới khe núi Thiên Nhận sau Dị Thiên Nhai, một dòng suối nước nóng trong suốt như ngọc đang bốc hơi nóng nhẹ nhẹ, xung quanh cỏ xanh hoa đỏ, sắc xuân tươi đẹp, rất nhiều đóa hoa đậm bọt nở đầy trên cây cao, màu sắc đỏ tươi như lửa.

Bên dòng suối, một con ngựa lớn màu đỏ tía cực kì thần tuấn đang nhai nhả cỏ non, ăn rất ngon lành, rất nhập tâm, chính là con ngựa đầu đàn hôm đó đã so cước trình với con Truy Phong màu đen trên thảo nguyên Dã Tây.

Con ngựa này thân cao chân dài, mắt như chuông treo, cơ bắp toàn thân săn chắc dẻo dai, tuyệt không có một chút mỡ thừa nào, da dẻ toàn thân bóng loáng, lông bờm dài mượt từng sợi rõ ràng rủ xuống bên cổ, dáng vóc cực tốt, nếu như có một cuộc thi ngựa mẫu thì giành giải nhất cũng không có vấn đề lớn.

Nhưng nếu chỉ có những thứ này thì chỉ có thể nói nó tuấn, không thể nói nó thần.

Thế gian này tuấn mã rất nhiều, thần mã lại rất ít, ngựa vừa thần vừa tuấn ít lại càng ít.

Sờ dĩ con ngựa màu đỏ tía này được gọi là thần tuấn, điểm mấu chốt là ở dưới chân nó.

Dưới chân nó có đồng đen sì sì mượt như nhung, nhìn kĩ lại thì hóa ra là một con báo đen cực kì hiếm thấy, toàn thân đen tuyền không hề có một sợi lông khác màu. Tuy nó còn bé, thân hình chưa cao to nhưng nanh vuốt đã rất sắc bén, lấp lánh ánh sáng lạnh, đủ để xé nát những con mãnh thú to hơn nó nhiều.

Nhưng lúc này con mãnh thú đó lại đang làm nũng, đối tượng làm nũng chính là con ngựa to đang vui đùa gặm cỏ như chết đói đó.

Con báo đen thân thiết cọ đầu vào chân ngựa, con ngựa không thèm nhìn, bực bội giờ chân đá văng ra. Con báo đen lăn mấy vòng dưới đất, lắc đằm ngâm nghĩ một hồi rồi lại chạy tới cọ tiếp không hề nhụt chí, phong độ càng đánh càng thua, càng thua càng đánh này thật khiến cho người ta bội phục.

Đại nghiệp ăn cỏ bị quấy rầy, con ngựa càng phiền muộn, thế là co chân đá con báo càng xa hơn. Báo đen bò dậy, đầu óc choáng váng, nghe răng nhếch miệng lộ ra nanh vuốt với con ngựa lớn rồi gầm lên mấy tiếng.

Con ngựa không hề để ý, tiếp tục ăn cỏ, phát đuôi như vừa đuổi được một con ruồi đen kêu vo vo.

Thấy đe dọa không có hiệu quả, con báo nhỏ đành phải lại gần, nhưng không dám tới gần quá mức, rụt rè đến nằm cách chân ngựa một đoạn, giờ vượt lên bắt mấy con bướm bướm.

Làm báo làm đến như thế, báo mẹ có biết thì nhất định sẽ xấu hổ mà chết.

Làm ngựa làm được như vậy, đúng là làm rạng rỡ tổ tông, các thế hệ tiền bối cũng được thơm lây.

Báo đen vô cùng buồn chán dùng chân trái đánh nhau với chân phải một lát, đột nhiên khịt mũi hú dài một tiếng, hóa thành một vệt đen lao về phía đứa bé vừa đi vào.

Đứa bé đưa tay che ngực, linh hoạt tránh thoát cú vồ tưởng như không thể trượt được của báo đen, vẫy tay chào hỏi con ngựa: "Xin chào đại Hồng!"

Con ngựa phì mũi mấy cái, bốn vó khỏe mạnh rung rung, ngẩng đầu quay ra nhìn về phía đám cỏ nước tốt tươi dưới suối, thể hiện rõ ràng sự khinh thường giận dữ đối với cái tên quá tầm thường này.

Đứa bé lại xua tay với con báo đen dưới đất đang lấy đà lao tới, chào hỏi: "Xin chào tiểu Hắc!"

Con báo đen lập tức khúm núm ghé tới, ôm lấy chân đứa bé, thân thiết vuốt ve, thể hiện rõ ràng sự hài lòng tuyệt đối với cái tên cũng tầm thường chẳng kém gì này.

Đứa bé vuốt đầu báo đen, vui vẻ chạy vào ngôi nhà tranh hơi cũ nát bên suối, hết sức phấn khởi kêu lên: "Tía, tía, con hái được nguyệt dạ liên rồi".

Tía không trả lời, tía không có nhà.

Trong nhà tranh rất sạch sẽ, trên giá sách bày đầy sách thuốc ngay ngắn, còn có rất nhiều tập tranh vẽ các loại binh khí hình thù kì quái.

Nét mực trên bức tranh đặt trên bàn sách còn chưa khô, hình vẽ là một người đẹp không hề ngoài dự tính.

Tía chưa bao giờ vẽ thứ khác, chỉ vẽ người đẹp, hơn nữa chỉ vẽ cùng một người đẹp, chính diện, mặt bên, mỉm cười, hờn dỗi, tức giận, muộn sầu, các loại hình thái biểu cảm trông sống động như thật. Người đẹp trên mỗi bức tranh đều cài một đóa hoa dâm bụt đỏ tươi trên mái tóc, sóng mắt long lanh, xinh xắn vô ngần.

Từ đó suy ra tia vẽ rất giỏi, hơn nữa lúc vẽ tranh luôn mang nặng tình cảm, bởi vì muốn vẽ một nữ nhân đẹp như vậy thì không phải chỉ cần dùng đến tay mà còn phải dùng đến cả trái tim.

Đứa bé hết sức thận trọng đặt một cái chặn giấy bằng đá lên trên bức tranh để khỏi bị gió thổi bay, sau đó thành thạo cho củi vào bếp, lấy một miếng thịt gà rừng sấy khô ra thái lát cho vào nồi gạo đặt lên bếp.

Sau khi bị ốm, tía chỉ có thể ăn cháo. Cháo gà rừng có dinh dưỡng, bổ nguyên khí, quan trọng nhất là gà rừng rất ngọt, bất không hề tốn công, cho nên ngày nào bóng dáng nhỏ nhẻ này cũng cho tía ăn cháo gà rừng. Nếu có một ngày tía thay đổi khẩu vị, đổi gà rừng thành thỏ hoang thì phiền phức sẽ tăng gấp bội.

May là tía rất dễ nuôi, chưa bao giờ đòi hỏi thực đơn.

Nhanh chóng làm xong tất cả những việc này, đứa bé lấy cây nguyệt dạ liên cất trong lòng ra, hết sức thận trọng đặt xuống đầu giường tía, đứng nhìn hết sức vui mừng.

"Tía nói hái được nguyệt dạ liên, bệnh của tía sẽ khỏi. Sau khi khỏi bệnh, tía sẽ dẫn mình đến thị trấn mua quần áo mới".

Đứa bé cầm chéo áo bằng vải thô vừa cũ vừa rách trên người, gương mặt hơi đỏ lên. Việc gì tía cũng biết làm, chỉ không giỏi nữ công, may quần áo rất kì cục, mình lại phải lần lê bỏ toài khắp nơi, chưa mặc được bao lâu đã rách nát tả tơi. Thực ra mình cũng không thích quần áo mới cho lắm, chỉ cần tía khỏi bệnh thì có mặc bộ quần áo rách này mấy năm cũng không sao cả.

Chỉ là, tía, cháo gà rừng trong nồi đã tỏa mùi thơm rồi, vì sao tía vẫn còn chưa về?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Kiếm Thanh Minh

Cháo gà rừng nguội rồi nóng, nóng rồi nguội, hết lần này tới lần khác mà vẫn không thấy bóng tía đâu, ngay cả thanh kiếm Thanh Minh mà tía thích nhất cũng không thấy.

Trong lòng đứa bé, tía nó chẳng những đẹp trai tuấn tú mà bản lĩnh cũng rất lớn, không gì không biết, không gì không làm được. Tía có thể viết chữ rất dễ coi, có thể vẽ người rất mỹ lệ, có thể ủ rượu rất ngọt, có thể chữa được cái chân của đại Hồng bị tên độc bắn bị thương thối rữa, tiếng sáo tía thổi dễ nghe đến mức ngay cả chim nhạn bay qua trên trời cũng phải dừng lại.

Nhưng việc tía làm giỏi nhất là rèn binh khí, trong nhà có đủ loại đao thương kiếm kích, tất cả đều là tía tự tay rèn ra.

Đứa bé rút cây dao găm bên người ra, nhỏ một sợi tóc thả xuống. Sợi tóc chạm vừa vào lưỡi dao đã lập tức đứt đôi. Đây là con dao tía tự tay rèn, đặt tên là Li Quang, thường xuyên bị nó mang đi đào đất đốn cây, dùng rất tốt.

Mỗi lần nhìn thấy nó cầm Li Quang tàn phá cây cối hoa cỏ, đào khoai lang bỏ dưa hấu cắt lông đuôi đại Hồng, tía lại cười rất vui vẻ, xoa đầu nó nói: "Dao được rèn là để dùng, không dùng thì có sắc bén đến mấy cũng là đồ bỏ. Con cứ dùng đi, có hỏng tía lại rèn cho con một con khác".

Mặc dù tía chế tạo binh khí rất giỏi nhưng thích nhất là thanh kiếm Thanh Minh treo trên đầu giường, ngày ngày lau, ngày ngày xem, nhìn lâu còn sẽ rơi nước mắt.

Thực ra so với những thanh đao sắc bén hay những cây thương tạo hình kì lạ thì thanh kiếm này lại quá mức tầm thường, vừa mỏng vừa cùn, còn không có chùm tua dài dễ coi, điểm đặc biệt duy nhất chính là trên chuôi kiếm có khắc một đóa hoa dâm bụt nhỏ nhẻ.

Trăng lên đến đỉnh đầu, cháo gà rừng trong nồi đã biến thành một miếng bánh khô mà tía vẫn chưa về. Tía đã ốm rất lâu, thân thể hư nhược, không đi được đường xa, bình thường không bao giờ ra ngoài lâu như vậy.

Đứa bé ôm gối ngồi trước cửa nhà tranh, vẻ mặt hoảng hốt. Tía, tía đi đâu, tía không cần con nữa sao?

Không thể đợi thêm được nữa, cũng không còn quan tâm đến lời dặn không được đi lung tung của tía, đứa bé cầm Li Quang lên, đưa ngón tay lên miệng huyệt sáo. Đại Hồng tung vó, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt.

Đưa bé chọn mấy thứ trong nhà cho vào ngực áo rồi chạy ra, xoay người lên ngựa, không cần dây cương và yên ngựa. Nó quát một tiếng, đại Hồng chạy vội mà đi, tốc độ nhanh như một tia chớp màu đỏ. Ấn Tiểu Hắc cũng vội vàng đi theo phía sau, tốc độ nhanh như một tia chớp màu đen. Hai tia chớp một đỏ một đen mang theo Loan Loan chạy ra ngoài khe núi.

Đại mạc bao la, mênh mông bát ngát, dưới Di Thiên Nhai có vết móng ngựa. Đứa bé đứng trên lưng đại Hồng đưa mắt nhìn về phía xa. Từ nhỏ nó đã khác người thường, thị lực cực tốt, có thể nhìn đến chỗ người thường không thể thấy được. Đứng trên lưng ngựa, nó có thể nhìn đến biên giới Đại Sóc cách đó rất xa, thêm vài dặm nữa chính là nơi đóng quân của đại doanh biên phòng Đại Sóc.

Đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là trên cồn cát có vết máu loang lổ và đao kiếm bừa bộn.

Đứa bé ngồi xuống lưng ngựa, thúc ngựa chạy như điên. Trong thời điểm quan trọng, đại Hồng thể hiện đầy đủ tố chất một con ngựa thần tuấn nên có, bốn vó guồng nhanh đến mức tạo thành ảo ảnh, từ xa nhìn lại giống như một con ngựa có rất nhiều chân, chạy cực kì chăm chú sục sôi, hoàn toàn không quan tâm người cưỡi ngựa có bị hất ngã xuống ngựa hay không.

Không có yên, không có hàm thiếc, không có dây cương, trên lưng ngựa bóng loáng xóc nảy như thế, đứa bé lại cười rất vững vàng, không bị ngã ngựa gặm cát đầy miệng. Nếu giáo đầu dạy cưỡi ngựa giỏi nhất trong quân đội nhìn thấy cảnh này thì nhất định sẽ kinh ngạc tròn mắt nhìn, than một tiếng nhân tài.

Sau mấy lần hít thở, một người một ngựa một báo đã đến cồn cát loang lổ vết máu. Hiện nhiên nơi này vừa diễn ra một trận chém giết không được coi là quyết liệt, mấy mũi tên cắm xuống mặt cát, bên cạnh có mấy thanh đao thanh kiếm vương vãi.

Thân thể đứa bé run lên kịch liệt, run đến mức lăn xuống ngựa. Bởi vì nó đã nhìn thấy trong số đao kiếm vương vãi dưới đất có một thanh kiếm vừa mỏng vừa cùn, trên chuôi kiếm còn có khắc một đóa hoa dâm bụt nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Do thám địch doanh

"Tía..." Đứa bé nhặt thanh kiếm Thanh Minh lên, hoảng sợ nhìn quanh, tiếng gọi của nó nhanh chóng bị gió bắc thổi tan tác.

Tiểu Hắc ngửi những dấu chân lộn xộn trên cát, đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, dùng chân kéo góc áo đứa bé, dẫn đầu chạy về phía doanh trại quân Đại Sóc.

Đứa bé khễ điểm mũi chân, thân thể như tên rời cung, thân pháp nhẹ nhàng như khói, lại không để lại dấu vết nào trên mặt cát hoang mạc. Trong lúc nóng lòng, toàn lực lao tới, tốc độ còn nhanh hơn con báo đen mấy phần, bay vút qua hai cồn cát, phía trước chính là đại doanh Sóc quốc.

Tiểu Hắc thờ phỉ phò, mắt báo tròn trũng, bất chấp tất cả lao vào đại doanh của người ta. Đứa bé dừng bước, đưa tay tóm gáy con báo đen kéo vào trong lòng, ôm con báo vẫn thờ hờn hên thuận thế lăn ra phía sau cồn cát, nằm bò xuống đất. Thấy xung quanh không có động tĩnh, nó mới kéo tai con báo đen, nhỏ giọng mắng: "Chỗ đó là doanh địa đại quân, xông vào như vậy cần thận người ta nướng mày ăn như lợn quay đấy".

Bốn chân tiểu Hắc ra sức cào xuống đất, mũi không ngừng rướn về phía đại doanh. Đứa bé giữ chặt con báo con đang giãy giụa, nhìn đại doanh quân đội biên phòng Sóc quốc lều trại san sát kéo dài vô tận, tâm tình nặng nề: "Tía, tía ở trong này thật sao?"

Không biết vì sao tia lại mạo hiểm nửa đêm đến doanh trại địch, chỉ biết ở đây có thiên binh vạn mã đồn trú, canh giữ nghiêm ngặt, nếu có động tĩnh gì bị phát hiện thì võ công có cao đến mấy cũng khó thoát được.

Canh ba đã qua, quân sĩ canh tuần trong đại doanh vừa đi qua cổng doanh trại, cả quân doanh Sóc quốc đều tối om, chỉ có mấy ngọn đèn đuốc lẻ loi, tiếng trống canh báo giờ tắt đèn đã vang lên, nơi có tư cách đốt đèn có lẽ chính là doanh trưởng của chủ tướng.

Đứa bé vượt hình đóa hoa dâm bụt trên chuôi kiếm Thanh Minh, cắn răng hạ quyết tâm, móc một hộp thuốc mỡ đen sì ra bôi lên mặt, chỉ một lát sau gương mặt trắng như ngọc đã thành mặt Bao công. Suy nghĩ một lát, nó lại xé một mảnh vải từ trên bộ quần áo đen sì xuống buộc mái tóc tán loạn lại, sờ đầu tiểu Hắc nói: "Ngao ngoãn ở đây chờ tao, không được đi theo".

Tía ở trong kia, bất kể nguy hiểm thế nào cũng phải vào do thám xem sao.

Tiểu Hắc nghe nhếch miệng biểu thị rất không cam lòng, nhất định phải đi theo. Đứa bé tức giận cốc vào đầu nó, nói hàm hồ: "Không phải đi bắt thỏ hoang, tranh cái gì mà tranh. Không ngao ngoãn ở lại đây thì lần sau không có chân thỏ hoang mà ăn đâu.

Tiểu Hắc tui thân cúi đầu, cực kì bất mãn dùng chân vẽ vòng tròn trên cát.

Mây đen khuất vàng trắng, đêm đã khuya, lính canh cổng đại doanh ngủ gà ngủ gật. Đứa bé siết đai lưng, ánh mắt ngưng đọng, hít sâu một hơi, mũi chân khễ điểm xuống đất, cả người bay lên như một làn khói nhẹ, im hơi lặng tiếng nhảy vài cái đến trước quân doanh. Nhân dịp quân sĩ canh gác lại ngủ gật

lần nữa, nó điểm mũi chân, nhẹ nhàng bay lên cột cờ, đưa tay kéo quân kì mượn lực, tung người lướt vào đại doanh, biến mất giữa đêm tối.

Đại doanh quân biên phòng Sóc quốc có hơn mười ngàn quân đội đồn trú, doanh trưởng chủ soái nằm ở chính giữa, lúc này đêm khuya nhưng đèn đuốc vẫn sáng choang, hơn mười ngọn đuốc mỡ bò to như cánh tay trẻ con cháy hừng hực. Một người đàn ông trung niên mặc thanh sam đứng chính giữa doanh trưởng, mặc dù hai tay bị trói, trên người loang lổ vết máu nhưng ông ta đứng ở đó đã làm mọi người có cảm giác như gió mát lướt qua mặt, mùi hoa lan thơm ngát.

Rõ ràng là tù nhân, thậm chí còn không được coi là khách, nhưng lời nói của ông ta lại như đang phân phó hạ nhân trong phủ đệ nhà mình, không hề có cảm giác mất tự nhiên, mang khí độ cao quý bẩm sinh.

"Tào Hi, lãnh tâm của công chúa An Ninh ở đâu?"

Ngồi ở chính vị là trấn quốc tướng quân, thống soái quân biên phòng Đại Sóc Tào Hi. Người này mặt trắng, râu cá trê, ngũ quan tách ra thì không dễ coi, kết hợp lại thì càng không dễ coi.

Vốn là đại soái quân biên phòng, trong quân doanh này hần trên vạn người mà chẳng dưới ai, trong tay nắm quyền sinh quyền sát, nếu là bình thường thì làm sao hần có thể để một tù nhân quát tháo như thế, sớm đã sai người lôi ra ngoài chém rồi. Nhưng lúc này Tào tướng quân lại chỉ nhếch miệng, ra vẻ "bản đại soái không muốn trả lời người", mặc kệ người đàn ông thanh sam đó chất vấn, nhất quyết không chịu trả lời.

Bởi vì Tào Hi hiểu rất rõ, mặc dù mình là đại soái quân biên phòng, nhưng lúc này bất kể là đối mặt với vị công tử thanh sam dưới bậc kia hay là với vị quý nhân sau bình phong, hần đều không có bất cứ tư cách nào nói chuyện, càng không phải nói đến thẳng đường thăm vấn.

"Đúng là tình thâm ý trọng". Tiếng vỗ tay vang lên sau bình phong, một người đàn ông chậm rãi đi ra, áo rồng màu đen, mây chéo dài đến tóc mai, một đôi mắt phượng hơi xệch, vốn là dung mạo vô song, chỉ có điều môi hơi mỏng, mặt hơi nhợt nên lại có vẻ tàn nhẫn.

Hần nhìn về phía người đàn ông thanh sam với vẻ chăm chăm, nói: "Dung Diễn, con trai Trấn Quốc công Lương triều, biết thiên văn, thông địa lí, thạo binh thư, có danh thiên cơ công tử. Hôm nay được gặp quả nhiên hữu danh hữu thực. Nhưng thấy nói hần già chết trốn tránh nhiều năm vì một phụ nữ, ta xem ra lại hèn nhất lắm".

Người đàn ông thanh sam tên là Dung Diễn đứng thẳng như tùng, sắc mặt không đổi, nói: "Thái tử Minh của Sóc quốc, ba tuổi thông Kinh Thi, năm tuổi đọc binh pháp, tinh thông thơ từ ca phú, võ nghệ siêu quần, có danh thiên tài vô song. Hôm nay được gặp quả nhiên hữu danh hữu thực. Nhưng thấy nói hần giết cha soán vị giá họa cho mẫu phi, ta xem ra lại tiều nhân lắm".

Ông ta đáp trả sắc bén, một bước cũng không nhường, trả lời đúng khuôn đúng mẫu, kể cả giọng mỉa mai khiêu khích của đối phương.

Nếu đứa bé có mặt ở đây thì chắc chắn nó sẽ hoảng sợ há hốc mồm. Tía ơi, bình thường tía vẫn nho nhã hiền lành, chẳng lẽ đều là làm bộ cho con xem sao?

Lông mi thái tử Minh giật giật, đồng tử hơi co lại, hiển nhiên đã bị chọc giận.

Từng câu từng chữ hai người nói đều là chuyện riêng tư trong nhà, Tào Thiên Hi chỉ cảm thấy chiếc ghế dựa bọc da hổ đã quen ngồi hôm nay lại như đóng đinh, ngồi xuống lại nảy lên, hận không thể đá ghế chạy ra bên ngoài doanh trưởng hóng mát.

Tai không nghe thì mạng mới dài, Tào Thiên Hi thân là đại tướng nhưng lại rất hiểu đạo làm quan. Mặc dù hần là người cốt cán của phái thái tử nhưng loại chuyện ái tình trong hoàng tộc này lại không phải chuyện hần có thể nghe được. Càng huống chi chuyện còn liên quan đến việc cung biến đoạt vị lần này, cần phải giữ kín như bưng, không được dây vào, mỗi một chuyện sau màn nếu được mang ra đều sẽ kinh thiên động địa, tiết lộ ra ngoài sẽ khiến thiên hạ đại loạn. Cho nên hần không muốn nghe, rất không muốn nghe, một chút cũng không muốn nghe.

Nhưng không nghe không được, ai bảo bố người ta là hoàng đế, bố mình thì cày ruộng, thân phận không tôn quý bằng người ta, hậu thuẫn không hùng hậu bằng người ta. Vị quý nhân trước mặt này không cho hần cút thì hần làm sao dám tự ý cút?

Sau khi mang bố ra đầu bị thua, Tào đại tướng quân đành phải lặng lẽ khinh bỉ chính mình một chút, sau đó nhắm mắt ngồi tựa vào lưng ghế da hổ như cái bàn chông. Nếu có thể, hần sẵn sàng dùng áo da cáo bịt tai lại, lại đắp thêm hai lớp chăn gấm dày để tỏ ý mình không nghe thấy gì hết.

Dung Diễn sắc mặt tái nhợt, sâu trong mắt có vết rạn in hằn, trong các vết rạn toàn là huyết lệ loang lổ, nhìn thái tử Minh chăm chăm, giọng nói khàn khàn: "Nàng chỉ là một người phụ nữ đáng thương, nàng đã chết, vì sao còn phải làm khó nàng?"

"Á không phải một phụ nữ thông thường". Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt thái tử Minh, hần nói lạnh lùng: "Á là công chúa An Ninh, em gái nhỏ nhất của vua Đại Lương, là người phụ nữ Lương vương của các người tằng phụ vương ta. Dung Diễn, người cả ngày cả đêm nhớ đến phế phi của phụ vương ta, đúng là quá không hiểu quy củ!"

Hai chữ phế phi lọt vào tai, khuôn mặt tuấn nhã của Dung Diễn lập tức lộ ra vẻ giận dữ cực hạn, hai tay giật mạnh, một tiếng phụt vang lên, sợi dây da trâu trói chặt hai tay đứt thành mấy đoạn rơi xuống đất.

Đây chính là dây trói dai nhất trong quân đội, dùng để trói người chưa hề thất thủ. Nghe tiếng động biết lợi hại, Tào Hi đang nhắm mắt lập tức mở ra, tay nhẹ nhàng cầm thanh hồ đầu đao đeo bên hông. Vừa rồi để tránh hai người nói chuyện có người khác nghe thấy, hần đã đuổi tất cả mọi binh lính ra ngoài doanh trưởng, chỉ có kẻ khốn khổ là hần không đi được, không thể không đau khổ cầm cự bên trong doanh trưởng. Hơn nữa gã công tử tướng quốc này thoạt nhìn ốm yếu, lại bị trọng thương, chắc không có sức sát thương gì.

Giờ đây thấy Dung Diễm lại có thể giật đứt dây da trâu, hẳn không khỏi thu hồi sự coi thường, lấy đủ mười hai phần tinh thần, không dám nhắm mắt nữa. Nếu thái tử bị thương chút xíu trong doanh trướng của mình thì mình còn đâu thể diện gặp các đồng僚 khác trong phái thái tử. Chức vụ không giữ được là chuyện nhỏ, cái đâu không giữ được là chuyện lớn, cho nên tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy được.

Giật đứt dây da trâu động đến vết thương cũ, Dung Diễm đau như dao cắt, cúi đầu ho kịch liệt, một vệt máu tươi chảy ra khoe miệng, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói: "Rốt cuộc người an táng công chúa An Ninh ở nơi nào?"

Thái tử Minh cả giận nói: "Loại tiện nhân này đào cái hố trong hoang mạc ném xuống là được, chẳng lẽ còn phải dựng bia chếp sử cho à?"

Dung Diễm thấy như có tiếng sấm vang lên trong đầu, trái tim như bị một cây phai son phủ nặng nhất bỏ trứng, vỡ thành vô số mảnh. Tay nắm chặt lại, ngón tay siết chặt, gương mặt tuần tử dần dần dữ tợn, nhìn thái tử Minh chăm chăm, nói gần từng chữ: "Nàng đã chết, ta không hỏi tại sao nàng chết, bởi vì có hỏi thì nàng cũng không sống lại được. Nhưng ta lại không cho bất kì ai khinh nàng, làm nhục nàng. Người phế phong hiệu của nàng, không cho vào hoàng lăng, chôn nàng ở nơi biên tái xa xôi không nơi nương tựa..."

Ông ta càng nói càng hận: "Nàng là chí bảo trong lòng ta, người lấy cái gì đền cho ta..."

Lời còn chưa dứt, hai mắt như nước hồ của Dung Diễm lóe lên ánh sáng tàn khốc, đột nhiên phi thân bay tới, ra tay như điện, một chương đánh về phía thái tử Minh.

Người không cho nàng vào hoàng lăng, ta sẽ cho người vào hoàng lăng!

"Cheng!" Thanh hồ đầu đao của Tào Hi ra khỏi vỏ, chặn ở trước người thái tử Minh, hoành đao bỏ về phía Dung Diễm. Không ngờ chiêu này của Dung Diễm vốn chính là phô trương thanh thế, thoát nhìn mục tiêu là thái tử Minh, trên thực tế lại là nhắm vào hắn. Thấy đao chém tới, Dung Diễm lập tức biến chiêu, bước chân khê dịch sang như ma quỷ, một tay bóp mạch môn hãn, trong tay áo kia lại bắn ra một vệt đen thẳng về phía thái tử Minh.

Thái tử Minh phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh thoát vệt đen đó, tung người bay tới, một chương đánh về phía Dung Diễm.

Dung Diễm khẽ mím môi, cả người bay lên nhẹ như khói bếp, nhanh như quỷ mị, xuyên qua ánh đao bóng chương, trong cổ tay áo lại bay ra hai vệt đen bắn về phía thái tử Minh và Tào Hi. Tào Hi không thể không thu đao về tự bảo vệ mình, đón đỡ một vệt đen. Còn thái tử Minh đã đánh hết một chiêu, không kịp thu tay về đỡ, vệt đen còn lại bắn chính xác vào vai hắn.

Thiên Cơ công tử Dung Diễm, nhảy bèn thông tuệ, cơ quan ám khí đầy người, mười năm trước đã danh chấn thiên hạ, lúc này toàn lực ra tay vì đau khổ phần nộ, không ai có thể cản được.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Đốt trại địch

Mười năm, từ khi nàng bị ép gả đi xa, ông ta đã đi theo nàng đến biên tái, chờ nàng ở đây đủ mười năm. Xa gia đình, bỏ quốc thổ, mai danh ẩn tích chỉ để chờ nàng, cho dù chỉ đưa mắt nhìn về phía tòa hoàng thành Sóc quốc mà thực ra vĩnh viễn không nhìn thấy được, tưởng tượng nàng cười, nàng nhủ mày cũng tốt. Nơi này là nơi gần nàng nhất.

Vàng trắng vô cùng quý giá trong lòng ta, người dám giẫm dưới chân để nàng dính đầy bụi đất, người dám!

Dung Diễm vừa đau lòng vừa giận dữ, bắt chập vết thương cũ, cường chế thúc giục chân khí từ tuyết sơn sau lưng, nội tức cuộn cuộn không ngừng rót vào kinh mạch, xuất thủ sinh gió, đã là sát chiêu.

Thái tử Minh vai trúng phi đao, bước đi lảo đảo, mắt thấy đã sắp bị một chiêu của Dung Diễm đánh trúng huyệt, nhưng không hề là nhân vật xuất sắc trong thế hệ trẻ, gặp biến cố không sợ hãi, một chương đón đỡ, một quyền đâm vào mặt Dung Diễm.

Dung Diễm không lùi mà tiến tới, thân pháp kì ảo như ma quỷ. Ông theo học Thiên Cơ lão nhân, thông hiểu bách sự, võ học các phái đều được học qua, trong đó tiêu dao bộ là thuần thực nhất, lúc này lại phối hợp với nội tức, quả thật hình như khói, thân như bóng, khó mà phân biệt.

Tào Hi sốt ruột hô to: "Hộ giá! Hộ giá!"

Các binh sĩ ngoài doanh trướng cầm trường kích đại đao trong tay tràn vào, vô số ánh đao lóe sáng bỏ tới sau lưng Dung Diễm, ông ta lại không quan tâm, hai mắt đỏ ngầu màu máu chỉ nhìn thái tử Minh chăm chăm, hận không thể đánh hắn chết ngay lập tức.

Lòng bàn tay đã tóm được cổ họng thái tử Minh, đang phát lực bóp lại, Dung Diễm chợt cảm thấy tuyết sơn sau lưng sụp đổ, toàn thân trống rỗng, nội tức tràn ra như nước lũ lập tức biến mất toàn bộ như núi băng tan chảy.

Sắc mặt tiêu điều, trong lòng lạnh buốt như nước, đúng lúc này bệnh cũ lại phát tác, để đến khi sắp thành lại bại.

Bàn tay vô lực buông xuống, cả người Dung Diễm rũ ra ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu đen.

Thái tử Minh phản ứng cực nhanh, một cước đá Dung Diễm văng ra mấy mét, chân giẫm trên ngực ông ta, đoạt lấy hồ đầu đao trong tay Tào Hi, cười ác độc: "Dung Diễm, bản vương sẽ đưa ngươi xuống âm phủ gặp lại con tiện nhân đó".

Thanh đao chém xuống, ánh đao sáng như tuyết sắp chém đến cổ, công lực của Dung Diễm đã tàn, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết, trong lòng cực kì thê lương: "Cần nhi, cuối cùng ta cũng không thể đòi lại công bằng cho nàng, giờ xuống suối vàng gặp nàng, nàng có tha thứ cho ta không?"

Tiếng xé gió vang lên, một thanh trường kích mạnh mẽ bay từ ngoài doanh trường vào, cán kích rất dài rung lên, kêu vù vù, ném ra sau mà đến trước, lao thẳng về phía thái tử Minh. Thái tử Minh vội vàng thu đao đón đỡ. Keng... Trường kích bị gạt ra, bay sang bên cạnh đâm thủng doanh trường để lại một lỗ thủng rất lớn.

Một bóng người đen sì từ ngoài doanh trường lao vào, tốc độ cực nhanh. Vì sao lại nói là một bóng người màu đen? Bởi vì quần thật rất đen, áo đen, tóc đen, giày đen, mắt đen, ngay cả da tay da mặt lộ ra cũng đen đến mức làm người ta phản nộ. Nói nó không đen thì những hòn than trong lò sưởi cũng nhất định không đồng ý.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, bóng đen đã đến trước mặt thái tử Minh, vệt kiếm sáng loáng đâm thẳng đến mặt hắn. Khoảng cách quá gần, thái tử Minh bất ngờ không phòng bị kịp, đành phải bỏ Dung Diễm lại, lùi bước né tránh, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một đóa hoa đâm bật nho nhỏ trên thanh kiếm đó.

Bóng người nhỏ bé đen sì bắn thiu cũng không đuổi theo, sau khi một kiếm bức lui thái tử Minh, nó nâng Dung Diễm dậy, lấy một chiếc lọ nhỏ trong lòng ra. Thấy trong lọ chỉ còn có mấy viên thuốc màu đỏ bóng loáng, hắn liền đổ hết vào trong miệng Dung Diễm.

Dung Diễm ho một tiếng, cười khổ. Đúng là phí của trời, những viên thuốc này cực kì quý giá, vốn là chính mình tốn bao nhiêu tâm huyết luyện thành, đưa cho con mình làm quà, dặn dò cả ngàn lần rằng đây là thuốc dùng để phòng thân cứu mạng, không dễ gì có được, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng uống mà phí phạm. Không ngờ nó lại đổ hết vào miệng mình mà không tiếc nuối chút nào.

Quân sĩ tràn vào, thái tử Minh bị thương cũng không muốn đích thân động thủ nữa, tay bịt vết thương trên vai, lạnh mặt đứng giữa đám quân sĩ vây quanh, hạ lệnh: "Giết hết".

Giết hết? Mẹ nó, tiểu gia không phát uy, người trông ta là mèo ốm chắc? Đứa bé lập tức xù lông như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

Đám làm tía ta bị thương, dù người có hàng vạn đại quân bao vây trùng trùng, hôm nay ta vẫn phải thanh toán món nợ này.

"Giết!" Quân sĩ vây quanh Dung Diễm và đứa bé đen quá mức này, quát to một tiếng, đao thương kiếm kích đồng thời chào hỏi các vị trí trên thân thể hai người.

Giữa loạn đao loạn thương, một vệt dao màu đen chọt lóe lên, vẽ thành một đường vòng cung hoàn mỹ, tiếng leng keng vang lên không ngớt. Đám quân sĩ nhìn những cây thương không có mũi, những thanh đao còn thừa một nửa và những cây kích đã biến thành que cời lò trên tay mình, nhất tề trợn mắt.

Đứa bé tay trái cầm kiếm Thanh Minh, tay phải cầm Li Quang, một chiêu thành công, khoe miệng lộ ra một nụ cười bất hảo, móc một cái ống nhỏ trong lòng ra, giật dây buộc, ném thẳng vào mặt quân sĩ đứng gần nhất.

Cái ống phun ra khói đặc màu trắng mang theo mùi tanh hôi kì lạ lan ra khắp doanh trường. Quân sĩ bị ném trúng mặt lập tức hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh, không đứng, phải nói là bị hun ngất xỉu. Các quân sĩ xung quanh toàn bộ đều bịt mũi nôn mửa, ngay cả thái tử Minh và Tào Hi cũng không thể không che miệng bịt mũi, liên tục lùi lại.

Hồi thối kinh khủng!

Trong đám hỗn loạn, đứa bé nâng Dung Diễm dậy, ngồi xuống định công, Dung Diễm thở dài một tiếng, giữ nó lại, nói: "Con hào phóng cho tía uống bao nhiêu hồng hương hoàn như vậy, Diêm vương cũng sợ chạy mất rồi, tía có thể đi được".

Đứa bé mừng rỡ. Có thể cứu được tía, cái gì mà hồng hương hoàn với định ngữ cực dài như dùng hàng chục loại dược liệu trăm năm khó gặp luyện đủ bảy bảy bốn chín ngày, có tác dụng cái tử hoàn sinh, tăng cường mười năm nội tức cũng đều là phù vân, có gì mà phải đau lòng xót ruột?

"Loan Loan, tía hỏi, nguyệt lân hương đó là thuốc mê, tại sao lại thối như vậy?" Dung Diễm cả đời thanh cao quý phái, lúc này cũng bị mùi giống như thối chân cộng với hơi nách cộng với mùi khai của nước tiểu làm cho cực kì khó chịu.

Khuôn mặt nhăn nhó, Loan Loan nôn khan một tiếng, nhét kiếm Thanh Minh vào tay Dung Diễm, chính mình thì cầm Li Quang mở đường, kéo Dung Diễm bay vút ra ngoài. Ra đến cửa, nó lại ném thêm mấy ống nguyệt lân hương, nói chột dạ: "Ồ... Chẳng lẽ lúc phối liệu đã nhầm? Nước dãi chồn hương, tinh hoàn sói, sọt day, cỏ thơm, bạch chỉ, nước tiểu báo..."

"Đó là bạc điều!" Dung Diễm cảm thấy thương thế của mình lại nặng hơn vài phần.

Âm độc đều như nhau, ai biết có khác biệt lớn như vậy? Loan Loan tỏ vẻ tủi thân nhưng tay chân vẫn không ngừng hoạt động, liên tục lôi mồi lừa từ

trong lòng ra, dùng ngón tay búng ra ngoài. Mồi lửa này cũng là do Dung Diễn đặc chế, búng khô là cháy, những đốm lửa nhỏ nhanh chóng lan rộng. Hơn nữa nó lại liên tục ném rất vô trách nhiệm, lập tức hòa tiêu liên doanh, vạn người đại loạn, không có ai còn bận tâm đến họ.

"Tên ái nam ái nữ, ta đốt ngươi thành lợn quay". Nghĩ đến đôi mắt phượng hơi xéch của thái tử Minh, Loan Loan lại hết sức khó chịu. Công chúa gì, quốc thổ gì, nó hoàn toàn không hiểu. Nó chỉ biết người tia thích chính là người mình thích, người mình thích thì nhất định không thể để người khác bắt nạt.

Chạy ra bên ngoài đại doanh, Loan Loan co ngón tay cho vào miệng huyết sáo, tiếng vó ngựa nhanh chóng đến gần, đại Hồng chạy như điên tới, lông bờm tung bay. Loan Loan và Dung Diễn xoay người lên ngựa, tiểu Hắc không biết từ đâu chạy ra theo sát phía sau.

Một ngựa một báo vốn đã đợi hết sức sốt ruột, thấy tiểu chủ nhân cứu đại chủ nhân ra đều hết sức vui vẻ, lúc vui vẻ chúng chạy cực kì nhanh, lúc lạnh lẽo tốc độ của chúng quả thực nhanh kinh người.

"Chậm một chút, chậm một chút, tia bị thương". Không có dây cương, Loan Loan đành phải nắm đám lông bờm tung bay của đại Hồng dùng tạm thay dây cương.

"Không sao". Dung Diễn cường chế đề hơi thở đang cuộn trào xuống, lặng lẽ lau vết máu tươi bên khóe miệng, dờ khóc dờ cười nói: "Loan Loan, con mà cứ kéo như vậy thì đại Hồng sẽ trụ hết bờm đấy".

Đại Hồng chậm lại tốc độ một chút, bị phản hí lên. Tốt xấu ta cũng là vua ngựa hoang, ngươi lại nhỏ lông bờm ta như nhỏ cỏ. Vì sao ta lại kết bạn với một kẻ biến thái như ngươi chứ?

Loan Loan lúng túng thu tay lại, vuốt ve đầu ngựa như an ủi, nói vui vẻ: "Tia, vết thương của tia đỡ rồi chứ? Nếu biết hồng hương hoàn có hiệu quả tốt như vậy thì con đã không cần vất vả đi hái nguyệt dạ liên. Bao giờ tia khỏi hẳn, mình quay lại cho tên ái nam ái nữ kia xui xẻo một hồi được không? Tia? Tia?"

Dung Diễn không đáp. Loan Loan kinh hãi quay lại, thấy sắc mặt Dung Diễn trắng nhợt, thân hình lung lay rồi ngã xuống ngựa lăn mấy vòng mới dừng lại được, nằm trên mặt đất không biết sống chết thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Dâm bụt rụng

Loan Loan tái mặt, hoảng hốt lăn người xuống ngựa, vừa lăn vừa bò đến bên cạnh Dung Diễn, đỏ mắt ôm ông ta: "Tía, tía, tía làm sao vậy?"

Dung Diễn cảm thấy xương cốt trên người không chiếc nào không đau, thần trí lơ mơ, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng như sao, ngờ ngàng lắm bầm: "Cần nhi, là nàng phải không?" (Cần có nghĩa là hoa dâm bụt)

Mơ màng trở lại mười năm trước, ông phong thái tuấn nhã danh chấn thiên hạ, lại không để ý đến hình tượng ngồi trên bậc ngọc trước điện Trường Môn nhìn nàng tiểu công chúa có đôi mắt đẹp quắt mắt thị vệ với vẻ mặt hết sức thất vọng: "Các ngươi lúc nào cũng khen võ công của ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng vì sao ta võ công thiên hạ đệ nhất mà lại không trèo tường ra ngoài được?"

Dung Diễn ngẩng đầu nhìn bức tường hoàng cung cao tới mười trượng đó, không biết nên khóc hay cười. Ồ, cao thật, đầu chỉ nàng không trèo được ra ngoài, ngay cả ta cũng không trèo được ra ngoài.

Thị vệ nom nớp lo sợ đưa cho nàng một thanh kiếm: "Cần công chúa, khinh công phải luyện hàng ngày, kiếm pháp thì có thể học cấp tốc. Hôm nay các thuộc hạ cùng công chúa luyện kiếm pháp sở trường nhất được không?"

Cần công chúa bùng bùng hào hứng vung kiếm chém lung tung, kiếm đưa đến đâu, đám thị vệ kêu la tới đó, tới tấp ngã xuống đất ôm đầu làm bộ đau khổ.

Cần công chúa nghi hoặc, ta chém chân, các ngươi ôm đầu làm gì? Cầm lấy binh khí đến đánh nhau với ta!

Dung Diễn mím miệng, vất vả lắm mới nhìn được cười, lập tức cảm thấy hôm nay vào cung đúng là sáng suốt.

Các thị vệ đưa mắt nhìn nhau, run rẩy giờ đao đón đỡ. Đao kiếm chạm nhau, một tiếng như giấy rách vang lên, thanh kiếm trên tay công chúa lập tức bị cắt thành hai đoạn. Nàng tròn mắt há mồm, ngăn người nhìn thanh kiếm gãy trên tay.

Dung Diễn không nhìn được nữa, cất tiếng cười to.

Cần công chúa ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn nhã đang cười rất to trên bậc ngọc, đôi mắt đẹp tròn tròn, giận cá chém thớt: "Cười cái gì mà cười, chưa từng thấy thần binh lợi khí à?"

Mấy ngày sau, Cẩn công chúa của Đại Lương ngủ dậy, trên bàn có một thanh kiếm xinh xắn, nhẹ nhàng, sắc bén, rất hợp cho phụ nữ luyện tập. Trên chuôi kiếm có khắc một đóa hoa dâm bụt tinh tế, được tô ki bằng màu son, trông rất sống động.

... Chuyện cũ như mơ, ngọt ngào mỹ lệ.

"Tía, tía, tía thế nào rồi?" Nước mắt đầy mặt, Loan Loan ôm Dung Diễm khóc lớn, thuốc màu trên mặt bị nước mắt xóa sạch từng vệt lộ ra nước da trắng muốt bên dưới: "Tía, đừng bỏ Loan Loan, tía đừng bỏ con".

Dung Diễm phun ra một ngụm máu, thần trí dần tỉnh táo, nhìn đứa bé khóc nức nỏ, mặt nhem nhuốc vệt đen vệt trắng trước mắt, khóe miệng gian nan lộ ra một nụ cười yếu ớt. Đôi mắt này giống hệt mắt nàng.

Nhiều năm trước, ông ta đi theo đoàn nghi thức đưa dâu của Cẩn nhi đến biên tái, cực kì đau lòng mất mát. Ông nhìn thấy đứa bé này trong góc phố ở một tòa thành nhỏ miền biên tái, thân thể gầy gò bò dưới đất dùng tay nhặt thức ăn của chó, quần áo rách nát, vừa thối vừa bẩn, toàn thân đầy mụn nhọt chảy mủ, chỉ có đôi mắt như hai viên đá đen dưới dòng suối trong suốt vẫn sáng ngời sạch sẽ, mỗi lúc chớp mắt lại lấp lánh như ánh sao.

Đôi mắt đẹp đẽ đó rất giống mắt nàng, không hề nghĩ ngợi, Dung Diễm ngồi xuống bế đứa bé lên mà không hề ngại bẩn...

Đứa bé vừa bẩn vừa thối, đen đúa gầy gò đó giờ đây đã lớn thế này rồi.

Ngực Dung Diễm đau nhức nhối, được lực của hóa công tán được ông ta áp chế mười năm, trong trận đại chiến vừa rồi đã điều động nội tức, dù hồng hương hoàn có thể ngăn chặn được lực, kích thích sinh khí nhất thời nhưng cũng chỉ là hồi quang phản chiếu. Được lực của hóa công tán dung nhập tứ chi, ăn mòn tâm mạch, Dung Diễm tự biết đại nạn đã đến, không còn có khả năng sống sót.

Một trận ho kịch liệt, Dung Diễm phun ra máu đen lần nữa. Loan Loan cực kì hoảng hốt, nói năng lộn xộn: "Tía, tía sao thế? Tía có chịu một chút, con đã hái được nguyệt dạ liên rồi, con sẽ về mang đến, đại Hồng chạy nhanh lắm, vẫn kịp, con đi ngay đây".

Nói rồi nó vừa lăn vừa bò về phía đại Hồng, góc áo lại bị Dung Diễm giữ lại. Ông ta thờ dốc kịch liệt, nói: "Vô dụng... Tía biết Loan Loan ngoan nhất, ở lại trò chuyện với tía".

Loan Loan hết sức đau lòng, ôm chặt lấy Dung Diễm không chịu buông tay: "Tía, tía, tía không được chết, tía là người thân duy nhất của Loan Loan, tía không được chết..."

Dung Diễm gian nan đưa tay lau nước mắt cho đứa bé, đây là đứa bé mình đã tự tay nuôi lớn.

Miền cưỡng kéo giãn khóe miệng, Dung Diễm mỉm cười nói: "Đừng khóc, con gái con đứa khóc như vậy khó coi lắm... Tía không biết chăm sóc con, mấy năm nay vẫn nuôi con như con trai, những thứ con gái nên biết con đều không biết, sau này không lấy được chồng thì làm thế nào?"

Tía đã sắp chết rồi mà còn có thời gian lo lắng con không lấy được chồng! Loan Loan khóc đến đứt hơi, cảm thấy tía quá xấu, mỗi một câu tía nói đều giống như một mũi dao đâm vào trái tim mình.

Dung Diễm thở dài: "Loan Loan, tía nhờ con một chuyện".

Loan Loan nghẹn ngào, gật đầu thật mạnh. Lúc này tía nói gì con cũng làm theo, nhưng tía nhất định phải sống sót.

Dung Diễm nhìn về phía sa mạc hoang vu, trong mắt có vẻ quyến luyến si mê, mỉm cười nói: "Con nhận lời tía, sau khi tía chết, con đốt thành tro rồi để bay theo gió. Cẩn nhi ở trong hoang mạc này chắc chắn rất cô quạnh, tía không biết nàng ở đâu, chỉ có thể hóa thành gió, biến thành cát vĩnh viễn ở bên cạnh nàng".

Từng câu từng chữ ông ta nói đã lộ rõ ý trắng trối. Loan Loan đau lòng như cắt, mặc dù còn ít tuổi không hiểu rõ tình hình nhưng vẫn biết chuyện này cực kì quan trọng đối với tía. Nó lau qua nước mắt trên mặt, gật đầu rất trịnh trọng.

Dung Diễm cười thanh thản, cảm thấy mạch máu dần tan, thần trí dần tản, cố gắng dùng toàn lực kéo tay Loan Loan, nói: "Loan Loan ngoan, tía đi đây. Con phải chăm sóc chính mình cho tốt. Bao giờ lớn chút nữa, con đến Thượng Kinh tìm phủ Trần Quốc công, giao ngọc bội của tía cho phu nhân quốc công. Mẹ tía rất tốt, bà sẽ đối xử tử tế với con".

Loan Loan đã khóc nấc lên, không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu qua quýt, tay nắm chặt quần áo Dung Diễm không chịu buông ra.

Dung Diễm chậm rãi nhìn về phía trung tâm hoang mạc, ho kịch liệt, thở gấp mấy hơi mới nói được thành lời: "Loan Loan, thổi bài quân ca cho tía nghe một chút".

Loan Loan nghẹn ngào lấy cây sáo ngọc ra, hít sâu một hơi, đưa lên môi thổi. Lòng sao nhạc vậy, vẫn lối nốt lạc điệu nhưng lại mang đậm đau thương.

Vàng trắng khuyết trên trời bị mây đen che khuất một góc, gió bắc lại bắt đầu thổi vu vu, hoang mạc vô biên vô hạn, cát bụi trên mặt cồn cát bị gió cuốn bay đi khắp nơi.

Dung Diễm mỉm cười, tinh thần ngưng ngẩn: "Cẩn nhi thích nghe quân ca nhất, lá ngọc cành vàng lại thích đánh đánh giết giết... Khụ khụ..."

Sau một cơn ho xé phổi, máu tươi bắt đầu tràn ra khóe miệng. Dung Diễm nhìn lên trời cao tối đen, cười thỏa mãn, lẩm bẩm nói: "Cẩn nhi, ta đến rồi, chúng ta không xa rời nhau nữa..."

Khóe miệng còn giữ nguyên nụ cười, ông chậm rãi nhắm mắt lại, bàn tay vô lực buông xuống, không còn hơi thở.

Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, Loan Loan ngơ ngác nhìn Dung Diễm như đang nhắm mắt ngủ yên.

Một lúc lâu sau, một tiếng kêu như xé lòng vang lên trên hoang mạc: "Tía..."

Trong doanh trướng Đại Lương, Lâu Dự đang thương thảo quân tình với các sĩ quan chốt nhuróng mây, trầm ngâm không nói.

"Thế tử?" Các sĩ quan tùy tùng đưa mắt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

"Các người nghe thấy gì không?" Lâu Dự hỏi.

Đám sĩ quan ngỡ ngàng lắc đầu, chỉ có Triệu Vô Cực mới trốn thoát được từ Dị Thiên Nhai về nghiêng tai nghe một lát rồi đáp: "Tiếng sáo, tiếng sáo trên Dị Thiên Nhai..."

Hắn nhớ tiếng sáo trên Dị Thiên Nhai này cực rõ, bởi vì lúc trước chạy trốn chết dưới Dị Thiên Nhai, tiếng sáo dừng, viên đá bay tới, hắn mới có thể thoát được một mạng dưới đao của truy binh, mạng tin tức quan trọng thám thính được về báo cho thế tử.

Lâu Dự gật đầu: "Vẫn lạc điệu như mọi ngày, hôm nay lại cực kì bi thương đau xót. Hóa thiếu liên doanh, đêm tẩu bị ca. Các người nói xem, hai việc này có phải là cùng một người làm không?"

Triệu Vô Cực là tinh nhuệ trong thám báo doanh, năng lực phân tích và quan sát rất tốt, lúc này đã hiểu ra vấn đề, nhìn về phía Lâu Dự: "Thế tử, thuộc hạ khẳng định thái tử Minh đang ở trong đại doanh quân biên phòng đối diện, lúc này chắc chắn bên kia đã xảy ra biến cố nào đó, là cơ hội cực tốt của chúng ta".

Ánh nến trong trướng chiếu sáng đôi mày như kiếm, hai mắt như sao của Lâu Dự. Chàng trầm tư chốc lát, đột nhiên phát áo đứng lên, lớn tiếng nói: "Lưu Chinh!"

"Có thuộc hạ!"

"Triệu Vô Cực!"

"Có thuộc hạ!"

"Trịnh Hải Long!"

"Có thuộc hạ!"

Những âm thanh như tiếng giáo mác lần lượt vang lên leng keng.

Lâu Dự đưa mắt nhìn lướt qua các chiến tướng tùy tùng này của mình, tiếng như sắt lạnh: "Các chiến đội Hắc Vân kị quân áo nhẹ tập kết, đánh úp đại doanh Sóc quốc!"

Các tướng lộ vẻ kích động, quân lệnh truyền xuống từng cấp. Mấy năm nay duy trì luyện binh không ngừng, Lâu Dự đã mạnh mẽ đưa các tổ chức hành quân tác chiến cần có như ra lệnh quân động, lệnh ngừng quân tĩnh, đêm khuya tập kích, nhanh chóng phòng ngự đến từng binh sĩ, hóa thành bản năng sinh tồn của bọn họ.

Vì vậy quân lệnh vừa hạ xuống, tiếng chiến mã khê hí, mũ giáp va chạm đã vang lên ngoài doanh trướng. Các quân sĩ thấy biến động mà không sợ hãi, vội vã chuẩn bị mà không loạn, chỉ sau một thời gian ngắn, năm ngàn Hắc Vân kị thần sắc trang nghiêm đã chờ lệnh xuất phát.

Lâu Dự mặc một bộ giáp nhẹ màu đen tuyền, cười Truy Phong đứng trước nhất, nhìn ánh lửa đốt trời xa xa, khóe miệng khẽ nhếch lên, rút cương đao ra, hạ quân lệnh như thép: "Dùng tốc độ nhanh nhất, xông lên!"

Mây đen che trời, trăng khuyết biến mất, một tia sét bổ từ ngang trời xuống đất chém bầu trời thành hai nửa. Năm ngàn Hắc Vân kị như một dòng sắt màu đen lao vào màn mưa như thác với xu thế như sét đánh không kịp bưng tai...

Sách sử ghi lại, năm Vũ Định thứ tư, hoàng đế Đại Sóc trúng độc băng hà, quý phi Lâu Cẩn bị buộc tội là người hạ độc, phế làm thứ dân, ban cho tội chết.

Lâu Cẩn, công chúa An Ninh của nước Lương, sắc đẹp vô song, mười năm trước gả đến nước Sóc hòa thân, sống không được về cố thổ, chết không được vào hoàng lăng, manh chiếu quân thân táng nơi biên tái, đến nay không biết hương hồn quanh quần bên ngôi mộ vô danh nào.

Cùng năm, Lãng Nam vương thế tử Lâu Dự của Đại Lương tự mình dẫn năm ngàn tinh kỵ bất ngờ đánh úp đại doanh biên phòng nước Sóc giữa đêm mưa, giết địch gần mười ngàn, tiêu diệt tướng địch Tào Hi, truy kích năm trăm dặm, đuổi quân Sóc tháo chạy đến sông Thú. Sông Thú nước sâu, không biết quân Sóc chết đuối mấy phần.

Thái tử Minh của Sóc quốc cũng bị thương trong trận này, trốn về để đô mang thương kể vạ, chiêu cáo thiên hạ không đội trời chung với nước Lương, tuyên bố khai chiến.

Chiến dịch Di Thiên Nhai, quân Đại Lương chiến mã lao nhanh, khí nuốt núi sông, một trận toàn thắng, trong một đêm đã mở rộng lãnh thổ thêm năm trăm dặm. Hai nước Sóc, Lương lấy sông Thú làm ranh giới, phía tây Đại Lương mở đến Lương Châu, đường biên giới được vẽ lại.

Lương vương hớn hờ, gia phong Lãng Nam vương thế tử Lâu Dự làm Xa Kị đại tướng quân, dẫn trăm ngàn Hắc Vân kỵ.

Sau cuộc chiến này, Lâu Dự ngang trời xuất thế, hiển lộ tài hoa, trở thành một ngôi tướng tinh trẻ tuổi nhất, chói mắt nhất, từ từ mọc lên trên bầu trời nước Lương.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Lần đầu gặp mặt

(Cuộc đời chính là những lần gặp gỡ. Có người con nhìn cả đời mà vừa quay đi đã quên ngay. Có người con chỉ thoáng nhìn lại nhớ mãi suốt đời).

Một năm sau, gió thu nổi, quạ đen kêu, những đóa hoa cúc dại nhỏ màu vàng nhạt nở trên thảo nguyên bùng bùng sức sống, chính là thời tiết tốt "trời quang cánh hạc rẽ tầng mây".

Bởi vì quan hệ thượng tâng của hai nước không tốt nên đương nhiên quan hệ ở miền biên thủy tái ngoại cũng ở thế giương cung bạt kiếm.

Sau trận chiến Di Thiên Nhai, quốc thổ Đại Lương mở rộng năm trăm dặm, hoàng đế Vũ Định của Đại Lương hạ chiếu, lệnh Lãng Nam vương thế tử nắm trọng binh trấn thủ Lương Châu để phòng nước Sóc phản công.

Có đại quân trú đóng, có quý nhân qua lại, thành cổ biên thủy nhỏ nhỏ Lương Châu cũng dần dần trở nên ồn ào náo nhiệt, quán rượu, nhà trọ, lầu xanh mọc lên như nấm sau mưa, kinh tế địa phương phát triển nhảy vọt.

Lâu Dự trị quân nghiêm cẩn, không bao giờ nhiều dân, cộng thêm thân phận chàng tôn quý, đã không cần nịnh trên cũng không cần ngại dưới, bất luận xử lý quân tình hay là sự vụ địa phương đều quang minh lỗi lạc không hề thiên vị, rất được lòng dân.

Nhắc tới thế tử Lãng Nam vương, bách tính Lương Châu không ai không gợn ngón cái, khen không ngớt lời. Các cô nương chưa chồng ở Lương Châu nhớ tới thế tử Lãng Nam vương không ai không e lệ đỏ mặt, che mặt hỏi thăm đầu đường cuối ngõ, nghe nói thế tử còn chưa lập phi, trong phủ ngay cả thứ phi cũng không có một người, không hiểu chàng thích cô nương như thế nào, cũng không biết danh môn khuê nữ thế nào mới xứng với chàng..

Lâu thế tử, người đàn ông quyền rũ nhất Lương Châu, lúc này đang phê duyệt công văn trong phủ, không hề biết rằng mình đã trở thành thần tượng mới ở đây.

Phó tướng Lư Chính vội vàng đi đến, nói: "Thế tử, tiếng sáo trên Di Thiên Nhai lại vang lên rồi".

Đều là những người cũ đã đi theo Lâu Dự từ nhỏ, mặc dù Lâu Dự đã được phong tướng quân, nhưng những tùy tùng như Lư Chính vẫn quen gọi chàng là thế tử.

Ngồi bút của Lâu Dự thoáng dừng lại: "Hử?"

Sau đêm đó, tiếng sáo trên Di Thiên Nhai đã dừng, người thổi sáo bỗng dưng mất tích, tiếng sáo cũng không còn vang lên. Thoáng chốc đã được một năm, vốn cho rằng sẽ không còn nghe thấy tiếng sáo kì lạ khó nghe đó, không ngờ hôm nay lại vang lên lần nữa.

Lâu Dự chậm rãi ngẩng đầu lên: "Xác định là người thổi sáo trước kia chứ?"

Lư Chính nói quả quyết: "Không sai, không có tiếng sáo nào khác khó nghe như vậy".

Lâu Dự chớp chớp mắt, không phê duyệt công văn nữa, cài bút vào giá, đứng dậy: "Lư Chính, chuẩn bị ngựa, chúng ta đi xem một chút".

Chốc lát sau, hai người hai ngựa đã ra phủ tướng quân, vó ngựa lộc cộc hướng thẳng đến cổng thành Lương Châu, vội vã chạy về phía thảo nguyên Dã Tây.

Trên thảo nguyên Dã Tây lúc này đang hết sức náo nhiệt.

Trên thảo nguyên này không thiếu mãnh thú, nhưng thật sự có thể xưng bá ở đây lại là đàn ngựa hoang di chuyển khắp nơi đó, số lượng nhiều, tốc độ nhanh, chạy qua như cuồng phong, móng ngựa như sắt đập tới đâu, đá cũng phải vỡ vụn ra tới đó.

Ngựa hoang tập trung thành đàn, dù là các loài mãnh thú như hổ báo cũng không dám trêu chọc, chúng mới là vua thật sự của thảo nguyên Dã Tây.

Nhưng vua của chúng, con ngựa đỏ tía có tên đại Hồng, lúc này đang như hổ xuống đồng bằng, liều chết vật lộn với một đám người.

Mấy người ngồi trên lưng ngựa, tay cầm thông lưng bắt ngựa, bao vây trái phải trước sau, một sợi thông lưng trong đó đã lồng được vào cổ đại Hồng.

Kể ra đại Hồng lần này đúng là lật thuyền trong mương.

Thời gian này ngày nào cũng có người đến thảo nguyên Dã Tây bắt ngựa. Những người này cưỡi ngựa rất giỏi, ngựa họ cưỡi cũng khỏe mạnh không thua ngựa hoang, hơn nữa biết dùng chiến thuật, hiểu cách vu hồi chuyển ngoặt, sau mấy lần đã có mấy con ngựa hoang dùng móng bị bọn họ bắt về.

Thế là đại Hồng nổi giận, một hôm những người này trở lại, nó liền dẫn theo đàn ngựa hoang tung vó chạy như điên, cuốn theo khói bụi ngập trời, lao thẳng tới trước mặt đối phương.

Bất cứ ai cũng không ngăn cản được đàn ngựa hoang cả vạ con lao thẳng tới, mấy người kia thấy tình thế không ổn, mau quay ngựa lại, chạy nhanh như gió.

Tương những người này đã sợ vỡ mặt không dám tới nữa, vua ngựa hoang đại Hồng liền dương dương tự đắc, loi lóe cánh giắc. Nhưng không ngờ những người này vẫn tìm đến, hơn nữa còn nhắm thẳng vào nó.

Hôm nay, đại Hồng tách đàn đi dạo, đang uống nước bên suối một mình thì bị những người kia quăng thông lưng thắt vào cổ.

Đại Hồng không hổ là vua ngựa, sau khi bị thất cổ chẳng những không cam chịu mà còn hất đầu vung đuôi tung vó chạy đi, kéo những người đó đi xa vài dặm.

Tuy nhiên những người đó cưỡi ngựa cực giỏi, mặc dù bị kéo nghiêng ngả trên lưng ngựa nhưng vẫn cố gắng duy trì tốc độ ổn định, nắm chặt đầu dây thông lưng không buông ra, hai bên giằng co một thời gian dài.

Đại Hồng vừa chạy vừa nhe răng nhếch miệng tung chân đá, nếu bị đá trúng, dù có là người sắt cũng phải thủng một lỗ. Mấy người đó cũng rất giỏi, hai tay cầm thông lưng, chỉ dùng chân khống chế ngựa tránh né những cú đá của đại Hồng, vẫn bám theo sát nhất định không tha.

Người có thuật cưỡi ngựa tốt nhất trong đó vừa né tránh vừa từ từ kéo dây lại, lớn tiếng la hét ra lệnh.

"Hải Long, người mạnh tay hơn một chút".

"Mãnh Tử, vòng qua bên kia bao vây".

"Ái chà, đá ta, mẹ kiếp, bố mà thua mày thì bố không phải họ Triệu".

Đại Hồng bị đau, càng thêm phát điên, ngẩng cổ hí dài, bốn chân đạp xuống đất như bão táp, đất đen bắn đầy mặt đầy đầu mấy người nọ.

Ngựa hí người kêu, đá bay đất bắn, nhất thời âm ỉ náo nhiệt hết sức.

Trên gò núi xa xa, hai người hai ngựa bị cảnh náo nhiệt này hấp dẫn, dừng lại đứng xem. Trong đó một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo gấm đen, thần thái tuấn lãng, hiền ngang nhưng không thiếu phần cao quý. Người này chính là Lâu Dự.

"Thuộc hạ cứ hỏi mấy ngày nay bọn chúng cứ lén lút sớm ra muộn về làm gì, thì ra là nhắm đến đàn ngựa hoang này". Lưu Chính cười nói: "Đàn ngựa hoang tung hoành trên thảo nguyên Dã Tây dũng mãnh có tiếng, nếu bắt được làm chiến mã thì không thể tốt hơn, may mà bọn chúng đã nghĩ ra".

Lâu Dự nhíu đôi môi mỏng, đưa mắt nhìn xa, cười nhạt: "Có viện quân đến. Ta thấy đám người Triệu Vô Cực sẽ thiệt lớn".

Lưu Chính kinh ngạc, cảm thấy mặt đất khẽ rung động, tiếng động như sấm rền dần vang lên. Một vệt ngũ sắc sỡ từ tận cùng thảo nguyên cuộn cuộn mà đến, tiếng động ầm ầm đình tại nhức óc, trong nháy mắt đã chạy tới cách đám người Triệu Vô Cực vài dặm. Bọn ngựa đủ màu tung bay dần dần hiện rõ.

Đàn ngựa hoang đã đến.

Đàn ngựa lao thẳng đến với thế như bão táp không thể ngăn cản, cuốn theo cát bụi ngập trời. Đám người đang phân cao thấp với con ngựa to lớn màu đỏ tía kinh hãi, Vương Quý sắc mặt tái nhợt thúc giục: "Triệu ca chạy mau, đàn ngựa đến rồi, không chạy sẽ bị giẫm bẹp mất".

Triệu Vô Cực xuất thân thám báo, giỏi cưỡi ngựa, yêu ngựa như mạng. Lần đầu tiên nhìn thấy con ngựa màu đỏ tía hấn đã mê mẩn điên đảo thần hồn, nhớ mãi không quên. Về doanh trại buồn bực suy nghĩ mấy tháng, cuối cùng hấn gọi mấy người mang dây thừng bắt ngựa đến thảo nguyên Dã Tây này tìm vạ may.

Quả thật hắn đã bắt được mấy con ngựa hoang, nhưng mấy con ngựa hoang đó làm sao có thể so với con ngựa đỏ tía này? Thần câu nhận chủ, nếu con ngựa đỏ tía đó bị mình bắt về thuần phục, có khi còn hơn cả Truy Phong của thế tử, lúc đó mình sẽ oách tới mức nào?

Bám theo nhiều ngày như vậy, mãi mới tìm được cơ hội trói được nó, Triệu Vô Cực sao nổi buồn tay, cực kì căm hận, quai hàm bạnh lên như ngâm mấy quả trứng gà.

Không thả, có bị giã thành bánh thịt cũng không thả!

Thấy đàn ngựa đã đến, đại Hồng càng hưng phấn nhảy điên cuồng, kéo mấy người liên tục xoay quanh, Triệu Vô Cực cảm thấy lòng bàn tay đau như bị dao cắt. Chiến mã cũng xem như có kinh nghiệm đánh trận nhưng vẫn bị thế lao cuốn cuộn vô song của đàn ngựa hoang làm hoảng sợ, bốn vó không ngừng cào xuống đất, nếu không phải bị chủ nhân cưỡng chế giữ lại thì đã tung vó chạy trốn từ lâu rồi.

Vạn ngựa cùng phi, khí thế hào hùng. Trong chớp mắt, đàn ngựa hoang lại chạy tới gần hơn một chút.

Lưu Chính xa xa nhìn thấy, sốt ruột nói: "Triệu Vô Cực đang làm gì thế? Còn không chạy thì sẽ chết chắc".

Lâu Dự lại nhìn chằm chằm con ngựa cao to màu đen chạy trước tiên trong đàn ngựa hoang, nói thần nhiên: "Chưa chắc".

Lưu Chính sùng sốt, lại nhìn về bên kia. Đàn ngựa hoang đã cách đám người Triệu Vô Cực chỉ vài trăm mét. Với tốc độ này của đàn ngựa hoang thì chỉ phút chốc nữa Triệu Vô Cực và con ngựa đỏ tía sẽ bị đàn ngựa đụng ngã rồi đập nát.

Trong lúc tình thế nguy ngập, chợt có một tiếng hú trong trẻo vang lên, âm thanh non nớt, lại như hạc kêu lanh lảnh xông thẳng lên trời cao.

Cùng với tiếng hú trong trẻo đó, con ngựa ô to lớn dẫn đầu đột nhiên giảm tốc độ, mạnh mẽ nghiêng người, bốn vó đập chéo, đang chạy thẳng lập tức xoay 45 độ chạy chéo về phía tây bắc.

Đàn ngựa từ từ đổi hướng với một góc độ cực nhỏ một cách thần kì như rồng vẩy đuôi, cùng với con ngựa ô dẫn đầu về ra một đường vòng cung năm màu hoàn mỹ trên thảo nguyên Dã Tây, mang khí thế hủy diệt hết thảy quét ngang qua phía trước Triệu Vô Cực đang giằng co với con ngựa đỏ tía.

Đàn ngựa chạy qua, đá vụn như một cơn mưa đá bắn lên người lên mặt đám người nọ đau như dao cắt.

Thế xông chưa dừng lại, một bóng người đen sì từ trên lưng con ngựa ô dẫn đầu bay vọt lên, lẳng không lao thẳng tới Triệu Vô Cực. Nhân lúc Triệu Vô Cực còn đang trọn mắt há mồm, bóng người một cước đá Triệu Vô Cực ngã xuống ngựa...

Tình hình thay đổi quá mức bất ngờ, Lưu Chính nhìn như mê như say, buột miệng nói: "Kì thuật cao quá!"

Lâu Dự nheo mắt. Nhãn lực của chàng cực tốt, đã nhìn ra bóng người màu đen đó là một đứa trẻ con nhem nhuốc mái tóc rối tung.

Tuổi còn nhỏ, không chế vạn mã, thân pháp quý mị, một mình ẩn hiện trên thảo nguyên Dã Tây này, đúng là một đứa bé kì lạ.

Thế tử Lăng Nam vương tính khí cao ngạo cũng không khỏi thâm trầm tấc tấc trong lòng: "Ồ, quả thật không tồi".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Hồn kiếm mộ

Triệu Vô Cực vô cớ bị đá xuống ngựa, chập vật lăn liên mấy vòng trên cỏ mới bò lên được, đầu óc choáng váng.

Ngẩng đầu nhìn lên, một đứa bé ngồi vững vàng trên ngựa của mình, mặc một chiếc áo da bản đến mức không nhìn ra màu sắc nữa, mái tóc rối bù, da đen nhem, đang cười hi hi nhìn mình.

Triệu Vô Cực vừa giận vừa xấu hổ, huyết sát gọi con ngựa của mình. Con ngựa lông vàng đốm trắng của mình là tuần mã dũng mãnh nhất thám báo doanh, mặc dù thua kém Truy Phong của thế tử nhưng cũng là ngựa tốt số một số hai. Bình thường nó luôn cứng đầu cứng cổ, chỉ nghe hiệu lệnh của chủ nhân, người ngoài muốn tới gần là nó đá, ngay cả muốn vuốt bõm ngựa cũng không được.

Thằng nhóc chết tiệt dám đá ta, xem ta ra lệnh một tiếng để Hoàng Long hất người xuống ngựa gãy răng cửa này! Một tiếng huyết sát vang lên, con ngựa phun hơi nóng phì phì, không hề nhúc nhích. Triệu Vô Cực ngăn ra, không tin được, huyết một tiếng sát nữa. Con ngựa vẫn phun phì phì, lắc đầu vẩy đuôi, cọ vào tay đứa trẻ con đó với một thái độ nịnh bợ.

Đứa trẻ buồn, vuốt bõm ngựa không ngừng cười khanh khách.

Bên này cuối cùng đại Hồng cũng vùng thoát khỏi thông lọng. Thấy vị trí của mình bị con ngựa đốm trắng cướp mất liền vội vàng sáp tới, hung hăng hất con ngựa đốm trắng ra, dùng đầu cọ vào chân đưa trẻ con rất thân mật.

Triệu Vô Cực xanh mặt, thẳng nhóc này mọc ở đâu ra?

Vừa nhặt được một mạng dưới hàng vạn vó ngựa, đám Vương Quý, Trịnh Hải Long, Trương Mạnh vẫn còn chưa hết sợ. Thấy Triệu Vô Cực căm hận, tất cả mới như tỉnh mộng, đồng loạt thúc ngựa lên bao vây đưa trẻ nhem nhuốc kì lạ đó lại, quát: "Thằng nhóc, mau trả lại Hoàng Long".

Đứa bé quay đầu nhìn về phía bọn họ, đôi mắt long lanh lấp lánh như sao. Nó không nói gì, kéo cương quay đầu ngựa lại, chân kẹp bụng ngựa, cười con ngựa đốm trắng chạy về phía đàn ngựa hoang chạy đi vừa rồi.

Triệu Vô Cực cuống lên, đó là ngựa của ta mà!

Quá mức sốt ruột, Triệu Vô Cực điểm mũi chân tung người bay lên đưa tay tóm tóc đứa bé. Vương Quý, Trịnh Hải Long, Trương Mạnh tới tấp thúc ngựa đuổi theo, quăng thông lọng trên tay về phía đứa bé.

Đứa bé hừ lạnh một tiếng, chân giẫm bàn đạp, ngửa người nằm xuống tránh cú vồ của Triệu Vô Cực và mấy sợi dây thông lọng đó. Sau đó nó nhẹ nhàng bay lên nhẹ như làn khói, tóm một cây gậy buộc thông lọng rồi lao tới theo thân gậy. Trượt đến trước mắt Vương Quý, ánh đao lóe lên, chòm râu cá trê của Vương Quý bị chém đứt một nửa.

Vương Quý nhìn trần trối, đứa bé không hề dừng lại, tiếp tục nhảy lên bắt được một cây gậy khác, buông người kéo cong cây gậy, một đao chém về phía búi tóc Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực vừa hạ xuống đất đã thấy ánh đao. Hấn kinh hãi, đành phải lăn xuống đất một lần nữa. Đứa bé lại không truy kích, chỉ mượn sức đàn hồi của cây gậy bay lên trời. Ánh đao xoẹt xoẹt mấy lượt, đầu buộc thông lọng của mấy cây gậy đó đều bị chém đứt.

Mấy lần xê dịch di chuyển trong không gian rất nhỏ khiến Lưu Chính hoa cả mắt, buột miệng khen: "Khinh công tốt thật!"

Lâu Dự nhìn kĩ, khoe miệng hơi cong lên, thầm nghĩ: "Tên tiểu quỷ này tâm cũng không xấu".

Chàng đã nhìn ra mấy nhát đao vừa rồi cực kì bất ngờ, vốn đứa bé kì quái này có thể chém rụng đầu Vương Quý và Triệu Vô Cực nhưng lại chỉ chém đứt chòm râu cá trê rồi tha cho hai người này.

Đứa bé trên không trung huýt một tiếng sáo, đại Hồng tung vó lao tới, đứa bé hạ ngay xuống trên lưng ngựa. Một tiếng hú dài, đại Hồng dựng người lên, đạp hai vó trước to lớn về phía mấy người đuổi theo.

Mấy con chiến mã của đám người Vương Quý bị khí thế của vua ngựa hoang đè ép, thu móng không dám tiến lên.

Đứa bé cười to, tiếng cười lanh lảnh dễ nghe, dùng sống đao vỗ con ngựa đốm trắng. Con ngựa đốm trắng bị đau chạy như điên, chạy như sấm vang. Đứa bé cười đại Hồng lập tức đuổi theo, hai ngựa một người chạy về phía đàn ngựa hoang, nhanh chóng biến thành hai điểm đen rồi biến mất giữa trời chiều.

Triệu Vô Cực đứng sững sờ tại chỗ, một hồi lâu mới phản ứng lại, dậm chân khóc không ra nước mắt. Lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, xôi hỏng mà bỏng cũng không. Con ngựa đồ tía không bắt được, ngay cả ngựa của chính mình cũng mất, ngựa đồ của ta, Hoàng Long của ta...

Lưu Chính bật cười thành tiếng: "Lão Triệu lần này đúng là thiệt lớn, mất Hoàng Long chắc hẳn phải khóc nửa năm".

Lâu Dự ngồi ngay ngắn trên ngựa, ánh mắt sắc bén, nói bình thản: "Nói với Triệu Vô Cực, ta cho hắn thời gian mười ngày. Trong mười ngày dắt con vua ngựa hoang đổ đến trước mặt ta, không làm được thì đừng ở lại trong thám báo doanh nữa, xuống nhà bếp chẻ củi".

Nói đùa à? Quân của mình sao có thể chịu thua một con ngựa được?

Lưu Chính thâm toát mồ hôi thay lão Triệu, sắc mặt nghiêm túc, dạ một tiếng nhận lệnh.

Lâu Dự lại thoáng nhìn về phía con ngựa đồ tía biến mất rồi mới quay đầu ngựa: "Đi thôi, đi gặp người thổi sáo đó".

Chàng kẹp bụng ngựa, móng Truy Phong lấp lánh ánh đen lao về phía Dị Thiên Nhai, Lưu Chính thúc ngựa theo sát phía sau.

Trên thảo nguyên Dã Tây mùa thu hiu quạnh, sắc trời dần tối, mặt trời từ từ lặn xuống dưới đường chân trời dài tít tắp.

Dưới Dị Thiên Nhai, Lâu Dự ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Vách núi dựng đứng, vừa cao vừa hiểm trở.

"Ồ, cao thật". Lâu Dự cời áo bào ném cho Lưu Chính, chỉ mặc một bộ quần phục màu đen bó sát người, bùng bùng hào hứng khởi động cổ tay.

Chàng là thế tử cao quý, khi còn bé đương nhiên không có cơ hội làm những việc như trèo cây leo núi, sau đó làm tướng quân, chuyện leo núi trèo cây lại không tiện làm. Vì vậy giống như lần đầu tiên dẫn quân ra trận, lúc này tâm tình Lâu Dự cực kì tốt. Ai nói ta chưa bao giờ leo núi? Có thể trèo lên vách núi này là những thiếu sót khi còn bé cũng được bù đắp đủ cả.

Lưu Chinh đỡ áo bào của thể tử, nhân nhó đứng ở phía sau, muốn khuyên lại không dám khuyên. Thể tử ời là thể tử, tướng quân thì phải chết trận chứ không được ngã chết, ngài quyết định treo Dị Thiên Nhai thật sao?

Lâu Dự đầu để ý đến tâm tư của phó tướng tùy tùng, sau khi xoay cổ tay xong liền nhảy lên, tay bám vào một mỏm đá nhô ra mượn lực bay lên, mũi chân lại điểm vào một hốc lõm, mấy lần mượn lực đã nhảy lên hơn mười trượng. Bởi vì không quen địa hình, mấy lần nhảy lên không tìm được nơi mượn lực, cả người trượt xuống theo vách đá rất nguy hiểm. Lưu Chinh đứng dưới đất nhìn mà thấp thỏm lo âu, mồ hôi ướt đầm.

May mà Hắc Vân kị là kị binh mạnh mẽ nhất Đại Lương, vốn chính là do Lăng Nam vương tự tay huấn luyện mà thành. Lâu Dự lớn lên trong quân từ nhỏ, rèn luyện cưỡi ngựa bắn cung từ nhỏ, công phu thâm hậu, phản ứng nhạy bén hơn hẳn người thường, leo núi đương nhiên cũng dễ hơn người thường. Mỗi khi gặp nguy hiểm chàng lại đề khí tung người, nhanh chóng tóm được một cành cây hay một tảng đá bên ngoài, chuyển nguy thành an.

Nhìn bóng dáng Lâu Dự từ từ biến mất trong bóng tối trên vách núi cao, Lưu Chinh cảm thấy trái tim như một quả lắc không ngừng lên cao xuống thấp. Thờ dài lau mồ hôi trên đầu, Lưu Chinh trầm nghĩ, tại sao nhìn thể tử leo núi lại còn phập phồng lo sợ hơn cả nhìn thể tử giết địch vậy?

Lâu Dự hai tay không ngừng bám vào những chỗ có thể mượn lực trên vách núi để trèo lên, không ngờ trong đầu lại hiện lên một bóng người đen sì nhem nhuốc. Mặc dù vừa rồi trên thảo nguyên Dã Tây chàng đứng xa không thấy rõ khuôn mặt, nhưng đứa bé đó thân pháp nhẹ nhàng, thân hình nhỏ nhắn, bay lên di chuyển nhẹ nhàng như gió len qua bụi trúc xanh. Mặc dù cả người nó bẩn thỉu nhưng giờ tay nhắc chân lại lộ rõ vẻ cao nhã làm mọi người không dời mắt đi được.

"Nếu nó trèo Dị Thiên Nhai thì sẽ như thế nào?"

Khỏe miệng Lâu Dự lộ ra nụ cười, trong lòng chợt tò mò vô cớ. Nhưng chàng lập tức lại cảm thấy mình quá kì quái, lắc đầu vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, tiếp tục tập trung leo núi.

Vách núi càng lên cao càng hiểm trở, cuối cùng chỉ có một tảng đá lớn nhô rất xa ra ngoài vách đá như treo lơ lửng trên trời cao ngàn trượng. Lâu Dự thấy khắp xung quanh không có chỗ đặt chân, đành phải hít sâu một hơi, nội tức từ tuyết sơn sau thắt lưng cuộn cuộn chảy ra, hai tay dùng lực, một chiêu điều hâu lật người bay lên đỉnh núi.

Trời đã tối, một vành trăng lạnh như móc câu treo trên cao.

Đỉnh núi không rộng, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy gió lạnh gào thét, không có một bóng người. Chính giữa đỉnh núi có một cây hoa dâm bụt lá đã khô héo, chỉ còn cành cây rung động trong gió vù vù, tỏ ra càng thể lương dưới ánh trăng như nước.

Dưới gốc cây có một vệt sáng lấp lánh chói mắt. Nhìn kĩ thì là một thanh kiếm xinh xắn sáng loáng cắm trên một mô đất nhỏ.

Mô đất hiển nhiên là có người cố ý xếp thành, bốn bề thấp ở giữa cao lên như một ngôi mộ. Thanh kiếm Thanh Minh cắm ngay ngắn chính giữa, thân kiếm phản chiếu ánh trăng trong vắt chiếu rõ một đóa hoa dâm bụt nhỏ nhỏ rất đẹp trên chuôi kiếm.

Lâu Dự chậm rãi đi tới nhìn thanh kiếm, nhìn thấy đóa hoa dâm bụt tô đỏ thắm đó, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu chàng.

Dâm bụt tàn, hồng nhan yếu mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Không thương tiếc

"Giết!"

Hôm nay tiên phong doanh của Hắc Vân kị huấn luyện đao pháp trên luyện binh trường, mấy ngàn quân sĩ xếp thành hàng, đâm, chém, bổ, quét, hắt, đâm, cắt, từng đao mang gió, thoát nhìn vung về nhưng lại đều là những chiêu số giết người thực dụng nhất trên chiến trường.

Có câu vương hầu khanh tướng thì đã làm sao?

Võ tướng đã bỏ chế độ tập ám, tương đương với mở một cánh cổng thẳng tiến cho những người có tài hoa trong tầng lớp bình dân. Vô số hảo nam nhi nhập ngũ mang theo ước mơ lập quân công làm rạng rỡ tổ tông.

Trong đó Hắc Vân kị là kị binh dũng mãnh nhất Đại Lương nên càng bị những người đến tòng quân đập vỡ bậu cửa.

Lâu Dự yêu cầu cực cao, điều này làm cho các sĩ quan chịu trách nhiệm chiêu binh của Hắc Vân kị rất căng thẳng, ngày ngày lau mồ hôi nghĩ ra các phương pháp kiểm tra để xem xét tố chất của những người tòng quân, chỉ sợ người mình nhận vào làm thể tử không hài lòng.

Vô số lần sàng lọc, cuối cùng chọn lại được khoảng ngàn người. Lâu Dự đích thân kiểm tra, căn cứ đặc điểm của mọi người để phân phối quân chủng.

Mất tinh, thân thủ linh hoạt thì đến thám báo doanh, lực cánh tay hơn người thì đến tên nô doanh, biết cưỡi ngựa, thân hình cao lớn uy mãnh thì đến tiên phong doanh...

Cho nên giờ đây ba trăm người đứng trong đội ngũ của tiên phong doanh này, mỗi người đều được lựa chọn từ hàng trăm người.

Có thể vào Hắc Vân kỳ là vinh quang rất lớn, thường ngày chỉ nghe nói Hắc Vân kỳ chiến công hiển hách, dũng mãnh thế nào, đánh giặc thế nào, chủ soái thế tử Lăng Nam vương lại yêu quân như con thế nào, bình dị gần gũi thế nào.

Thật sự vào Hắc Vân kỳ mới biết cái gọi là truyền thuyết quả thật chỉ là truyền thuyết. Sự thật là thế tử Lăng Nam vương biến thái thế nào, lạnh lùng nghiêm khắc thế nào.

Một tháng, trừ ăn ngủ họ chỉ có tập luyện, ngày ngày đao không rời tay, cung không rời vai, ngày ngày ôm đại đao ăn cơm, gối cung tên mà ngủ, trước khi nhắm mắt lại vẫn vung đao, mở mắt ra rồi lại vung đao. Cuối cùng ngay cả trong mơ cũng hoa chân múa tay luyện tập đao pháp, tỉnh lại phát hiện người anh em ngủ bên cạnh bị đâm hai mắt đen sì.

Trời gió? Vậy thì luyện cưỡi ngựa bắn cung ngược gió.

Trời mưa? Vậy thì luyện chiến đấu cận chiến.

Bão cát? Vậy thì luyện phục kích tập kích.

Mưa đá? Vậy thì luyện thiết đầu công.

Tóm lại sau khi vào Hắc Vân kỳ, những binh lính tổ chức tốt từng sục sôi chí lớn tâm khí rất cao này mới thật sự biết thế nào là đời lính khổ, khổ hơn cả lên trời xanh.

Một tháng ngắn ngủi, Lâu Dự mạnh mẽ luyện một đám thanh niên không có tổ chức, không có kỉ luật, không có nền tảng này thành những người lính như sắt như thép.

Đây mới là binh lính chàng muốn.

Chiến trường tàn khốc hiểm ác, hôm nay luyện nhiều hơn một phần, sau này sẽ có thể chết ít hơn một người. Lâu Dự lạnh mặt, bắt tay sau lưng đi qua giữa hàng ngũ, tay cầm tay chỉnh lại tư thế vung đao của một lính mới, thỉnh thoảng co chân đá đầu gối, đâm sòng lưng một người.

"Thăng lên".

"Khụy xuống".

"Đứng cho vững..."

Chủ tướng đích thân tới, các tân binh kích động vạn phần, về ừ ề muốn chết không được vì bị huấn luyện hà khắc nhiều ngày lập tức biến mất. Tất cả hăng hái như gà chọi say đòn, về mặt cực kì chăm chú, đao vung cực kì mạnh mẽ, tiếng hô cực kì vang dội.

Đang luyện tập chăm chỉ, thuận mã trường bên kia đột nhiên có tiếng hét rung trời truyền tới, liền sau đó là tiếng than thở vô cùng tiếc nuối, âm thanh lớn đến mức át được cả tiếng hô của tiên phong doanh.

Lâu Dự nhíu mày, quay lại nhìn về phía Lưu Chính.

Về mặt Lưu Chính như muốn cười mà không dám cười: "Triệu Vô Cực lại bị ngã. Hấn phân cao thấp với con ngựa đó, hôm nay đã bị ngã mười tám lần".

Thì ra hôm đó Triệu Vô Cực méo mặt mà về, lại nghe tin dữ Lâu Dự hạ quân lệnh bắt phải dẫn ngựa tới gặp trong vòng mười ngày.

Quân lệnh như sơn, mang tâm tình vạn phần không muốn xuống nhà bếp chế cùi, Triệu Vô Cực rút kinh nghiệm xương máu, dẫn một chiến đội của thám báo doanh lần nữa tiến vào thảo nguyên Dã Tây. Ăn lương khô mười ngày, đào bẫy, rải lưới đánh cá, phun thuốc mê, tất cả thủ đoạn dùng để đối phó thám báo nước Sóc đều đã dùng tới, cuối cùng nhân cơ hội con ngựa đỏ tía đi một mình, đám người đã bắt được nó lòi về.

Vốn hấn nên dương dương tự đắc, lại không ngờ con ngựa hoang này dũng mãnh ngang bướng, không chịu ăn không chịu nhận chủ, bất cứ ai tới gần là tung chân đá, liên tục đá bị thương mấy quân sĩ đến chặn ngựa.

Triệu Vô Cực tức giận, xắn tay áo tự mình vào cuộc. Hấn là kì thủ tốt nhất của thám báo doanh, chiến mã ngang bướng đến mấy cũng không cần nửa ngày sẽ có thể thuần phục. Vốn cho rằng thuần phục con ngựa đỏ tía sẽ dễ như trở bàn tay, không ngờ vất vả một hồi lâu, hấn lại liên tục bị ngã mười tám lần.

Lúc đến thuận mã trường, Lâu Dự nhìn thấy Triệu Vô Cực gồng người nằm rạp trên lưng ngựa, đại Hồng nhảy chồm chồm muốn hất hấn xuống đất.

Triệu Vô Cực cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị lắc lạch vị trí, đau đến mức như tim gan sắp vỡ ra. Đầu vàng mắt hoa khiến Triệu Vô Cực lại càng thêm kiên quyết, hấn cắn chặt răng, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, sống chết không chịu buông tay.

Các quân sĩ thám báo doanh tất cả đều tụ tập bên cạnh thuần mã trường hết sức phấn khởi đứng xem, thỉnh thoảng còn ồ lên chê bai.

Đột nhiên đại Hồng bật cao, Triệu Vô Cực không ôm nổi nữa, bị hất bay lên một thước rồi lăn xuống lưng ngựa.

"Lần thứ mười chín". Tiếng than khóc vang lên xung quanh.

Lưu Chinh hơi tiếc nuối, ngay cả lão Triệu cũng không thuần phục được. Một con ngựa thần tuấn như vậy mà không ai có thể khống chế được thì cuối cùng cũng không thể ra chiến trường.

Lại nhìn sang bên cạnh thấy Lâu Dự mặt trầm như nước, Lưu Chinh thầm kêu không ổn, chẳng lẽ thế tử muốn đích thân ra tay? Ôi, một con ngựa mà cũng không thuần phục được, sau này mặt mũi của thám báo doanh biết giấu đi đâu?

Triệu Vô Cực chặt vật bò lên, nhổ một bãi nước bọt lẫn máu, không cam lòng định trèo lên lưng ngựa lần nữa. Đột nhiên hắn nghe thấy mấy tiếng gầm nhẹ của động vật, đang nghĩ không biết huynh đệ nào lại quái ác như vậy, chề dờ thì cứ chề, lại còn bắt chước sói kêu, quá đáng!

Một giây sau gió lạnh tạt vào mặt, một con thú màu đen lao tới với tốc độ cực nhanh đẩy hắn ngã xuống đất, móng vuốt móc vào miệng hắn, cúi đầu gầm gừ, răng nanh nhắm thẳng vào cổ họng hắn.

"Báo! Là báo!"

"Một con báo đen!"

"Đừng làm nó giật mình, cẩn thận Triệu hiệu úy".

Mọi người xôn xao, nhưng dù sao cũng được huấn luyện kỹ càng, sau khi kinh hãi đám quân sĩ vẫn không hề lộn xộn, tới tấp cầm lấy binh khí vây quanh con báo đen.

Lâu Dự mặt như sao sáng, đưa tay lấy cây cung sắt của mình xuống, rút ra một mũi lưu vân tiễn. Tay trái cầm cung, tay phải kéo dây, cây cung cong như trăng tròn, đầu mũi tên nhắm thẳng vào con báo đen đó.

Đang định bắn tên, không biết một hòn đá nhỏ từ nơi nào bay tới, xé gió bay thẳng tới mặt Lâu Dự. Lâu Dự bình chân như vại, cánh tay như sắt, không động mấy mảy, nhìn rõ đường bay của hòn đá rồi nghiêng đầu tránh được. Mũi tên sắt trong tay vẫn nhắm vào con báo đen, ngón tay kéo dây cung khẽ buông ra, mũi lưu vân tiễn xé gió bay đi.

Với tài bắn cung của chàng, con báo đen chết chắc.

Một bóng người đen sì đột nhiên bay ra, thân pháp nhanh như chớp, chỉ thoáng cái đã đến bên cạnh con báo đen. Ánh đao lóe lên chém rơi mũi lưu vân tiễn.

"Sao có thể chém rơi mũi tên của thế tử?" Lưu Chinh tròn mắt há mồm. Hắn biết quá rõ tên của thế tử nhanh thế nào, chuẩn thế nào. Vậy mà có người có thể chém rơi mũi tên trước khi đến đích, tốc độ nhanh ra sao, ánh mắt tinh thế nào?

"Lại là nguoi!" Bị báo đen giẫm dưới chân, Triệu Vô Cực tròn trừng mắt hồ, khóc không ra nước mắt. Thằng nhóc hoang dã này rốt cuộc là con nhà ai mà cả ngày chạy trên thảo nguyên, nhiều lần đến chọc phá mình, sao bố mẹ nó không trong coi gì?

Bóng người đen sì hạ xuống đất. Mọi người chăm chú nhìn lại, chính là đứa bé đã cướp mất con ngựa đốm trắng của Triệu Vô Cực trên thảo nguyên Dã Tây. Mái tóc rối bù, nước da đen nhem, áo bào nhem nhuốc, chỉ có đôi mắt đỏ là đẹp kinh người, như được tô bằng mực tím khiết, sáng như sao trên trời.

"Đôi mắt đẹp thật". Lâu Dự thầm khen trong lòng, vẻ hứng thú thoáng qua trong mắt, khoe môi cong lên. Chàng lại lấy một mũi lưu vân tiễn, kéo cung như trăng tròn, lần này là nhắm vào trái tim đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Binh bất yếm trá

Loan Loan cảm thấy mình đã bị một luồng sát ý lạnh thấu xương khóa chết, bất kể năng xê dịch di động thế nào đều không thể nào thoát khỏi mũi tên như đã dính vào người đó.

Tránh không được, vùng vẫy không xong.

Toàn thân nàng bao phủ trong sát ý. Nàng quỳ một gối xuống đất, người nghiêng về trước, cầm Li Quang trong tay, nhe răng nhếch miệng giữ tư thế tấn công bất cứ lúc nào.

Tiểu Hắc bên cạnh cũng cảm nhận được luồng sát ý lạnh thấu xương này, lưng nó cong lên, hàm răng nhe ra, phát ra tiếng gầm gừ đe dọa, nước dãi rơi tí tách xuống đầu Triệu Vô Cực.

Bị tiểu Hắc đè dưới chân, Triệu Vô Cực khổ không nói nổi, kêu to: "Này thằng nhóc, ngươi có thể lệnh cho nó ngậm mồm vào, đừng có rớt dãi ra nữa được không?"

Tiểu Hắc lắc đầu, mắt lộ hung quang. Cảm thấy Triệu Vô Cực quá ảm ỉ, nó gầm nhẹ một tiếng, cúi xuống cắn vào cổ hắn.

Loan Loan đưa tay gõ lên đầu tiểu Hắc, tóm gáy nó ra hiệu không được làm bừa.

Lúc này ngàn vạn lần không thể chọc tức vị tướng quân trẻ tuổi có vẻ mặt lạnh lùng trước mặt. Cung tên trên tay hắn không phải đồ bỏ.

Lâu Dự tay vững như bàn thạch, đầu mũi tên không rời trái tim Loan Loan, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai?"

Loan Loan không đáp, cúi người sát đất, trong mắt lộ ra sự cảnh giác mãnh liệt, yên lặng một cách bướng bỉnh.

"Không nói à?" Vẻ cười chợt thoáng lóe lên trong mắt Lâu Dự, đầu mũi tên khẽ dôi sang nhằm vào con báo đen: "Vừa rồi chém rụng một mũi tên, công phu không tồi. Ta bắn một mũi tên nữa, ngươi chém một lần nữa cho ta xem!"

Loan Loan khoe miệng căng cứng, cực kì căng thẳng, đôi mắt lấp lánh ánh sáng không ngừng quay tròn.

Trong lòng Loan Loan biết rõ khi chặn mũi tên vừa rồi thì mình đã có lợi thế nhờ có thân pháp linh hoạt và xuất hiện bất ngờ nên mới may mắn chém rơi được. Lúc này hai bên giằng co, sát ý và sự tàn nhẫn toát ra từ đầu mũi tên của vị tướng quân trẻ tuổi cho thấy rất rõ tài bắn cung của người này cao như thế nào.

Muốn chém rơi một mũi tên nữa là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Nhìn ánh mắt linh động hoạt bát của đứa bé đó, Lâu Dự đột nhiên cảm thấy gió thu mát mẻ, ánh nắng ấm áp, phong cảnh thuần mã trường hôm nay cực kì khác lạ.

Đầu mũi tên hạ thấp xuống với một góc độ rất nhỏ hầu như không thể nhận ra được, giọng tướng quân lại vẫn lạnh nhạt như cũ: "Nói đi!"

Hàng răng trắng nhỏ của Loan Loan cắn môi, một lúc lâu sau mới chỉ đại Hồng, mở miệng nói: "Nó, của ta, trả ta".

Suy nghĩ một lát, Loan Loan lại chỉ Triệu Vô Cực dưới móng vuốt tiểu Hắc: "Hắn, của ngươi, trả ngươi".

Loan Loan sống một mình trên thảo nguyên, làm bạn với ngựa với báo, đã lâu không nói chuyện với người khác, vì vậy nói rất ấp úng. May mà ý tứ diễn đạt cũng tạm coi như rõ ràng, chắc hẳn tướng quân trẻ tuổi này sẽ nghe hiểu được.

Lâu Dự đã nhìn ra đứa bé này rất hoang dã, không hiểu thế sự. Suy nghĩ một chút, chàng đặt cung tên xuống, chỉ Triệu Vô Cực, nói: "Buông hắn ra trước".

Thấy chàng hạ mũi tên xuống, Loan Loan cảm thấy luồng sát ý đang bao trùm cả người mình biến mất, dường như một ngọn núi lớn đè trên người bị dời đi, toàn thân khoan khoái. Cô bé thở dài một hơi, quay sang liếc tiểu Hắc ra lệnh thả người.

Tiểu Hắc gầm nhẹ một tiếng, không cam tâm dời chân ra.

Không ngờ Triệu Vô Cực lại không động, vẫn nằm ngẩn người, hai mắt đăm đăm.

Tất cả mọi người lặng im...

Lại nói lúc đó Triệu Vô Cực mặc dù nằm dưới móng vuốt báo đen, nhưng hắn lại không hề lo lắng cho sống chết của mình. Hắn hết sức có lòng tin đối với tài bắn cung của Lâu Dự, có mũi tên của thế tử che chở thì còn sợ cái gì?

Vì vậy trong lúc song phương giằng co, hắn lại cực kì nhàn tản. Lúc này hắn đang nhìn hàm răng trắng tinh của đứa bé, thầm nghĩ da thằng nhóc hoang dã này còn đen hơn da mình, tại sao lại có hàm răng trắng tinh sạch sẽ như vậy, đúng là không có thiên lí...

Lâu Dự hừ lạnh một tiếng, sắc mặt bất thiện.

Lưu Chính thấy tình hình không ổn, vội vàng thúc giục: "Lão Triệu... Lão Triệu, ngươi trúng tà rồi à? Còn không mau đứng lên?"

Triệu Vô Cực lúc này mới tỉnh lại, vừa thấy sắc mặt tướng quân nhà mình khó coi, trong lòng kêu khổ, nghĩ lần này không tránh được xuống bếp chẻ củi rồi. Hắn vội nhún nhó lần một vòng, lần sang bên cạnh, giật lấy một cây trường thương chĩa thẳng vào con báo đen đó.

Loan Loan tròn mắt nhìn hắn rồi đứng lên, cài Li Quang vào thắt lưng, chuẩn bị đi.

Triệu Vô Cực thấy vậy liền sốt ruột, thoáng liếc nhìn Lâu Dự, lại nhìn đứa bé hoang dã, giận dữ đỏ bừng mặt, hô to: "Vất vả lắm mới bắt được con ngựa đồ tía, chẳng lẽ bây giờ lại phải thả ra? Thế còn Hoàng Long của ta? Hoàng Long làm thế nào? Thằng quý nhỏ kia không được đi, trả lại Hoàng Long cho ta..."

Loan Loan hoàn toàn không để ý đến hắn, sờ sờ đầu tiểu Hắc vỗ về, lại vẫy vẫy tay với đại Hồng, ra hiệu cho nó mau chạy tới.

Tiểu Hắc hèn dỗi cạo đầu vào chân Loan Loan, cái đuôi cứng như roi sắt vẩy rồi rít như chó con, đập chan chát xuống mặt đất để lại một loạt vết trắng. Đại Hồng vội vàng chạy tới gần Loan Loan, thái độ nhín bộ, hoàn toàn không còn vẻ thô bạo hung ác như đối phó Triệu Vô Cực vừa rồi.

Loan Loan phui bụi trên người, chuẩn bị mang tiểu Hắc và đại Hồng về nhà. Theo cô bé, chính mình đã thả cái người gọi là lão Triệu này đi rồi, vậy thì mang tiểu Hắc và đại Hồng đi là chuyện đương nhiên.

Từ tuổi đầu sống cùng ngựa hoang và báo đen đã là chuyện lạ, không ngờ thằng bé này lại còn có thể đối thoại với chúng. Kỳ lạ hơn nữa là dũng mãnh như vua ngựa hoang, hung mãnh như báo đen lại đều trở nên ngoan ngoãn đáng yêu trước mặt đứa bé, nghĩ hết mọi cách để lấy lòng đứa bé, có thể so với những con thú cưng ngoan ngoãn nhất.

Lâu Dự nhìn một lát với vẻ hứng thú, đột nhiên nghiêm mặt, lạnh nhạt hạ lệnh: "Bắt cho ta!"

Các quân sĩ đã chuẩn bị từ trước quát lên một tiếng, đao thương kiếm kích cùng đâm ra. Loan Loan bất ngờ trở tay không kịp, Li Quang còn chưa rút ra đã bị các loại binh khí gác vào cổ.

Đồng thời một tấm lưới đánh cá đặc chế cực lớn từ trên trời giáng xuống trùm lên người đại Hồng và tiểu Hắc đang điên cuồng vùng vẫy định thoát ra. Mười mấy quân sĩ rất khỏe cầm chặt viền lưới kéo vào, mặc cho hai con vật này phát cuồng nổi giận thế nào cũng không thể giẫy ra được.

Loan Loan hoàn toàn không ngờ vị tướng quân trẻ tuổi anh tuấn này lại nói lời mà không giữ lời gì hết, trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Cả đời này cô bé chưa bao giờ gặp người nào vô sỉ như vậy. Cô bé giận dữ hét lớn, giống như một con thú nhỏ rơi vào bẫy, mắt tròn, không ngừng cắn xé đám đá bất chấp đao thương trên cổ.

Nhìn thấy cổ đứa bé bị đao thương cứa chảy máu, từng vệt máu chảy xuống ngoằn ngoèo, ánh mắt Lâu Dự hơi ngưng tụ, tâm tình hơi khó chịu, phát tay: "Trói lại".

Đám quân sĩ xông lên, dùng dây da trâu trói Loan Loan chặt cứng từ đầu đến chân. Nghĩ vừa rồi đứa bé này còn có thể chém roi cả mũi tên của tướng quân, đám quân sĩ lại cố ý quấn thêm mấy vòng da trâu nữa.

Sau khi buộc chắc nhìn lại, dây trói quấn quá dày, ngay cả mặt đứa bé cũng không nhìn thấy nữa, không khác gì một con tằm mồm mồm mùa xuân đang nằm trong kén.

Lưu Chính cẩn thận nhìn sắc mặt thể từ nhà mình, chỉ hai con vật bên kia, hỏi: "Hai... hai con vật đó làm thế nào?"

Lâu Dự nói một câu rất thiếu kiên nhẫn: "Cũng trói lại".

Lưu Chính nhìn hai con vật to lớn đó, cảm thấy rất đau đầu, trầm nghĩ không biết phải trói thế nào.

Lâu Dự nhìn đứa bé bị trói thành kén tằm nằm dưới đất, lông mày cau lại. Thực ra chàng cũng không nghĩ ra vì sao mình đột nhiên lại muốn giữ đứa bé này lại, chỉ là có cảm giác đứa bé này có rất nhiều quan hệ với mình khiến chàng không muốn buông tay.

Một khi thả ra, đứa bé hoang dã này phóng ngựa chạy vào thảo nguyên Dã Tây rộng lớn vô biên, chàng có muốn tìm cũng biết đi đâu mà tìm?

Thế từ Lăng Nam vương anh minh thần võ tìm được một cái cơ thích hợp cho sự lật lọng của mình, trong lòng lập tức thoải mái.

Lại nhớ hôm nay phải thương nghị chuyện lương thảo và quân y trong mùa đông với thủ bị Lương Châu, sợ là lúc này thủ bị Lương Châu đã đợi đến buồn ngủ rồi, Lâu Dự liền ném lại cục diện rối rắm này cho Lưu Chính mà không hề áy náy: "Đ dẫn đi, cho ăn cho uống, không được để đói khát".

Mới đi được hai bước, chàng lại mím môi môi mông, suy nghĩ một lát rồi quay đầu lại: "Nếu nó không ồn ào thì không cần trói như vậy. Thời gian trói quá dài, máu không lưu thông được có thể sẽ phế mất tay chân".

Lưu Chính suy đoán tâm ý của thể từ, cẩn thận gật đầu nhận lệnh.

Lâu Dự lại thoáng nhìn còn tằm không ngừng nhúc nhích vùng vẫy trên mặt đất, cảm thấy chuyện ngày hôm nay rất thú vị, khoe miệng khê cong lên, tâm tình tốt đẹp quay người bước đi.

Đội thể từ điện hạ đi xa, Lưu Chính nhăn nhó ngồi xuống, nhìn đứa bé không ngừng vùng vẫy, thờ dãi: "Tiểu quý, sau này phải nhớ, bình bát yếm trá".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Thủ bị Lương Châu đã đợi hơn một canh giờ, tách trà thêm nước nhiều lần đã thành nước trắng. Ông ta đang cảm ly trà ngủ gà ngủ gật, thấy thế tử điện hạ về phủ, ông ta bừng tỉnh, vội vàng dặn dò quân vụ trình sổ sách lên.

Quân vụ ôm chồng sổ sách dày ba thước, sổ sách quá nặng, bước chân lảo đảo suýt nữa ngã sấp mặt.

Chồng sổ sách dày cộp để trên bàn dài, Lâu Dự lật xem từ trên xuống dưới, không bỏ sót quyển nào: "Dự trừ lương thảo cho mùa đông rất đầy đủ, có điều Lương Châu giá rét, áo bông của các quân sĩ có lẽ phải may thêm một lớp nữa".

Quân vụ run run hàng râu chuột, bàn tính dưới tay kêu lách cách: "May thêm một lớp bông phải dùng hơn năm vạn lượng bạc".

Lâu Dự không thèm ngẩng đầu lên: "Thêm".

Quân vụ lau mồ hôi trên đầu: "Giấy nếu dùng vải bông Cẩm Châu thì đúng là ấm thật, nhưng phải dùng thêm một vạn lượng bạc".

Lâu Dự mặt không biểu cảm: "Dùng".

Quân vụ cắn răng, cầm bút đỏ ghi thêm một hàng chữ vào sổ sách, thầm nghĩ thế tử Lăng Nam vương đúng là lắm tiền nhiều của...

Thủ bị Lương Châu về mặt khó xử, nói rụt rè: "Thế tử điện hạ, quân lương năm nay cấp phát xuống chỉ còn mười vạn lượng bạc, có cần tiết kiệm một chút không?"

Lâu Dự gấp quyển sổ trong tay lại: "Đương nhiên phải tiết kiệm, rất nhiều chỗ cần tiết kiệm. Bớt mấy tờ hóa đơn ở Thúc Liễu viên và Trương Đồng thái chẳng phải là sẽ tiết kiệm được sao?"

Thúc Liễu viên là lầu xanh lớn nhất thành Lương Châu, Trương Đồng thái là quán rượu tốt nhất thành Lương Châu.

Thủ bị đại nhân cảm thấy hai ánh mắt nóng bỏng quét tới, từ đầu đến chân như ở trong lò nướng, mồ hôi vã ra như tắm. Ông ta xê dịch vị trí, gắng gượng làm vẻ tươi cười, lúng túng nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Điện hạ nói rất phải".

Lâu Dự mỉm cười, không nói thêm nữa, lại cúi đầu xem sổ sách. Thủ bị đại nhân cảm thấy mồ hôi lạnh nhỏ tong tong, nhấp nhồm như ngồi bàn chông, không dám nhiều lời nữa.

Quần áo, giày, binh khí, lều, quân lương... Toàn bộ đều kiểm tra tăng giảm, quả thật rất tốn thời gian.

Trời tối sớm, nhà bếp mang đồ ăn tối. Lâu Dự mời mọi người dùng cơm, chính mình chỉ ăn mấy miếng, tinh thần lại sáng láng tiếp tục tra hỏi...

Một buổi thương nghị kéo dài bốn canh giờ, thủ bị Lương Châu dù xuất thân võ tướng nhưng cũng mệt hoa mắt chóng mặt, quân vụ râu chuột gầy bàn tính mà tay mỏi rã rời, nhìn số liệu sung vù hai mắt, cuối cùng tính ra một con số, run rẩy nhìn về phía Lâu Dự: "Điện hạ, tất cả đều đã tính xong rồi".

Lâu Dự kéo quyển sổ lại gần, xem xét kĩ càng một lượt, hài lòng đặt xuống: "Các vị vất vả quá".

Quân vụ lệ già rung rung, thở phào nhẹ nhõm. Làm quân vụ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta thấy tướng quân tự mình kiểm tra sổ sách, đêm qua bị thủ bị ép xem lại sổ sách suốt đêm, cuối cùng không xảy ra sai sót, đúng là không dễ chút nào.

Có người vào thay trà nóng, Lâu Dự cảm tách trà lên, nói thoải mái như đang tán gẫu: "Trương đại nhân, muốn gặp cô nương Thúc Ngọc nổi tiếng nhất Thúc Liễu viên một lần thì cần bao nhiêu bạc?"

Thủ bị Lương Châu Trương Thành Uyên chấn động trong lòng. Cả thành Lương Châu có ai không biết thế tử điện hạ không bao giờ bước chân vào chốn trăng hoa, lúc này lại hỏi như vậy là có ý gì?

Nhìn trộm về mặt Lâu Dự, chỉ thấy chàng vẫn bình thản cúi đầu uống trà, về mặt không hề có gì khác thường.

Trương Thành Uyên cân nhắc nhiều lần, cuối cùng đáp hết sức thận trọng: "Điều này... thuộc hạ không biết".

Lâu Dự cũng không vặn hỏi, đặt tách trà xuống, như cười như không: "Lên lầu xanh nghe nhạc uống rượu thật là phong nhã, nhưng nếu một tháng tiêu hàng ngàn lượng bạc ở trong đó thì sẽ không còn phong nhã nữa. Một tham tán châu phủ tầm thường mỗi tháng có bao nhiêu lương bạc mà ngày ngày có thể ôm cô nương Thúc Ngọc vui quên trời đất, ví tiền lại không hề trống rỗng. Trương đại nhân không cảm thấy lạ sao?"

Trương Thành Uyên toát mồ hôi lạnh. Tham tán Tiền Giang của mình si mê Thúc Ngọc, ngày nào cũng đến ủng hộ Thúc Ngọc, ông ta cũng biết. Thành Lương Châu trời cao hoàng đế xa, ít có quý nhân đích thân tới đây. Mấy quan chức châu phủ bao gồm ông ta chính là vua một cõi, bình thường tham ô tiền lương tiêu xài đã quen, bao một cô nương nổi tiếng cũng đâu phải chuyện lớn gì? Xưa nay không hề có ai để ý, không ngờ lúc này thế tử điện hạ lại nhắc tới.

Trong lòng Trương Thành Uyên như gương sáng, lúc này là Lâu Dự cảnh cáo, dẫn mặt quan lại địa phương thành Lương Châu trong đó có ông ta.

Trong lòng sợ hãi, Trương Thành Uyên lén lau mồ hôi, nói nom nớp lo sợ: "Thuộc hạ hiểu, sau khi về sẽ lập tức sai người tra rõ, nếu có chuyện tham ô lương thảo, nhận hối lộ trái quốc pháp, thuộc hạ nhất định không tha".

Lâu Dự gật đầu, cuối cùng cũng nở nụ cười như xuân về hoa nở. Chàng đặt tách trà xuống, làm động tác tiễn khách, nói vui vẻ: "Trương đại nhân nghe tiếng đàn biết nhã ý, không hổ là rường cột nước nhà. Hôm nay thương thảo đến đây, đại nhân vất vả rồi, mời về".

Thủ bị đại nhân cuối cùng cũng thở phào một hơi, khi được đưa ra phủ tướng quân sắc mặt vẫn còn xanh xao, cảm thấy như mắc bệnh nặng, toàn thân ướt đẫm, cả người không còn sức lực. Ông ta trầm nghĩ, thế tử điện hạ mỗi ngày hết luyện binh lại đến tuần đêm, nếu không thì cũng hỏi đến quân vụ, còn thường quản chuyện người ta đi lâu xanh, dư thừa tinh lực như hận không thể phá trời, chẳng lẽ không biết mệt sao? Có phải đã đến lúc tìm một người phụ nữ cho ông trời con này rồi không?

Sắc trời tối sớm, trong phủ tướng quân đã thấp đèn, thị nữ Cẩm Tú đã chuẩn bị thùng tắm nước nóng, chỉ đợi thế tử điện hạ tắm rửa nghỉ ngơi.

Lâu Dự hàng năm ở biên tái, Lãng Nam vương phi thương con trai vất vả trong gió táp mưa sa, đưa thị tì Cẩm Tú hầu hạ bên người được mình yêu thích nhất xa ngàn dặm tới, một là chăm sóc ăn uống sinh hoạt của con trai, hai là vương phi cũng có một chút tính toán. Con trai mình đã lớn như vậy rồi, trong phủ các quý tộc ở kinh thành tầm tuổi chàng đã thê thiếp thành đàn, có người thậm chí còn đã sinh những mấy đứa con, vậy mà con trai mình lại không có động tĩnh, chưa nói đến thế tử phi, ngay cả thị thiếp cũng không có một ai. Vẫn nói thế tử Lãng Nam vương nổi tiếng tuần tú oai hùng khắp Thượng Kinh, được vô số phụ nữ quý mến nhưng chàng vẫn không thèm nhìn một mắt, cả ngày dẫn một đám quân sĩ huyết khí phương cương gào thét đâm chém, vậy bao giờ bà mới có thể được bế cháu trai?

Vì lo nghĩ chuyện này, Lãng Nam vương phi đưa người đẹp đến bên con trai bắt chấp sự phản đối của Lâu Dự. Cẩm Tú dịu dàng ngoan ngoãn, dung mạo xinh tươi, quá thích hợp để làm người chăm sóc bên cạnh con trai. Vẫn thường nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, không biết chừng Cẩm Tú sẽ có thể làm cho đứa con trai lòng dạ sắt đá của bà mở mang đầu óc.

Bên này Lãng Nam vương phi đắc ý tính toán, bên kia Cẩm Tú cũng có một chút tính toán của riêng mình. Thế tử điện hạ oai hùng át người, tuần tú vô song, các công tử quý tộc quần là áo lượt chìm trong tử sắc ở kinh thành làm sao có thể sánh được. Có thể lọt mắt xanh thế tử là điều không biết bao nhiêu phụ nữ mong mà không được.

Bởi vì ôm chút tâm tư như vậy, Cẩm Tú làm việc gì cũng cực kì cẩn thận chu đáo.

Buổi sáng luyện binh, buổi chiều lại bàn quân vụ mấy canh giờ, việc thế tử điện hạ cần nhất là tắm nước nóng thả lỏng một chút. Lúc này nước nóng đã đồ đầy thùng, bạch tiết hương đã được châm, rượu ngon đã được chuẩn bị, quần áo sạch cũng đã gấp gọn gàng để bên cạnh thùng tắm, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy người, Cẩm Tú đành phải đến tiền sảnh mời thế tử.

Lâu Dự cảm thấy việc mẹ đưa Cẩm Tú vượt ngàn dặm xa xôi đến đây là một chuyện rất vô vị và thừa thãi, nhưng chàng lại không lay chuyển được quyết định của mẹ.

May mà Cẩm Tú được giáo dục rất tốt, ngoan ngoãn nghe lời, biết lúc nào nên nói, lúc nào nên ngậm miệng, không đến mức quá đáng ghét, chăm sóc việc ăn uống sinh hoạt cũng thoả đáng chu toàn, chưa bao giờ để xảy ra chuyện sai sót gì. Vì thế Lâu Dự cũng không phản đối nữa, chỉ cần không cản trở chàng hành quân đánh trận là được, mẹ thích đưa đến thì cứ để bà đưa đến.

Lúc này thấy Cẩm Tú đến, Lâu Dự vờn vai một cái, hỏi: "Bánh hoa quế người làm có còn không?"

Cẩm Tú ngẩn ra. Thế tử điện hạ không thích đồ ngọt, tại sao tự nhiên lại hỏi chuyện này? Thị nhỏ giọng đáp: "Còn một ít hôm nay mới làm, điện hạ muốn thử thì nô tì sẽ mang tới".

Lâu Dự gật đầu: "Đóng gói vào, ta mang đi".

Cẩm Tú vội lấy bánh hoa quế ra, cẩn thận cho vào hộp giấy rồi mới đưa đến tay thế tử.

Lâu Dự nhận lấy, còn nóng bỏng tay. Chàng gật đầu hài lòng, vẫy tay gọi Lưu Chính tới, hỏi vài câu, lại không vào hậu đường mà dẫn Lưu Chính đi ra tiền sảnh, xoay người lên ngựa chạy thẳng về phía thuần mã trường ở ngoài thành.

Cẩm Tú dựa cửa nhìn bóng lưng Lâu Dự dần dần hòa lẫn vào trong bóng đêm, trong lòng hơi mất mát. Muộn như vậy rồi, thế tử điện hạ còn muốn đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6

Phía sau thuẫn mã trường chính là chuồng ngựa, một ngôi nhà xây bằng gạch mộc lợp cỏ tranh là nơi những người chăn ngựa chứa cỏ khô, lúc này một tiếng chửi bới từ trong nhà truyền ra: "Con bà nó chứ, thằng sói con này, mày ăn hay là nhịn nào?"

Rầm một tiếng, một cái bát bị ném vào góc tường, com trong bát văng khắp mặt đất.

Triệu Vô Cực xanh mặt. Thế tử đã dặn dò không được để đói, nhưng con sói con này hung ác lắm, có vẻ như định tuyệt thực, sống chết không chịu cúi đầu. Theo tính hần thì trường hợp này phải trói lại đồ com vào mồm, nhưng thế tử lại nói không được trói, chuyện này biết phải làm thế nào?

Thấy Triệu hiệu úy xanh mặt, đi tới đi lui bỏ tay hết cách, đám người Trịnh Hải Long, Vương Quý, Phùng Mạnh đưa mắt nhìn nhau. Đánh trận thì đã quen rồi, đồ trẻ con lại là lần đầu nhìn thấy. Giăng co bao nhiêu canh giờ, đứa trẻ lem luốc này thật là có khí phách, mềm cứng không nghe, làm cho một đám quan binh rất khó xử.

Loan Loan ngồi trong góc tường, dưới chân đeo xiềng xích, hai tay lại được tự do. Bát kê rom rạ, gỗ, sắt hay bùn, cô bé vớ được thứ gì liền ném thẳng thứ đó về phía Triệu Vô Cực mà không cần biết có trúng hay không.

Không biết mình đã làm gì mà lại gặp phải con sói con này, Triệu Vô Cực chật vật né tránh, gạt một cọng rom trên đầu xuống, nổi giận đùng đùng, mắt tròn trợn như chuông đồng: "Mày không ăn thì tao sẽ nướng con báo đen đó lên ăn".

Dứt lời hần làm bộ xoay người định đi. Loan Loan nghe vậy cuống lên như mèo bị giẫm phải đuôi, nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy bật lên xông tới. Trong lúc cuống quýt Loan Loan cũng quên cả các chiêu số mà dùng đến vũ khí nguyên thủy nhất, tóm lấy tay Triệu Vô Cực, nhe răng ra cắn.

Loan Loan người nhỏ nhưng sức rất lớn, vừa cắn đã lập tức thấy máu.

Triệu Vô Cực đau quá kêu lên, cánh tay hất mạnh khiến thân hình nhỏ nhắn của Loan Loan bay ra ngoài. Tiếng xiềng xích leng keng, Loan Loan nặng nề ngã xuống đất làm bay lên một đám bụi.

Loan Loan lau máu trên khóe miệng, nhe răng nhếch miệng bò lên, hung dữ trợn mắt nhìn Triệu Vô Cực, lại tiếp tục quên mình lao tới lần nữa.

"Còn nữa à?" Triệu Vô Cực không ngờ con sói con này lại hoang dại như vậy, đáng vẻ như thể da dày không sợ đau. Tính tàn nhẫn sát phạt của hần cũng bị kích thích, những con ngựa bất kham nhất trong quân bố cũng có thể thuần phục, chẳng lẽ lại không thuần phục được con sói con này?

Hiển nhiên Triệu Vô Cực cố tình quên chuyện gặp phải với con ngựa đỏ tía, quyết định cho con sói con này một bài học. Thấy Loan Loan xông tới lần nữa, hần vung một chưởng đánh thẳng tới người cô bé.

Dưới chân Loan Loan có xiềng xích nặng nề, người không thể nào chuyển động linh hoạt, không tránh được một chưởng này. Nếu như bị đánh trúng, kết cục răng gãy máu chảy là khó tránh khỏi.

"Anh Triệu..." Vương Quý có chút không đành lòng, vừa định lên tiếng can ngăn lại nghe thấy một mệnh lệnh trong trẻo.

"Dừng tay!"

Một bàn tay tóm chặt cổ tay Triệu Vô Cực, sau đó người nọ lại đưa tay đỡ đứa bé lao tới, thuận thế ôm lấy, khéo léo xoay người bảo vệ đứa bé trong lòng.

"Người nào can ta?" Triệu Vô Cực nổi giận đùng đùng quay lại, vừa nhìn thấy người này đã xẹp xuống như quả bóng bị châm kim.

Lâu Dự ôm đứa bé, lạnh lùng liếc nhìn. Chỉ một ánh mắt đã khiến Triệu Vô Cực cực kì ngượng ngùng khó xử.

Triệu Vô Cực đỏ mặt lên, gãi đầu nói ngập ngừng: "Tướng... tướng quân, nó không chịu ăn, ném mấy bát com, còn ném người khác. Thuộc hạ... thuộc hạ chỉ dạy cho nó một bài học..."

Lưu Chinh trừng mắt nhìn hần: "Triệu Vô Cực, đầu nguoi chứa toàn bã đậu à? Sức mạnh của nguoi thế nào? Một chưởng này đánh trúng thì thằng tiểu quỷ này không bị nguoi đánh tàn phế mới lạ".

Nhìn dấu răng in hằn trên tay mình, vết thương đầm đìa máu tươi, Triệu Vô Cực khóc không ra nước mắt. Tướng quân ơi, lão Lưu ơi, thằng tiểu quỷ này đâu phải trẻ con bình thường? Nó là một con sói hoang dã đến mức không thể hoang dã hơn được nữa. Các vị chỉ nhìn thấy ta đánh nó, tại sao không không thấy lúc nó cắn ta?

Bị Lâu Dự ôm lấy, Loan Loan vẫn không phục vừa cắn vừa đá như một con thú nhỏ nổi điên. Đang liều mạng vùng vẫy, đột nhiên thấy trong miệng ngọt ngào, Lâu Dự đã nhét thứ gì đó vào miệng cô bé, ngọt ngào thơm ngát. Loan Loan lập tức dừng lại không vùng vẫy nữa, bắt đầu nhai thứ trong miệng, chỉ cảm thấy thơm mềm ngọt ngào, vào miệng là tan, cực kì ngon miệng.

Đời này cô bé đã ăn rất nhiều cháo gà rừng, thỏ nướng chim nướng cũng đã ăn không ít, nhưng đã bao giờ được ăn loại bánh ngọt được làm một cách tinh tế như thế này?

Ăn hết một miếng bánh, Loan Loan đưa lưỡi liếm hết vụn bánh dính quanh miệng, sau đó nhìn chằm chằm chiếc bánh ngọt trên tay Lâu Dự, hai mắt đắm đắm.

Loan Loan còn chưa lớn, chỉ cao đến ngang ngực Lâu Dự. Lâu Dự bẻ một miếng bánh hoa quế, nửa ngồi xuống, nhìn về mặt đứa bé, trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại nói bình thản: "Ngon không?"

Loan Loan không nhịn được nuốt nước miếng một cái, nhìn chiếc bánh ngọt chăm chăm, không nói gì.

"Từ bây giờ, người trả lời một câu hỏi của ta sẽ có thể ăn một miếng". Lâu Dự đứng đưa chiếc bánh dự dỗi trẻ con.

Loan Loan nhìn vị tướng quân lừa chết người không đền mạng này, lại nhìn chiếc bánh ngọt trong tay chàng, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa người đàn ông đẹp đến mức khó đỡ và chiếc bánh ngọt ngon đến mức khó đỡ, do dự một hồi lâu, nuốt vô số nước miếng, cuối cùng gật đầu.

Triệu Vô Cực và Lưu Chính nhất tề há hốc mồm, đã quen nhìn thế tử điện hạ sát phạt máu lửa, không ngờ chàng lại có tài dỗi trẻ con như vậy, đúng là làm mọi người không thể không phục.

Lâu Dự cười tủm tỉm nhét một miếng bánh ngọt vào miệng đứa bé: "Tiểu quý, nghe khẩu âm của người thì là người nước Lương. Người tên là gì?"

"Tôi... Tôi không phải là tiểu quý, tôi tên là Loan Loan".

Loan Loan ăn bánh ngọt, vắt và mở miệng, uốn lưỡi, không dễ gì nói ra được một câu liền mạch.

"A". Lâu Dự khề nhượng mảy: "Loan Loan trong minh nguyệt loan loan, trăng sáng cong cong?"

"Không phải, Loan là cong, trong câu thà cong không gãy". Sau khi nói mấy câu, cuối cùng Loan Loan cũng tìm lại được cảm giác nói chuyện, ngôn ngữ trở nên lưu loát hơn nhiều.

"Nghe có vẻ hay đấy. Người ta thường nói thà gãy không cong, người lại thà cong không gãy, ai đặt tên cho người?" Lâu Dự hứng thú.

Loan Loan nhìn chăm chăm chiếc bánh, không lên tiếng.

Lâu Dự rất biết điều lại nhét một miếng bánh vào miệng Loan Loan.

Loan Loan há lòng há dạ ăn bánh ngọt, hai mắt long lanh, giọng nói lạnh lạnh: "Tía nói thà gãy không cong thì có gì tốt, một thanh đao tốt bị gãy chỉ còn là sắt vụn, một người chết rồi sẽ không còn là gì nữa, cho nên tía dặn tôi thà cong không gãy, bất kể thế nào cũng phải nghĩ mọi biện pháp để sống tử tế".

Từ nhỏ đến giờ Loan Loan chưa bao giờ được ăn đồ ngon, về mặt cười, cảm thấy miệng lưỡi thơm ngọt đến trong lòng, vị ngọt đó hòa tan những cảm phẫn và tức giận, vị tướng quân trẻ tuổi trước mắt cũng vừa mắt hơn rất nhiều, vì vậy cô bé nhắc lại lời của tía lưu loát như học thuộc lòng.

Nhìn đôi mắt sáng ngời trong suốt của Loan Loan, Triệu Vô Cực tròn mắt há mồm, cực kì hối hận. Tiểu quý thôi, nếu biết người thích ăn như vậy thì ta đã ta đã mang cả mâm gà nướng trong bếp đến cho người rồi, cũng đã không bị người cắn một miếng.

Triệu Vô Cực không biết Loan Loan dẫn theo một ngựa một báo đã xưng bá nhiều năm rung trời chuyển đất trên thảo nguyên Dã Tây này, gặp gà giết gà, gặp thỏ giết thỏ, khiến các loại động vật vừa nghe thấy đã mất mật, có món dân dã nào chưa từng ăn? Đương nhiên Loan Loan không hề thích gà nướng, nếu hân bụng một mâm gà nướng đến thật thì cũng khó tránh khỏi lại bị cắn một miếng.

Lâu Dự gật đầu, cảm thấy tía của tên tiểu quý này đúng là một người thú vị, lời nói rất có lí. Chàng thường thêm một miếng bánh hoa quế rất hào phóng, hỏi: "Tía người đâu?"

Loan Loan nhớ tới Dung Diễn, sắc mặt lập tức thay đổi. Cô bé cúi đầu, tay cầm miếng bánh hoa quế nhưng lại không cho vào miệng, nước mắt rung rung trong viền mắt, một hồi sau mới rơi xuống.

Lâu Dự thấy vậy cũng đã đoán được câu trả lời. Chàng không còn vặn hỏi nữa, đưa nốt phần bánh hoa quế trong tay cho Loan Loan, nói: "Muốn ăn thứ ngon hơn bánh hoa quế một trăm lần không?"

Loan Loan ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ, nghĩ đến vị ngon của bánh hoa quế, gật đầu như đập tôi không hề do dự.

Thấy đứa bé trên mặt ướt nước mắt, gật đầu nhanh chóng và kiên nghị hoàn toàn không thua lúc liều mạng với Triệu Vô Cực vừa rồi, Lưu Chính thầm buồn cười, đúng là một thằng nhóc tham ăn trăm năm hiếm gặp.

Lâu Dự gật đầu, tiếp tục đầu đọc: "Có muốn ở lại không? Ở lại chỗ này của ta, tất cả các món ngon trong thiên hạ, người muốn ăn gì cứ việc".

Loan Loan lau nước mắt trên mặt, đôi mắt tròn như nai con nhìn Lâu Dự nửa tin nửa ngờ.

Lâu Dự cảm thấy ánh mắt sáng ngời đó như nước suối mát lạnh chảy qua, khiến trong lòng chàng thoáng chốc trở nên thư thái, nét cười bên khóe miệng dần trở nên rõ ràng: "Người không tin à?"

Loan Loan lắc đầu như trống lắc: "Lần trước ông nói mà không giữ lời, tôi không tin ông".

Lâu Dự thoáng nhìn trời, mím môi than thở: "Được rồi, ta thề, tất cả các món ngon trên đời này, chỉ cần Loan Loan muốn ăn, ta nhất định sẽ để Loan Loan được ăn".

Tía nói thề là rất quan trọng, đặc biệt là đàn ông một khi thề sẽ không dễ dàng làm trái lời. Loan Loan chung quy vẫn còn tâm tính trẻ con, bị đồ ăn ngon lành mê hoặc, lại nghe thấy Lâu Dự thề nên đã động lòng. Ngày ngày có thể ăn những thứ ngon như vậy, rõ ràng tốt hơn nhiều so với săn thỏ trên thảo nguyên hoang mạc. Nếu vị tướng quân trẻ tuổi này không giữ lời thì mình lại chạy là xong. Với khinh công của mình, nếu lên chạy đi thì ai có thể ngăn được?

Vô số suy nghĩ chạy qua trong đầu Loan Loan, đến lúc đã nghĩ rõ ràng, cô bé vui sướng gật đầu.

Nhìn hai mắt tiểu quý đảo quanh không ngừng, sau đó bất giác lộ ra ánh mắt xảo quyệt, Lâu Dự cảm thấy rất thú vị.

Trên chiến trường luôn luôn thiếu nhân tài thám báo. Tinh binh dễ thấy, thám báo khó tìm, tiểu quý này khinh công rất tuyệt, bản lĩnh thuần ngựa không hề bình thường, ánh mắt sáng ngời, linh hoạt hơn người, là một viên ngọc thô trời sinh. Chỉ cần được rèn luyện, sau này tiểu quý sẽ là một người xuất sắc của thám báo doanh.

Lúc này thế tử Lăng Nam vương đang toàn tâm toàn ý tuyển chọn binh lính không hề biết rằng lời thề hôm nay sẽ trở thành tiếc nuối đau đớn nhất của chàng, cho đến cuối đời cũng không được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Bị bánh hoa quế mua chuộc, Loan Loan rất không có tiết tháo ở lại Hắc Vân kị.

Có lẽ cô bé là binh lính nhỏ tuổi nhất trong cả Hắc Vân kị, lại chưa từng học cưỡi ngựa bắn cung, mặc dù thân pháp nhẹ nhàng hơn người, nhưng trong quân đội với hình thức chiến đấu cơ bản là tác chiến theo đội hình thì Loan Loan lại thuộc về dạng vô dụng "ra trận không cầm được trường đao chém người, xuống ngựa không kéo được cung cứng bắn địch".

Cho nên khi xem xét nên tổng tên vô dụng này đi đâu, Lư Chính đã rất tốn công suy nghĩ.

Thám báo doanh thích hợp nhất, đáng tiếc tuổi bây giờ quá nhỏ, tính quá hoang dã, đưa vào thám báo doanh chắc chắn sẽ là một kẻ chuyên gây chuyện.

Tiền phong doanh? Khác gì chịu chết, trường đao chém chết luôn còn nhanh hơn.

Tên nó doanh? Hừ, tiểu quý còn không cao bằng một cây trường cung, bắn tên? Bắn cái con tườu!

Nhà bếp? Để loại ăn thùng uống vại này vào nhà bếp thì có khi tất cả mọi người sẽ phải nhịn đói, thằng nhóc này ăn quá giỏi.

Trong lúc Lư Chính vắt hết óc suy nghĩ, mặt mũi nhăn nhó, Lâu Dự hơi hột đưa ra một gợi ý: Chuồng ngựa.

Lư Chính như bừng tỉnh, vỗ đùi khen: "Thế tử anh minh!"

Còn có chỗ nào thích hợp với Loan Loan hơn chuồng ngựa sao?

Con ngựa đỏ tía vốn chính là thú cưng của Loan Loan, chủ nhân đã nhập ngũ thì thú cưng tự nhiên cũng sung quân. Thế là đường đường vua ngựa hoang lại bị thảm trở thành một chiến mã quang vinh mà không có cả một nghi thức nhập ngũ.

Một con ngựa khó thuần như vua ngựa hoang đương nhiên chỉ có Loan Loan có thể cưỡi được. Ngay cả vua ngựa hoang cũng có thể cưỡi, đương nhiên Loan Loan có thể cưỡi tất cả mọi chiến mã.

Cộng thêm chuồng ngựa nằm ở nơi hẻo lánh, lại nặng mùi, bình thường ít có người đến, cho dù báo đen cũng cùng đến ở đó thì cũng không sợ tiểu quý này thả báo hành hung, trêu chọc thị phi.

Lư Chính càng nghĩ càng thấy ổn, lập tức hưng phấn bắt tay sắp xếp.

Kì thực cũng không cần sắp xếp gì, chỉ cần chuyển những thứ linh tinh ra khỏi ngôi nhà chứa cỏ ở gần chuồng ngựa đó rồi dọn dẹp một chút là được. Tiểu quý này một người ăn no cả nhà không đói, ngoài một chiếc áo da bản đến mức không nhìn ra màu sắc thì không có bất cứ vàng bạc châu báu lẫn màn quần áo gì cả, tay không vào ở, hết sức thuận tiện.

Cứ thế, Loan Loan vinh dự trở thành người chăn ngựa của Hắc Vân kị.

Nhưng chưa được mấy ngày yên bình, những người chăn ngựa của Hắc Vân kị đã không chịu nổi, chạy đến than thở khóc lóc, kể lể với Lư Chính, nói người chăn ngựa mới tới quá bá đạo, quá vô sỉ, cướp giường cướp chăn cướp đồ ăn, tất cả những gì Loan Loan không có đều đi cướp hết.

Con ngựa đỏ tía và con báo đen càng không phải dạng vừa, một con người lạ chó đến gần, ai đến gần đá người đó, một con nhìn thấy người là nhe răng chảy nước miếng, dường như đã mấy năm chưa được ăn gì.

Vua ngựa hoang thì thôi cũng cố, nhưng ai dám làm hàng xóm với một con báo đen?

Lưu Chinh bị đám mã phu làm đau đầu, than thở đúng là một kẻ chuyên gây họa, đành phải đến tìm Lâu Dự lần nữa. Người là người giữ lại, phiên phúc là người lôi đến, người phải đưa ra một chủ ý.

Lâu Dự từ một đồng báo cáo ngẩng đầu lên, khẽ gõ cán bút xuống bàn, âm thanh trong trẻo, giọng nói bình thản: "Cho Loan Loan toàn bộ cái chuồng ngựa đó, người về chuyển hết tất cả những con ngựa bắt kham, khó thuần nhất đến đó".

Lưu Chinh bâng hoàng tỉnh ngộ, hận không thể ôm chân Lâu Dự khen một tiếng thế tử anh minh.

Đã đuổi hết những người ở đó đi, chiếm trọn một chuồng ngựa lớn như vậy thì cũng nên làm một chút chuyện.

Lưu Chinh thăm điểm danh những con ngựa hung hăng nhất, khó thuần nhất của Hắc Vân kỳ. Đứng đầu là con ngựa đỏ tía, ờ, đó là của tên tiểu quý đó, còn có Báo Đốm, Ô Truy...

Đàn ngựa ngầu ngời ăn cỏ, mang cái bụng căng tròn tăn mát bên dòng suối nhỏ trong vắt, vừa uống nước vừa nô đùa.

Ánh nắng ấm áp, Loan Loan ngậm một cọng cỏ trong miệng, nằm trên thảm cỏ mượt như nhung, thoải mái thở dài một hơi, lười nhác định ngủ một giấc.

Đột nhiên cô bé nheo mắt lại, xoay người như một con mèo, áp tai xuống đất nghe. Qua sự chấn động của mặt đất và nhịp điệu bước chân của những con ngựa, cô bé nhanh chóng đoán được quy mô và phe cánh của đội kỵ binh nhỏ cách đó vài dặm.

Mười con ngựa, là quân mình.

Cô bé yên tâm nằm xuống, bắt chân chữ ngũ hát ê a.

"Một người đẹp, nhớ mãi không quên

Một ngày không gặp, nhớ như cuồng điên..."

Bài hát này là tía dạy, cô bé không hiểu nghĩa từng từ, chỉ cảm thấy làn điệu du dương dễ nghe, cũng bất chấp mình ngũ âm bất toàn, hát rất vui vẻ, càng hát càng lớn tiếng.

Không lâu sau, một vệt đen sẫm xuất hiện cách đó không xa. Đó là một đội kỵ binh về muộn, chỉ có mười con ngựa, tốc độ di động rất nhanh, đã chạy đến trước mặt Loan Loan.

Kỵ binh trên ngựa toàn bộ đều đội mũ sắt, mặc trọng giáp, người dẫn đầu chính là Lâu Dự.

Từ xa xa, chàng đã nghe thấy tiếng hát sai nhịp hoàn toàn đó, lúc đến gần nhìn thấy một đứa bé nhem nhuốc nằm trên bãi cỏ cất tiếng hát tự lấy làm vui, chân bắt chữ ngũ còn lắc lư đánh nhịp, vẻ mặt say mê.

Khỏe môi Lâu Dự khẽ cong lên, chàng đưa tay ra hiệu dừng lại, lập tức chín kỵ sĩ theo sát phía sau đồng loạt dừng lại.

Nghe thấy tiếng vó ngựa sầm sập đột nhiên dừng lại, Loan Loan còn tưởng đàn ngựa của mình cản đường đội kỵ binh. Cô bé không hát nữa, uể oải ngồi dậy, ngón cái và ngón trỏ tạo thành vòng tròn cho vào miệng thổi một tiếng sáo.

Kể cũng lạ, những con ngựa bắt kham này đến chỗ Loan Loan lại ngoan như chó nhà, hết sức biết điều, chỉ huy như ý. Cùng với tiếng sáo chói tai vang lên, đàn ngựa tăn mát bên dòng suối, trên đường lớn lập tức hành động, lộp cộp bước chậm rãi về phía Loan Loan, nhường ra một lối đi rộng rãi bằng phẳng.

Mũ sắt che sát mắt, che khuất vẻ tàn thương trong mắt Lâu Dự. Chàng khẽ cười một tiếng, nhảy xuống ngựa, ném dây cương cho Lưu Chinh, đi thẳng đến chỗ Loan Loan.

Lưu Chinh ngán ngẩm nhìn Loan Loan vẫn nằm ở đó không hề nhúc nhích, thầm than: "Nhìn thấy thế tử cũng không hành lễ, muốn dạy thẳng nhóc hoang dã này hiểu được quy củ có lẽ còn khó hơn dạy lợn nái trèo cây".

Lâu Dự đi tới bên cạnh Loan Loan rồi ngồi xuống, mũ giáp nặng nề va chạm phát ra tiếng động trầm thấp.

Loan Loan dịch sang bên cạnh, ngậm cọng cỏ, tiếp tục phơi nắng hoàn toàn thờ ơ.

"Nghe nói người rất xem thường cách thuần ngựa của Hắc Vân kỳ?" Lâu Dự không hề phật ý, bỏ mũ sắt xuống, xoay cổ cho thoải mái.

Loan Loan liếc chàng, hừ một tiếng tỏ ý không sai.

"Người cho rằng một con ngựa cao to chân dài chạy nhanh chính là ngựa tốt à?" Lâu Dự lắc đầu, cười khê: "Ta thấy chưa hẳn vậy".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Loan Loan nhỏ ngón cò ngâm trong miệng ra, xoay người ngồi dậy, vẻ mặt toàn là không tin tưởng. Chân dài chạy nhanh không phải ngựa tốt, vậy thế nào mới là ngựa tốt?

"Chúng ta đánh cuộc nhé!" Lâu Dự đứng lên, cởi bộ giáp nặng ra, để lộ bộ quân phục màu đen gọn gàng bên trong, cười khê nhìn Loan Loan: "Nếu con... Ồ, con ngựa đỏ tía đỏ của người tên là gì?"

Âm thanh của Loan Loan lạnh lạnh: "Đại Hồng".

"Đại Hồng?" Khóe miệng Lâu Dự khê giật giật.

Đám người Lưu Chính nhìn cười. Con ngựa đỏ tía cao to kiêu ngạo là thế mà lại có một cái tên dễ trù như vậy, đúng là chênh lệch quá lớn.

"Còn con báo đen đó tên là gì?" Lâu Dự có một dự cảm chẳng lành, lại thuận miệng hỏi một câu.

"Tiểu Hắc". Loan Loan nghiêng đầu, đáp rất nhanh chóng.

Trên đầu mọi người hiện lên ba vệt đen.

"Khụ khụ..." Lâu Dự đưa nắm đấm che miệng, khê ho một tiếng: "Tên hay lắm".

Cũng đúng, một đứa bé hoang dã cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, sao có thể trông chờ nó nghĩ ra cái tên nào có tình thơ ý họa được?

Giấu nụ cười, Lâu Dự bày ra một vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thế này, chúng ta thi đấu một trận, nếu... ờ... đại Hồng của người có thể thắng Truy Phong của ta, ta sẽ thưởng cho người mười chiếc bánh hoa quế, lại thêm mười chiếc bánh hạt dẻ người chưa từng được ăn, thế nào?"

Loan Loan sáng mắt lên, nuốt nước miếng, liên tục gật đầu.

"Nếu đại Hồng thua thì sao?" Lưu Chính hỏi một câu rất đúng lúc đúng nơi.

Lâu Dự nhìn về phía Loan Loan, cười rất hòa ái dễ gần: "Nếu đại Hồng thua, từ ngày mai người đến tên nó doanh theo giáo đầu học cười ngựa bán cung".

Loan Loan sững sốt nhìn người đàn ông tươi cười dịu dàng trước mắt, cảm thấy nụ cười này đáng ghét một cách hết sức quen thuộc.

Không sai, hôm đó hắn đã lừa mình, sau đó lúc bắt mình lại, hắn cũng cười như thế...

Cô bé bắt đầu cảnh giác trong lòng, lại nhìn về phía đàn ngựa bên kia. Đại Hồng và Truy Phong đã hàm hè với nhau.

Hai con vua ngựa đã nhận ra đối phương từ lâu, lúc này đại Hồng đang phun hơi thở, ngẩng đầu cong móng, lắc lư ngúng nguẩy đi qua đi lại bên cạnh Truy Phong.

Truy Phong đóng nguyên bộ trang bị chiến trường, đầu và bụng đều có trọng giáp, uy phong凛冽 đứng yên một chỗ, mặc cho đại Hồng khiêu khích thế nào cũng ngẩng đầu không động, thỉnh thoảng lại nhìn đại Hồng bằng ánh mắt kiêu ngạo khinh thường.

Một quân chính quy, một vua không ngại, đều có địa bàn, đều có oai phong, không con nào phục con nào.

Loan Loan nhìn đại Hồng, lại nhìn Truy Phong. Con nhà mình bao giờ cũng đẹp, cô bé càng nhìn càng cảm thấy đại Hồng không có lý do gì để thua, lòng tin tăng mạnh, nói với vẻ khinh thường: "Cuộc thi cuộc, ai sợ ai chứ?"

"Chốt nhé!" Lâu Dự nhếch miệng, tự tay tháo trọng giáp của Truy Phong, dặn dò: "Lưu Chính, lấy một bộ hàm thiếc và dây cương cho Loan Loan".

Loan Loan hừ một tiếng: "Tôi không cần mấy thứ đó".

Lưu Chính nhìn cái lưng trần của đại Hồng, trơn trượt không có cả một chỗ bám tay, hừ một tiếng: "Tiểu quý, cười như vậy nếu có thể thắng thế tử thì

lão Luru này sẽ báỉ người làm sư phụ!"

Loan Loan nhếch miệng, thầm nghĩ người không thấy nên không biết, từ nhỏ ta vẫn toàn cười như vậy.

Lâu Dự đã xoay người lên ngựa, làm một thủ thế với Luru Chính. Luru Chính nghiêm sắc mặt, nhận lệnh dẫn chín thớt ngựa còn lại đi.

Lâu Dự nhìn về phía Loan Loan, nói: "Hai con ngựa sức chân không hơn kém bao nhiêu, có chạy vài chục dặm cũng không phân thắng bại được. Hôm nay chúng ta đấu kiểu khác, vừa so tốc độ vừa bì can đảm".

Thiên nhật thảo nở đầy trên thảo nguyên Dã Tây, những đóa hoa nhỏ màu trắng xanh lấm tấm dưới bầu trời xanh, tinh khiết khiến lòng người trải rộng, có cảm giác rất muốn thoải mái tung hoành.

Lâu Dự và Loan Loan ngồi trên lưng ngựa, sánh vai mà đứng. Gió thu nhẹ nhàng như bàn tay của người tình nhẹ nhàng lướt qua tay áo hai người.

Hai người ngồi ngay ngắn trên ngựa, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng về phía trước.

Vài dặm trước mặt, Luru Chính dẫn đầu chín ngựa đều đóng trang bị chiến trường, thiết kỵ trọng giáp, bày thành thế trận xung phong hình mũi dùi.

Luru Chính phóng tầm mắt nhìn về phía xa, đợi Lâu Dự và Loan Loan đứng vững, hần lập tức ra lệnh một tiếng. Chín thớt ngựa cùng bắt đầu chạy, xông lên với tốc độ cao nhất. Đàn chiến mã cao lớn uy mãnh chạy nhanh như sấm sét, như một quả đấm thép đâm thẳng về phía này.

Vó ngựa to khỏe đập xuống mặt đất, mắt Loan Loan đột nhiên nheo lại, sức chú ý tập trung đến cực điểm.

Khi xông lên hết tốc lực, tốc độ của kỵ binh là cực kì kinh người.

Chín thớt ngựa càng ngày càng lớn trong đồng tử, chưa được mấy nhịp thở, khoảng cách hai bên đã thu nhỏ còn năm trăm mét. Loan Loan đã có thể nhìn thấy người xông lên trước tiên ở vị trí đầu mũi dùi là Luru Chính.

Như giữa sa trường tanh mùi máu, chín thớt ngựa mang khí thế hủy diệt hết thấy dững mảnh lao về phía trước.

Ba trăm mét...

Loan Loan tim đập như sấm, bàn tay đặt trên cổ đại Hồng nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Cơ bắp đại Hồng căng cứng, lông bờm dựng đứng, vẩy đuôi nhanh hơn, đã bắt đầu bất an nhưng vẫn cố gắng đứng yên tại chỗ.

Một trăm năm mươi mét...

Tiếng vó ngựa nện xuống đất đinh tai nhức óc, âm thanh như sấm dội vào đáy lòng người nghe.

Sống lưng Loan Loan lạnh buốt, lông tơ dựng ngược, lấm tấm mồ hôi, không nhìn được lên nhìn người bên cạnh.

Một người một ngựa bên cạnh vẫn vững như bàn thạch, lạnh như nước đầm.

Một trăm mét...

Cát đá chiến mã làm bắn lên đã bay đến trên mặt đại Hồng, chín thớt ngựa đó lại hoàn toàn không có định chậm lại, ngược lại những người ngồi trên lưng ngựa còn thúc giục chiến mã tăng tốc lao tới.

Đại Hồng tứ chi khẽ run, hơi thở nặng nề, bất an cào mặt đất, trong đôi mắt vẫn coi trời bằng vung cuối cùng cũng lộ ra vẻ sợ sệt.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Loan Loan chột dạ quay sang nhìn Lâu Dự, vẫn còn không chạy sao?

Lâu Dự nhìn về phía trước, mí mắt cũng không rung động chút nào.

Ba mươi mét...

Lâu Dự vẫn không hề nhúc nhích.

Loan Loan tuyệt vọng cực độ, ôm chặt lưng ngựa, toàn thân không nhìn được run rẩy, lại quật cường cắn chặt răng không lên tiếng, liều mạng vậy!

Tuy nhiên, cô bé muốn liều mạng nhưng đại Hồng lại không muốn.

Đại Hồng xung bá thảo nguyên, lang bạt tự do, đã bao giờ gặp cảnh thiết kỵ xung phong tàn khốc vô tình, tràn ngập mùi máu tanh như vậy? Trận thế chinh tề, tốc độ ổn định, tiếng vó ngựa tập trung của đôi phương, toàn bộ đều mang hơi thở tàn khốc hiểm nguy chôn sa trường, làm chấn động tâm linh của vua ngựa hoang.

Cũng giống như tướng cướp xưng bá một ngọn núi, tận mắt thấy quân chính quy huấn luyện kĩ càng không ai bị được, vua ngựa hoang cảm thấy tuyệt vọng và... sợ hãi chưa từng có.

Mắt thấy đội kỵ binh gào thét lao tới như một mũi nhọn đâm thẳng vào mặt, đại Hồng cuối cùng không nhịn được nữa, hí dài một tiếng, co chân chạy sang bên cạnh bắt chước Loan Loan có đồng ý hay không.

"Đại Hồng!" Loan Loan giận dữ tóm bồm ngựa quất lớn, mắt thấy đã tránh ra khỏi phạm vi xung phong của kỵ binh, trong lòng cô bé lại thoải mái như trút được gánh nặng, như tìm được đường sống trong cõi chết.

Cô bé vẫn tranh thủ quay lại nhìn về phía Lâu Dự, chỉ thấy đội kỵ binh không hề giảm tốc độ, vẫn lao thẳng tấp tới đây. Đúng lúc hai bên sắp lao vào nhau long trời lở đất, Lâu Dự đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt như chớp, hành động liên mạch như mây trôi nước chảy, kéo cương, nghiêng người, hai chân kẹp bụng ngựa. Truy Phong hơi chuyển hướng, nhanh chóng khởi động, lao vào đội kỵ binh trước mặt với một góc độ lệch nhau rất nhỏ.

Tốc độ hai bên công lại quả thật là nhanh như chớp, Loan Loan gần như nghe thấy tiếng không khí bị xé rách. Chỉ trong nháy mắt, Truy Phong đã lao sát sạt qua bên rìa đội hình xung phong của kỵ binh đối phương.

Đã chạy qua chiến đội của đối phương, Lâu Dự ghim cương ngựa. Truy Phong đang chạy đột nhiên dừng chân, cả người đứng lên, chân trước trắng như tuyết vẽ thành một đường cong hoàn mỹ trên không trung hóa giải hoàn toàn quán tính rồi vững vàng hạ xuống đất, động tác gọn gàng đẹp đẽ khiến mọi người không thể không thán phục.

Gần như đồng thời, Lưu Chính hét lớn một tiếng: "Dừng!"

Chín thót ngựa cũng đột nhiên dừng chân, tung hai chân trước lên giống hệt hành động của người vừa rồi, vẽ thành một loạt đường vòng cung, đột nhiên quay đầu ngựa lại chạy về phía Lâu Dự, xếp thành hàng ngang sau lưng chàng. Hành động đều nhịp, gọn gàng dứt khoát như cắt đậu phụ.

Tiếng sấm dừng lại, mưa rào đã tạnh, tiếng vó ngựa vẫn như còn bên tai, mười người mười ngựa đã đứng vững vàng ở đó.

Trong gió thu lành lạnh, Lâu Dự cười Truy Phong đứng trước, chín thót ngựa xếp hàng ngang phía sau, lạnh lùng đứng trên thảo nguyên, khí thế thấu xương ép người như một chiến đội ngàn người.

Đây là khí phách ra sao, dũng mãnh cỡ nào?

Nhìn người đàn ông đứng trước hiểm nguy vẫn an nhàn bình tĩnh đó, Loan Loan tròn mắt há mồm, cảm thấy sau lưng ướt đầm, cả thể xác và tinh thần dường như đều bị hút khô.

Đây mới là quân nhân thật sự, chiến mã thật sự.

"Tôi thua rồi". Loan Loan rùng mình một cái, lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói ảo não.

Khóe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười nhạt: "Có phục hay không?"

Loan Loan nhìn đại Hồng cũng ảo não như mình, nghĩ bụng cũng không thể trách nó, mình cũng suýt nữa sợ hãi đến tè ra quần còn gì? Cô bé vỗ vỗ cổ đại Hồng tỏ ý an ủi, ý muốn diễn đạt đại khái là người đàn ông này là một kẻ biến thái, ngựa của hắn cũng là biến thái, thua trước kẻ biến thái không có gì là mất mặt.

Đại Hồng lắc lắc đầu, bị phản phụng phì phì. Bản lĩnh không bằng người khác chính là bản lĩnh không bằng người khác, người còn nói người ta là biến thái, ta thấy da mặt người mới là dày đến mức biến thái.

Loan Loan vừa xấu hổ vừa tức giận, đón ánh mắt lạnh lạnh của Lâu Dự, không thể không cắn răng, cúi đầu nói: "Phục rồi".

Lâu Dự mỉm cười gật đầu: "Vậy thì ngày mai tự động đến tên nô doanh báo danh".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

"Nghiêm!"

"Chuẩn bị!"

"Thăng lưng!"

"Kéo cung!"

Đầu gối lại bị đá một cái, Loan Loan đau, hung dữ nhe hàm răng trắng như tuyết ra dọa người giáo đầu của tên nô doanh, dùng hết sức bình sinh giờ cây cung cứng cao đến cổ cô bé lên, vất vả giữ thăng bằng, tay phải dùng sức kéo dây cung.

"Dùng sức bả vai!" Nhìn Loan Loan đã gắng sức đến đỏ bừng mặt mà dây cung mới chỉ bị kéo ra chưa được ba phần, giáo đầu cảm thấy thật sự rất thương cảm, rất nhụt chí, rất muốn khóc.

Cả một buổi sáng, tiểu quý này vẫn còn chưa kéo được cung. Dạy một học trò vô dụng như vậy, sao có thể không than thở khóc lóc, không đau khổ vật vờ cho được?

"Lần đầu tiên tôi cầm đao, ngay cả tia cũng khen tôi là người khác thường, vậy mà ông dám mắng tôi là vô dụng?" Loan Loan nghiêng răng nghiêng lợi kéo dây cung, thầm chửi giáo đầu có mắt không nhận ra ngọc trai, mình là thiên tài không gặp được Bá Lạc.

Thấy dây cung run rẩy bị kéo ra được năm phần, giáo đầu không thể chịu nổi nữa, hét lớn một tiếng: "Bắn cho ta!"

Loan Loan đang hết sức chăm chú oán thầm giáo đầu thì chợt nghe tiếng hét lớn. Cô bé giật mình buông tay. Phạt! Mũi tên đó yếu ớt lác lác bay ra ngoài, chỉ bay chưa đến mười mét, đáng thương hết sức, cuối cùng chưa bay hết đã ù rũ rơi xuống, còn không có lực cắm xuống đất, chỉ nằm yên trên mặt đất.

"Bắn ra được rồi! Bắn ra được rồi!" Loan Loan vui mừng khôn xiết, ném cây cung xuống, vừa bật vừa nhảy, lệ nóng lưng tràn, cuối cùng có thể ăn cơm rồi.

Nhìn mũi tên còn cách bia mười vạn tám ngàn dặm, lại nhìn tiểu quý hết sức phấn khởi như vừa đánh thắng trận, mặt vị giáo đầu lập tức biến thành màu xanh mét, gân xanh bên huyệt thái dương giật thình thịch. Kiếp trước mình đã tạo nghiệt gì mà bị tướng quân chỉ đích danh đến dạy tiểu quý này bắn tên?

Giáo đầu nổi giận đùng đùng nhặt cung lên ném về: "Bắn tiếp! Bắn không trúng bia không cho ăn cơm!"

Hắc Vân kị lại có loại binh lính kém cỏi như vậy từ bao giờ?

Loan Loan nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cây cung bị ném đến, không để cung cứng đập nát mũi. Lại nghe thấy không được ăn cơm, chẳng khác nào chọc vào tổ ong vô vể, còn để người ta sống không? Ở lại đây chẳng phải là vì ăn sao? Không cho ăn thì mình còn lãng phí tính mạng ở đây để kéo cung làm quái gì?

Không biết là lấy sức mạnh ở đâu ra, Loan Loan ra sức giờ cung lên ném lại, gào lên: "Tôi không làm, tôi phải ăn cơm!"

Cây cung bay ra bị một bàn tay tóm chặt. Một giây sau, Loan Loan bị ôm vào một vòng tay rộng rãi, chạm vào một tảng... cơ ngực rất to, rất rắn.

Cây cung cứng lại bị nhét vào tay Loan Loan, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu cô bé: "Bắn tên chẳng phải như vậy".

Toàn thân bị bao phủ trong mùi thơm của gỗ đàn hương như có như không, Loan Loan hơi ngớ ra. Người sau lưng cúi đầu ghé sát vào tai cô bé, giọng nói tuy đã hạ thấp nhưng vẫn trong trẻo để nghe như tiếng suối trong: "Đã thua thì phải chịu, tia người không dạy người như vậy à?"

Vừa nhắc tới Dung Diễm, Loan Loan đã ỉu xiu. Trên đời này, cô bé làm mất mặt ai cũng được, nhưng không thể làm tia mất mặt.

Cảm thấy tiểu quý trong lòng không còn vùng vẫy nữa, Lâu Dự rút một mũi lưu vân tiễn từ trong ống tên ra, đặt tên lên, cầm tay đưa bé. Một tay cầm cung, một tay móc dây cung, chậm rãi kéo ra.

Cùng là một hành động, Loan Loan làm thì khó coi như bùn nhão không trát tường được, Lâu Dự làm lại thoải mái nhẹ nhàng mà không mất mỹ cảm. Cây cung cứng đờ như mọc lên từ trong tay chàng, chắc chắn ổn định, không hề rung động. Đặt tên, giương cung, kéo huyền, hành động như nước chảy mây trôi, rõ ràng là binh khí giết người lại bị chàng dùng rất dịu dàng tao nhã.

"Cung tên, kết cấu đơn giản, dễ mang theo, có sự sắc bén của đao kiếm, có tầm xa cánh tay không với được, có thể bắn địch ngoài trăm bước, công có thể xung kích, thủ nhưng ngăn địch, là vũ khí cần có của kị binh. Nếu như người muốn giữ được tính mạng trên chiến trường thì phải học được bắn tên".

Cả người Loan Loan bị chàng nửa ôm vào trong lòng, tay bị cầm, vai mở ra theo lực kéo của chàng, trong nháy mắt đã kéo cung cong như trăng tròn.

"Ngẩng đầu, cân vai, mắt nhìn phía trước". Lâu Dự nói.

Loan Loan nghe lời làm theo. Khóe miệng Lâu Dự khẽ cong lên, cầm tay Loan Loan, dùng sức kéo lại, nhẹ nhàng buông ra. Mũi tên dài gào thét bay ra xé rách không khí.

Phập một tiếng, chính giữa hồng tâm, đầu mũi tên xuyên qua bia, chỉ còn đuôi tên vẫn khẽ rung ong ong.

"Tốt!" Các quân sĩ tên nô doanh đứng xem đồng loạt khen hay.

Loan Loan trở mặt đứng nhìn chiếc bia cách đó ngoài trăm bước, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền lờ mờ. Cảm giác hưng phấn dần dâng lên trong lòng cô bé như một dòng suối nhỏ càng ngày càng dâng tràn.

Lâu Dự đặt cung xuống, đột nhiên ngửi thấy mùi chua, cau mày nói: "Tiểu quý, đã bao lâu ngươi không tắm rồi?"

Loan Loan vẫn đang hồi tưởng lại lúc bắn mũi tên đó, nói thờ ơ: "Một tháng. Ờ không phải, hai tháng?"

Sắc mặt Luru Chinh đứng gần đó rất đặc sắc, thầm nghĩ mình đi theo thế tử đánh Đông dẹp Bắc, lúc đánh trận người không rời yên ngựa, hơn mười ngày không tắm cũng là có. Nhưng hai tháng không tắm thì đúng là nghe mà rợn cả người, kỉ lục này có lẽ không có ai trong Hắc Vân kị có thể phá được.

Thảo nào hôi như vậy. Lâu Dự đẩy đứa bé trong lòng ra, nhìn mái tóc như tổ quạ của Loan Loan, chiếc áo da đầy dầu mỡ không nhìn ra màu sắc, nói với vẻ chán ghét: "Luru Chinh, dẫn nó đi tắm sạch sẽ. Đứng rồi, thay một bộ quần áo sạch nữa".

Luru Chinh vâng một tiếng, xắn tay áo đi tới, thầm nghĩ đứa bé hoang dã này mặc dù vừa đen vừa hôi nhưng mặt mũi ngũ quan lại rất đẹp. Sau khi lão Luru này tắm rửa sạch sẽ, chải tóc chải hoàng, thay bộ quần áo cho nó thì nó sẽ giống một con người hơn nhiều.

Vừa nghe thấy phải đi tắm, sắc mặt Loan Loan lập tức đại biến như mèo bị giẫm phải đuôi. Cô bé nhảy lên ba thước, liên tục lui lại: "Ông đừng tới đây!"

Lần này đừng nói là Luru Chinh, ngay cả Lâu Dự cũng giật nảy. Chưa từng thấy ai sợ tắm như vậy, chỉ là tắm rửa thôi chứ có phải lột da đâu mà phản ứng mạnh như vậy?

Luru Chinh đuổi Loan Loan như mèo đuổi chuột, thầm nghĩ, thằng nhóc hoang dã này, thói chết chính người là chuyện nhỏ, thói chết thế tử điện hạ là chuyện lớn, hôm nay ngươi nhất định phải tắm.

Loan Loan tái mặt, trong tình thế cấp bách dùng đến cả khinh công, mũi chân khẽ điểm, cả người bay lên như khói, như chim bay qua mặt hồ, vài lần lên xuống đã chạy ra ngoài mây chục mét. Cô bé vội vã chạy trời chết, chạy như có lửa đốt sau mông.

Cô bé thi triển thân pháp quả thật là thần tiên khó đuổi, ma quỷ khó theo. Luru Chinh đuổi không kịp, đành phải giậm chân than thở.

Lâu Dự cảm thấy tức nghẹn trong ngực, một hồi lâu sau chàng cả giận nói, không cần biết Loan Loan có nghe thấy hay không: "Trên người sắp có rận rồi. Ngày mai nếu vẫn vừa thối vừa bẩn, ta sẽ ném ngươi xuống sông Thù ngậm một ngày!"

Đêm, ánh trăng như bạc trắng trải trên mặt đất. Trong khe núi sâu sau Dị Thiên Nhai, một con suối nước nóng nhỏ nhỏ bốc hơi nóng màu trắng lượn lờ dưới ánh trăng.

Dưới suối có bóng người thấp thoáng đang ngâm nước cọ bùn đất trên người. Nhìn kĩ lại, lớp thuốc mỡ màu đen trên mặt đã được rửa sạch, mặt mày rạng rỡ, người này chính là Loan Loan.

Ngâm dưới suối nước nóng, mặc cho hơi nước mờ mịt bay lên, Loan Loan đưa tay cảm nhận gió đêm thoáng lạnh, dường như trong gió có hơi thở của tia, thầm nghĩ: "Tía, con đã vào quân đội mạnh mẽ nhất của Đại Lương, đến lúc học được bản lĩnh sẽ có thể đi tìm tên ma quỷ kia báo thù cho tía".

Ngâm mình một lúc lâu, Loan Loan mới lên bờ thay một bộ quần phục của binh sĩ Đại Lương. Dáng người cô bé nhỏ nhắn, quần áo vừa rộng vừa dài, cô bé đành phải xắn tay áo và ống quần lên mấy gấu mới miễn cưỡng mặc được. Sau đó cô bé lại lau khô mái tóc dài, dùng lược gỗ chải kĩ, vấn búi tóc kiểu đàn ông.

Soi mình xuống nước, da trắng môi đỏ, gương mặt sáng ngời dưới ánh trăng. Loan Loan lắc đầu, lấy một lọ thuốc mỡ màu đen ra bôi đầy lên mặt, lại kéo mấy sợi tóc bung ra khỏi búi tóc chỉnh tề.

Trong nháy mắt, một cô bé như được tạc bằng ngọc lại biến thành đứa bé hoang dã da đen đỏ, chỉ có điều không còn mùi vừa hôi vừa chua lèm nhẽ.

Soi mình xuống nước một hồi nữa, Loan Loan mới hài lòng cắt lọ thuốc mỡ màu đen vào trong lòng. Nhớ đến vẻ soi mói của Lâu Dự, cô bé bĩu môi. Đồ yêu sạch sẽ đến bệnh hoạn, thế này đã được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Hôm nay là lịch huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung thường lệ. Trước khi dẫn đội kị binh của tiên phong doanh tiến vào hoang mạc, Lâu Dự đi một vòng như ma xui quỷ khiến đến thao trường của cung tên doanh.

Từ xa xa đã nhìn thấy một tên lính tí hon đang trợn mắt nhe răng nhếch miệng kéo dây cung.

Lưu Chinh há hốc mồm. Đây... đây... đây đúng là thằng nhóc hoang dã vừa đen vừa hôi đó sao?

Mái tóc đen rối bù mặc dù được chải không chỉnh tề lắm nhưng tốt xấu cũng đã buộc gọn gàng trên đỉnh đầu lộ ra cái trán trơn bóng. Da vẫn đen như cũ, nhưng sau khi tắm rửa đã không còn bụi bặm. Mũi miệng xinh xắn, đôi mắt như chấm mực, cả người như cỏ non tre xanh, toát ra vẻ tươi vui mát mẻ.

"Tặc tặc, tiểu quý này tắm rửa sạch sẽ lại càng xem càng Tặc tặc". Lưu Chinh cười nói.

Còn chưa nói xong, Loan Loan đã bắn ra mũi tên cuối cùng, tiếc là mũi tên này vẫn chỉ bay được một nửa quãng đường đã rơi xuống đất.

Cô bé vừa làm bầm vừa xấn tay áo quá dài lên, đưa tay sờ ống tên, không có gì. Đưa mắt nhìn chiếc bia phía trước, cũng không có gì. Cô bé ngạc nhiên nhìn lại lần nữa, tất cả mọi mũi tên đều nằm ngủ ngon lành trên đường đến bia.

Nghe thấy tiếng than khóc đau lòng của giáo viên, Loan Loan cảm thấy hết sức mất mặt, nổi giận đùng đùng chạy tới định nhặt tên lên, lại bị ống quần quá dài làm vướng chân. Dù có khinh công hơn người nhưng cô bé vẫn không tránh được ngã sấp mặt.

Lâu Dự không nhịn được cao giọng cười to, nói với Lưu Chinh: "Xem ra hôm nay không cần ném nó xuống sông Thù làm sùi cỏ nữa, nó đã tự biến thành sùi cỏ nạn bằng bunn rồi".

Ánh mắt sắc như dao của Loan Loan căm hận nhìn tới.

Lâu Dự cười to, kéo cương ngựa, quay đầu ngựa lại phi nhanh mà đi.

Mặt trời lặn dần trên đại mạc, ánh tà dương như trái vàng, các quân sĩ đứng sừng sững trên tường thành xây bằng gạch xanh đều như được dát một lớp bột vàng toát ra vẻ trang nghiêm cổ kính.

Tiếng vó ngựa rộn ràng, kị binh về muộn.

Chiến đội chủ lực chia nhánh trở về đại doanh, Lâu Dự dẫn mấy thân vệ chạy qua cổng thành, ngựa không dừng vó chạy theo đường cái thẳng đến phủ tướng quân.

Đến cửa phủ, người trông ngựa đã đứng chờ sẵn. Lâu Dự xoay người xuống ngựa, ném cương ngựa cho người trông ngựa rồi đi thẳng vào nội đường. Cùng các tướng sĩ lẫn lộn bunn đất cả ngày, lúc này chàng rất cần ăn một bữa thật ngon, tắm rửa, nghỉ ngơi thả lỏng.

Cầm Tú đã chuẩn bị từ trước, vừa thấy thế từ đền liền gọi nhà bếp đưa thức ăn lên.

Hươu khô nướng, bò xiên nướng, cá bạc hấp, lườn vịt rang, canh cá viên bạch ngọc... Mấy món ăn trong đó được mang từ phủ Lăng Nam vương ở Thượng Kinh tới, cô ta tự tay làm.

Cầm Tú xới một bát cơm cho Lâu Dự, về mặt đắc ý, đứng bên cạnh đầy chờ mong. Nếu được thế tử điện hạ khen một câu thì chẳng khác nào đã trúng thưởng lớn.

Không ngờ Lâu Dự cởi mũ giáp, thay một bộ áo bào thoải mái đi ra, ngồi xuống nhìn qua bàn ăn, vừa cầm lấy đĩa lại đặt xuống, nói bất mãn: "Bánh ngọt đâu? Hôm nay sao không có bánh ngọt?"

Cầm Tú đầy chờ mong lập tức như đèn hoa tết thượng nguyên đột nhiên bị đâm thủng một lỗ, gió thổi vào vù vù, bối rối nói: "Hôm qua vừa làm mười chiếc bánh hạt thông, nô tì sợ thế tử ăn nhiều bánh ngọt sẽ gây nên hôm nay không làm, chỉ chuẩn bị canh mật ong đậu đỏ để tráng miệng sau khi ăn xong".

Trước mắt Lâu Dự hiện lên một khuôn mặt dính đầy bánh ngọt đang ăn ngấu ngiến, nét cười nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt chàng: "Làm sao mà ngấy được. Ta thấy có ăn bao nhiêu cũng không ngấy".

Cầm Tú ngọt lịm trong lòng, thầm nghĩ gần đây thế tử thay đổi khẩu vị, các loại bánh ngọt thay đổi liên tục, lúc ăn cơm lại không hề động vào, ngày nào cũng bảo cô ta đóng hộp mang tới quân doanh, chắc chắn là để ăn vặt sau khi luyện binh. Không ngờ thế tử điện hạ tuần tú oai hùng cũng thích ăn đồ ăn vặt, đúng là bình dị gần gũi gần bó với nhân dân.

Nghĩ vậy, Cầm Tú cười âm áp, nói giòn tan: "Nô tì nghĩ mùa thu trời hanh, hoa quế thanh ngọt mát mẻ, hôm nay làm bánh hạt dẻ chưng đường hoa quế vậy".

Lâu Dự gấp một miếng thức ăn, ờ một tiếng, thầm nghĩ bất kể bánh gì cũng được, chỉ cần là bánh ngọt thì tiểu quý đó đều ăn sạch không thừa chút nào.

Cầm Tú càng vui mừng khôn xiết, ý chí sục sôi. Thích ăn bánh ngọt mình làm, còn không kén ăn, thế tử điện hạ đúng là dịu dàng tri kỉ.

Lâu Dự đâu biết tâm tư rục rờ muôn màu của tiểu thị nữ. Chàng gấp một miếng hươu khô, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Người có biết may quần áo không?"

Cầm Tú đang mê mẩn ngắm gương mặt hoàn mỹ như điêu khắc của thế tử điện hạ, bất chợt nghe thế tử hỏi, vội vàng giấu ánh mắt lấp lánh ánh sao, chỉnh lại vẻ mặt, nói với một thái độ chuyên nghiệp: "Biết, nô tì đã được học một chút nữ công đơn giản ở vương phủ".

"Vây thì tốt". Lâu Dự rất vui vẻ, lần đầu tiên cảm thấy việc mẹ ngăn dậm đưa Cẩm Tú đến đây cũng không phải là quá tệ, người đưa tới vừa biết làm bánh ngọt, lại biết may quần áo, đúng là rất hữu dụng.

Chàng hài lòng chỉ một bộ quần phục thường dùng của Hắc Vân kỳ để trên ghế, nói: "Sửa nhỏ lại, ngày mai phải xong".

Cẩm Tú cầm bộ quần phục, nói nghi hoặc: "Điện hạ, đây đã là cỡ nhỏ nhất rồi".

Lâu Dự không thèm ngước mắt lên: "Sửa nhỏ nữa".

"Cần sửa... nhỏ đến mức nào?" Cẩm Tú lấy can đảm hỏi. Trong Hắc Vân kỳ có binh lính nhỏ như vậy sao? Không cho cô ta một kích cỡ rõ ràng thì biết sửa thế nào?

Lâu Dự đặt đĩa xuống, đứng lên, tay phải giơ lên ngang vai, bàn tay úp xuống: "Chiều cao đến đây".

Lại nhìn Cẩm Tú, chàng mỉm cười nói: "Gầy hơn người hai cỡ".

Chàng đã ôm tiểu quý đó, vì vậy biết rất rõ chiều cao và khổ người của Loan Loan, lời nói như quân lệnh, chém đinh chặt sắt không hề có một chút do dự.

Giường mặt Cẩm Tú hơi tròn, dáng người đầy đặn, bình thường rất hận người nào nói mình béo, rất hâm mộ những người đẹp thân hình nhẹ nhàng như phi yến. Lúc này bị câu nói cuối cùng của thể tử điện hạ tấn công nặng nề, lòng nhiệt tình lập tức như nước chảy về đông, buồn bã đau lòng dạ một tiếng rồi ôm bộ quần phục đi.

Lâu Dự hoàn toàn không để ý tới tâm tình thay đổi nhanh chóng của tiểu thị nữ nhà mình, tâm tư lại bay tới chốn hoang sơ ngoài mười dặm.

Đêm đó chờ một đêm mà người thổi sáo không xuất hiện. Tiếng sáo trên Dị Thiên Nhai cũng không còn vang lên nữa, lúc nào lại phải đi lần nữa xem sao. Sau khi thái tử Minh kế vị, tướng lĩnh quân biên phòng Đại Sóc bị thay đổi, sợ rằng sẽ có biến, sau đó phải triệu tập đám Lưu Chính để thương nghị... Còn nữa... còn nữa... Ồ, tiểu quý đó bây giờ đang làm gì?

Tiểu quý đó bây giờ đang chửi bới.

Loan Loan ngồi trên thành chuồng ngựa, nhìn đầu ngón tay sưng vù như củ cải của mình, ầm ức muốn khóc. Đã có hai bông nước bị rách rồi.

Dây cung cứng mà sắc, kéo vài ngày, bàn tay rộp đầy bông nước, rộp lại rách, rách lại rộp tiếp, đầu ngón tay đã không còn hình dạng ban đầu.

Nghĩ đến dáng vẻ Lâu Dự đứng như tùng thoải mái kéo cung, Loan Loan mặt như đưa đám, thầm nghĩ da người này phải dày đến mức nào?

"Không chơi nữa". Loan Loan nhảy xuống thành chuồng ngựa, hạ quyết tâm bỏ đi. Dù sao cũng không có hành lý gì, chỉ cần cưỡi đại Hồng là đi luôn được.

Cô bé nhẹ nhàng huýt một tiếng sáo như ăn trộm, đại Hồng đang vui sướng nhai cỏ khô đột nhiên ngẩng đầu. Nhìn thấy Loan Loan vẻ mặt thậm thà thậm thụt đưa tay vẫy cách đó không xa, đại Hồng rất không cam lòng từ bỏ đồng cỏ khô ngon miệng, lắc đầu vẫy đuôi chạy tới.

Con ngựa vàng đốm trắng của Triệu Vô Cực vội vàng theo sát đằng sau. Từ khi bị Loan Loan dụ dỗ đi theo, con ngựa vàng đốm trắng đã vô lương tâm vứt bỏ Triệu Vô Cực, mặc kệ hấn gọi thế nào cũng không chịu về, theo Loan Loan lêu lổng với thái độ cực kỳ kiên quyết. Nhưng không phải nó đã chuyển sang nhận Loan Loan làm chủ nhân, quan điểm của nó không phải thế, chủ nhân của nó bây giờ là... đại Hồng.

Trước tình hình này, Loan Loan cũng cực kỳ hoang mang, bởi vì đại Hồng và Hoàng Long đều là ngựa đực. Hoàng Long vẫy đuôi vội vàng đi theo đại Hồng như thế thật sự làm mọi người nhìn rất chướng mắt.

Có một hôm Loan Loan không thể chịu nổi nữa, ngồi xuống trước mặt đại Hồng và Hoàng Long tận tình khuyên bảo: "Ta nói này, các người đều là ngựa đực, như vậy là sẽ không có kết quả".

Đại Hồng ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo phun phì phì. Làm sao? Vua ngựa hoang ta đây hấp dẫn kinh người, làm điên đảo mọi... ngựa, hoa gặp hoa nở, ngựa thấy ngựa yêu không được à? Thu một fan làm tiểu đệ thì người ghen tị à?

Ngựa vàng đốm trắng vẫy đuôi, đôi mắt to như chuông đồng lộ ra vẻ thâm trầm sâu sắc. Đừng lo chuyện không đâu, cảm tình của chúng ta người không hiểu đâu!

Loan Loan kinh ngạc ngã bệt xuống đất, cam chịu số phận quyết định không còn để ý đến hai con ngựa dõng hoi này nữa.

Cho nên lúc này Loan Loan định bỏ đi với đại Hồng, trong đầu suy nghĩ rất từ bi. Dù sao mình cũng không có bất cứ áy náy gì với Triệu Vô Cực, thôi thì tiện tay mang con ngựa đốm trắng theo, giải cứu nó ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Tung người lên lưng đại Hồng, Loan Loan dùng tay ra hiệu chạy trốn. Không ngờ đại Hồng chỉ cào móng xuống đất, không nhúc nhích.

Loan Loan không biết sau lần đánh cuộc trên thảo nguyên Dã Tây đó, năng lực chấn động lòng người mà chiến mã của Hắc Vân kỳ thể hiện ra đã tấn

công lòng tự trọng của đại Hồng rất nặng nề.

Thế nào là hùng phong vạn trượng? Thế nào là khí thế ép người? Thế nào là thiết huyết oai hùng? Chính là thế này!

Làm ngựa phải làm được như vậy!

Từ đó trở đi, đại Hồng rơi vào một tâm tình cực kì phức tạp, mất mát, thán phục, hâm mộ, biết nhục để phần đầu vươn lên. Nó im lặng liệt Truy Phong vào mục tiêu phải vượt qua. Bởi vì nó hiểu rất rõ, là một thân trâu, theo đứa bé con hoang đã trên lưng này kiếm ăn đợi chết là không có tương lai, tỏ ra quá không biết phần đầu, quá không có tiền đồ, quá mất giá trước mặt Truy Phong.

Chẳng lẽ sau này thấy Truy Phong, nó vĩnh viễn phải cụp đuôi tránh đường?

Không được!

Đại Hồng càng nghĩ càng cảm thấy phải theo đuổi giá trị đời ngựa của mình trên chiến trường rộng lớn, cho nên nó không muốn đi, rất không muốn đi.

Thời gian này Loan Loan mỗi ngày phải tranh đấu một mất một còn với cung với tên, cô bé không phát hiện sự thay đổi trong tâm tình của đại Hồng, cũng không biết được hùng tâm của vua ngựa hoang.

Lúc này thấy đại Hồng không động, Loan Loan then quá hóa giận, ngón tay run rẩy: "Ta còn bỏ cả bánh ngọt, người... người... người không ngờ còn lưu luyến mấy mớ cỏ khô đó?"

Đại Hồng căn bản không muốn giao tiếp với cô nàng hồng nào này nữa, hất mõng lên. Loan Loan không đề phòng, lập tức bị hất xuống đất, cả người dính đầy bụi bặm, ngồi trên mặt đất khóc không ra nước mắt.

Tiểu Hắc không biết từ đâu chạy đến, vút miếng gà nướng trong miệng, cọ đầu vào người Loan Loan.

Loan Loan thấy rất an ủi, ôm tiểu Hắc, vuốt lông cổ nó: "Tiểu Hắc, người vẫn là tốt nhất, người cùng ta chạy trốn khỏi đây đi!"

Tiểu Hắc quả nhiên rất nghĩa khí, không hề ậm ờ, quay lại cạp miếng gà nướng lên chạy luôn.

Chạy được hai bước, tiểu Hắc nghiêng đầu suy nghĩ, nhả miếng gà nướng ra, chui đầu vào đồng cỏ khô. Chỉ chốc lát sao nó đã chui ra, đầu bám đầy cỏ khô, cạp một miếng thịt hươu khô đi ra, đặt xuống bên cạnh miếng gà nướng. Sau đó nó lại lao vào chuồng ngựa, hai chân trước ra sức bới đất, đào ra nguyên một cái chân cừu, cạp đến xếp bên cạnh miếng thịt hươu khô và gà nướng. Nhìn đồng nhìn tây, nó lại chuẩn bị lao vào trong nhà cỏ...

"Dừng lại!" Loan Loan đau lòng nhức óc, lao tới đè đầu con báo đen xuống: "Mày định mang hết những thứ này đi à?"

Tiểu Hắc gật đầu rất vô tội, có gì không đúng sao? Những thứ này đều là bảo bối của ta, có dễ gì dành dụm được đâu? Phải biết đến đây ta mới có thể dành dụm được ít khẩu phần, trước kia đi theo người, ăn bữa sớm không biết bữa tối ra sao, đúng là nghèo rớt mùng tơi. Đừng có xem thường loài báo bọn ta, dưới vuốt có đồ ăn, trong lòng không phải sợ, điều này bọn ta vẫn biết được.

Loan Loan nhìn đại Hồng, lại nhìn tiểu Hắc với vẻ mặt thất vọng. Cô bé đã tính sai một việc, một kẻ tham ăn có nuôi lớn cũng vẫn chỉ là một kẻ tham ăn, cho dù nó là một con báo.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Trong Hắc Vân kỳ, chiến mã bao giờ cũng có vị trí rất quan trọng.

Đối với một đội quân lấy kỵ binh làm chủ thì chất lượng của chiến mã thậm chí quyết định trực tiếp đến sống chết của các tướng sĩ. Vì vậy người chăn ngựa của Hắc Vân kỳ không hề dễ làm chút nào, cũng vẫn phải có hàm lượng kĩ thuật nhất định.

Là một bậc mã ôn, ngoài luyện cung tên Loan Loan còn phải nuôi ngựa. Chuồng ngựa cách xa quân doanh của tướng sĩ, hẻo lánh vắng lặng, sau khi dọa chạy những người chăn ngựa khác, chuồng ngựa này càng thêm vắng lặng. Bình thường ngoài người đưa cơm, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

May mà cô bé lớn lên trong thảo nguyên hoang mạc, từ nhỏ đã làm bạn với ngựa và dã thú nên cũng không cảm thấy cô quạnh, ngược lại còn cảm thấy chung sống với đàn ngựa còn thoải mái hơn chung sống với những người khác.

Vốn Loan Loan đã ít lời, lúc Dung Diễn còn sống thì còn dạy cô bé đọc sách nói chuyện, sau khi Dung Diễn chết Loan Loan một mình qua lại trên đại mạc, đã hơn một năm chưa nói chuyện với ai nên ăn nói rất không lưu loát, dần dà cũng như một quả bầu kín miệng, cả ngày không nói chuyện bao giờ.

Vì vậy mặc dù Loan Loan tác phong ngang tàng, tính khí bất hảo, nhưng chỉ ồn ào trong phạm vi nhỏ của chuồng ngựa, được cái ít nói ít cười, người không phạm ta ta không phạm người, rất ít khi chủ động nước lấy họa nên cũng coi như an ổn ở chuồng ngựa, cũng khiến Lưu Chính có thể thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm đó trời nắng đẹp, Loan Loan từ tên nô doanh về, xoa cánh tay đau nhức, ôm cò khô cho đám ngựa ăn, ném một cái đùi gà cho tiểu Hắc đang ngủ dưới mái hiên, sau đó xách thùng nước định đến bờ sông lấy mấy thùng nước. Thời tiết hôm nay rất đẹp, cô bé định tắm cho đám đại Hồng một cái.

Đại doanh của Hắc Vân kỳ đóng quân ngoài thành Lương Châu, nguồn nước gần nhất chính là sông hộ thành của Lương Châu. Con sông hộ thành này chảy vòng quanh thành, uốn lượn hơn mười dặm, đổ vào sông Thủ, đoạn hợp lưu như cành cây trái rộng, có rất nhiều nhánh sông.

Nơi Loan Loan định đến lấy nước là một trong những nhánh sông của sông hộ thành, bên cạnh chính là doanh trại lính mới. Lúc này doanh trại lính mới đã kết thúc một ngày huấn luyện, các tân binh như một đàn sói con tràn đầy sức sống, ồn ào náo động trong doanh trại.

Dưới sông có mấy tân binh đang tắm, nửa người trên để trần, lộ ra cơ bắp khỏe mạnh.

Loan Loan không thèm nhìn họ, thả thùng xuống sông lấy đầy thùng nước, hai tay kéo thùng, dùng hết sức mạnh xách về, trong lòng thầm mắng mình quá tham, lại chọn chiếc thùng lớn nhất, nặng chết đi được.

"Này, thằng nhọ kia, mang quần áo để trên bờ đến đây!" Tên lính mới dưới sông lớn tiếng kêu lên, kèm theo là tiếng cười đùa của những người khác.

"Gây như que củi, thế mà nó cũng vào được Hắc Vân kỳ?"

"Nghe nói là một mã phu".

"Hai tay không có nửa cân sức mạnh, gió thổi qua là ngã, cũng chỉ có thể làm mã phu, chẳng lẽ còn có thể ra trận giết giặc?"

"Người đoán xem nó đã mọc đủ lông chưa? Ta nghĩ là chưa, cái loại lông tơ này ở lại đây chỉ tổ tốn lương thực".

Lời nói thô tục làm cả đám người cười to.

Loan Loan làm như không nghe thấy, cúi đầu, vẫn kéo thùng nước đi thẳng.

Các tân binh bị thái độ xem thường của Loan Loan chọc giận, hét lớn: "Củ sừng, cột nhà cháy, đại gia đang gọi người đẩy, dám làm bộ không nghe thấy à? Đứng lại cho ta!"

Loan Loan cúi đầu phớt lờ, vẫn cầm đầu kéo thùng nước đi. Đột nhiên tiếng xé gió vù vù lao tới trước mặt, một quả cầu dùng đá cầu từ xa xa bay thẳng tới với tốc độ cực nhanh.

Loan Loan bất ngờ không phòng bị kịp, bị quả cầu đập thẳng vào giữa mặt, cả người bị đập ngã xuống đất. Ào một tiếng, cô bé buông tay ra, thùng nước đổ ra, nước chảy khắp mặt đất.

Tiếng cười đùa vang lên khắp nơi, các tân binh đang tắm dưới sông thấy có chuyện ồn ào đều lấy lại tinh thần, tới tập lợi lên bờ, không kịp mặc áo mà chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót đã xúm đến xem.

Một người đàn ông cao to cơ bắp dẫn đầu đi tới, chậm rãi nhặt quả cầu lên, ngoài cười nhưng trong không cười: "Lỡ tay, chớ trách".

Các binh sĩ bên cạnh phát ra tiếng cười không có ý tốt.

Đối với tên mã phu vẫn thường nghe nói này, đám lính mới cực kỳ không phục và ghen ghét. Mỗi người bọn họ đều phải dựa vào sức mạnh để vượt qua rất nhiều quan ải mới có thể vào Hắc Vân kỳ, còn tiểu quý này lại không trải qua bất cứ một cuộc sát hạch nào, được Lâu tướng quân đặc cách cho nhập ngũ, còn chỉ định xạ thủ tốt nhất của tên nô doanh làm giáo đầu cho nó. Như vậy còn không phải là quá đáng, quá đáng nhất là không ngờ Lâu tướng quân lại tự tay chỉ điểm nó về tiền thuật.

Trong lòng các tân binh, Lâu Dự không khác gì một vị thần. Trong số bọn họ có ai may mắn được Lâu tướng quân ưu ái, tay cầm tay dạy bắn tên?

Không có!

Thế tiểu quý này dựa vào cái gì lại được ưu ái như vậy?

Mang tâm tình ghen tị này, các tân binh nhìn Loan Loan rất không vừa mắt. Binh thường bận rộn luyện tập, không rảnh đến chuồng ngựa đập phá, hôm nay tự tiểu quý này mò đến cửa, bọn họ đâu chịu buông tha? Hơn mười người lập tức đi tới, vây kín Loan Loan đang nằm dưới đất.

Máu mũi chảy dài, Loan Loan nhin đau, hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên. Việc đầu tiên sau khi đứng lên là sờ sờ mũi, may mà không gãy. Loan Loan yên tâm, tiện tay lau mặt, lại không cẩn thận lau máu mũi đầy mặt, trên da mặt đen như than dính đầy máu, thoạt nhìn hơi dữ tợn.

"Bóng người ném?" Loan Loan lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông cao lớn đó, ánh mắt sắc bén. Nhưng vì mũi bị quả cầu đập rách nên tiếng nói hơi rè rè, khí thế bị giảm bớt một chút.

Gã cao lớn cúi đầu nhìn Loan Loan chỉ đứng đến vai mình, hấn nở một nụ cười khiêu khích đầy khinh miệt: "Là ta đấy, có sao không?"

"Quên chưa nói với người, tiểu gia chưa bao giờ biết chữ nhả viết thế nào". Loan Loan nhìn chăm chăm đối phương, giọng nói như băng, còn chưa nói xong đã tung người nhảy lên.

Gã cao lớn chỉ thấy hoa mắt, vài tiếng bốp bốp vang lên, má đau nóng rát, bị Loan Loan cho mấy cái bạt tai. Đến lúc đầu óc hấn hết choáng váng, Loan Loan đã ung dung lui về chỗ cũ, ngay cả bụi đất cũng không hề bay lên, dường như cô bé hoàn toàn chưa hề di chuyển khỏi chỗ đó.

"Mày dám đánh lên tao?" Gã cao lớn lấy lại tinh thần, che má nóng rát như lửa đốt, không nén được giận dữ lao tới: "Tao phải giết mày!"

Loan Loan nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh, đưa chân ra móc làm gã cao lớn vướng chân ngã sấp mặt với tư thế rất bất nhã. Hấn đang định đứng lên, Loan Loan đang đứng chống nạnh với vẻ mặt đắc ý lại đạp một cước vào sau lưng hấn. Gã cao lớn lại ngã sấp lần nữa, đất dính đầy mặt.

Liên tục bị trúng đòn ngoài dự liệu, gã cao lớn nhổ đất cát trong miệng ra, chật vật bò dậy, tức giận hô to: "Thằng nhọ này giỏi lắm, các người còn đứng đó làm gì? Đánh cho ta!"

Bị hai đòn của Loan Loan làm sững sờ, các tân binh như bưng tỉnh mộng, lập tức tràn lên, không có thứ tự, không có chiến thuật, quyền cước như mưa tới tập đập xuống.

Ít không chống được nhiều, tía đã nói phải biết thời biết thế. Vừa nhìn thấy cục diện này, Loan Loan lập tức nhụt chí, gắng gượng ngăn cản mấy chiêu nhưng nhân số của đối phương quá nhiều, bảo vệ được đầu không bảo vệ nổi chân, chỉ chốc lát sau đã trúng mấy cú đấm mạnh, đành phải nhắm mắt lại để mặc đám lính mới đấm đá, mãi mới tìm được một khe hở thoát ra khỏi vòng vây rồi chật vật chạy trốn chết.

"Đuổi theo, đừng để thằng nhọ đó chạy mất".

"Các người sang bên kia, các người sang bên này, binh chia ba đường bao vây nó lại". Gã cao lớn lập tức ứng dụng chiến thuật mới học mấy ngày hôm trước, chỉ huy các tân binh hợp tung liên hoành bao vây Loan Loan.

"Con bà nó, lấy nhiều đánh ít, không có một chút tiết tháo nào". Loan Loan vừa oán thán vừa chạy trốn. Những việc khác thì không ra sao, nhưng công phu chạy trốn chết của Loan Loan lại là hạng nhất. Tiêu dao bộ được dùng đến, ngay cả Lâu Dự cũng phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Lúc này bị một đám trai tráng khỏe mạnh đuổi bắt, ưu thế của khinh công được phát huy đầy đủ. Chỉ thấy cô bé tránh sang đông, vòng sang tây, lúc thì chạy trên nóc nhà, lúc thì nhảy lên cây to, dẫn một đám lính mới chạy mấy vòng quanh đồng cỏ khô, thỉnh thoảng lại quay lại đánh lên mấy người đuổi theo gần nhất, hai tay không hề nghỉ ngơi.

Rom, đá, cành cây, phân ngựa... Vớ được thứ gì ném thứ đó.

Sau khi liên tục bị ném trúng mấy cục phân ngựa, các tân binh đã hiểu gã đang chạy trốn này xảo quyệt như ma, trơn như chạch nên không dám đuổi theo quá gần nữa. Còn có người mang túi lưới và câu liêm tới tìm cách bắt Loan Loan lại.

Lần này Loan Loan khó khăn hơn nhiều, đành phải cố gắng chạy nhảy, tìm những lối đi khó ngờ nhất. Cô bé chui vào cửa sổ bên này doanh trại, lại chui ra cửa sổ bên kia, lúc thì chui vào lều bạt, lúc thì nhảy lên cột cờ, một hồi sau đã chạy khắp tất cả các trại trong tân binh doanh khiến ngày càng nhiều lính mới vừa chửi bới vừa cầm chổi và túi lưới đuổi theo.

Nhất thời cả tân binh doanh huyền não vô cùng, cực kì hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Lúc này Lâu Dự đang ở trong doanh trường của chủ soái, diễn tập trên sa bàn với các sĩ quan. Nghe thấy tiếng ồn ào rung trời bên ngoài, chàng nhướng mày.

Lưu Chinh quan sát sắc mặt chàng, nói: "Hình như là tiếng ồn từ tân binh doanh truyền đến".

Lâu Dự nhìn về phía đô úy tân binh doanh Trần Thiên Kỳ ngồi đầu tiên bên phải.

Trong ánh mắt lạnh lùng của Lâu Dự, Trần Thiên Kỳ như ngồi bàn chông, lập tức đứng lên, nói: "Thuộc hạ đi xem bọn ranh con này đang làm trò gì".

Trần Thiên Kỳ đi ra doanh trường, vừa lúc gặp một quân sĩ tân binh doanh vội vàng chạy qua. Hấn đưa tay tóm lại, quát hỏi: "Có chuyện gì mà ồn ào thế? Vi phạm quân kỉ, muốn ăn quân côn à?"

Linh mới đó vốn nghe nói có chuyện náo nhiệt nên vội vã chạy đến, bây giờ bị đồ úy tóm lại quát hỏi, lập tức hoảng lên, nói nom nớp lo sợ: "Bẩm... bẩm đồ úy, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe nói đám Vượn Tay Dài đang giáo huấn một tên mã phu không hiểu quy củ".

Vượn Tay Dài chính là người cao to đó, bởi vì thân hình cao lớn, chân dài tay dài nên bị đặt cho ngoại hiệu là Vượn Tay Dài.

Lâu Dự ngồi trong quân trưởng, nghe thấy hai chữ mã phu liền nghĩ tới một người, tay cầm lá cờ nhỏ dùng để diễn tập trên sa bàn, trầm ngâm không nói.

Trần Thiên Kỳ tức giận tím mặt, không nén được giận đi về phía tân binh doanh: "Một đám vô dụng, giáo huấn một mã phu mà lại lật tung doanh trại nhà mình? Trời tất cả lại đánh hai mươi quân còn".

Đúng lúc này một âm thanh trong trẻo truyền ra từ doanh trưởng chủ soái: "Chờ đã".

Trần Thiên Kỳ dừng bước, thấy Lâu Dự vén rèm đi ra, nói bình thản: "Ta đi cùng người".

Tân binh doanh lúc này đã không thể miêu tả bằng hai chữ lộn xộn nữa rồi.

Loan Loan nhảy lên nhảy xuống trong doanh trại, vớ được thứ gì ném thứ đó. Chấn bông, quần áo, giày, bô, chậu rửa mặt, mũi sắt bay lung tung, nhất thời người ngã ngựa đổ, gạ chó không yên.

Các tân binh cũng khôn hơn, biết người ta khinh công rất cao, dù thế nào cũng không đuổi kịp, liền sử dụng chiến thuật biến người. Do sợ xảy ra án mạng vi phạm quân kỷ, tất cả mọi người đều hiểu ngầm không dùng vũ khí, chỉ cầm túi lưới, cán chổi chia nhau bao vây, dựa vào ưu thế số đông để chặn hết các ngã đường chạy trốn của Loan Loan, lại dùng túi lưới ném tới rợp trời ngập đất.

Chiều này Lâu Dự cũng đã dùng đến khi bắt tiểu Hắc lần trước, với của linh hoạt của báo đen cũng tránh không thoát. Khinh công của Loan Loan mặc dù tốt nhưng cũng chạy trời không khỏi nắng, bị túi lưới trùm lên người, trở thành một con cá mắc cạn chỉ có thể bật nhảy tại chỗ.

Vượn Tay Dài xoa trán bị đập sưng vù, đầu dính đầy phân ngựa, hưng phấn xông tới đá Loan Loan mấy cái: "Xem người còn chạy kiểu gì!"

Hai cú đá rất mạnh, Loan Loan đau đớn co rúm người, lại quật cường cắn răng không kêu một tiếng.

Các tân binh mặt mũi bầm dập vậy tới, lại nhìn thấy doanh trại bừa bãi chén bát như bị quân địch tàn quét qua, càng nghĩ càng giận, quyền cước như mưa tới tấp đổ ập xuống người Loan Loan.

Loan Loan bị trùm trong túi lưới không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể co quắp, dùng cánh tay bảo vệ những chỗ yếu hại, cắn răng im lặng để mặc các tân binh đâm đá.

Bên này các tân binh đánh rất sảng tay, không để ý có mấy người vừa xuất hiện cách đó không xa, đang dừng lại yên lặng đứng xem.

Lâu Dự bắt tay sau lưng đứng ở đó, môi mím chặt, mặt không biểu cảm.

Cuối cùng Trần Thiên Kỳ cũng thấy rõ người đang nằm dưới đất bị quyền đâm cước đá kia chính là tên mã phu lần trước tướng quân thu nhận, dặn dò phải chăm sóc đàng hoàng. Hắn thăm mắng đám ranh con này đúng là tìm chết.

Đàn ông mà, lại là một đám quân nhân huyết khí phương cương, tụ tập lại một chỗ, có đánh nhau cũng là khó tránh khỏi, nhưng tuyệt đối không cho phép cậy mạnh bắt nạt yếu, cậy đông bắt nạt ít. Nhiều người đánh một người như vậy, người bị đánh lại là mã phu, còn là mã phu nhỏ tuổi nhất, không cần nói đã phạm vào điều tối kỵ của Lâu tướng quân mà ngay cả chính mình cũng rất khó chấp nhận.

"Không ra thể thống gì". Luru Chính thở hổn hển đi tới định ra lệnh dừng ngay trận đánh hội đồng này nhưng lại bị Lâu Dự dùng ánh mắt ngăn lại.

Nhìn vẻ mặt khó phân biệt vui giận của Lâu Dự, Luru Chính hơi lo lắng: "Thế tử, nếu không can thiệp thì sợ rằng sẽ xảy ra án mạng mất".

Ánh mắt Lâu Dự lạnh như băng, giọng nói lại lạnh nhạt: "Cứ để xem".

Không biết vì nguyên nhân gì, chàng có một cảm giác thân thiết khó hiểu và một sự tin tưởng hoàn toàn không có nguyên do với đứa bé tên là Loan Loan này.

Loan Loan mặc dù ít tuổi nhưng tính tình có góc có cạnh, thân pháp võ công hiển nhiên được cao nhân chỉ bảo, cử chỉ nói năng mặc dù hoang dã nhưng vẫn có một chút quý khí cao sang khó diễn tả, cộng thêm nhạy bén thông tuệ, tâm cảnh thần khiết, trải qua tôi luyện nhất định sẽ thành châu báu.

Người thế tử Lăng Nam vương nhìn trộm làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Hơn nữa trong quân tôn trọng kẻ dũng, muốn tồn tại trong Hắc Vân kỳ cao thủ như rừng, Loan Loan không thể sống trong sự bao che của chàng được, làm như vậy chỉ khiến mọi người cười nhạo và xem thường.

Trong trường học, lớp trưởng bao giờ cũng là người học tốt nhất. Cũng như vậy, trong quân đội người mạnh nhiều như mây, làm đại ca chắc chắn là người có nắm đấm cứng nhất. Đặc biệt là trong Hắc Vân kỳ không coi trọng xuất thân môn phiệt, muốn giành được sự tôn trọng thì phải dựa vào sức mạnh của chính mình, phải thật sự chứng tỏ được năng lực.

Nhớ năm đó Lâu Dự là thế tử mà lúc mới vào Hắc Vân kỳ vẫn phải giao đấu hơn mười trận, sau khi lộ rõ sức chiến đấu siêu cường mới khiến đám sĩ quan Hắc Vân kỳ tâm phục khẩu phục.

Cho nên trận đánh hôm nay, Loan Loan không thể không đánh.

Nhìn Loan Loan co tròn trên mặt đất, ôm đầu bị quyền đâm cước đá cách đó không xa, hai mắt Lâu Dự sâu không thấy đáy, lặng im không nói, chỉ có mấy mạch máu màu xanh giật giật hai bên thái dương mới cho thấy tâm tình tương đối khó chịu của chàng lúc này.

Loan Loan ôm đầu nằm trên mặt đất, bảo vệ các chỗ hiểm trên người như đầu và ngực, cho nên mặc dù có vẻ thê thảm vô cùng nhưng lại chỉ là tổn thương bên ngoài.

Lúc này cả người cô bé đầy bùn đất, bị trúng vô số quyền cước, nhưng trước mắt lại hiện lên nụ cười âm ỉ dịu dàng của Dung Diễm.

"Loan Loan, trong cuộc đời con cứ làm mọi chuyện theo ý thích của mình, yêu người con muốn yêu, làm chuyện con muốn làm. Có tia ở đây, không ai có thể bắt nạt con nữa".

Loan Loan ngẩng đầu lên, hỏi câu hỏi cô bé quan tâm nhất: "Thế con có thể đánh người con muốn đánh không?"

Dung Diễm cười tủm tỉm xoa đầu cô bé: "Có thể! Bất kể con muốn đánh ai, tia cũng giúp con..."

Tía, tía, tía xem, Loan Loan đã lớn rồi, không cần tia giúp cũng sẽ không để bất kì ai bắt nạt nữa.

Trong lòng Loan Loan cực kì chua xót, hai tay nắm chặt. Đột nhiên cô bé mở mắt ra, mang theo cả túi lưới bay lên, đập vào một người bên cạnh khiến tên lính mới đó bay ra ngoài. Đĩa bay của cô bé không giảm, lại đụng ngã mấy người nữa rồi mới dừng lại.

Nhân lúc mọi người chưa phản ứng lại, cô bé hất túi lưới ra, nhặt một cây gậy lên quét ngang ra ngoài. Cây gậy quét đến đâu, các tân binh tới tấp né tránh đến đâu, chỉ chớp mắt sau xung quanh cô bé đã có một khoảng trống hình tròn.

Bị khí thế của cô bé áp đảo, tân binh doanh đang huyên náo đột nhiên có một chớp mắt yên tĩnh.

Loan Loan chống gậy xuống đất, đứng ở giữa vòng tròn như một con dã thú bị ép vào đường cùn, ánh mắt lộ ra sát ý tàn nhẫn lạnh lùng liếc tới. Không biết vì sao những người bị ánh mắt cô bé quét đến lại cảm thấy ánh mắt đó như hàn băng nhọn hoắt đâm thẳng vào trong lòng khiến tất cả đều không nhìn được run rẩy.

Đứa bé này rõ ràng mặt mũi bầm dập, cả người toàn đất cát, mũi miệng đều chảy máu, nhưng khí thế lại lấn liệt làm mọi người không thể nhìn thẳng vào.

Khôe miệng lộ ra nét cười rét lạnh, Loan Loan gằn từng chữ: "Tía ta đã nói, dùng đông đánh ít là chiến thuật, lấy ít đánh nhiều là kẻ dưng. Từ giờ trở đi, một mình ta đấu với tất cả các người!" Giọng nói của Loan Loan non nớt nhưng lại tràn đầy khí phách, thoát nghe như có tiếng sắt thép leng keng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Đám lính mới bị khí trường của cô bé làm chấn động, nghĩ lại lúc trước bị tiểu quý này làm tức giận mất khôn, bao nhiêu người đuổi đánh một người, không khỏi mang tiếng ý mạnh hiếp yếu, cây đông đánh ít, vì vậy ít nhiều đều cảm thấy ngượng ngùng.

Vượn Tay Dài đứng dậy, nói không phục: "Đánh đơn thì đánh đơn, ta lên trước".

Loan Loan cười lạnh: "Tốt, ngươi dùng binh khí gì?"

Vượn Tay Dài lộ vẻ kiêu ngạo: "Ta dùng đao".

Tân binh doanh lập tức xôn xao. Gã lính mới có biệt hiệu Vượn Tay Dài này tên là Hoàng Hóa Bằng, cao to khỏe mạnh, trước khi nhập ngũ vẫn sống trong rừng núi, dựa vào đốn củi kiếm sống, lực cánh tay rất mạnh, kéo được cung ba thạch, nhấc được cả cửa sắt, một thanh quân đao đầu hồ múa vù vù sinh gió, độc chiếm ngôi đầu trong tân binh doanh.

Mấy lính mới giao hảo với Hoàng Hóa Bằng huyếch vai nháy mắt với nhau lộ vẻ đắc ý. Về đao pháp, trong tân binh doanh không có ai thắng được Vượn Tay Dài. Tiểu quý, xem lần này ngươi chết thế nào.

Lưu Chính lo âu vạn phần, quay sang nhìn thế tử bên cạnh, lại thấy sắc mặt Lâu Dự bình tĩnh như nước, sóng gió không sờn, đành phải cường chế dần xuống ý nghĩ nhắc nhở Loan Loan, nói ngập ngừng: "Vượn Tay Dài giỏi nhất là đao pháp. Tiểu quý đấu với hắn thì chỉ có nước thua".

Trần Thiên Kỳ cũng lo lắng khuyên nhủ: "Thế tử, luận bàn trong quân cũng không phải không được, nhưng sợ bọn chúng mới nhập ngũ, động thủ không biết nặng nhẹ, vạn nhất bị đánh chết hay tàn phế..."

Lâu Dự lắng lắng lấy mấy viên thiết liên tử ra cầm trong tay, nói thần nhiên: "Không vội, cứ xem xem".

Hoàng Hổ Bằng cầm quân đao đầu hồ nhảy lên đài cao giữa thao trường, chân phải điểm xuống đất, tay trái ôm đao, bày thức mở đầu của đao pháp lục hợp. Đây vốn là một hành động mang tính chào hỏi, nhưng hần lại chìa mũi đao ra ngoài, khuỷu tay gạt về sau, không giống thức mở đầu mà lại hơi giống sát chiêu trong đao pháp lục hợp: Phản phách Hoa Sơn.

Trong suy nghĩ của Hoàng Hổ Bằng, dùng đao pháp hần am hiểu nhất để đánh bại Loan Loan chỉ là vấn đề thời gian, vì vậy vừa đi lên hần đã dùng sát chiêu, dự định giải quyết vấn đề trong vòng ba chiêu.

Loan Loan không nói câu nào, điểm mũi chân xuống đất bay lên, tư thế nhẹ nhàng như cánh én, tốc độ lại cực nhanh. Mọi người vừa cảm thấy cô bé như một con ung non giương cánh hoa nở vô hạn, tiếng than thở mới lên đến cổ họng đã nhìn thấy con ung non này hóa thành một tia chớp màu đen bay vút về phía đài cao.

Người chưa đến, ánh đao đã lóe lên.

Li Quang ra khỏi võ, cả người Loan Loan như tên rời cung, dùng Li Quang làm đầu mũi tên, mang xu thế bão táp bắn thẳng vào Hoàng Hổ Bằng.

Đồng tử Hoàng Hổ Bằng co lại, không ngờ Loan Loan tới nhanh như vậy, uy mãnh như vậy. May mà vừa rồi mũi đao hướng ra ngoài tạo thành thế tấn công. Hần vội giơ ngang hồ đầu đao cản lại, keng một tiếng, miễn cưỡng dùng mặt đao làm lá chắn ngăn cản Li Quang đâm tới như đầu mũi tên, lùi lại mấy bước mới dừng lại được. Hần cúi xuống nhìn lại, không ngờ hồ đầu đao lại bị thanh đao của tiểu quỷ này đâm thủng một lỗ.

Loan Loan một chiêu đắc thủ, không hề dừng lại, trở tay dùng thức hồi đầu thị ngạn ép thẳng tới mặt đối phương. Dưới ánh mặt trời, ánh đao như ngọc vỡ ào ào tràn tới.

Lúc này Hoàng Hổ Bằng đã biết thanh đao trong tay Loan Loan sắc bén vô cùng, không dám dùng cứng chọi cứng. Rốt cuộc hần vẫn là cao thủ dùng đao, bước chân di động, xoay người vung đao chém thẳng tới, chính là một chiêu khai môn kiến sơn tàn nhẫn.

Trần Thiên Kỳ cũng dùng đao, nghiên cứu rất kỹ càng về đao pháp. Thấy Hoàng Hổ Bằng ứng đối như thế, hần khẽ gật đầu: "Biến chiêu mau lẹ, chuyển thủ thành công, không tồi!"

Bên này Loan Loan cũng không dùng cứng chọi cứng, thân pháp nhẹ nhàng, một chiêu cô yên nhiều nhiều rất thanh nhã nhẹ nhàng đánh thẳng vào trung lộ đối phương.

Hai bên quần vào nhau, Loan Loan ý vào khinh công hơn người, không hề cậy mạnh chống lại đối phương mà tùy cơ ứng biến, lấy nhanh đánh chậm, lấy nhẹ khắc nặng.

Đao pháp của Loan Loan được truyền xuống bởi Thiên Cơ lão nhân, do Dung Diễm vừa ép vừa nịnh mà khổ luyện thành, lại chưa từng sử dụng trong thực chiến bao giờ, bình thường chỉ dùng để đối phó sói hoang hồ báo. Li Quang cũng đa số dùng để chế cùi mổ cá, gần như không hề có kinh nghiệm đối địch, chưa bao giờ biết đao pháp của mình rốt cuộc đã luyện đến trình độ gì.

Lần này bị người khác kích thích, đối chiến công bằng trước mắt bao người, nói không chột dạ thì là nói dối, vì vậy Loan Loan tập trung tinh thần, dùng hết công phu Dung Diễm đã dạy.

Mới đầu còn có chút gian nan lúng túng, sau đó cô bé dần dần có lĩnh ngộ, cảm thấy như nước chảy thành sông, ý đến đao tới, động tĩnh phù hợp, mọi việc như ý, trong lòng khoan khoái khó nói nên lời.

Dần dần đao pháp của cô bé trở nên liền mạch như nước chảy mây trôi, phiêu diêu thoát tục không hề mang nửa phần khối lửa nhân gian, mỗi đao lại không rời yếu hại của đối phương.

Trần Thiên Kỳ nhìn một lát, sáng mắt lên, ơ một tiếng, nói: "Có vẻ rất lợi hại".

Sau khi giao thủ mấy chiêu, hồ hấp của Hoàng Hổ Bằng ngày càng nặng nề, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, tập trung toàn bộ tinh thần đối phó, không còn có một chút xem nhẹ coi thường nào.

Còn Loan Loan thì dần vào cảnh giới, thân pháp và đao pháp phối hợp ngày càng thuần thục nhuần nhuyễn, muốn gì được nấy, chiêu trước đơn giản hùng hậu, chiêu sau lại có thể ảo diệu phiêu hốt, cực kì đặc sắc thần kì.

Đám lính mới dưới đài nhìn mà hoa mắt si mê, vừa ngưỡng mộ lại vừa sợ hãi.

Trần Thiên Kỳ tặc lưỡi khen ngợi: "Không nhìn ra tiểu quỷ này gầy trơ cả xương mà lại là một hạt giống tốt để luyện đao pháp".

Lưu Chính bên cạnh xem thường, thầm nghĩ: "Kiến văn hạn hẹp thì thấy gì cũng lạ. Bản lĩnh cuội ngựa của hần tốt hơn đao pháp nhiều".

Càng đánh càng say mê, mắt Loan Loan càng ngày càng sáng, cảm thấy bộ đao pháp này đúng như tia đã nói, ảo diệu kì dị, biến hóa khôn lường. Khi lâm trận đối địch thường khi rơi vào cảnh cực hiểm lại tìm được lối thoát, như xuyên qua khe núi lại thấy trước mặt rộng rãi sáng ngời, thì ra còn có một

chôn đảo nguyên rộng lớn.

Vì vậy cô bé cũng không sốt ruột mà rất kiên nhẫn so chiêu với Hoàng Hổ Bằng để cảm nhận những tinh túy của bộ pháp này.

Xa xa, Lâu Dự nhìn thấy vẻ mặt Loạn Loạn, biết cô bé đã ngộ ra, công lực lại tinh tiến hơn, khoe miệng không nhịn được khẽ cong lên, mặc dù sắc mặt không đổi nhưng thực ra trong lòng đang rất đắc ý.

Đứa nhỏ này quả nhiên có ngộ tính cực cao như chàng dự đoán, là nhân tài có thể đào tạo, ánh mắt của mình đúng là không tồi, rất không tồi!

Loạn Loạn không sốt ruột, nhưng Hoàng Hổ Bằng lại sốt ruột.

Sau mấy chục chiêu hắn đã biết đạo pháp của Loạn Loạn cao hơn mình vô số bậc, chỉ có điều không thuần thục lắm, hơn nữa cô bé quá ít kinh nghiệm đối địch nên bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, vì thế hắn mới có thể đau khổ chống đỡ đến bây giờ. Nhưng bại thế của mình đã rõ ràng, đối phương lại càng ngày càng thành thạo, cơ hội của mình cũng càng ngày càng nhỏ, cho nên phải tốc chiến tốc thắng.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền quyết định ra tay tàn nhẫn. Lúc này Loạn Loạn đang lơ đãng không chém thẳng xuống đầu hắn, Hoàng Hổ Bằng cắn răng nhắm mắt, không ngờ lại hoàn toàn không thu chiêu hộ thân, ngược lại vùng đại đao chém về phía Loạn Loạn.

Loạn Loạn đang ở trên không, thanh đại đao của Hoàng Hổ Bằng chém tới, nếu không né tránh thì sẽ bị chém thành hai nửa, mà bản thân Hoàng Hổ Bằng thì cũng sẽ bị trọng thương.

Cục diện trở thành một chết một trọng thương, các tân binh dưới đài kêu lên hoảng sợ. Mặc dù bọn chúng không thích Loạn Loạn nhưng dù sao cũng không có thâm thù đại hận như giết cha cướp vợ, chỉ là muốn giáo huấn tiểu quỷ một chút để phát tiết sự đố kỵ trong lòng mà thôi.

Lúc trước thấy cô bé có thân pháp uyển chuyển, đạo pháp như thần, trong lòng đám tân binh đã bắt đầu tôn trọng và kính nể, lúc này thấy cô bé có thể bị chém thành hai nửa liền không nhịn được than thở tiếc nuối.

Sắc mặt Lưu Chính đại biến, không hẹn mà cùng Trần Thiên Kỳ bay vút tới, người đang ở trên không trung đã hô to: "Dừng tay!"

Lâu Dự nheo mắt, thiết liên từ đã chuyển đến đầu ngón tay, chuẩn bị bắn ra.

Trong chớp mắt, đột nhiên chân trái Loạn Loạn đạp vào chân phải mượn lực, tung người lên cao vài thước. Hồ đầu đao xẹt qua dưới lòng bàn chân cô bé. Sau đó ánh đèn lóe lên, Loạn Loạn mượn thế rơi xuống, Li Quang chém xuống dưới đao của đối phương. Keng một tiếng, hồ đầu đao gãy gọn, Loạn Loạn và một nửa lưỡi đao đồng thời rơi xuống đất, văng vẳng hạ xuống trên đài.

Động tác mượn lực trên không này quả thật cực kỳ xảo diệu, kỳ ảo khó lường. Mọi người dưới đài còn chưa than thở vì kinh hãi và tiếc nuối xong đã tới tập hít sâu một hơi, không ai không trợn mắt há mồm, không tin được mắt mình.

"Thượng vân thê!" Đồng tử Lâu Dự co lại, không ngờ Loạn Loạn lại biết thượng vân thê! Rốt cuộc đứa bé này là ai?

Bộ pháp này đã thất truyền từ lâu, ngay cả Lưu Chính và Trần Thiên Kỳ có lẽ cũng chưa bao giờ thấy, càng không phải nói đến những tân binh non nớt đứng dưới đài đó.

Nhưng Lâu Dự lại cực kỳ quen thuộc.

Bởi vì, chàng cũng biết bộ pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Hoàng Hổ Bằng cầm thanh đao gãy đứng sững sờ. Loạn Loạn đã đáp xuống đất bình an, vốn có thể thừa thắng truy kích, nhưng thấy đối phương đứng yên ngơ ngác, cô bé cũng thu đao không xuất thủ nữa, tra Li Quang vào vỏ, hai mắt lấp lánh như ánh sao, chậm rãi nhìn quanh thao trường, giọng nói non nớt giòn tan: "Ai lên tiếp?"

Cô bé đứng ở đó, ánh mắt trong veo, tinh thần phấn chấn, như trắng sáng mới lên, như châu ngọc lấp lánh, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi lại vẫn làm mọi người cảm giác khí thế ép người, không thể nhìn thẳng vào.

Đám lính mới đưa mắt nhìn nhau, tới tập cúi đầu, không có ai trả lời.

Cuộc tỉ thí vừa rồi diễn ra rất nhanh, đặc biệt là mấy chiêu trong giây phút hiểm yếu cuối cùng đó, mặc dù nhìn không rõ lắm nhưng vẫn đủ để các tân binh này hiểu rõ, tiểu quỷ đen nhem, cây cột nhà cháy trong miệng bọn chúng không phải một kẻ vô dụng trôi gà không chặt, cả ngày nấp dưới bóng của

quan trên.

Tiểu quỷ này thực ra là một cao thủ thật sự, ít nhất cũng là hạt giống để trở thành cao thủ. Mặc dù tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, nhưng đao pháp và khinh công người ta vừa thể hiện, trình độ đó là bọn chúng không thể bao giờ có thể theo kịp.

Trong quân tôn trọng người mạnh, sức mạnh Loan Loan thể hiện vừa rồi đã đủ để khiến cô bé nhận được sự tôn trọng. Đặc biệt là trong thời khắc cuối cùng, rõ ràng cô bé có thể thừa thắng truy kích nhưng lại dừng tay rất quang minh lỗi lạc, không chỉ là giành phần thắng mà còn thắng rất đẹp, lòng dạ và khí độ càng khiến mọi người phải tâm phục khẩu phục.

Lại nhớ đến trước đó, một đám người bọn chúng cạy đồng bắt nạt ít, cạy mạnh bắt nạt yếu, âm ỉ đuổi theo người ta, thật sự quá không có khí chất, quá nhỏ nhen, quá mất mặt. Một số người da mặt hơi mỏng đã đỏ đến tận mang tai, đâu còn có ai dám đáp lời?

Loan Loan hỏi liên mấy tiếng đều không có người trả lời. Cô bé thấy lạ, nghiêng đầu suy nghĩ. Vừa rồi chẳng phải các người hùng hổ hò hét đòi đánh ta, tại sao bây giờ đều héo rũ như lá vàng mùa thu gặp phải sương đông thế?

Lưu Chính và Trần Thiên Kỳ liếc nhau.

Trần Thiên Kỳ hiểu ý, quay lại giận dữ quát lên: "Làm càn! Dám tự ý ầu đả, vi phạm quân kỉ, còn có vương pháp hay không? Ai cầm đầu?"

Hắn cao lớn uy mãnh, giọng nói như chuông đồng, tiếng quát giận dữ chấn động khiến mặt đất xung quanh cũng phải rung lên. Đám lính mới vừa xấu hổ vừa sợ hãi, cúi đầu không dám nói lời nào.

Hoàng Hòa Bằng như bừng tỉnh mộng, ném thanh đao gãy trong tay xuống, nhìn thoáng qua Loan Loan với tâm tình phức tạp, ngẩng đầu đáp: "Là tôi, không có quan hệ gì với bọn họ".

Trần Thiên Kỳ cá giận nói: "Biết kiêu gì cũng là nguoi mà. Nguoi và Loan Loan đến trung quân doanh chờ xử phạt. Tất cả những người khác ở tân binh doanh chống đẩy hai trăm cái, chạy năm mươi vòng quanh thao trường, bắt đầu!"

"Một!"

Hắn hô một tiếng, các tân binh lập tức nằm sấp xuống, các giáo đầu lập tức đi qua đốc thúc, nhìn thấy động tác không chuẩn gõ một cái, nhìn thấy làm chậm dứt khoát cho một đá. Thế là toàn bộ tân binh không ai dám lười biếng, nín thở đỏ bừng mặt. Tiếng thở hỗn hển vang lên khắp nơi.

Hoàng Hòa Bằng thoáng nhìn Loan Loan, mấp máy môi, do dự một lát rồi nói: "Đồ úy, là tôi gây sự trước, không liên quan đến hắn. Có đánh có phạt gì tôi nhận hết".

Trần Thiên Kỳ nghiêm mặt: "Lệnh nguoi đến trung quân doanh thì nguoi cứ đi, còn nói nhảm nhí gì nữa? Người đâu, trói bọn chúng lại cho ta".

Loan Loan và Hoàng Hòa Bằng bị trói gô lại, đẩy vào doanh trường trung quân hầu tội.

Lâu Dự mặc áo bào màu xanh, hai vai thêu hình rồng bằng chỉ vàng, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tướng, lạnh lùng nhìn hai người bên dưới, rất lâu không nói câu nào.

Hoàng Hòa Bằng sắc mặt tái nhợt, nắm đấm siết chặt Lâu tướng quân trị quân luôn luôn nghiêm khắc, chỉ sợ lần này hình phạt không thể nhẹ được, không biết là sẽ bị phạt thế nào.

Loan Loan lại không quan tâm, vô tâm vô tính, thờ ơ như không đưa mắt nhìn quanh, quan sát cách trang hoàng trong doanh trường.

Chính giữa có một chiếc hồ đầu án sơn đỏ, bên cạnh hồ đầu án có một bức bình phong lớn vẽ hình chu tước. Phía sau bình phong có giường mềm, có lẽ chính là nơi Lâu Dự bình thường vẫn nghỉ ngơi. Ngoài ra còn có mười bảy chiếc đèn lớn bằng đồng thau hình hoa sen xếp dọc hai bên, bên cạnh có một giá binh khí, trên đó có một cây thương bạc, một thanh bảo kiếm, một thanh bội đao. Doanh trường trung quân toát ra khí độ thượng võ, sang trọng uy nghiêm.

Yên lặng một hồi lâu, thấy bầu không khí đã kìm nén vừa đủ, Lâu Dự mới chậm rãi mở miệng: "Trận này đánh có sướng không?"

Hoàng Hòa Bằng ngẩn ra, hỏi cái này làm gì? Bảo người ta phải trả lời thế nào? Bảo không sướng, không cẩn thận vị tướng quân không ra bài theo lẽ thường này sẽ bắt mình đánh một trận nữa. Chẳng lẽ mình phải trả lời tướng quân là sướng?

Hắn còn chưa nghĩ rõ ràng, Loan Loan đã ngẩng đầu lên, đáp lạnh lạnh: "Sướng lắm!"

Một nét cười nhanh chóng lóe lên trong mắt Lâu Dự, nhưng chàng vẫn nghiêm mặt như cũ: "Nói xem, sướng chỗ nào?"

Loan Loan đáp giòn tan: "Toàn thân trên dưới đều sướng".

Lưu Chính và Trần Thiên Kỳ suýt nữa phì cười, phải vát và lắm mới nhịn được, cố gắng bày ra thần thái nghiêm túc, nhưng sắc mặt lại chuyển thành màu gan lợn vì nhịn cười.

Lâu Dự hừ một tiếng: "Sao?"

Loan Loan suy nghĩ một lát, trả lời nghiêm túc: "Rút sợi dây động cả cánh rừng, nội lực, kinh công, bộ pháp, đao pháp, toàn bộ phối hợp điều động. Tâm đến trước đao, đao đến trước mắt, dùng sở trường của ta đánh sở đoản của địch, lúc đối chiến mới có cơ thắng".

Lâu Dự hơi hài lòng, nói: "Ta hỏi ngươi, vừa rồi lúc đối chiến, rõ ràng ngươi có thể thừa thắng truy kích, giết địch dưới đao, vì sao lại thu tay?"

Loan Loan hơi bất ngờ, không nghĩ tới vừa rồi lúc đối chiến Lâu Dự lại có mặt ở đó, mỗi một chiêu một thức của cô bé đều rơi vào trong mắt chàng. Cô bé sùng sốt, nói không nghĩ ngợi: "Hắn đang đứng ngay người, tôi có thắng cũng không quang minh chính đại".

Lâu Dự lắc đầu, nói: "Ngươi phải nhớ, lên chiến trường thì chỉ có máu lửa không có thương xót. Lòng trắc ẩn không có bất cứ vai trò nào khác ngoài làm cho ngươi đánh mất tính mạng của mình".

Không có thương hại, chỉ có giết chóc. Đây là quy luật sinh tồn trên chiến trường, tuyệt tình tàn nhẫn. Sa trường thật sự tàn khốc đến mức nào? Người chưa trải qua sẽ không thể nào tưởng tượng, chỉ có người đã đi qua Tu La địa ngục mới hiểu rõ ý nghĩa thật sự của bốn chữ một mất một còn.

Thấy Loan Loan nhếch miệng không cho là đúng, Lâu Dự cũng không nói nhiều, cảm thấy Loan Loan ngây ngốc đáng yêu, giống như con hổ con mèo ra khỏi hang, tò mò ngây thơ, nhìn thấy ai cũng muốn làm bạn, bất kể đối phương là sói hay là cừu.

Nhìn đôi mắt trong suốt đến vô cùng đó, trong lòng Lâu Dự có một tâm tình khác thường. Nếu đôi mắt đó bị nhuộm dù chỉ một vệt nhỏ sắc màu tối tăm thì sẽ đáng tiếc nhường nào?

Lần đầu tiên thế tử Lăng Nam vương tâm khí cao ngạo cảm thấy phương pháp giáo dục của mình quá mức tàn nhẫn khắc nghiệt, cực kì không thích hợp cho sự phát triển thể xác và tinh thần của trẻ con.

Suy nghĩ chốc lát, chàng mỉm cười tự giễu. Đúng vậy, vì sao nhất định phải để tiểu quỷ này nhận thức những thứ đầm máu ác liệt đó? Vì sao nhất quyết bắt hắn phải rèn luyện một tâm tính thiết huyết lạnh lùng tàn nhẫn? Cứ để nó sống ngây thơ vui vẻ như vậy chẳng phải cũng tốt sao?

Nếu có phải ra sa trường thật, mình chỉ cần bảo vệ hắn bên người là được, những thứ đó hắn không cần hiểu.

Nghĩ thông suốt điều này, Lâu Dự cảm thấy thoải mái, ngẩng đầu tươi cười.

Lưu Chinh và Trần Thiên Kỳ bên cạnh thấy một lần chinh đồn quân kì sắp biến thành hội nghị giáo dục trẻ con, đang cảm thấy cực kì chán nản. May mà thế tử kịp thời dừng lại, hai người không hẹn mà cùng thở phào một hơi.

"Lưu Chinh, tụ tập đánh lộn trong quân phải bị tội gì?" Lâu Dự thả lỏng người, lười nhác dựa vào lưng ghế.

Lưu Chinh đáp rất nhanh: "Đánh ba mươi quân côn, phơi nắng một ngày, phạt lao dịch".

Hoàng Hòa Bằng nhìn Loan Loan, tiến lên một bước, cắn răng nói: "Không có quan hệ gì với hắn, ba mươi quân côn này tôi nhận thay hắn".

Trần Thiên Kỳ cười mắng: "Thay cái đầu ngươi, sai thì ngoan ngoãn nhận sai, nếu không sáu mươi quân côn đánh xuống thì ngươi sẽ thành tàn phế luôn, còn muốn làm anh hùng à? Có muốn về đồn củi cũng không được".

Gã Hoàng Hòa Bằng này cũng là một người tính khí quật cường, tâm tư kiên định, hoàn toàn không nghe ra ý ở ngoài lời của đô úy nhà mình. Hắn quỳ hai gối xuống đất, nói ngoan cố: "Tướng quân, có đánh có phạt cứ đánh tôi, thua người không thua trận, tôi nhận quân côn là đúng".

Loan Loan rất kinh ngạc. Vừa rồi người này còn hăng tiết như gà chọi, sống chết phải cho mình một trận, bây giờ tại sao lại nhận phạt giúp mình?

Nhưng cô bé cũng không chịu nhận ơn của hắn, bĩu môi nói: "Tía đã nói, việc mình làm mình phải có trách nhiệm. Tôi không cần ông chịu đòn thay tôi".

Trần Thiên Kỳ nhìn hai con lừa bướng bỉnh không biết lựa gió lại thuyền này, chán nản cười khổ, đành phải quay lại nhìn về phía Lâu Dự: "Tướng quân, niệm tình bọn chúng vi phạm lần đầu, lại đều thẳng thắn nhận lỗi, không bằng cho hưởng khoan hồng".

Lưu Chinh đi theo Lâu Dự nhiều năm, lúc này quan sát sắc mặt Lâu Dự biết chàng đã nguội giận từ lâu, vì vậy cũng biết thời biết thế liếc nhìn hai người: "Còn không mau nhận lỗi?"

Loan Loan vẫn ngờ ngác. Hoàng Hòa Bằng mặc dù chậm hiểu nhưng dù sao cũng hiểu sự đòi hơn Loan Loan một chút, thấy tình hình này cuối cùng cũng tỉnh ra, vội vàng nói: "Tướng quân, chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi bảo đảm lần sau sẽ không tái phạm".

Chúng tôi? Lâu Dự cảm thấy từ này nghe vào tai rất không thoải mái, sầm mặt nói: "Đã biết sai, quân côn phơi nắng có thể miễn, lao dịch lại không thể miễn. Phạt Hoàng Hòa Bằng quét tân binh doanh một tháng, Loan Loan..."

Lâu Dự quay lại thoáng nhìn Loan Loan, chỉ thấy cô bé mở mắt tròn xoe, ướt át như mắt hươu con, non nớt đáng yêu không nói nên lời, trong lòng mềm mềnh, lời nói ra đến miệng lại thay đổi: "Loan Loan... Phạt hắn xuống bếp phụ việc cho các đầu bếp".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Nửa đêm, canh ba, tiếng ngáy vang lên trong nhà cỏ bên cạnh chuồng ngựa.

Đối với một kẻ phàm ăn thì nhà bếp chẳng khác nào thiên đường. Bị Lâu Dự phạt xuống bếp giúp việc đầu có thể gọi là phạt, quả thực chính là khen thưởng biến tướng.

Mấy ngày nay Loan Loan sống rất sung sướng. Cô bé thoát nhìn nhỏ nhắn yếu ớt, ngoại hình lại đoan chính làm người khác yêu thích. Mấu chốt là cô bé phàm ăn, bất kể đầu bếp nấu món gì cũng vui vẻ cổ vũ khen ngon, vì vậy cũng không cần nịnh bợ gì đã rất được các đầu bếp yêu thích. Việc nặng hoàn toàn không đến lượt cô bé làm, đồ ăn mới ra lò lại luôn được nếm đầu tiên.

Mấy ngày nay cô bé suốt ngày ăn ngấu nghiến, rảnh rỗi thì đến xạ tiễn trường lượn một vòng cho tiêu bớt rồi lại tiếp tục ăn, đến tối vác cái bụng tròn xoe về nhà cỏ ngủ một giấc đến sáng, cuộc sống không thể dễ chịu hơn được.

Điều này làm cho Loan Loan thật tình cảm thấy cuộc đánh lộn mấy ngày hôm trước đúng là quá giá trị.

Lúc này cô bé phàm ăn đó đang ngủ say trên giường đất trong nhà cỏ, tiếng ngáy khe khẽ.

"Loan Loan, mấy ngày nay quân ca thổi càng ngày càng hay". Trong mơ, Dung Diễm bưng bát cháo gà rừng, mỉm cười nhìn Loan Loan: "Loan Loan của chúng ta thông minh như vậy, sau này nhất định là một tài nữ tinh thông tất cả cầm kì thi họa".

Một người lợi hại như tia cũng nói mình là tài nữ, vậy chắc chắn mình là một đại tài nữ. Loan Loan trong lòng vui vẻ, cười thấy lông mày không thấy mắt, quân ca thổi càng thêm lạc điệu.

Hình ảnh thay đổi, vẫn là Dung Diễm, tay cầm tay dạy võ công cho Loan Loan, nói rất kiên nhẫn: "Muốn luyện cái gì? Tất cả những gì tia biết đều có thể dạy con".

Hai mắt Loan Loan đảo mòng mòng: "Ồ... Tiêu dao bộ".

Dung Diễm: "Vì sao thích luyện tiêu dao bộ?"

Loan Loan nói vui vẻ: "Tiêu dao bộ có thể chạy thoát thân".

Dung Diễm: "..."

Hình ảnh lại thay đổi. Dưới màn trời mây đen giăng kín, Loan Loan đốt đống củi thông, ngơ ngác nhìn bóng dáng Dung Diễm dần dần biến mất trong ngọn lửa. Lửa tắt, cô bé tự tay thu tro cốt của Dung Diễm cho vào bình, sau đó đứng trên đỉnh Dị Thiên Nhai thả từng nắm tro bay theo gió. Nước mắt đã chảy cạn, trái tim như bị một bàn tay to lớn bóp chặt, đau đến không thể nào thở được.

Tia, từ bây giờ tia sẽ sống trong nắng sớm ban mai, trong nắng chiều vàng rực, trên thảo nguyên Dã Tây đầy thiên nhật thảo, bên bờ sông Thú, và cả... ở trong lòng Loan Loan.

Lâu Dự đứng bên giường đất, nhìn Loan Loan nằm sấp trên giường, một lúc lâu không nói gì. Lưu Chính định đi tới đánh thức Loan Loan nhưng bị chàng đưa tay cản lại.

Nhìn thấy khoe miệng Loan Loan trên giường khẽ cong lên trong mơ, Lâu Dự bật cười. Tiểu quỷ này mới thấy gì mà vui vẻ như vậy?

Nhưng một lát sau lại thấy nét cong đó từ từ hạ xuống, đứa bé đang ngủ say ngهن ngào trong mơ, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, chậm rãi chảy xuống dọc theo má.

Nhìn giọt nước mắt đọng trên hàng lông mi thật dài, Lâu Dự cảm thấy hết sức gai mắt. Yên lặng chốc lát, đột nhiên chàng lớn tiếng quát lên: "Tiểu quỷ, mặt trời đã chiếu vào mộng rồi, còn không mau dậy cho ta?"

Loan Loan giật mình, lăm bầm máng mấy câu trong mơ, không mở mắt ra, chếp miệng lật người tiếp tục ngủ, không hề có ý định rời giường.

Lâu Dự nghiêng răng, tự mình tiến lên, vận chưởng như gió, hùng hổ đánh hai cái vào mộng Loan Loan: "Tiểu quỷ, dậy, nếu không ta ăn hết bánh ngọt".

Dứt lời, chàng cố ý mở khăn gấm, đưa qua đưa lại chiếc bánh ngọt Cẩm Tú mới làm trước mũi Loan Loan.

Hương thơm ngọt ngào quanh quần bên chóp mũi, cánh mũi Loan Loan phập phồng, đột nhiên giật mình bật dậy, hai mắt lờ mờ đưa tay quờ quạng: "Cho tôi, cho tôi, cho tôi ăn".

Lâu Dự dắc ý cho một miếng bánh hạt dẻ vào trong miệng Loan Loan, sau đó ném một bộ quân phục Hắc Vân kị trùm lên mặt Loan Loan: "Thay vào,

chúng ta phải xuất phát!"

Loan Loan vô thức nhai bánh ngọt, hai mắt ngờ ngàng bỏ bộ quân phục trên mặt ra, hỏi ngờ ngác: "Đi đâu?"

Lâu Dự đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại: "Mau thay quân phục đi ra, mang vũ khí, cưỡi ngựa, trong vòng một nén hương có mặt ở thao trường, chúng ta đi gặt lúa".

Loan Loan không hề biết gặt lúa là gì, nhưng nghe khẩu khí của Lâu Dự thì hình như là phải đi đánh nhau.

Nề tình bánh ngọt dạo này càng ngày càng ngon, số lần đưa đến cũng càng ngày càng dày, thôi thì gắng gượng giúp hấn đánh một trận vậy.

Chậm chạp thay bộ quân phục Lâu Dự ném tới, Loan Loan đứng dưới đất, đấm đá vài cái, cảm thấy kích cỡ rất vừa người, tốt hơn bộ quân phục thùng thình phải xắn tay áo xắn gấu quần kia quá nhiều.

Quần áo hình như mới giặt sạch phơi khô, sạch sẽ thoải mái lại thơm mùi nắng. Đã lâu lắm không mặc quần áo mới, Loan Loan thu thập xong xuôi đi tới cửa, lại không nhìn được kéo vạt áo, giặt tay áo, nhìn phải nhìn trái, rất là hài lòng vui vẻ.

Đang vui vẻ, một âm thanh lành lạnh từ ngoài cửa truyền vào: "Tiểu quý, đừng đom đóm nữa. Mặc đẹp mấy thì cũng vẫn là cột nhà cháy".

Triệu Vô Cực dựa vào cửa, lên tiếng cười nhạo.

Khúc mắc giữa hấn và Loan Loan vừa sâu vừa dài, thật sự nhìn tiểu quý này cực kì không vừa mắt, tuyệt đối không buông tha bất cứ cơ hội châm chọc chế giễu nào.

Loan Loan nhếch miệng, không để ý đến hấn, đi ra cửa đưa tay lên miệng thổi một tiếng sáo vang dội. Tiếng vó ngựa vang lên cộc cộc, đại Hồng không ngoài dự liệu chạy tới như bay, phía sau không ngoài dự liệu là tiểu đệ của nó, con ngựa vàng đốm trắng cao to đó.

Nhìn thấy con ngựa vàng đốm trắng, Triệu Vô Cực sáng mắt lên, vội vã chạy tới vài bước, hô to: "Hoàng Long, lại đây!"

Ngựa vàng đốm trắng dừng lại, nhìn chủ nhân ngày xưa, lại nhìn đại Hồng, bốn vó cào xuống đất bất an. Do dự chốc lát, nó phun phì phì, lại lắc đầu vẩy đuôi đi theo đại Hồng.

"Hừ, đồ không lương tâm". Triệu Vô Cực sắc mặt khó coi, cảm hận nhỏ một bãi nước bọt, xắn tay áo định kéo con ngựa vàng đốm trắng lại. Nhưng hấn cũng hiểu đưa hái xanh không ngọt, hơn nữa Hoàng Long lại dừng mãi, chỉ dựa vào chính mình thì dù thế nào cũng không kéo lại được, đành phải hậm hực nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan không thèm nhìn hấn, cài Li Quang vào bên hông, xoay người lên ngựa.

Sau khi đấu ngựa với Lâu Dự trên thảo nguyên, Loan Loan mới thật sự nhận thức được sự lợi hại của chiến mã. Mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, trong lòng cô bé vẫn rất bội phục. Cho nên cô bé từ bỏ kiểu cưỡi ngựa hoang dã không hàm thiếp không yên cương trước kia, không nói một lời kiêu cho đại Hồng nguyên một bộ bàn đạp yên cương của quân đội.

Lạ là đại Hồng cũng không kháng cự, chỉ khó chịu cọ đi cọ lại, chạy hai bước lại vịn vẹo một chút. Thật đáng thương, đường đường vua ngựa hoang lại thất tha thất thiu mấy ngày như say rượu mới miễn cưỡng tìm lại được tiết tấu trước đó.

Thấy Loan Loan định đi, Triệu Vô Cực cuống lên, lúc này mới nhớ đến mục đích mình dày mặt đến đây tìm Loan Loan, vội chạy tới giữ dây cương của Loan Loan không buông ra. Hấn lau mặt, cố gắng nở nụ cười cực kì bợ đỡ: "Tiểu quý, không, Loan Loan, không, huynh đệ, trước kia là ca ca không đúng, muốn đánh muốn chửi tùy huynh đệ. Hôm nay ca ca đến xin lỗi huynh đệ".

Loan Loan tính tình độ lượng, thấy đối phương nhún nhường xin lỗi trước liền độ lượng xua tay tỏ ý bỏ qua, sau đó kéo cương ngựa lại định đi.

Không ngờ Triệu Vô Cực vẫn giữ chặt không buông tay. Loan Loan lớn lên trong đại mạc, tư tưởng đơn thuần hết mức, bản lĩnh nghe nhạc hiệu đoán chương trình cơ bản là không, đâu hiểu được ý Triệu Vô Cực. Thấy hấn vẫn giữ chặt dây cương không buông ra, cô bé cau mày không hiểu: "Còn có việc gì à?"

Triệu Vô Cực như nuốt một miếng móng giò còn có lông, đỏ lên nói ngập ngừng: "Quả thật có việc. Huynh đệ Loan Loan, huynh đệ đã có đại Hồng, có thể... trả lại Hoàng Long cho ca ca hay không? Chỉ cần huynh đệ chịu trả Hoàng Long cho ca ca, ca ca nhất định sẽ cướp bội đao của tướng quân nước Sóc tặng huynh đệ".

Sau khi Hoàng Long bỏ đi, Triệu Vô Cực đành phải tìm con chiến mã khác cưỡi tạm, nhưng vẫn luôn cảm thấy không hợp. Con này không tốt, con kia không đủ nhanh, kém xa Hoàng Long, càng ngày càng nhớ nhưng đến mức gần như ngày đại.

Lúc này sắp phải đi gặt lúa, trên thảo nguyên với tác chiến kỵ binh là chủ yếu, một con chiến mã tốt có thể thêm một nửa sức chiến đấu. Cho nên Lâu Dự vừa mới đi, hấn lập tức chạy tới đây, dự định xin Hoàng Long về bằng bất kì giá nào.

Loan Loan nhìn Hoàng Long, gãi đầu khó xử: "Nhưng bây giờ chủ nhân mà nó nhận không phải tôi mà là đại Hồng. Hay là ông xin đại Hồng đi?"

Triệu Vô Cực ngẩn ra, nhìn đại Hồng ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt khinh thường, lại nhìn Hoàng Long đi theo sát phía sau, trước mắt tối sầm. O... Thế

này là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Triệu Vô Cực nhất thời ngây ngốc. Đại Hồng cũng là kẻ thù cũ, mối thù trên thảo nguyên khi đó vẫn rõ ràng trước mắt. Càng hướng chỉ hân không có bản lãnh đối thoại với động vật như Loan Loan, việc giao tiếp có chương ngại. Hân cực kì chán nản, chẳng lẽ bắt hân nói với đại Hồng, đại Hồng, đừng giận, trả lại Hoàng Long cho ta, người cứ việc ra điều kiện?

Lúc này Triệu Vô Cực cảm thấy mình giống như một thiếu nam mới biết yêu bị cướp mấy người yêu, mà tình địch lại là một con ngựa, đúng là làm mọi người sàu từ trong lòng sàu ra.

Cho dù cực kì muốn lấy lòng nhưng lại không biết mở miệng từ đâu, hân đành phải lúng túng vuốt lông bờm đại Hồng, xoắn xuýt hồi lâu mới mở miệng: "Đại đại đại... Hồng, ăn cơm chưa?"

Loan Loan bật cười khi khi. Thấy một người đàn ông sức dài vai rộng như Triệu Vô Cực, trên mặt lại đỏ bừng như sắp chảy máu, Loan Loan sinh lòng từ bi kéo tai đại Hồng nhỏ giọng thăm thì vài câu.

Đại Hồng cào móng lắc đầu nhìn Triệu Vô Cực, đôi mắt ngựa to đùng tròn tròn lộ rõ vẻ khinh thường. Triệu Vô Cực cũng căng thẳng nhìn lại. Một người một ngựa nhìn nhau chốc lát, Triệu Vô Cực thật sự không đoán được ý của đại Hồng, đành phải nhìn về phía Loan Loan như cầu cứu.

Loan Loan cúi xuống vuốt bờm đại Hồng, nói: "Chúng ta đi đánh nhau, chẳng lẽ để Hoàng Long đứng bên cạnh xem náo nhiệt? Phải để hân cười Hoàng Long cùng chúng ta đánh nhau mới được".

Đại Hồng nghe vậy mới phun phì phì, vẩy đuôi với Hoàng Long.

Hoàng Long vốn đã cực kì khó xử giữa hai chủ nhân mới cũ, lúc này thấy đại Hồng đã gạt đầu, nó lập tức khề hí một tiếng, bước chân nhẹ nhàng chạy tới bên cạnh Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực mừng rỡ, lập tức xoay người lên ngựa, xoa đầu Hoàng Long, vỗ vỗ mõng ngựa, cười tít cả mắt.

Lại nhìn Loan Loan bên cạnh, Triệu Vô Cực cảm động đầm ngực thỉnh thỉnh: "Huynh đệ Loan Loan, quân Sóc xảo quyết, huynh đệ lại không có kinh nghiệm. Đi gạt lừa chỉ việc đi cùng một tổ với ca ca, đao tên gì đó ca ca đều cân cho huynh đệ, đảm bảo huynh đệ không mất một sợi lông nào".

Loan Loan ngơ ngác: "Gạt lừa là cái gì? Chẳng lẽ không phải đi đánh nhau à?"

Triệu Vô Cực lộ vẻ đắc ý, cuối cùng cũng đến lúc cây gậy lên mặt, khoe khoang kinh nghiệm, lập tức nói tràng giang đại hải mặc kệ người ta có thích nghe hay không.

Lúc đó quan hệ giữa hai nước Lương Sóc rất xấu, dù không có đại chiến nhưng biên giới không ngừng có xung đột. Thỉnh thoảng có thổ phi tấn công dân cư vùng biên, giết người cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, thường thường một khi tấn công là tằm máu cả thôn xóm, không để lại một người sống nào.

Người dân vùng biên bị cướp bóc khổ không nói nổi, lũ lượt tha hương cầu thực dù có phải dẫn theo cả người già trẻ nhỏ. Đất khai khẩn không có người trồng trọt tạo thành ngàn dặm đồng hoang, cỏ dại um tùm, rất nhiều nơi thậm chí điều tàn không có người ở.

Mặc dù vẫn nói là thổ phi làm loạn, nhưng những người liên quan đều biết rõ, đội kỵ binh chinh tề như thế, tác phong gọn gàng giết người cướp của không để lại người sống như thế đâu có thể là việc làm của thổ phi bình thường, rõ ràng chính là quân đội được huấn luyện kĩ càng.

Người bắt nạt thì ta bắt nghĩa, người có thể cải trang thành thổ phi lần qua biên giới cướp bóc dân ta thì vì sao ta không thể biến thành nghĩa quân bảo vệ biên giới?

Lâu Dự cười lạnh trong lòng, tự mình dẫn tinh binh Hắc Vân kỵ tuần tra biên giới, đuổi giết thổ phi không lưu tình chút nào, một là bảo vệ biên giới, hai là có thể mượn việc này để thực chiến luyện binh.

Hai bên đều không xuất hiện với phương thức tác chiến của quân chính quy, lại thường xuyên vào nhà cướp của, đốt lương thảo, cướp vàng bạc, đánh nơi này xong lại chuyển sang nơi khác. Vì vậy loại tác chiến kiểu du kích này được gọi là gạt lừa.

Gần mười ngày nay thổ phi ngoài thành Lương Châu làm loạn, rất nhiều nạn dân lang bạt tràn vào trong thành, trong đó chắc chắn trà trộn không ít thám báo gián điệp của đối phương.

Lâu Dự hiểu rõ muốn dẹp nội loạn thì trước hết phải diệt được ngoại viện, chặt đứt viện trợ của đối phương thì mới có thể quét sạch gian tế trà trộn vào trong thành.

Vì vậy chàng đích thân cầm quân, dẫn tinh nhuệ của tiên phong doanh, thám báo doanh, tên nỏ doanh cộng thêm một số lính mới có biểu hiện xuất sắc của tân binh doanh tạo thành một đội kỵ binh chuẩn bị xâm nhập thảo nguyên, càn quét thổ phi.

Một khi đã xâm nhập hoang mạc thì mấy chục ngày sau mới quay về, những hung hiểm trên đường đi khó nói hết bằng lời, vì vậy những người lên đường hoặc là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, hoặc là võ nghệ siêu quần, năng lực xuất chúng.

Nhìn từ góc độ nào, Loan Loan đều không phải một lựa chọn thích hợp.

Sở dĩ trước khi đi lại mang theo gã lính mới lười nhác vô lại không có quân kì tên là Loan Loan này là vì Lâu Dự tin tưởng không ai có thể hiểu được thảo nguyên đại mạc hoang vu hơn đứa bé còn đang ngái ngủ này.

Một đứa bé khoảng mười tuổi lớn lên trên thảo nguyên tàn khốc vô tình đã là kì tích, chưa nói lại dẫn theo một ngựa một báo, tung hoành ngang dọc, xưng bá thảo nguyên, xuất quỷ nhập thần, cuộc sống dễ chịu vô cùng.

Thảo nguyên hoang mạc này nhìn thì tầm thường nhưng thực ra khắp nơi đều có cát lún. Nếu người không biết đường đi vào sẽ rất dễ mất phương hướng, nếu rơi vào cát lún thì quân đội lợi hại đến mấy cũng chỉ có đường chết. Mặc dù Lâu Dự đã mạo hiểm vào dò đường mấy lần nhưng làm sao có thể sánh với đứa bé hoang dã lớn lên trên thảo nguyên này?

Gặt lúa quan trọng nhất là dùng kỵ binh tập kích, tiến lùi nhanh chóng nhờ vào việc quen thuộc địa hình. Mà đứa bé trước mắt này chính là một tấm bản đồ sống cực kì khó được.

Cho nên không dẫn hắn đi thì dẫn ai đi?

Triệu Vô Cực không hề rõ những tính toán của thế tử nhà mình, chỉ thăm kinh ngạc vì sao lại để tiểu quỷ này vừa mới đến đã ra chiến trường? Đó chính là chiến trường thật sự. So với độ thâm thiết của gặt lúa, những trò đánh đấm lật vật mất một ngón tay hay một cánh tay hoàn toàn không hề đáng nhắc tới.

Loan Loan đã thoải mái trả lại Hoàng Long, Triệu Vô Cực nợ một ân tình lớn, nhìn tiểu quỷ trước mặt cũng vừa mắt hơn nhiều, đương nhiên không muốn tiểu quỷ này lại chết ngay trận đầu.

Hắn thăm mắng thế tử bạc bẽo, hắn lại lập tức lo bò trắng răng: Thế tử lạnh lùng bạc bẽo như vậy, sau này không lấy được thế tử phi thì biết làm thế nào?

Sau đó nhìn bả vai gầy gò, tay chân nhỏ bé của Loan Loan, hắn lại nghĩ đây là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, nói thế nào thì việc tiểu quỷ này nhập ngũ cũng không thể không liên quan đến mình. Nếu cứ để nó ra chiến trường như vậy, vạn nhất có chuyện gì xảy ra...

Triệu Vô Cực càng nghĩ càng cảm thấy trách nhiệm của mình trọng đại, bầu nhiệt huyết lập tức biến thành quyết tâm bảo vệ Loan Loan. Hắn cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, nói rất nghiêm túc: "Loan Loan đừng sợ, thế tử không lo cho ngươi, Triệu đại ca sẽ bảo vệ ngươi".

Hồi lâu không thấy Loan Loan trả lời, hắn ngẩng đầu lên nhìn, Loan Loan đã thúc ngựa chạy đi từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1

Giờ khắc đó chúng ta sánh vai ngăn địch, ta nhìn thấy vết thương của nàng. Khi đó ta không hề biết vết thương này sẽ khắc sâu vào lòng ta không thể nào lành được).

Chiều tối âm u, Lâu Dự dẫn theo hai trăm người đều mang vũ khí tiêu chuẩn, cài dao bên hông đeo cung tên trên lưng. Đội kỵ binh thấp thoáng trong bóng đêm, đi qua dưới Dị Thiên Nhai, luồn vào sâu trong đại mạc.

Giữa núi non trùng điệp ngoài ba trăm dặm về hướng tây Dị Thiên Nhai có một bộ lạc vùng biên tên là Sơn Dương, chủ yếu săn bắn và hái thuốc, có nhiều da thú và thảo dược. Nhờ bán những mặt hàng thổ sản này, cuộc sống của người dân bộ lạc Sơn Dương rất đầy đủ sung túc.

Nơi này có vị trí địa lí tế nhị, nằm ở biên giới giữa hai nước, vốn chính là một khu vực cả hai nước đều không quản. Lúc Đại Lương yếu thế, châu phủ biên giới nước Sóc đến thu thuế Sơn Dương. Để tránh gây ra tai họa, thủ lĩnh bộ lạc Sơn Dương hàng năm đều tiến cống theo yêu cầu của nước Sóc, điều này đã thành thông lệ. Sau đó thuế phú nước Sóc ngày càng cao, người Sơn Dương không chịu nổi nữa, tiếng oán than dậy đất. Lúc này quốc lực của Đại Lương dần mạnh, Đại Lương lại thi hành chính sách vỗ về dân vùng biên, giảm lao dịch thuế má. Đặc biệt là sau khi thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự đến phủ Lương Châu, mỗi ngày lễ tết của dân tộc Sơn Dương đều phái người mang lễ đến thăm hỏi để tỏ ý quan tâm. Vì thế người Sơn Dương tự

nhien cảm động trước những chính sách ưu đãi của Đại Lương. Họ vốn ở giữa hai nước, không có khái niệm về quốc thổ, nhưng tâm tình của người Sơn Dương đã xuất hiện sự thiên lệch, không còn hòa nhã với quan chức châu phủ nước Sóc đến thu thuế nữa.

Liên tục mấy lần thu thuế bị cự tuyệt, nước Sóc giận dữ phái quân đội đến chinh phạt. Người Sơn Dương vốn giỏi săn bắn, mỗi người là một cung thủ thiện xạ, dù lấy ít địch nhiều nhưng vẫn đau khổ cầm cự được mười mấy ngày. Lâu Dự nghe tin lập tức phái binh chi viện, Hắc Văn kỳ mang xu thế sét đánh không kịp bưng tai, như thiên binh đột nhiên giáng trần đánh lui quân biên phòng nước Sóc.

Sau đó Sơn Dương chính thức tuyên bố quy thuận nước Lương, trở thành con dân nhà Lương, trực thuộc phủ Lương Châu.

Gần đây thổ phi ngang ngược, Sơn Dương nằm ở biên giới đứng mũi chịu sào, bị giặc cô quấy rồi không ngừng. Mặc dù dân phong dũng mãnh, nhưng dù sao đối phương cũng là quân chính quy cải trang, bất kể là vũ khí hay là nhân số đều tương đối thua thiệt. Thấy thương vong nặng nề, thủ lĩnh Sơn Dương vừa câu viện Lâu Dự vừa dẫn người già và phụ nữ trẻ em chuyển vào rừng núi tránh họa, đàn ông khỏe mạnh thì đi săn bắn nuôi cả bộ lạc.

Khi nhận được tin báo, Lâu Dự bấm tay tính toán, người Sơn Dương đã bị vây khốn trong núi mười ngày.

Giết dân Đại Lương, đặc biệt là dân vùng biên đã quy thuận, không thể nghi ngờ chính là một cái bạt tai đối với quân biên phòng Đại Lương. Nếu xử lý không tốt việc này thì chính sách vỗ về người dân vùng biên của Đại Lương làm sao có thể thực hiện được? Quân đội Đại Lương làm sao có thể khiến mọi người cảm phục? Hoàng đế Đại Lương đâu còn thể diện gì nữa?

Không đợi Vũ Định để hạ chỉ, Lâu Dự vừa viết mật tấu chuyển về Thượng Kinh bằng con đường bí mật, thuật lại tỉ mỉ nhân quả trước sau của sự kiện lần này và sách lược của mình, vừa đích thân điểm binh, dẫn quân xuất phát ngựa không dừng vó, ngày đêm thần tốc đến giải vây cho Sơn Dương.

Sắc trời đã chuyển sang màu trắng bạc. Đội kỵ binh hai trăm người đã chạy nguyên một đêm không ngủ không nghỉ, người ngựa đều đã mệt mỏi. Lưu Chính thúc ngựa tiến lên: "Thế tử, đã đi một đêm, ngựa cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi một chút".

Lâu Dự neho mắt nhìn về phía hừng đông vừa hiện rõ phía chân trời: "Truyền lệnh, đi tiếp về phía trước mấy dặm đường có một dòng suối, chúng ta sẽ dừng lại cho ngựa uống nước nghỉ ngơi".

Lưu Chính nhận lệnh đi, tốc độ của đội kỵ binh không giảm, như một mũi tên nhọn màu đen rời dây cung bay vào sâu trong đại mạc.

Bởi vì tuổi nhỏ nhất, lại không có kinh nghiệm tác chiến, Loan Loan được bảo vệ ở giữa đội ngũ Hắc Văn kỳ. Điều này làm cho vua ngựa hoàng đại Hồng rất không quen. Nó luôn luôn dẫn đầu đàn ngựa rong ruổi thảo nguyên, không ngờ lúc này lại uất ức bị kẹp giữa đàn ngựa không thể nào sai vó. Nhìn Truy Phong một mình dẫn đầu ở vị trí đầu mũi tên quá mức uy phong, đại Hồng liên tục kì bất mãn với người đang cười trên lưng nó, lắc đầu vẩy đuôi phun phì phì, chân trước vương chân sau, chạy lảo đảo xiêu vẹo.

Loan Loan đương nhiên biết đại Hồng rất âm ỉ. Nhìn bóng lưng vững vàng như núi của Lâu Dự, cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đưa tay sờ sờ mũi: "Người này không dễ chọc, chúng ta đừng trêu chọc hắn, người nhàn nhai một chút đi".

Đúng lúc này, cô bé nghe thấy Lâu Dự cao giọng kêu lên: "Loan Loan ở đâu?"

Loan Loan sững sốt, cho ngón tay vào ngoáy tai. Kêu mình à? Cô bé đưa mắt nhìn quanh, các kỵ binh Hắc Văn kỳ bên cạnh đều không có biểu hiện gì, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Đang do dự, Loan Loan lại nghe thấy tiếng gọi: "Tiểu quý, đến bên cạnh ta".

Xác định Lâu Dự đang gọi mình thật, Loan Loan không khách khí nữa, kẹp bụng ngựa thúc ngựa chạy lên phía trước. Đại Hồng không nén được vui mừng, tung vó phi lên vượt qua đàn ngựa xung quanh, sau nháy mắt đã chạy tới bên cạnh Lâu Dự, sánh vai chạy bên cạnh Truy Phong, lắc đầu vẩy đuôi cực kì đắc ý.

Sau khi gọi Loan Loan đến bên cạnh, Lâu Dự không còn để ý đến cô bé nữa mà tập trung cưỡi ngựa, mắt nhìn phía trước.

Loan Loan không có việc gì làm liền nhìn chăm chăm bên mặt Lâu Dự. Trong nắng sớm, mắt người này sáng như sao, đen như sơn, lông mày lười mắt, sống mũi thẳng tắp giống như điêu khắc.

Thật dễ nhìn! Loan Loan thầm so sánh người này với tia. Tia nho nhã thanh cao, phong thái thư sinh, người này lạnh lùng sắc bén, khí chất như đao. Một là công tử cao sang tiểu ngạo thiên hạ, một là tướng quân trẻ tuổi gọi gió hô mưa, phong thái khí độ đều là long phượng trong loài người, khó phân cao thấp.

"Nhìn đủ chưa?" Lâu Dự không hề quay sang, giọng nói lạnh nhạt.

"Rồi". Loan Loan bừng tỉnh lại, nói không hề ngượng ngùng: "Ông đẹp trai thật".

Lưu Chính bên cạnh không nhịn được bật cười. Mặc dù biết tiểu quý này luôn luôn thẳng như ruột ngựa, nhưng người có cần phải thẳng đến thế không?

Lâu Dự lại vẫn bình thản, sắc mặt không đổi: "Có phải ta nên cảm ơn người đã khen ngợi không?"

"Nhưng..." Giọng Loan Loan lạnh lạnh dễ nghe như tiếng đồ gốm loại tốt nhất rơi vỡ: "Tôi cảm thấy tia vẫn đẹp trai hơn một chút".

Hai vai Lưu Chính rung như co giật, hần cười sặc sụa suốt nửa ngả xuống ngựa.

Lâu Dự cười khỏ, làm bộ như hỏi băng quơ: "Tía nguoi là người thế nào?"

Nhắc tới Dung Diển, tâm tình Loan Loan lại sa sút không tự chủ được, trái tim như bị cắt bằng một con dao cùn, nhói đau quặn thắt, giọng nói lí nhí: "Tía... là người tốt với tôi nhất trên đời".

"Ồ. Công phu của nguoi cũng là tía dạy à?" Lâu Dự hỏi.

"Đúng thế. Cái gì tía cũng biết, rất lợi hại".

Bàn tay cầm dây cương của Lâu Dự khẽ động, trong lòng tràn ngập chờ mong, dường như đáp án đã rất rõ ràng. Chẳng cố gắng kiềm chế tâm tình kích động, hỏi: "Tía nguoi tên là gì?"

"Tôi không biết". Loan Loan đáp rất gọn gàng dứt khoát.

Lâu Dự sững sốt, quay sang nhìn, chỉ thấy hai mắt Loan Loan trong suốt, vẻ mặt không hề thay đổi, không giống như là nói dối.

"Đùa à? Làm gì có đứa con nào không biết cha mình tên là gì?" Lưu Chính lắc đầu: "Ta không tin".

Nhưng từ trước đến nay tía đều không chịu kể chuyện của mình, kể cả tên là gì cũng không nói. Loan Loan khó chịu cắn môi, để lộ hàm răng trắng như gạo nếp, lại không chịu nhận thua, cãi lại như phải bóng: "Tía chính là tía, tía tên là gì quan trọng lắm à?"

Nhìn vẻ mặt Loan Loan, Lâu Dự biết Loan Loan thật sự không biết, mà vấn đề "thật sự không biết" này lại rất tế nhị. Là cha mà lại không chịu nói với con mình tên là gì, nếu là người bình thường thì quả thật kì lạ, nhưng nếu như là người đó thì lại không có gì lạ.

Bởi vậy khả năng tía của Loan Loan là người đó lại lớn hơn vài phần.

Nghĩ tới đây, trong lòng tràn đầy tiếc thương, ánh mắt Lâu Dự nhìn Loan Loan liền trở nên dịu dàng thương yêu.

Giật cương thúc ngựa nhảy qua một mô đất nhỏ, thấy Loan Loan cúi đầu cắn môi, hiển nhiên trong lòng đang buồn bã, Lâu Dự liền cười to: "Loan Loan nói rất hay, cần gì biết ông ta là ai, chỉ cần biết ông ta là tía nguoi là được".

Loan Loan sáng mắt lên. Cô bé là trẻ mồ côi, thuở nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, xưa nay vẫn coi Dung Diển là người thân nhất. Nhưng chợt phát hiện mình lại không biết họ tên của người thân nhất đó, cảm giác áy náy khó chịu cuộn cuộn như nước thủy triều, trong lòng chua cay đắng chất không sao diễn tả được. Lúc này thấy Lâu Dự chẳng những không hề có ý xem thường mình mà còn an ủi dỗ dành, cô bé rất vui, khịt mũi nói: "Tôi không nói dối".

"Ta biết". Lâu Dự gật đầu.

"Tía thật sự rất tốt với tôi, tía còn nấu cơm cho tôi ăn". Giọng nói rõ ràng có ý khoe khoang, ý là tôi cũng có cha thương yêu, không phải một đứa bé hoang dã.

"Ta biết". Giọng Lâu Dự càng dịu dàng hơn.

"Li Quang cũng là tía cho tôi".

"Ta biết".

"Tía còn từng cứu mạng đại Hồng".

"Ta biết".

"Tía đã đọc rất nhiều sách".

"Ta biết".

"Tía hiểu y thuật, thường chữa bệnh cho người ta".

"Ta biết".

"Tía đẹp trai hơn ông".

"Ta biết... Cái gì? Điều này thì chưa chắc".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Đội kỵ binh nghỉ ngơi một lát bên bờ suối, ngựa không tháo yên, người không bỏ mũ, chỉ ăn một chút lương khô, uống một chút nước sạch. Thấy ngựa đã lấy lại sức, Lâu Dự ra lệnh một tiếng, cả đội lại tiếp tục lên đường.

Ánh nắng mùa thu dù không gay gắt nhưng chiếu xuống mũ giáp màu xanh đen vẫn làm người ta bí bức toát mồ hôi. Cưỡi ngựa chạy đường dài, mồ hôi dính đầy bụi đất, gương mặt các binh sĩ trẻ tuổi chỗ đen chỗ trắng. Màu đen là bụi bặm, màu trắng là vệt muối, hết sức khó coi, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, khuôn mặt vẫn kiên nghị.

Cả đội ngũ như một quả đấm nắm chặt, lặng lẽ và mạnh mẽ đâm thẳng vào giữa hoang mạc. Một canh giờ sau, trong tầm nhìn chỉ còn lại toàn cồn cát, một số thực vật chịu nhiệt chịu hạn mọc thưa thớt đó đây, cảm giác hoang vu tịch liêu bao trùm khắp đất trời.

Mọi người đang tiến lên, Loan Loan vẫn chạy bên cạnh Lâu Dự đột nhiên ơ một tiếng, tung người nhảy lên đứng thẳng trên lưng ngựa, phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

Lúc này đội hình đang lao đi với tốc độ cao, ngựa chạy cực nhanh. Loan Loan cứ thế đứng trên lưng ngựa không ngừng xóc nảy, hoàn toàn không có chỗ dựa, thân hình lắc lư theo những bước chạy dồn dập của đại Hồng như cảnh liễu đu đưa trước gió, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Lâu Dự căng thẳng quay sang nhìn.

Chỉ thấy Loan Loan thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng cả người lại giữ một nhịp điệu kì lạ, thân thể điều chỉnh thăng bằng trong phạm vi rất nhỏ theo nhịp phi nước đại của đại Hồng, như cây to rễ sâu đứng ngạo nghễ trong cuồng phong, mặc dù gió thổi phàn phật nhưng gốc cây vẫn sừng sững không động. Đã biết cô bé cùng đại Hồng lớn lên từ nhỏ, sự ăn ý giữa một người một ngựa đã đạt đến mức khó có thể tưởng tượng, chắc là bình thường cô bé vẫn quen chơi trò này, Lâu Dự yên lòng không còn lo lắng nữa.

Nhưng cảnh tượng Loan Loan đứng đón gió trên lưng ngựa đang chạy như điên lại làm chấn động tất cả kỵ binh phía sau.

Đội kỵ binh này được tạo thành từ những binh lính tinh nhuệ của các doanh, trong đó không thiếu hảo thủ cưỡi ngựa. Mặc dù những đồn đại về kỹ thuật của Loan Loan lưu truyền rất rộng trong Hắc Vân kỵ, nhưng dù sao cũng không được tận mắt nhìn thấy. Những cao thủ kỹ thuật binh thường luôn luôn kiêu ngạo đó vẫn không hề coi đứa bé gầy gò non nớt này ra gì.

Lúc này nhìn thấy Loan Loan lại có thể đứng vững vàng trên lưng ngựa đang chạy cực nhanh, toàn bộ kỵ binh đều tròn tròn mắt. Đây không phải động tác chiến thuật thông thường. Binh thường những lúc huấn luyện, những kỵ binh có kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu này khi hứng lên cũng có thể biểu diễn hoặc đánh cuộc, mười lần cũng có thể thực hiện động tác như vậy được một lần, nhưng bởi vì rủi ro quá lớn, tỷ lệ thành công quá thấp nên tuyệt đối sẽ không dùng trong thực chiến.

Không ngờ đứa bé nhìn rất bình thường này lại có thể thực hiện tùy ý và thoải mái như vậy. Thần thái tự nhiên, động tác gọn gàng, mức độ thành thạo không khác gì xào một đĩa rau trong bếp nhà mình.

Cảnh tượng này thật sự không thể tưởng tượng nổi. Lúc này những ánh mắt nhìn bóng lưng Loan Loan cực kì phức tạp, có chấn động, có kinh ngạc, hâm mộ, kính nể, rất khó diễn tả bằng lời.

Chỉ có vẻ mặt Triệu Vô Cực là không thay đổi. Hắn hừ một tiếng, trầm nghĩ, nói bao nhiêu lần mà các người vẫn không, còn chê cười ta lật thuyền trong công rãnh. Lần này thì biết bản lĩnh cưỡi ngựa của tiểu quỷ này cao siêu thế nào rồi chứ? Lật thuyền trong công rãnh à? Đó là thuyền nan ra biển cả, không lật mới là lạ, lão Triệu này thua hắn mà không thể không phục.

Không hề biết tâm tư của mọi người, Loan Loan đứng trên lưng ngựa chăm chú nhìn ra xa. Thị lực của Loan Loan từ nhỏ đã rất tốt, khi thời tiết đủ ánh sáng, cỏ cây ngoài mười dặm cũng có thể nhìn được rõ ràng.

Nhìn một lát, Loan Loan lại ngồi xuống lưng ngựa, lẩm bẩm: "Lạ thật..."

Lâu Dự biết cô bé lẩn lộn trên vùng thảo nguyên hoang mạc này từ nhỏ, cực kì quen thuộc địa thế ở đây: "Có gì không đúng à?"

Loan Loan cau mày nói: "Vị trí cồn cát đã thay đổi. Mặc dù sau một thời gian dài thì những cồn cát này cũng sẽ bị gió thổi di chuyển vị trí, nhưng bị gió thổi sẽ có phương hướng và hình dạng nhất định. Hình dạng những cồn cát phía trước này tuyệt đối không phải do gió thổi mà thành, có lẽ là bên dưới bị đào rỗng nên sụp xuống. Cồn cát lớn như vậy, phải có bao nhiêu con chuột cát mới có thể đào rỗng được chứ?"

Lâu Dự nghe vậy, ánh mắt ngưng tụ, gợn tay ra hiệu. Đội kỵ binh lập tức giảm tốc độ. Triệu Vô Cực và một thám báo khác thúc ngựa chạy lên phía trước, hai người hai ngựa một trái một phải chạy đến phương hướng đó xem xét.

"Làm cho vị trí của cồn cát thay đổi, trừ gió và chuột cát còn có nguyên nhân khác, chẳng hạn như... một đàn ngựa nhanh chóng chạy qua". Thoáng nhìn Loan Loan, nói lạnh lùng: "Nếu không phải đàn ngựa hoang của người mà là một đàn ngựa khác xuất hiện tại nơi này thì chỉ có một khả năng".

Lưu Chính sầm mặt, hạ giọng nói: "Là quân Sóc. Chẳng phải bọn chúng đang bao vây người Sơn Dương sao? Thế đám người này đi làm cái gì?"

Lúc này Triệu Vô Cực và một thám báo khác đã chạy tới cồn cát gần nhất, xoay người xuống ngựa, cúi xuống sát đất xem xét kỹ càng. Quả nhiên trên mặt cát có dấu chân ngựa rải rác, tuy nhiều mà không hỗn loạn, lại thành hàng lối theo quy luật nhất định hướng về phía trước. Chỉ có đội ngũ chỉnh tề, tốc độ và phương hướng chạy giống hệt nhau mới có thể tạo thành dấu chân như vậy. Triệu Vô Cực lại đo độ sâu, vết chân ngựa lún sâu xuống cát hơn nửa ngón tay, hiển nhiên là ngựa chở nặng, nếu không phải hai người cưỡi một ngựa thì chính là người trên ngựa mặc nguyên bộ khôi giáp, mang vũ khí nặng như trường đao.

Trong lòng thầm tính toán số lượng ngựa và phương hướng di chuyển, Triệu Vô Cực đã nắm được những thông tin cơ bản. Hai người liếc nhau, lên ngựa chạy về.

Cách chỗ Lâu Dự còn khoảng trăm mét, Triệu Vô Cực giơ hai tay lên cao, nhanh chóng ra dấu trên không trung.

"Hai trăm người, trọng giáp, vũ trang đầy đủ, khoảng ngoài năm dặm phía trước".

Lâu Dự chăm chú quan sát. Sau khi thấy rõ những thủ thế đó, chàng cười lạnh: "Đóng giả thổ phi còn chưa đủ, lại phái cả chiến đội trọng giáp đi. Xem ra lần này nước Sóc muốn tiêu diệt toàn bộ người Sơn Dương để cảnh cáo các bộ lạc biên giới khác, đồng thời đập một đập vào mặt mũi chúng ta".

Chuyện liên quan đến quốc uy, một gốc cây một ngọn cỏ cũng không thể nhượng bộ!

Lâu Dự giơ tay lên cao rồi nắm chặt lại, ánh mắt toàn bộ kị binh lập tức trở nên sắc bén, tới tấp rút đao chuyển sang trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này Triệu Vô Cực đã chạy về, lớn tiếng nói: "Bọn chúng chạy về phía tây bắc, khoảng cách không xa. Trang bị của bọn chúng nặng hơn chúng ta, chúng ta chạy hết tốc lực thì trong vòng hai nén hương sẽ có thể đuổi kịp".

Một trăm dặm về phía tây bắc chính là dãy núi Tuyết Phong. Lúc này bộ lạc Sơn Dương đang đau khổ chống đỡ quân Sóc trong dãy núi rậm rạp này.

Lưu Chính rút soát đao ra, nói kích động: "Thế từ, thừa dịp bọn chúng chưa chuẩn bị, chúng ta tiến lên tiêu diệt bọn chúng tại chỗ".

Lâu Dự ghim chặt dây cương, mím môi không nói.

Dùng hai trăm người đấu hai trăm người, sức mạnh không hề chênh lệch bao nhiêu, chỉ có thể đánh úp. Hơn nữa đối phương là kị binh trọng giáp, chúng ta không hề có khả năng thắng chắc. Nếu chiến đấu ở đây, cho dù có thể tiêu diệt chiến đội này của đối phương nhưng chính mình cũng khó tránh khỏi tổn thất, sau đó biết lấy gì để giải vây cho Sơn Dương?

Loan Loan yên lặng chờ đợi bên cạnh, đang nhàn hạ nhìn quanh, nghe nói đối phương chạy về phía tây bắc liền thuận miệng nói một câu: "Chạy về phía đó để tìm chết à?"

Lâu Dự nghe rõ, quay sang nhướn mày: "Người nói cái gì?"

Loan Loan vẫn tỏ vẻ khó hiểu, lắc đầu nói: "Từ đây chạy đến dãy núi Tuyết Phong, nếu đi thẳng tấp thì sẽ phải qua một vùng cát lún rất lớn. Thoạt nhìn không có gì khác sa mạc bình thường, người bình thường có đi qua cũng không sao, nhưng ngựa chở nặng như vậy chạy qua thì chắc chắn sẽ rơi vào cát lún, chẳng phải tìm chết thì là cái gì?"

Loan Loan vừa nói xong, không chỉ đám người Lưu Chính mà ngay cả Lâu Dự cũng thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3

"Người nói trên đường này có một vùng cát lún rất lớn?"

Loan Loan gật đầu: "Đúng vậy, trước kia tôi đi săn thỏ thường xuyên tới đó. Nơi đó thỏ có thể chạy qua, nhưng đại Hồng thì không được, nó quá nặng, chạy vào chắc chắn sẽ bị lún xuống".

Lâu Dự buông mí mắt che khuất ánh sáng lóe lên trong mắt: "Nhưng cuối cùng người vẫn bắt được thỏ, đúng không?"

Loan Loan dương dương tự đắc: "Đó là đương nhiên. Thỏ chạy mãi sẽ khát nước. Hơn nữa chúng cho rằng đã chạy thoát, gan sẽ lớn hơn, không còn cảnh giác nữa. Vùng cát lún mặc dù lớn nhưng vẫn có đường để đi, trong đó có một ốc đảo nhỏ. Thỏ chạy mệt rất thích đến đó uống nước. Tôi chỉ cần chờ ở ốc đảo là được, bắt con nào được con đấy".

Lâu Dự suy nghĩ chốc lát, chậm rãi ngẩng đầu lên, bên miệng mang nụ cười xảo quyệt: "Rất tốt, hôm nay chúng ta cùng đi bắt thỏ".

Triệu Vô Cực kinh ngạc. Bất thỏ? Đường đường tinh binh Hắc Vân kị lại đi bắt thỏ? Mình có nghe nhầm hay không?

Loan Loan lại hết sức vui vẻ, vỗ ngực kêu thùm thụp: "Tốt, bắt thỏ thì tôi giỏi lắm. Tôi còn biết bắt gà rừng nữa. Tía thường nói tôi là đại sát tinh của thỏ hoang và gà rừng, gà thấy gà chết, thỏ thấy thỏ khóc".

Lưu Chinh không nhịn được bật cười.

Về mặt Lưu Dự vẫn bình tĩnh, chàng gật đầu nói: "Đại sát tinh, hôm nay có bắt được thỏ không đều phải dựa vào người".

Nói xong chàng lập tức chuyển giọng: "Lưu Chinh".

"Có thuộc hạ".

"Người dẫn năm mươi người, dùng tốc độ cao nhất đuổi theo quân Sóc, trên đường cố gắng phô trương thanh thế, phải khiến bọn chúng cho rằng chúng ta đang đuổi theo, ép bọn chúng đẩy nhanh tốc độ chạy về phía trước, đến tận lúc đẩy bọn chúng vào vùng cát lún. Nhớ, chỉ được đuổi theo, không được đánh thật".

"Rõ!" Lưu Chinh nhận lệnh đi ra khỏi đội ngũ, lệnh năm mươi quân sĩ thuộc tiên phong doanh mỗi người buộc một sợi dây thừng vừa dài vừa to vào đuôi ngựa.

Loan Loan nhảy xuống ngựa, ngồi bên cạnh xem náo nhiệt: "Buộc cái này làm gì? Như vậy ngựa có thể chạy nhanh hơn à?"

"Lát nữa người sẽ biết". Lưu Chinh vừa làm vừa hỏi: "Loan Loan, chạy về phía trước bao xa nữa thì đến vùng cát lún?"

Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: "Chạy khoảng bốn mươi dặm nữa sẽ nhìn thấy một hòn núi đá nhỏ màu đen. Chạy vòng qua hòn núi nhỏ này, chạy khoảng năm dặm nữa sẽ nhìn thấy một vùng rất nhiều cồn cát nhỏ, chỗ đó chính là vùng cát lún".

Lưu Chinh nhớ kỹ, trong lòng thầm khen thế tử anh minh. Tiểu quý này chính là một tấm bản đồ sống ngàn vàng khó mua. Lần này nếu không phải Lưu Dự nhất quyết dẫn tiểu quý này theo thì đừng nói đến truy kích kẻ thù, không cẩn thận chính mình lại rơi vào cảnh khốn cùng, bị cát lún nuốt sạch.

Sau khi buộc dây thừng xong, Lưu Chinh cầm đầu, dẫn năm mươi kị binh nhanh chóng đuổi theo đám kị binh nước Sóc theo phương hướng Loan Loan chỉ.

Năm mươi con ngựa bắt đầu chạy, dây thừng kéo lê trên cát, cát bụi bay ngập trời, chỉ nghe thấy tiếng chân, không nhìn thấy bóng người, thoạt nhìn dường như có một đội kị binh lớn khuất trong cát bụi lao tới với thanh thế kinh người.

Đội ngũ của Lưu Chinh đã chạy xa, Lưu Dự đưa tay xách Loan Loan lên lưng ngựa, mỉm cười: "Bây giờ dẫn bọn ta đi theo con đường nhỏ đi bắt thỏ đó".

Loan Loan dốt đặc về binh pháp và chiến thuật nhưng không hề ngu ngốc, lúc này xem tình hình đã có thể rõ ràng, việc Lưu Dự cần làm không hề đáng gì đến bắt thỏ. Đầu phải chàng định bắt thỏ, đó là chàng coi đội kị binh trọng giáp nước Sóc đó như đám thỏ.

Bắt một đám người thú vị hơn bắt thỏ nhiều, hơn nữa những người đó còn là kẻ thù đã hại chết tía. Loan Loan trời sinh đã là người gan lớn, vừa nghĩ như vậy dũng khí lập tức tăng gấp trăm lần, mặt mày hớn hở: "Không thành vấn đề, đi theo tôi".

Loan Loan quay đầu ngựa, dẫn đầu đi trước.

"Giá!" Lưu Dự thúc Truy Phong theo sát bên cạnh Loan Loan, dẫn số quân sĩ còn lại chạy vào sâu trong sa mạc.

Sa mạc này mệnh mông bát ngát, toàn là cồn cát nhấp nhô và những mỏm núi đá màu đen không có một ngọn cỏ, những cây xương rồng mọc rải rác trên cát cũng bị nắng gắt làm cho ụ rũ. Đa số thời gian không nhìn thấy một động vật nào, chỉ thỉnh thoảng có chuột cát hay thỏ hoang chạy qua. Cảnh vật nơi nào cũng như nơi nào, từ khi nặng nề.

Đội ngũ hơn trăm người của Lưu Dự như một chiếc thuyền tam bản nhỏ trôi bèo vào biển cả mệnh mông, không có hải đăng, không có dấu hiệu dọc đường, đầu óc mệnh mông không hề có cảm giác về phương hướng.

Loan Loan lại giống như ở nhà mình, rất thành thạo dẫn mọi người vòng qua một loạt những hòn núi đá, một loạt cồn cát. Ngay cả nơi nào có xương rồng, nơi nào có hang chuột cát, cô bé cũng có thể kể ra rõ ràng.

Chạy được khoảng hơn mười dặm, Triệu Vô Cực không nhịn được giục ngựa tiến lên, chạy tới bên cạnh Loan Loan, lớn tiếng nói: "Tiểu quý, tại sao người lại thông thuộc nơi này như vậy?"

Loan Loan không quay đầu lại, nói rất thân nhiên: "Nếu từ nhỏ ông đã đuổi thỏ hoang, săn lợn rừng, tránh bầy sói trong sa mạc, ông cũng có thể thông thuộc như vậy".

"Bình thường người toàn ăn những thứ đó?"

"Đúng vậy, có lúc cũng giết con sói lột da đi bán, mua một ít muối và lương thực. Ở đây trời lạnh, da sói có giá lắm, một tấm da có thể bán được rất

nhiều bạc, còn có thể mua quần áo mới".

"Còn tíá người?"

"Tía bị ốm, không làm nổi việc nặng".

Loan Loan nói vô tâm, mọi người nghe lại cảm thấy xót xa trước những gian khổ cô bé phải chịu.

Triệu Vô Cực mặc dù xuất thân nhà nông nhưng ít nhất trên có cha mẹ dưới có anh em, cuộc sống khó khăn nhưng cũng không thiếu cơm ăn. Nghĩ Loan Loan mới tí tuổi đầu đã phải đi săn để nuôi sống chính mình trên hoang mạc nặng nề từ khí này, ánh mắt nhìn Loan Loan lập tức mang vẻ thông cảm sâu sắc.

Đứa nhỏ này rốt cuộc đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ mới có thể lớn lên trong một môi trường nghiệt ngã như vậy?

Nghĩ đến những việc làm của mình trước đây, trong lòng Triệu Vô Cực vô cùng áy náy. Hắn vừa định mở miệng lại nghe thấy Loan Loan hưng phấn kêu to: "Đến rồi, ở ngay phía trước".

Loan Loan thúc ngựa chạy lên mấy chục mét nữa rồi nhảy xuống lưng ngựa, trong mắt lấp lánh ánh sao: "Xem đi, chính là nơi này".

Lâu Dự giơ tay lên cao, hơn trăm kỵ binh phía sau đồng loạt dừng lại, tới tấp xoay người xuống ngựa.

Chỉ thấy trước mặt vô cùng rộng lớn, những cồn cát nhỏ san sát như cuộn sóng trải dài không có giới hạn. Thoạt nhìn khu vực này không có gì khác sa mạc bình thường, nhưng nhìn kĩ lại phát hiện những cồn cát san sát đó gần như hoàn toàn bằng nhau, thậm chí cả hình dạng cũng giống hệt nhau từ xa nhìn lại như vô số đường cong xếp sát nhau kéo dài về phía chân trời.

"Cát lún này lợi hại lắm. Tôi đã tận mắt nhìn thấy một con gấu to bị lún xuống, chỉ một lát đã ngập cả đỉnh đầu". Loan Loan cài Li Quang vào đai lưng, còn không quên đeo túi đựng lương khô lên lưng.

Những kỵ binh Hắc Vân kỵ còn lại đều trang bị cung cứng bội đao đúng tiêu chuẩn, chỉ có cô bé là đeo một thanh đoản kiếm. Nghĩ cũng đúng, Loan Loan không biết bắn tên, có mang cung tên cũng bằng thừa.

Triệu Vô Cực nhìn vùng hoang mạc hình thái kì lạ phía trước, nói với vẻ lo lắng: "Khắp nơi đều như nhau, không nhìn ra có đường. Làm sao người biết đi vào kiểu gì?"

Loan Loan phui bụi trên người: "Đi theo tiểu Hắc. Tiểu Hắc nặng hơn tôi nhiều, nơi nó có thể đi thì tôi cũng có thể đi".

Triệu Vô Cực nghe vậy liền thăm ước lượng, lại nhìn thân thể gầy gò của Loan Loan, lập tức cực kì hối hận mấy ngày nay ăn quá nhiều, nhờ đâu mình lại nặng hơn con báo đen đó...

Loan Loan vượt lông bờm đại Hồng, nhìn về phía Lâu Dự: "Ngựa không vào được, chúng ta phải đi bộ. Đàn ngựa cứ đi theo đại Hồng, nó biết phải đi ở đâu".

Lâu Dự lệnh tất cả Hắc Vân kỵ xuống ngựa chuẩn bị.

Các tướng sĩ cùng xuống ngựa chỉnh lại quần áo đao cung, chỉ đợi Lâu Dự ra lệnh một tiếng, tấn công hay tập kích đều có thể lập tức thi hành.

Loan Loan huyết một tiếng sáo, đám chiến mã tới tấp tập trung đến bên cạnh đại Hồng. Đám chiến mã này có kinh nghiệm chiến đấu dày dạn, gặp nguy cũng không loạn. Trong đó còn có cả mấy con ở chuồng ngựa của Loan Loan, từ lâu đã rất quen với đại Hồng, lúc này đại Hồng dẫn đầu, cả đàn ngựa không hề cảm thấy có gì bất ổn.

Lần trước mặc dù đại Hồng chịu thua Truy Phong, nhưng đến nơi này chẳng khác nào về nhà, như trở về đến sơn trại, cảm giác kiêu ngạo biến mất đã lâu của vua ngựa hoang lại lần nữa dâng trào. Đại Hồng ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên cạnh Truy Phong, dương dương tự đắc, cuối cùng cũng có việc người không biết mà ta biết, cho người mở mang kiến thức về sức mạnh của vua ngựa hoang.

Đội đàn ngựa tụ tập lại một chỗ, đại Hồng kiêu ngạo liếc nhìn Truy Phong, sau đó hí dài một tiếng, đứng thẳng người lên, tung vó chạy về một phương hướng khác.

Lâu Dự vỗ vỗ lưng Truy Phong, Truy Phong hiểu ý, cũng hí dài một tiếng, dẫn đầu chạy theo.

Mang khí phách dẫn theo vạn mã tung hoành thảo nguyên trước đây, đại Hồng dẫn đầu hơn trăm con chiến mã càng chạy càng xa, dần dần biến mất sau những cồn cát và núi đá.

Đưa mắt nhìn đàn ngựa đi xa, Loan Loan lau cát bụi trên mặt, quay lại cười nói với Lâu Dự: "Tôi rất thuộc đường. Đi theo dấu chân tôi, một bước cũng đừng bước sai".

Lâu Dự gật đầu, truyền lệnh xuống. Cả đội hình xếp thành một hàng, Loan Loan đi đầu, Lâu Dự theo sát phía sau, từng bước đi vào vùng cát lún...

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4

Vùng cát lún này cực lớn, bề ngoài thoạt nhìn không có gì khác sa mạc bình thường, nhưng không có một ngọn cỏ, giống như mặt biển yên ả phẳng lặng, có gió cũng không dậy sóng, nhưng dưới mặt nước lại có những xoáy nước mãnh liệt một khi rơi vào liền bị hút thẳng xuống đáy biển sâu vô tận, không còn có cơ hội sống sót.

Loan Loan đi trước dẫn đường, mỗi một bước đều rất kiên định vững vàng, bụi bặm bay lên như khói mỏng nhẹ bay, để lại những dấu chân rất sâu trên mặt cát.

Lâu Dự đi theo phía sau, trong lòng biết với khinh công của Loan Loan thì cô bé hoàn toàn có thể đi trên cát mà không hề để lại dấu vết. Loan Loan cố ý bước mạnh như vậy chính là vì lo lắng dấu chân quá nông sẽ bị gió thổi mờ, vì vậy những người đi theo phía sau có thể đi nhầm đường. Khỏe miệng chàng hơi cong lên gần như không thể nhận ra, thậm chí vận nội lực, mỗi bước lại giẫm xuống làm những dấu chân nhỏ nhỏ đó sâu hơn một chút.

Một hàng người theo sát Loan Loan, không dám bước sai một bước, hết sức thận trọng đi vào sâu trong vùng cát lún.

Ước chừng đi khoảng hai nén hương, có thể thấy một thoáng màu lục lơ mờ phía trước, toát ra hơi thở của sự sống trên sa mạc hoang vu thê lương này.

Loan Loan ướt đầm mồ hôi, hai má đỏ bừng, chỉ vệt màu lục đó, nói hưng phấn: "Đến rồi, chính là chỗ đó".

Lâu Dự im lặng tính toán. Với tốc độ của đám Lữ Chinh, chỉ sau thời gian uống hết một ly trà nữa là đội kỵ binh trọng giáp của đối phương sẽ bị đuổi đến nơi này.

Lại nhìn ốc đảo như một chiếc thuyền dài với những cây hồ dương thấp bé mọc dày đặc trước mắt, đó chính là một nơi rất tốt để mai phục tập kích, trong lòng Lâu Dự đã có kế hoạch.

Khí hậu trên sa mạc cũng thay đổi thất thường như tính khí của phụ nữ, vừa rồi còn nắng gắt chói chang, bầu trời quang đãng không một gợn mây, lúc này lại nổi gió lớn, như một bàn tay to lớn tung cát bụi bay mù trời.

Trong rừng hồ dương rậm rạp trên ốc đảo, từng đôi mắt lấp lánh tinh quang như mắt chim ưng. Các tinh binh Hắc Vân kỵ phân tán ra nấp trong rừng, toàn bộ quỳ một gối xuống đất, kéo cung căng tròn, đầu mũi tên màu đen sắc bén lộ ra khỏi khe hở giữa những cành cây hay những chỗ lõm của cồn cát, chĩa thẳng về phía vùng cát lún trước mặt.

Lâu Dự quỳ ở phía trước, hàng lông mi dài bám một lớp cát vàng, thân thể vững vàng như núi, không hề nhúc nhích.

Chẳng bao lâu sau đã có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa đến gần, trong tầm mắt có thể nhìn thấy đám bụi bị vó ngựa cuốn lên cách đó không xa.

Loan Loan cúi người ngồi phía sau một mô đất bên cạnh Lâu Dự, ngo ngoáy bất an, muốn thò đầu lên xem tình hình.

Lâu Dự mắt nhìn phía trước, vẻ mặt không thay đổi, đưa tay ấn đầu cô bé xuống: "Nếu không muốn bị tên lạc bắn thùng đầu thì nằm im không được cử động".

Loan Loan le lưỡi. Cô bé ở trong tên nô doanh của Hắc Vân kỵ một thời gian khá dài, không học được bao nhiêu bản lãnh bắn tên, lại hiểu rõ về tài bắn cung của binh lính Hắc Vân kỵ, biết rõ những mũi tên màu đen đó sẽ phát huy uy lực lớn thế nào trong tay những kỵ binh này. Vì vậy bị Lâu Dự ấn về, Loan Loan cũng không tức giận phản kháng mà thoải mái nằm xuống vờn vai một cái, ăy một miếng bánh trong bọc hành lý mang theo người ra cho vào miệng ăn. Không xem thì không xem, ai thèm. Tía đã nói chuyện nào nhiệt có nguy hiểm đến tính mạng thì không được tham gia, các người làm gì thì làm, ta ngủ một giấc cũng không hề gì.

Một lát sau, thấy sự phản kháng trong dự liệu không xuất hiện, Lâu Dự cảm thấy hôm nay tên nhóc bên cạnh quá mức nghe lời, trong lòng hơi kinh ngạc. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Loan Loan ngồi ôm Li Quang, đầu gật như gà mổ thóc, ánh mắt lơ đãng như tỉnh như mơ, chàng chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, hai má đỏ bừng, một lọn tóc đen ướt mồ hôi dính trên má. Lâu Dự nhìn một lát, cuối cùng không nhịn được đưa tay gạt lọn tóc đó ra, vỗ vỗ má Loan Loan: "Loan Loan, dậy đi, bây giờ còn chưa được ngủ".

Loan Loan cố gắng mở mắt ra, lằm bằm: "Sắp đánh nhau đến nơi rồi, bây giờ không ngủ thì lúc nào ngủ, phải dưỡng đủ tinh thần mới đánh nhau được chứ".

Lâu Dự cảm thấy vẻ mặt biếng nhác nũng nịu của tiểu quý lúc này cực kỳ đáng yêu. Chàng vuốt tóc Loan Loan, khẽ cười nói: "Lát nữa đánh nhau, người phải theo sát bên cạnh ta, không được rời khỏi một bước, nhớ chưa?"

Loan Loan ngơ ngác gật đầu, thậm chí vì sao phải theo người? Ta cũng biết đánh nhau mà.

Lúc này Loan Loan còn quá nhỏ, không hề biết mình sắp đối mặt với tình cảnh hiểm ác thế nào. Trong lúc chiến đấu phức tạp rồi ren, muốn sống sót không chỉ cần có võ công mà còn phải có cả kinh nghiệm.

Có lúc kinh nghiệm chiến trường còn quan trọng hơn vũ lực, đây chính là nguyên nhân vì sao lính mới luôn là tốt thí, còn lính cũ thường sống rất dai.

Lưu Chính nhận lệnh dẫn năm mươi kỵ binh đuổi theo kỵ binh trọng giáp của đối phương. Ngoài buộc dây thừng vào đuôi ngựa, hắn còn lệnh thuộc hạ lớn tiếng la hét, động tĩnh càng lớn càng tốt.

Quả nhiên đúng như dự liệu của Lưu Dự, đối phương cho rằng có rất nhiều truy binh đuổi theo, lại nhớ rõ nhiệm vụ tăng viện Sơn Dương, không muốn tiêu hao sức mạnh trên đường, vì vậy đẩy nhanh tốc độ phi nước đại về phía trước.

Bọn chúng toàn bộ mặc trọng giáp, ngựa chở khá nặng. Hai bên cách nhau chỉ tầm mười dặm, nếu cần đuổi đánh thật sự, Hắc Vân kỵ ra roi thúc ngựa chỉ một hồi là có thể đuổi kịp. Tuy nhiên Lưu Chính không vội, ghim ngựa thu cương chạy rất ung dung nhàn nhả, khoảng cách giữa song phương luôn duy trì ở khoảng hai ba dặm, từ từ đuổi kỵ binh trọng giáp của đối phương đến khu vực cát lún như đuổi thỏ.

Xa xa trong tầm mắt xuất hiện một ngọn núi đá đen, đen sì nhẵn bóng, sừng sững đứng chắn trước mặt. Lưu Chính biết đã đến gần vùng cát lún Loan Loan nói. Hắn ra dấu dừng lại, tất cả chiến mã của Hắc Vân kỵ đều giảm tốc độ rồi đứng tại chỗ giậm chân, tiếng vỗ ngựa vẫn vang như sấm nhưng không tiến thêm bước nào về phía trước mà lặng lẽ thay đổi góc độ chạy vòng quanh ngọn núi đá đen.

Chấn憾 thế tử đã chờ trong óc đảo từ lâu. Mất thấy đội kỵ binh đối phương chạy rầm rầm lao vào khu vực cát lún, Lưu Chính cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, chạy đi, chạy càng nhanh càng tốt. Đảo mài sắc, cung đã đặt tên, tất cả chỉ chờ thịt được đưa vào nôi.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 5

"Tăng tốc chạy tới, diệt sạch đám người Sơn Dương!" Thống lĩnh kỵ binh nước Sóc mang theo mặt chỉ với nội dung này, dẫn trọng kỵ binh thiết giáp, người không rời yên ngựa không dừng vỏ mấy ngày nay.

Lúc này bộ tộc Sơn Dương đã bị vây chặt, dựa vào núi Tuyết Phong hiểm trở để chống lại. Đám dân bản xứ sinh ra và lớn lên ở đây một khi đã trốn vào rừng núi thì sẽ rất khó tìm được tung tích, cánh quân trước đó đóng giả thổ phi đi vây quét cảm thấy lực bất tòng tâm. Hoàng thượng hạ mặt chỉ, lệnh kỵ binh trọng giáp nhanh chóng tiếp viện, nhất định phải tiêu diệt Sơn Dương.

Thống lĩnh kỵ binh không hề rõ, một bộ lạc Sơn Dương nho nhỏ rốt cuộc đã chọc phải tai họa gì mà khiến Đại Sóc giận dữ như thế, ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, không ngại hạ mặt chỉ xóa sổ bộ lạc.

Mặc dù không hiểu chính trị, nhưng hắn là một quân nhân, tuân thủ mệnh lệnh chính là thiên chức, xuất binh đánh trận không bao giờ cần hỏi nguyên do, sau khi lĩnh chỉ lập tức dẫn tinh binh trọng giáp dưới cờ không ngủ không nghỉ bốn ba mấy ngày trời.

Nửa đường lại gặp kỵ binh nước Lương truy kích, không dễ gì thoát khỏi đối phương. Lúc này đưa mắt nhìn tới, đã có thể lờ mờ thấy dãy núi Tuyết Phong bao la hùng vĩ liên miên nhấp nhô vắt ngang vạn dặm phía xa xa, hắn không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Lại thấy đã là giữa trưa, người một ngựa mỗi, hắn đang định lệnh cho thủ hạ tìm một nơi kín gió nghỉ ngơi, đột nhiên tuần mã hăng chân ngã nhào về phía trước. Thống lĩnh kỵ binh giật mình, thâm biết không ổn, vội vàng ghim ngựa kéo cương, lớn tiếng hô lên với thủ hạ: "Dừng!"

Nhưng đã quá muộn.

Hai chân trước chiến mã của hắn hoàn toàn lún xuống cát, quán tính rất mạnh hất hắn văng ra khỏi lưng ngựa. May là công phu của hắn rất tuyệt, ứng biến nhanh chóng, thân thể liên tục lộn vài vòng trên không để giảm bớt đà lao tới. Nhìn thấy dưới chân toàn là cát lún, hắn không dám dùng chân chạm đất, điều chỉnh thành thức binh sa lạc nhận, mặt úp xuống đất, tay chân dang rộng, cố gắng mở rộng diện tích chạm đất, roi bết cả người xuống đất như một chiếc bánh áp chảo.

Tình hình thay đổi quá mức bất ngờ, hai trăm kỵ binh trọng giáp phía sau đang lao đi với tốc độ cực nhanh, lúc này sao kịp dừng lại. Mặc dù bọn chúng đã tới tấp ghim ngựa quát dừng, nhưng hoàn toàn không chặn được đà chạy của ngựa, liên tiếp xông vào vùng cát lún, người ngựa lẫn lộn khắp mặt cát.

Bọn họ vốn được trang bị trọng giáp, lúc này rơi vào cát lún, sức nặng bản thân càng đẩy nhanh tốc độ lún xuống cát.

Giống như mặt nước không sóng không gió, nhìn thì bằng phẳng nhưng lại không có bất cứ chỗ nào để mượn lực. Người ngựa phía trước còn chưa phản ứng lại đã bị người hoặc ngựa chạy theo phía sau đâm vào, càng lún càng sâu không thể làm gì được.

Thống lĩnh kỵ binh nằm dấn sát xuống cát, may mà đã hóa giải được đại bộ phận đà rơi, cộng thêm diện tích tiếp xúc quá lớn, mặc dù in rõ một hình người trên mặt cát nhưng may mắn không hề bị lún xuống.

Hắn nằm yên, hoảng sợ nhìn quanh, chỉ thấy đại bộ phận kỵ binh thiết giáp đều rơi vào cát lún, bên tai toàn là tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

Một thân binh ở gần hắn nhất đã bị cát lún nhấn chìm đến tận vai.

"Tướng quân... Cứu thuộc hạ! Tướng quân... Cứu thuộc hạ..." Thân binh đó cố gắng vươn tay ra, trong mắt toàn là sợ hãi và khẩn cầu: "Tướng quân, kéo thuộc hạ lên! Xin tướng quân kéo thuộc hạ một chút..."

Thân binh này đi theo hắn nhiều năm, đã là cánh tay đắc lực của hắn. Lúc này chỉ cách một tầm tay, tính mạng nguy ngập trong sớm tối, thống lĩnh kỵ binh hai mắt rung rung, lại cắn chặt răng không đưa tay ra. Không thể kéo! Lúc này mà kéo, chẳng những không cứu được mà chính mình cũng sẽ bị kéo vào cát lún, cả hai người đều phải chết.

Thân binh đó không hổ là quân nhân. Mới đầu vì sợ hãi cái chết nên không nhận được lên tiếng cầu xin, lúc này thấy tướng quân không đưa tay, hắn cũng hiểu mình đã rơi vào tuyệt cảnh, không còn có khả năng sống sót. Lúc này cát đã ngập đến cổ hắn. Thân binh sắc mặt thê lương, thân sắc lại trở nên bình thản, hai mắt rung rung nhìn thống lĩnh kỵ binh: "Tề Tam đi đây. Tướng quân... bảo trọng..."

Nói đến đây, cát đã tràn vào miệng hắn, lưng búng không nói nên lời. Không bao lâu sau, cả người đã chìm hết xuống dưới cát.

Nơi hắn chìm xuống, cát lún xuất hiện một chỗ lõm tạm thời. Cát xung quanh nhanh chóng chảy tới lấp đầy, chỉ chốc lát sau mặt cát đã trở lại như thường, không còn thấy bất cứ dấu vết nào của Tề Tam.

Tơ mắt nhìn thân vệ đang sống sờ sờ bị cát lún nuốt chửng, mỗi thống lĩnh kỵ binh run run, hai tay cầm chặt chuôi đao, hét lớn một tiếng: "Chém đầu ngựa!"

Đồng thời, hắn vung đao chém về phía con ngựa yêu của mình. Lúc này ngựa cũng đã bị cát lún nuốt đến cổ, thấy chủ nhân vung đao chém tới, hai mắt tròn xoe lộ vẻ bị thương, hai vệt nước mắt trong suốt từ từ chảy ra.

Thống lĩnh kỵ binh vung đao chém tới cổ ngựa, nhìn thấy giọt nước mắt ngựa đó, lưỡi đao chợt dừng lại chốc lát. Cuối cùng hắn dần lòng nhắm mắt lại, vung đao chém xuống lần nữa...

Cái đầu ngựa đầm đìa máu bị mũi đao xiên lên. Thống lĩnh kỵ binh dùng sức hất cái đầu ngựa về phía trước.

Bịch! Đầu ngựa rơi xuống cát, hắn lập tức ấn tay lên mặt cát, mượn lực tung người bay về phía trước, mũi chân hạ xuống trên đầu ngựa, sau đó lại vung đao chém đầu con ngựa gần nhất, xiên lên, ném ra, mượn lực...

Trong số hai trăm kỵ binh không thiếu người phản ứng nhanh chóng. Một số quân sĩ lún không sâu đang hoảng loạn vùng vẫy được tiếng quát lớn của thống lĩnh làm bừng tỉnh, như người đuối nước đột nhiên vớ được cọc, tới tấp bắt chước làm theo, vung đao chém đầu ngựa, ném ra mượn lực, cực kỳ gian nan di động về phía trước, cố gắng tìm đường sống trong vùng cát lún.

Thống lĩnh kỵ binh không ngừng dùng hai cái đầu ngựa làm điểm mượn lực, nhảy ra gần ngàn mét. Dù cánh tay khỏe mạnh hơn người cũng dần cảm thấy mỏi như khó cưỡng. Đang tuyệt vọng, chợt thấy không xa trước mặt xuất hiện một vệt màu lục thấp thoáng, thống lĩnh kỵ binh vui mừng khôn xiết: "Ốc đảo! Phía trước chính là ốc đảo! Cố gắng lên, đến ốc đảo sẽ có thể sống sót!"

Các quân sĩ nghe vậy như nắng hạn gặp mưa rào, tinh thần lập tức phấn chấn, tới tấp đẩy nhanh tốc độ tiến lên.

Trên ốc đảo, trong rừng hồ dương, sát cơ trầm lặng.

Các tinh binh Hắc Vân kỵ ẩn mình trong chỗ khuất, giương cung đặt tên, cánh cung cong như trăng tròn, mắt nhìn chăm chăm phía trước, nhìn rõ cảnh tượng đội kỵ binh trọng giáp của đối phương rơi vào cát lún. Người ngựa đối phương bị chôn sống cực kỳ bi thảm, ngay cả các lính cũ dày dạn kinh nghiệm sa trường cũng không khỏi sợ hãi.

Tân binh doanh lần này cũng chọn lựa mấy lính mới năng lực xuất chúng đi theo rèn luyện, Hoàng Hổ Bằng chính là một trong số đó. Lần đầu tiên đi ra chiến trường, tận mắt thấy cát lún nuốt người, mặc dù chưa động đao động tên nhưng hắn vẫn cảm thấy đáy lòng lạnh buốt. Cảm giác hưng phấn và kích động khi xuất chinh lần đầu biến mất, nỗi sợ khi đối mặt với sống chết khiến hai tay cầm cung tên cũng không nhận được run rẩy.

"Nhóc con, tay run như vậy thì lát nữa kẻ mất mạng sẽ chính là ngươi". Một lính cũ bên cạnh liếc mắt nhìn sang, giọng nói không mang theo bất cứ tình cảm nào: "Không muốn chết thì cầm vũ khí của ngươi cho chắc".

Hoàng Hổ Bằng hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm tình, nhìn trộm Loan Loan nằm sát bên cạnh Lâu Dự cách đó không xa. Thấy vẻ mặt Loan Loan vẫn bình thường, thậm chí còn không quên lấy bánh ngọt trong túi ra ăn, hắn không khỏi bội phục, tiểu quý này mặc dù nhỏ tuổi nhưng gan lại rất lớn.

Lại nghĩ nếu không có Loan Loan dẫn đường, có lẽ lúc này người vùng vẫy kêu thảm trong cát lún chính là mình, tâm tình hắn trở nên phức tạp.

Lâu Dự chăm chú nhìn phía trước, im lặng tính toán khoảng cách giữa hai bên và tốc độ tên bắn ra. Thấy thời cơ đã đến, bàn tay phải đang giơ lên lập tức hạ nhanh xuống, một chữ lạnh như băng len qua kẽ răng: "Bắn!"

Quân sĩ Hắc Vân kị lập tức buông tay. Vù! Vù! Vù... Tiếng xé gió liên tiếp vang lên, hàng trăm mũi tên cùng bắn tới. Đầu mũi tên xé rách không khí, tàn nhẫn vô tình bắn về phía đám người đang di động gian nan trong cát lún.

Lúc này đám kị binh trọng giáp còn sót lại của đối phương vẫn vùng vẫy trong cát lún, đã lâm vào tuyệt cảnh, không ngờ trên ốc đảo tưởng như là nơi an toàn đó lại có mai phục. Toàn bộ bọn chúng đều nằm trong tầm bắn của cung cứng tên nhọn, con đường sống duy nhất cũng bị cắt đứt.

"Có mai phục! Mau tránh!" Đám người vùng vẫy trên cát lún lập tức rối loạn, nhưng biết tránh đi đâu? Người tay chân nhanh nhẹn gạt mũi tên bắn tới trước mặt, nằm bò xuống cát, cẩn thận trườn tới. Đại đa số người còn không kịp phản ứng, lập tức bị bắn thành con nhím.

Mây đen che kín bầu trời đại mạc, cuồng phong đột nhiên nổi lên. Tiếng kêu thảm thiết của quân sĩ và tiếng kêu ai oán của ngựa đàn xen vào nhau. Lúc này vùng cát lún đã trở thành một địa ngục đầm máu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6

Đúng lúc sắp vượt qua bao khó khăn chạy ra khỏi tử địa thì lại gặp phục kích, thù hạ tử thương nặng nề, thống lĩnh kị binh trợn rách khóe mắt, múa đao như gió gạt roi mây loạt mưa tên. Hết lớn một tiếng, vận nội lực, dùng mũi đao hắt đầu ngựa về phía ốc đảo, sau đó hít sâu một hơi, nhảy ra hơn mười trượng như chim ung tung cánh, mũi chân khê điểm lên đầu ngựa, vùng đao gạt tên, không ngờ lại dừng mảnh vượt qua cát lún đặt chân lên ốc đảo.

Sau khi đặt chân xuống đất, hắn lập tức nằm xuống lăn tròn đến phía sau một tảng đá lớn, nhanh chóng cởi bỏ mũ giáp trên người, tách ra thành từng phần rồi ném vào bãi cát lún. Những mảnh mũ giáp màu đen trải trên bãi cát lún màu vàng thành một chiếc cầu phao, một số quân sĩ khinh công tốt đã nhảy lên những mảnh mũ giáp mượn lực chạy đến ốc đảo.

Làm xong những việc này, thống lĩnh kị binh bỏ cây cung trên lưng xuống, nhặt mũi tên dưới đất, dùng tảng đá làm vật che chắn, một nửa người khuất sau tảng đá, quỳ một gối xuống đất, giương cung, ngắm chuẩn, bắn tên, mạnh mẽ phản kích. Hắn không ngại để lộ vị trí của mình, bất chấp sống chết yểm hộ cho các thủ hạ đang tìm đường sống trên vùng cát lún.

"Gã này được đấy!" Lâu Dự lộ vẻ tán thưởng, cầm lấy cây cung của mình, rút ba mũi lưu vân tiễn từ trong ống tên ra.

Bên này, thống lĩnh kị binh đang nghe âm thanh đoán vị trí, tìm cơ hội bắn chết kẻ thù nấp trong rừng.

Hắn là hổ bôn trung lang tướng của kị binh tinh nhuệ nhất nước Sóc, trình độ cưỡi ngựa bắn cung có thể xếp vào mười đại cao thủ nước Sóc. Lúc này mặc dù cực kỳ chật vật, hắn lại không hề hoảng loạn, một người một cung phản kích, mỗi mũi tên lại lấy một mạng, cực kỳ chuẩn xác, tạm thời ngăn chặn cơ mưa tên bắn tới từ trong rừng.

Nhân cơ hội này, lại có hơn mười quân sĩ chạy được đến ốc đảo, tới tập tìm chỗ ẩn nấp, học theo thống lĩnh, cầm lấy cung tên bắt đầu phản công.

Thống lĩnh kị binh đang hết sức chăm chú phản kích, đột nhiên trong lòng cảm nhận được nguy hiểm. Sự cảnh giác không hề có dấu hiệu báo trước này là kinh nghiệm có được sau vô số lần trải qua sống chết, rất ảo diệu khó nói nhưng lại cực kỳ chính xác.

Hắn vô thức dừng bắn tên, khê dịch cánh tay, ánh mắt như điện tìm kiếm nguồn gốc của cảm giác nguy hiểm này.

Đột nhiên tai hắn khê động, chỉ nghe thấy một tiếng dây cung bật lách lách vang lên, ngay sau đó một mũi tên xé rách không khí mà đến, mang theo tiếng rít thê lương, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Đầu mũi tên sắc nhọn không ngừng phóng đại trong mắt, đồng tử của thống lĩnh kị binh cấp tốc co lại. Hắn đã luyện cưỡi ngựa bắn cung rất nhiều năm, chỉ nghe tiếng xé gió của mũi tên đã biết người bắn lợi hại, độ chính xác, lực cánh tay, tốc độ tên toàn bộ đều đạt tới đỉnh cao, cực kỳ mạnh mẽ.

Không dám ngăn cản mũi tên này, hắn đành phải lăn sang bên cạnh, bị mũi tên này ép ra khỏi tảng đá che chắn.

Liên tục lăn mấy vòng, mũi tên bay qua sát bên tai, thống lĩnh kị binh vừa thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị đứng lên, không ngờ tiếng xé gió lại vang lên. Gần như không cho hắn bất cứ thời gian nào để thở dốc, mũi tên thứ hai đã nối đuôi bay tới, mang theo sát ý lạnh buốt, bắn thẳng đến vị trí yếu hại trước ngực hắn.

"Liên châu tiễn!"

Trong số phục binh của đối phương không ngờ lại có người biết bắn liên châu tiễn. Thống lĩnh kị binh khiếp sợ, người còn chưa đứng lên, đành phải chặt vật dùng cây cung trong tay đón đỡ. Nhưng mũi tên này vừa chính xác vừa mạnh mẽ, lực đạo cực lớn. Chỉ nghe thấy keng một tiếng, mặc dù đã chặn lại được mũi tên nhưng cây cung sắt lại bị sức mạnh cực lớn đánh bay ra ngoài, rơi thẳng xuống bãi cát phía sau.

Trước đó cực khổ tìm đường sống trong cát lún, hấn vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên, không hề kinh hãi. Nhưng lúc này mới chỉ tránh hai mũi tên, thống lĩnh kị binh đã ướt đầm toàn thân, sống lưng lạnh buốt.

Tay run nhè nhẹ, sắc mặt tái nhợt, hấn ngẩng đầu lên, còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán, hấn lại nghe thấy tiếng xé gió thê lương. Mũi tên thứ ba lập tức gào thét bắn thẳng đến mặt hấn.

Liên châu tiễn, còn là tam tiễn liên phát!

Lông măng sau gáy thống lĩnh kị binh dựng đứng, trong lòng rét lạnh.

Kị binh đánh trận đều là đội hình quy mô lớn xông lên, vạn tên cùng bắn, mỗi trận chiến đấu đều có thể rơi vào hỗn chiến, cho nên nguyên nhân chết thường gặp nhất của tướng lĩnh kị binh chính là chết vì tên lạc. Vì vậy, tướng lĩnh kị binh ưu tú phải vừa thiện xạ vừa có năng lực tránh tên.

Hấn thân là một trong mười siêu xạ thủ của quân đội nước Sóc, không chỉ trình độ bắn tên cao siêu mà khả năng tránh tên cũng rất tuyệt. Không ngờ trên ốc đảo giữa sa mạc này, còn chưa thấy mặt kẻ thù đã bị liên châu tam tiễn của đối phương đẩy vào tuyệt cảnh.

Mất thấy toàn thân bị tiễn ý bao trùm, muốn tránh cũng không được, hấn chỉ có thể mạnh mẽ lắc người thời gian cực ngắn, gắng gượng tránh ra điểm yếu hại.

Phập! Mũi tên đoạt mạng thứ ba cắm thật sâu vào vai trái hấn, không dừng lại mà tiếp tục đâm xuyên qua xương bả vai xuyên thủng cả vai trái hấn.

Gã thống lĩnh kị binh này cũng thật sự mạnh mẽ, bất chấp vai trái cực kì đau đớn, lại dừng cầm xông về phía trước, mũi chân điểm xuống đất nhảy tới hơn mười mét, đã tới gần cánh rừng hồ dương. Hấn đưa mắt nhìn, thấy một chàng trai trẻ tuổi đứng bên cạnh bụi cây, mặc trang phục màu đen, dáng người khỏe mạnh cao ráo, thẳng tắp như một ngọn thương, tay trái cầm cung, tay phải vừa rời dây cung, hiển nhiên chính là người vừa bắn ra ba mũi tên đoạt mạng vừa rồi.

Không ngờ một xạ thủ có tiễn pháp cao siêu như thế lại là một thanh niên tuần tú.

Đầu óc thống lĩnh kị binh nhanh chóng hoạt động. Trước lập kế hoạch dự định xâm nhập, sau lại mai phục trên ốc đảo ôm cây đợi thỏ, giờ đây lại bày ra tiễn trận dày đặc sát khí. Sức sát thương mạnh mẽ, biểu hiện bình tĩnh lạnh lùng, đây đều phải tỏ phi thông thường, rõ ràng chính là quân chính quy huấn luyện kĩ càng.

Hấn rất rõ ràng, quân chính quy có thể xuất hiện trên đại mạc này chỉ có thể là Hắc Vân kị của Đại Lương. Mà người có thể huấn luyện binh sĩ đến trình độ này, không cần nói nước Lương, ngay cả Đại Sóc cũng không được mấy người như thế. Gã áo đen trẻ tuổi tiễn pháp như thần này là ai?

Chẳng lẽ là... Thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự? Không sai, nghe nói thế tử Lăng Nam vương cũng chỉ tầm tuổi này.

Thống lĩnh kị binh cảm thấy hơi khó tin. Hấn đã quen nhìn các tướng sĩ mạnh mẽ, chỉ cảm thấy chàng trai trước mặt quá mức tuần tú, quả thực có thể gọi là ngọc thụ lâm phong, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể luyện được kĩ xảo liên châu tam tiễn đó?

Có điều thống lĩnh kị binh nhanh chóng khẳng định ý nghĩ của mình. Không ngờ thế tử Lăng Nam vương của Đại Lương lại đích thân dẫn quân vào đại mạc, sau đó gấp thiết kị nước Sóc trước vùng cát lún, lại vượt qua cát lún một cách thần kì, lên vào ốc đảo thành công, cho thiết kị nước Sóc một đòn trí mạng.

Không có thời gian than thở số mình quá nhỏ, dẹp bỏ hết kinh ngạc trong lòng, thống lĩnh kị binh rút bội đao ra khỏi vỏ, hét lớn một tiếng: "Là Hắc Vân kị, xông vào trong rừng, giết hết bọn chúng".

Lúc này kị binh nước Sóc còn lại hơn ba mươi người. Những người này có thể sống sót trước cát lún và mưa tên, về thân thủ đều là người mạnh tuyệt đối trong đội ngũ này. Lúc này đã không có đường lui, dục vọng cầu sinh mãnh liệt kích thích sự tàn nhẫn trong lòng ngực, lại nghe thấy kẻ phục kích âm hiểm trong rừng này là kẻ thù truyền kiếp Hắc Vân kị, toàn bộ kị binh nước Sóc đều cảm hận rút bội đao ra, bất chấp sống chết xông về phía trước.

Khoảng cách giữa hai bên thu hẹp, cung tên mất sức tấn công hữu hiệu. Soạt soạt soạt! Hắc Vân kị cũng rút bội đao ra xông tới nghênh đón kị binh trọng giáp đối phương đang lao tới. Song phương chuyển sang giáp lá cà, đao chém vào người, máu tươi tung tóe, cực kì thảm thiết.

Thống lĩnh kị binh nhìn Lâu Dự chăm chăm, ánh đao như chớp chém về phía Lâu Dự.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Tiếng chém giết rung trời vang lên trên ốc đảo nhỏ bé. Hắc Vân kị mặc dù đông người, lại lấy khỏe đánh mệt, nhưng đối phương là giặc cùng đường, mỗi kẻ đều mới bò từ cát lún ra, gần như đã là người từng chết một lần.

Như mảnh thú sập bị kéo ra lò mổ, không phản kháng nhất định sẽ chết, phản kháng có lẽ còn có đường sống, tất cả mọi tàn binh đều đồ cả mắt, liều mạng lao tới.

Thống lĩnh kỵ binh nghiêng răng nghiêng lợi, hùng hổ vung đao chém về phía Lâu Dự.

Bất giác bắt vua trước, chỉ cần giết được thế tử Lăng Nam vương, chắc chắn ý chí chiến đấu của Hắc Vân kỵ sẽ tan rã, không đánh tự tan.

Khỏe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười lạnh, kéo Loan Loan đứng bên cạnh ra phía sau, rút đao nghênh địch.

Keng! Hai lưỡi đao chém vào nhau bắn ra mấy đóm lửa mắt thường nhìn thấy được. Không đợi đối phương biến chiêu, Lâu Dự khẽ động cổ tay, ánh đao mở rộng, ộp trời ngập đất, cuộn cuộn không ngừng, tạo thành một màn sáng, như thác nước từ trên trời trút xuống.

Thống lĩnh kỵ binh long hành hổ bộ, đỡ liên mấy đao. Hắn tự phụ lực cánh tay, thấy Lâu Dự trẻ tuổi, thoát nhìn cao ráo gầy gò, đoán lực cánh tay Lâu Dự không bằng mình, vì vậy có ý đồ dùng sức mạnh đánh văng đao của chàng.

Không ngờ sau khi liên tục cứng đối cứng đón mấy đao của đối phương, đối phương hoàn toàn không bị chấn động, chính mình lại thấy cánh tay đau nhức, không khỏi kinh ngạc trong lòng, biết đối phương mặc dù trẻ tuổi nhưng lại có nội lực thâm hậu, tuyệt đối không thể xem nhẹ. Lại thấy tình hình không ổn, những chiêu sau đó đều là sát chiêu người chết ta cũng sống không nổi, mỗi chiêu là một lần liều mạng.

Lâu Dự đương nhiên không chịu liều mạng với hắn, thanh đao trong tay chàng biến ảo khôn lường, hiểm ác cay độc, từng chiêu ổn định, từng thức nổi lên. Mặc dù là chiêu thức giết người tàn nhẫn cay độc, trong tay chàng lại trở nên hoa mỹ vô hạn, như mây trên núi sau cơn mưa, làm người ta cảm thấy tiêu dao tự tại.

Một người lừa giật búng búng, giết đồ cả mắt rồi, một người ánh mắt chăm chú, tính trước mọi việc, hai bên tạm thời khó phân thắng bại.

Loan Loan bị Lâu Dự kéo ra phía sau, vừa thoáng thấy đao pháp Lâu Dự sử dụng liền lập tức trợn mắt. Đây... đây chẳng phải bộ đao pháp Liên Y mà tia hay dùng nhất sao?

Bộ đao pháp này bề ngoài hoa lệ đẹp đẽ, biến ảo phức tạp, thực ra lại giấu kín những chiêu thức hiểm ác cay độc, như hồ sâu dưới thác nước lẫn tăn gọn sóng khi gió nhẹ thổi qua, thoát nhìn ánh sáng lấp lánh, đẹp đẽ vô cùng, kì thực lại hung hiểm âm hàn, dòng chảy ngầm cuộn cuộn, sát cơ vô biên.

Dung Diễm phong thái tuấn nhã, lúc biểu diễn bộ đao pháp này càng tỏ ra nhẹ nhàng thoát tục, nhân hạ ung dung.

Loan Loan vẫn cho rằng thiên hạ không có người nào thích hợp dùng đao pháp này hơn tia.

Không ngờ lúc này lại thấy Lâu Dự dùng đúng bộ đao pháp đó. Chàng xuất thân quân đội, mảy kiếm mắt sáng, khí độ hiên ngang. Cùng một bộ đao pháp, trong tay chàng lại mang phong thái bất đồng, dường như dùng lưỡi đao sáng như tuyết tách ra một đóa hoa, vẻ đẹp rực rỡ mang theo ý sát phạt máu lửa, chiêu thức sắc bén, khí khái át người.

Loan Loan trợn mắt há mồm nhìn Lâu Dự, những đoạn trí nhớ đã phủ đầy bụi trong lòng dường như lại bị kéo ra.

Rất lâu sau khi tia chết, cô bé mới có thể tỉnh táo nhận thức rõ sự thật này. Từ đây mình lại một mình lẻ loi, không có người dạy mình võ công, không có người thổi sáo cho mình nghe, không có người dùng kim chỉ giúp mình may áo, không có người hát quân ca ru mình ngủ...

Giờ đây nhìn thấy bộ đao pháp quen thuộc, trái tim Loan Loan đau như muốn nứt, hai mắt nhìn Lâu Dự đăm đăm, lẩm bẩm nói: "Ông... ông... tại sao ông lại biết đao pháp của tia tôi?"

Đang chiến đấu say sưa, Lâu Dự quay lại thoáng thấy vẻ mặt Loan Loan, trong lòng lập tức rõ ràng, lưỡi đao nhanh chóng chuyển hướng, chiêu thức thay đổi, ý cảnh hoa mỹ xa xăm đột nhiên biến mất. Chàng không dùng đao pháp Liên Y nữa, đón một chiêu của đối phương, nói mà không quay đầu lại: "Đội đánh xong trận này, ta sẽ chậm rãi nói với ngươi".

Loan Loan buồn bã trong lòng, chán nản ngồi xuống đất ngăn người suy nghĩ. Cô bé không hề chú ý Lâu Dự và tướng lĩnh quân địch chiến đấu giằng co, càng ngày càng cách xa chỗ mình.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Loan Loan chợt thấy tiếng đao xé gió bên tai. Cô bé ngẩng đầu nhìn lên, một thanh đao đã chém tới đỉnh đầu.

Với thân thủ của Loan Loan, tình hình này mặc dù nguy ngập nhưng cũng không phải không thể tránh được. Tuy nhiên lúc này tâm tình kích động, đầu óc hỗn loạn, Loan Loan chỉ ngỡ ngàng nhìn lưỡi đao chém xuống, lại không có bất cứ phản ứng nào.

Đúng lúc này một bóng người xông tới chặn ở phía trước Loan Loan, giờ ngang lưỡi đao mạnh mẽ cản lại thanh đại đao đó.

Gần như đồng thời, một bóng người khác lao tới, bay lên đá tên tàn binh vừa vung đao chém Loan Loan ra thật xa.

"Tiểu quý, nghĩ cái gì đấy? Đây là chiến trường, người chán sống rồi à?" Triệu Vô Cực thu chân lại, tức giận chửi bới âm ỉ.

Loan Loan như vừa tỉnh mộng, lấy lại tinh thần tập trung quan sát. Không ngờ người vừa xông tới trước mặt cản đao cho mình lại là Hoàng Hỏa Bằng.

"Người..." Loan Loan nhìn "kẻ thù" của mình, về mặt ngờ ngẩn.

Hoàng Hòa Bằng lau mặt, cười ngây ngô: "Huynh đệ Loan Loan, trước đây là ta không tốt, người đừng để trong lòng".

Loan Loan vốn chính là một người cởi mở hiểu chuyện, thấy một người cao to như Hoàng Hòa Bằng phải đỏ mặt xin lỗi mình, trong lòng cũng cảm thấy áy náy. Cô bé vừa định nói gì đó thì ánh đao bên cạnh lại lóe lên, mấy tàn binh tiếp tục lao tới.

"Mấy tên dõ hoi các người, giờ là lúc hàn huyên à? Còn không mau đánh tiếp?" Triệu Vô Cực luống cuống tay chân, lại đá bay một tàn binh địch rồi quay lại quát mắng.

Loan Loan điều chỉnh tâm tình, hơi áy náy ậm ờ một câu, chuẩn bị động thủ. Không ngờ còn chưa nói xong, một cái đầu người đâm đĩa máu bay tới rơi xuống dưới chân, hai mắt tròn tròn vẫn chưa nhắm lại, cực kì thê thảm đáng sợ.

Loan Loan hoảng sợ kêu to một tiếng, nhảy lên cao ba thước, sau đó đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong tầm mắt toàn là máu.

Hai bên trên ốc đảo đã chém giết hỗn loạn, ánh đao không ngừng lóe lên, chân tay văng khắp nơi, máu chảy thành sông, tiếng rống giận, tiếng kêu thảm, tiếng đao kiếm chém vào người hòa vào nhau cực kì thê lương.

Loan Loan từ nhỏ đã sống trên thảo nguyên đại mạc rộng lớn, dù cũng từng giết lợn rừng, săn sói hoang, nhưng cảnh tượng đầm máu nhất cũng chỉ là giao sói hoang săn được cho Trương đồ tể ngoài thành Lương Châu lột da đi bán.

Từ nhỏ đến giờ, Loan Loan đã bao giờ nhìn thấy cảnh giết chóc đầm máu như thế này? Một người vừa rồi vẫn còn chạy nhảy bình thường, một giây sau đã biến thành một xác chết không đầu. Đồng đội trước đó còn anh dũng giết địch, một giây sau đã ôm cánh tay cụt máu trào như suối kêu gào đau đớn.

Đây chỉ là một trận chiến quy mô nhỏ mà đã lạnh lùng tàn khốc đến mức làm mọi người như rơi xuống địa ngục a tì.

Ở đây chỉ có hai việc, giết người, hoặc bị giết.

Thì ra chiến trường thật sự lại đáng sợ như vậy.

Loan Loan đứng sững sờ tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ trán xuống, bàn tay nắm đao run nhè nhẹ, nhưng làm thế nào cũng không chém ra được.

Một tàn binh xông tới chỗ Loan Loan. Người này chỉ còn lại một cánh tay, toàn thân đầy vết thương, nhát đao chém tới hoàn toàn không có nhịp điệu và kết cấu, hoàn toàn chỉ dựa vào sự mạnh mẽ dũng mãnh, vung đao chém giết theo bản năng.

Loan Loan vô thức giơ đao ngăn cản, lại bị sát khí của đối phương ép cho liên tiếp lui lại mấy bước.

Triệu Vô Cực và Hoàng Hòa Bằng mặc dù ở gần đó nhưng đều bị quân địch cuốn lấy, không thể phân thân, sốt ruột đến mức điên cuồng hét lên: "Đồ đàn, xuất đao, đánh đi!"

Nhưng Loan Loan đã quá hoảng sợ, hoàn toàn loạn mất thế trận.

Một kẻ đã giết đến điên cuồng gặp một người đã sợ hãi đến ngờ ngẩn, kẻ giết đến điên cuồng lập tức chiếm thượng phong.

Đối mặt với người điên toàn thân là máu này, Loan Loan chống cự một cách hoảng loạn và bối rối, chỉ vung đao cản được vài cái, lại không có sức uy hiếp gì. Chỉ chốc lát sau, đao của tên tàn binh một tay đã sắp đâm vào bụng Loan Loan. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng xé gió sắc lạnh vang lên. Một thanh trường đao rít gào bay tới, bay qua sát trên đỉnh đầu Loan Loan, phụp một tiếng, đâm vào trán tên tàn binh đó.

Đầu tên tàn binh gần như bị chém bay một nửa, chỉ còn lại một con mắt đỏ ngầu tràn ngập giận dữ và khó tin, ngã ầm xuống đất, mang.

Máu tươi và não trắng bắn đầy mặt Loan Loan. Loan Loan sờ sờ chất lỏng trắng đỏ khả nghi trên mặt, hai mắt tròn trũng, đột nhiên kêu thảm một tiếng, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8

Bên kia, Lâu Dự thu chân vừa đá thanh trường đao lại, vội vàng xoay người trên không trung, vừa vận tránh được một nhát đao của thống lĩnh kỵ binh.

Vừa rồi nghe thấy Loan Loan gặp nạn, trong tình thế cấp bách, chàng bất chấp安危 của chính mình, mũi chân hất một thanh trường đao dưới đất lên, bay lên tung chân đá ra ngoài, giết gọn gã tàn binh đối diện với Loan Loan trong lúc tình thế của Loan Loan cực kì hiểm nghèo.

Vì vậy động tác né tránh của chàng bị chậm mất một lát, mặc dù đã tránh được chỗ hiểm, lại bị trường đao của đối phương chém một vết dài trên vai. Hoa máu nở bung, Lâu Dự không hề nhủ mảy, mũi chân điểm xuống đất mượn lực, thanh đao Yêu Nguyệt vẽ ra một đóa hoa, lại tấn công tới từ một góc độ khó tin.

Đối phương một chiêu đắc thủ, thừa cơ tiếp tục xông tới. Nhưng Lâu Dự không cho hắn cơ hội nữa, ánh đao đột nhiên sáng lòa, cả người bay lên, đã dùng tới sát chiêu.

Ánh đao lan rộng như quả bóng tuyết càng ngày càng lớn cuộn cuộn lấn đến. Sắc mặt thống lĩnh kỵ binh lập tức tái nhợt, ra sức vùng đao ngăn cản. Nhưng đao ý của đối phương quá mức mãnh liệt, như sóng lớn vỗ bờ liên miên không dứt.

Biển cả nổi giận, đá tảng cũng phải vỡ.

Thống lĩnh kỵ binh cảm thấy toàn thân bị áp lực cực lớn đè xuống, như rơi vào nước xoáy, bị đao ý của đối phương cuốn vào càng ngày càng sâu. Dù hắn vẫn múa đao kín không hề hở, nhưng đao của đối phương lại như nước thấm vào, lạnh lẽo thấu xương.

Trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác kì lạ, hắn còn chưa kịp hiểu là cảm giác gì thì Yêu Nguyệt đao của Lâu Dự đã lướt qua cổ hắn.

Máu nóng từ cổ phun lên mặt hắn. Giây phút cuối cùng, hắn mới hiểu được cảm giác kì lạ trong lòng mình vừa rồi là gì. Vốn dĩ đây chính là cảm giác của cái chết.

Lâu Dự thu đao đứng lại, quay sang nhìn về phía Loan Loan. Phát hiện tiểu quý này đang ngồi yên, ngay người nhìn xác chết không hoàn chỉnh dưới đất, chàng không nhận được thở dài. Khẽ tung người nhảy vài bước về bên cạnh Loan Loan, chàng chặn trước mắt Loan Loan, đưa tay kéo Loan Loan vào trong lòng, hành động mặc dù nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại hung ác: "Tiểu quý, muốn khóc thì khóc đi. Nói trước, chỉ cho phép khóc một lần này".

Loan Loan sắc mặt trắng bệch, tay tóm chặt vạt áo Lâu Dự, cố gắng nhịn khóc nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được bật khóc nức nở, nước mắt nước mũi và chất lỏng trắng đỏ trên mặt lau hết vào trước ngực Lâu Dự.

Triệu Vô Cực bên cạnh chém chết một tàn binh, nghe thấy tiếng khóc như sói tru, cực kì kinh ngạc quay đầu nhìn lại và lập tức trợn mắt há mồm. Không phải chứ? Thăng nhóc tiểu bá vương trên thảo nguyên này đang khóc, hơn nữa còn khóc khó coi như vậy?

Hoàng Hòa Bằng cũng há hốc mồm. Mấy ngày nay hình tượng của Loan Loan trong cảm nhận của hắn không ngừng bị lật đổ. Đầu tiên là một kẻ vô dụng được che chở dưới vây cánh của đại nhân vật, sau đó là cao thủ thân mang tuyệt kĩ không để lộ ra, sau đó là một lính tiên phong bình tĩnh tự nhiên, vừa trí tuệ vừa dũng cảm, và bây giờ...

Thì ra trước đó chẳng phải Loan Loan lâm nguy không sợ, cái gì mà lâm nguy không sợ chứ? Đó là tên tiểu quý này hoàn toàn không biết mình đã lâm nguy!

Toàn bộ binh tinh, ần ần, dừng cảm, kiên cường đều bị phủ định, Loan Loan một lần nữa thay đổi trong cảm nhận của Hoàng Hòa Bằng. Thì ra tiểu quý này chẳng qua chỉ là một kẻ mọt ướt nói khóc là khóc ngay.

Ôm lấy Loan Loan, Lâu Dự ngừng đầu đưa mắt nhìn quanh. Cuộc chém giết trên ốc đảo đã gần đến hồi kết thúc.

Đối phương chỉ dựa vào sự dũng mãnh để liều mạng chiến đấu. Nếu gặp phải quan quân châu phủ thông thường, không biết chừng bọn chúng có thể liều mạng tìm được đường sống thật. Đáng tiếc bọn chúng lại gặp phải Hắc Vân kỵ.

Giờ đây Đại Lương đã khác xưa nhiều lắm, Hắc Vân kỵ được Lăng Nam vương thành lập, bồi dưỡng, rèn luyện, đến lúc giao cho con trai thì đã là thần binh lợi khí chỉ chờ rút ra khỏi vỏ.

Lâu Dự cũng là một nhân vật mạnh mẽ. Dưới sự huấn luyện rèn giũa của chàng, Hắc Vân kỵ tỏa sáng chói lọi, kiếm ra khỏi vỏ lạnh cả Cửu Châu, đã là một đội quân thiết huyết khiến các bộ lạc biên giới vừa nghe đã sợ, quân Sóc cũng không dám dễ dàng chọc ghẹo.

Giờ đây lấy khỏe đánh mệt, lấy nhiều địch ít, toàn diệt quân địch chỉ là vấn đề thời gian. Giai đoạn giằng co lúc đầu đã kết thúc, ngoài mấy người bị thương nhẹ, trận này Hắc Vân kỵ toàn thắng.

Đại đa số binh sĩ Hắc Vân kỵ đã bắt đầu thu dọn chiến trường. Trên ốc đảo khắp nơi là xác chết, máu tươi thấm xuống cát vàng tạo thành một mảng loang lổ đỏ vàng trên ốc đảo.

Trận đã đánh xong, Loan Loan vẫn gục đầu vào trong lòng Lâu Dự, khóc kinh thiên động địa, nước mắt như mưa.

Sau khi khóc lớn một trận hôm Dung Diễm chết, cô bé bắt đầu cuộc sống một mình, không còn rơi nước mắt lần nào nữa, chỉ có lúc mơ thấy tía thì khóc một chút, lúc tỉnh lại khóe mắt vẫn còn vết nước mắt.

Mới đầu có lẽ là Loan Loan quá sợ, nhưng khóc một lát lại nghĩ đến những chuyện khác. Nhớ tới tía, nhớ tới thân thể của mình, Loan Loan càng thêm đau buồn, không làm sao kìm được nước mắt, khóc như sấm dậy, nước mắt tuôn trào.

Khóc lóc trên chiến trường đã đủ mất mặt, tiểu quý này lại còn khóc thoải mái như vậy, ngang nhiên như vậy, còn dùng vạt áo Lâu tướng quân để lau nước mũi. Các binh sĩ Hắc Vân kỵ cảm thấy vừa kì dị vừa buồn cười, tới tập quay lại nhìn về bên này.

Lâu Dự kéo Loan Loan vào trong lòng, hơi nghiêng người ngăn cản ánh mắt mọi người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn một lượt xung quanh. Ánh mắt lạnh lùng đưa tới đâu, các quân sĩ tò mò muốn xem chuyện cười rùng mình tới đó, toàn bộ đều rụt đầu xuống.

Loan Loan vẫn không hay biết gì, tiếp tục khóc cực kì thương tâm.

Lâu Dự cảm thấy trong lòng như có một con mèo con dụi đầu vào ngực, khóc như nghiêng trời đổ nước, khóc như nước ngập ba quân, chỉ chốc lát vạt áo đã ướt một mảng lớn. Nhưng Lâu Dự không những không giận mà còn thầm thở phào nhẹ nhõm. Chàng vẫn lo lắng tiểu quý ừ động trong lòng quá sâu, tâm tình nặng nề sớm muộn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Lần này khóc lớn quá thật rất kịp thời, xem như phát tiết hết tâm tình ứ đọng đã lâu, thành ra lại là chuyện tốt.

Đội tiếng khóc của Loan Loan dần dừng lại, Lâu Dự vuốt tóc Loan Loan, hỏi như không có chuyện gì xảy ra: "Có mệt không?"

Loan Loan nấc lên một cái, nghẹn ngào gật đầu.

Lâu Dự bế Loan Loan lên, ngồi xuống đặt Loan Loan gối đầu lên đùi mình, chậm chậm vỗ lưng Loan Loan, nói: "Thế ngủ một lát đi".

Tay Loan Loan vẫn nắm chặt vạt áo Lâu Dự không thả ra, mắt lại không chịu được chậm rãi nhắm lại. Mặc dù trong lòng người này có mùi sắt và máu tươi nhưng lại làm cô bé cảm thấy vô cùng yên ổn, như một chiếc thuyền con giữa sóng to gió lớn gặp được bến cảng, làm mọi người chỉ muốn bám chặt vào, không muốn rời xa.

Loan Loan lẩm bầm mấy câu, mơ mơ màng màng, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Lâu Dự cúi xuống nhìn Loan Loan ngủ say rồi ngẩng đầu gọi: "Triệu Vô Cực!"

Triệu Vô Cực chợt nhớ trước đó đã hứa với Loan Loan sẽ cướp bội đao của tướng quân nước Sóc cho Loan Loan, nhưng tướng quân nước Sóc lại bị thế tử giết gọn, dù thế nào cũng không thể đi cướp chiến lợi phẩm của thế tử được. Tại sao vừa rồi không hạ thủ nhanh một chút để đoạt lấy đồ thù của thế tử?

Đang ảo não đắm ngực giậm chân, đột nhiên nghe thấy thế tử gọi, Triệu Vô Cực vội vàng chạy tới. Nhìn thấy thế tử bế Loan Loan, vụng về vỗ lưng dỗ tiểu quý ngủ, hần lại lập tức trợn mắt, than thở hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt. Thế tử Lăng Nam vương oai hùng hiền ngang không ngờ lại đồ trẻ con ngủ như một phụ nữ, nói ra ai tin được?

Lâu Dự đâu biết gã này đang suy nghĩ lung tung những gì, cẩn thận luôn tay xuống dưới gáy Loan Loan để đầu gối không làm Loan Loan khó chịu, hạ lệnh: "Lệnh mọi người chuẩn bị một chút, trời vừa tối chúng ta sẽ đi ngay".

Triệu Vô Cực nhìn về phía vùng cát lún rộng mênh mông, lại nhìn Loan Loan đang ngủ say trong lòng Lâu Dự, gãi gãi đầu, rụt rè nói: "Thế tử, tiểu quý này ngủ rồi, ai dẫn chúng ta đi ra khỏi cát lún?"

Trời tối càng không đi ra ngoài được, chẳng lẽ thế tử bị thương ở đầu rồi? Hần oán thầm một câu, chợt phát hiện vạt áo trên vai Lâu Dự thấm ướt, máu tươi theo áo rò xuống mặt cát, hiển nhiên là đã bị thương. Do chàng mặc áo đen nên mới không nhìn rõ được.

"Thế tử bị thương rồi!" Triệu Vô Cực kinh hãi, vội vàng lấy kim sang được.

Lâu Dự sợ đánh thức Loan Loan trong lòng, thân thể không hề nhúc nhích, lắc đầu nói: "Vết thương nhỏ thôi, ra ngoài tính tiếp".

"Nhưng không có tiểu quý này dẫn đường, chúng ta mò mẫm ra ngoài có nguy hiểm quá không? Hay là đánh thức tiểu quý dậy, hoặc nghỉ một đêm ở đây, ngày mai mới đi ra?" Triệu Vô Cực do dự.

Lâu Dự đưa mắt nhìn ra xa, khoe miệng khê nhếch lên: "Bảo các người chuẩn bị thì cứ chuẩn bị, nói nhảm nhiều quá! Trời tối là chúng ta có thể đi ra ngoài".

Thế tử nói được là được. Mặc dù Triệu Vô Cực không hiểu ra sao, nhưng hần lại có một sự tín nhiệm gần như hoang đường đối với Lâu Dự. Thấy Lâu Dự khẳng định chắc chắn, Triệu Vô Cực tràn ngập lòng tin nhận lệnh mà đi.

Sau khi nhận lệnh, các binh sĩ Hắc Vân kị tới tập chuẩn bị chờ xuất phát.

Sắc trời tối dần, màn đêm buông xuống, đại mạc mênh mông, trời sao lấp lánh như biển.

Đột nhiên có tiếng kêu kinh ngạc vang lên trên ốc đảo. Triệu Vô Cực đang nhắm mắt dưỡng thần nhảy dựng lên, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hai mắt lập tức trợn tròn như mắt trâu.

Chỉ thấy một dải sáng kéo dài từ bên kia sa mạc đến tận ốc đảo, lấp lánh ánh huỳnh quang xanh lét, như ngân hà chảy xuống phàm trần, lại như một cây cầu bằng ngọc thạch được bắc trên sa mạc, hoà lẫn với ánh sao trên trời, đẹp không sao tả xiết.

"Đi theo dải sáng là có thể ra ngoài". Lâu Dự bế Loan Loan đang ngủ say lên, quay lại gọi thủ hạ, sau đó dẫn đầu đi vào vùng cát lún.

Thì ra lúc đi vào vùng cát lún, Lâu Dự vừa đi vừa dùng bột huỳnh quang đánh dấu đường. Kì thực hành động này đã được suy nghĩ chu đáo, đề phòng

vạn nhất Loan Loan chết trận hoặc trọng thương không thể chỉ đường, mọi người cũng không bị mắc kẹt trong ốc đảo không ra ngoài được.

Triệu Vô Cực rất thán phục, ánh mắt nhìn Lâu Dự trở nên hết sức phức tạp. Tuổi còn trẻ mà hành sự kín kẽ chu đáo, giọt nước không lọt như vậy, thể tử oi là thể tử, một kẻ yêu nghiệt như thể tử sao lại được sinh ra trên đời?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Giấc ngủ này của Loan Loan rất sâu. Lúc tỉnh lại không biết đang ở nơi nào, Loan Loan mơ màng nhìn quanh, phát hiện mình đang nằm trong một chiếc lều nhỏ, trên người đắp một chiếc áo khoác màu đen.

Cùng với hành động ngồi dậy của Loan Loan, chiếc áo khoác tuột xuống, Loan Loan thấy trên cổ áo có thêu một chữ Lâu bằng kim tuyến.

Loan Loan dụi mắt, vươn vai một cái, ôm lấy áo khoác, vén rèm đi ra khỏi lều.

Một vành trăng lạnh cong cong treo nghiêng nghiêng mé chân trời. Đại mạc cuối thu lạnh lẽo, giữa đất trời dường như sinh ra một tầng ánh sáng, chậm rãi ngưng kết trên đại mạc, từ từ tỏa ra khí lạnh thấu xương.

Hít một hơi không khí mát lạnh thật sâu, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Loan Loan đưa mắt nhìn quanh, xung quanh rải rác những đồng lửa. Loan Loan nhìn mặt đất dưới chân, lại phát hiện mình không còn đứng trên ốc đảo mà đang ở trên một bãi hoang mạc ngoài vùng cát lún.

Giẫm chân lên mặt đất chắc chắn, Loan Loan gãi đầu, về mặt ngữ nghĩa, lẩm bẩm: "Lạ thật, bọn họ làm sao đi ra được?"

Trong bóng đêm lạnh lẽo, Lâu Dự ngồi một mình bên đồng lửa cách đó không xa, trên tay cầm một cái giũa nhỏ chế tạo tinh xảo, đang chăm chú mài thứ gì đó.

Chàng đã bỏ mũ sắt, chỉ dùng một sợi dây màu đen buộc tóc. Vài sợi tóc mai buông xuống bên tai, nhẹ nhàng đung đưa theo gió khiến chàng càng thêm phóng khoáng.

Loan Loan đi tới, đặt mông ngồi xuống gần đồng lửa, ngượng ngùng đặt chiếc áo khoác trên tay xuống bên cạnh Lâu Dự, hỏi nhỏ: "Tôi đã ngủ bao lâu?"

Lâu Dự không ngước mắt lên, chăm chú mài tấm da hươu trên tay, nói: "Không lâu lắm".

"Tôi ngủ thì các ông đi ra thế nào?"

"Đi bằng chân".

Loan Loan nhếch miệng, không còn hỏi nữa.

Sức mạnh Lâu Dự thể hiện trước đó đã khiến Loan Loan hiểu rõ, nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Vị tướng quân trẻ tuổi này mặc dù da trắng thịt mềm, đẹp đến mức quá đáng, nhưng tuyệt đối không phải một tên ái. Tuyệt kĩ tam tiễn liên phát đó đến giờ vẫn khiến cô bé hoa mắt mê mẩn không thể tin được. Đây... đây vẫn là một người bình thường sao?

Đã không phải người bình thường thì không thể dùng tư duy của người bình thường để đánh giá được. Như vậy trong tình hình không có người dẫn đường, chàng có thể dẫn quân đi ra khỏi vùng cát lún cũng không phải chuyện gì kì lạ.

Trời đêm tĩnh lặng, nhất thời không biết nói gì, Loan Loan đành phải ôm gối ngồi bên đồng lửa, ngăn người nhìn ánh lửa bập bùng.

Rất lâu không ai nói gì.

Trời đất hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng đồng lửa lách tách. Hai người ngồi yên lặng hai bên đồng lửa, ánh lửa vàng chiếu lên mặt người đối diện tỏa ra vàng sáng êm dịu rõ ràng, ngay cả lông mi cũng được nhuộm một màu ấm áp.

Loan Loan vốn đã không giỏi ăn nói, gặp người không muốn nói lại càng không biết nên nói gì. Không tìm được, cô bé đành phải ngậm miệng, ngồi nhàm chán đếm những ngọn lửa. Một ngọn, hai ngọn...

Đợi một lát nữa, cả hai vẫn không nói được gì. Loan Loan cảm thấy không ngồi nổi nữa, liền định đứng dậy đi về.

Đúng lúc này Lâu Dự đột nhiên mở miệng phá vỡ sự yên lặng khó xử giữa hai người.

"Lần đầu tiên ra chiến trường, suýt nữa ta tè ra quần".

Trong gió đêm lạnh lạnh, giọng chàng như mây trắng sau cơn mưa, dịu dàng mà trong trẻo.

Loan Loan đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng lên, buột miệng nói: "Ông lừa tôi".

"Ta lừa ngươi làm gì? Đánh một trận mà không chạm được vào kẻ thù lần nào, về đến doanh trại là bắt đầu nôn, hai ngày không ăn được cơm". Lâu Dữ nói về chuyện mất mặt của mình, trên mặt lại không hề có một chút xấu hổ nào mà chỉ có nụ cười nhẹ nhàng: "Phụ vương của ta tức giận đến mức vật trụi râu, suốt nửa trạc xuất thẳng khuyến tử này khỏi gia môn, may mà bị mẹ ta ngăn cản".

Loan Loan khóc lớn một trận trên ốc đảo, mặc dù khóc rất đã đời, nhưng sau đó nghĩ lại hết sức mất mặt. Đang cực kì xấu hổ, nghe thấy vị tướng quân trẻ tuổi thoạt nhìn mạnh mẽ vô cùng này cũng có một quá khứ mất mặt như vậy, cô bé lập tức thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thậm chí nghĩ rằng mình cũng không phải quá mức kém cỏi. Chứ sao, ngay cả tướng quân cũng suốt nửa tề ra quân, mình khóc một trận thật sự không có gì đáng nói.

Trong lòng vui vẻ, nói chuyện cũng dễ dàng hơn, hai mắt long lanh lấp lánh dưới ánh lửa, Loan Loan nói với vẻ hăm mộ: "Có mẹ tốt thật. Mẹ ông nhất định rất dịu dàng, rất xinh đẹp, đúng không?"

Lâu Dữ dừng tay, nhớ tới bà mẹ xuất thân con nhà tướng của mình, cười khổ nói: "Xinh đẹp thì quả là có, nhưng dịu dàng thì chưa chắc. Khi còn bé ta bị mẹ đánh rất thảm".

Loan Loan tròn tròn mắt, không tin được: "Mẹ ông lại đánh ông? Bà ấy đánh có đau không?"

Về mặt Lâu Dữ đau khổ: "Hai tay bà kéo được cung một thạch, vung đao chém chết hổ sông Chuông, ngươi nói xem đánh có đau không?"

Loan Loan hăm mộ đỏ cả mắt, lẩm bẩm nói: "Ông được mẹ đánh, tốt thật".

Lâu Dữ suốt nửa không cảm được chiếc gựa trên tay. Đây... đây là logic kiểu gì?

Lại thấy đôi mắt như hươu con của Loan Loan tràn ngập hăm mộ, Lâu Dữ biết Loan Loan bơ vơ từ nhỏ, hăm mộ người ta có cha có mẹ, trong lòng liền cảm thấy đau xót thương cảm, rất không thoải mái, dường như chỉ mong có thể lập tức đi cướp một bà mẹ về cho tiểu quý này để tiểu quý có thể tươi cười.

Tâm tình khó chịu này đến rất đột ngột mà lạ lẫm. Lúc đó Lâu Dữ không hề rõ, tâm tình này có một cái tên khoa học, gọi là thương yêu.

Kiểm chế tâm tình kì lạ trong lòng, Lâu Dữ vỗ xuống cát bên cạnh, nói: "Tiểu quý, ngồi sang bên này".

Loan Loan có một sự thân cận như trực giác của các loài vật nhỏ đối với vị tướng quân trẻ tuổi này. Mặc dù đa số thời gian chàng luôn lạnh như băng, không thích nói cười, lần đầu gặp mặt còn dùng quý kế lừa gạt, nhưng Loan Loan vẫn chắc chắn chàng là người tốt, là một người sẽ tốt với mình giống như tía.

Lúc này nghe Lâu Dữ gọi, Loan Loan nghe lời chuyển sang ngồi xuống bên cạnh chàng mà không cần nghĩ ngợi, cái cảm nhận như cánh hoa sen gập ghềnh tựa vào trên cánh tay Lâu Dữ, hàng lông mi thật dài chớp chớp vui vẻ, tò mò nhìn tấm da hươu trên tay chàng, hỏi: "Ông đang làm gì vậy?"

Lâu Dữ cười cười, hai tay vẫn không dừng lại: "Đội lát nữa ngươi sẽ biết".

Ngón tay Loan Loan vô thức vẽ trên cát, cố nghĩ ra chuyện để nói: "Ông biết không, tiểu Hắc chính là tôi và tía bé từ vùng núi Tuyết Phong này về".

"Ồ".

"Mẹ nó bị thợ săn bắn chết. Mặc dù nó không cha không mẹ, nhưng nó có tôi nên cũng sống rất vui vẻ".

"Đúng vậy, tiểu Hắc thoạt nhìn cũng có vẻ rất sung sướng". Lâu Dữ nghĩ đến hình ảnh tiểu Hắc ăn đến mức da bóng loáng, uể oải ngửa bụng phơi nắng, thậm chí bật cười. Đúng là loại háu ăn như ngươi mới đi nuôi một con báo đen hiếm thấy thành một con lợn béo tròn.

Nhìn chăm chăm tấm da trên tay Lâu Dữ, sờ sờ cảm thấy dường như chàng đang làm thứ binh khí nào đó, Loan Loan liền dương dương tự đắc lôi ra thân nhân duy nhất mình có thể khoe khoang.

"Có mẹ đương nhiên tốt, mặc dù tôi không có mẹ nhưng tôi có tía. Tía cũng biết làm rất nhiều thứ, tía là người thông minh nhất thiên hạ".

Giọng nói non nớt mang đầy ý khoe khoang ngây thơ khiến ai nghe cũng phải động lòng.

Lâu Dữ nghĩ một lát, buông mắt, gật đầu nói: "Tía ngươi quả thật rất thông minh".

Loan Loan nhìn chàng, nhớ tới cảnh tượng mình tận mắt nhìn thấy trên ốc đảo, tâm tình thấp thỏm, không biết nên vui hay buồn. Cô bé cắn môi, do dự một hồi lâu, cuối cùng hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi nhất đêm nay: "Có phải ông... biết tía của tôi không?"

Lâu Dữ không nói, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu không thấy đáy như sao lạnh mé chân trời cuối xuân, nhẹ nhàng nói: "Loan Loan, tía ngươi có lẽ là một cố nhân đã rất lâu không gặp của ta".

Quyển 3 - Chương 10

Tim Loan Loan đập thình thịch như trống. Cô bé và Dung Diễn sống nương tựa lẫn nhau mười năm, trong cảm nhận của Loan Loan, tía là người thân cận nhất của mình. Có lúc Loan Loan cũng nghĩ, một nhân vật tài hoa tuyệt thế, thiên hạ ít có như tía tại sao lại mai danh ẩn tích giữa đại mạc khô cằn một mạch những mười năm?

Ban đêm xảy ra biến cố bất ngờ một năm trước khiến Loan Loan lờ mờ hiểu được một chút. Tía đợi ở đây, có lẽ là vì người phụ nữ gọi là công chúa An Ninh đó. Công chúa An Ninh đã chết, tía cũng đã chết. Tía đau khổ chờ đợi mười năm trên đại mạc, lại vẫn không gặp được công chúa An Ninh lần cuối cùng.

Là ai đã hại bọn họ phải đau khổ bị thương như vậy?

Vừa nghĩ đến ánh mắt Dung Diễn trước khi chết, Loan Loan đã cảm thấy trong lòng đau như dao cắt. Cô bé đã thề nhất định phải đòi lại công bằng cho tía và công chúa An Ninh. Nhưng ngay cả tía tên là gì mình cũng không biết. Tía là ai, đến từ đâu, tất cả đều hoàn toàn không biết gì cả, sao có thể nói đến báo thù?

Mỗi lần nghĩ đến điều này, Loan Loan lại cảm thấy rất chán nản.

May mà trời còn thương, để Loan Loan gặp được một người có thể biết tía, cô bé làm sao có thể buông tha? Tối nay Loan Loan cứ áp a áp úng, cố gắng tìm chuyện để nói, nhất quyết bám lấy không đi chính là để hỏi thăm chuyện này.

Lúc này lại nghe thấy Lâu Dự mở miệng, Loan Loan kích động đến mức đỏ mặt, lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi, vội vàng ghé sát vào người Lâu Dự: "Ông biết tía tôi thật sao? Trước hết nói với tôi tía tôi tên là gì, được không?"

Lâu Dự dừng công việc trong tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhớ tới vị cố nhân vừa là thầy vừa là bạn đó, ánh mắt thăm sâu mang sự thương cảm âm thầm.

Chuyện năm đó kinh thiên động địa, dính dáng đến chuyện riêng tư của hoàng gia, cũng trở thành tâm bệnh của một vị quý nhân, đến nay vẫn không có người nào dám nhắc tới một câu một chữ. Dù nhiều năm đã qua, vết thương lại vẫn như chưa lành sẹo, chỉ chạm vào lại chảy máu, không biết chừng còn làm liên lụy người khác.

Mà người Dung Diễn không muốn làm liên lụy nhất chính là đứa bé trước mắt này. Giờ đây Dung Diễn đã chết, mình không thể làm trái với nguyện vọng của Dung Diễn được.

Chàng lại nhìn Loan Loan, chỉ thấy Loan Loan hơi ngẩng đầu lên, vệt nước mắt vẫn còn trên má, đôi mắt hơi sưng lên vì khóc, lại sáng lấp lánh, lộ ra sự chờ mong khao khát.

Chàng không đành lòng, đưa tay vuốt mái tóc Loan Loan, nói khẽ: "Loan Loan, tía ngươi không nói chuyện của ông ta đương nhiên là có lí do của ông ta, có lẽ sau này ngươi tự nhiên sẽ biết, còn bây giờ thì không nên hỏi".

Ngay cả ông cũng không nói sao? Loan Loan cảm thấy cực kì thất vọng, ánh mắt ảm đạm, lại cúi đầu về nguyệt ngọc trên cát, từng giọt những mắt chảy xuống trên gương mặt như cánh sen tạo thành một hồ cát nho nhỏ.

Nhìn từ mặt bên, chỉ thấy khóe mắt Loan Loan hơi đỏ, môi khẽ mím lại, chỉ nhìn cũng cảm thấy chua xót trong lòng.

Lâu Dự thở dài đau xót, cái giữa trên tay lượn một vòng, cắt mảnh da hươu đã mài xong thành sợi dài, cầm lấy bộ phận bằng sắt đã chế tạo xong để dưới đất lên, cẩn thận dùng sợi da quấn lại. Sau đó chàng mài nhẵn những chỗ gồ lên, lại dùng dây buộc vào hai đầu thanh sắt, lắp đặt lò xo máy móc, cầm trong tay thử kéo mấy lần rồi mới hài lòng đưa cho Loan Loan, lớn tiếng nói: "Đàn ông con trai lúc nào cũng khóe thì còn ra gì nữa? Cái này cho ngươi, xem xem có vừa tay không?"

Loan Loan khịt mũi, cầm lấy xem. Đó là một chiếc nỏ xinh xắn, đai đồng khảm ngọc, thân nỏ bọc da hươu, bộ phận lò xo còn cẩn thận dùng dây sắt quấn hai lớp, mài nhẵn nhụi để tránh đâm vào tay.

"Ngươi còn quá nhỏ, lực cánh tay không đủ, cung cứng trăm cân là không thể dùng được. Chiếc nỏ này nhẹ nhàng, dùng lò xo, có thể bắn nhiều mũi tên một lượt, dùng để phòng thân thì không thể tốt hơn". Lâu Dự mỉm cười nói.

Loan Loan cầm chiếc nỏ lên ngắm nghía, càng nhìn càng thích, vui mừng khôn xiết, lập tức nín khóc mỉm cười: "Ông làm à?"

"Đúng vậy". Lâu Dự gật đầu không hề ngượng ngùng. Thế mà cũng hỏi được, vừa rồi chẳng phải ngươi đã nhìn thấy ta làm sao?

"Tía tôi..."

Biết ngay là người lại nói tía người cũng rất giỏi làm vũ khí mà. Lâu Dự thấy không ổn, mình không dễ gì chuyển được đề tài, không thể để tiểu quý này lại vòng về được, vội vàng nói: "Tiểu quý, ta mất thời gian nửa tháng mới làm xong, chẳng lẽ người không nói được một câu cảm ơn à?"

Loan Loan đang cúi đầu nghịch chiếc nỏ, cảm thấy kích cỡ vừa phải, tinh xảo nhẹ nhàng, yêu thích không muốn rời tay, biết Lâu Dự chế tạo cho riêng mình, trong lòng rất cảm kích. Nghe Lâu Dự nói vậy, Loan Loan ngẩng đầu, cười rất thành khẩn: "Ồ, cảm ơn ông".

Cô bé cắn đôi môi đỏ hồng, cảm thấy một câu cảm ơn không đủ thể hiện thành ý, lại lấy mấy chiếc bánh ngọt đã không nhìn ra hình thù từ trong bọc hành lý mang theo người ra, ân cần đưa tới trước mặt Lâu Dự: "Ông có đói không? Ăn bánh đi!"

Đối với Loan Loan, những chiếc bánh ngọt này là thứ tốt nhất, đáng giá nhất trên người, chính mình cũng không nỡ ăn, cho Lâu Dự ăn là cực kì nể mặt.

Lâu Dự không hề ngại, cầm mấy miếng bánh cho vào trong miệng, nhanh chóng nhai rồi nuốt vào, mồm kiểng nhướn lên: "Ngọt thật".

Loan Loan cũng ăn hai cái bánh ngọt, gói ghém kĩ càng phần còn lại rồi mới cho vào trong bọc hành lý, sau đó vui sướng cầm lấy chiếc nỏ ngắm vào cón cát phía trước định bắn thử, lại phát hiện không có tên, lập tức hỏi: "Tên đâu?"

Lâu Dự cười nhạt, móc ra một túi tên nhỏ tinh xảo, lại không đưa ra, vịn vai Loan Loan, hỏi dịu dàng: "Loan Loan, ta tên là gì?"

Loan Loan ngần ra. Lưu Chính gọi chàng là thế tử. Đám Triệu Vô Cực gọi chàng là tướng quân. Minh thì bình thường luôn bồ bã, cứ ông ông tôi tôi mà gọi. Đã quen biết bao nhiêu ngày mà đến giờ mình lại thật sự không biết vị tướng quân trẻ tuổi rất tốt với mình này tên là gì.

Lúc này thấy Lâu Dự hỏi, Loan Loan bất giác hơi ngượng ngùng, tay cầm nỏ, đỏ mặt nói ấp úng: "Ông tên là... Tướng... tướng..."

"Ta họ Lâu, không phải Tướng Tướng". Lâu Dự hừ một tiếng.

Loan Loan lập tức ngậm miệng, con người dẻo dắc đáo quanh, không dám mở miệng nữa.

Lâu Dự cũng không làm khó Loan Loan, rút một mũi tên trong túi ra, lại cầm lấy chiếc nỏ, khắc một chữ Dự chính tề lên thân nỏ.

Chữ Dự này lấy tên làm bút, lấy nỏ làm giấy, cứng cáp sắc sảo, làm mọi người đã nhìn thấy là không quên được.

Lâu Dự chỉ chữ này, nói nhỏ: "Lâu Dự, tên ta".

Loan Loan nhận lấy chiếc nỏ, nhìn kĩ chữ đó, nhớ kĩ từng nét chữ, gật đầu nói: "Nhớ rồi. Ông tên là Lâu Dự".

Giọng cô bé gọi hai chữ Lâu Dự non nớt trong trẻo như vàng anh hót, làm người đối diện cảm thấy khoan khoái từ đầu đến chân như được uống một cốc nước ô mai ướp lạnh giữa trưa hè nóng nực. Lâu Dự không nhịn được vuốt tóc Loan Loan, đặt chiếc nỏ và túi tên vào tay cô bé, cất tiếng cười vang: "Nào, để ta dạy người dùng thế nào".

Lâu Dự cầm tay Loan Loan, đặt ba mũi tên lên rãnh tên, ngắm chuẩn cón cát đối diện, bấm lẫy. Vù vù vù! Tam tiễn liên phát, cả ba mũi tên bắn chính xác vào cón cát. Ba mũi tên bắn ra, không ngờ trên cón cát lại chỉ có một lỗ nhỏ, độ chính xác quả thật kinh người.

Loan Loan mừng rỡ không thôi, quay lại nhìn về phía Lâu Dự, nói: "Thật sự tốt quá, độ chính xác và tốc độ đều rất tốt".

Lâu Dự đi tới nhặt mũi tên về, đặt vào tay Loan Loan, cười nói: "Chiếc nỏ này được chế tạo đặc biệt, khuyết điểm duy nhất chính là mũi tên bắn ra quá khó lắm. Ta làm lâu như vậy mà cũng chỉ làm được mười mũi tên, người phải sử dụng tiết kiệm một chút".

Loan Loan cất tên vào túi, buộc vào bên hông như bảo bối, vỗ vỗ túi tên, cười nói: "Biết rồi, không đến thời điểm mấu chốt tuyệt đối không dùng".

Cô bé đảo mắt mấy vòng, lập tức chuyển giọng, lộ ra vẻ mặt tham lam như mèo con thấy cá tươi: "Nhưng lúc rảnh rồi ông không thể làm thêm mấy mũi được sao?"

Nhìn thấy hai mắt Loan Loan tỏa sáng, chỉ còn thiếu nước phát quang lập lòe, Lâu Dự không nhịn được cười, tiện tay cốc một cái lên trán cô bé: "Lòng tham không đáy! Hôm khác ta sẽ dạy người, muốn dùng thì tự đi mà làm".

Loan Loan xoa trán cười ngượng ngùng.

Hai người ngồi bên đồng lửa, lại trò chuyện vô thưởng vô phạt. Chủ yếu là Loan Loan nói, còn Lâu Dự thì chỉ lắng nghe.

Nào là nơi đâu trên đại mạc có hang chuột cát, nơi đâu có thể tìm được sói, nơi đâu có thỏ béo nhất, tính tình đáng ghét của đại Hồng từ đâu mà có... Nói một hồi lại quay về Dung Diễn, nào là thực ra tía cũng rất thích ăn, có lần tía làm thuốc cho nhằm được liệu làm hại mình đau bụng ba ngày, tía rất thích một người đẹp, vân vân. Qua lời kể sinh động của Loan Loan, những ngày tháng tía còn sống rất vui vẻ thú vị, dường như cuộc sống trên hoang mạc biên cương này còn sung sướng hơn cả hoàng cung quý phủ, hoàn toàn không có một chút vất vả nào.

Lâu Dự vừa nghe vừa cười, mới đầu còn lo Loan Loan lại nhớ tới chuyện của Dung Diễn, sau đó thấy Loan Loan nói liến thoắng rất vô tâm, nụ cười không mang một chút u ám nào, liền biết Loan Loan đã tạm thời gác việc này lại, không hề quá mức ứ đọng.

Lâu Dự thầm khen trong lòng. Nâng lên được, đặt xuống được, không dây dưa, không tự trói buộc mình, đó là chuyện đàn ông trưởng thành bình thường cũng chưa nhất định có thể làm được. Loan Loan tuổi còn nhỏ lại có tâm cảnh rộng rãi như vậy, quả thật hiếm thấy.

Bên kia Loan Loan không ngừng lái nhải, bên này Lâu Dự cũng không thấy phiền, ngược lại không ngừng gật đầu tương đối phối hợp, tỏ ra rất hứng thú nghe Loan Loan kể chuyện.

Đồng lửa bập bùng, ánh lửa chiếu vào khiến gương mặt hai người đều mang màu sắc ấm áp.

Thoáng chốc đã đến đêm khuya, Loan Loan vẫn không ngừng nói, giọng nói càng ngày càng nhỏ, dần dần biến thành thì thào, mí mắt như nặng ngàn cân, lại vẫn nắm chặt áo Lâu Dự không chịu buông tay: "Ông đừng ngủ vội, tôi còn có rất nhiều chuyện kể cho ông nghe".

Lâu Dự cúi xuống nhìn. Vừa bảo chàng không được ngủ vội, chính tiểu quý này lại không mở mắt ra được nữa, đầu gật không ngừng như gà mổ thóc, cuối cùng không chịu được nữa, vô thức dựa đầu vào vai Lâu Dự.

"Gi thế? Lại ngủ à?" Lâu Dự cười thầm, nhìn tay chân Loan Loan gầy gò, không thể hiểu được tại sao tên này ăn tốt ngủ tốt mà vẫn cứ gầy như vậy?

Ban đêm cuối thu, trời lạnh như nước. Có lẽ cảm thấy hơi lạnh, Loan Loan đang ngủ chợt dựa sát vào người Lâu Dự.

Lâu Dự cởi áo khoác ra đắp lên người Loan Loan, nhẹ nhàng kéo Loan Loan lại gần hơn một chút. Cô bé lẩm bẩm tìm một vị trí thoải mái trên hõm vai Lâu Dự, thở dài hài lòng, chìm vào giấc ngủ say.

Lâu Dự cúi xuống nhìn tư thế ngủ của Loan Loan, khoe miệng hơi cong lên, cảm thấy trong lòng như tan chảy. Ánh trăng dần nghiêng, in bóng hai người kéo dài trên cát.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 11

Nơi cắm trại cách vùng cát lún không xa. Sáng hôm sau, Loan Loan huyết một tiếng sáo gọi đại Hồng không biết đang tránh gió gặm cỏ ở nơi nào. Lâu Dự cũng phát ra tín hiệu cho đám người Lưu Chính.

Chẳng bao lâu sau, đại Hồng dẫn đàn ngựa hết sức phấn khởi vội vã chạy tới, Lưu Chính cũng dẫn đội chạy tới, hai bên hợp lại. Sau khi hai bên trao đổi sơ qua về tình hình của mình, Lâu Dự liền hạ lệnh dùng tốc độ cao nhất chạy tới núi Tuyết Phong.

Cuộc chiến ở vùng cát lún, Hắc Vân kỳ toàn diệt đội kỵ binh trọng giáp của quân địch, bên mình không có ai chết trận, giành toàn thắng, sĩ khí phấn chấn. Cho nên lúc này mặc dù về mặt vẫn lạnh lùng như cũ nhưng trên gương mặt các binh sĩ Hắc Vân kỳ ít nhiều cũng mang vẻ hân hoan phấn khởi.

Đêm qua Loan Loan ngủ rất ngon, lại được một chiếc nỏ rất hài lòng, tâm tình vui sướng như có thể bay lên, lúc này phấn chấn chạy đầu tiên, lúc hứng lên còn vẩy tay lớn tiếng hét lên, lại cao giọng hát một bài quân ca lạc điệu.

Trên đại mạc mênh mông, giọng hát trong trẻo non nớt du dương trầm bổng trong gió, mặc dù giai điệu không hề đúng nhưng lại có một ý vị khác lạ.

Cùng với tiếng hát, nét cười trên gương mặt các tướng sĩ càng ngày càng rõ. Có những quân sĩ lớn mật cũng cất tiếng hát theo. Đều là đàn ông thiết huyết sa trường, giọng hát phóng khoáng không có bất cứ sự chài chuốt nào, đơn giản trực tiếp từ trong lòng ngực tràn ra, tiếng quân ca hào khí ngút trời.

Đêm qua Lâu Dự gần như không ngủ vì sợ đánh thức Loan Loan, đến lúc trời sắp sáng mới chợp mắt được một lúc. Lúc này cảm cương đi trong tiếng hát, nhìn bóng lưng vui vẻ phấn chấn của Loan Loan trong nắng mai, nụ cười như trăng thanh sao sáng.

Không ngủ không nghỉ vội vã hành quân giết địch như vậy vốn là chuyện thường đối với chàng, lúc buồn ngủ quá, ngồi trên ngựa cũng có thể ngủ được, vì vậy một đêm không ngủ hoàn toàn không đáng kể chút nào, chỉ là dưới mắt xuất hiện hai quầng thâm đáng ngờ.

Lưu Chính nhìn Loan Loan, lại nhìn hai quầng mắt thâm của thế tử nhà mình, âm thầm than thở. Dựa vào vai thế tử ngủ, đây là ước mơ của bao nhiêu khuê tú danh môn, thực nữ thế gia trong kinh thành, tiểu quý, người có biết người được lợi lớn thế nào không?

Đội ngũ phi nhanh, dãy núi Tuyết Phong sừng sững kéo dài liên miên càng ngày càng rõ ràng. Nhìn thấy núi mà chạy chết ngựa, mặc dù dãy núi xem như ở ngay trước mắt, nhưng phải chạy khoảng nửa ngày nữa mới có thể tới nơi.

Thấy đã tới gần dãy núi Tuyết Phong, Lâu Dự rải toàn bộ thám báo trong đội ngũ ra ngoài. Đám tinh nhuệ của thám báo doanh do Triệu Vô Cực dẫn đầu tách ra từng tổ hai người, lấy đội kỵ binh làm trung tâm, phân tán ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng tiến lên dò đường.

Loan Loan nhìn mà không hiểu ra sao, quay lại thắc mắc: "Vì sao phải dò đường? Núi Tuyết Phong ở ngay trước mắt, chẳng phải cứ chạy thẳng tới là được sao?"

Lâu Dự nhìn phía trước không chớp mắt, nói: "Đối phương cũng không phải ngu ngốc, bốn phương tám hướng không biết bố trí bao nhiêu lính gác. Chúng ta cứ tiến lên như vậy, bảo đảm chưa tới năm dặm trước chân núi đã bị chặn đánh rồi."

Loan Loan vỡ lẽ, lần này không phải đuổi thỏ mà là thả chim ưng bắt chuột cát.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Lâu Dự, đội ngũ chạy tiếp được vài dặm đã thấy sau cồn cát ven đường có vết máu chảy ra, một người đàn ông mặc quần áo dân thường bị lưỡi đao chém ngang đầu, mặt bị chém thành hai nửa, đã chết không có gì phải nghi ngờ, xem tình hình là bị tấn công bất ngờ không phòng bị kịp, vẻ kinh ngạc và phẫn nộ còn lưu trong đáy mắt.

Đám người Lâu Dự đều mặt không đôi sắc, ngựa không dừng vó chạy thẳng qua, thậm chí còn không buồn liếc mắt nhìn lấy một lần.

Chỉ có Loan Loan tròn mắt, thấy đối phương bị chết tương đối khó coi, cô bé khó chịu nôn khan một chút.

Đám Triệu Vô Cực đều đã được huấn luyện chuyên môn, lúc này quét ra ngoài theo hình quạt, nhanh chóng phán đoán nơi đối phương ẩn thân qua sự thay đổi của môi trường xung quanh rồi giết chết.

Sau cồn cát, một người đàn ông áp tai xuống đất nghe ngóng, đột nhiên sắc mặt đại biến, đang chuẩn bị nhảy lên ngựa. Triệu Vô Cực neho mắt lại, từ xa xa đã nhìn thấy bóng dáng đối phương, đặt tên giường cung, mũi tên như sao băng, tiếng dây cung bật vừa vang lên, mũi tên đã đến phía sau đối phương, bắn xuyên vào đầu, máu tươi tung tóe.

Mũi tên báo hiệu của đối phương còn cầm trong tay, chưa kịp buông ra đã chán nản ngã xuống..

Cùng lúc đó, tại các vị trí trên hình rẽ quạt lấy đội kỵ binh làm trục tâm thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu đau đớn, ánh đao lóe lên, máu tươi tung tóe.

Giờ khắc này là thảm báo đầu với thảm báo, cuộc chiến giữa những kẻ cùng nghề tỏ ra rất chuyên nghiệp và máu lạnh, so bì tốc độ của ai nhanh hơn, mất ai tinh tường hơn.

Trong lúc các thám báo tinh nhuệ lạnh lùng giết chóc mở đường, tốc độ của đội kỵ binh Hắc Vân kỵ không giảm, chạy một mạch tới gần chân núi Tuyết Phong với tốc độ cực nhanh.

Từ xa xa có thể nhìn thấy lều bạt dưới chân núi, còn có khói trắng lượn lờ bay lên giữa những mái lều. Lâu Dự ánh mắt sắc bén, ra hiệu cho thuộc hạ thúc chiến mã tăng tốc lao tới.

Truy Phong bốn vó tung bay, nhanh như sao băng, dẫn theo đội ngũ Hắc Vân kỵ như kiếm sắc ra khỏi vó, xông tới với xu thế không thể ngăn cản.

Vũ khí mạnh mẽ nhất của đội kỵ binh không phải đao tên, không phải sức mạnh, mà là tốc độ. Mà tốc độ của chiến mã cần một khoảng cách nhất định mới có thể phát huy tối đa. Khoảng cách dài như vậy đủ để tốc độ của chiến mã được nâng lên cực hạn.

Lâu Dự lớn tiếng hạ lệnh: "Xung phong với tốc độ cao nhất!"

Đội kỵ binh lập tức tăng tốc, tiếng vó ngựa như sấm cuốn theo cát bụi đầy trời. Bị khí thế này kích động, không kiềm chế nổi sự sôi trong lòng, đám lính mới như Hoàng Hòa Bằng ngồi trên lưng ngựa, không nhịn được gào thét ầm ỹ.

Đội Hắc Vân kỵ lấy Lâu Dự làm mũi nhọn, như một mũi tên rời cung bắn thẳng tới doanh trại của kẻ thù dưới chân núi. Cùng lúc đó các thám báo rải ra ngoài từ các phương hướng tới tập phi nhanh về, tạo thành hai mũi thọc sườn hoàn mỹ vào doanh trại kẻ thù.

Các quân sĩ nước Sóc đóng giả thổ phi trong doanh trại đang chuẩn bị đặt nồi nấu cơm, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã nhìn thấy một đội kỵ binh màu đen chinh tề hồ hết xông tới, mang theo hơi thở lạnh lùng chết chóc.

"Giết!" Bội đao của Lâu Dự ra khỏi vỏ, mang theo ánh sáng chói mắt, dẫn đầu vọt vào doanh trại kẻ thù, vung tay chém gục một người.

Đám Lưu Chinh phía sau theo sát xông vào, gươm cao chiến đao chặt chém như bẻ cành khô.

Tốc độ của chiến mã và sức mạnh cánh tay chiến sĩ tạo thành lực xung kích không gì cản nổi. Quân địch không kịp phản ứng, căn bản không nghĩ tới đội kỵ binh màu đen này lại có thể từ trên trời giáng xuống lặng yên không một tiếng động ở chỗ sâu trong đại mạc này, đánh thẳng vào doanh trại của bọn chúng quá mức chính xác, quá mức tàn nhẫn.

Đám lính gác được tung ra trước đó làm ăn kiểu gì mà không có bất cứ tin tức nào truyền về?

Không có thời gian oán giận đồng đội không làm tròn chức trách, cũng không có thời gian suy nghĩ đội kỵ binh màu đen này rốt cuộc đến từ đâu, thậm chí ngay cả thời gian cầm đao phản kích cũng không có, đám "thổ phi" trong doanh trại lũ lượt bị lưỡi đao sáng như tuyết chém gục, bị chiến mã lao tới mạnh mẽ đánh bay.

Lưỡi đao của Lâu Dự sắc bén không gì cản nổi, nhưng bất kể đâm chém thế nào chàng vẫn luôn bảo vệ Loan Loan phía sau.

Đi theo sau lưng một người mạnh mẽ như vậy, Loan Loan hoàn toàn không có cơ hội ra tay, trên chiến trường khản trương quyết liệt lại không hề có việc gì dễ làm, đành phải nhìn đông nhìn tây, có đủ thời gian để thích ứng với điều kiện trên chiến trường.

Là một lính mới, đây là sự đả ngộ hiểm thấy và cao cấp đến mức nào?

Hoàng Hòa Bằng trên mặt đầy máu, ra sức chém chết một người, chợt nhìn thấy Loan Loan áo dác nhìn quanh với vẻ mặt tê ngắt, lập tức suyết nửa học máu.

Cùng là lính mới, mình thì đang đánh nhau sống chết, mà anh bạn nhỏ này lại đi theo ăn bám phía sau tướng quân, đúng là.. đúng là... đúng là quá không có thiên lí.

Hình ảnh yếu đuối, kinh hoàng, ngây ngốc của Loan Loan trên ốc đảo lại hiện lên trước mắt, Hoàng Hòa Bằng thở dài một tiếng, nghĩ bụng tên cộc nhà cháy này dù võ nghệ cao cường nhưng lại ngớ ngẩn, lúc hấn khóc, ngay cả chính mình cũng thấy mà xót xa. Nếu như Lâu tướng quân không bảo vệ hắn, sợ là chính mình cũng sẽ không nhìn được che chở hắn chút ít.

Thế là hắn lại nuốt vào ngụm máu đang định học ra, cam chịu số phận quay lại vùng đao chém giết.

Doanh trại này mặc dù lớn nhưng lại không nhiều người, chỉ có khoảng trăm người, hoàn toàn không có cơ hội trả đòn khi bị Hắc Vân kị bất ngờ ập tới tấn công, vừa mới đối mặt đã chết quá nửa.

Đám tàn binh cố gắng cướp đường bỏ chạy, lại bị các thám báo tinh nhuệ thọc sườn ngăn chặn.

Đây là một trận giết chóc có chuẩn bị, có kế hoạch, không hề lo lắng chuyện thắng bại. Tốc chiến tốc thắng như gió thu quét lá rụng, cuộc chiến nhanh chóng đến hồi kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 12

Lâu Dự ghim ngựa thu cương, đứng ở vị trí trung tâm, lạnh lùng nhìn thủ hạ của mình thu dọn chiến trường.

Lưu Chính xách một tên tù binh tới, quát hỏi: "Các người tổng cộng có bao nhiêu người? Binh lực chính hiện ở đâu?"

Tên tù binh này rất có khí phách, mặc dù đầy người là máu, bộ dáng chật vật, lại trợn mắt trừng trừng, mặc kệ Lưu Chính quát hỏi đánh đập, vẫn cắn chặt răng không nói câu nào.

Lâu Dự lại tán thưởng thái độ của hắn. Thấy đối phương thà chết chứ không chịu khuất phục, chàng cũng không tra tấn bức cung, chỉ hạ lệnh gọn gàng đơn giản: "Giết, an táng tử tế".

Lưu Chính biết tính khí Lâu Dự nên cũng không cãi nhai, tự tay rút đao chuẩn bị chém. Không ngờ đao vung được một nửa lại bị Lâu Dự quát dừng: "Chờ đã".

Đao của Lưu Chính dừng lại trên không trung. Hắn quay lại nhìn về phía Lâu Dự, ánh mắt nghi hoặc. Chẳng phải thế tử vừa nói phải giết sao?

Lâu Dự kéo cương cho Truy Phong hơi nghiêng người, liếc một cái về phía sau lều, nói: "Ai bảo người động thủ ở đây? Qua bên kia".

Lưu Chính kinh ngạc. Thế tử điện hạ luôn luôn sát phạt quả quyết, có bao giờ lè mề như vậy? Lại thấy vị trí của chàng sau khi kéo ngựa đứng nghiêng vừa đủ để ngăn cản ánh mắt của Loan Loan phía sau, hắn lập tức hiểu ra. Thì ra thế tử không muốn để tiểu quý nhìn thấy cảnh tượng đầu rơi máu chảy đáng sợ.

Nhưng đây là chiến trường, liếc mắt nhìn quanh, đâu đâu cũng toàn là xác chết, sợ là tiểu quý đã nhìn chán từ lâu rồi. Bây giờ mới nhớ đến việc bảo vệ tâm hồn trẻ con thì có phải là quá muộn không?

Thảm khinh bị phương thức giáo dục lộn xộn lung tung không hề có trật tự của thế tử điện hạ, Lưu Chính thở dài trong lòng, vâng một tiếng, lệnh thuộc hạ kéo tên tù binh kia ra chỗ khuất phía sau lều..

Chiến trường bừa bộn, Lâu Dự đưa mắt nhìn bốn phương. Những chiếc lều này mặc dù đã được cải tạo lại, nhưng từ các chi tiết như góc lều, dây buộc lại có thể thấy được đều là kiểu cách của quân đội nước Sóc, ước chừng hơn ngàn chiếc.

"Lưu Chính, người nghĩ thế nào?" Lâu Dự liếc chéo, nhìn chiến tướng tùy tùng tín nhiệm nhất của mình.

"Nhiều lều như vậy, quân số của đối phương không ít, ít nhất cũng có hơn ngàn người". Lưu Chính phân tích: "Nhưng vừa rồi chúng ta xông vào, lại chỉ tiêu diệt không đến trăm người. Chủ lực của bọn chúng chắc hẳn tất cả đều ở trong núi này, trải lưới lũng diệt người Sơn Dương. Xem ra chúng ta chạy tới kịp thời, bọn chúng còn chưa đắc thủ. Người Sơn Dương quả nhiên mạnh mẽ, vẫn cầm cự được đến tận bây giờ".

Mặc dù Hắc Vân kỳ chỉ có hai trăm người, rõ ràng quân số đối phương nhiều gấp mấy lần mình, nhưng giọng nói của Lưu Chính lại tương đối bình tĩnh, không hề có bất cứ sợ sệt hay kinh hãi gì, dường như chỉ bình thản nói ra một sự thật mà thôi.

Hắn đi theo Lâu Dự nhiều năm, không phải lần đầu tiên lấy ít đánh nhiều, kì binh tập kích. Uy danh hiển hách của Hắc Vân kỳ chính là được tạo dựng qua rất nhiều chiến dịch khác thường như thế.

Hết lần này tới lần khác không ngại khổ cực đường dài tập kích, hết lần này tới lần khác mai phục cả đêm trong sương giá lạnh, hết lần này tới lần khác lấy ít đánh nhiều. Lâu Dự bao giờ cũng như một ngọn cờ được đúc bằng thép ròng, xông lên đầu tiên, giết đến cuối cùng, dẫn theo Hắc Vân kỳ giành được những thắng lợi như có thần phù hộ.

Chỉ cần có sự tồn tại của Lâu Dự, tướng sĩ Hắc Vân kỳ sẽ như gà chọi say đòn, không biết mệt mỏi, không sợ gian nan, không ngại sống chết. Nếu nói theo cách đơn giản thông tục hơn thì chính là tương đối yên tâm.

Là một thiếu niên thiên tài mười tuổi đã có thể đánh cho tên thiếu gia bất hảo ngổ ngược nhất kinh thành rằng rơi đầy đất, mười ba tuổi đã nói chậm rãi trước mặt hoàng thượng: "Bình giả, quý đạo dã", mười lăm tuổi đã có thể làm cho xạ thủ lợi hại nhất trong quân thua tâm phục khẩu phục, Lâu Dự thể hiện đầy đủ thiên phú quân sự của chàng trên chiến trường, phong cách tác chiến quý dị biến hóa, không thể đoán trước, dũng mãnh vô bì khiến quân địch chỉ nghe đã thấy sợ.

Vì vậy Lưu Chính rất có lòng tin, kế tiếp nên đánh thế nào, chắc hẳn thế tử điện hạ đã có tính toán rõ ràng.

Nếu cho hắn biết, lúc này nhìn dãy núi Tuyết Phong trải dài vô biên, trong lòng Lâu Dự cũng cực kì hoang mang, phỏng chừng hắn sẽ kinh ngạc rơi mất cằm.

Thực ra Lâu Dự cũng rất bất đắc dĩ. Một ngọn núi lớn như vậy, người Sơn Dương lại gọi ẩn nấp. Quân Sóc hàng ngàn người tìm kiếm ở vùng núi này hơn mười ngày còn đâu óc quay cuồng, khổ không nói nổi. Hai trăm người của mình tán ra đi vào tựa như nắm cát ném vào biển cả, sợ rằng không tìm nổi một bóng người, không cẩn thận còn mất liên lạc, bị kẻ thù đánh tan từng nhóm.

Chàng hoàn toàn không rõ trận tiếp theo nên đánh thế nào.

May mà ngoài bản thân Lâu Dự thì chỉ có thần tiên trên trời mới biết tình hình chân thực này.

Tướng sĩ Hắc Vân kỳ vẫn tinh thần sáng láng, lòng tin ngập tràn, từng đôi mắt đồng loạt nhìn chủ soái của mình, chỉ đợi chàng ra lệnh một tiếng.

Trước mắt bao người, Lâu Dự mặt không đổi sắc, quay sang kéo dài giọng nói: "Loan Loan, ngươi nghĩ nên đánh thế nào?"

Loan Loan mặc dù bị mùi máu tanh nồng nặc làm khó chịu, nhưng dù sao cũng không phải thiếu nữ sống trong khuê phòng, sau hai trận chiến đã dần dần thích ứng không khí chiến trường. Hơn nữa cô bé lại được biết Lâu Dự có quen biết tia, hơn nữa còn có quan hệ không tầm thường với tia, nếu không tại sao tia lại dạy đạo pháp Liên Y cho Lâu Dự?

Nghĩ đến chuyện trước đó mình còn khóc rất mất mặt trước mặt người ta, Loan Loan đỏ mặt tía tai, thẹn quá thành giận, sau này tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng đến uy danh cả đời của tia trước mặt bạn cũ của tia nữa.

Lúc này nghe thấy Lâu Dự hỏi, cho rằng chàng lại ra đề kiểm tra mình giống như trước, chính là cơ hội tốt để phát cờ đánh trống lấy lại uy danh, Loan Loan liền lấy lại tinh thần, suy tính cẩn thận một phen, đáp nghiêm túc: "Trước kia tia đã dẫn tôi đến núi Tuyết Phong, chữa bệnh cho người ở nơi này. Trong núi có nhiều cây cối rừng rậm, lại có rất nhiều bầy của thợ săn, đường rất khó đi, sợ ý một chút là sẽ lạc đường, có thể không đi ra được nữa. Nếu không có dân bản xứ dẫn đường mà cứ thế xông vào thì sẽ thiệt lớn".

Lâu Dự gật đầu: "Ồ, quả thật không thể lỗ mạng. Nếu ngươi là ta, ngươi sẽ làm thế nào?"

Lâu Dự hỏi câu hỏi đầu tiên, tướng sĩ Hắc Vân kỳ đều không hẹn mà cùng suy nghĩ, nghe Loan Loan trả lời đều cảm thấy hết sức có lí, không khỏi tới tấp gật đầu, cùng cảm thấy đứa bé này cũng không đơn giản, tuổi còn nhỏ mà có thể phân tích mạch lạc rõ ràng.

Không ngờ ngay sau đó Lâu Dự lại đưa ra câu hỏi thứ hai, nghe có vẻ độ khó lớn hơn, còn kì lạ hơn, không ngờ lại để Loan Loan suy nghĩ từ vị trí của mình, coi chính mình là tướng lĩnh dẫn quân để đề ra phương án hành quân đánh trận.

Mọi người không khỏi im lặng toát mồ hôi, mấy tướng lĩnh đã làm cha thì lấy thân phận của người từng trải, rất không đồng ý với phương pháp giáo dục trẻ con kiểu đốt cháy giai đoạn này của Lâu Dự.

Tướng quân à, dạy dỗ trẻ con không thể sốt ruột như vậy, dục tốc bất đạt, vừa biết đi đã bắt nó cưỡi ngựa, vừa có thể cầm đao đã bắt nó ra trận, thiên hạ làm gì có ai dạy trẻ con như vậy? Một câu hỏi khó như vậy, bọn ta cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt, tướng quân lại bắt một đứa bé mới khoảng mười tuổi suy nghĩ, không phải nói đùa sao? Không sợ làm đầu óc tiểu quý này nổ tung à?

Loan Loan cau mày suy ngẫm, nhớ lại tình hình trước kia tia dẫn mình vào núi. Tia đi đằng trước, mình đeo giỏ thuốc nhỏ đi theo phía sau, tiểu Hắc vẫy đuôi bám theo sau cùng. Gặp khe qua khe, gặp đỉnh vượt đỉnh, sơn đạo mặc dù quanh co nhưng đi cũng không quá gian nan, đó là nhờ cả tia và mình đều có khinh công cực tốt. Nếu lúc đó có một người khinh công hơi kém đi cùng thì mức độ khó khăn sẽ tăng lên gấp bội.

Nghĩ tới đây, Loan Loan trả lời dứt khoát: "Nếu tôi là ông, tôi sẽ tìm hai người khinh công tốt lên vào trong núi, tìm được nơi người Sơn Dương ẩn nấp,

nói với họ chúng ta đã đến".

Ánh sáng chột lóe trong mắt Lâu Dự, cho dù cách nói của Loan Loan non nớt, nhưng chàng vừa nghe đã hiểu rõ ý của Loan Loan, lập tức như bưng tỉnh ngộ, như có người vén ra một đám mây mù che trước mắt.

Không sai, bí mật lên vào, nội ứng ngoại hợp, bọc quân Sóc lại như nhân thịt sùi cảo. Tại sao mình lại không nghĩ tới nhỉ?

Trong lòng rất sáng khoái, Lâu Dự không nhịn được véo má Loan Loan, cười vang nói: "Nói hay lắm, cứ làm theo cách người nói".

"Cứ thể quyết định luôn à?" Loan Loan xoa bên má bị véo đỏ, há miệng cười ngây ngốc. Tía, tía xem, Loan Loan đã có thể đưa ra đề nghị đám tương quân đánh trận rồi. Nếu tía còn sống, nhìn thấy Loan Loan có triển vọng như vậy, không biết tía sẽ vui vẻ bao nhiêu.

Lựa chọn số ít người khinh công cao lại quen thuộc rừng núi để lên vào trong núi, mục tiêu nhỏ, đủ kín đáo, vừa có thể tránh thoát quân Sóc đang tìm kiếm trong núi, lại dễ dàng di động và tránh né, khi tất yếu còn có thể tiêu diệt những toán quân Sóc đi lẻ.

Khi nào liên lạc được với người Sơn Dương sẽ có thể nội ứng ngoại hợp, đánh cho quân Sóc trở tay không kịp.

Đám người Lưu Chính càng nghĩ càng cảm thấy kế hoạch này khả thi, nhất loạt tươi cười nhìn Loan Loan với ánh mắt tán thưởng, còn tưởng rằng Loan Loan mèo mửa vớ cá rán, ý tưởng tình cờ trùng hợp với tính toán của thế tử điện hạ, không biết thế tử điện hạ của bọn họ hoàn toàn không có tính toán gì trong vấn đề này.

"Trần Quý". Lâu Dự lớn tiếng gọi.

"Có thuộc hạ".

"Người dẫn người chốt chặn các ngã đường rồi núi, thấy quân Sóc rồi núi, gặp một giết một".

"Rõ!"

"Lưu Chính".

"Có thuộc hạ".

"Người dẫn những người còn lại ẩn nấp sau những cồn cát, một mặt phòng ngừa quân Sóc tiếp viện, mặt khác để nội ứng ngoại hợp. Một khi nhìn thấy tín hiệu, lập tức tạo thành đội hình tấn công, tiếp ứng người Sơn Dương từ trong núi đánh ra".

"Rõ!"

"Triệu Vô Cực".

"Có thuộc hạ".

"Người chọn năm mươi người khinh công tốt, lại quen thuộc địa hình rừng núi, hai người một tổ, tạo thành mạng lưới từ các phương hướng lên vào trong núi. Nhớ, gặp kẻ thù không được cứng đối cứng, không cho phép để lộ hành tung. Ai tìm được bộ lạc Sơn Dương trước thì lập tức phát tín hiệu liên lạc".

"Rõ!"

Sắp xếp xong hết thảy, Lâu Dự quay sang nhìn về phía Loan Loan, âm thanh kéo dài như dụ dỗ: "Loan Loan..."

Loan Loan hoàn toàn không biết mình đã bị tính toán, ngơ ngác nhìn lại: "Sao? Chuyện gì?"

Lâu Dự như cười như không, nói: "Nếu người vào núi thì cần chuẩn bị những thứ gì?"

Loan Loan đáp không cần suy nghĩ: "Cũng không có gì cần chuẩn bị, mang một chút đồ ăn là được".

Lâu Dự gật đầu, nhảy xuống ngựa, vẫy tay với Loan Loan: "Vậy thì tốt, xuống ngựa, cùng ta vào núi một chuyến".

"Tôi?" Loan Loan lộ vẻ kinh ngạc, chỉ vào mũi mình, nhìn đông nhìn tây. Ông khẳng định là gọi tôi chứ? Không lầm chứ? Dưới tay ông có bao nhiêu binh hùng tướng giỏi, chọn vài người có gì là khó, vì sao lại là tôi?

Lâu Dự nhàn nhã thu xếp hành trang, cỡi bò mủ giáp, bỏ cung tên và bội đao xuống, chỉ mặc trang phục màu đen gọn gàng, cầm vào hai ống gậy mỗi bên một thanh dao găm màu đen. Sau đó chàng phất bụi đất trên tay, bế Loan Loan từ trên ngựa xuống, cười nhạt nói: "Không sai, chính là người".

Lúc xuất phát, Lâu Dự kiên quyết dẫn Loan Loan không có bất cứ kinh nghiệm chiến trường nào, công phu cưỡi ngựa bắn cung cơ bản là không cùng nhau xuất chinh, mọi người đều không hiểu được, không hẹn mà cùng oán thăm vài câu, thế tử vô nhân tính, thế tử độc ác tuyệt tình, vân vân và vân vân.

Nhưng lần này Lâu Dự muốn cùng Loan Loan vào núi, đám người Lưu Chính lại tỏ vẻ như đây là chuyện đương nhiên.

Nhảm nhí, đương nhiên là người. Ở đây trừ người ra, còn tìm được người thứ hai có khinh công tốt hơn, quen thuộc rừng núi hơn, thông hiểu môi trường bản địa hơn người sao? Người không đi thì ai đi? Đứng nhìn thế tử bình thường kiêu ngạo như vậy, không biết chừng vào trong núi còn phải nhờ người chăm sóc ấy chứ.

Đám Lư Chính quả thực hận không thể kéo Loan Loan sang một bên, lại nhai dần dò một hồi lâu, chăm sóc tốt thế tử, đừng để thế tử bị lạnh, đừng để thế tử bị đói, đừng để thế tử bị thương...

Bên kia mọi người nhìn Loan Loan với ánh mắt tha thiết, bên này Loan Loan đang cò kè mặc cả với Lâu Dự, vẻ mặt cực kì bất mãn.

Loan Loan: "Đi vào có thể sẽ gặp hồ".

Lâu Dự: "Mười chiếc bánh tí bà pha lê".

Loan Loan cong miệng: "Có khả năng còn rơi vào bẫy của thợ săn".

Lâu Dự sắc mặt không thay đổi: "Thêm mười chiếc bánh cuộn hạnh nhân".

Loan Loan đảo mắt không ngừng: "Trên đó còn có vách núi rất sâu, vạn nhất trượt chân rơi xuống..."

Lâu Dự phát tay ngắt lời cực kì hào phóng: "Chốt một giá. Bánh trái cây tứ hỉ, bánh mứt mơ, bánh như ý, bánh cuộn vừng, bánh bơ đậu, bánh kem mứt táo, bánh khoai môn mỗi loại mười cái... Không, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, ăn đến lúc nào no căng bụng không ăn được nữa. Thế nào?"

Nghe tên đã ngắt vì ngọt rồi, những loại bánh ngọt này còn chưa bao giờ nghe nói đến, đừng nói đến chuyện từng ăn. Hai mắt Loan Loan lóe sáng, sắc mặt vui mừng muốn giấu cũng giấu không nổi. Cô bé nuốt nước miếng mấy cái, học dáng vẻ Lâu Dự, giơ tay lên vỗ vào tay Lâu Dự cực kì hào phóng, nói: "Thành giao!"

Lâu Dự vừa vỗ tay vừa trầm hạ quyết tâm, sau khi trở lại Lương Châu nhất định phải phái người đi bắt đầu bếp có tay nghề làm bánh tốt nhất trong kinh thành về. Với sức ăn của tiểu quý này, phòng chừng Cẩm Tú chẳng bao lâu nữa sẽ không đối phó nổi.

Loan Loan bắt chước Lâu Dự, cầm Li Quang vào ống giày, lại đeo chiếc nỏ vừa nhận được vào bên hông, còn không quên đeo bọc bánh ngọt lên lưng, kéo tai đại Hồng dặn dò mấy câu như chờ ta trở lại, không cho phép đi đuổi thú, vân vân.

Thực ra cũng không cần phải dặn dò. Trên đại mạc này, vua ngựa hoang chính là vua đại mạc. Không có Loan Loan bên cạnh chăm sóc, đại Hồng còn sống tự do thoải mái hơn.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Loan Loan liền vẫy tay với Lâu Dự: "Đi thôi!"

Lâu Dự nhìn hành trang đơn sơ đến cùng cực của Loan Loan, thở dài, nhận túi nước, túi thuốc và ống phóng tín hiệu từ tay Lư Chính, đeo tất cả lên người mình. Thấy đám người Triệu Vô Cực cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, chàng không dặn dò gì thêm, vẫy tay hạ lệnh: "Xuất phát!"

Đám Triệu Vô Cực hai người một tổ, vù vù vù, hóa thành hàng chục bóng đen, chia ra chạy vào núi rừng.

Loan Loan chậm rãi đi tới chân núi, lại không hề vội vàng, ngẩng đầu nhìn rừng cây rậm rạp, neho mắt suy nghĩ gì đó.

Lâu Dự cũng không giục Loan Loan, tương đối kiên nhẫn sánh vai đứng cạnh Loan Loan, cũng yên lặng nhìn rừng núi không nói gì.

Một lát sau, đột nhiên hai người cùng chỉ một vách đá, đồng thanh nói: "Đi từ chỗ này vào".

Vậy mà người cũng nhìn ra được? Lâu Dự quay sang nhìn Loan Loan, trong mắt tràn đầy tán thưởng, trong lòng thầm kêu may mắn. May mà mình từng trèo Dị Thiên Nhai, nếu không hôm nay thật sự phải chịu thua tiểu quý này.

Không giống rừng cây rậm rạp um tùm xung quanh, vách đá này dù không cao và hiểm như Dị Thiên Nhai nhưng cũng rất hiểm trở, không hề thích hợp để leo lên ngắm cảnh. Theo lý thuyết, nơi này là nơi không thích hợp nhất để vào núi. Nhưng hai người này đều không phải người bình thường, ánh mắt tinh tường sắc bén đến cực điểm. Vừa rồi chỉ quan sát một lát như vậy, cả hai người đã phát hiện điểm kì lạ của vách đá.

Do rất nhiều năm bị bão cát đại mạc xâm thực, đại bộ phận những tảng đá màu đen trên vách đá đều bị gió và cát biến thành dạng đá sa mạc đặc thù, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, sắc bén như dao. Nhưng có mấy chỗ ở giữa lại nhẵn nhụi bóng loáng như được thợ ngọc tốt nhất mài giũa, tỏ ra không hề hài hòa.

Quan trọng hơn là mấy chỗ nhẵn nhụi bóng loáng đó vừa khéo chính là những chỗ bám tay tốt nhất để leo lên.

Muốn nhìn ra điều này, khinh công không tốt không được, bởi vì nền tảng khinh công không đủ sẽ hoàn toàn không dám thử thách với một vách núi hiểm trở như vậy. Chưa trèo vách núi hiểm trở tương tự hoặc thậm chí hiểm trở hơn cũng không được, bởi vì khinh công có tốt đến mấy cũng không thể trèo một mạch lên đến nơi, không có kinh nghiệm leo núi sẽ không biết những chỗ nào bám tay đặt chân là thoải mái và thích hợp nhất.

Đây không phải một vấn đề có thể giải quyết bằng cách ném đá dò đường.

Mà hai người này đều thỏa mãn hai điều kiện nói trên. Một người từ nhỏ đã trèo Dị Thiên Nhai như cơm bữa, một người khinh công không kém truyền

nhân Thiên Cơ Dung Diển. Vừa rồi hai người đứng dưới vách núi quan sát, không hẹn mà cùng đưa ra kết luận. Vách núi này chắc chắn thường xuyên có người trèo lên, nhiều người trèo trong thời gian dài nên những điểm đặt chân bám tay đó mới trơn nhẵn như vậy.

Có đường không đi, ai lại dờ hơi ngày ngày trèo vách núi như vậy?

Vì thế, nơi này chắc hẳn chính là một trong những lối ra vào rừng núi của người Sơn Dương.

Lúc này trong lòng hai người đã đoán được, nơi ở của người Sơn Dương có lẽ nằm ở sâu trong cánh rừng hướng này.

Có lẽ còn có sơn đạo khác để đi vào nơi ở, nhưng người Sơn Dương đã chọn một nơi hiểm yếu như vậy để ra vào thường xuyên, nói rõ đây là một đường tắt cách bộ lạc bọn họ gần nhất. Mặc dù hiểm, nhưng thuận tiện.

Như trong một cuộn chỉ rối phức tạp vướng víu, tìm được chính xác đầu dây, từ đây mới có thể gỡ rối. Theo con đường này có lẽ sẽ tìm được nơi ở của người Sơn Dương. Tìm được nơi ở của người Sơn Dương, lại lần theo những dấu vết họ để lại khi di chuyển để trốn tránh chẳng phải sẽ nhanh tìm được người Sơn Dương hơn là đi vô định trong rừng núi như biển rộng tìm kim hay sao?

Sơn đạo yên lành không đi, tự nhiên lại trèo vách núi? Đám người Lưu Chính vẫn còn lộ vẻ ngỡ ngàng, không hiểu ra sao, Loan Loan đã bắt đầu trèo lên vách núi.

Lâu Dự nhìn bóng lưng Loan Loan, trong lòng có cảm giác tự hào vô có. Tuổi còn nhỏ, lại có sức quan sát và khả năng phán đoán như vậy, sự quyết đoán và đầu óc đều thật sự không thể xem nhẹ. Một em bé thông minh lanh lợi như vậy, chỉ sợ trên đời cũng khó tìm ra người thứ hai, vậy mà mình lại gặp được. Lâu Dự à Lâu Dự, người đứng là may mắn đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13

49 bước!

Lâu Dự ngẩng đầu nhìn vách đá, thăm đếm những điểm có thể đặt chân leo lên. Hít sâu một hơi, chàng tung người bay tới, mũi chân điểm nhẹ lên một phiến đá sắc nhọn trên vách núi, lại nhảy lên, tay đã bám chắc vào tảng đá có thể mượn lực ở dưới cùng.

Cánh tay dùng sức kéo lên trên, cả người bay lên mấy mét, vừa vặn bắt được tảng đá thứ hai có thể mượn lực. Kì diệu ở chỗ lúc này chàng không cần phải treo lơ lửng, bởi vì dưới chân chàng vừa hay có một chỗ lõm có thể đặt chân.

Lâu Dự cười vui vẻ, biết mình đã đi đúng đường. Hơi dừng lại một lát nghỉ ngơi, chàng lại hít sâu một hơi, tiếp tục tung người bay lên trên.

Lưu Chính nhìn mà hết sức sợ hãi. Hắn ước lượng một chút, biết với khinh công của mình thì tuyệt đối không trèo lên được, nói với giọng tức giận khó tin: "Nói nơi này là lối ra vào của người Sơn Dương, vách đá hiểm trở như vậy, với khinh công của thế tử mà cũng leo trèo vất vả, chẳng lẽ khinh công của người Sơn Dương lại cao hơn thế tử? Nếu cả ngày leo trèo như vậy, ta thấy không cần chờ quân Sóc vây quét, người Sơn Dương đã tự mình ngã chết hết cả".

Một tướng lĩnh xuất thân thân cận vùng núi đứng bên cạnh lúc này ngẩng đầu nhìn lên vách núi, nhún vai, nói với vẻ mặt "cái này người không hiểu đâu": "Có trèo được núi hay không thực ra không có bao nhiêu quan hệ với khinh công. Phải biết leo núi kì thực rất đơn giản, chỉ cần ngày nào cũng leo là được. Đến lúc quen rồi, cho dù là trèo vách núi cực kì hiểm trở như Dị Thiên Nhai cũng như đi trên đất bằng, nói gì đến vách núi này".

Dứt lời, hắn hất cằm về phía vách đá: "Nhìn tiểu quý này xem, người ta không hề dùng đến khinh công mà vẫn trèo thoải mái như vậy, tự thế còn dễ coi hơn thế tử của chúng ta nhiều".

Thôi đi, thế tử của chúng ta đã từng trèo Dị Thiên Nhai cơ đấy. Lưu Chính đang chuẩn bị kiểm lại một chút thể diện cho thế tử nhà mình, lại nhìn thấy một bóng đen nho nhỏ trên vách núi đang trèo lên trên không nhanh không chậm. Không hề thấy bóng đen này phải làm gì vất vả, nhưng mỗi một lần leo lên đều tỏ ra nhẹ nhàng thành thạo, thoải mái tự nhiên. Không khiến mọi người phải lo lắng hãi hùng như Lâu Dự, động tác leo núi của Loan Loan càng nhìn càng khiến mọi người cảm thấy yên tâm.

Nhìn dáng vẻ vất vả chật vật của thế tử nhà mình, lại nhìn tư thế thoải mái như hái hoa chơi đùa của Loan Loan, Lưu Chính liền mạnh mẽ nuốt câu nói định dùng để gỡ gạc thể diện cho thế tử nhà mình vào trong bụng. Hắn cúi đầu, cười trên nỗi đau của thế tử. Vẫn nghe nói trăm hay không bằng tay quen, cô nhân quả không lừa ta. Thế tử ơi thế tử, bình thường thế tử vẫn kiêu ngạo ngang ngược thiên hạ vô địch, không ngờ cũng có lúc kém người ta, đúng là... đúng là... hà hề lòng người, ha ha ha ha.

Lúc Lâu Dự trèo lên đỉnh núi, Loan Loan đã ngồi hóng gió trên đỉnh núi được một lúc. Thấy Lâu Dự ướt mồ hôi cuối cùng cũng trèo lên tới nơi, Loan Loan nhếch miệng, nói với giọng lười nhác: "Tới rồi, chậm quá".

Lâu Dự dờ khóc dờ cười, nghiêng răng nghiêng lợi véo má Loan Loan, nói: "Lại còn chê chậm à? Ai có thể so với loại tiểu quái vật như ngươi chứ?"

Loan Loan nhe răng nhếch miệng xoa má, hùng hổ tròn mắt nhìn lại, thăm nghĩ người này gần đây suốt ngày véo má mình, lại còn véo rất mạnh. Nếu cứ để hắn véo nữa thì mặt mình chẳng mấy chốc sẽ biến thành mặt lợn.

Lâu Dự hài lòng nhìn đáng vẻ tức giận của tiểu quỷ, cao giọng cười to, bước dài đi ra phía sau vách núi.

Trên đồi vốn không có đường, người ta đi nhiều nên mới tạo thành đường.

Sau khi đi ra sau vách núi, trong rừng rậm um tùm cỏ dại quả nhiên có một con đường nhỏ uốn lượn. Nói là đường, thực ra chỉ là cỏ dại bị người ta đạp lên nhiều lần, lộ ra nền đất màu vàng bên dưới.

Hai bên đều là cây bụi cao ngang đầu người, càng khiến con đường này tỏ ra nhỏ hẹp đến mức đáng thương, có lẽ chỉ vừa đủ để một người đi qua. Nếu hai người muốn đi song song thì một người sẽ bị chen vào trong bụi cây.

Lâu Dự và Loan Loan nhìn nhau cười, trong lòng biết những phán đoán trước đó không sai, hai người đã tìm đúng đường đi. Chỉ cần đi dọc theo con đường nhỏ này là có thể tìm được nơi ở cũ của bộ lạc Sơn Dương trên núi Tuyết Phong.

Hai bên mọc đầy cây bụi, có những loại cây lá răng cưa cành lá vắt ngang bên trên đường, sắc bén như dao. Lâu Dự đi phía trước, vung đao phát hết những cành cây ngang mặt, thỉnh thoảng còn xoay người gạt những cành cây vướng chân giúp Loan Loan. Loan Loan theo sát phía sau, cảnh giác quan sát động tĩnh khắp nơi.

Hai người một trước một sau, yên lặng đi vào sâu trong rừng rậm tìm kiếm. Đường càng đi càng hẹp, cỏ cây càng ngày càng rậm rạp. Cây bụi bên cạnh dần dần biến thành cây to cao vút, cành lá rậm rạp che kín trời cao. Rõ ràng đã là buổi trưa, mặt trời lên cao, nhưng trong rừng vẫn âm u lạnh lẽo, chỉ có vài tia nắng thưa thớt hết sức đáng thương len lỏi qua những kẽ hở giữa tán cây. Thỉnh thoảng lại có những cành cây to đột nhiên vắt ngang trên đầu, hai người không thể không cúi người chui qua, tiến lên hết sức gian nan. Đi được khoảng chừng hai canh giờ đã đến cuối đường. Hai người ở giữa núi sâu rừng rậm, dưới chân toàn là lá rụng rữa nát thật dày, xung quanh là rất nhiều đại thụ hai người ôm không hết.

Lâu Dự cởi túi nước xuống, uống mấy ngụm rồi đưa cho Loan Loan, nói: "Hết đường rồi, chắc là lâu không đi, bị lá rụng và cỏ dại che kín rồi. Tiếp theo chúng ta phải tự tìm đường thôi".

Loan Loan nhận túi nước, uống ừng ực mấy ngụm, dùng mu bàn tay quạt nước bên miệng, nói hơi tiếc nuối: "Tiểu Hắc mà ở đây thì tốt. Mũi nó thính lắm, đi theo nó là được, cần gì chúng ta phải tốn công".

Lâu Dự cười cười, đang định nói chuyện, đột nhiên ánh sáng lóe lên trong mắt. Chàng giờ ngón trở lên miệng ra hiệu im lặng.

Loan Loan cũng đã phát hiện, hai mắt khê đảo, chậm rãi đeo túi nước vào bên hông, cúi xuống rút Li Quang trong ống gài ra, nhìn về phía Lâu Dự.

Ánh mắt hai người tiếp xúc, đột nhiên không hẹn mà cùng nhảy lên, nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng hạ xuống đám cỏ dại bên cạnh.

Động tác quả thật nhẹ tựa hồng mao, đập nước vô ngân, ngay cả chim chóc trong rừng cũng không bị kinh động chút nào, bóng dáng hai người đã biến mất trong bụi cỏ.

Không lâu sau, cùng với tiếng cành khô lá khô bị giẫm lên xào xạc, bốn năm người đàn ông mặc trang phục bản xứ từ trong rừng cây đi tới. Lúc họ đã đến gần, hai người mới mới thấy rõ giữa những người đàn ông này còn một phụ nữ trung niên và một cậu bé chừng bảy tám tuổi.

Phụ nữ trung niên đội khăn trùm đầu màu lam bằng vải thô, đeo một chiếc tạp dề da hổ, nước da đen nhem, hai tay bị trói quặt sau lưng, vết máu trên gương mặt cực kì rõ rệt. Cậu bé nhìn khỏe mạnh khẩu khinh, hết sức đáng yêu, nhưng hai tay cũng bị trói chặt, nước mắt lưng tròng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn mẹ mình bên cạnh.

Mấy người đàn ông cầm trường đao, vừa chửi bới vừa xô đẩy hai mẹ con này, chỉ cần đi chậm một chút là không nói không rằng cho ngay một đập.

"Ngoan ngoan một chút, dẫn bọn ta đi tìm bộ lạc, hai mẹ con ngươi sẽ tìm được đường sống". Người đàn ông cầm đầu mắt nhỏ mày ngắn, vẻ mặt nham hiểm.

Người phụ nữ trung niên cúi đầu không nói, trong mắt lại toát ra vẻ thù hận mãnh liệt.

Là quân Sóc! Loan Loan trong bụi cỏ nhìn rất rõ. Cô bé kinh ngạc, quay sang nhìn về phía Lâu Dự, dùng ánh mắt thăm dò: "Làm thế nào?"

Lâu Dự suy nghĩ một chút, sau đó liếc một cái về phía đám người kia đang đi tới.

Loan Loan hiểu ý, đợi những người đó đi qua được mấy chục mét liền sử dụng tiêu dao bộ pháp, không một tiếng động, nhẹ nhàng nhảy lên cây đại thụ bên cạnh. Mượn những cành cây đan xen giữa những cây đại thụ chọc trời, Loan Loan chuyển từ cây này sang cây khác như một con vượn, lặng lẽ bám theo những người này.

Cùng lúc đó, Lâu Dự cũng nhảy khỏi đám cỏ, mũi chân khẽ điểm xuống đất, gần như lướt trên mặt đất, đi xuyên qua đám cỏ dại về phía trước không một tiếng động.

Hai người đều có khinh công tuyệt đỉnh, khi thi triển toàn lực quả thật không khác gì âm hồn quỷ mị, nhanh chóng bám theo mà không gây ra một tiếng động nào.

Mấy người phía trước chỉ cảm thấy gió trong rừng không biết tại sao lại lớn hơn một chút, cây cối lay động rất khẽ, những tia nắng vỡ vụn bị bóng cây lay động khiến cho càng nhỏ bé và hỗn loạn hơn.

Bọn chúng không ngờ mình đã bị người khác bám theo, tiến lên mỗi bước cũng là đến gần cửa âm phủ hơn một bước.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14

Mấy người đàn ông đó hung ác đẩy hai mẹ con đi trong rừng rậm. Sau thời gian khoảng uống hết một chén trà, đám người vượt qua một khe núi, trước mắt trở nên rộng rãi sáng ngời.

Đây là một vùng sơn địa tương đối rộng rãi bằng phẳng, cỏ dại dưới đất dường như đã được cắt xén rất bằng phẳng. Hàng chục chiếc lều rải rác trong rừng cây, phía sau có một thác nước chảy ào ào. Nếu nơi này có trẻ con chạy nhảy chơi đùa, có cụ già ung dung phơi nắng, có mùi cơm quện lẫn khói bếp lượn lờ như bình thường thì chính là một nơi thế ngoại đảo nguyên yên bình ấm cúng.

Nhưng bây giờ tất cả hiện lên trước mắt lại khiến mọi người không nhận được phải chửi mắng.

Lại gần xem, trên vì lều toàn là vết máu phun tung tóe, các loại nồi niêu bát đĩa chẵn chiếu bị ném khắp nơi, cảnh tượng cực kì bừa bộn. Trên mặt đất có hàng chục thi thể nằm phủ phục, có nam có nữ có già có trẻ, thân khoác da thú đầu đội ngọc thạch, nhìn ăn mặc trang điểm đều là người Sơn Dương, toàn bộ bị chém đầu, chết cực kì thê thảm.

"Con bà nó, bị đoạt trước mắt rồi". Gã mắt chuột cầm đầu nhỏ mẩy bãi nước bọt xuống đất, nói căm hận.

Để khích lệ sĩ khí, quân Sóc treo trọng thưởng cho những binh lính bắt giết người Sơn Dương. Giết một người già hay phụ nữ trẻ em Sơn Dương được thưởng hai mươi lượng bạc, giết một đàn ông Sơn Dương cường tráng thì thưởng năm mươi lượng bạc, nếu giết được thủ lĩnh thì tiền thưởng còn nhiều gấp bội.

Thủ cấp mang về đổi tiền thưởng, vì vậy những người Sơn Dương bị giết này đều bị chém đầu một cách tàn nhẫn.

Quân Sóc lần này phải tới vây quét được chia làm vài chục toán vào núi tìm kiếm, giữa những toán quân này lại tính toán lẫn nhau, xa lánh chèn ép lẫn nhau, tất cả chỉ để kiếm thêm được chút tiền thưởng.

Lúc này không dễ gì tìm được nơi ở của người Sơn Dương nhưng đã bị toán quân khác càn quét không còn lại một người sống nào, nhìn những thối bạc trắng lóa cứ thế bay mất, gã mắt chuột nổi điên, quay sang hùng hổ cho người phụ nữ trung niên một cái bạt tai, chửi bới âm ỉ: "Chỉ lại con mụ ti tiện này lẻ mề, làm hại tiền thưởng của bố bị cướp mất, bố phải giết mày".

Người phụ nữ trung niên bị tát ngã nhào xuống đất, phun ra một ngụm máu, lại dường như không biết đau đớn, chỉ trợn trừng hai mắt nhìn những xác chết trước mặt. Đột nhiên ánh mắt động lại, người phụ nữ trung niên gào lên một tiếng như xé rách tim gan, chật vật bò tới, nhào vào một xác chết không đầu, ôm xác chết khóc lớn: "Cha Hồ nhĩ, cha Hồ nhĩ..."

Đột nhiên mái tóc bị kéo giật lên, động tác cực mạnh, dường như cả da đầu cũng bị kéo bung ra. Tiếng khóc ngừng bặt, một thanh đao đặt lên trên cổ bà ta, gã mắt chuột nói với vẻ mặt hung dữ: "Nói, những người khác trốn đi đâu rồi?"

Người phụ nữ trợn mắt, ánh mắt căm thù, đột nhiên hừ một tiếng, phun một ngụm máu kèm theo mấy cái răng vào mặt gã mắt chuột.

"Mày chán sống rồi". Gã mắt chuột giận dữ, một cước đá người phụ nữ bay ra mấy mét. Một gã to khỏe khác vung đao lên chuẩn bị chém xuống.

"Mẹ!" Cậu bé bên cạnh gào to, khóc rất thê thảm.

Lúc này Loan Loan và Lâu Dự đều nằm ở phía sau một tảng đá lớn cách đó không xa. Thấy tình cảnh bi thảm này, Loan Loan bưng bưng lửa giận, rút Li Quang ra định xông tới, lại bị Lâu Dự nhanh tay lẹ mắt giữ lại.

Loan Loan vùng vẫy một lát, nhìn về phía Lâu Dự, dùng ánh mắt thăm dò: "Vì sao không giết bọn chúng?"

Lâu Dự lắc đầu, ra hiệu bình tĩnh dừng vội. Giết mấy tên quân Sóc này là chuyện nhỏ, nhưng vạn nhất để lộ hành tung, để quân Sóc phát hiện Hắc Vân kỳ đã lên vào trong núi thì chẳng, Loan Loan và những thám báo tinh nhuệ lên vào sẽ phải đối mặt với tình hình rất khó khăn.

Loan Loan không hiểu, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời Lâu Dự, cố gắng kiềm chế lửa giận, lại nằm xuống, nắm chặt nắm đấm, cực kì căm hận, không nhận

được đâm mạnh một cái vào tảng đá trước mặt.

Bên kia, đúng lúc thanh đao chuẩn bị chém rơi đầu người phụ nữ trung niên, gã mất chuột đột nhiên kêu một tiếng: "Dừng!"

Thanh đao dừng lại trên cổ người phụ nữ, gã to con buồn bực quay lại: "Linh trưởng, sao vậy?"

Gã mất chuột cười ác độc, kẻ đao lên cổ cậu bé, nhìn người phụ nữ, nói độc ác: "Những người còn lại trốn ở đâu? Mày không nói, tao sẽ giết thẳng ranh này".

"Mẹ... Mẹ..." Cậu bé đưa tay ra định với mẹ, nhưng lại bị lưỡi đao khứa vào cổ, máu tươi ngoằn ngoèo chảy xuống.

"Hồ nhi, ngoan, đừng khóc. Tía con là dũng sĩ Sơn Dương, sẵn báo giết hồ không bao giờ biết sợ, con phải dũng cảm như tía con". Người phụ nữ trung niên nhìn con trai, móng tay gần như cắm vào trong thịt, trợn mắt nhìn gã mất chuột, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đến lúc Hắc Vân kị tới, toàn bộ lũ ác ma các người sẽ bị đuổi về địa ngục".

"Thì ra mày đang trông chờ Hắc Vân kị. Nói với mày cũng không sao, bọn chúng vĩnh viễn không đến được nữa. Nghe nói hoàng thượng đã phái kị binh trọng giáp tiếp viện, đám Hắc Vân kị đó sợ rằng đi được nửa đường đã bị chặn giết sạch sẽ rồi". Gã mất chuột cười lạnh, tóm cổ áo cậu bé, nhếch mép nở nụ cười âm hiểm, nói: "Mày tên là Hồ nhi? Nói với tao, những người khác ở bộ lạc chúng mày đi nơi nào? Nói ra thì tao sẽ tha cho mẹ mày, còn cho mày rất nhiều bạc mua kẹo ăn, nói mau kén".

"Hồ nhi, không được nói!" Người phụ nữ trợn mắt gần như rỉ máu, lớn tiếng quát con trai.

Cậu bé tên là Hồ nhi này mặc dù nhỏ tuổi nhưng lại rất có khí phách, hai mắt vẫn đầy nước mắt, lại lấy dũng khí, ưỡn ngực, ngẩng đầu lên, nói lớn tiếng: "Mẹ nói các người là ác ma, dù chết ta cũng không nói".

Giọng trẻ con non nớt vang vọng giữa rừng núi, không ngừng đập vào trái tim Loan Loan, như kim đâm đau buốt không thể nào diễn tả. Cô bé đau buồn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, im lặng nghĩ: "Ta nhẫn, ta phải nhẫn".

Thấy đe dọa không có hiệu quả, gã mất chuột tức điên, đã không chịu nói thì giữ lại cũng không có ích lợi gì: "Tốt, chúng mày có khí phách, để bố cho chúng mày khí phách".

Hắn co chân đá người phụ nữ ngã ngửa, không nói không rằng một đao chém xuống. Người phụ nữ né tránh một chút, nhát đao chém vào vai, máu tươi phun ra bắn đầy người gã mất chuột.

"Mẹ!" Hồ nhi gào lên như xé rách tim gan, khoe mắt căng nứt, lao về phía gã mất chuột định liều mạng với hắn. Nhưng cậu bé đâu phải đối thủ của hắn, người nhỏ sức yếu bị gã mất chuột đâm bay ra, lăn tới dưới chân một gã to khỏe. Gã to khỏe này không nói một lời, vung đao chém xuống..

Loan Loan đời này đã nếm trải đủ cảnh bơ vơ, hăm mộ nhất là người ta có cha có mẹ, hận nhất là kẻ giết cha mẹ người khác, làm cho trẻ con trở thành trẻ mồ côi. Trước đó Loan Loan không muốn làm trái lời Lâu Dự nên mới cố gắng nhẫn nhịn, tức giận đến mức toàn thân run rẩy, một hòn đá nắm chặt trong lòng bàn tay gần như bị cô bé bóp nát. Lúc này thấy cậu bé sắp bị chém chết, Loan Loan đâu còn kiềm chế được. Bất chấp Lâu Dự có tức giận hay không, hai tay cô bé ấn mạnh xuống tảng đá, hai chân đạp xuống đất, cả người lao tới như một con sói dồn sức đã lâu, người còn trên không trung, tên nó đã bắn ra.

Vút! Tiếng xé gió vang lên. Thanh đao còn ở giữa không trung, gã to khỏe cảm thấy đầu như nổ tung, trước mắt đỏ nhòe những máu, ngay cả bóng người tấn công còn chưa nhìn thấy, đã bị mũi tên nó bắn xuyên qua đầu, vô lực ngã xuống.

Lâu Dự nghe thấy tiếng gió vang lên bên cạnh, thầm nghĩ không tốt, nhanh chóng đưa tay kéo lại. Nhưng thân pháp của Loan Loan khi tức giận quả thực quá nhanh, Lâu Dự còn chưa chạm được vào tay áo Loan Loan đã nhìn thấy tiêu quý này lao tới như hô dữ vô môi. Tiếng lầy nó vang lên, lập tức một người của đối phương đã bị giết gọn.

"Người học nhanh đấy". Lâu Dự cười khở, nhìn Loan Loan giờ chiếc nỏ lên giữa không trung, trong lòng lại thầm khen một câu: "Động tác còn rất đẹp nữa chứ".

Chàng thở dài một tiếng, lại không hề chậm chạp, hai chân đạp vào đại thụ phía sau mượn lực bắn ra, bay thẳng tới theo sát Loan Loan, bóng người như chim ung vô thỏ, mũi dao găm màu đen vẽ ra một vết đen dài chém về phía mấy tên còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15

Loan Loan một chiều đắc thủ, sau khi đạp xuống đất lập tức kéo cậu bé ra phía sau, mũi chân khê điểm, một lần nữa bay lên trời, Li Quang sáng ngời chém về phía gã mất chuột.

Lúc trước gã mất chuột này dùng mọi cách hành hạ hai mẹ con, Loan Loan đã hận nghìn răng nghìn lợi, lúc này Li Quang vừa ra chính là sát chiêu, hoàn toàn không để lại bất cứ đường sống nào, một chiêu bao trùm tất cả ba mươi sáu đại huyết trên người hắn.

Tốc độ người lao tới quá nhanh, gã mất chuột chỉ thấy hoa mắt, đồng đội đã bị vỡ đầu mà chết. Sau đó ánh đao lóe lên chém thẳng về phía hắn, cực kì sắc bén mạnh mẽ, lại khiến hắn không có bất cứ khả năng chống đỡ nào. Cản cũng không thể cản được, gã mất chuột cuống lên, vội vàng đưa tay kéo một thủ hạ bên cạnh đến trước mặt.

Phụp một tiếng, đao ý không gì cản nổi, Li Quang sắc bén vô cùng, lập tức chém gục gã xui xẻo bị kéo đến đao này. Gã mất chuột hoảng hốt, nhân cơ hội quay đầu bỏ chạy, không cần biết mấy kẻ còn lại sống chết thế nào.

Loan Loan hận hắn lòng dạ độc địa, sao chịu để hắn chạy thoát, mũi chân lại điểm xuống, lập tức theo sát...

Bên này, Lâu Dự bay tới như chim ưng bay lên trời cao, tốc độ nhanh như chớp, ánh đao lóe sáng chém về phía mấy kẻ còn lại.

Chàng ra tay đặc biệt tàn nhẫn, không cho đối phương một chút cơ hội phản kháng nào, gần như một đao một người. Đối phương chỉ cảm thấy trước mắt có bóng đen lay động, ngay cả mặt kẻ thù còn không thấy rõ ràng đã bị chém đứt cổ họng, ôm vết thương máu chảy như suối, đau khổ căm hận, lại không nói được một chữ nửa câu, đành nói gì đến chuyện cất tiếng cảnh báo.

Loan Loan theo sát gã mất chuột, thân pháp phát động, gã mất chuột đâu phải đối thủ của cô bé. Chỉ sau hai ba lần tung người, Loan Loan đã đuổi tới sau lưng gã mất chuột, một cước đá hắn ngã sấp xuống đất, vung đao đang định chém xuống.

Gã mất chuột lăn tròn trên mặt đất, nhân thể nằm sấp xuống, không ngừng khấu đầu cầu xin tha thứ: "Thiếu hiệp tha mạng, thiếu hiệp tha mạng! Trong nhà tiểu nhân còn có mẹ già tám mươi tuổi, tiểu nhân chết không có người phụng dưỡng, xin thiếu hiệp tha cho cái mạng chó này".

Loan Loan sững sốt, Li Quang dừng lại giữa không trung, nhất thời có chút do dự.

Lâu Dự trầm nghĩ không tốt, thân thể trên không trung cường chế xoay người, như tên rời cung bắn về phía gã mất chuột, ánh đao lóe lên chém về phía cánh tay hắn.

Nhưng đã chậm một bước.

Thừa dịp Loan Loan đang sững sờ, gã mất chuột lấy ra một ống tên lệnh từ sau lưng, lén lút kéo mạnh. Vù một tiếng, một mũi tên lệnh mang theo tiếng xé gió sắc bén chọi tai bay lên, nổ tung trên không trung, âm thanh vang vọng năm dặm xung quanh đều có thể nghe thấy.

Một giây sau, đao của Lâu Dự chuyển hướng giữa không trung, không lưu tình chút nào lướt qua cổ hắn, một đao mất mạng.

"Người này quá xấu". Thấy tên lệnh bay lên, Loan Loan biết mình đã gây ra họa, vừa tức vừa giận liên tục giậm chân.

"Ngã một lần, khôn hơn một chút, có buồn cũng vô dụng". Lâu Dự quyết định thật nhanh, xoay người kẹp cậu bé vào nách, nói: "Số đông quân Sóc sẽ nhanh chóng đuổi tới đây, người dìu mẹ nó, chúng ta chạy mau".

Loan Loan ờ một tiếng, cài Li Quang vào bên hông, nâng người phụ nữ trung niên dậy, vội vã chạy theo phía sau Lâu Dự.

Lâu Dự kẹp cậu bé chạy phía trước, Loan Loan dìu phụ nữ trung niên chạy phía sau. Người phụ nữ trung niên đó đã bị thương, mặc dù mạnh mẽ nén đau đớn không nói câu nào, nhưng dù sao máu chảy quá nhiều, sức mạnh không đủ nên bước chân vẫn lảo đảo, chạy rất khó khăn.

Chưa chạy được bao lâu đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn vang lên phía sau. Từ tiếng bước chân có thể tính được truy binh nhiều đến hơn một trăm người.

Lấy một địch trăm? Đó chỉ là truyền kì.

Lâu Dự tự biết không thể cứng đối cứng, đành phải đẩy nhanh tốc độ, tập trung tinh thần chạy trốn.

Đáng thương cho Loan Loan và Lâu Dự đều có khinh công tuyệt đỉnh, nhưng phải mang theo phụ nữ trẻ em, khinh công hoàn toàn không thể thi triển, chỉ có thể dựa vào sức chân, mạnh mẽ triển khai một cuộc thi chạy với truy binh trong rừng sâu núi thẳm này.

Hai người xuyên rừng gặt cỏ chạy khoảng thời gian ăn một bữa cơm. Lâu Dự còn đỡ, chàng có nội lực thâm hậu, hít thở vận hành một tiểu chu thiên, hơi thở đều đặn, mặc dù dưới tay kẹp một cậu bé mà vẫn chạy nhanh hơn cả thỏ, không thấy có biểu hiện mệt mỏi.

Loan Loan lại tương đối mất sức, khuôn mặt đỏ bừng, hít thở hồng hộc, dìu phụ nữ trung niên lảo đảo tiến lên, tụt lại sau Lâu Dự một quãng xa.

"Thiếu hiệp đừng lo cho tôi, tự mình chạy đi, chỉ xin thiếu hiệp mang Hồ nhi ra ngoài bình an, đừng lo cho tôi". Người phụ nữ trung niên vùng vẫy muốn thoát khỏi Loan Loan.

Loan Loan đâu chịu buông ra, lại giữa chặt hơn, gần như là kéo người phụ nữ trung niên, cắn răng chạy tiếp.

Lâu Dự chạy một hồi, chợt thấy không đúng, quay đầu nhìn lại, Loan Loan đã tụt lại sau lưng mình mấy chục mét. Chàng không khỏi thở dài, đành phải

quay trở lại, thả cậu bé đang kẹp dưới nách xuống, nói với Loan Loan: "Người đến cổng nó".

Nói xong chàng ngồi xuống, nói với phụ nữ trung niên: "Ta cũng người".

Phụ nữ trung niên lo sợ không yên, đầu cúi xuống, liên tục xoa tay, nói: "Không được không được, như thế là làm nhục thiếu hiệp".

"Đừng khách khí, có gì đâu mà nhục". Lâu Dự không cho bà ta nói nữa, không nói không rằng kéo bà ta lên lưng, đứng dậy hít sâu một hơi, hai chân phát lực, chạy có thể nói là không kém ngựa phi.

"Đúng là chết mất thôi". Loan Loan hít sâu mấy hơi, điều hòa lại nhịp thở dồn dập, bắt chước Lâu Dự công cậu bé lên rồi chạy theo Lâu Dự, dùng hết sức bình sinh chạy như điên.

Mặc dù chạy một thờ hồng hộc, tính mạng cũng rơi mất đến nơi, nhưng nhìn bóng lưng đang ra sức chạy trốn như thỏ của Lâu Dự, cuối cùng Loan Loan lại không nhịn được bật cười.

"Này, tôi nói này, có phải đây là lần đầu tiên ông phải chạy trốn chết không?"

Lâu Dự không quay đầu lại, chạy hết sức chăm chú: "Ồ".

"Nhìn ông chạy chật vật như vậy, tôi cảm thấy rất thú vị, ha ha ha". Loan Loan vừa thở hổn hển vừa cười suýt nữa đứt hơi.

"Thú vị cái đầu nhà người!" Lâu Dự thầm mắng một câu cửa miệng của Triệu Vô Cực. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, trong tình thế cấp bách đã tính đến chuyện tìm một chỗ giấu Loan Loan và hai mẹ con này, còn mình thì dẫn truy binh đi.

Đang nhìn trước ngó sau, đột nhiên chàng nghe thấy người phụ nữ trung niên nói: "Thiếu hiệp, chạy một đoạn nữa lên trên núi sẽ nhìn thấy một chiếc cầu gỗ, qua cầu gỗ chính là bãi săn của người Sơn Dương chúng tôi. Truy binh có nhiều hơn nữa cũng có thể cầm cự được một thời gian".

Lâu Dự nghe vậy mừng rỡ, không nói một lời, quay đầu chạy lên trên núi. Càng chạy lên cao càng nghe rõ tiếng nước ào ào, dường như gần đó có một con thác lớn từ vách núi cao chảy xuống. Một lát sau tiếng nước đã ào ào như sấm, người phụ nữ trung niên cao giọng nói rất hưng phấn: "Đến rồi đến rồi, chính là nơi này".

Lâu Dự và Loan Loan đưa mắt nhìn lại, đồng thời há hốc mồm. Đây... đây... đây chính là cầu?

Bốn người đứng bên một vách núi dốc đứng, dưới chân mây trắng lượn lờ, cúi đầu chính là vực sâu vạn trượng, nhìn không thấy đáy. Một thác nước từ khe núi trút ra như hàng vạn con ngựa ào ào lao xuống, bắn ra vô vàn những giọt nước li ti, dệt thành một tấm màn nước trắng mịn mờ bao phủ khắp nơi.

Một cây cầu gỗ, nói là cầu thì đúng là đánh giá nó cao quá, trên thực tế chỉ là một thân cây cực dài cực to được đục gọt chút ít, thậm chí ngay cả cành lá cũng chưa chặt hết, cực kì nguyên thủy chất phác vắt ngang qua khe núi phía trên thác nước, bị tiếng thác đổ như búa đập sét đánh chấn động làm cành lá rung rinh, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 16

"Hồ nhi, em biết trèo cây không?" Loan Loan đặt cậu bé xuống, lau nước trên mặt, hỏi.

Chiếc cầu gỗ này quá khó qua, với kinh công của Loan Loan và Lâu Dự muốn đi qua một mình cũng cảm thấy hơi thiếu tự tin, nếu còn công người khác thì tốt nhất là đừng nên nghĩ.

Người phụ nữ trung niên dẫn mọi người đến đây chắc chắn không phải đã chán sống mà tự tìm đường chết, chắc bà ta sẽ có biện pháp qua được, cho nên lúc này Loan Loan hỏi rất bình tĩnh.

Quả nhiên ánh mắt Hồ nhi sáng ngời, trả lời giòn tan: "Biết chứ. Người Sơn Dương bọn em không có ai không biết trèo cây".

"Thế em có qua được chiếc cầu này không?" Loan Loan chỉ chiếc cầu gỗ.

Hồ nhi nói với vẻ mặt tự hào: "Chuyện này thì có gì khó? Em và a Tây một ngày phải qua lại mấy lần".

Lại sợ Loan Loan không rõ, Hồ nhi bổ sung thêm: "A Tây là con chó con nhà em".

Loan Loan rất vui mừng, chó con cũng qua được, người Sơn Dương quả nhiên toàn anh hùng xuất thiếu niên như trong truyền thuyết.

Mắt thấy truy binh càng ngày càng gần, Lâu Dự cũng đặt người phụ nữ trung niên xuống, dặn dò: "Chiếc cầu này mỗi lần chỉ có thể đi một người, Hồ nhi đi trước, mẹ đi thứ hai, Loan Loan ở lại ngăn chặn cùng ta. Sau khi mẹ Hồ nhi đi qua, ta sẽ đoạn hậu".

Loan Loan biết sức chiến đấu của chàng rất mạnh nên cũng không nhún nhường, gật đầu đồng ý. Bế Hồ nhi đến đầu cầu, Loan Loan vẫn không yên tâm dặn dò: "Bò chậm một chút, không cần vội. Bọn anh chống đỡ được, quan trọng là em đừng rơi xuống".

Hồ nhi nhìn mẹ, lại nhìn Loan Loan và Lâu Dự, nước mắt lưng tròng, đầu lại gật cực kì kiên định: "Mẹ, tiểu ca ca và đại ca ca, mọi người nhất định phải qua bên kia".

"Biết rồi. Đi đi". Loan Loan đỡ Hồ nhi đi vài bước rồi buông tay ra.

Hồ nhi hai tay ôm thân cây, từ xa nhìn lại, một em bé như lơ lửng giữa không trung, phía sau là hơi nước trắng xóa, phía dưới là vực sâu không đáy sương trắng lượn lờ, vạn nhất rơi xuống rất có thể sẽ không còn cả hài cốt, quả thật là vô cùng nguy hiểm.

Loan Loan nhìn cực kì lo lắng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Nhưng Hồ nhi lại không sợ chút nào, hai chân đạp mạnh lên thân cây, như khi con trèo cây, chỉ chốc lát đã tiến lên được mấy mét.

Lâu Dự thầm khen trong lòng. Người Sơn Dương sống trong rừng núi, thông thuộc rừng núi, vẫn nổi tiếng dũng mãnh giỏi săn bắn. Lúc này nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, một cậu bé tí tuổi đã có thể qua cầu hiểm như đi trên đất bằng, thảo nào có thể dùng sức một bộ lạc chống lại quân Sóc nhiều ngày như vậy.

Nếu như thu phục được một bộ lạc có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy thì cũng không khác gì có một cánh quân mới để mở mang bờ cõi ở biên giới, quân lực ở biên giới của Đại Lương sẽ như hổ thêm cánh, sao có thể dễ dàng buông tay?

Nước Sóc làm thế này chẳng khác nào tự hủy Trường Thành mà không hề biết, làm Đại Lương vừa vặn có thể chen chân vào. Nếu lần này có thể giải vây cho người Sơn Dương thành công, chắc chắn họ sẽ toàn tâm toàn ý quy thuận Đại Lương, trở thành một mũi tên độc ở biên giới khiến quân Sóc ăn không ngon ngủ không yên.

Lâu Dự càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, tâm ý đã quyết, lại nghe thấy tiếng loạt soạt phía sau liền quay lại nhìn. Một đám đông quân địch từ trong rừng hiện ra, tạo thành nửa vòng tròn bao vây, từ từ tiến về phía vách núi bên này tìm kiếm.

Lúc này Hồ nhi đã bò sang bên kia, còn vài bước nữa là có thể đi sang vách núi đối diện.

"Mau đi!" Lâu Dự quay về cùng Loan Loan đỡ mẹ Hồ nhi lên cầu gỗ, sau đó rút dao găm ra nghiêng đón kẻ thù đang tiến đến.

Người phụ nữ trung niên bị thương trên vai rất nặng, một tay gần như không thể cử động, chỉ dựa vào tay còn lại ôm lấy thân cây bò tiến lên, tốc độ rất chậm. Gió thổi mạnh liệt dọc theo khe núi, mái tóc bà ta rối tung, thân thể lắc lư, mấy lần không ôm nổi thân cây, suýt nữa ngã xuống vực sâu.

"Mẹ!" Hồ nhi đã sang đến vách núi đối diện, nằm sấp trên vách đá nhìn mẹ mình, lo sợ kêu lên.

Bò đến giữa cầu, người phụ nữ trung niên chảy quá nhiều máu, dần dần thoát lực, một tay gắng gượng ôm thân cây, cả người run rẩy, bị gió mạnh thổi ngang làm trọng tâm thân thể dần dần lệch khỏi thân cầu, sắp sửa rơi xuống vực đến nơi.

Thấy tình hình quá mức nguy cấp, Loan Loan cắn chặt hàm răng trắng sáng, hú một tiếng lanh lảnh, đạp mạnh xuống đất rồi tung người bay tới bắt cháp nguy hiểm đến tính mạng. Sau mấy lần điểm vọt xuống thân cầu mượn lực, Loan Loan đã nhảy đến bên cạnh người phụ nữ trung niên, đứng thẳng trên thân cây vắt ngang trời cao, cố gắng giữ thăng bằng trong gió mạnh tạt ngang. Chậm rãi ngồi xuống, Loan Loan dìu người phụ nữ trung niên đứng lên, từ từ tiến từng bước một về phía bờ bên kia như đi trên dây.

Người phụ nữ trung niên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai chân mềm nhũn, cả người không còn sức mạnh, bị gió thổi bất cứ lúc nào cũng có thể bay xuống vực sâu như một chiếc lá rụng. Còn đứa bé đang dìu bà ta phía sau cùng lắm chỉ hơn Hồ nhi vài tuổi, lại gặp nguy không sợ, bước chân ổn định, vững như bàn thạch, như định hải thần châm khiến người khác có thể yên tâm dựa vào.

"Mẹ Hồ nhi đừng sợ, Hồ nhi đang chờ ở bên kia, chúng ta nhất định sẽ qua được". Loan Loan lớn tiếng động viên.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của con trai xa xa, lại nghe thấy giọng nói kiên định như sắt thép của đứa bé phía sau, ý nghĩ buông xuôi tự từ vừa xuất hiện trong đầu người phụ nữ trung niên lại biến mất. Một khi có dũng khí, tay chân dường như cũng tìm được sức lực, người phụ nữ trung niên dựa vào Loan Loan di chuyển về phía bờ bên kia.

Gió lạnh tạt ngang làm tiếng nói của Loan Loan vỡ vụn, loáng thoáng rơi vào trong tai Lâu Dự. Lâu Dự không quay đầu lại cũng biết lúc này Loan Loan đang rơi vào nguy hiểm, không thể có một chút sai sót nào, dù chỉ là một thoáng phân tâm sa chân lỡ bước là sẽ rơi vào cánh vạn kiếp bất phục.

"Bọn chúng ở bên kia..."

"Giết bọn chúng..."

Truy binh đã phát hiện hành tung của bọn họ, hơn mười tên gần nhất đã rút trường đao ra, hò hét xông tới.

Lâu Dự hạ quyết tâm, nội tức vội vã vận hành một tiểu chu thiên, hai mắt mở to bắn ra sát ý ngút trời, cả người như một thanh kiếm có thể phá tan bất cứ thứ gì, vung thanh đao sáng như tuyết lên, không hề tiết kiệm nội lực, vừa ra tay đã dùng sát chiêu cay độc nhất, tàn nhẫn nhất.

Như hai đoàn xe ngựa đối đầu lao thẳng vào nhau, Lâu Dự trong cơn giận dữ lao tới như một ngọn sóng ngất trời, đao nào cũng trúng kẻ thù. Sau một trận âm thanh binh khí va vào nhau làm mọi người ghê răng, cả hai bên đều lùi lại mấy bước. Hơn mười người của đối phương đã có một nửa ngã xuống, số còn lại bàng hoàng cầm vũ khí chỉ còn lại một nửa, mới chỉ giao tranh có một lần! Người đàn ông trẻ tuổi khôi ngô này rốt cuộc là ai mà lại có sức sát thương đáng sợ làm mọi người khiếp hãi như vậy?

Lâu Dự lạnh lùng đứng trong gió lạnh căm căm, tay áo bay phất phới, như một sát thần giáng lâm, khí thế ép người, đặng đặng sát khí.

Nhưng chỉ có chính chàng mới biết, một đòn toàn lực vừa rồi mặc dù tạm thời làm đối phương chùng bước nhưng cũng động đến vết thương cũ trên vai. Lúc này vết thương đang chảy máu đầm đìa, đau đớn thấu xương, cánh tay cầm đao run nhè nhẹ, gần như không giữ được đao nữa.

Nhờ có sự ngăn trở này, Loan Loan đã đưa mẹ Hồ nhi sang vách núi đối diện. Hồ nhi nhào vào trong lòng mẹ, mắt lại nhìn Loan Loan vẫn đứng trên cầu, nói thành khẩn: "Tiểu ca ca, cùng đi với mẹ con em thôi".

Loan Loan quay lại thoáng nhìn Lâu Dự, lắc đầu nói không cần suy nghĩ: "Anh không đi, anh phải quay lại giúp đại ca ca. Mẹ Hồ nhi mau mang Hồ nhi đi, tìm được những người khác trong bộ lạc là sẽ được cứu".

Người phụ nữ trung niên dù xuất thân vùng sơn dã nhưng lại rất có nhân lực, lúc này vừa nhìn đã biết Loan Loan dù thế nào cũng sẽ không chạy trốn để mặc một mình Lâu Dự ở lại, vì thế cũng không khuyến bảo nữa, rung rung cảm kích: "Thiếu hiệp, nếu hai vị qua được cầu thì đi xuôi theo dòng thác. Sau khi trở lại bộ lạc, tôi sẽ bảo mọi người đi ra tiếp ứng hai vị. Thân núi Tuyết Phong phù hộ, hai vị nhất định sẽ bình an vô sự".

Loan Loan bắt chước dáng vẻ Lâu Dự, ôm quyền thi lễ rất có phong độ nghĩa hiệp, ờ một tiếng rồi vẫy tay cáo biệt Hồ nhi: "Hồ nhi ngoan, chăm sóc mẹ em cho tốt".

Người phụ nữ trung niên trịnh trọng hành lễ với Loan Loan và Lâu Dự rồi dẫn Hồ nhi chạy vào trong rừng. Hồ nhi nước mắt như mưa, vừa chạy vừa lưu luyến quay lại hô to: "Tiểu ca ca và đại ca ca nhất định phải cùng đến tìm em".

Loan Loan cười gật đầu, vẫy tay không nói nữa, quyết đoán xoay người lao về phía Lâu Dự bên kia, người còn trên không trung đã hô to: "Tôi về rồi, tôi đến giúp ông!"

Lâu Dự đã liên tục đẩy lùi mấy đợt tấn công của truy binh, chính mình cũng bị ép đến bên cạnh vách núi. Thấy Loan Loan đã sang bờ bên kia, lại thấy tiểu quý này bất chấp tính mạng lộn về, trong lòng Lâu Dự vừa cảm động vừa lo lắng, mở miệng mắng to: "Đã đi rồi còn quay về làm gì? Vương chân vương tay".

Giọng nói lạnh lạnh trong vắt, dễ nghe như nước suối mát lạnh của Loan Loan từ xa xa truyền đến: "Tôi không thể bỏ ông lại được".

Lâu Dự nghe vậy chợt ngừng thở, vài chữ này lọt vào tai, thấm vào lòng, trong lòng đột nhiên cảm thấy sáng ngời lấp lánh chưa từng có, nét cười bên khóe miệng rõ dần, cảm thấy tất cả những khó khăn nguy hiểm trước mắt đều chỉ như phù vân, tất cả đau đớn đều bị mấy chữ đó phá tan.

Nhìn Loan Loan gương mặt tròn trĩnh, nụ cười ngọt ngào, ngây thơ non nớt như thể chỉ hà hơi cũng có thể tan chảy, Lâu Dự cảm thấy trong lòng ầm ào dạt, vị ngọt dần lan rộng từ dưới đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 17

Dịch: Losedow

Đúng lúc này, đột nhiên một âm thanh tàn khốc lạnh lùng từ trong rừng cây truyền đến, như rắn độc chui vào tai chàng: "Bản tên!"

Vừa dứt lời, vô số tiếng kéo huyền làm người ta nổi da gà vang lên, vô số mũi tên từ trong rừng cây bắn ra. Vù vù vù! Tiếng xé gió chói tai, một đám mây đen ép thẳng tới, bao trùm phạm vi mười mét xung quanh hai người.

Ánh mắt Lâu Dự sắc lạnh. Lúc này Loan Loan đang ở trên cầu, không thể di chuyển linh hoạt, khả năng tránh tên giảm mấy lần so với bình thường, tuyệt đối không thể để Loan Loan phải đối mặt với mưa tên. Gần như đồng thời với những mũi tên bắn ra, Lâu Dự hít sâu một hơi, gầm lên một tiếng giận dữ, nội lực từ tuyết sơn sau thắt lưng tràn ra, cả người bay lên trời chặn trước cầu độc mộc. Thanh chùy thủ màu đen múa lên, ánh đao như thủy ngân lan rộng, như ánh trăng đầy mặt ao, kín kẽ không có một khe hở nào, tạo thành một bức tường đao kín như bưng phía trước chính mình và Loan Loan.

Keng keng keng! Tiếng kim loại va chạm khi lưỡi đao gạt những mũi tên không ngừng vang lên liên tiếp, vô số mũi tên bị gạt chệch đi. Có mũi tên bắn

vào đại thụ gần đó, có mũi tên bay vào bụi cỏ, đại đa số thì bắn trượt, bay xuống vực sâu không đáy.

Lâu Dự dùng hết sức chặn con mưa tên đầu tiên, vì vậy lại động đến vết thương trên vai, máu chảy như trút, một bên áo đã ướt đẫm. Máu tươi chảy xuống theo nếp áo, rò từ vạt áo xuống đất. Vì con đầu khùng khiếp, nội lực có dấu hiệu đứt đoạn, sắc mặt Lâu Dự hơi tái nhưng chàng vẫn đứng ngạo nghễ tại chỗ, mạnh mẽ vô cùng, không lùi một bước.

Loan Loan nhảy vài cái đến đầu cầu bên này. Thấy Lâu Dự phát huy đao ý đến cực hạn, chỉ dựa vào sức một người mạnh mẽ ngăn cản mưa tên, Loan Loan biết đấu pháp loại này cực kì hao tổn nội lực, giết địch một ngàn tự thương tám trăm. Nếu còn tiếp tục đánh như vậy thì dù có thể đánh lui đối phương, chàng cũng khó tránh khỏi bị thương nặng. Loan Loan sốt ruột kêu lên: "Lâu Dự! Tôi đến giúp ông!"

Nói xong Loan Loan tung người bay lên, muốn nhảy thẳng từ đầu cầu đến bên cạnh Lâu Dự.

"Lâu Dự... Dự... Dự..." Hai tiếng này vang vọng trong khe núi, dội ngũ đối phương dường như yên lặng trong nháy mắt, mưa tên bắn tới cũng tạm thời dừng lại.

Nhưng cũng chỉ có một chớp mắt như vậy. Lúc Loan Loan vẫn còn ở trên không trung lại nghe thấy giọng nói âm hiểm lạnh như băng vừa rồi vang lên. Lần này dường như mang theo sát ý gấp gáp nồng đậm, mấy chữ lạnh buốt từ cổ họng bật ra, từng chữ như đoạt hồn: "Đội trọng tiễn! Giết... không... tha!"

Sau khi tiếng nói chấm dứt, trong rừng cây yên lặng vài giây, sau đó mưa tên lại tiếp tục bắn tới. Không ngờ mũi tên bắn ra lần này lại là hắc thiết trọng tiễn.

Loại tên này một mũi đã nặng mấy cân (một cân thời xưa tương đương 1/2 kg), phải dùng cung cứng cánh sắt mới bắn được, người bắn cũng phải có lực cánh tay có thể kéo trăm cân trở lên. Lúc bắn tên phải gió cung hướng lên trời, kéo dây cung nặng nề, bắn tên lên không trung. Sau khi bay một khoảng cách, sức nặng của bản thân tên sẽ làm mũi tên nhanh chóng rơi xuống, từ không trung lao xuống đầu kẻ thù, dầy như mưa mau, muốn tránh cũng không tránh được. Nhưng loại trọng tiễn này bình thường chỉ dùng khi kị binh giao đấu với nhau, rất ít khi được dùng để bắn một người, bởi vì như vậy không khác gì giết gà dùng dao mổ trâu, quá mức lãng phí.

Loan Loan nhìn trần trời, thâm than mình quá đen đui, không ngờ lại gặp phải xạ đội trọng tiễn của quân Sóc, càng không nghĩ tới đối phương lại không tiếc dùng trọng tiễn bắn chính mình và Lâu Dự trong tầm bắn nhỏ hẹp như vậy, hạ sát thủ không lưu tình chút nào, không hề có ý định để lại người sống.

Rốt cuộc đối phương là ai? Tại sao lại có sát ý nồng đậm như vậy?

Lúc này Loan Loan và Lâu Dự chỉ cách truy binh có ba mươi mấy mét, một người đứng sát vách núi, một người đứng trên cầu độc mộc, hoàn toàn trong phạm vi bao phủ của trọng tiễn, gần như không có đường nào để trốn.

Trọng tiễn mang tiếng xé gió thê lương gào thét bay tới. Loan Loan đang ở trên không, không có chỗ mượn lực. Trong tình thế cấp bách, Loan Loan vội dùng thế vân bộ, chân trái đạp lên chân phải mượn lực, mạnh mẽ tiến về phía trước ba thước, người như cá lội tránh được mấy mũi trọng tiễn bay thẳng đến trước mặt. Sau đó Li Quang loé sáng, điên cuồng quét ngang, không ngừng chém bay những mũi tên bắn về phía mình. Cuối cùng mũi chân Loan Loan cũng chạm được xuống vách đá, lại nhảy về bên cạnh Lâu Dự.

Lâu Dự đang tập trung toàn bộ tinh thần gạt mưa tên, ánh mắt sắc bén, đao nào cũng chuẩn, dưới tấn công của trọng tiễn như thế mà vẫn đứng như đóng đinh trên vách núi, nửa bước không lùi.

Thấy Loan Loan nhảy về bên cạnh mình thành công, trong lòng Lâu Dự như có một tảng đá lớn được đặt xuống. Chàng thở phào nhẹ nhõm, để Loan Loan một mình bấp bênh trên cầu độc mộc dường như không thể yên tâm bằng kẻ vai chiến đấu bên người. Cách một tầm tay, đưa tay có thể đụng tới, kiểu gì mình cũng có thể bảo vệ được chu toàn.

Dường như có tiếng hừ lạnh trong rừng cây, sau đó giọng nói lạnh lùng lại vang lên: "Bắn tiếp!"

Vô số trọng tiễn lại từ trên trời bay xuống.

Vẫn còn chưa hết sao? Loan Loan và Lâu Dự chán nản liếc nhau, lại cùng nhìn thấy sự quan tâm nồng đậm trong mắt đối phương.

Loan Loan không sao chứ?

Không sao. Còn ông?

Ta rất tốt. Loan Loan, có ta ở đây, ngươi không phải sợ.

Lời nói này giống hệt lời tia đã nói khi bé Loan Loan từ góc phố lên cách đây nhiều năm về trước. Mặc dù mỗi lời nói cử động của Lâu Dự đều có phong cách khác hẳn tia nhưng cảm giác của Loan Loan lại giống nhau.

Mỗi khi mình gặp phải khốn khó gian nan, họ đều sẽ từ trên trời giáng xuống, đều đột nhiên xuất hiện, đứng chặn ở trước mặt mình, cực kì quả quyết bảo vệ mình dưới cánh, như đá tảng giữa dòng nước xiết, như một mũi tên định cả càn khôn, làm mọi người ý lại không cần lí do, tín nhiệm vô điều kiện, yên tâm vô cùng.

Nhớ tới bóng lưng sừng sững không chịu lùi nửa bước trong mưa tên đầy trời ngày trước, hai mắt Loan Loan lại đỏ lên.

Tôi không sợ, chỉ cần có ông bên cạnh, tôi sẽ không sợ gì hết.

Trên vách núi dốc đứng, trước vực sâu thác đổ, hai người không nói một lời, chỉ thoáng nhìn nhau một cái, nhưng một ánh mắt này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Duyên phận có lúc vẫn kì diệu như vậy. Có một số người biết nhau cả đời mà vẫn như người mới quen, có một số người chỉ cần nhìn nhau một lần lại đã như quen biết từ lâu.

Sau khi thoáng nhìn nhau, Lâu Dự và Loan Loan gần như đồng thời mỉm cười, trong lòng ngầm hiểu, đồng thời giờ đao, đao pháp Liên Y được thi triển.

Hai người đều biết đao pháp này. Ánh đao của Lâu Dự tiến lui sắc bén, dáng người Loan Loan phóng khoáng nhẹ nhàng, không hề nhiễm mùi khói lửa. Một cương một nhu bù đắp lẫn nhau, mang hai ý cảnh hoàn toàn khác nhau lại hỗ trợ cho nhau, xê dịch đi chuyển, gạt đánh tránh né, cực kì ăn ý với nhau.

Ánh đao trắng như tuyết bên vách núi biến ảo không ngừng, hai ánh đao đan vào nhau tạo thành một tấm lưới kín không kẽ hở, gạt hết tất cả những mũi trọng tiễn bắn tới.

Mưa tên tạm ngớt, thế công của đối phương yếu bớt. Mới chỉ đón đỡ một loạt trọng tiễn, Loan Loan đã cảm thấy cánh tay đau nhức khó chịu. Cô bé thở ra một hơi dài, hoạt động cổ tay, nhìn về phía Lâu Dự, đang định nói gì đó thì lại thấy Lâu Dự đột nhiên biến sắc mặt.

Trong bụi nước đầy trời, chỉ nghe một tiếng dây cung bật cực kì vang dội, một mũi trọng tiễn bắn lên cao, đi sau mà tới trước, xuyên qua những giọt nước nhỏ li ti, mang tiếng rít thê lương từ trên trời bắn xuống, như rắn độc phun lưỡi, dữ dằn bắn về phía Loan Loan.

Hiển nhiên đối phương đã nhìn ra, trong hai người đứng bên vách núi này, người trẻ tuổi đứng sừng sững bên vách đá có võ nghệ cực cao, nhìn như tường đồng vách sắt không thể phá vỡ. Nhưng người này lại toàn tâm toàn ý che chở đứa bé. Trong số những mũi tên người này chém rơi thì có hơn nửa là chém giúp đứa bé. Có mấy lần người này còn không tiếc đặt mình vào nguy hiểm để gạt tên giúp đứa bé kia. Còn đứa bé kia mặc dù thân pháp linh hoạt nhẹ nhàng nhưng khổ nỗi lực cánh tay quá yếu, không thể cầm cự lâu dưới cơn mưa trọng tiễn này. Vì thế, đứa bé chính là điểm yếu có thể phá vỡ. Mũi tên như rắn độc này bắn thẳng đến trước mặt Loan Loan.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 18

Mũi trọng tiễn này khác những mũi trước đó, xuyên màn hơi nước bắn xuống, góc độ xảo quyệt, ác độc nham hiểm, tốc độ cực nhanh, lại âm thầm mang theo tiếng sấm sét.

Gặp cao thủ rồi! Vừa nghe thấy tiếng xé gió của mũi tên này, Lâu Dự đã biết tình hình không ổn. Toàn bộ thủ pháp, sức mạnh và độ chính xác của người bắn tên đều cực tốt. Dù là trong Hắc Vân kì, những xạ thủ như vậy cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Không nghĩ tới trong số truy binh lại có cao thủ như vậy.

Thấy mũi tên khí thế hung mãnh, đằng đằng sát khí, Loan Loan cũng không dám xem nhẹ, nắm chặt Li Quang chuẩn bị cứng đối cứng, lại không ngờ mũi tên đó có tốc độ cực nhanh, lại được một loạt trọng tiễn yểm hộ, thực thực ảo ảo đâm chéo xuống phía dưới.

Tốc độ xuất đao của Li Quang không thể nói là không nhanh, nhưng muốn chém rụng mũi trọng tiễn này lại phải chém rụng hai mũi tên khác bắn thẳng đến mặt trước. Sau khi Loan Loan chém rơi hai mũi tên đó, mũi trọng tiễn như có quý nhập hồn này đã bắn đến trước mặt.

Trước mắt là mũi tên sắc nhọn vô cùng lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, sau lưng là vách núi sâu vạn trượng không thể lùi lại. Loan Loan thấy đáy lòng lạnh buốt, trong nháy mắt có vô số ý nghĩ tràn đến, lại phát hiện dù thế nào cũng không tránh được mũi tên đoạt mạng này, chỉ còn cách bó tay chấp nhận, chán nản chờ đợi thời khắc mũi trọng tiễn xuyên qua ngực mình.

Lâu Dự không kịp cứu viện, sắc mặt lập tức tái mét, vội vã thi triển khinh công đến cực hạn, trong chớp mắt đã dịch người sang vài bước, không kịp đánh bay mũi tên, chỉ kịp chặn ở phía trước Loan Loan...

Phụp! Mũi tên xuyên qua người, máu tươi tung tóe.

Trọng tiễn hung ác bắn thẳng vào ngực Lâu Dự để lại một lỗ lớn có thể nhìn thấy xương trắng. Cả người Lâu Dự bị quán tính mạnh mẽ đẩy bay thẳng về phía sau mấy mét, còn trên không trung đã mất tri giác, như một chiếc lá vô lực ngã xuống vực sâu.

"Lâu Dự!!!"

Loan Loan sợ mất hồn mất vía, bất chấp tính mạng nhảy ra khỏi vách núi, một tay cầm Li Quang vào vách đá, tay kia vội vàng tóm Lâu Dự nhưng lại chỉ

tóm được chéo áo. Ngón tay cô bé vội vàng nắm chặt chéo áo đó, do dùng sức quá mạnh, móng tay đâm vào da thịt, máu tươi tràn ra qua kẽ tay.

Li Quang không chịu được sức nặng của hai người, cấp tốc trượt xuống dọc theo vách đá, tia lửa bắn ra không ngừng. Loan Loan nghiêng rặng, liều chết không chịu buông tay, hô to: "Lâu Dự, ông mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!"

Nhưng Lâu Dự bị thương quá nặng, hôn mê bất tỉnh, treo lơ lửng trên không trung, hoàn toàn không nghe được tiếng gào như xé rách tim gan của Loan Loan.

Loan Loan cắn răng muốn kéo Lâu Dự lên nhưng không đủ sức. Cầm cự được chốc lát, chéo áo cứu mạng đó rách toạc vì không chịu được sức nặng Lâu Dự rơi xuống như một chiếc lá rụng, rơi vào giữa dòng thác, lập tức chìm ngấm, thậm chí còn không hề toé nước lên.

"Không!!!"

Loan Loan trợn rạch khoé mắt, không hề nghĩ ngợi, rút Li Quang ra nhảy theo xuống vực sâu, vội vàng đưa tay bắt nhưng làm sao bắt được? Bóng người nho nhỏ cùng với Lâu Dự một trước một sau rơi vào dòng thác, bị thác nước nhấn chìm, cố gắng vùng vẫy một lát rồi không còn tung tích.

Giữa đất trời chỉ còn lại tiếng thác đổ ầm ầm...

"Chết rồi chứ?" Không lâu sau, một âm thanh the thé lạnh lẽo như băng vang lên trên vách núi: "Chết thì tốt".

Trên vách núi, hàng chục người mặc áo da hổ, lưng đeo cung cứng vây quanh một người đàn ông trung niên mặc trang phục màu xanh xám.

Người đàn ông trung niên đó có khuôn mặt nhẵn nhụi không râu, sắc mặt hồng hào như trẻ con, thoạt nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, huyết thái dương nhô cao, đôi mắt chìm xuống nếp gấp lạnh lùng.

Một thuộc hạ nhìn xuống dưới vách đá dò xét rồi trở lại trước mặt người đàn ông trung niên, quỳ xuống: "Bẩm Hồng công công, hai người đó đã rơi xuống vách núi, chân thác nước sâu không lường được, lực va đập rất mạnh, có lẽ chết chắc rồi".

Hồng công công, Phó tổng quản Ứng Đình - tổ chức tình báo Đại Sóc, nhìn dòng thác chảy xuống, chậm rãi xoay chiếc nhẫn trên tay, yên lặng không nói. Da tay hần mềm mại trắng muốt như phụ nữ, duy có lòng bàn tay và hồ khẩu có vết chai dày, hiển nhiên là kết quả của nhiều năm luyện cung tên.

"Lâu Dự? Thế tử Lăng Nam vương? Vừa rồi ta nghe thấy là cái tên này, có đúng là hần không?" Trước mắt Hồng công công hiện lên hình ảnh chàng trai tuấn tú đó như một người giữ ải, chỉ dựa vào một người một đao ngăn cản mưa tên, oai phong凛冽. Hần không khỏi gật đầu, ngẫm nghĩ: "Trẻ tuổi như vậy, thân dũng như vậy, ngoài hần thì thiên hạ này sợ rằng không tìm được người thứ hai".

Khẳng định được ý nghĩ của mình, trong lòng Hồng công công rất khoan khoái. Quả nhiên như dự liệu của hoàng thượng, thế tử Lăng Nam vương sẽ đích thân dẫn quân tới cứu. Thực ra vậy quét một bộ lạc Sơn Dương tầm thường thì đâu cần đội huyền tiễn của Ứng Đình phải lên đường, còn điều cả kỵ binh trọng giáp của hổ sơn trung lang tướng đến nữa? Tất cả những việc điều phối binh lực này thực ra chỉ có một mục tiêu: Giết chết thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự.

Lâu Dự đã đến núi Tuyết Phong thì chắc hẳn kỵ binh trọng giáp của hổ sơn trung lang tướng đã thất thủ, không biết chừng đã bị Hắc Vân kỵ tiêu diệt rồi.

Nhưng như vậy thì cũng có làm sao?

Chỉ cần có thể thành công giết chết thế tử Lăng Nam vương, cho dù có phải cho mười đội tám đội kỵ binh trọng giáp chôn cùng cũng vẫn đáng giá.

Nét cười trên mặt Hồng công công rất rõ ràng, muốn giấu cũng giấu không nổi, da mặt nhẵn nhụi mịn màng cũng hiện lên vài nếp nhăn. Vận may của mình đúng là quá tốt, đánh bại đánh bại lại gặp phải thế tử Lăng Nam vương và tự tay bắn thế tử Lăng Nam vương rơi xuống vách núi. Lần này về triều, long nhan chắc chắn sẽ rất vui, tặng thưởng thăng quan tiến chức là trong tâm tay. Xem ra chữ "phó" trong cái chức Phó tổng quản Ứng Đình lần này có thể bỏ đi rồi.

Nghĩ lại vẫn thấy khó mà tin được, Hồng công công đích thân tới gần vách núi lần nữa, xác nhận Lâu Dự và Loan Loan quả thật đã rơi xuống vực sâu, lại thấy dòng thác đổ như một con rồng khổng lồ, nước chảy cực xiết. Hần hơi hải lòng, quả nhiên là đã chết mất xác, đồng thời lại cũng hơi tiếc nuối vì không bắt sống được Lâu Dự.

Nhìn sóng bạc quay cuồng dưới vách núi, Hồng công công lộ vẻ khinh thường, hừ một tiếng: "Dụng binh như thần? Dùng át tam quân? Hừ, thế thì đã sao? Cuối cùng vẫn không thoát được thần cơ diệu toán của hoàng thượng".

Nghĩ đến vị hoàng thượng nhà mình, tính tình lãnh đạm, vui giận không lộ, tuy còn trẻ tuổi nhưng thủ đoạn tâm cơ lại sâu không lường được, Hồng công công không khỏi rung mình một cái, ngẩng mặt hành quân lễ vô cùng cung kính rồi quay sang hạ lệnh: "Cho bỏ câu đưa thư về để đó, nói thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự của nước Lương đã bị xạ đội huyền tiễn của Ứng Đình ta bắn chết mất xác. Hoàng thượng thần cơ diệu toán, hùng tài đại lược, quả không ai bằng".

"Tuân lệnh!" Tên thuộc hạ nhận lệnh đi.

Hồng công công lại nhìn cây cầu độc mộc bên trên thác nước, nghĩ đến việc trở về liền có thể thăng quan tiến chức, tâm tình thoải mái, đắc ý vạn phần, nhẹ nhàng phất bụi trên tay áo, cười lớn dẫn đầu rời đi.

Mấy ngày sau, đế đô nước Sóc.

Thái tử Minh, không, bây giờ đã là đương kim hoàng đế nước Sóc Ân Minh, ngồi trong cung điện màu xanh đen, đọc xong tấu chương hoạn quan đưa lên, trầm ngâm chốc lát rồi bình thần đặt tấu chương sang bên cạnh, đứng lên nói: "Hoài Ân, Trẫm phải ra ngoài đi lại một chút".

Thái giám cận thân Lưu Hoài Ân dạ một tiếng, cúi người bước lên vừa định truyền chỉ thì bị Ân Minh ngăn cản, nói rất lạnh nhạt: "Những người khác thì thôi, người đi cùng Trẫm một lát là được rồi".

Lưu Hoài Ân ngoan ngoãn phục tùng, lặng lẽ đuổi các cung nữ thái giám bùng trà đưa nước phụng dưỡng ra ngoài, sau đó cung kính đi theo sau lưng Ân Minh ra ngoài đại điện.

Hai người một trước một sau chậm rãi đi trên liễn đạo (đường đi trong cung vua) trải ngọc thạch rất dài trước cung Hoa Thanh. Một quân một thần này thường xuyên đi dạo trong cung như vậy, các cung nữ thái giám vẫn vô bả quan đều đã quen, thấy hai người đi tới liền đứng xa xa cúi người thi lễ, sau khi hai người đi qua mới đứng thẳng dậy đi tiếp.

Ân Minh bắt tay sau lưng chậm rãi đi ở phía trước, Lưu Hoài Ân lặng lẽ khom người đi theo phía sau. Hai người cứ đi như vậy không nói một câu, khi đi đến đầu bên kia liễn đạo, cuối cùng Ân Minh cũng mở miệng, giọng nói không mang theo tâm tình gì: "Hồng Tam Hỉ nói hắn đã giết Lâu Dự".

Lưu Hoài Ân buông mí mắt, lông mày cũng không hề động: "Chúc mừng hoàng thượng".

Ân Minh lại bị thái độ của hắn chọc cười, chỉ Lưu Hoài Ân nói: "Người lúc nào cũng thế, chúc mừng cái gì? Người biết rõ là Trẫm không tin".

Lưu Hoài Ân cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Ân Minh cũng mặc kệ hắn, chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: "Lâu Dự là nhân vật như thế nào, người và Trẫm trong lòng đều biết rõ. Dựa vào Hồng Tam Hỉ mà đòi giết chết hắn? Đó là mơ tưởng hảo huyền".

Lưu Hoài Ân nói nhỏ: "Hồng công công có tài bắn cung thông thần, không biết chừng đúng là đã may mắn lấy được tính mạng Lâu Dự".

Ân Minh ngẩng đầu nhìn lên không trung mờ tối, khoé môi mỏng lộ ra nụ cười cực kì lãnh đạm, lắc đầu nói: "Hoài Ân, Trẫm đã nói nhiều lần rồi. Người không cần câu nệ như thế trước mặt Trẫm. Những lời múa mép khua môi đó không cần nói, nói nhận định chân thực của người đi".

Lưu Hoài Ân hơi thẳng người lên một chút, giọng nói vẫn cung kính như cũ: "Vi thần không dám".

Ân Minh lắc đầu cười: "Trẫm lệnh người nói".

Lưu Hoài Ân ngẩng đầu một góc tóc mai bạc trắng lộ ra dưới mũ hoạn quan, gương mặt đầy rẫy nếp nhăn, một người mới hơn bốn mươi tuổi mà thoát nhìn lại già yếu như người già sáu mươi. Hắn nói bình thản: "Thần cho rằng, bất kể Lâu Dự có chết hay không, chúng ta đều có thể tạm coi hắn là một người chết".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 19

Đuôi mắt phượng nhếch lên, Ân Minh gật đầu nói: "Nói hay lắm. Cho dù hắn không chết, Trẫm cũng phải làm người trong thiên hạ cho rằng hắn đã chết".

Hôm sau, cùng với các đội buôn qua lại giữa hai nước, các khách thương lạc đà làm nghề buôn lậu, một tin đồn truyền vào Lương Châu, lập tức lan tràn khắp mỗi ngõ ngách trong thành Lương Châu nhanh chóng như một trận ôn dịch.

"Thím đã nghe nói gì chưa? Thế tử Lăng Nam vương chết trận rồi". A Đại bán mần thâu thậm thà thậm thật kéo thím Vương bán giày thêu ở quầy hàng bên cạnh đền, thì thào.

Thím Vương lau khoé mắt, giọng nói nghẹn ngào: "Một người khôi ngô tuấn tú như vậy, tại sao nói đã chết rồi".

Cốp! Trương Tam bán thịt lợn đột nhiên chém con dao thái thịt xuống thớt, cả giận nói: "Mấy người thì biết cái gì, không cần nói lung tung. Thế tử của chúng ta đừng quán tam quán, làm sao có thể chết như vậy được?"

Thím Trương nói xen vào, vẻ mặt đau xót: "Có dừng mảnh đến mấy cũng là thân thể máu thịt, nghe nói thế tử đã bị tên của thổ phi bắn chết".

Lý Tử buôn bán trái cây gật đầu, nói lo lắng: "Không có lửa làm sao có khói, thế tử chắc chắn là chết rồi. Thành Lương Châu của chúng ta biết làm thế

nào? Tôi thấy chúng ta nên mau chóng về nhà thu thập đồ tể nhuộm rồi trốn mau còn kịp".

Bà chủ quán rượu cầm khăn, khóc lóc nức nở: "Thế tử, tại sao thế tử lại chết? Làm ăn không dễ gì mới khấm khá hơn một chút, thế tử chết thì chúng tôi làm thế nào? Sao số tôi khổ thế này..."

Lương Châu là thành trấn quan trọng nhất ở biên giới để giăng co với quân Sóc. Lâu Dự dẫn Hắc Vân kị đóng ở Lương Châu, trở thành đối trọng với đại doanh quân biên phòng đối phương bên kia sông Thú.

Từ khi hai nước trở mặt tới nay, tình trạng lau súng cướp cò ở biên giới không biết đã xảy ra bao nhiêu lần. Do Lâu Dự thần dũng, cộng thêm Hắc Vân kị giỏi chinh chiến, sau khi thua mấy trận, đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Những cuộc chiến giữa hai bên đều khống chế ở trong phạm vi rất nhỏ, duy trì một sự cân bằng tẻ nhạt.

Vì vậy, trong một thời gian rất dài, thành Lương Châu vững vàng yên ổn. Những người dân vùng biên trước đó đã bỏ nhà tha hương để tránh né loạn lạc lại lũ lượt kéo nhau về quê quán. Các đội buôn đến từ các nơi trong cả nước nối liền không dứt, còn có rất nhiều thương nhân có tầm nhìn xa mở các loại quán rượu lầu xanh ở đây. Thành phố biên giới Lương Châu thậm chí còn có vài phần trù phú phồn hoa ồn ào tấp nập của thành Thượng Kinh.

Cái tên của thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự ở Lương Châu và các tòa thành biên giới lân cận được mọi nhà đều biết, như sấm bên tai, là thần bảo vệ, là thuốc an thần trong lòng người dân biên giới. Chỉ cần có Lâu Dự, mọi người sẽ có thể yên tâm an cư lạc nghiệp, sống cuộc sống hạnh phúc, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng.

Nhưng giờ đây lại có tin đồn thế tử Lăng Nam vương chết trận, cục diện cân bằng tẻ nhạt ở biên giới hai nước đã bị phá vỡ. Đối với bách tính Lương Châu vừa mới có được những ngày yên ổn, chuyện này không khác gì sét giữa trời quang. Nhất thời trong thành Lương Châu lòng người hoảng sợ, gào khóc không yên.

Đại doanh Hắc Vân kị, các quân sĩ sắc mặt u ám như gặp đại địch, khắp nơi có thể thấy các sĩ quan bước đi vội vã, truyền lệnh bố phòng.

Trên tường thành, một lính mới đứng gác nhìn mình trong gió thu xào xạc, nhìn thảo nguyên hoang mạc mênh mông vô biên ngoài thành, trong lòng hơi

phát lạnh, dùng vai huých một lính mới khác bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Người nói thế tử điện hạ có phải thật sự chết rồi không?"

Lính mới thứ hai khịt mũi thật mạnh, đưa mắt nhìn quanh, thấy xung quanh không có người, nhỏ giọng đáp: "Ta nghĩ là thật đến tám chín phần mười. Người không thấy sắc mặt các đô úy hiệu úy hôm nay đều đen như đáy nồi hay sao?"

Lính mới thứ nhất nói buồn bã: "Thật không ngờ một người võ nghệ cao cường như thế tử mà cũng chết trận".

Lính mới thứ hai ngơ ngác gật đầu, lại hạ giọng thấp hơn nữa: "Không dễ gì thi được vào Hắc Vân kị, mẹ ta còn đang mong ta giết địch lập công làm rạng rỡ tổ tông. Lần này thế tử chết trận, Hắc Vân kị không còn người đứng đầu, sợ là phải giải tán mất".

Hai người đang thì thầm khe khẽ, đột nhiên phía sau có một tiếng quát lớn như sét đánh: "Nói vớ vẩn cái gì? Tung tin đồn mê hoặc lòng người, luận tội phải chém đầu".

Hai lính mới giật bắn mình, nhanh chóng chạy về vị trí gác, tay nắm trường thương, người đứng thẳng tắp.

Trần Thiên Kỳ vẻ mặt giận dữ vòng tới, nhìn lướt qua các quân sĩ canh gác trên tường thành, lớn tiếng quát: "Thế tử không chết, không được để kẻ thù tung tin đồn nhảm dao động quân tâm. Lần sau ta còn nghe thấy nói như vậy, toàn bộ sẽ trị tội theo quân luật! Rõ chưa?"

Các quân sĩ canh gác chỉnh lại quân dung, ngẩng đầu ưỡn ngực, đáp tậm tắp: "Rõ!"

Trần Thiên Kỳ nguôi giận, đang chuẩn bị nói gì đó nữa, đột nhiên nghe thấy một quân sĩ chỉ về phía trước, lớn tiếng kêu lên: "Quân Sóc, là quân Sóc!"

Trần Thiên Kỳ lập tức quay lại, vừa thấy tình hình trước mắt, sắc mặt lập tức tái mét.

Chỉ thấy phía đường chân trời bên kia sông Thú hiện lên vô số điểm đen dày đặc, tràn về phía này cuộn cuộn không ngừng như một đàn kiến. Cùng với những điểm đen càng ngày càng lớn, mặt đất bắt đầu khẽ rung lên, tiếng bước chân dần biến thành ầm ầm như sấm dậy. Chăm chú nhìn lại, vô số kị binh vũ trang đầy đủ đang nhanh chóng chạy tới thành Lương Châu như mây đen che trời...

Choang! Trong phủ thủ bị Lương Châu, thủ bị Trương Thành Uyên không nén được giận đập chén trà xuống đất, chửi bới ầm ĩ: "Mẹ nó, con hầu thiếp nào chạy trốn mà cần hai mươi ngàn người đuổi theo?"

Vừa rồi quân biên phòng Đại Sóc đột nhiên tràn tới, hơn hai mươi ngàn quân lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bao vây thành Lương Châu. Đại soái quân biên phòng Đại Sóc Vũ Hòa Liệt phái người đưa tin: "Trong phủ có một ái thiếp bỏ trốn theo trai, cải trang trốn vào thành Lương Châu. Bản soái tức giận khởi binh đuổi theo. Mong thủ bị Lương Châu nể tình hữu nghị bang giao hai nước, tiến hành phối hợp lùng bắt, trao trả hầu thiếp chạy trốn đó. Nếu không trao trả, đao kiếm gặp nhau".

Hàng vạn người vây thành, đây đâu phải đề nghị phối hợp truy bắt? Quả thực chính là đe dọa trấn trụ! Trương Thành Uyên càng nghĩ càng giận, không nhịn được lại một chưởng nặng nề vỗ xuống mặt bàn, lửa giận bốc cao vạn trượng: "Rõ ràng chính là muốn đánh úp nhân lúc sơ hở, lại không chịu mang tiếng xấu quân không có chính nghĩa. Hầu thiếp của Vũ Hòa Liệt đông tới mức có thể huy động ra đắp đê sông Thú, lại còn ra vẻ si tình, chơi trò giận dữ qua ải vì má hồng, hừ!"

Vị sư gia râu cá tre nhìn chiếc chén gốm vỡ thành tám mảnh dưới đất, nói sợ hãi: "Giờ đây thế tử điện hạ sống chết không rõ, cầu viện hay phá vòng vây, đại nhân phải định đoạt thật nhanh".

Trương Thành Uyên vịn tay, đi qua đi lại trong đại sảnh, sầu không nói nổi.

Quan quân châu phủ Lương Châu quá yếu, đối phó quân biên phòng nước Sóc quả thực không chịu được một đòn. Quân lực duy nhất có thể mang ra chống lại đối phương chính là Hắc Vân kỵ. Nhưng giờ đây Lâu Dự không rõ tâm tích, sống chết không biết, Hắc Vân kỵ như rắn mất đầu. Chính mình mặc dù là quan địa phương cao nhất ở đây, nhưng không có hồ phù quân ấn, căn bản không điều động được đội quân này.

Nếu cầu viện các châu phủ biên giới khác, một thủ bị Lương Châu tầm thường như hắn lại không có thể diện lớn như vậy. Người ta Vũ Hòa Liệt đuổi theo một hầu thiếp bỏ trốn mà người cũng phải cầu viện? Bị thủ bị châu phủ khác giễu cợt là chuyện nhỏ, nhưng việc điều đình và thủ tục điều binh trong đó thì phức tạp vô cùng, sau khi công văn qua lại, thương lượng phê duyệt xong xuôi thì phòng chừng thành Lương Châu đã mất từ lâu rồi.

Trương Thành Uyên nhất thời cảm thấy trong lòng như có hàng trăm móng vuốt cào cào, quần bách giảm mất mấy năm tuổi thọ.

Đang cực kì khổ sở, chợt nghe hạ nhân bên ngoài lớn tiếng báo có khách: "Bẩm đại nhân, Ứng Kích tướng quân Tổng Bách Lý của Hắc Vân kỵ cầu kiến".

Trương Thành Uyên giật mình, sáng mắt lên, đưa tay vỗ mạnh vào trán: "Đúng vậy, tại sao ta lại quên mất hãn cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 20

Bên này, thủ bị Trương Thành Uyên bước nhanh đi ra nghênh đón, không ngừng phân phó: "Mau mời, mau mời".

Bên kia, một đám tướng lĩnh cao cấp Hắc Vân kỵ thân mặc quân phục, sắc mặt lạnh lùng, sai bước dài vào cổng phủ thủ bị, cũng không khách sáo mà đi thẳng vào chính sảnh.

Người đàn ông trung niên đi đầu có thân hình cao lớn, lưng hồ tay vượn, mặt mũi nho nhã, chính là nhân vật số hai của Hắc Vân kỵ, Ứng Kích tướng quân Tổng Bách Lý.

Tổng Bách Lý là nguyên lão của Hắc Vân kỵ, lúc đầu đi theo Lăng Nam vương đánh Đông dẹp Bắc, sau đó trợ giúp Lăng Nam vương thành lập Hắc Vân kỵ, hết mực trung thành, tuyệt đối có thể nói là một cánh tay đắc lực.

Lăng Nam vương quá rõ tính tình con trai mình, thiếu niên trẻ tuổi, thiên tài cao ngạo, huyết khí phương cương, xung phong đánh trận là một hảo thủ, mười ngày mười đêm thức ngựa không ngủ vẫn rất có tinh thần. Nhưng nếu bắt chàng xử lí các loại việc vặt như ăn ở ngủ nghỉ của toàn quân thì thần trí có thể tiêu tan chỉ sau nửa canh giờ.

Vì vậy lúc giao Hắc Vân kỵ cho con trai, Lăng Nam vương cũng giữ Tổng Bách Lý lại. Người này trời sinh không phải lãnh tụ, lại là tổng quản và bộ trưởng hậu cần tốt nhất, tính tình rộng lượng, can củ thận trọng, làm việc gọn gàng, suy tính chu đáo, mọi chuyện lớn nhỏ đều có thể suy nghĩ chu toàn, xử lí thỏa đáng.

Bình thường Lâu Dự tập trung hoàn toàn cho quân vụ, còn lại các loại công việc thượng vàng hạ cám đều mạnh tay giao cho Tổng Bách Lý. Tổng Bách Lý cũng không phụ kì vọng của Lăng Nam vương, làm đại tổng quản của Hắc Vân kỵ, mấy năm qua vừa cương vừa nhu, giọt nước không lọt, lo liệu đủ loại công việc rườm rà của Hắc Vân kỵ đều vận chuyển gọn gàng thích đáng, nhận được sự tôn kính và ý lại của tướng sĩ quan quân các cấp từ trên xuống dưới của Hắc Vân kỵ, bao gồm Lâu Dự.

Nếu nói Lâu Dự là linh hồn của Hắc Vân kỵ thì Tổng Bách Lý chính là máu thịt của Hắc Vân kỵ. Võ nghệ của ông ta mặc dù không phải tốt nhất, nhưng ông ta lại là một người thật sự có quyền thế trong Hắc Vân kỵ. Cho nên trong thời khắc căng thẳng như lúc này, một người như vậy chủ động tới thăm, thủ bị đại nhân sao có thể không lệ nóng tràn mi, như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Chấp tay thi lễ, khách khí mời đám người Tổng Bách Lý vào chính sảnh, thủ bị đại nhân vừa ngồi xuống định nói mấy lời khách sáo, Tổng Bách Lý đã phát tay ngắt lời, đi thẳng vào vấn đề không hề có bất cứ vòng vo rào đón gì.

"Trương đại nhân yên tâm, Hắc Vân kỵ sẽ toàn lực hỗ trợ phòng thủ Lương Châu".

Trương Thành Uyên là thủ bị biên cương, về chức quan có thể còn cao hơn Tổng Bách Lý một cấp, nhưng quyền lực thực tế sao có thể so sánh với nhân vật thực quyền trong cánh quân thiết huyết trực thuộc trung ương này? Lúc này nghe Tổng Bách Lý nói câu này dứt khoát không hề khách khí, thủ bị đại nhân Trương Thành Uyên không hề cảm thấy không vui mà còn cảm thấy tim phổi mát mẻ như bệnh nhân ho lao được uống một cốc nước ép tuyết lê pha đường phen.

Về ù rũ chưa già đã yếu vừa rồi lập tức hoàn toàn biến mất như được tiêm một mũi thuốc trợ tim, hai mắt tỏa sáng. Trương Thành Uyên tha thiết nhìn Tống Bách Lý, nói: "Đa tạ Tống tướng quân, không biết tướng quân có sắp xếp gì?"

Tống Bách Lý trầm ngâm chốc lát, nói: "Hắc Vân kị mặc dù được xưng trăm ngàn đại quân nhưng lại phân tán ở các châu phủ biên thành, giúp đỡ huấn luyện và củng cố quân lực địa phương. Cánh quân gần nhất đóng quân ở Ung Châu, cách Lương Châu năm trăm dặm, thời gian chạy tới đây nhanh nhất cũng cần ba ngày. Ta lo lắng là quân Sóc chơi trò giương đông kích tây, điều hổ li sơn, khi điều viện binh tới thì chúng lại tập trung quân lực tấn công Ung Châu. Khi đó quân lực của Ung Châu hư không, đối phương sẽ dễ dàng đánh hạ".

Không thể cầu viện, vậy nghĩ là phải cứng đối cứng? Trương Thành Uyên sốt ruột như kiến bò chảo nóng, tâm hỏa trong lòng khiến trên trán cũng phải nổi

mụn, hận không thể ăn liền một hơi tám cân mười cân thuốc hạ hỏa. Trương Thành Uyên lau mồ hôi trên đầu, hỏi: "Hắc Vân kị trú binh ở Lương Châu chỉ có mười ngàn người, trong đó không ít là lính mới. Đối phương lần này có thể nói là dốc toàn bộ sức mạnh, nếu đánh nhau thật thì chúng ta có cơ thắng không?"

Tống Bách Lý lần này đã mang toàn bộ các tướng lĩnh chủ quản các doanh trong Hắc Vân kị đến, lúc này tất cả bọn họ đều ngồi thẳng tắp trong sảnh.

Nghe Trương Thành Uyên hỏi như vậy, thị trung lang Hầu Hành Tiễn nhướn đôi mày rậm, có vẻ không vui: "Lời này của Trương đại nhân sai rồi. Chẳng lẽ Trương đại nhân cho rằng quân lực Hắc Vân kị yếu ớt không chịu được một đòn hay sao?"

Trương Thành Uyên toát mồ hôi lạnh, vội vàng chấp tay nói: "Sao dám, sao dám. Có ai không biết Hắc Vân kị uy danh hiển hách, chỉ có điều thế tử điện hạ..."

"Thế tử điện hạ không chết". Tống Bách Lý mắt sáng như đuốc nhìn một lượt tướng lĩnh các doanh ngồi trong sảnh, giọng nói kiên quyết: "Thế tử là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt đối phương. Lần này nếu quân Sóc giết được thế tử thật thì đã vui mừng khôn xiết khua chiêng gõ trống thêu chữ trên quân kì trắng trơn tuyên dương rồi, tại sao lại thông qua khách buôn lạc đà và đám trộm cắp hèn hạ để truyền ra tin tức này, chẳng lẽ các vị không cảm thấy lạ sao?"

Nghe Tống Bách Lý nói bình tĩnh, mặc dù trong lòng vẫn còn nửa tin nửa ngờ nhưng Trương Thành Uyên không lộ ra mà vỗ đùi nói kích động: "Không sai, ta đã nói rồi mà, thân thù của thế tử điện hạ như vậy, làm sao có ai giết được thế tử? Loại người bất tài vô tướng như Vũ Hòa Liệt lại định dùng âm mưu vụng về này để dao động quân tâm bên ta, ta nhất định phải băm vằm hắn mới được".

Tống Bách Lý gật đầu khen: "Trương đại nhân xuất thân nhà tướng, quả nhiên không thiếu vũ dũng".

Được Tống Bách Lý khen ngợi, tâm tình Trương Thành Uyên càng ngày càng hưng phấn. Cuộc chiến này quan hệ đến tính mạng, gia đình và quan tước của hắn, chỉ cần Hắc Vân kị chịu đánh, hắn chỉ hận không thể mang hết tài sản của mình ra làm quân bị.

Trương Thành Uyên vỗ ngực nói: "Cần lương thảo, cần binh khí, cần người hỗ trợ, Tống tướng quân cứ việc phân phó, Lương Châu của ta sẽ dốc sức toàn

thành ủng hộ Hắc Vân kị".

Tống Bách Lý nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng, lại chấp tay đáp tạ.

Đúng lúc này, một tên lính chạy nhanh vào, quỳ xuống, đưa một mũi tên và một phong thư lên: "Bẩm báo tướng quân, đại soái quân biên phòng nước Sóc có phi tiễn truyền thư".

Tống Bách Lý nhận lấy, nhìn lướt qua rồi cười lạnh: "Vũ Hòa Liệt nói, nếu trước lúc mặt trời lặn hôm nay không trao trả hầu thiếp bỏ trốn thì hắn sẽ công thành".

Trương Thành Uyên nổi giận lôi đình: "Thằng chó con Vũ Hòa Liệt này, trước kia bị thế tử của chúng ta đánh cho không ngóc đầu lên được, ngay cả rắm cũng không dám đánh quả nào, vậy mà hôm nay lại dám kiêu ngạo như vậy, ai cho hắn cái gan này?"

Còn có ai có thể tung tin đồn trong một đêm? Có thể bày ra cục diện vây Ngụy đánh Triệu, hư hư thực thực, thật giả khó phân, ép Hắc Vân kị dao động quân tâm, không thể không từ bỏ cầu viện? Tống Bách Lý trầm nghĩ, tâm cơ mưu lược, thủ đoạn năng lực như vậy, ngoài lão già mà còn không chết của Ung Đình nước Sóc cùng với gã đang ngồi trong cung điện màu xanh đen đỏ thì còn có thể là ai?

Điều này cũng không tiện nói toạc ra, Tống Bách Lý lập tức chỉnh lại sắc mặt, đứng dậy lớn tiếng nói: "Các tướng Hắc Vân Kị nghe lệnh!"

Ầm một tiếng, các tướng đồng loạt đứng dậy trang nghiêm

Tống Bách Lý ánh mắt sắc bén, lớn tiếng hạ lệnh: "Tên nó doanh lên tường thành, chuẩn bị đầy đủ tên, đá lăn, dầu hỏa, bắn chặn từ xa, đề phòng đối phương tới gần".

"Rõ!"

"Bộ binh doanh chuẩn bị đá lửa và then sắt trụ chống, giữ vững công thành, đề phòng đối phương cường chế phá công".

"Rõ!"

"Tân binh doanh sắp xếp bộ binh, toàn bộ ra trận".

"Rõ!"

"Tiên phong doanh và đội trọng giáp toàn bộ vũ trang, chuẩn bị xung phong bất cứ lúc nào".

"Rõ!"

Tổng Bách Lý quay lại nhìn về phía Trương Thành Uyên, nói: "Trương đại nhân, mặt tướng có một chuyện muốn nhờ".

Trương Thành Uyên sao dám không nghe, không cần biết là chuyện gì đều phải đồng ý: "Mời tướng quân nói".

Khóe miệng Tổng Bách Lý lộ ra nụ cười thần bí, ghé vào tai Trương Thành Uyên, nhỏ giọng nói vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Các tướng Hắc Vân kỳ rời đi. Sau nửa canh giờ, một tin tức hoàn toàn không mang sắc thái tin đồn bắt đầu lan truyền với tốc độ như sao băng trong khắp các phố lớn ngõ nhỏ thành Lương Châu. Sở dĩ nói tin tức này hoàn toàn không giống tin đồn là vì tất cả mọi người truyền bá tin tức này đều có liên quan với quan phủ. Sư gia, quân vụ, tạo tướng, binh lính, quân gia, hầu gái, đầu bếp, người trông cửa phủ thủ bị, người bộ đỡ thủ bị, người làm vườn, người cung cấp thực phẩm cho phủ thủ bị, cha mẹ người cung cấp thực phẩm, anh chị, chú bác, huynh đệ hần..

Hề là người có dính dáng dù chỉ một chút một xíu với quan phủ đều nói một tin tức với giọng cực kì chắc chắn: Thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự không chết, đã giải vây cho Sơn Dương, đang ra roi thúc ngựa chạy về Lương Châu.

Cũng có người hoài nghi không tin nhưng đều bị những người nói trên trợn mắt lên án mạnh mẽ. Mọi người dường như nhìn thấy tận mắt, miêu tả tỉ mỉ sự giả thế tử phái tới đã gặp mặt, bàn bạc với thủ bị đại nhân, đồng thời còn nói trong ngày hôm đó thủ bị đại nhân đang cau có đau khổ, sau khi sứ giả Hắc Vân Kỳ đi liền như gió xuân tạt vào mặt, như hoa cúc nở rộ, dường như đã bỏ được gánh nặng ngàn cân xuống.

Nếu không phải thế tử sắp về, trong thời khắc nghiêm trọng khi quân địch đã đến dưới thành, tại sao thủ bị đại nhân có thể cười vô cùng quyền rũ như thế?

Nói như vậy, ngay cả một chút nghi ngờ cuối cùng cũng được xua tan. Tin tức quan phủ đưa ra dù gì cũng đáng tin hơn tin tức của đám khách buồn lạc đà. Cộng thêm thủ bị đại nhân phối hợp biểu diễn rất ấn ý, mức độ đáng tin của tin tức này trong lòng bách tính lập tức được nâng cao gấp trăm lần. Như được tiêm một mũi thuốc trợ tim, người vốn chuẩn bị dẫn cả nhà chạy trốn không chạy nữa, dỡ hành lý tề nhuyển trên xe ngựa xuống, lại chất mũi tên, rom rạ, dầu hỏa lên. Người vốn chuẩn bị đóng cửa hàng tránh họa không đóng nữa, treo biển hiệu anh hùng chiến đấu ăn com miễn phí, rượu thịt com canh đưa đến trên tường thành bán với giá hoà vốn. Bà lão, thiếu phụ, thiếu nữ cầm lấy kim chỉ thêu cò đỏ, đàn ông thanh niên vác dao bếp cuộc thường đến xếp thành hàng dài trước phủ thủ bị yêu cầu nhập ngũ, chỉ ít cũng đẩy xe chở thuốc thang và mũi tên vôi vã qua lại trong thành.

Toàn thành trên dưới, quân dân một lòng, đồng tâm hiệp lực bảo vệ quốc gia, chống lại giặc ngoài.

Tổng Bách Lý cười chiến mã tuần tra trong thành, thấy tình hình này cũng tạm hài lòng, thầm nghĩ gã Trương Thành Uyên này cũng không hoàn toàn là một kẻ ăn hại, mặc dù đánh trận không ổn nhưng biểu diễn lại là hạng nhất, thuộc dạng người có khả năng phụ trách hậu cần.

Lúc này nhân vật chính là thủ bị Trương đại nhân đang chống nạnh chỉ tay trên tường thành, triển khai một trận đấu võ mồm quyết liệt với Vũ Hòa Liệt.

"Hừ! Vũ Hòa Liệt, ngươi là đồ không biết xấu hổ, có đóng vai si tình cũng phải xem xem mình có vốn liếng si tình hay không chứ? Sở thích cưỡng đoạt dân nữ của ngươi, thiên hạ này còn ai không biết? Đến trước mặt ta diễn trò tình cảm mà không biết ngượng à?"

Vũ Hòa Liệt thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu. Hần vốn là tiết độ sứ biên cương nước Sóc, hai năm trước sau khi Tào Hi đại bại bỏ mình liền tiếp nhận vị trí đại soái quân biên phòng, gần gũi với Trương Thành Uyên cách một con sông. Hai người là kẻ thù cũ, oán thù quá sâu, đều nắm tình hình đối phương hết sức rõ ràng. Ngay cả khi còn bé đối phương từng ăn trộm bao nhiêu trái cây, sau khi lớn lên lấy mấy thế thiếp đều rõ như lòng bàn tay, vì vậy chửi mắng cũng cực kì thuận miệng.

Lúc này Vũ Hòa Liệt cũng không cam lòng yếu thế, tiếng như chuông đồng mắng lại: "Lão thất phu Trương Thành Uyên, ngươi là đồ tham sống sợ chết chỉ biết chui vào đống quần đàn bà. Giờ đây thế tử Lăng Nam vương đã chết, ngươi không còn chỗ dựa, còn không mau mau đầu hàng? Bằng không bản tướng quân phá thành sẽ lấy cái mạng chó của ngươi".

Giọng hân sang sảng, âm lượng cực lớn, tiếng gầm đấm tai, trên dưới trong ngoài tường thành không ai không nghe thấy rõ ràng. Trương Thành Uyên tức giận đến mức râu bay lung tung, bật nhảy ba thước. Mặc dù đều là võ tướng, nhưng Trương Thành Uyên sa vào tứ sắc, võ nghệ xao lãng đã lâu, gầm lên nội lực không liên tục, âm lượng không đủ, làm mất rất nhiều khí thế trong thời khắc mắng chửi nhau trước trận như thế này. Đang hết cách xoay sở, một thân binh bên cạnh nhặt lên một tấm da ngựa cuộn thành ống loe đưa tới, nói: "Đại nhân, dùng cái này. Khi còn bé thuộc hạ thấy mẹ cãi nhau với người ta, dùng nệm rom cuộn thành hình này đưa lên miệng, âm lượng có thể tăng gấp bội".

Trương Thành Uyên mừng rỡ, nhận lấy đưa lên miệng, thừ gầm một tiếng: "A lô!"

Quả nhiên âm lượng tăng mạnh. Như có một binh khí vừa tay, Trương đại nhân vui vẻ vô cùng, vỗ vai thân binh nói: "Lanh lợi lắm! Về lĩnh thưởng!"

Quay lại hít sâu một hơi, cũng mặc kệ nội lực của mình có ra gì hay không, mạo hiểm hòng rách người chết, Trương đại nhân thót bụng vận khí, dùng hết toàn bộ nội lực gào lên: "E hèm! Vũ Hòa Liệt nghe đây, không được dùng quý kẻ nữa! Thế tử điện hạ Lăng Nam vương hoàn toàn không chết, lúc này đang ra roi thúc ngựa chạy về Lương Châu. Ngươi vọng tưởng bịa đặt làm dao động quân tâm bên ta, khi nào thế tử điện hạ chạy về sẽ chém chết ngươi xuống ngựa".

Lâu Dự không chết? Vũ Hòa Liệt nghe vậy, trong lòng chợt trĩu xuống. Đêm qua đặc sứ từ đế đô đột nhiên tới đưa mật chỉ, lệnh hấn khởi binh ngay trong đêm bao vây tấn công Lương Châu. Trước vẫn kiêng kỵ Lâu Dự dụng binh như thần, sau khi đánh bại mấy lần liền, Vũ Hòa Liệt đã học được án binh bất động, đợi chờ cơ hội. Giờ đây cơ hội này cuối cùng đã đến, đặc sứ bóng gió Lâu Dự đã bị Ung Đình bắn chết, đây chính là thời cơ tốt đẹp để quân biên phòng Đại Sóc nở mày nở mặt, thừa dịp hưng không mà vào.

Khởi binh dù sao cũng phải có một lý do, Vũ Hòa Liệt dù lỗ mãng nhưng không ngu ngốc, đương nhiên không chịu rước tội danh tự ý gây họa chiến tranh. Chuyện này sẽ bị những nhân sĩ trí thức trong thiên hạ dùng ngòi bút lên án, vạn nhất bị ghi vào sách sử, hấn sẽ là một tội nhân lịch sử. Hấn còn đang mong ngóng có thể làm rạng rỡ tổ tông, lưu danh sử sách, một chuyện ngu ngốc như vậy đương nhiên sẽ không chịu làm.

"Lý do khởi binh là gì?" Hấn hỏi đặc sứ với vẻ mong chờ.

Nào ngờ đặc sứ không thèm nhấc mí mắt, mặt không biểu cảm, đưa ra một đáp án làm hấn học máu: "Tự nghĩ".

Vũ đại soái nửa đời binh nghiệp đáng thương vò đầu bứt tai suy ngẫm một đêm, cuối cùng mới nghĩ ra cơ duyên bắt thị thiếp bỏ trốn. Đang dương dương tự đắc, cảm xúc dạt dào xua quân công thành, lúc này lại bị Trương Thành Uyên quát mắng phủ đầu.

Mẹ nó chứ, rốt cuộc thì Lâu Dự đã chết chưa? Vũ Hòa Liệt thấy trong lòng lạnh lẽo, có một dự cảm không tốt rằng đã bị hoàng thượng nhà mình lừa.

Kì thực hấn cũng không tin gã thiếu niên thiên tài có danh xưng chiến thần nọ, từ khi xuất đạo tới nay vẫn đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ đánh bại trận nào lại chết một cách kì lạ vô cớ như vậy được. Nhưng lúc này đạn đã lên nòng không thể không bắn, không muốn đánh cũng phải đánh. Hấn ngẩng mặt nhìn ánh nắng, thấy thời gian ước định đã đến, một tia tàn nhẫn lộ lên trong mắt, rút bội đao ra lớn tiếng hạ lệnh: "Đã đến giờ, công thành!"

Trong thành Lương Châu, Tổng Bách Lý cười trên chiến mã, đứng trước tướng sĩ các doanh Hắc Vân kỳ, khuôn mặt kiên nghị như sắt, ánh mắt quét qua chiến đội đông nghịt, gầm lên: "Mùa xuân năm ngoái, ai tập kích đêm mưa, phá đại doanh quân biên phòng nước Sóc, chém chết đại soái quân địch Tào Hi?"

Các tướng sĩ tim đập như sấm, lòng bàn tay nóng ran, nắm chặt binh khí, giận dữ hét lên: "Hắc Vân kỳ!"

"Năm nay, ai dùng mãnh xung phong ba trăm dặm, thu phục năm mươi mấy bộ lạc thảo nguyên khu vực tây bắc, đưa thảo nguyên Dã Tây vào bản đồ Đại Lương ta?"

"Hắc Vân kỳ!"

"Hắc Vân kỳ được thế tử điện hạ dẫn theo, đánh mấy chục trận đối chiến, mấy trăm lần gặt lúa, có bao giờ thua trận không?"

Các tướng sĩ hào khí ngút trời, tiếng gầm rung trời: "Không!"

Tổng Bách Lý quay ngựa kéo cương, đi qua đi lại phía trước chiến đội. Giọng nói được nội lực tăng cường, vang dội truyền tới mỗi một góc doanh trại, truyền vào tai mỗi một chiến sĩ, từng chữ vang vang.

"Hôm nay quân Sóc thừa dịp thế tử không có ở đây mà ngang nhiên khiêu khích. Mặc dù quân số chúng ta chỉ bằng một nửa đối phương, nhưng ta tin tưởng mỗi người các ngươi đều có năng lực lấy một địch hai. Trong đội ngũ chúng ta có rất nhiều lính mới, trận chiến ngày hôm nay là trận chiến đầu tiên của các ngươi. Nhưng các ngươi không cần sợ, bởi vì bên cạnh các ngươi có chiến hữu thân kinh bách chiến, bởi vì các ngươi là Hắc Vân kỳ làm kẻ thù nghe danh đã sợ. Thắng lợi chỉ thuộc về người mạnh thật sự!"

Các tướng sĩ vẩy đao thương trong tay, hô to vang tận mây xanh: "Chiến đấu! Chiến đấu! Chiến đấu!"

Cheng! Tổng Bách Lý rút bội đao ra, giận dữ hét: "Chúng ta phải đánh một trận chiến thật đẹp, bảo vệ tôn nghiêm của Hắc Vân kỳ, nghênh đón thế tử khai hoàn, xông lên!"

"Xông lên!"

Các đội ngũ chiến đấu của Hắc Vân kỳ vào vị trí. Tên nô doanh lên tường thành dùng cung cứng bắn ra loạt mưa tên thứ nhất. Những mũi tên mang sức

mạnh cực lớn như một con mưa đá bay đầy trời, bắn thẳng xuống quân Sóc trước mặt đang lao tới công thành.

Trống trận như sấm, tiếng giết rung trời. Chiến dịch thủ thành lượt thứ nhất khai hòa...

Sách sử ghi lại, năm Vũ Định thứ sáu, đại soái quân Sóc Vũ Hòa Liệt muốn đuổi bắt thị thiếp bỏ trốn, bị cự tuyệt, nổi giận dùng dùng xua quân đến dưới thành vây kín Lương Châu. Quân phòng thủ đóng tại Lương Châu phản kháng mạnh mẽ. Khói lửa tại biên giới hai nước Sóc, Lương lại nổi lên, quan hệ biên giới đã yên ổn được hai năm lại trở nên căng thẳng.

Không lâu sau, một bức mật thư được đưa vào hoàng thành Thượng Kinh của Đại Lương theo con đường của quân đội. Theo lời các thái giám và cung nữ cung Đại Tĩnh, đêm hôm đó trong ngự thư phòng có tiếng đập chén lật bàn. Lãng Nam vương vào cung ngay trong đêm, ở lại trong ngự thư phòng đến bình minh rồi mới rời khỏi..

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 22

Tổng Bách Lý đứng trên tường thành, nhìn qua khói lửa về hướng núi Tuyết Phong, tâm tình nặng nề.

Ngay khi có tin Lâu Dự chết, Tổng Bách Lý đã phái thám báo chạy về phương hướng núi Tuyết Phong dò xét tình hình. Cũng như Ân Minh không tin Lâu Dự chết dễ dàng như vậy, Tổng Bách Lý cũng không hề tin.

Nhưng thám báo phái đi như đá chìm xuống biển, đến nay vẫn không có tin tức nào truyền về. Cùng với thời gian từ từ trôi qua, trái tim Tổng Bách Lý cũng càng ngày càng nặng nề. Chẳng lẽ xảy ra chuyện thật?

Ánh mắt nhìn về phía núi Tuyết Phong, Tổng Bách Lý trầm nghĩ, thế tử, ngài nhất định phải trở về bình an!

Thác nước Phi Lưu trên núi Tuyết Phong như một con rồng trắng, tung lên tầng tầng sóng nước, từ trời cao đổ thẳng xuống ba ngàn thước, chảy xuống sườn núi, chuyển qua mấy khúc ngoặt gấp, đổ vào mấy hồ nước sâu, tốc độ chảy đã chậm lại rất nhiều. Khi từ hồ nước chảy ra thì đã là một dòng suối nông uốn lượn róc rách.

Trên bãi đá cuội bên dòng suối nông, một bóng dáng nhỏ nhỏ đang nằm, nửa ngày không động. Một con chim bay tới đậu lên trên bóng người này, cúi đầu mổ tóc bóng người. Có lẽ là da đầu bị kéo ngứa, bóng người nhỏ nhỏ cuối cùng cử động. Con chim giật mình đập cánh bay đi.

Bóng người nhỏ nhỏ chậm rãi bò dậy, lắc cổ một lát, cố gắng mở mắt quan sát xung quanh, thở dài một hơi, tự nhủ: "Mạng tiểu gia lớn thật, như vậy mà cũng không chết được".

Bóng người nhỏ nhỏ này đương nhiên chính là Loan Loan. Bị va vào đá trên khe núi, trên đầu mấy chỗ sưng vù, tóc rối bù ướt sũng như lúa gạo mưa rào, trên người vô số vết trầy xước, lúc này đáng về Loan Loan thoát nhìn chật vật vô cùng. Nhưng Loan Loan lại không hề để ý mà ngồi dậy, vội vàng hoảng hốt giương mắt nhìn quanh như đang tìm gì đó. Cuối cùng ánh mắt Loan Loan dừng lại cách đó không xa phía hạ lưu, một thứ màu đen bập bênh trên mặt nước. Đồng tử co lại, không bận tâm kiểm tra thương thế của mình, Loan Loan vừa lăn vừa bò tới, ôm lấy thứ màu đen đó rồi lật lại xem, quả nhiên là Lâu Dự.

Đáng và Lâu Dự còn thảm hơn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng. Mũi trọng tiển đó vẫn còn cắm trên ngực, thịt xung quanh vết thương đã bị được ngâm co lại trắng bệch, những vết rách gần đó sâu thấy xương, không ngừng rỉ máu ra ngoài.

"Dậy! Dậy! Ông tỉnh dậy đi!" Trái tim Loan Loan dường như bị ai đó bóp chặt, hô hấp cũng nghẹn lại trong ngực. Cô bé nhẹ nhàng vuốt má Lâu Dự, gấp đến mức nước mắt rơi xuống như mưa. Tôi còn không chết, ông mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể chết được chứ?

Ngón tay run rẩy đưa đến dưới mũi xem xét, mặc dù rất nhẹ nhưng dù sao cũng còn có hơi thở. Tảng đá nặng ngàn cân trong lòng tạm thời đặt xuống, cô bé hít sâu một hơi, hết sức thận trọng tránh mũi tên trên ngực Lâu Dự, vừa ôm vừa kéo chàng lên trên bờ. Đặt Lâu Dự lên một bãi cát mịn bằng phẳng, đây mặt đây đầu Loan Loan ướt đầm, không rõ là nước suối, mồ hôi hay là nước mắt, tí tách chảy xuống từ những lọn tóc bám vào má, rỏ xuống trên người Lâu Dự.

Lục lọi trên người mình và Lâu Dự, túi nước, túi thuốc, ống tín hiệu, túi lương khô đều đã bị nước cuốn mất từ lâu, may mà Li Quang và chủ thủ cầm trong ống gậy, chiếc nỏ buộc chặt vào thắt lưng đều vẫn còn. Lại nhìn Lâu Dự hôn mê bất tỉnh, miệng vết thương đã có dấu hiệu thối rữa, hít vào ít, thở ra nhiều, thương thế cực nặng, sợ là không cầm cự được bao lâu nữa. Trong lòng sốt ruột, Loan Loan nhìn quanh khắp nơi, đột nhiên đứng dậy chạy thẳng vào rừng cây bên cạnh. Chốc lát sau, Li Quang cắn trên miệng, Loan Loan chạy ra với lá khô và cỏ tranh đầy đầu, trong tay cầm mấy chiếc rễ cây màu trắng xám. Chạy về bên cạnh Lâu Dự, hơi do dự một lát, nhưng nhìn thấy mặt Lâu Dự đã trắng bệch như người chết, tái nhợt như người trong áo quan, Loan Loan liền cắn răng, dùng Li Quang cắt quần áo chàng, hai tay gạt ra. Quần áo trên người Lâu Dự vốn đã rách bươm, lúc này bị xé rách không hề tốn công, lộ ra cơ ngực khỏe mạnh màu đồng. Mặt Loan Loan lập tức đỏ như mông khỉ, ngay cả lòng bàn chân cũng nóng bỏng. Cũng bắt

chấp Lâu Dự có nghe thấy hay không. Loan Loan đỏ mặt lăm bằm giải thích vài câu: "Lâu... Lâu... Lâu Dự, đây là tôi chữa thương cho ông, không phải cô ý phi lễ ông".

Lâu Dự không hề nhúc nhích.

Loan Loan cố gắng định thần lại, kiểm tra tay chân Lâu Dự một lượt. Rất tốt, người này gân cốt cứng cáp, da dày thịt chắc, ngoài hai vết thương trên vai và trước ngực, trên người chỉ có các vết động xanh sưng đỏ, không bị gãy xương. Xem ra nặng nhất chính là chỗ trúng tên này, việc gấp trước mắt là phải nhổ mũi tên này ra, nếu không bắp thịt không thể lưu thông máu, vết thương sẽ càng ngày càng thối rữa.

Hít sâu vài cái, kiềm chế nhịp tim đập như trống, tay run rẩy đề lên vết thương, nhắm mắt lại lấy bình tĩnh, lặng lẽ nhớ lại phương pháp chữa thương tia đã dạy. Đến lúc mở mắt ra, Loan Loan đã hoàn toàn bình tĩnh, nắm chặt mũi tên, cắn răng dùng sức rút mạnh. Cùng lúc mũi tên được rút ra, một tia máu phun lên đầy mặt Loan Loan. Không có thời gian lau máu trên mặt, Loan Loan luống cuống tay chân ném mũi tên sang bên cạnh, đề chặt vết thương, cho rễ cây màu trắng xám vào trong miệng nhai nát rồi đắp lên vết thương, sau đó nhìn vết thương chằm chằm không chớp mắt.

Loại rễ cây màu trắng xám này quả thật hữu hiệu một cách thần kì trên phương diện cầm máu sinh cơ. Chỉ chốc lát sau, vết thương vô cùng kinh khủng trên ngực Lâu Dự khê co lại, máu không còn chảy ra nữa. Loan Loan lại dùng lá sạch nhúng nước đưa đến bên miệng Lâu Dự, rõ từng giọt một vào miệng chàng.

Một hồi sau, hơi thở của Lâu Dự dần dần ổn định, tuy vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ nhưng trên mặt đã có sắc máu. Loan Loan ngồi bệt xuống đất, nặng nề thở hắt ra, nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt cho Lâu Dự, ngẩng đầu nhìn sắc trời đã tối. Núi sâu rừng già, đêm khuya sương dày, lạnh giá căm căm, người bị thương nặng lại càng không thể chịu được. Nếu để mặc chàng nằm qua đêm trên bãi sông thì chỉ sợ còn chưa đến sáng sớm ngày mai đã cười hạc về tây rồi.

Nhớ ra vừa rồi nhìn thấy một cái hang lúc đào rễ cỏ tranh có thể ngăn được gió lạnh, cô bé liền cầm Li Quang đi cắt một ít cỏ mềm về trải xuống nền hang, sau đó quay lại cẩn thận lật Lâu Dự lên, công trên lưng đi về phía hang. Loan Loan ít tuổi người thấp, Lâu Dự lại rất cao lớn, đôi chân dài kéo lê trên mặt đất để lại một vết dài, đề Loan Loan công lưng như một con tôm. Công việc này rất vất vả, khoảng cách vốn chỉ tung người là đến được, Loan Loan lại đi mất thời gian ăn một bữa cơm mới tới nơi.

Chậm rãi đặt Lâu Dự xuống thảm cỏ mềm đã lót trước đó, Loan Loan đã ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, cảm thấy xương cốt tứ chi và toàn thân dường như bị tháo ra rồi lắp lại một lần nữa, kêu lên kêu kẹt, đau đớn khó nhịn.

Lúc này cô bé mới nhớ tới chuyện kiểm tra thương thế của chính mình, nhìn lại toàn thân trên dưới, lại cử động tay chân. Còn tốt, mặc dù vết máu đầy rẫy, đầu đầy cục u, thoát nhìn cực kì thể thảm khốc coi nhưng đều là bị thương da thịt, rất may là không thương đến gân cốt. Cô bé lại vận khí, cảm thấy kinh mạch thông suốt, không thấy tắc nghẽn, liền yên lòng, thậm chí còn không thêm bồi thuốc.

Ngồi bên cạnh Lâu Dự nhìn chàng nhắm chặt hai mắt, mặt như giấy vàng, không hề nhúc nhích, trong lòng Loan Loan vẫn bối rối, không nhịn được xem mạch cho chàng. Chỉ cảm thấy mạch đập rất yếu, vừa cứng nhắc, vừa nặng nề, lại vừa chậm chạp, lỗ mờ còn có dấu hiệu sụp đổ.

Bàn tay bắt mạch của Loan Loan không cảm được run rẩy, rét lạnh buốt giá như dao cạo trong xương. Nghĩ đến mũi tên chàng đã cản giúp mình trên vách núi trước đó, trong lòng Loan Loan vừa nóng rục vừa đau buốt, cầm tay chàng không chịu thả, ngờ ngác rơi lệ, lăm bằm nói: "Ông không được chết, ngàn vạn lần không được chết".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 23

Loan Loan ngồi bên cạnh trông Lâu Dự hai canh giờ, ngày càng buồn ngủ. Chính cô bé cũng bị thương không nhẹ, sau một ngày hao hết tinh thần và thể lực, mệt đến mức ngay cả đầu ngón tay cũng không cử động được. Rõ ràng cực kì mệt và buồn ngủ, nhưng Loan Loan lại cố gắng thức không dám nhắm mắt, thỉnh thoảng sờ sờ trán Lâu Dự, xem mạch cho chàng, sợ mình vừa ngủ là mạch đập của Lâu Dự đột nhiên biến mất, cứ thế buông tay về trời.

Cố gắng thức đến quá nửa đêm, cuối cùng không thức nổi nữa, Loan Loan co người lại như một con mèo con, dựa vào bên người Lâu Dự chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Giấc ngủ này không yên ổn lắm, mọi việc trong lòng cứ lượn qua lượn lại. Lúc thì mơ thấy Dung Diễm nắm tay mình trước khi chết, mỉm cười nói Loan Loan ngoan lắm, tia đi đây. Lúc thì mơ thấy mình đang ở trên đại mạc mệnh mông, một người một ngựa đối mặt với trắng trời băng tuyết, trong lòng đau khổ không nơi nương tựa. Lúc lại mơ thấy Lâu Dự bị một mũi tên bắn xuyên qua ngực rơi xuống vực sâu, mình đưa tay ra kéo nhưng làm thế nào cũng không kéo được...

Trong giấc ngủ, Loan Loan vẫn thấy tâm tình xao động, trên người lúc lạnh lúc nóng, như rơi xuống sông băng miền địa cực, lại như rơi vào lò lửa nóng bỏng, trên trán cũng ướt đầm mồ hôi.

Khoan đã, tại sao lại nóng như vậy? Loan Loan đột nhiên bừng tỉnh, lập tức quay sang nhìn Lâu Dự. Lâu Dự hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng, lại

không có một giọt mồ hôi. Loan Loan đưa tay sờ trán và cánh tay Lâu Dự, cả trán và cánh tay đều nóng như lửa, chàng lại bắt đầu sốt cao.

Loan Loan sợ tái mặt, trong lòng đau xót không chịu nổi. Tía đã nói sốt cao sau khi bị thương là lúc nguy hiểm nhất. Nếu có thể vượt qua, hôm sau hết sốt cũng có nghĩa đã qua được cửa âm phủ, sau đó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là sẽ nhích về được tính mạng. Nhưng nếu không chịu nổi, lực phủ ngũ tạng đều sẽ bị nhiệt độ cao nướng chín, căn bản sẽ không sống được mấy canh giờ.

Trên người không có thuốc trị thương hạ sốt, Loan Loan đặt tay lên trán Lâu Dự, cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng, sốt ruột cả người toát mồ hôi. Đang do dự không biết làm sao, chợt nghe thấy tiếng suối chảy róc rách ngoài hang, Loan Loan sáng mắt lên, suy nghĩ một lát, cắn răng cởi áo ngoài trên người xuống cầm trên tay nói với Lâu Dự: "Ông chờ tôi, ngàn vạn lần đừng chết".

Nói xong Loan Loan ôm áo chạy ra ngoài hang, thi triển tiêu dao bộ, bay lên khe điểm chân vào cành lá, dùng tốc độ cực nhanh bay đến bên bờ suối cạn.

Đã là cuối mùa thu, trong núi se lạnh, một làn khí lạnh mỏng manh bao trùm ngọn núi, nước suối từ thác nước trên núi chảy xuống lại càng lạnh như băng. Loan Loan ngâm cả chiếc áo xuống dòng suối, sau đó ôm chiếc áo ướt sũng lạnh buốt chạy về trong hang núi, hết sức thận trọng cởi áo Lâu Dự ra, dùng chiếc áo ướt lạnh lau người cho chàng, lại đặt bàn tay lạnh như nước đá của mình lên trán chàng thay cho túi chườm.

Đến lúc chiếc áo ướt bị nhiệt độ cơ thể Lâu Dự làm nóng lên, Loan Loan lại chạy ra khỏi hang núi, đến bên dòng suối nhúng áo xuống nước lần nữa, cứ thế lặp đi lặp lại vô số lần...

Chân trời lộ ra màu trắng bạc, nắng sớm dần lên. Loan Loan chỉ mặc áo mỏng, toàn thân đều ướt nước suối, đôi môi tím tái, hai tay lạnh cóng như hai củ cà rốt vừa đỏ vừa sưng phù. Không ngừng bay qua bay lại cực kì hao tổn nội lực, lúc này Loan Loan cảm thấy nội lực khô kiệt, cái lạnh thấm vào lòng, lúc ngồi bên cạnh Lâu Dự xem thương thế cho chàng cũng không nhìn được run rẩy. Hai môi run run, Loan Loan đưa tay sờ trán Lâu Dự. Bàn tay ấm áp, cơn sốt cao như lửa đốt đỏ đã lui lại. Loan Loan không khỏi mừng rỡ, biết Lâu Dự thân thể cường tráng, cuối cùng cũng vượt qua được cửa ải này. Bất chấp toàn thân ướt đầm, Loan Loan chỉ muốn lăn mấy vòng dưới đất để giải tỏa sự mừng rỡ như điên trong lòng.

Sau một hồi tâm tĩnh tay đôi liên tục, lúc kinh hãi lúc mừng rỡ, Loan Loan mới cảm thấy đói. Tính toán thời gian, không ngờ đã trọn một ngày chưa ăn uống gì. Lúc trước lo âu nôn nóng nên cũng không cảm thấy đói, lúc này thể xác và tinh thần được thả lỏng mới cảm thấy đói cồn cào không sao chịu nổi.

Loan Loan đã quen sống hoang dã, khi đến những nơi hoang vu, người khác có thể bị đói, nhưng cô bé thì không bao giờ thiếu đồ ăn. Loan Loan trèo lên cây gần đó định hái quả dại ăn qua loa cho no bụng. Đang hái quả trên cây, đột nhiên cô bé sáng mắt lên: "Cỏ xạ tiết hoa trắng!"

Trong sách thuốc của tía, cỏ xạ tiết hoa trắng xếp hạng đầu tiên, lá nhỏ phân nhánh, có lông tơ, trên ngọn có vằn sọc như da rắn, thích mọc trong rừng cây rậm rạp, là loại thuốc chữa thương cực kì quý giá. Mười năm ở biên tái, Dung Diên đã đi khắp các núi lớn để hái thuốc hoặc chữa bệnh cho người dân, mỗi khi rảnh rỗi lại đọc sách thuốc cho Loan Loan nghe. Mưa dầm thấm đất, kiến thức đối với thảo dược của Loan Loan mặc dù chưa thể nói là tinh thông nhưng cũng đã hơn các thầy lang bình thường trong dân gian.

Biết cỏ xạ tiết hoa trắng này rất quý giá và thưa thớt, cực kì hiếm gặp, không ngờ lúc này lại ở ngay trước mắt, Loan Loan cực kì vui vẻ, thầm kêu trời cũng giúp ta!

Chỗ nào có cỏ xạ tiết hoa trắng tất cũng có rắn độc. Cỏ và rắn sống dựa vào nhau, muốn hái cỏ thì trước hết phải giết rắn. Loan Loan cầm Li Quang trên tay, chậm rãi tới gần cây thảo dược đó, nín thở, đột nhiên hành động cực nhanh nhổ cây cỏ lên. Gần như đồng thời, một con rắn độc đỏ vàng đan xen thè lưỡi lao tới nhanh như chớp, miệng rắn há rộng sẵn sàng cắn người. Loan Loan nhanh tay nhanh mắt giơ tay chém xuống, chém rụng cái đầu tam giác của con rắn độc, lập tức lại chém thêm mấy nhát, đến tận lúc chém cái đầu rắn nát như mới thu tay lại.

Cẩn thận mang cây cỏ xạ tiết hoa trắng chạy về hang núi, dùng đá đập nát rồi hoà vào nước, Loan Loan lấy lá cây sạch nhúng thuốc rồi rửa vào trong miệng Lâu Dự.

Uống hết nước thảo dược, hô hấp của Lâu Dự dần ổn định, màu xám chết chóc trên gương mặt chậm rãi phai dần, sắc mặt trắng bệch hơi lộ ra sắc đỏ, mặc dù vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng trên người đã có sức sống ấm áp và bình yên.

Nhẹ nhàng áp tai vào ngực Lâu Dự, nghe thấy tiếng tim đập đều đặn mà có sức sống, sự lo lắng trong lòng Loan Loan cuối cùng mới lắng xuống. Thật sự vui mừng vô hạn, cô bé không nhìn được nắm bờ xuống bên cạnh chàng, dùng ngón tay đếm hàng lông mi dày như cánh quạt của chàng, nói như trút được gánh nặng: "Ông làm tôi sợ chết khiếp. Ông nhất định phải sống, dám dọa tôi một lần nữa, tôi... tôi... tôi..."

Nhất thời cũng không nghĩ ra được, nếu Lâu Dự không tỉnh lại được thì mình còn có thể làm gì Lâu Dự, Loan Loan đành phải tức giận chọc ngón tay vào mặt chàng. Lại thấy chân râu màu xanh dưới cằm chàng, cô bé tò mò sờ sờ, cảm thấy cứng cứng gai gai, dùng bàn tay vuốt khẽ lại thấy tê tê ngứa ngứa, cảm thấy lạ lắm thú vị, không nhìn được sờ lần nữa, rồi lại lần nữa...

Lông mi rung rung, Lâu Dự khẽ chau mày. Loan Loan giật mình, vội vàng thu tay về như bị điện giật, mặt lập tức nóng như thép nung, ngay cả hai tai cũng đỏ rực. Cô bé lùi lại vài bước, ôm gối ngồi dưới đất, nhìn Lâu Dự nghỉ ngơi lung tung. Nhất thời cảm thấy vui mừng vô hạn vì Lâu Dự đã vượt qua cửa âm phủ, nhất thời nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là người này đã chết. Vì sao nghĩ đến việc người này chết mà mình lại hoảng sợ và đau buồn như vậy.

Hang núi này không sâu. Loan Loan đặt Lâu Dự ở góc khuất gió nhất, vì thế cô bé chỉ có thể ngồi ở đầu gió. Quần áo trên người ướt hết, lại vừa đổ mồ hôi, lúc này gió núi thổi vào lạnh buốt ướt dính rất khó chịu. Nhìn Lâu Dự ngủ mê mệt, ánh mặt trời bên ngoài ấm áp, Loan Loan liền ra khỏi hang núi, bẻ một ít lá cây và cỏ khô che kín cửa hang, vờn vai một cái rồi đi đến bên dòng suối. Nước suối trong vắt sáng lấp lánh như ngọc vỡ dưới ánh mặt trời. Loan Loan vốn chỉ định rửa mặt mũi, lúc này thấy nước suối trong vắt, trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy.

Nhìn quanh không có người nào, Loan Loan tự an ủi mình. Nơi này núi sâu rừng rậm, vắng vẻ không có bóng người, tranh thủ thời gian tắm một cái chắc cũng không có vấn đề gì. Cô bé nhẹ nhàng cởi quần áo, trải ra phơi trên tảng đá lớn bên cạnh suối rồi đi chân trần lội xuống suối.

Chỗ suối nông chỉ ngập đến hông, chỗ sâu lại sâu ngập đầu. Ánh nắng cuối thu không gay gắt như mùa hè, chiếu xuống người ấm áp thật là thoải mái. Loan Loan chìm hơn nửa người xuống nước, xoa mái tóc đầy máu và bụi đất ra, nhanh chóng gội đầu. Vừa tắm gội xong định lên bờ, đột nhiên Loan Loan nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ vọng vào tai. Tiếng bước chân này mặc dù nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, nhưng vọng vào tai Loan Loan lại như sét đánh. Cô bé cảnh giác chạy nhanh đến sau tảng đá lớn, đưa tay lấy quần áo đã gần khô trên tảng đá xuống mặc vào. Lúc này tiếng bước chân đó đã đến gần bên suối.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 24

Loan Loan ngồi sau tảng đá lặng lẽ tính toán khoảng cách giữa mình với người nọ. Nghe tiếng người này đi tới bên suối, đang cúi đầu định vốc nước uống lại đột nhiên dừng tay, lớn tiếng quát: "Ai?"

Âm thanh hơi khàn khàn như tiếng cát sỏi lạo xạo.

Ánh mắt chăm chú, Loan Loan từ sau tảng đá phóng lên cao như một con rồng trắng mang theo nước suối bắn đầy đầu đầy mặt đối phương. Trong màn nước, Li Quang loé sáng chém tới.

Động tác của đối phương cũng không chậm. Keng một tiếng, Li Quang bị một thanh hắc thiết đại đao trong tay đối phương cản lại. Hắc thiết đại đao dày mà nặng nề, sắc bén như Li Quang cũng chỉ có thể để lại một chỗ mẻ nhỏ nhỏ trên lưỡi đao.

Một chiêu không chém đứt được binh khí của đối phương, Loan Loan đang định biến chiêu tiếp tục tấn công. Đối phương đột nhiên ơ một tiếng, thu đao lùi lại mấy bước, nói kinh ngạc: "Người không phải quân Sóc. Người là ai?"

Lúc này Loan Loan mới thấy rõ đối phương là một cậu bé choai choai, cao hơn mình một chút, người khoác da thú, trên cổ đeo vòng cầm thạch xâu răng thú, mái tóc tết thành từng bím tóc nhỏ xoắn tung, trên trán vẽ hình ngọn lửa bằng máu thú, không phải cách ăn mặc của người Trung nguyên.

"Người là người Sơn Dương?" Loan Loan thu đao không tấn công nữa, trong ánh mắt vẫn mang vẻ cảnh giác và thăm dò.

Thiếu niên khoác da thú đó rất xảo quyết, không trả lời thẳng vào câu hỏi: "Người là ai? Chẳng lẽ là người Trung nguyên hôm qua đã cứu mẹ Hồ nhi?"

Loan Loan nghe vậy, sự căng thẳng lập tức biến mất, gật đầu nói: "Mẹ Hồ nhi và Hồ nhi có khỏe không?"

"Hai người họ đều rất tốt". Thiếu niên khoác da thú nở nụ cười, lắc lắc những giọt nước trên tóc, hết sức phấn khởi thu hồi hắc thiết đại đao, thân thiết đi tới phóng khoáng vỗ vai Loan Loan, nói: "Đúng là các người rồi. Hình dạng người giống mẹ Hồ nhi tả lại như đúc. Mẹ Hồ nhi bảo ta đi tìm các người, ta đã tìm một ngày một đêm dọc theo dòng suối, cuối cùng cũng tìm được người".

Thiếu niên này tuổi còn nhỏ nhưng sức mạnh lại vô cùng lớn, từng chưởng vỗ lên trên vai Loan Loan, Loan Loan cảm thấy lực phù ngũ tạng của mình cũng bị chấn động điên đảo lệch vị trí. Để tránh không phải đi gặp Diêm vương ở độ tuổi hoa, Loan Loan vội dịch người, nói: "Mẹ Hồ nhi còn nhớ đến chúng ta à? Người tới vừa kịp lúc, ta có một chiến hữu bị thương, cần thuốc trị thương và đồ ăn gấp".

"Yên tâm đi, ta giúp người mang hấn về bộ lạc, gia gia sẽ chữa bệnh cho hấn". Thiếu niên khoác da thú vỗ ngực gật đầu: "Nghe mẹ Hồ nhi nói thân thủ của người rất tốt, tâm địa cũng rất lương thiện. Mẹ Hồ nhi suýt nữa ngã xuống dưới cầu, chính người đã đỡ mẹ Hồ nhi sang. Ta còn tưởng người là một người to khỏe, không nghĩ tới người lại nhỏ như vậy".

Loan Loan hừ một tiếng: "Hê, người thì lớn lắm hả? Tí tuổi đầu ra về người lớn, nửa cân chê tám lạng".

Thiếu niên khoác da thú nghe không hiểu thành ngữ của Trung Nguyên, ngơ ngác hỏi: "Cái gì nửa cân? Cái gì tám lạng?"

Loan Loan mặc kệ hấn, nói: "Có nói người cũng không hiểu".

Thiếu niên khoác da thú cũng không tức giận, đánh giá Loan Loan, trong mắt mang vẻ choáng ngợp không hề che giấu. Cậu ta gật đầu, nói kinh ngạc: "Nhưng tại sao người lại giống con gái như vậy?"

Lúc này Loan Loan toàn thân ướt đẫm, mặc dù tuổi còn nhỏ, dáng người non nớt chưa có đường cong gì, nhưng mái tóc dài ngang vai ướt sũng, thuốc bôi màu đen trên mặt đã rửa sạch lộ ra nước da trắng mịn như ngọc, dung mạo tươi đẹp, ngây thơ thanh tú khó tả. Thấy thiếu niên khoác da thú nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, Loan Loan ôm vai, rất là khó xử, sau đó hung tợn lao tới tóm cổ áo đối phương, cá giận nói: "Ai nói tiểu gia như con gái? Tiểu gia có khí khái đàn ông như vậy, người mù mắt mới nói tiểu gia như con gái. Người đã bao giờ nghe nói trong Hắc Vân kị có con gái không?"

Thiếu niên khoác da thú cúi đầu nhìn bàn tay đang tóm cổ áo mình, thầm nghĩ: "Cũng đúng, đứa bé này vừa hung ác vừa nóng tính, hành động cũng lỗ mãng, ngoài khuôn mặt đẹp đến chết người thì quả thật không có một xú nào giống con gái".

Thấy thiếu niên khoác da thú chỉ ngơ ngác nhìn mình, Loan Loan sốt ruột, gạt mạnh tay về phía mình, lớn tiếng nói: "Tiểu gia là đường đường Hắc Vân kỳ binh, ngươi dám nói tiểu gia là con gái, cần thận tiểu gia đánh ngươi!"

Thiếu niên khoác da thú thấy Loan Loan gấp đến mức khuôn mặt đỏ bừng, lập tức gật gật đầu hết sức chăm chú biểu thị đồng ý: "Ta thấy rồi, ngươi không phải con gái, chẳng qua là ngươi hơi bị ái thôi".

Loan Loan lập tức chán nản, bàn tay run rẩy chỉ thiếu niên khoác da thú, không nói nên lời.

Thiếu niên khoác da thú suy nghĩ một lát, lại nói: "Hắc Vân kỳ? Hắc Vân kỳ thật sự tới cứu chúng ta?"

Loan Loan cảm thấy thiếu niên này hơi đàn độn ngốc nghếch, nhưng thấy thái độ của cậu ta cũng coi như thành khẩn liền buông lỏng tay ra: "Đương nhiên, biết Sơn Dương bị vây khốn, chúng ta lập tức chạy tới không hề ngủ nghĩ".

Thiếu niên khoác da thú nghe vậy cảm động lắm, lớn tiếng nói: "Thảo nào mẹ Hồ nhi nói các ngươi là anh hùng tài giỏi".

Vừa nói vừa cời tấm da thú trên người xuống đưa cho Loan Loan, nói: "Cho ngươi. Trong núi lạnh, cả người ngươi đều ướt đẫm, sẽ bị ốm. Ta tên là Thác Bạt Hồng Đạt, năm nay mười bốn tuổi. Còn ngươi?"

Loan Loan quần bừa tấm da thú lên người, ra vẻ già dặn: "Ta tên Loan Loan, năm nay... ơ... không biết bao nhiêu tuổi, có lẽ cũng ngang tuổi ngươi".

Thác Bạt Hồng Đạt hoàn toàn không tin, đứng lên đo chiều cao với Loan Loan. Phát hiện Loan Loan thấp hơn mình nửa cái đầu, Thác Bạt Hồng Đạt hừ một tiếng, nói: "Ngươi thì thấp như vậy, tay chân không có tí thịt nào. Ngươi không thể lớn bằng ta được, sau này phải gọi ta là anh".

Hê, lúc tiểu gia xuất đạo thì còn không biết ngươi đang đuổi thú ở đâu. Loan Loan cực kì khinh thường, cũng không muốn mất thời gian tranh cãi với Thác Bạt Hồng Đạt, nhếch miệng quay đầu đi luôn. Dẫn Thác Bạt Hồng Đạt đến hang núi, gạt cỏ khô cành lá ra đi vào trong hang, thấy Lâu Dự vẫn mê man chưa tỉnh.

Loan Loan lo lắng sờ trán Lâu Dự, thấy nhiệt độ không tăng mới yên tâm hơn một chút, quay sang nói với Thác Bạt Hồng Đạt: "Các ngươi cắm trại ở đâu? Hấn cần chữa thương gấp".

Thác Bạt Hồng Đạt cũng dứt khoát không nói một lời, ném hắc thiết đại đao xuống, cõng Lâu Dự lên lưng, nhìn về phía Loan Loan: "Ngươi cầm đao giúp ta, ta cõng hấn giúp ngươi. Ngươi đi theo ta".

Lâu Dự thân cao chân dài nhưng Thác Bạt Hồng Đạt lại cõng nhẹ như không, lắc lắc mấy cái: "Hấn nhẹ hơn báo nhiều".

Loan Loan nhìn mà trợn mắt há mồm, lắc đầu cam chịu số phận cầm hắc thiết đại đao của Thác Bạt Hồng Đạt lên. Không ngờ Loan Loan lại không cầm lên được, keng một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, đập vào tảng đá cứng rắn tạo thành một lỗ nhỏ.

"Mẹ ơi nặng quá! Dùng binh khí nặng như vậy thì đánh nhau thế nào?" Loan Loan oán thăm, vận đủ sức mạnh lần nữa ôm lấy hắc thiết đại đao, vác lên vai, bước đi rất tốn sức, lảo đảo như người uống rượu say.

Thác Bạt Hồng Đạt quay lại nhìn, thờ dài chế nhạo: "Tại sao ngay cả một thanh đao cũng không cầm được nhỉ? Trẻ con Trung Nguyên đều kém cỏi như vậy sao?"

Loan Loan đột nhiên giận dữ: "Ai nói trẻ con Trung Nguyên kém cỏi? Ngươi có giỏi thì cùng ta..."

Còn chưa nói xong trên người đã nhẹ bẫng, Thác Bạt Hồng Đạt cầm lấy hắc thiết đại đao đặt lên vai mình. Vác đại đao, cõng Lâu Dự, ngay cả lưng cũng không hề cong xuống, sải bước đi trước ra ngoài, còn không quên quay lại gọi Loan Loan: "Đi nhanh lên!"

"Quái thai! Quái thai!" Loan Loan nhìn trân trối, cúi xuống nhìn cánh tay bắp chân gầy gò của mình, lén le lười. Tiểu gia khoe khoang tài giỏi, đúng là đã sai. Thì ra không có tài giỏi nhất, chỉ có tài giỏi hơn. Tên quái thai khoe kinh người này mọc ở đâu ra?"

Lúc tỉnh lại, ánh nắng buổi chiều chiếu xiên khoai vào in bóng dài trên vách núi. Khi màn đen trước mắt dần dần trở thành sương mờ, cảnh vật quanh người chậm rãi lộ ra hình dáng, chàng lờ mờ nhìn thấy một thiếu nữ mặt mũi sáng sủa ngồi bên đệm cỏ tò mò nhìn mình.

"Loan Loan..." Lâu Dự vẫn chưa tỉnh táo hẳn, dốc hết sức lực đưa tay tóm lấy thiếu nữ bên cạnh, lẩm bẩm nói: "Không được rơi xuống, không được rơi xuống".

Thiếu nữ nhảy dựng lên, nói vui mừng: "Ông tỉnh rồi!"

Lâu Dự cảm thấy cổ họng vừa tanh vừa ngọt, tức ngực khó chịu, đầu vầng mắt hoa, một chút sức mạnh cũng không có, nói yếu ớt: "Nước..."

Thiếu nữ vội vàng rót một bát nước sạch đi tới, đưa lên bên miệng chàng, chậm rãi cho chàng uống mấy ngụm.

Lâu Dự uống mấy ngụm nước, cảm thấy đỡ chóng mặt hơn, thần trí dần dần tỉnh táo. Lúc này chàng mới thấy rõ mình đang nằm trong một hang động, dưới thân là đệm cỏ dày, rất mềm mại. Ánh mắt ngơ ngàng nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, cổ họng như bị lửa đốt, giọng nói khàn khàn khó nghe: "Nơi này là nơi nào? Ngươi... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 25

Thiếu nữ đó mặt to môi dày, da màu nâu sẫm, ngũ quan tách riêng thì không thể nói là dễ coi, kết hợp với nhau lại có một vẻ đẹp hoang dại. Mái tóc dài buộc lại sau gáy, trên tai đeo hai chiếc vòng tai bạch ngọc, rung động leng keng mỗi lúc nói chuyện lắc đầu.

Thiếu nữ vỗ tay cười nói: "Nơi này là bộ lạc Sơn Dương. Tôi tên là Dương Dương, Thác Bạt Dương Dương. Ông tỉnh lại thì tốt quá, để tôi đi gọi gia gia đến". Nói xong xoay người chạy ra.

"Chờ đã". Lâu Dự cố gắng chống người lên gọi thiếu nữ lại, sốt ruột hỏi: "Ta còn có một tiểu huynh đệ, rất nhỏ tuổi, người vừa đen vừa gầy. Ngươi có thấy nó không?"

Vừa tỉnh lại đã hỏi tên kia! Thác Bạt Dương Dương trong lòng không vui lắm. Hai ngày nay không biết Thác Bạt Hồng Đạt trúng tà gì mà suốt ngày theo đuôi thằng nhóc tên là Loan Loan đó. Không những thế, ngay cả người đàn ông dù bị thương nặng hôn mê bất tỉnh cũng rất đẹp này vừa tỉnh lại cũng lập tức hỏi thằng nhóc đó.

Thác Bạt Dương Dương không nghĩ ra, thằng nhóc đen nhẻm đó có gì tốt, vừa đen vừa gầy, cả người không được hai cân thịt, gió thổi qua là bay mất không cần nói giết hồ sấm báo, dù là đi chặt bó củi có khi cũng không vác về được. Chính mình thân là thánh nữ Sơn Dương, luôn luôn được tộc nhân yêu thích vây quanh, tự phụ xinh đẹp, vậy mà hần lại không thèm nhìn một mắt.

Thác Bạt Dương Dương cong miệng giận dỗi: "Chính là thằng nhóc tên là Loan Loan đúng không? Nó chết rồi".

Lâu Dự bỗng nhiên trừng mắt: "Ngươi nói cái gì?"

Thác Bạt Dương Dương lớn tiếng nhắc lại lần nữa: "Tôi nói nó chết rồi, chết rồi".

Trong lòng trống rỗng, ngực như lửa đốt dầu đun, một ngụm máu nghẹn trong họng. Lâu Dự không nhìn được ho kịch liệt. Một vệt máu từ khóe miệng uốn lượn chảy xuống, đôi mắt sâu lạnh lùng đờ đờ sát khí, Lâu Dự tóm tay Thác Bạt Dương Dương, nói: "Ngươi lừa ta, ta không tin".

Tay chàng dùng sức rất mạnh, Thác Bạt Dương Dương cảm thấy cổ tay đau buốt như sắp gãy. Lại thấy chàng vẽ mặt dữ tợn, khóe miệng chảy máu, Thác Bạt Dương Dương sợ hãi kêu lên: "Đau quá, ông buông tôi ra! Gia gia, gia gia mau tới đây! Hần lại thổ huyết rồi!"

Bóng tối chập chờn trong hang đá, một ông già râu dài đi đến. Thấy tình hình Lâu Dự như vậy, ông già cũng giật nảy, vội vã đi tới điểm vào mấy đại huyết trên người chàng, lại lấy ra một viên thuốc cho vào miệng chàng, thăm vận nội lực, dùng tay vuốt ngực giúp chàng thuận khí nuốt viên thuốc xuống.

Thấy hơi thở của Lâu Dự ổn định lại một chút, ông già quay sang nhìn về phía Thác Bạt Dương Dương, lớn tiếng trách cứ: "Không biết nặng nhẹ, đùa không đúng lúc. Tiểu anh hùng Loan Loan đang yên đang lành, cháu nói như vậy là có lỗi với người ta".

Thác Bạt Dương Dương cũng biết mình đùa quá trớn, cúi đầu cúi thân đứng sang bên cạnh, không dám đáp lời.

Ông già đỡ Lâu Dự nằm xuống, an ủi: "Anh hùng chớ vội, tiểu anh hùng Loan Loan không có việc gì. Đêm qua anh hùng hôn mê bất tỉnh, Loan Loan đã trông bên giường cả đêm, cho dù người nào khuyên bảo cũng không chịu đi. Sau đó thấy thương thế của anh hùng đã ổn định, sợ Loan Loan thức đêm sinh bệnh, lão khổ công khuyên bảo Loan Loan đi nghỉ. Lúc này có lẽ tiểu anh hùng Loan Loan đang ngủ say, anh hùng yên tâm".

Nghe thấy Loan Loan không có việc gì, trái tim đang đập loạn trong lồng ngực Lâu Dự mới yên ổn lại. Chàng ho vài tiếng rồi dừng lại. Thấy vị trưởng lão này râu tóc bạc trắng, nếp nhăn đầy mặt, mặc áo bào màu trắng bằng vải bông, trước ngực đeo một bộ xương bằng ngọc bích lấp lánh ánh huỳnh quang hết sức nổi bật. Chàng suy nghĩ một lát liền biết thân phận đối phương, không ngờ mình và Loan Loan đánh bậy đánh bạ lại gặp được người của bộ lạc Sơn Dương thật.

Chàng gật đầu chào: "Thì ra là truyền nhân trưởng lão Sơn Dương, ngưỡng mộ đã lâu".

Ông già này chính là người đứng đầu bộ lạc Sơn Dương, phù thủy thứ nhất, truyền nhân trưởng lão Thác Bạt Tư. Thấy Lâu Dự một câu chỉ rõ thân phận của mình, trong lòng kinh ngạc. Người thanh niên này dù trọng thương tiểu tụy nhưng khí phách vẫn vẹn nguyên, mặt mày nghiêm nghị, khí độ cao quý trên người có giấu cũng giấu không nổi, chắc chắn không phải quân sĩ Hắc Vân kỳ tâm thường.

Ông già lập tức không dám thất lễ, cung kính khom lưng hành lễ, nói: "Chính là Thác Bạt Tư. Ôn cứu tộc nhân, Thác Bạt Tư vô cùng cảm kích, không biết tôn tính đại danh của anh hùng là gì?"

Lâu Dự còn chưa mở miệng, một tiếng trả lời lạnh lạnh đã vọng từ ngoài cửa vào: "Anh ấy tên là Lâu Dự".

Âm thanh này tươi mát ngọt ngào như nước suối, như nắng hạn gặp mưa rào, mát lạnh thấm vào đáy lòng Lâu Dự. Còn chưa quay lại, khóe miệng Lâu Dự đã bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Loan Loan mang một đầu tóc rối, mặt ám khói bếp đen nhem, bụng một bát cháo gà rừng, cười hi hi đứng ở cửa.

Lâu Dự! Cái tên này như sấm bên tai. Thác Bạt Tư nghiêm mặt nhìn lại người trẻ tuổi trước mắt. Nhất cử nhất động đều lộ ra khí độ hào hoa phong nhã trác tuyệt. Đó là sự tao nhã nghiêm nghị hình thành từ những quy củ của quý tộc môn đình trong thời gian dài, người khác muốn học cũng không học được, Thác Bạt Tư liền biết không sai. Tuyệt đối không ngờ thể từ Lăng Nam vương thân phận cao quý, tay nắm trọng binh lại tự hạ thân phận, đích thân lãnh binh tới cứu viện Sơn Dương.

Nhất thời trong lòng Thác Bạt Tư vừa sợ hãi lại vừa cảm động, hơi chỉnh lại y bào, quỳ gối xuống đất, nghiêm trang hành đại lễ trong tộc, nghiêm mặt nói: "Thác Bạt Tư dẫn tộc nhân Sơn Dương cung nghênh thể từ điện hạ!"

Thác Bạt Tư đứng bên cạnh, thấy gia gia mình kính trọng nhất lại cung kính, trịnh trọng thi lễ với người trẻ tuổi bị thương nặng trên giường, nhất thời sững sờ không biết phải làm gì.

"Trưởng lão không cần đa lễ, mau đứng lên, khụ khụ". Lâu Dự đưa tay định đỡ, lại không nhận được ho kịch liệt.

Loan Loan đi vào đỡ Thác Bạt Tư lên, cao giọng nói: "Anh ấy đã nói không cần đa lễ, trưởng lão mau đứng lên, quý lâu sẽ mệt".

"Thế từ, đây là cháu gái lão, Thác Bạt Tư đứng lên, kéo Thác Bạt Tư đến: "Đương Đương, đây là thể từ Lăng Nam vương của Đại Lương, còn không mau ra mắt thể từ!"

Mấy năm nay Lâu Dự đóng quân biên tái, quản lý nghiêm minh, không ngừng vỗ về lôi kéo các bộ lạc biên tái. Hơn nữa Hắc Vân kỳ đánh đâu thắng đó, uy danh dấy khắp tam quân của thể từ Lăng Nam vương lưu truyền rất rộng trong các bộ lạc.

Trẻ tuổi như vậy, không ngờ lại chính là thể từ Lăng Nam vương vẫn thường nghe nói. Thác Bạt Tư nhìn trộm Lâu Dự, cảm thấy người trẻ tuổi áo đen này, nước da trắng xanh tái nhợt, ngũ quan lại góc cạnh rõ ràng như dao khắc riu rục, đẹp đến mức làm mọi người không nỡ chớp mắt. Hai ráng mây hồng vô cớ hiện lên trên gương mặt, Thác Bạt Tư hành lễ với vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, nói: "Ra mắt thể từ".

Thác Bạt Tư vừa nói đùa là Loan Loan đã chết, Lâu Dự bay giờ vẫn bức bối trong lòng, nghe vậy chỉ khẽ ngước mắt lên, lạnh nhạt ở một tiếng. Lập tức quay sang nhìn về phía Loan Loan, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng, vẻ tức giận trên mặt tan như bóng tuyết, Lâu Dự vẫy tay: "Lại đây".

Loan Loan cười tí mắt đi tới. Lâu Dự quan sát kỹ càng, sau khi xác nhận Loan Loan không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, ngạc nhiên nói: "Sao lại để mặt mũi đen như than thế kia?"

Loan Loan xoa mặt, nói hơi lúng túng: "Vừa mới mưa nên cùi ướt hết. Nhóm lửa nấu cháo, khói đen mù mịt..."

Thực ra là Loan Loan cố ý bôi than lên mặt. Tía đã nói Loan Loan quá xinh đẹp, không thể để người khác dễ dàng nhìn thấy. Loan Loan cười trộm trong lòng, đắc ý thầm nghĩ: "Nếu các người biết tiểu gia là con gái, tiểu gia sao có thể lẫn lộn trong Hắc Vân kỳ được? Đại kế báo thù cho tía của tiểu gia chẳng phải sẽ hỏng mất sao? Đương nhiên tiểu gia không thể để chuyện này xảy ra được".

Đưa bát cháo gà rừng đến tận tay Lâu Dự, Loan Loan nói: "Mau ăn đi! Bổ máu dưỡng khí. Trước kia tía thích ăn cháo gà rừng nhất, tôi đã ninh rất lâu đây".

Trước mắt Lâu Dự hiện lên hình ảnh tên nhóc này đầu đầy tro bếp, chổng mông phùng má thổi bếp, bị khói hun nước mắt lưng tròng. Tâm tình khoan khoái, Lâu Dự đỡ bát cháo gà rừng, húp một miếng thật to.

"Có ngon không?" Loan Loan ghé tới, hai mắt long lanh, vẻ mặt tràn ngập chờ mong.

Lâu Dự thật tình rất muốn chấy nước mắt chua xót và thông cảm với Dung Diễm, thầm nghĩ: "Tiểu quý này không hề có một chút thiên tư nấu nướng nào. Cháo gà rừng này nấu cháy khét, còn quên cho muối, ăn vào miệng vừa đắng vừa chát, theo người thì có ngon không?"

Trên mặt lại lộ ra một nụ cười, ngón tay dịu dàng vuốt tóc Loan Loan, âm thanh nhẹ nhàng ấm áp: "Ngon lắm! Đồi này ta chưa bao giờ được ăn cháo ngon như vậy".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 26

Loan Loan tươi cười rạng rỡ, hả lòng hả dạ, tay nghề nấu cháo của mình đúng là hạng nhất mà, bằng không tại sao tía ăn bao nhiêu năm mà không chán? Ngay cả người khó tính ăn uống này cũng phải khen ngon, xem ra đúng là ngon thật.

Thác Bạt Đương Đương đứng bên cạnh, thấy trong mắt Lâu Dự chỉ có Loan Loan, ngay cả khoe mắt cũng không hề liếc về phía mình lấy một lần. Thác Bạt Đương Đương luôn được đàn ông trong tộc ái mộ, đầu chịu nổi sự lạnh nhạt như vậy, trong lòng vừa giận vừa buồn, hung tợn tròn mắt nhìn Loan Loan, sau đó giậm chân, quay đầu thờ hồn hên chạy ra khỏi hang.

"Đương Đương!" Thác Bạt Tư ngăn ngấm gọi một tiếng. Ánh mắt ông ta sắc bén, sao lại không nhìn ra tâm tư của cháu gái? Người Sơn Dương thẳng thắn cởi mở, chuyện nữ theo đuổi nam không hề hiếm lạ. Đứa cháu gái bảo bối này của mình vừa tròn đôi tám, cũng đã đến tuổi tìm chuyện cưới xin. Các dũng sĩ trong tộc ngoài tộc đến cầu thân nườm nượp không ngớt, nhưng nó từ nhỏ đã mắt cao hơn đầu, không xem trọng người nào, nhất quyết muốn tìm một anh hùng thật sự.

Giờ đây tình cờ gặp được một nhân vật tao nhã tuấn tú như thế tử Lăng Nam vương, thảo nào sau khi nhìn thấy chàng, Đương Đương suốt ngày chạy đến chỗ chàng đường đường trong hang đá.

Nếu như hai bên đều có tình, Thác Bạt Tư đương nhiên tán thành cả hai tay. Mặc dù thân phận và địa vị của thánh nữ bộ lạc Sơn Dương và thế tử Lăng Nam vương vẫn khác nhau một trời một vực, ngôi chính phi là điều dù thế nào cũng không dám trông chờ, nhưng cho dù vào vương phủ làm một thứ phi cũng đã là may mắn của Đương Đương.

Nhưng giờ đây xem ra hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, tâm tư của cháu gái mình sợ là phải trôi theo dòng nước.

Nhìn bóng dáng cháu gái đi xa dần, Thác Bạt Tư trầm thờ dài, nói áy náy: "Đương Đương sinh ra ở vùng núi, không hiểu quy củ, mong thế tử thứ lỗi".

Lâu Dự lắc đầu: "Không sao".

Loan Loan đặt một chiếc cái gối vào sau lưng chàng, đỡ chàng dựa vào. Thấy hôm nay khí sắc chàng tốt hơn hôm qua nhiều, Loan Loan hết sức vui mừng: "Nhờ có Thác Bạt gia gia diệu thủ hồi xuân, cho ông uống thuốc, còn khâu cho ông nữa, hôm nay quả nhiên đã khá hơn nhiều rồi".

Lâu Dự gạt đầu: "Từ lâu đã nghe truyền ân trưởng lão Sơn Dương y thuật cao minh, quả nhiên danh bất hư truyền".

Thác Bạt Tư nói: "Thế tử và tiểu tướng quân Loan Loan quá khen. Lần này thế tử bị thương rất nặng, nhờ có tiểu tướng quân Loan Loan kịp thời lấy rễ cỏ tranh cầm máu chống viêm, lại nghĩ cách hạ sốt cao, hơn nữa thế tử có sức khỏe tốt nên mới vượt qua được nguy hiểm".

Sau khi biết thân phận Lâu Dự, lại thấy Lâu Dự và Loan Loan rất thân mật, quan tâm đến nhau, truyền ân trưởng lão Thác Bạt Tư đoán thân phận của Loan Loan cũng không thấp, rất có thể là con cháu thế gia nào đó có giao hảo với phủ Lăng Nam vương, được đến Hắc Vân kỳ rèn luyện, vì thế đã nảy ý đổi cách xưng hô, từ tiểu anh hùng chuyển thành tiểu tướng quân.

Không ngờ Loan Loan lại vuốt tóc, cười hi hi xấu hổ: "Thác Bạt gia gia, tôi không phải tiểu tướng quân gì, tôi là một tiểu mã phu".

Thác Bạt Tư sững sờ, cực kì kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là người từng trải hiểu đời, lập tức thân nhiên cười nói: "Tiểu huynh đệ đã cứu tộc nhân của ta, nghe mẹ Hồ nhi nói tiểu huynh đệ công phu cao cường, là người hiệp nghĩa, bất kể tiểu huynh đệ có thân phận gì, trong lòng người Sơn Dương bọn ta, tiểu huynh đệ chính là tướng quân và anh hùng thật sự".

"Thật không? Tôi thật sự giống tướng quân sao?" Loan Loan được khen ngợi, vui như mở cờ trong bụng, mặt mày hớn hờ, dương dương tự đắc nhìn về phía Lâu Dự.

Thấy Loan Loan vui vẻ, gương mặt rạng ngời sáng chói mắt, Lâu Dự cười thầm tiểu quỷ này đúng là ưa nịnh, ho mấy tiếng rồi nói: "Loan Loan, cháo gà rừng vừa nấu rất ngon. Đi lấy cho ta bát nữa".

Loan Loan biết Lâu Dự cần bàn bạc việc quân với Thác Bạt Tư, mình không hiểu và cũng không giúp được, liền vui mừng nghe lời đi ra: "Được. Tôi nấu thêm ít nữa, nhân tiện đi thăm Hồ nhi và mẹ Hồ nhi".

Đội Loan Loan đi xa, Lâu Dự mới nhìn về phía Thác Bạt Tư, nghiêm mặt nói: "Quân Sóc đã điều trọng tiễn xạ đội đến đây. Sơn Dương hiện rất nguy hiểm. Ta cũng không ngờ quân Sóc lại không tiếc dùng trọng binh vây quét Sơn Dương".

Thác Bạt Tư lo lắng: "Trọng tiễn xạ đội mấy ngày trước mới đến, trước đó chỉ có quan binh châu phủ bình thường vây núi. Bọn ta độ sức với chúng trong núi, nhìn chung là không có gì vất vả. Nhưng trọng tiễn xạ đội vừa đến, tình hình đã lập tức thay đổi, bọn ta lập tức rơi xuống hạ phong. Trọng tiễn của chúng thật sự quá lợi hại, các dũng sĩ của bọn ta chỉ cần bị phát hiện hành tung là sẽ bị trọng tiễn rợp trời ngập đất bắn chết, hoàn toàn không thể nào áp sát. Mấy ngày nay chết quá nhiều người, bọn ta mới bị ép trốn vào bãi săn này".

Ánh mắt Lâu Dự loé sáng: "Trưởng lão vừa nói vài ngày trước trọng tiễn xạ đội mới đến?"

Thác Bạt Tư khẳng định: "Không sai, chính là ba ngày trước".

Ba ngày trước chính là thời gian Lâu Dự dẫn quân từ thành Lương Châu xuất phát tiếp viện. Lâu Dự suy nghĩ chốc lát, trong lòng chợt sáng như tuyết,

cười lạnh nói: "Thì ra bọn chúng đến là nhằm vào ta".

Ban đầu Thác Bạt Tư cũng vô cùng khó hiểu. Vì sao quân Sóc lại coi trọng Sơn Dương như vậy? Sơn Dương mặc dù đứng đầu mười hai bộ lạc ở núi Tuyết Phong, thuế phú hàng năm nộp lên rất nặng, nhưng trong mắt Đế quân nước Sóc thì thật sự không đáng để ý. Đối phương gây ra động tĩnh lớn như vậy quả thực làm mọi người không hiểu sự tình ra sao. Giờ đây nghe Lâu Dự nói vậy, Thác Bạt Tư mới chợt hiểu, đồng thời lại càng thêm lo lắng. Giờ đây thế tử Lăng Nam vương thân bị trọng thương, đối phương lại là trọng tiễn tinh binh. Nếu thế tử chết trận trong chiến dịch lần này, hoàng đế Đại Lương tất nhiên tức giận, đến lúc đó Sơn Dương tiến thoái lưỡng nan, vừa bị Đại Sóc coi là kẻ phản bội, lại bị Đại Lương giận cá chém thớt, đứng giữa hai nước lại không được nước nào che chở, chỉ sợ khó thoát khỏi họa diệt tộc.

Nghĩ đến đây, một ý nghĩ thoáng qua trong lòng như một tia chớp. Nếu lúc này đầu hàng, giao thế tử Lăng Nam vương cho Đại Sóc sẽ là một đại công, không biết chừng Đế quân nước Sóc sẽ vui mừng, người Sơn Dương từ đây sẽ được an toàn. Dù ông ta rất khôn ngoan, nhưng nghĩ đến một việc lớn khó lựa chọn như thế, sắc mặt vẫn khó tránh khỏi đăm chiêu, ánh mắt thoáng lộ vẻ âm hiểm.

Lâu Dự là một người ra sao? Chẳng chỉ quan sát sắc mặt đã biết Thác Bạt Tư đang nghĩ gì. Chẳng khề ho vài tiếng, nói lạnh lùng: "Trường lão đang nghĩ có nên giao bản thế tử cho quân Sóc để giữ bình an cho người Sơn Dương đúng không?"

Ánh mắt cay độc, một lời đúng tim đen.

Thác Bạt Tư kinh hoàng sợ hãi, sắc mặt đại biến, lập tức quỳ hai gối xuống, thấp thòm không yên: "Thác Bạt Tư không dám".

Người dám lắm!

Lâu Dự trầm nghĩ trong lòng, ngoài mặt lại ung dung, giọng nói thậm chí còn mang vẻ tán thưởng: "Hiểu rõ đối phương muốn gì mới có thể làm điều mà đối phương không muốn. Mưu kế trường lão suy nghĩ thật sự rất diệu, bản thế tử bội phục".

Chàng vừa mĩa mai vừa khen ngợi, câu chữ sắc bén. Thác Bạt Tư cảm thấy ánh mắt Lâu Dự như có thể nhìn thấu lòng người. Tâm tư của mình không có chỗ ẩn trốn dưới ánh mắt chàng. Nhưng ông ta lại không hiểu rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, không dám đáp lời.

Thấy không khí đã đủ căng thẳng, Lâu Dự chậm rãi nói: "Sơn Dương mặc dù là bộ lạc đứng đầu mười hai bộ lạc núi Tuyết Phong, nhưng lúc quy thuận nước Sóc vẫn chưa được sắc phong, tộc nhân nhiều năm khổ vì lao dịch thuế phú. Người nước Sóc không hề coi các người là người một nhà, bọn chúng chỉ coi các người là đàn chó mặc cho chúng sai khiến mà thôi. Ân Minh là người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Lần này Sơn Dương bị vây quét, nước Sóc hành động cay độc, đã có lòng diệt tộc Sơn Dương, chẳng lẽ người không nhìn ra?"

Sắc mặt Thác Bạt Tư lúc xanh lúc trắng. Đế quân nước Sóc máu lạnh đa nghi, thù đoạn với phản thần lại càng ác độc. Trong vụ cung biến hai năm trước, Ân Minh lên ngôi, dùng bàn tay sắt quét sạch trong ngoài triều. Hễ là triều thần đứng đối lập với hắn, cho dù là nguyên lão ba triều hay trọng thần trong quân đều bị hắn lần lượt đánh đổ không lưu tình chút nào, tru di chín tộc. Hành động này khi đó làm khiếp sợ thiên hạ, từ đó lập nên uy quyền để vương, không có người nào dám nghĩ vãn.

Một người như vậy sẽ bỏ qua cho tộc nhân Sơn Dương đã từng phản bội hắn hay sao? Mà khi đó không có Hắc Vân kị làm chỗ dựa, quân Sóc muốn xóa sổ Sơn Dương cũng dễ dàng như giẫm chết một con kiến. Đối lấy an toàn cho Sơn Dương chẳng qua chỉ là mong muốn của một phía, ngay cả cơ hội đàm phán cũng sẽ không có.

Thấy sắc mặt Thác Bạt Tư mưa nắng thất thường, Lâu Dự cố nén đau nhức vì vết thương, hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "So với nước Sóc, Đại Lương ta đối đãi các người thế nào, tất cả các tộc nhân Sơn Dương đều thấy. Đây là lòng người. Nếu trường lão có thể cùng Hắc Vân kị của ta nắm tay đánh lui quân Sóc, không chỉ tộc nhân Sơn Dương có thể được bảo vệ, ta còn sẽ xin hoàng thượng hạ chỉ gia phong, từ đây người Sơn Dương không cần trốn tránh trong rừng núi như dã nhân để người khác coi thường nữa".

Trong lòng có trăm ngàn ý nghĩ cân nhắc lợi hại, Thác Bạt Tư lựa chọn từ ngữ, hỏi vấn đề lo lắng nhất trong lòng: "Hiện nay Sơn Dương bị vây, tình thế nguy ngập. Nếu không thể phá vây, chỉ sợ còn chưa nghĩ đến chuyện phong thưởng sau này thì đã bị diệt tộc rồi".

Lâu Dự gật đầu, mỉm cười nói: "Cho nên bản thế tử mới khen trường lão mưu trí lo xa. Đã không thể chủ động xuất kích thì không bằng ôm cây đợi thỏ. Quân Sóc mặc dù đông người nhưng không quen địa hình, nơi này là bãi săn của người Sơn Dương, vậy chúng ta hãy chơi trò lập rào đi săn. Giờ đây mục tiêu chủ yếu của quân Sóc là ta, trường lão có thể tiết lộ thông tin, nói thế tử Lăng Nam vương còn sống, hiện đang dưỡng thương ở đây, không sợ bọn chúng không tự chui đầu vào rọ".

Nghe tới đây, Thác Bạt Tư cảm thấy người trước mặt tâm tư tinh tế, suy đoán chính xác, dường như nhìn thấu lòng người. Tất cả suy nghĩ đều rất vững chắc, liên mạch với nhau, dường như tất cả tình hình đều nằm trong khống chế của người này, trí tuệ không giống người thường. Nếu đối địch với một người như vậy thì thật sự là quá đáng sợ. Huống hồ trước đây người Sơn Dương bị giết vô số, đã kết thâm thù đại hận với quân Sóc, cho dù ông ta muốn hàng thì tộc nhân cũng chưa chắc đã đồng ý. Đánh giá trước sau, về quyết đoán loé lên trong mắt, Thác Bạt Tư nói như chém đinh chặt sắt: "Thế tử nói rất đúng. Lần này Sơn Dương từ chiến đến cùng, nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ thế tử chu toàn".

Nhìn vẻ mặt ông ta, Lâu Dự biết ông ta không còn do dự nữa, thở phào nhẹ nhõm, gật đầu biểu thị tán thưởng: "Trường lão xem xét thời thế, nhất tâm suy nghĩ vì tộc nhân, đúng là hiếm thấy".

Tâm ý đã quyết, Thác Bạt Tư không còn suy nghĩ miên man nữa, toàn tâm toàn ý suy nghĩ phương án tác chiến, sau đó hỏi: "Theo những gì thế tử đã nói, dẫn đối phương vào bãi săn của ta, về địa hình và cạm bẫy thì quả thật chúng ta chiếm ưu thế, nhưng trọng tiễn của đối phương thật sự lợi hại, không biết thế tử có biện pháp đối phó hay không?"

Lâu Dự nói lạnh lùng: "Biện pháp thì đương nhiên là có"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 27

Triệu Vô Cực ngồi trong bụi cỏ, căng thẳng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, lòng bàn tay nắm đao hơi ướt mồ hôi, sẵn sàng xông ra chém giết bất cứ lúc nào.

Hai ngày nay Triệu Vô Cực thật sự bị truy đuổi rất thảm. Từ sau khi mũi tên lệnh bay lên trời rồi nổ tung hôm đó, tốc độ và tần suất sục sạo trong núi của quân Sóc đều tăng mạnh. Bọn chúng đông người, trải ra tìm kiếm như quét lưới khiến các thám báo Hắc Vân kị lên vào trong núi cực kì vất vả.

Triệu Vô Cực đã không biết là lần thứ mấy bị truy binh đuổi, sau khi giết mấy truy binh lạc đội, hôm nay cuối cùng cũng bị đẩy vào tuyệt cảnh. Chỉ vài bước trước mặt chính là rất nhiều quân Sóc. Nằm trong bụi cỏ, Triệu Vô Cực thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của đối phương. Rốt cuộc là thắng ranh nào làm lộ hành tung? Nếu bỏ còn sống ra ngoài thì nhất định phải đánh cho vừa trận mới được. Triệu Vô Cực vừa chửi thầm gã nào mấy ngày trước làm quân địch bắn tên lệnh, vừa thông thả di động thân thể chuẩn bị liều mạng, hoàn toàn không nghĩ tới thắng ranh bị mình chửi té tát đó chính là thế tử nhà mình.

Bụi cỏ đang trốn đã bị mũi đao gạt ra, ánh mắt Triệu Vô Cực ngưng đọng, đang chuẩn bị ra tay, không ngờ bước chân kẻ trước mặt lại dừng lại. Một tiếng còi chói tai vang lên, hành động của các binh sĩ quân Sóc dừng lại, không hẹn mà cùng chấm dứt tìm kiếm, đưa mắt nhìn nhau rồi tràn về một phương hướng khác như nước thủy triều.

Chỉ chốc lát sau, quân Sóc đang tràn khắp núi đồi dường như đều đột nhiên biến mất, giữa đất trời chỉ nghe gió thổi cỏ lay xào xạc.

Có chuyện gì vậy? Triệu Vô Cực nhìn ngang ngó dọc rồi đi ra, về mặt ngõ ngang, không hiểu tình hình ra sao. Lại thấy trong bụi cỏ cách đó không xa cũng có một người bò ra, về mặt ngõ ngang nhìn đông nhìn tây. Hai người đối mặt với nhau, cùng giật mình rút đao, ngồi xuống chuẩn bị lao tới. Nhưng sau khi thấy rõ mặt đối phương, cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm. Triệu Vô Cực dở khóc dở cười, chửi bới âm ỉ "Trâu Tiểu Tam, thắng khôn này, người trốn ngay bên cạnh, thấy bỏ sắp bị tìm ra rồi mà không giúp đỡ gì hết".

Thám báo tên là Trâu Tiểu Tam đó đáng người gầy gò nhỏ bé, lúng túng cười làm lạnh: "Anh Triệu bớt giận, vừa rồi chúng đông như thế, em làm sao dám nhảy ra? Em đang định ném hòn đá dẫn bọn chúng đi".

Nói xong hắn nhìn quanh một lát, vuốt mũi, nói với vẻ kinh ngạc: "Nhưng mà đám quân Sóc này chạy đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ Đế quân nước Sóc băng hà, bọn chúng phải về chịu tang?"

Triệu Vô Cực cũng cảm thấy kì lạ, nhìn về phía quân Sóc lui lại, trầm ngâm chốc lát. Không thể là Đế quân nước Sóc đột nhiên băng hà, quân Sóc đột nhiên lui lại, chỉ có một lí do...

Ánh mắt chợt trở nên sắc bén, Triệu Vô Cực vội nói: "Mau, chúng ta bám theo xem xem". Còn chưa nói xong đã vội vã chạy theo hướng đám quân Sóc lui lại.

Nghe thấy giọng Triệu Vô Cực khác thường, Trâu Tiểu Tam cũng biết tình hình có biến, vội vàng đuổi theo. Hai người bám theo quân Sóc một quãng xa, trên đường để lại kí hiệu đặc thù của Hắc Vân kị, lại kéo được mấy thám báo Hắc Vân kị từ chỗ ẩn thân đi ra. Sau thời gian ăn một bữa cơm, thám báo Hắc Vân kị lần lượt gia nhập, tạo thành quy mô của một chiến đội nhỏ.

"Không ngờ hắn lại không chết". Hồng Tam Hi đứng bên cạnh vách núi hôm trước bắn rơi Lâu Dự, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thác nước. Thủ hạ vừa bắt được một người Sơn Dương, đương nhiên không thể không dùng cực hình bức cung, cuối cùng người đó khai bộ lạc Sơn Dương đang ở trong khe núi đối diện với cây cầu độc mộc. Người này còn vô ý nói một câu, mấy ngày nay có một người ở nơi khác tới thân bị trọng thương, hiện đang dưỡng thương trong bộ lạc.

Hồng Tam Hi thấy lạ, vội hỏi tỉ mỉ. Thấy hình dáng tướng mạo của người đó giống Lâu Dự như đúc, hắn lập tức giận tím mặt. Sau khi nổi giận lại cực kì lo lắng, thậm chí trách mình thích lập công to, chưa tận mắt thấy thi thể đã vội gửi thư báo công với hoàng thượng. Nếu hoàng thượng biết Lâu Dự không chết, mình sẽ mắc tội khi quân, với tính tội nhẹ phạt nặng của hoàng thượng thì chết thế nào cũng không biết.

Nói đi nói lại, chỉ cần giết được Lâu Dự là có thể xóa bỏ tội lỗi, cho dù không được phong thưởng thì ít nhất cũng giữ được tính mạng.

Hồng Tam Hi tràn ngập lửa giận, hận không thể lập tức tiến vào bộ lạc Sơn Dương, lấy thủ cấp của Lâu Dự. Đến lúc bắt người Sơn Dương đó chỉ đường, hắn lại phát hiện người này không chịu nổi cực hình, đã cắn lưỡi tự tử.

Chuyện đến nước này, Hồng Tam Hi không khác gì đã bị ép đến bên cạnh vách núi, không có đường nào để lùi lại.

Hồng Tam Hi cắn răng nhìn rừng núi đối diện, gằn dữ hạ lệnh: "Triệu hồi tất cả quân lực, toàn lực tấn công rừng núi đối diện".

Tiếng còi chói tai vang lên, quân Sóc trải ra khắp núi nhận được lệnh, tấp nập rút về tập kết bên vách núi.

Thủ hạ dè dặt nhắc nhở, cây cầu độc mộc này rất nguy hiểm, không cần nói là quan quân châu phủ, dù là trong đội huyền tiễn cũng không có mấy người chắc chắn đi qua thuận lợi. Mà không qua cầu thì làm sao sang được rừng núi đối diện?

Hồng Tam Hi không nên được giận, nâng cao giọng chói tai như dây đàn sắp đứt: "Một đám ngu dốt! Chẳng lẽ nhất định phải đi từ đây vào? Xuôi theo dòng thác, đến chỗ nước cạn thì lội qua!"

Thuộc hạ nom nớp lo sợ vâng dạ rồi đi truyền lệnh. Quân Sóc tản ra như một đàn kiến đông nghịt, dọc theo dòng suối xuống hạ lưu.

Hồng Tam Hi đứng bên cạnh vách núi trông về phía xa, thấy quân lính của mình hóa thành từng điểm đen lần lượt qua sông tại đoạn nước nông phía hạ lưu, hừ lạnh: "Thế tử Lăng Nam vương, xem lần này ngươi còn may mắn được như vậy nữa không?"

Đứt lòi, mũi chân hần khể điểm, lẳng không bay lên, dẫn theo mấy tuý tùng tâm phúc khinh công tốt lần lượt bay vút qua cầu độc mộc rồi biến mất trong rừng núi đối diện.

Quân Sóc ầm ầm tập kết, lại ầm ầm biến mất. Sau khi người ngựa giải tán hết, mười mấy cái đầu thò lên từ trong rừng, con ngươi nhìn lên nhìn xuống, liếc trái liếc phải.

"Thế tử ở trong núi đối diện?"

"Tên mặt trắng không râu, giọng nói như gà trống đó là một thái giám, khinh công lại rất tốt".

"Nói bậy. Ta thấy khinh công của hắn còn cao hơn cả Loan Loan, như thế mà còn gọi là tốt?"

"Vừa rồi còn không biết bọn chó Sóc tại sao thoáng cái đã chạy sạch, thì ra là đều chạy đến đây bắt thế tử".

"Bọn chúng đi bắt thế tử, chúng ta phải làm thế nào? Không thể chỉ đứng nhìn được".

"Hay là chúng ta cũng xông lên đánh cho chúng một trận?"

"Cái gì? Khinh công của ngươi mà cũng đòi qua cây cầu này?"

"Anh Triệu, anh nói đi! Làm thế nào? Bọn em đều nghe anh hết".

Triệu Vô Cực là hiệu úy thám báo doanh, có quân hàm cao nhất ở đây. Lúc này mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt sáng rực, chờ đợi quyết định của hắn.

Hắn đi theo Lâu Dự nhiều năm, mặc dù thiên tư không tốt nhưng gần đèn thì rạng, sau thời gian dài cũng học được không ít đạo dụng binh. Lúc này nhìn thác nước chảy xuống vực sâu, lại xem địa thế chỗ quân Sóc qua sông, hắn suy nghĩ chốc lát, chợt sáng mắt lên: "Chúng ta mặc kệ lão thái giám đó, mà không mặc kệ cũng không làm gì được, cứ để thế tử đối phó hắn".

Nhìn chằm chằm quân Sóc đang qua sông, trên mặt lộ ra một nụ cười vừa tà ác vừa xảo quyệt: "Các ngươi chọn nơi này qua sông, bỏ sẽ cho các ngươi một chiêu thủy yểm thất quân, tổ lật thì làm gì còn trứng lành?"

Nói xong cảm thấy hai câu thành ngữ buột miệng nói ra này tương đối trời chảy, tỏ ra hết sức có văn hóa, hắn không cảm được dương dương tự đắc. Lời nói có văn hóa như vậy cũng nói ra được, phương pháp có mưu lược như vậy cũng nghĩ ra được, sợ rằng ngay cả thế tử cũng phải khen ngợi. Sau này ai dám nói lão Triệu ta là một kẻ quê mùa không có văn hóa, ta nhất định sẽ đánh kẻ đó một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 28

Triệu Vô Cực gọi thuộc hạ tới, ghé tai nói nhỏ kế hoạch của mình. Ánh mắt đám thám báo sáng lên, khóe miệng đều lộ nụ cười xấu xa, từng người nhận lệnh mà đi.

Không có thời gian đi tìm nơi xa hơn, đại bộ phận quân Sóc đều chọn một chỗ nước cạn dưới hạ nguồn qua sông. Nói là chỗ nước cạn nhưng thực ra cũng không cạn lắm, chỗ nông không quá đầu gối, chỗ sâu lại ngập ngang vai. Không có đủ khoảng cách để chảy chậm lại, thác nước chảy tới đây vẫn còn có lực va đập tương đối mạnh.

Quân Sóc không hổ là quân chính quy, hàng ngàn người qua sông vẫn rất trật tự. Một bộ phận huyền tiễn xạ thủ đi trước, sau khi qua sông lập tức lập tiền trận đề phòng kẻ thù từ rừng núi đối diện nhân cơ hội tập kích. Quan binh châu phủ thông thường qua sông theo sau, một bộ phận huyền tiễn xạ thủ đoạn hậu, lấy quân lính qua sông làm tâm, bày ra tiền trận hình nửa vòng tròn, toàn bộ mũi tên hướng ra ngoài đề phòng bị đánh lén.

Chỉ sau thời gian uống hết chén trà, nhóm huyền tiễn xạ thủ đầu tiên đã qua sông. Quan quân châu phủ lập tức chia làm từng tiểu đội bắt đầu qua sông. Đi tới giữa sông, đột nhiên có quân sĩ ngạc nhiên lầm bầm một câu: "Ồ đầu mà lăm cò thể, vướng tay vướng chân thật".

Một đô úy nghiêm mặt, giơ tay lên đang chuẩn bị quát mắng, lại phát hiện trên bàn tay vừa giơ lên có vướng mấy sợi cò nước vừa dài vừa nhỏ. Hắn biến sắc, lại nhìn mặt nước phụ cận, không biết từ khi nào đã có rất nhiều cò nước trôi lơ lửng trên mặt nước. Toàn bộ số cò nước này đều trôi từ thượng nguồn xuống, xanh mon mẫm, dài thườn thượt, vừa nhỏ vừa mềm, nhanh chóng lao xuống theo dòng nước chảy xiết. Đến chỗ nước cạn, tốc độ nước chảy chậm lại, cò nước liền im lặng quấn vào chân vào người và cả vào... đao của quân Sóc đang qua sông.

Gã đô úy này bực bội gạt cò nước trên tay chuẩn bị đi tiếp, lại phát hiện cò nước xuôi dòng càng ngày càng nhiều, nhanh chóng quấn đầy trên người trên chân mình. Giống như mặc bộ váy màu lục mà các cô gái nước Sóc yêu thích, bước chân vướng víu, hắn chỉ có thể bước những bước ngắn trên nền đá trơn trượt một cách rất "e lẹ".

Chỉ một lát sau đã có hơn mười người ngã xuống.

Có sĩ quan cảm thấy không ổn, đang định nhắc nhở, ngẩng đầu lại phát hiện rất nhiều dị vật đen sì sì từ thượng nguồn trôi xuống tiếp. Dòng nước chảy xiết, những dị vật màu đen trôi nổi này nhanh chóng trôi đến trước mặt quân Sóc. Sau khi thấy rõ những dị vật này rốt cuộc là thứ gì, quan binh quân Sóc trợn trừng hai mắt, hít mạnh một hơi, muốn khóc mà không khóc được.

Mẹ ơi! Thứ... thứ này đúng là đáng chết!

Những thứ trôi từ thượng nguồn xuống này không ngờ lại là những bụi gai mọc đầy gai nhọn.

Những bụi gai này dài mà cứng rắn, mọc đầy gai nhọn hoắt, như nước cây lang nha bổng được sức đẩy của dòng nước kéo đến đập thẳng vào quân Sóc.

Quan binh quân Sóc bị cò nước cuốn lấy tay chân, chạy không được, tránh không xong, đành phải trơ mắt nhìn gai nhọn trên những bụi gai đâm vào thân thể mình.

Nhất thời máu nhuộm mặt sông, tiếng gào, tiếng kêu hoà lẫn tiếng sĩ quan ra lệnh.

"Bình tĩnh, không được rối loạn!"

Đội trưởng đội huyền tiễn ra sức quát hét, nhưng lúc này đâu còn có ai nghe hắn? Quân Sóc chen chúc nhau, người nào cũng muốn nhanh chóng lên bờ, tránh xa những bụi gai đáng sợ này, vô số kẻ bị giẫm đạp đầy ngã, tình cảnh cực kì hỗn loạn.

Xạ thủ huyền tiễn dù sao cũng có công lực thâm hậu, gặp nguy không loạn. Sau khi cố gắng quát mắng quan quân giữa sông không có hiệu quả, đội huyền tiễn nhanh chóng chỉnh đốn đội hình, những mũi tên lóe sáng đồng loạt nhắm vào một tảng đá lớn lồi ra trên phía thượng nguồn.

Trên tảng đá đó, mấy người đang không ngừng ném những bụi gai vừa chặt được xuống nước với vẻ mặt vui sướng.

"Ta ném, ta ném, ta ném ném ném, ném chết các ngươi". Hai tay Trâu Tiểu Tam đã bị gai đâm rách mấy chỗ nhưng vẫn không hề để ý, không ngừng ném những cành gai xuống nước. Nhìn thấy đáng vẻ chặt vật của quân Sóc dưới hạ nguồn, thậm chí hắn còn muốn hát một bài dân ca để biểu đạt tâm tình vui vẻ của mình.

Mấy người này đang ném rất vui sướng, quá mức quên mình, nhất thời quên cả ẩn giấu hành tung, bị các xạ thủ trọng tiễn tinh mắt phát hiện.

"Bọn chúng ở đó!" Đội trưởng đội huyền tiễn hạ lệnh: "Phía trên, lệch phải, bắn tên!"

Các xạ thủ trọng tiễn hành động đều tằm tấp. Vừa dứt lời, mấy chục mũi trọng tiễn phóng lên cao, sau khi hơi dừng lại ở điểm cao nhất của tầm bắn liền mang theo tiếng xé gió thê lương, nặng nề lao xuống đám người trên tảng đá lớn.

"Chạy!" Trâu Tiểu Tam biết lợi hại, sao dám ngăn cản, hét lớn một tiếng, ném cành gai trên tay rồi vội vã quay đầu bỏ chạy. Mấy người còn lại hành động cũng không chậm, vận khí đỏ bừng mặt, trong tình thế cấp bách, khinh công phát huy đến tột độ, chạy một mạch không quay đầu lại.

Vù vù vù! Trọng tiễn từ trên cao lao xuống, thế không thể đỡ. Từng mũi trọng tiễn cắm vào tảng đá cứng rắn. Tảng đá lớn các thám báo Hắc Vân kị vừa đứng trong nháy mắt đã bị bắn thành con nhím.

Triệu Vô Cực nằm bò trên vách núi phía sau đội trọng tiễn, im lặng nhìn đôi phương giờ cung bắn. Vô số mũi trọng tiễn bắn về phía đám người Trâu Tiểu Tam, khoe miệng Triệu Vô Cực lộ nụ cười xấu xa, hắn chờ thời khắc này đã lâu rồi.

Thời cơ không nắm là mất, Triệu Vô Cực gầm lên: "Đập cho ta!"

Các thám báo đã chuẩn bị từ lâu, giờ những tảng đá to bằng cái thớt lên đập ầm ầm xuống đội huyền tiễn dưới vách núi. Còn có mấy người hì hục lăn một tảng đá còn to hơn con trâu từ chỗ gần đó đến, hợp lực đẩy xuống dưới vách núi.

Đám xạ thủ trọng tiễn vừa bắn ra một loạt tên, đang ở thời khắc lung tung nhất của một xạ thủ, tuy có cung nhưng không có tên. Mắt thấy những tảng đá lớn lăn xuống như mưa, đám xạ thủ vội vã rút tên giương cung, nhưng đâu kịp, mũi tên còn chưa ra khỏi bao đựng tên thì trên đầu đã có thêm một lỗ thủng.

Một tảng đá rất lớn mang theo bụi đất cuộn cuộn từ trên vách núi lăn xuống, như một chiếc chiến xa to lớn ầm ầm nghiền qua xé tan tiền trận của đối phương.

Xạ thủ trọng tiễn không có tên cũng giống như lợn rừng bị nhốt rặng, trở thành cá nằm trên thớt, nhất thời bị đập vút mũ quăng giáp, ôm đầu chạy tán loạn.

Đám người Triệu Vô Cực ném súng tay, vớ được tảng nào ném tảng đấy, ném hết đá to đến đá nhỏ, ném hết đá nhỏ đến đá vụn. Triệu Vô Cực đưa tay sờ, há hốc mồm, xung quanh trống rỗng, đừng nói là đá, dù là cây cỏ cũng không còn.

Thấy mưa đá ngớt dần, đội trưởng đội huyền tiễn nhân cơ hội rút tên giương cung đứng lên đầu tiên, ngấm lên vách núi bắt đầu phản kích. Ngày càng nhiều xạ thủ không bị đập chết vùng vẫy đứng lên gia nhập đội ngũ phản kích. Bọn chúng nhiều lần bị trêu chọc, hận đám người trên vách núi thấu xương, lúc này ôm hận mà bắn, mũi tên nào cũng đặng đặng sát khí.

Đám người Triệu Vô Cực cũng không ham chiến, quay đầu chạy cực kì dứt khoát, vừa chạy vừa lăm bầm: "Thế tử ơi thế tử, lão Triệu chỉ có thể giúp thế tử cơ vậy. Tiếp theo thế tử phải dựa vào chính mình thôi".

Bị đám Triệu Vô Cực quấy rối một trận, quân Sóc đã đầy rẫy thương binh, sức cùng lực kiệt. Những người còn lại gắng gượng vượt qua sông, lũ lượt nằm rũ dưới đất, vội vã rút gai băng bó vết thương.

Trên một cây đại thụ trong rừng, một đôi mắt như chim ưng lảng lảng nhìn chằm chằm đám quân Sóc này. Đệ nhất dũng sĩ Thác Bạt Hồng Liệt của người Sơn Dương, mình khoác da hổ ngồi trên cành cây, con ngươi màu lục nhạt loé ánh sáng lạnh như mắt sói, khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười dữ tợn, lăm bầm nói: "Hoan nghênh tới bãi săn Sơn Dương".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Hồng Tam Hi dẫn người đi qua cầu độc mộc không hề khó khăn, xông thẳng về phía khe núi. Hấn và mấy thuộc hạ này đều là những người có kinh nghiệm tốt nhất trong quân Sóc, gạt cành đập lá, tung người bay lên, tốc độ tiến lên không biết nhanh hơn quân sĩ đau khổ qua sông dưới hạ nguồn bao nhiêu lần.

Núi sâu yên tĩnh, mấy người chạy vội không giấu hành tung, chìm chóc kinh động tung cánh bay tứ tán.

Bất chấp rút dây động rừng, Hồng Tam Hi chỉ hận không thể lập tức chạy tới bộ lạc Sơn Dương giết chết Lâu Dự. Hấn rất có lòng tin, một bộ lạc Sơn Dương tâm thường cộng thêm một thế tử Lăng Nam vương trọng thương chưa lành thì có gì đáng ngại? Bình lực và sức chiến đấu của mình hơn xa đối phương, diệt Sơn Dương, giết Lâu Dự chỉ là vấn đề thời gian.

Tiến gấp trong thời gian uống hết một chén trà, mấy người đã xâm nhập rừng núi, xung quanh đều là cây cối rậm rạp, cao lớn um tùm, cành lá che trời, ngay cả ánh nắng cũng không chiếu vào được. Dưới chân giẫm lên cành khô lá mục và bùn đất, khắp nơi toàn mùi mục nát lạnh lẽo.

Đang tiến lên, đột nhiên trên đỉnh đầu có tiếng gió. Không biết động chạm đến cạm bẫy gì, một cây lang nha bông to lớn mang tiếng gió vù vù như quả lắc đồng hồ nhanh chóng đập tới. Cây lang nha bông đầy gai nhọn có thể đập bay một con lợn rừng. Đám người Hồng Tam Hi phản ứng cực nhanh, mặc dù lang nha bông có khí thế rất mạnh nhưng chúng cũng không hoảng loạn, mũi chân khễ điếm, mấy người như chim bay tứ tán, dễ dàng tránh được.

Sau khi đáp xuống đất, Hồng Tam Hi dùng đầu ngón tay nhặt mấy chiếc lá khô vương trên tay áo, khinh thường hừ một tiếng: "Muru kẻ vật vãnh, bàng môn tả đạo, người Sơn Dương quả nhiên ngu ngốc. Chỉ với mấy chiêu trò này mà đã dám chống lại Đại Sóc ta, đúng là đâm đầu vào chỗ chết".

Vừa dứt lời, đột nhiên dưới chân nhẹ bồng, mặt đất dưới chân bất ngờ há miệng lộ ra một hố to đen ngòm sâu hoắm, chỉ có thể nhìn thấy những mũi nhọn bằng gậy tre vát chéo phủ kín đáy hố. Vừa rồi cây lang nha bông đã thu hút toàn bộ sức chú ý, không ai ngờ lang nha bông chẳng qua chỉ là thuật che mắt để phô trương thanh thế, nguy hiểm thật sự thực ra lại nằm dưới chân bọn chúng.

Chuyện này quá mức bất ngờ, mấy người đứng bên trên trở tay không kịp, cực kì hoảng sợ, thân hình nhanh chóng rơi xuống. May là Hồng Tam Hi công lực thâm hậu, trong nháy mắt, hấn đột nhiên rộng to đề khí, mạnh mẽ lao về phía trước vài thước, tóm được một đám cỏ dại bên miệng hố, mượn lực nhảy lên được khỏi hố bẫy.

Có ba người đứng xa không bị ảnh hưởng, còn bốn thuộc hạ khác thì không được may mắn như vậy, thê thảm rơi xuống đáy hố, bị gậy tre vót nhọn đâm thành thịt xiên, thậm chí còn không kịp kêu thảm.

Tiếng cú kêu vang lên trong rừng. Ba thuộc hạ tránh thoát được kiếp nạn đang sợ hãi nhìn khắp nơi, đột nhiên từ cành cây trên đỉnh đầu rơi xuống mấy chiếc thông lọng, một chiếc chụp vào cổ một người. Thông lọng đột nhiên thích lại, người nọ bị kéo lên khỏi mặt đất, hai chân đạp mạnh, ra sức vùng vẫy, hai tay nắm chặt cổ muốn kéo chiếc thông lọng này ra, lại phát hiện thông lọng càng ngày càng thắt chặt. Hắn kêu tuyệt vọng, lại chỉ có thể phát ra tiếng ọc ọc từ trong cổ họng.

Cuối cùng, rắc một tiếng, tiếng xương cổ gãy truyền vào tai làm người ta sợ hãi. Người nọ bị treo lơ lửng trên cao, mắt lờ ra, lưỡi thè ra, đầu gục xuống, không còn vùng vẫy nữa. Vừa rồi còn đang sống sờ sờ mà giờ đã bị gãy cổ.

Tiếng cười trầm trầm không biết từ nơi nào vang tới.

Ha ha... Ha ha...

Tiếng cười vang vọng trong rừng núi hoang vắng âm u làm mọi người không nhận được nổi da gà.

Sắc mặt tái nhợt, Hồng Tam Hi cố gắng ổn định tâm tình, the thé kêu lên: "Ai? Ai đang giả thần giả quỷ? Đi ra!"

Thác Bạt Hồng Đạt vác hắc thiết đại đao từ sau thân cây chậm rãi vòng ra, cười nói: "Hố bầy là dùng để bắt gấu chó, thông lọng là dùng để bắt sói hoang. Thế nào? Cảm giác dễ chịu không?"

Thấy kẻ trêu chọc mình không ngờ lại chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, Hồng Tam Hi cực kỳ nổi giận, sắc mặt trở nên xanh tím, giọng nói trở nên sắc nhọn chói tai: "Thằng tiểu tạp chủng này dám trêu bản tổng quản, bản tổng quản phải chém ngươi thành ngàn mảnh".

Ba chữ tiểu tạp chủng lọt vào tai, lửa giận trong đôi mắt màu xanh nhạt của Thác Bạt Hồng Đạt bùng cháy hừng hực như đốt cháy thảo nguyên. Tổ tiên người Sơn Dương có huyết thống người man di, vì vậy mắt người Sơn Dương đều có màu xanh nhạt, mũi hoặc yếu dị, bị người Trung nguyên coi là ngoại tộc. Người Sơn Dương hận nhất chính là bị gọi là tạp chủng. Hồng Tam Hi vốn chỉ chửi mắng bằng quơ, không ngờ lại tình cờ điểm trúng từ huyết mà Thác Bạt Hồng Đạt kiêng kỵ nhất.

Thác Bạt Hồng Đạt giận dữ, không nói một lời, hắc thiết đại đao mang thế như phá núi chém thẳng tới mặt Hồng Tam Hi. Chiêu thức mặc dù đơn giản mộc mạc nhưng cậu ta trời sinh thần lực, hơn nữa bản thân hắc thiết đại đao cũng cực nặng. Chiêu này vừa ra đã như cuồng phong bão táp nổi lên, đao ý cuốn theo cành khô lá mục như sóng dữ vỗ bờ, thanh thế kinh người, không thể ngăn cản.

Hồng Tam Hi hừ lạnh một tiếng khinh miệt, nhanh chóng lui về sau hơn mười mét, lấy cung, đặt tên, kéo dây, bắn tên, động tác nhịp nhàng như mây trôi nước chảy. Một mũi tên rời cung gào thét bay tới, bắn về phía mặt Thác Bạt Hồng Đạt.

Cùng lúc đó, hai xạ thủ sống sót cũng bừng tỉnh, nhanh chóng đặt tên giương cung bắn ra hai mũi tên.

Ba mũi tên tạo thành hình tam giác, mang theo sát ý mãnh liệt từ ba hướng bắn về phía Thác Bạt Hồng Đạt.

Thác Bạt Hồng Đạt vung đao đón đỡ. Thanh đại đao nặng như vậy ở trong tay cậu ta lại nhẹ như không, chẳng khác gì đang cầm một thanh nhuyễn kiếm, múa thành vô số đao ảnh, ánh đao màu đen không hề có kẽ hở, lần lượt chém rơi cả ba mũi tên.

Đang định đuổi theo tên thái giám kia, đột nhiên Thác Bạt Hồng Đạt cảm thấy sát ý tới gần, lông mày trên cổ dựng đứng. Chỉ nghe thấy tiếng xé gió thê lương, ba mũi tên nối đuôi nhau bay tới, tốc độ nhanh như chớp, chỉ nháy mắt đã đến trước mặt.

Liên châu tiễn!

Hồng Tam Hi nhiều năm giữ chức Phó tổng quản Ứng Đình nước Sóc chính là nhờ có tài bắn cung xuất thần nhập hóa. Ba mũi tên liên châu này nối đuôi nhau, nhìn như bắn lần lượt từng mũi, nhưng thực ra lại được bắn ra đồng thời với khả năng khống chế sức mạnh ở cảnh giới cực cao phối hợp với những thay đổi cực nhỏ của đầu ngón tay.

Ba mũi tên cùng bắn lại bay ra có trước có sau, thể hiện đầy đủ sức khống chế siêu mạnh và cảm giác tay không gì sánh được của hắn.

Thác Bạt Hồng Đạt tiếp tục vung đao đón đỡ, nhưng chỉ kịp chém bay một mũi tên. Lúc cậu ta muốn thu đao về thì mũi tên thứ hai và thứ ba đã gần trong gang tấc, muốn tránh cũng không được, đành phải nhanh chóng lui lại. Thác Bạt Hồng Đạt thần lực kinh người nhưng khinh công lại rất tầm thường, tốc độ lui lại làm sao so được với tên bay? Đúng lúc hai mũi tên này sắp xuyên thủng đầu Thác Bạt Hồng Đạt, đột nhiên một tiếng hú lạnh lạnh như vàng anh hót vang lên trong rừng. Một bóng dáng nhỏ nhắn nhảy tới, thân pháp như sao băng, chỉ chớp mắt đã đến bên cạnh Thác Bạt Hồng Đạt rồi giơ tay chém xuống. Một nhát đao nhanh như tia chớp chém rơi mũi tên thứ hai, cổ tay lập tức khê động, mũi đao hất lên với tốc độ cực nhanh gạt rơi mũi tên thứ ba.

Nói ra thì dài nhưng thực ra mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt. Thác Bạt Hồng Đạt chỉ cảm thấy bên cạnh có bóng người thấp thoáng, lách cách hai tiếng, hai mũi tên đoạt mạng đó đã bị người vừa đến chém rơi xuống đất.

Người nào lại có thể chém rơi hai mũi tên của ta? Đồng tử Hồng Tam Hi co lại. Vừa rồi tốc độ quá nhanh, với nhãn lực của hắn mà cũng không thấy rõ người đến là ai. Nhưng có thể chém rơi hai mũi tên của hắn trong nháy mắt, người đến chắc chắn phải là một đối thủ không tầm thường.

Không cần nghĩ ngợi, Hồng Tam Hi rút ra một mũi tên nữa, nhắm thẳng vào bóng người kia.

Loan Loan chém rơi hai mũi tên, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Trước đây Loan Loan cũng từng chém rơi mũi tên của Lâu Dự ở thảo trường, nhưng lần đó là tương đối may mắn. Sau khi đánh nhau với Hoàng Hỏa Bằng, Loan Loan không ngừng nghiên cứu tìm hiểu đao pháp, công lực cũng tăng thêm một tầng, đao ý như nước chảy thành sông, thấm vào xương cốt, biến mỗi một hành động thành bản năng, tốc độ phản ứng lúc giao đấu với kẻ địch nhanh hơn trước đâu chỉ gấp đôi?

Nhưng nếu chỉ có thế thì vẫn còn xa mới đủ chém rơi liên châu tiền của đệ nhất xạ thủ Ứng Đình. Nếu là lúc bình thường xảy ra tình hình như vừa rồi, muốn chém rơi hai mũi tên của Hồng Tam Hi gọn gàng sạch sẽ như thế, tỷ lệ thành công của Loan Loan sẽ thấp đến mức đáng thương.

Nhưng hôm nay thì khác.

Loan Loan cực kì tự tin, dũng khí tăng gấp bội, ra tay không chỉ nhanh mà còn chuẩn và kiên quyết, sức mạnh đầy tràn, đó là bởi vì hôm nay bên cạnh cô bé có một thần xạ thủ với xạ thuật không hề kém Hồng Tam Hi.

Mũi tên của Hồng Tam Hi vừa đặt lên cung, qua độ cong của cánh cung, phương hướng mũi tên nhắm tới và thủ pháp của Hồng Tam Hi, người này đã phán đoán được tốc độ và đường bay của ba mũi liên châu tiền này.

Giống như trò chơi ném nhau các cậu bé vẫn thích chơi, một khi đã biết tốc độ và phương hướng hòn đá ném tới thì muốn tránh hay đỡ đều rất đơn giản, hết sức nhàn hạ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 30

Lúc này Hồng Tam Hi mới thấy rõ người vừa mới chém rơi hai mũi tên của hắn chính là tiểu binh trên vách núi cùng thế tử Lăng Nam vương bị bắn rơi xuống thác nước.

"Các ngươi quả nhiên không chết". Hắn nghiêng răng, chậm rãi giờ cung lên, mũi tên nhắm vào trái tim Loan Loan, nói uy nghiêm: "Thế tử Lăng Nam vương ở đâu?"

Nhìn thấy mũi tên vừa rồi, Loan Loan cũng đã rõ ràng, lão già da trắng nõn như phụ nữ trước mặt này chính là người đã bắn Lâu Dự một tên lúc ở trên vách núi. Nghĩ đến mũi tên đó suýt nữa làm Lâu Dự mất mạng, Loan Loan lập tức nổi giận, nhìn Hồng Tam Hi như nhìn kẻ thù đã tích oán mười đời, lửa giận cháy bùng trong mắt, cả giận nói: "Thác Bạt Hồng Đạt, lão quái vật bất nam bất nữ này là của ta. Ngươi giải quyết hai người đó rồi đứng sang bên cạnh xem ta đánh lão già này thế nào".

Thác Bạt Hồng Đạt trời sinh thần lực, là em ruột của Thác Bạt Hồng Liệt, đệ nhất dũng sĩ Sơn Dương. Mặc dù ít tuổi nhưng sức mạnh của Thác Bạt Hồng Đạt đã nằm trong số mười dũng sĩ giỏi nhất của mười hai bộ lạc ở núi Tuyết Phong, có địa vị rất cao trong bộ lạc. Nhưng Thác Bạt Hồng Đạt là người cứng đầu cứng cổ, tính tình dữ dằn như lửa, như một con ngựa hoang ai nói cũng không nghe, một lời không hợp đã động thủ với người ta. Từ nhỏ đến lớn, Thác Bạt Hồng Đạt đánh nhau còn nhiều hơn ăn cơm, làm cho Thác Bạt Tư và Thác Bạt Hồng Liệt cực kì đau đầu. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, từ sau khi Loan Loan đi tới bộ lạc, Thác Bạt Hồng Đạt lại như trúng tà, suốt ngày chạy theo Loan Loan. Loan Loan mài đao, cậu bé sẽ đưa đá mài đao. Loan Loan nhóm lửa, cậu bé sẽ ngồi bên cạnh đun củi. Loan Loan đi hái thuốc cho Lâu Dự, cậu bé đeo giỏ thuốc vội vàng đi theo phía sau. Loan Loan cần nấu cháo gà rừng, cậu bé ngày ngày chạy đi săn gà rừng. Nhìn thấy quần áo Loan Loan bị rách, thậm chí cậu còn vác hắc thiết đại đao lên định đi săn hổ về cho Loan Loan may áo da hổ, may mà bị Loan Loan kịp thời giữ lại.

Sự thay đổi này không khác gì sau một đêm đã biến từ chó ngao Tây Tạng thành chó phốc ngoan ngoãn, thật sự quá mức đột ngột và vô lí. Không cần nói Thác Bạt Hồng Liệt và Thác Bạt Tư kinh ngạc rồi cảm, nhìn theo mọi mắt, ngay cả Loan Loan cũng không chịu nổi, vô số lần đuổi Thác Bạt Hồng Đạt đi: "Ngươi vương vãi quá, không được theo ta, tránh xa ta một chút".

Nhưng lại ở chỗ Thác Bạt Hồng Đạt vẫn không hề phật ý, Loan Loan càng hung ác với cậu thì cậu lại càng thích, bám theo càng sát. Loan Loan không biết làm thế nào, đành phải mặc kệ Thác Bạt Hồng Đạt đi theo.

Trong kế hoạch chiến đấu hôm nay, Thác Bạt Hồng Đạt vốn phải theo anh trai đến đánh quân Sóc chủ lực, nhưng cậu nhất quyết không chịu nghe theo, nhất định đòi cùng đi với Loan Loan. Thác Bạt Hồng Đạt quen thuộc rừng núi, hiểu rõ các loại cạm bẫy như lòng bàn tay, Lâu Dự quả thật cũng rất cần một người như vậy, vì vậy chàng không phản đối, để Thác Bạt Hồng Đạt đi cùng với mình.

Vừa rồi Loan Loan bảo Thác Bạt Hồng Đạt tránh sang một bên mà không hề khách khí, với tính tình Thác Bạt Hồng Đạt xưa nay thì đừng nói là tránh sang, chỉ cần có người dám nói chuyện với cậu bằng giọng như vậy thì chắc chắn đã bị cậu ta một đao đánh bay rồi. Nhưng lần này người nói là Loan Loan, Thác Bạt Hồng Đạt quả thực nghe lời như một con cừu hiền lành, ngoan ngoãn lùi sang một bên, cầm lấy hắc thiết đại đao lao tới chỗ hai trọng tiễn xạ thủ khác. Hắc thiết đại đao vung lên mạnh mẽ sinh gió, chém xuống không hề nhân nhượng chút nào.

Bốn chữ "Bất nam bất nữ" rơi vào tai Hồng Tam Hi, ánh mắt hắn chợt sắc lạnh, gân xanh trên trán nổi lên từng sợi, bàn tay cầm cung siết chặt, nói từng chữ một: "Nhóc con, ngươi tự tìm chết".

Chữ chết còn chưa nói xong, hần khẽ nhẹ buông tay, một mũi tên dồn sức đã lâu gào thét bay ra, bắn về phía Loan Loan với một góc độ cực kì xảo trá tại quái.

Hồng Tam Hi hành động cực nhanh, một mũi tên mới bắn ra đã nhanh chóng rút ra ba mũi tên nữa, đồng thời đặt lên cung, ba mũi tên cùng bắn ra theo ba vị trí thượng trung hạ, làm lọt nhắm vào đầu, ngực và bụng Loan Loan. Bốn mũi tên này gần như bao phủ tất cả mọi điểm yếu hại trên người Loan Loan, nhanh như sao băng, sát ý thấu xương. Trong nháy mắt đó, trong đầu Loan Loan loé lên vô số phương pháp ứng đối. Nhưng Loan Loan phát hiện, bất kể cô bé trốn tránh gạt đánh thế nào, nhiều nhất chỉ có thể tránh được ba mũi tên trong đó, mũi tên cuối cùng dù thế nào cũng không tránh được.

Đúng lúc Loan Loan sắp bị bắn chết tại chỗ, khóe miệng Hồng Tam Hi đã lộ ra nụ cười tàn khốc, lại nghe thấy một âm thanh réo rất vang lên trong rừng truyền tới như rẽ mây gạt sương, lọt vào tai rõ ràng: "Góc trên bên trái, phiên nhược kinh hồng".

Loan Loan không hề nghĩ ngợi, làm theo răm rắp, tung người lao về phía trên bên trái, đồng thời ra sát chiêu phiên nhược kinh hồng trong Liên Y đao pháp.

Kể ra cũng lạ, bốn mũi tên lấy mạng đó rõ ràng khí thế hùng hục, muốn tránh cũng không được, Loan Loan vừa sử dụng thân pháp này lại có thể tránh thoát một cách kì diệu. Bóng người lay động, ánh đao loé lên, đồng loạt chém rơi toàn bộ tên.

Lại có thể biết được điểm rơi của tên? Hồng Tam Hi vô cùng khiếp sợ, mắt nhắm lại nhìn quanh khắp nơi nhưng không hề thấy bóng người. Không tin có người phá được liên châu tiền của mình, hần lại rút ra ba mũi tên, tiến gấp về phía trước mảy mét, bắn nhanh từ cự li gần.

Lần này khoảng cách gần hơn, tốc độ nhanh hơn. Giọng nói mơ hồ trong rừng lại vang lên: "Lộn về sau tại chỗ, mạch mạch phân hương".

Loan Loan tung người lộn về sau, vòng eo mềm mại vẽ ra một đường cong đẹp đẽ trên không trung, lập tức sử dụng chiêu mạch mạch phân hương.

Lá sen tắm nước hồ trong, sóng bạc lăn tăn thơm ngát. Chiều này vừa sử ra, Li Quang dường như rung lên giữa không trung, ánh đao như sóng gợn trên hồ nước mênh mông, sát ý của ba mũi tên dường như đều tan rã. Li Quang lập tức chuyển hướng, vẽ ra một vòng xoáy nhỏ nhỏ hút ba mũi tên đó vào.

Sau cơn mưa trời hừng sáng, gió nhẹ nắng vàng.

Ba mũi tên bị Li Quang xoáy nát, Loan Loan nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhàn nhã như tản bộ giữa sân vắng, không nhiễm mùi khói lửa nhân gian.

Không... không... không thể thế được!

Tận mắt thấy mấy mũi tên không thể tránh né của mình toàn bộ không trúng đích, Hồng Tam Hi như bị sét đánh, khiếp sợ không nói nên lời.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Mấy mũi tên đó có sức sát thương mạnh thế nào, hần là người hiểu rõ nhất. Cho dù là Lưu đại tổng quản ở đây cũng không thể hoá giải nhẹ nhàng thoải mái như thế được. Người bí mật chỉ điểm đó tất nhiên là một cao thủ dùng cung, bởi vì chỉ có người tinh thông tiền thuật mới có thể tính toán chính xác đường bay của mỗi một mũi tên như thế.

Ánh mắt Hồng Tam Hi tìm kiếm trong rừng, phát hiện trên cành cây to của một cây đại thụ chọc trời cách đó không xa, không biết từ khi nào có một chàng trai áo trắng đang ngồi. Chàng trai này mặc áo vải bông của tộc Sơn Dương, sắc mặt tái nhợt, môi như tờ giấy, mang bệnh trạng rõ ràng, vì gầy gò nên hai má càng tỏ ra khắc khổ.

Người này chỉ ung dung ngồi ở đó, nét mặt bình thản, sát khí không lộ, lại cực giống một con báo tuyết vừa đi săn về, trên miệng còn dính máu.

"Hần là... thế tử Lăng Nam vương!" Đồng tử Hồng Tam Hi co lại, lông mày nhíu chặt, khóe mắt lộ ra mấy nếp nhăn nhìn rất đáng sợ.

Lập tức trong lòng rõ ràng, mấy mũi tên vừa rồi thoát nhìn là hần đấu với Loan Loan, đao đấu với cung tên, nhưng thật ra không phải vậy. Kì thực đó căn bản chính là cuộc độ sức và quyết đấu giữa hai cao thủ tiền thuật tuyệt đỉnh.

Mà trong chớp mắt đó, thắng bại dường như đã định.

Hồng Tam Hi không cam lòng. Nhìn sắc mặt đầy vẻ bệnh hoạn của chàng trai áo trắng, biết chàng bị thương không nhẹ, trong lòng thầm yên tâm, cười ác độc: "Sớm nghe nói về tài bắn cung thông thần của thế tử Lăng Nam vương, hôm nay Hồng Tam Hi phải lĩnh giáo một hai".

Dứt lời hần đưa tay rút tên trong ống tên đeo sau lưng, không ngờ lại không tóm được gì. Hần cả kinh, vội tháo ống tên xuống xem. Bên trong trống trơn, đâu có lấy nửa mũi tên nào?

"Hết tên rồi à?" Loan Loan tinh nghịch nháy mắt, chỉ mấy mũi tên bị mình chém rơi dưới đất, nói: "Có cần ta nhặt mấy mũi cho ngươi không?"

Hồng Tam Hi cầm ống tên, sắc mặt xanh trắng đan xen, uất ức suýt nữa hộc máu.

Tính toán số tên là kĩ năng cơ bản của cao thủ tiền thuật. Vốn một bậc thầy về tiền thuật như hần sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy. Nhưng hôm nay đầu tiên hần bị cạm bẫy làm tinh thần hỗn loạn, sau đó lại bị kĩ xảo tránh tên tuyệt diệu của Loan Loan chọc giận, ngoài sát tâm lại có thêm ý so đo, những mũi tên bắn ra quá nhanh, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm tiểu quỷ này, lại quên tính toán số lượng tên của mình.

Không có tên, cung và que còi lò không có gì khác nhau.

Hồng Tam Hi ném cây cung trên tay xuống, hít sâu một hơi, thăm vận nội lực, gân xanh nổi lên trên bàn tay, khớp xương lách cách như pháo nổ, ngón tay dường như đột nhiên dài ra mấy phần, bày thức mở đầu của đại lực ưng trào, cười ác độc với Loan Loan: "Ranh con! Không có cung tên, bản tổng quản vẫn có thể bắt ngươi chết dưới trảo bình thường".

Loan Loan nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Khóe miệng Lâu Dữ cong lên, chậm rãi cầm lấy một cây cung gỗ thông thường bên cạnh, giọng nói lạnh lẽo như hàn băng: "Thật sao? Vậy ngươi phải thử tên của ta trước đã".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 31

Thấy dáng vẻ ốm yếu của Lâu Dữ, Hồng Tam Hi rất khinh thường. Cung tên phải dựa vào lực cánh tay. Không có lực cánh tay, mũi tên bắn ra giống như hồ bị rút gân, sẽ không có sức đe dọa gì. Mặc dù nghe nói thể tử Lăng Nam vương là thân xạ thủ hiếm thấy nhưng đang bị thương nặng chưa khỏi. Với tình hình thân thể của thể tử Lăng Nam vương bây giờ, có thể bắn được một phần mười mức trước kia là đã giỏi lắm rồi.

Trong lòng rất yên tâm, Hồng Tam Hi cười ác độc: "Sớm nghe nói thể tử Lăng Nam vương thần tiễn kinh người, hôm nay bản tổng quản phải lĩnh giáo một chút".

Dứt lời, Hồng Tam Hi bay lên trời, lao về phía Lâu Dữ trên cây.

Không ngờ hắn đã nhanh mà tốc độ của Loan Loan còn nhanh hơn. Li Quang về ra một màn sáng, Loan Loan đột nhiên nhảy lên chặn trước mặt hắn, hoàn toàn không cho hắn tới gần Lâu Dữ nửa bước, hai người lại lập tức thủ thế nhìn nhau.

Lâu Dữ chậm rãi cầm lấy cung tên. Đó là một cây cung gỗ rất thông thường. Khi còn nhỏ, các em bé Sơn Dương đều dùng loại cung này học bài võ lòng về bắn tên.

Cánh cung bằng gỗ đơn giản, thoát nhìn có thể gãy bất cứ lúc nào. Dây cung không cần bao nhiêu sức mạnh đã có thể kéo ra, căn bản không thể bắn được mũi tên hơi nặng một chút, chỉ có thể miễn cưỡng phối hợp với mũi tên nhỏ mà nhẹ, tầm bắn ngắn, cường độ yếu. Trước mặt một bậc thầy về tiễn thuật như Hồng Tam Hi, cây cung này không khác gì đồ chơi trẻ con, quả thực không có bất cứ sức sát thương nào.

Nhưng chỉ là một cây cung gỗ như vậy, Lâu Dữ đang trọng thương kéo ra cũng có chút lực bất tòng tâm. Ngón tay hơi run, môi hơi tái nhợt, chàng run rẩy kéo cung, một mũi tên gỗ đầu sắt lư bắn ra theo một quỹ tích mất thường thấy được, không hề mang theo tiếng xé gió bay đến trước mặt Hồng Tam Hi.

Hồng Tam Hi đang đánh nhau mê mải với Loan Loan, nghe tiếng gió đã biết mũi tên này thông thả chậm chạp như người già tám mươi, vì vậy không hề đề trong lòng mà toàn tâm toàn ý đối phó Loan Loan. Lúc này Loan Loan đang dùng một chiêu đâm tới dưới sườn hắn, Hồng Tam Hi lấy công làm thủ, lật tay chop lên đỉnh đầu Loan Loan. Trong dự tính của hắn, Loan Loan tất nhiên sẽ thu chiêu tự cứu mình, không ngờ Loan Loan lại không hề quan tâm thanh đao vẫn đâm thẳng tới, hoàn toàn không thêm nhìn sự đe dọa trí mạng trên đỉnh đầu.

Hồng Tam Hi thăm đắc ý, đang định một trảo chop vỡ đầu Loan Loan, lại phát hiện một mũi tên gỗ run rẩy bắn tới dưới nách hắn, tốc độ không nhanh chút nào, sức mạnh không lớn chút nào, chính xác lại không chệch chút nào, không nghiêng không lệch bay thẳng tới mệnh môn của hắn.

Không sai! Dưới nách chính là một trong những mệnh môn của Hồng Tam Hi. Mũi tên này mặc dù không có bất cứ sức mạnh nào nhưng lại cực kì đáng sợ.

Tình cảnh của Hồng Tam Hi lúc này cực kì khó xử. Chiêu cũ đã dùng hết, thu tay không kịp. Mắt thấy mũi tên đã sắp bắn trúng dưới nách mình, còn đao của Loan Loan cũng đã đâm tới sườn mình, trong tình thế cấp bách, Hồng Tam Hi cân nhắc chọn việc ít nguy hiểm hơn, đành phải thu tay lui lại tránh mũi tên đó, nhưng dù thế nào cũng tránh không thoát một đao của Loan Loan.

Phụp một tiếng, đao của Loan Loan đâm thẳng vào dưới sườn hắn, vạch ra một vết thương rất dài rất sâu, máu thịt lật ra, có thể thấy cả xương trắng.

Hồng Tam Hi trúng đao lui lại, ôm vết thương không thể tin được, nhìn về phía Lâu Dữ cách đó không xa. Sao có thể trùng hợp như vậy? Mũi tên đó rõ ràng không có sức mạnh, không mang một chút sát khí nào, lại đáng sợ muốn tránh cũng không được. Đây... đây nhất định là một sự trùng hợp.

Không tin lại trùng hợp lần nữa, Hồng Tam Hi cắn răng vận khí, tung người lao thẳng tới, lại bị Loan Loan ngăn cản. Lâu Dữ lần nữa chậm rãi cầm lấy mũi tên, bắn ra không hề mang theo sát khí..

Lần nào cũng vậy. Loan Loan và Lâu Dữ dường như có thần giao cách cảm, không nói một câu, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không hề gặp nhau, lại ăn ý như vốn dĩ phải vậy.

Bên này Loan Loan bất chấp mọi sơ hở, chỉ tập trung vùng đao tấn công, tàn nhẫn hết cỡ, chiêu nào cũng là một mất một còn, đồng quy vu tận, như không muốn sống nữa.

Bên kia Lâu Dự bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác, vẫn yếu ớt vô lực như trước, nhưng cực kì chính xác, mũi nào cũng nhắm đúng điểm yếu của Hồng Tam Hi.

Mỗi lần khi Hồng Tam Hi đang ra sức ngăn cản sát chiêu của Loan Loan, mũi tên âm hiểm đó lại ngượng ngừng, lại yếu ớt, lại nhẹ nhàng, lại mềm mại bắn về phía trái nhất, nguy hiểm nhất trong phòng ngự của Hồng Tam Hi, không mẫn không nhạt, không sai không lệch.

Một đao pháp lay động quỷ mị, một tiễn pháp tinh chuẩn như thần. Hai người này phối hợp kín kẽ như nước, Hồng Tam Hi bị đánh tức điên người, luống cuống tay chân.

Ứng Trảo công của hắn đã luyện đến tầng thứ tám, một chiêu có thể vỡ nát tảng đá cứng rắn. Cánh tay bàn chân nhỏ bé của Loan Loan nếu rơi vào tay hắn thì lập tức sẽ bị bóp nát. Về công lực và sức sát thương, hắn cao hơn Loan Loan không chỉ một cấp bậc. Vốn hắn rất tự tin có thể giết gọn Loan Loan sau đó lấy tính mạng Lâu Dự, không ngờ lại bị hai người này một đao một tên đánh cho thảm hại hết sức, chỉ một lát sau trên người đã bị Li Quang chém ra vài vết thương sâu thấy xương.

Chính là người này đã bắn Lâu Dự rơi xuống vách núi, sống chết cách nhau một ranh giới mong manh. Loan Loan cực hận Hồng Tam Hi, ra tay không để lại bất cứ đường sống nào, từng đao đoạt mạng. Lại ý vào Lâu Dự bắn tên chi viện, Loan Loan càng đánh càng hăng, không hề có nỗi lo phía sau.

Hồng Tam Hi biết lần này đã gặp phải cường địch. Bên kia quân đội qua sông đến nay vẫn không có tin tức, không có động tĩnh nào. Hắn càng ngày càng lo lắng, tâm tình rối loạn, động tác càng thiếu chuẩn mực.

Thác Bạt Hồng Đạt nhanh chóng giải quyết xong hai trọng tiễn xạ thủ đó, kéo đại đao ngoan ngoãn đứng bên cạnh xem chiến đấu. Lúc này nhìn đã mê mẩn, thấy Loan Loan đánh hoa cả mắt, không ngừng khen tốt. Hồng Tam Hi nghe tiếng Thác Bạt Hồng Đạt cổ vũ Loan Loan thì càng nôn nóng, nghĩ lần này nếu không giết được thể tử Lăng Nam vương thì trở về sẽ mắc tội khi quân, khó thoát khỏi tù tội, vì thế hắn quyết định phải liều mạng.

Thôi thì giết được tên nào hay tên đó.

Ánh mắt chợt sắc bén, hai tay đan chéo, khí tức toàn thân thu lại, thân hình dường như phồng to vài phần, hai bàn tay rung động lách cách, dài ra nửa tấc. Hồng Tam Hi gầm lên một tiếng, bất chấp thanh đao đang đâm đến bụng mình của Loan Loan, liều mạng cá chết lười rách, sử dụng sát chiêu của ứng trảo công định đánh chết Loan Loan trước.

Lâu Dự xem tình thế biết lợi hại, sắc mặt lập tức đại biến, bất chấp đang bị thương nặng không thể vận khí, cường chế thúc giục nội tức, trút nội lực vào mũi tên. Mũi tên không còn yếu ớt vô lực nữa mà mang theo tiếng xé gió sắc bén, bắn thẳng về phía mặt phải của Hồng Tam Hi, đồng thời hét lớn một tiếng với Thác Bạt Hồng Đạt đang đứng xem chiến đấu bên cạnh: "Còn nhìn cái gì? Động thủ!"

Thác Bạt Hồng Đạt như bừng tỉnh mộng, vung hắc thiết đại đao mang tiếng xé gió vù vù chém thẳng vào đầu Hồng Tam Hi.

Loan Loan, Lâu Dự, Thác Bạt Hồng Đạt, ba người gần như đồng thời ra tay, toàn bộ nhắm vào yếu hại. Thời gian lúc này dường như đọng lại.

Ứng trảo của Hồng Tam Hi đã tóm vào cổ Loan Loan, đao của Loan Loan đã chạm vào bụng hắn. Hồng Tam Hi đang chuẩn bị co bàn tay lại thì mũi tên của Lâu Dự đã đến trước mí mắt hắn. Hắn vừa định quay đầu tránh tên lại phát hiện một thanh hắc thiết đại đao từ bên cạnh đã gào thét chém đến...

Nói ra thì dài nhưng mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Kì thực thời gian cũng dường như đông cứng chỉ trong một nháy mắt, sau đó đao đâm vào bụng, tên bắn vào mắt phải, đầu bị hắc thiết đại đao chém rơi xuống đất, máu tươi phun tung toé.

Ngón tay chỉ kịp để lại dấu tay màu xanh đen trên cổ Loan Loan, Hồng Tam Hi đã biến thành một cái xác không đầu.

Loan Loan rút đao, gỡ từng ngón tay cứng đờ trên cổ ra, sau đó bay lên, một cước đá văng cái xác Hồng Tam Hi.

Cái xác đồ vật, máu chảy ngoằn ngoèo thấm xuống đất phủ cành khô lá mục, vô số con kiến to màu đen từ dưới gốc cây chui ra, bò đến chỗ cái xác...

Tận mắt nhìn thấy đàn kiến ăn xác chết, Loan Loan nôn khan một tiếng, nói: "Đây là con gì? Kiến ăn thịt người à?"

Thác Bạt Hồng Đạt lau hắc thiết đại đao vào thi thể Hồng Tam Hi, không hề để ý: "Đám kiến này thích ăn thịt thối, chỉ một hồi sau sẽ ăn sạch sẽ chỉ còn xương trắng, ngay cả con người cũng không còn".

Loan Loan lại nôn khan mấy tiếng.

Lâu Dự che miệng ho kịch liệt, máu tươi từ kẽ tay chảy ra. Mũi tên vừa rồi đã dùng đến chân khí, lúc này toàn thân như có ngàn vạn mũi kim đâm, đau đớn như kinh mạch đứt đoạn, ho như xé phổi.

Loan Loan sốt ruột nhảy lên cành cây đỡ lấy Lâu Dự, vừa giận vừa căm: "Đã nói là không được dùng chân khí cơ mà? Tốc độ của tôi nhanh hơn hắn, trước khi hắn bóp nát cổ tôi, tôi nắm chắc có thể giết hắn trước".

Lâu Dự che miệng lắc đầu không nói, thầm nghĩ, ta sao có thể để người mạo hiểm như vậy được?

Cố gắng kiềm chế đau đớn, nỗ lực khống chế tâm tình xao động, Lâu Dự cười an ủi, nói với Loan Loan: "Ta không sao. Người đừng lo".

Lại nhìn về phía Thác Bạt Hồng Đạt: "Khụ khụ... Thác Bạt Hồng Đạt, cảm thủ cấp của Hồng Tam Hi về chỗ anh trai người".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 32

Thác Bạt Hồng Liệt, đệ nhất dũng sĩ Sơn Dương, mình khoác da hổ, ngồi trên cành cây, con người màu lục nhạt loé ánh sáng lạnh như mắt sói, khoe miệng lộ nụ cười dữ tợn, lẩm bẩm nói: "Hoan nghênh đi tới bãi săn Sơn Dương".

Sau khi nghỉ ngơi thời gian ngắn trên bãi sông, quân Sóc lần nữa tập kết lại, vẫn lấy đội trọng tiễn làm tiên phong, tiến vào sâu trong rừng rậm.

Tác chiến trong rừng núi không thích hợp để đại quân cùng tiến. Đại thụ trong rừng dày đặc, tự nhiên chia cắt quân Sóc thành vô số nhóm nhỏ hai ba người.

Những quân Sóc này đa số đến từ châu phù biên giới, sức chiến đấu tầm thường. Trọng tiễn xạ đội bình thường đều cười ngửa bắn cung chiến đấu trên các khu vực rộng rãi, không hề am hiểu tác chiến trong rừng núi. Hơn nữa lần đầu tiên tiến vào khu rừng này, không có dân bản xứ dẫn đường, chỉ dẫn duy nhất chính là câu nói "Bộ lạc Sơn Dương ở trong khe núi".

Cả đám người liền mù quáng tiến vào khe núi. Khu rừng này quá lớn, đi một lát đã có rất nhiều tiểu đội quân Sóc lạc đường, cách đội hình càng ngày càng xa rồi biến mất trong rừng cây rậm rạp không còn tin tức.

Chỉ có đội trọng tiễn vẫn ngoan cường giữ đội hình tương đối chỉnh tề, trọng tiễn đặt lên cung, hết sức thận trọng tiến lên theo đội hình tấn công hình mũi dùi.

Đội hình tiến lên bình an vô sự. Núi rừng vắng vẻ, không thấy chim chóc đã thú.

Trước đó bị đám Triệu Vô Cực khuấy động một hồi, trên người các xạ thủ trọng tiễn ít nhiều đều có thương tích. Hành quân gấp thời gian một bữa cơm, dần dần cảm thấy mệt mỏi và mất cảnh giác.

Trong lúc tinh thần và thể lực đều tương đối mệt mỏi này, đột nhiên mấy tiếng huyết sáo chói tai vang lên, như mũi nhọn đâm vào tai, như móng tay cào thành vại, khó nghe làm mọi người nổi gai ốc khắp người.

"Có địch phục kích!" Đội trưởng đội trọng tiễn khựng lại, lớn tiếng quát: "Chuẩn bị tấn công!"

Không hổ là đội ngũ được Ưng Đình nước Sóc huấn luyện đặc biệt, các xạ thủ trọng tiễn phản ứng nhanh chóng, ra lệnh là thực hiện ngay. Hàng đầu tiên quỳ một gối xuống đất, hàng thứ hai nửa ngồi, hàng thứ ba đứng thẳng. Roạt một tiếng, toàn bộ mũi tên hướng ra ngoài, bày ra trận hình mũi dùi duy trì bắn liên tục.

"Hu a... Hu a..." Tiếng kêu quái dị không ngừng vang lên, như vượn kêu, lại như cú đêm. Vô số người mình khoác da thú, mặt vẽ đồ đằng không biết từ chỗ nào chui ra, miệng không ngừng kêu, hoặc tay đu dây mây, hoặc chuyển qua cành cây, như một đàn vượn len lỏi từ cây này sang cây khác.

"Chuẩn bị, bắn!" Đội trưởng đội trọng tiễn mặt lộ vẻ khinh thường. Một đám dã nhân, cho rằng vẽ mặt thành quái thú là trở thành quái thú thật à? Dám vuốt râu xạ đội huyền tiễn, tìm chết!

Các xạ thủ trọng tiễn nghe lệnh tấn công. Hàng đầu tiên bắn trước, trọng tiễn xé gió bay tới. Những người khác da thú tới tấp hú hét nấp sau thân cây, động tác nhanh chóng, linh hoạt như quỷ mị.

Phập phập phập! Trọng tiễn sắc nhọn cắm vào thân cây, vẫn chưa hết đã xuyên qua thân cây, đầu mũi tên sắc bén lộ ra phía sau, khê rung vù vù.

Mặc dù khí thế hùng hực nhưng sức sát thương lại nhỏ đến mức đáng thương. Trong rừng rậm, đại thụ mấy người ôm trở thành lá chắn thiên nhiên, mũi tên bị thân cây ngăn cản, không thể nào bắn trúng người nấp sau thân cây.

Loạt tên đầu tiên vừa dừng, những người đàn ông khoác da thú lại hú lên áp sát. Không ngờ xạ đội của đối phương được huấn luyện kỹ càng, các xạ thủ hàng thứ hai thứ ba lần lượt bắn tên tạo thành sóng tấn công không ngừng. Mấy người đàn ông khoác da thú vừa thò đầu ra, còn không kịp bám vào cành cây gần đó đã bị bắn ghim vào thân cây rất thê thảm.

Xạ đội trọng tiễn uy nghiêm lạnh lùng, rút tên, đặt tên, kéo cung, bắn ra. Hành động đều tăm tắp, trầm lặng mà sát ý thấu xương, chỉ cần có người thờ đầu ra liền lạnh lùng bắn chết không lưu tình chút nào.

Đám người khoác da thú bị áp chế sau thân cây không thể nào tới gần.

Giữa rừng núi đột nhiên vang lên một tiếng hú dài như tiếng hổ gầm. Đột nhiên hơn mười tấm lưới rộng buông xuống xung quanh đội trọng tiễn, những mũi tên bắn tới đều bị mắc lại ở mắt lưới.

Tiêu hao mũi tên của đối phương.

Đây là chiến lược Lâu Dự định ra cho Thác Bạt Hồng Liệt. Trước hết phô trương thanh thế tấn công, đe dọa không lộ hư thực làm đội trọng tiễn không quen tác chiến trong rừng núi sợ hãi. Mà một chút sợ hãi như vậy đã đủ khiến đối phương phán đoán sai lầm, dùng những mũi tên được bọn chúng coi trọng nhất để tăng thêm can đảm cho chính mình.

Tên rồi sẽ có lúc bắn hết.

Các dũng sĩ Sơn Dương bất chấp tính mạng, lấy thân thể làm mồi nhử, dùng trả giá nhỏ nhất để tiêu hao tối đa những mũi tên của đối phương.

Chỉ chốc lát sau, trên tấm lưới lớn dùng để săn mãnh thú đã mắc đầy tên giống như mấy con nhím to lớn. Các dũng sĩ Sơn Dương trốn ở sau lưới, không mất cọng tóc, hình thành một vòng vây từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tới gần đội huyền tiễn.

Tiếng hổ gầm lại vang lên. Mấy tấm lưới lớn đó đột nhiên bị kéo lên. Như vỡ kịch cuối cùng bất đầu biểu diễn, những tấm rèm dày nặng trong rạp hát được kéo ra, các diễn viên đứng sau màn sân khấu dồn sức đã lâu, tới tập nhảy ra trước sân khấu.

Lúc này các xạ thủ trọng tiễn mới phát hiện đám dã nhân nhảy nhót trên ngọn cây đó không ngờ đã đến rất gần mình. Chúng đưa tay rút tên, lại phát hiện trong ống tên chỉ còn lại một vài mũi.

Mưa tên đang dày đặc trở nên thưa thớt đáng thương, các dũng sĩ Sơn Dương lũ lượt từ sau thân cây hiện ra, đứng trên cành cây to như cánh tay.

Thác Bạt Hồng Liệt đứng đầu, khoe miệng mang nụ cười lạnh tàn khốc. Giết nhiều tộc nhân của ta như vậy, hôm nay phải cho các người nợ máu trả bằng máu.

Thác Bạt Hồng Liệt ngẩng mặt hú dài như quân lệnh, các dũng sĩ Sơn Dương cầm những mũi lao vót nhọn ra sức ném về phía đội huyền tiễn.

Những dũng sĩ Sơn Dương này giết hổ săn báo trong rừng núi, lực cánh tay kinh người, cự li gần ném tà cao xuống, mũi lao như trọng tiễn phóng đại mười lần từ trên trời giáng xuống, tàn nhẫn đâm vào xạ đội huyền tiễn.

Đội ngũ của bọn chúng quá chỉnh tề, nếu trong giao đấu chém giết bình thường, trận hình chiến đấu chỉnh tề kiêm cả công thủ như vậy đương nhiên là mạnh mẽ vững vàng, vừa có thể bảo đảm mũi tên cuộn cuộn không ngừng bắn ra, cũng có thể bảo vệ xạ thủ không bị kỵ binh đối phương xung phong đánh tan.

Nhưng trong rừng núi thì hoàn toàn trái ngược.

Như mãnh hổ bị giam cầm, mặc dù hung mãnh lại không thể di chuyển, mọi người co cụm lại một chỗ, muốn tránh cũng không được, đành phải trông mắt nhìn những ngọn lao bay tới. Sợ hãi còn trong đáy mắt, tiếng rống giận còn ở trong họng, mũi lao sắc nhọn đã đâm xuyên qua ngực, lập tức mất mạng.

"Tàn ra, tránh né". Đội trưởng đội huyền tiễn rút bội đao ra, gào thét điên cuồng. Mệnh lệnh vẫn còn vang vọng trên ngọn cây, một ngọn lao đã bay tới trước mặt, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai xiên hẳn và một xạ thủ phía sau thành kẻo hồ lô.

Mùi máu tanh làm những người khoác da thú vô cùng hưng phấn, tới tấp hú hét từ trên cây nhảy xuống, rút bội đao ra đánh tới, hành động thành thạo như thường ngày đi săn mãnh thú.

Người Sơn Dương đều là thợ săn bẩm sinh, nghi thức trưởng thành của đàn ông trong bộ lạc chính là một mình đi săn một con mãnh thú về làm tế phẩm, mỗi người đều có sức mạnh đánh hổ săn báo. Lúc này các dũng sĩ trong bộ lạc dốc hết sức mạnh vùng đao chém giết không hề mềm tay, lập tức đánh cho các xạ thủ đã loạn đội hình luống cuống tay chân.

Thác Bạt Hồng Liệt đứng trên cây, chậm rãi thu tay lại, cúi xuống nhìn tình hình chiến đấu bên dưới. Sắc mặt kì dị, kích động, vui sướng, máu nóng sôi trào, lại bội phục khó tin... Tất cả mọi chuyện này quả nhiên không khác gì dự đoán của chàng trai trẻ tuổi đó.

Một ngày trước, trong hang núi dưỡng thương, Lâu Dự nói bình thản, ánh mắt chăm chú: "Bắn tên và cưỡi ngựa xung kích có chỗ tương tự, đều cần một khoảng cách tương đối thích hợp. Quá xa dễ mệt, quá gần vô lực. Chỉ cần các người có thể kéo gần khoảng cách, cung tên sẽ mất sức tấn công. Ta tin rằng khi cận chiến, dũng sĩ Sơn Dương sẽ không thua quân Sóc".

Từ việc đối phương sẽ tiến lên với đội hình chiến đấu đến lợi dụng tâm lý sợ hãi rừng núi của đối phương, lại lên kế hoạch tiêu hao mũi tên của bọn chúng, thành công rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, chuyển từ sở trường bắn cự li xa của xạ thủ thành sở trường cận chiến của người Sơn Dương. Tất cả mọi cơ hội và lực lượng đều được người đàn ông tuần tú này nắm chắc trong lòng bàn tay và lợi dụng triệt để.

Người Sơn Dương đau khổ chống lại quân Sóc hơn mười ngày trong rừng núi lại không bằng kế hoạch người đàn ông trẻ tuổi này vạch ra trong một buổi sáng.

Cái gọi là người làm tướng chính là như vậy.

Thác Bạt Hồng Liệt trầm hạ quyết tâm trong lòng, bất kể dùng cách nào cũng phải đưa gã em trai như ngựa hoang của mình vào Hắc Vân kỳ, đi theo Lâu Dự chiến đấu.

Lúc Thác Bạt Hồng Đạt chạy tới thì bên này đang chém giết hỗn loạn. Các xạ thủ trọng tiễn mặc dù tử thương nặng nề nhưng vẫn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại với ý chí mạnh mẽ.

Thác Bạt Hồng Đạt xông vào chiến trường, tìm được Thác Bạt Hồng Liệt, gọi một tiếng anh trai, không phân bua gì nhét một thứ đầm đìa máu vào tay Thác Bạt Hồng Liệt, sau đó không nói một lời, vung hắc thiết đại đao lao vào vòng chiến.

Thác Bạt Hồng Liệt dờ khóc dờ cười nhìn thứ đó, trên mắt Hồng Tam Hi còn cắm một mũi tên, nửa con mắt đầm đìa máu mở to đờ đẫn, đã chết mà nhìn vẫn rất sống động.

Biết người này chính là thủ lĩnh quân địch theo lời Lâu Dự, Thác Bạt Hồng Liệt mừng rỡ trong lòng, lập tức tóm tóc thủ cấp giơ lên cao, hét lớn: "Tướng địch đã chết, các dũng sĩ Sơn Dương, thời khắc báo thù cho thân nhân đã đến, giết!"

Rừng núi hoang vắng, tiếng hét của hắn rất lớn, tiếng vọng vang mãi trong khe núi, lọt vào tai chấn động tinh thần.

Các xạ thủ trọng tiễn mới mất đội trưởng, lại thấy trưởng quan cao nhất bị bêu đầu tàn nhẫn, quân tâm lập tức tan rã, không còn ý chí chí tâm mà chạy trốn tán loạn trong rừng, cố gắng tìm đường sống.

Giặc cùng đường chó đuôi, Thác Bạt Hồng Liệt không hề có kiên nhẫn chơi trò mèo vờn chuột với đám tàn binh này. Theo lời Lâu Dự thì chính là quá mất thời gian và tinh lực.

Trong rừng đã có các loại cạm bẫy chăm sóc, còn những kẻ tránh được bẫy rập cũng không thể thở phào nhẹ nhõm, vì trong kế hoạch của Lâu Dự còn có hậu chiêu.

Thác Bạt Hồng Liệt cười lạnh, lấy một mũi tên lệnh dùng trong quân đội của Hắc Vân kỳ ra, kéo ngòi nổ. Tên lệnh mang tiếng rít bay lên, giữa không trung nổ ra một đóa hoa màu sáng bạc...

Cửa núi Tuyết Phong, Lưu Chính đợi nóng ruột nóng gan, tinh thần suy kiệt, khóc không ra nước mắt. Mấy ngày qua hắn vẫn qua lại vô số lần trước cửa núi như một quả lắc đồng hồ không biết mệt. Lúc này nhìn thấy đóa hoa sáng bạc quen thuộc bay lên trên trời, Lưu Chính chấn động, như gã chọi say đòn, nhảy cao ba thước, đỏ mặt gào to: "Thế tử đã thành công! Các anh em, lên ngựa! Chặn hết các lối ra! Giết con bà chúng nó..."

Ngoài núi Tuyết Phong, dù không phải đêm trăng tối gió cao, lại là ngày giết người phóng hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 1

"Châm lửa!"

Trên tường thành rộng rãi, các tướng sĩ tên nổ doanh kéo cung, đồng loạt châm đầu mũi trọng tiễn tẩm dầu vào trong chậu lửa, khi giơ lên thì mũi tên đã là một quả cầu lửa.

"Chuẩn bị! Bắn!"

Cùng với tiếng ra lệnh, mũi tên đâm chéo lên trời, dây cung đồng loạt bật mạnh như tiếng tí bà thập diện mai phục vang lên khắp nơi. Mấy ngàn mũi tên lửa vẽ ra một dải sáng vàng chói mắt trong bóng đêm, bắn như mưa về phía quân Sóc đang công thành.

Quân sĩ trên tường thành nhân cơ hội này dội từng thùng dầu trâu xuống. Tên lửa bắn đến đâu, lửa cháy mạnh đến đó, khắp nơi hừng hực lửa, kéo dài liên miên không ngừng.

Vô số quân sĩ nước Sóc công thành lập tức biến thành ngọn đuốc, tiếng kêu thảm vang lên tứ phía, từ trên thang leo tường rơi xuống, đập thẳng xuống đất, vỡ đầu phọt óc, cuối cùng biến thành một đồng than đen.

Phía công thành có tiếng va đập đinh tai nhức óc. Cả trăm quân Sóc ôm một cây gỗ cực lớn, hò hét lui lại lấy đà rồi lao tới, không ngừng đụng mạnh vào công thành. Công thành đúc bằng sắt phủ tám đồng cũng dần biến dạng sau nhiều lần va đập.

Phía sau cổng thành, các quân sĩ bộ binh doanh của Hắc Vân kị dùng những cây gỗ lớn cần răng chống cự những cú thúc như trời giáng, mặc cho những cây gỗ này đập vào vai vỡ xương nát thịt.

Phía sau bộ binh là đội kị binh hàng lối chỉnh tề, sắc mặt lạnh lùng, tên đã lên cung, đao nắm trong tay, chiến mã hí khê, bày trận chờ địch. Nếu như cổng thành bị phá, kị binh sẽ phải phát động xung kích giết chết đám quân thù xông vào.

Cuộc chiến thủ thành đã kéo dài một ngày một đêm, hai bên chiến đấu quyết liệt như lửa bỏng dầu sôi.

Quân Sóc cây đông người xông lên như thủy triều, dùng chiến thuật biến người từng bước tới gần. Hắc Vân kị có thủ tướng thành nửa bước không lùi, đá tảng, gỗ lăn, tên nhọn như mưa đập xuống đầu quân Sóc cố gắng trèo tường lên.

Tên nỏ doanh là tuyến đầu phòng ngự. Để tìm được vị trí bắn tốt hơn, các tướng sĩ ra khỏi công sự bất chấp an nguy, quả thật đã đánh lui được mấy đợt tấn công nhưng chính mình cũng trở thành bia ngắm của xạ thủ trọng tiễn đối phương, bị bắn chết hoặc bị thương không biết bao nhiêu.

Tình hình chiến trường càng ngày càng thảm thiết.

Chân trời sáng dần, một đêm đã qua, tướng sĩ hai bên cũng mệt tới cực điểm. Đợt tấn công chấm dứt, một gã lính mới sức cùng lực kiệt ngồi xỏm dưới đất, bên cạnh là thi thể chiến hữu máu thịt lẫn lộn. Hôm qua bọn họ còn cùng bị tướng lĩnh trách mắng, cùng bị phạt, cùng bàn bạc phải lập công giết địch. Những lời nói đồng dạ đó dường như vẫn còn văng bên tai. Hôm nay người đó đã biến thành một xác chết lạnh như băng.

Hắn bị trọng tiễn của đối phương bắn vỡ đầu trước mắt chính mình. Gã lính mới này lau mớ mắt đã không nhìn ra hình dạng của chiến hữu, nhưng trong lòng lại đã liệt không có bất cứ cảm giác đau xót nào. Trong một ngày một đêm này có quá nhiều người chết.

Tổng Bách Lý đứng trên đài quan sát nhìn về phía núi Tuyết Phong xa xăm, tâm tình nặng nề. Không biết Vũ Hòa Liệt uống nhầm loại xuân dược gì mà lần này quả thật đã phát điên, mấy vạn người như mây đen tràn tới, quyết tâm tốc chiến tốc thắng bất kể trả giá lớn đến mức nào.

Hắc Vân kị dùng gỗ đá tên nỏ mạnh mẽ chặn đứng vô số lần tấn công, nhưng gỗ đá và mũi tên cũng đã gần tiêu hao hết. Một khi cổng thành bị phá sẽ đến lượt kị binh xung phong giết địch. Hắc Vân kị cực giỏi cưỡi ngựa bắn cung, giao đấu chính diện chưa chắc đã thất bại. Nhưng bách tính trong thành thì làm thế nào?

Vũ Hòa Liệt lần này tấn công bất ngờ làm quân đội Lương Châu không phòng bị kịp, thoáng cái đã di chuyển chiến trường đến dưới thành Lương Châu. Một khi thành bị phá sẽ là một thảm họa. Hắc Vân kị có mạnh đến mấy cũng không có cách nào bảo vệ trăm họ tay không tác sắt trong thành không bị quân địch tàn sát khi thành bị phá. Cho nên lúc này tấn công giết địch không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là thủ thành, thủ thành!

Tổng Bách Lý cau mày. Ông ta đã phát ra quân lệnh tám trăm dặm khẩn cấp, lệnh cho Hắc Vân kị đóng tại Ung Châu và Tứ Châu mỗi nơi điều hai ngàn tinh kị chạy tới tiếp viện, đồng thời báo cáo việc điều động binh lực này về Thượng Kinh bằng con đường bí mật. Nhưng hai nơi này đều cách đây khá xa, ra roi thúc ngựa cũng phải mất ba ngày. Lúc này trong thành Lương Châu đang thiếu tên và dầu hỏa, không biết có thể cầm cự đến lúc đó hay không.

Điều làm hắn lo lắng nhất là thế tử vẫn không có tin tức. Một bộ lạc Sơn Dương tầm thường tại sao lại có thể làm thế tử mất thời gian dài như vậy? Lại xem thế công điên cuồng không hề có kị của quân Sóc lần này, chẳng lẽ thế tử thật sự đã xảy ra chuyện?

"Báo cáo... Tướng địch khiêu chiến!" Binh lính truyền lệnh chạy tới bẩm báo.

Ánh mắt Tổng Bách Lý trở nên sắc bén, bước nhanh đi lên đỉnh tường thành, chỉ thấy Vũ Hòa Liệt mặc một bộ trọng giáp, dẫn theo hai ngàn cung thủ áp trận, đứng giữa vòng vây của hơn mười chiến tướng, ghim ngựa chửi bới cách chân thành ngoài trăm trượng: "Tổng Bách Lý, nhà ngươi là đồ nhát gan, là thằng hèn! Hắc Vân kị không có Lâu Dự chính là một đồng bùn, Hắc Vân kị chỉ là một đám rùa đen rụt đầu".

Vũ Hòa Liệt không có bao nhiêu chữ nghĩa, chửi mắng người khác không khôn khéo dàng hoàng nhưng lại được cái đơn giản thô tục, có văn hóa hay không đều có thể nghe hiểu được. Nhất thời tất cả mọi tướng sĩ Hắc Vân kị trên tường thành đều trợn mắt trừng trừng, khóe mắt gần như rách da chảy máu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Tổng Bách Lý, chỉ đợi Tổng Bách Lý ra lệnh một tiếng là kị binh sẽ lao ra ngoài thành đánh cho gã vô học Vũ Hòa Liệt tè ra quần. Lúc này trừ những người có nhiệm vụ đặc biệt, còn lại toàn bộ sĩ quan cao cấp trong Hắc Vân kị đều ở trên tường thành. Trung lang tướng Hầu Hành Tiễn đỏ mặt quỳ xuống đất xin chiến: "Tướng quân, chúng ta phải đợi tới khi nào nữa? Chẳng lẽ cứ mặc kệ bọn chúng si nhục như vậy? Xin cho phép mặt tướng xuất chiến!"

Tổng Bách Lý mặt lạnh như sắt: "Không đồng ý!"

Hầu Hành Tiễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Cung tên của thiết kị Hắc Vân chúng ta chẳng lẽ lại kém bọn chúng?"

Lại có mấy trung lang tướng quỳ xuống xin phép, đồng thanh xin ứng chiến. Tổng Bách Lý nói tinh táo: "Xuất chiến thì dễ. Về cưỡi ngựa bắn cung, chúng ta chẳng lẽ lại thua? Nhưng nếu vừa mở cửa thành ra đối phương đã thừa cơ xông vào, các ngươi đánh cho sướng tay, còn bách tính làm thế nào? Bây giờ việc chúng ta phải làm là thủ thành chứ không phải xung phong".

Vừa dứt lời, các tướng lĩnh huyết khí sôi trào dường như đều bị dội một thùng nước lạnh lên đầu, cái lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân. Không sai, bây giờ không phải lúc chứng tỏ mình anh hùng. Nếu kị binh Hắc Vân kị đều xông vào đội hình kẻ thù thì ai sẽ bảo vệ trăm họ trong thành?

Hầu Hành Tiễn không cam lòng: "Nhưng cứ tiếp tục thủ thành không ra thế này thì kiểu gì cũng có lúc dùng hết mũi tên, lúc đó biết làm thế nào? Dùng cái gì để thủ thành? Chẳng thà bây giờ liều chết xông ra ngoài, chuyển thủ thành công không biết chừng còn hữu hiệu hơn cố thủ".

Tổng Bách Lý không hề dao động, nói quả quyết khác hẳn về phong độ nho nhã thường ngày: "Không được. Hắn có chửi khó nghe hơn nữa, các người cũng phải chịu đựng cho ta. Ai dám trái lệnh xuất kích, xử theo quân lệnh!"

Một tướng lĩnh bên cạnh như ngộ ra điều gì đó, chần chừ hỏi: "Tướng quân, có phải tướng quân đang chờ đợi gì đó không?"

Tổng Bách Lý đưa mắt nhìn về phía xa xa. Quả thật ông ta đang đợi, đợi một cơ hội phản kích. Mà trong lòng ông ta âm thầm có một khao khát, hoặc nói cách khác là một niềm tin như có như không, cùng với một dự cảm có được sau nhiều năm làm việc cùng nhau, cơ hội này có lẽ sẽ cùng xuất hiện với người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 2

Thấy bất kể chửi bới thế nào Hắc Vân kỳ cũng chỉ thủ không ra, Vũ Hòa Liệt càng ngày càng đắc ý. Trước kia suốt ngày bị Hắc Vân kỳ đánh thừa sống thiếu chết, hẳn không bao giờ ngờ được lại có ngày được điều võ dương oai như hôm nay. Đây đúng là một thời cơ tốt đẹp ngàn năm khó gặp để trả lại thù xưa, kết thêm oán mới. Vũ Hòa Liệt đắc ý đưa hai tay lên vẫy. Chiến tướng bên cạnh lập tức lấy ra một lá cờ lớn màu đỏ, bên trên dùng chỉ vàng thêu một chữ Vũ rất lớn. Chiến tướng giờ đại kì ruổi ngựa qua lại trước trận, đại kì đồn gió, mặc sức ra oai.

Một chiến tướng khác lấy ra một lá quân kì Hắc Vân kỳ nhăn nhúm, cười ác độc ném quân kì xuống trước trận để mặc cho gã kia xua ngựa chà đạp giày xéo.

Vũ Hòa Liệt vận khí đan điền, giọng điệu châm chọc, lớn tiếng nói: "Đám ranh con Hắc Vân kỳ nghe đây! Theo tên rùa đen rác rưởi họ Tống chui vào trong hang, ta thấy các người cũng không được gọi là Hắc Vân kỳ nữa, nên gọi là Ô Qua kỳ. Tất cả các người sẽ nhanh chóng bị quân đội Đại Sóc của ta tiêu diệt giống như gã thê tử xui xẻo đó. Cái gì mà thê tử Lăng Nam vương đánh đâu thắng đó, đánh đâu được đó, còn không phải bị Vũ đại soái ta giẫm đạp dưới chân sao? Thử thời thì mau bỏ vũ khí đầu hàng, nếu không ta công vào thành sẽ lập tức đồ thành, chó gà không tha!"

"Ô ô ô ô..." Quân biên phòng nước Sóc giờ vũ khí lên lớn tiếng hò hét trợ uy, kiêu ngạo tột cùng.

Sĩ có thể giết không thể nhục. Trên tường thành Lương Châu, tướng lĩnh quân sĩ Hắc Vân kỳ nhìn lá quân kì bị giẫm đạp dưới vó ngựa, nước mắt rung rung, hai mắt gần như sắp sửa rỉ máu.

"Tướng quân!" Hầu Hành Tiến một quyền đâm mạnh vào tường thành, khao khát nhìn về phía Tống Bách Lý: "Xuất chiến đi! Thuộc hạ xin chiến trận đầu, nhất định sẽ lấy được thủ cấp của lão thất phu Vũ Hòa Liệt để tế cờ quân ta!"

Tống Bách Lý yên lặng không nói, bàn tay đặt trên tường thành nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên như thể muốn đâm thủng một lỗ trên tường thành xây bằng đá xanh.

"Tướng quân!"

"Tướng quân!"

Ánh mắt các tướng lĩnh tha thiết nhìn về phía Tống Bách Lý, chỉ chờ ông ta ra lệnh một tiếng sẽ lập tức ra khỏi thành đại chiến một phen. Nhưng Tống Bách Lý chỉ nhíu chặt lông mày mà nhất quyết không hạ lệnh làm các tướng lĩnh chờ đợi gần như máu phải chạy ngược.

Tống Bách Lý có danh vọng trong quân rất cao. Ông ta không hạ lệnh, các tướng mặc dù tràn ngập lửa giận nhưng cũng biết ông ta suy nghĩ cho đại cục của trăm họ. Không ai dám làm trái mệnh lệnh của ông ta, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nuốt cảm hờn vào bụng.

Hắc Vân kỳ đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy?

Vũ Hòa Liệt thúc ngựa đi qua đi lại trước trận, khoảng cách luôn ở ngoài tầm bắn của trọng tiễn, vênh vao kiêu ngạo, đắc ý gần như có thể bay lên trời. Có thể giẫm đạp lên đầu Hắc Vân kỳ là chuyện cực kì có thể diễn, sau này các võ tướng trọng thân luôn khoe khoang dũng mãnh trong triều nhìn thấy mình, dù gì cũng phải ôm quyền nói một câu "Vũ soái uy vũ!"

Càng nghĩ càng vui mừng đắc ý, Vũ Hòa Liệt không nhịn được ngẩng mặt cười dài: "Ha ha ha ha..."

Tiếng cười còn vang vọng trên không, chợt có một tiếng rít chói tai vang lên. Một mũi tên mang khí thể như cầu vồng vượt qua thiên binh vạn mã, gào thét bay tới qua đỉnh đầu quân Sóc, tốc độ nhanh đến mức chỉ để lại một vệt đen mờ trong mắt mọi người, sau đó dễ dàng bắn gãy lá đại kì thêu chữ Vũ đang đón gió rêu rao như cắt một miếng đậu phụ...

Quân kì từ từ đổ xuống, tiếng cười của Vũ Hòa Liệt lập tức im bật, tắc nghẹn trong cổ họng.

Không khí đằng đằng sát khí trước trận đường như lập tức đông cứng. Tất cả những tiếng mắng chửi, tiếng hò hét, tiếng xin đánh đều biến mất, toàn bộ đều lặng im. Tướng sĩ hai quân đều trợn mắt há mồm nhìn lá quân kì đỏ gục đó, trong mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ khó tin. Phải có lực tay mạnh thế nào, độ chính xác ra sao mới có thể vượt qua tầm bắn của bản thân mũi tên, bắn gãy lá cờ của tướng địch giữa vạn quân?

Năng lực thể hiện ra qua phát tên này quá mức mạnh mẽ, vì vậy tất cả mọi người nhất thời đều khó có thể tin tưởng. Người bắn tên rốt cuộc là ai?

Nhìn thấy mũi tên đó, trong mắt Tổng Bách Lý lập tức lấp lánh ánh sáng, cảm xúc cuộn cuộn. Bình thường luôn luôn giấu kín tất cả tâm tình, nhưng lúc này Tổng Bách Lý vẫn khó nén kích động trong lòng, hưng phấn nắm chặt hai tay, không ngờ lại bề vờ một góc tảng đá xanh trên tường thành.

Trên ngọn núi xa xa ngoài thành không biết từ khi nào đã xuất hiện rất nhiều kì sĩ, ăn mặc rất không thống nhất, rất ô hợp. Có người mặc chiến phục màu đen của Hắc Vân kì, có người mình khoác da thú, còn có người mặc áo bào màu trắng mang đậm phong thái dị tộc. Ước chừng có hơn ngàn người đứng trên sườn núi, dường như vẽ một nét đen trắng giao hòa ngang ngọn núi.

Người đi đầu phong thái hiên ngang, khôi ngô đỉnh đạc, tay cầm một cây cung cứng, dây cung còn chưa hết rung sau khi mũi tên rời cung bay đi. Người đó nhìn chằm chằm Vũ Hòa Liệt trước trận, khỏe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh, lại trở tay rút một mũi lưu vân tiễn nữa đặt lên cung, không nói không rằng bắn ra mũi tên thứ hai.

Mũi tên này mang theo sát ý kinh người, tàn nhẫn không để lại đường sống, lạnh lẽo tột cùng bắn thẳng về phía đầu Vũ Hòa Liệt. Đầu mũi tên không ngừng phóng đại trong mắt, tốc độ thật sự quá nhanh. Vũ Hòa Liệt nhìn trần trời, căn bản không kịp phản ứng. Trong lúc bối rối, hắn đành phải luống cuống rút đầu nằm rạp xuống mình ngựa, lại không không chế được trọng tâm, sợ ý lẫn thẳng từ trên ngựa xuống đất. Thân hình to béo lăn mấy vòng dưới đất rồi mới dừng lại được, Vũ Hòa Liệt cực kì chật vật nhưng lại sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân mềm nhũn.

Lấy thủ cấp tướng địch giữa vạn quân!

Mặc dù không thấy rõ diện mạo người bắn tên nhưng Vũ Hòa Liệt lại nhận ra người đến là ai qua tiền ý vô cùng sắc bén này.

Sau thời gian lặng im ngắn ngủi, các tướng sĩ Hắc Vân kì phát ra tiếng hoan hô như núi hú biển gào, như cuồng phong cuốn sạch, như tiếng sấm rền vang trước trận tiền.

"Thế tử! Thế tử! Thế tử!"

Các quân sĩ thủ thành giờ cao binh khí trong tay, hưng phấn hét to, tiếng hét vang tận mây xanh.

Các tướng lĩnh Hắc Vân kì đều không hẹn mà cùng một bước dài lao đến mép tường thành, mắt đỏ lên vì kích động.

Hầu Hành Tiễn vươn nửa người ra ngoài tường thành nhìn lên sườn núi. Đường đường một trung lang tướng không ngờ lại lau nước mắt chua xót, dùng sức đâm mạnh vào tường thành đá xanh, gầm lên: "Thế tử về rồi! Thế tử về rồi!"

"Thế tử về rồi!" Âm thanh này vang vọng lờ lờ bên trên thành Lương Châu, bất kể quân dân nghe thấy đều vô cùng phấn chấn. Các kì binh Hắc Vân kì đang đợi lệnh sau cổng thành lộ rõ vẻ kích động, nắm chặt binh khí, đồng loạt hô to: "Hoan nghênh thế tử khai hoàn!"

Tiếng hô chấn động trời cao.

Thủ bị Trương Thành Uyên lệ già rung rung, thế tử ơi thế tử, cuối cùng ngài cũng đã về, quan tước và tiền đồ của bản quan xem như đã giữ vững rồi.

Lâu Dự cố nén khí huyết cuộn trào trong lồng ngực, gắng gượng nuốt vào một ngụm máu đã trào lên đến cổ họng, đầu ngón tay run rẩy không thể dừng lại, vết thương bên ngực lại bị vỡ ra, máu tươi thấm vào chiến bào màu đen. Hai mũi tên vừa rời gần như đã tháo cạn toàn bộ sức mạnh của chàng.

Loan Loan bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, trong mắt có sự bất nhẫn và lo lắng mãnh liệt. Cô bé thăm thò dài, thế là xong, công sức tinh dưỡng mấy ngày nay xem như uổng phí, tất cả mọi sức lực tích lũy được đều bị hai mũi tên này hao phí sạch. Người này được làm bằng sắt hay sao? Đã bị thương như vậy rồi mà còn bất chấp tất cả để làm gương cho binh sĩ, cho dù người nào khuyên bảo cũng không nghe.

Nhớ hôm qua đám người Lưu Chính đã khổ sở khuyên can Lâu Dự không được đích thân động thủ, khuyên đến mức chỉ thiếu nước quỳ xuống, nhưng người này vẫn hoàn toàn không nghe, khư khư cố chấp. Khi đó Loan Loan chỉ hận không thể lao tới tóm chặt cổ áo chàng mà lớn tiếng quát hỏi: "Lâu Dự, ông định phí hoài những bát cháo gà rừng của tôi sao?" Nhưng lại nghĩ sau khi người này bình phục rồi tính sổ cũng không muộn, cô bé lại kiềm chế được kích động.

Vừa rồi Loan Loan tận mắt nhìn thấy chàng bất chấp vết thương vỡ miệng, khí tức nghịch lưu, cường chế vận nội lực từ tuyết sơn sau lưng bắn ra hai mũi tên làm khiếp sợ ba quân đó, bên phía thành Lương Châu dĩ nhiên là sĩ khí tăng vọt, tiếng hoan hô kinh thiên động địa đỉnh tai nhức óc, nhưng trong lòng Loan Loan lại chỉ có xót xa và đắng chát.

Người đó cười ngựa đứng sừng sững trên sườn núi, trước vạn quân, bóng lưng vững vàng như núi, toàn thân lại toát ra một vẻ lạnh lùng cô độc, dường như một mình đối mặt với cục diện hiểm ác dường đó, một mình lặng lẽ nâng lên gánh nặng trên vai ngàn quân thành Lương Châu.

Trong lúc như thế này, chàng vẫn cố chấp làm gương cho binh sĩ, dùng thân thể đang trọng thương che chở cho Loan Loan và tất cả thuộc hạ Hắc Vân kì sau lưng, dùng hành động thực tế thực hiện lời thề đã phát ra trước mặt tất cả tướng sĩ Hắc Vân kì khi được lệnh đến nắm đội quân tinh nhuệ này.

Đó là một câu rất đơn giản mộc mạc: "Ta, Lâu Dự, đánh trận sẽ xông lên đầu tiên, rút lui sẽ ở lại cuối cùng".

Từng lời leng keng đánh thép.

Lúc này cảm giác trong lòng Loan Loan cực kì hỗn tạp, thật sự rất khó nói rõ được. Tâm tình phức tạp này đến rất đột nhiên, dường như sợi dây tâm tình trong lòng bị động chạm, tấu ra khúc nhạc vô cùng êm tai, vừa ngọt ngào vừa xót xa, lại có một niềm tự hào mãnh liệt. Dường như chỉ cần có chàng bên cạnh, cô bé sẽ yên tâm không cần lí do, cho dù trời sập cũng không sợ hãi, cũng không lo lắng, cũng không... cảm thấy cô độc.

Không tự chủ được, Loan Loan thúc ngựa tiến lên đứng sánh vai với Lâu Dự.

Lúc này tất cả đại nghĩa quốc gia, hận thù dân tộc đều vứt ra sau lưng. Đứng bên cạnh chàng chỉ là muốn kẻ vai chiến đấu với chàng, chỉ là muốn nói với chàng, bất kể lúc nào, bất kể đối mặt với khó khăn khổ ải gì, tôi đều sẽ ở bên cạnh ông, cùng với ông.

Lâu Dự phát hiện, lạnh lùng quay sang nhìn Loan Loan. Loan Loan nhếch môi cười hờ hững, lại cố chấp không chịu lùi nửa bước.

Lâu Dự khẽ nhướn mày, chỉ liếc Loan Loan một cái lạnh nhạt, không hề nói gì thêm, lại quay lên nhìn về phía thiên binh vạn mã ngoài thành Lương Châu. Chỉ có điều khóe miệng chàng bất giác cong dần, ánh mắt ấm áp, trong mắt lộ rõ nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 3

Lâu Dự ngồi trên lưng Truy Phong, lông mày như dao khắc, mắt sáng như sao, cất cung rút đao, vẫy tay hạ lệnh: "Xung trận!"

Hơn ngàn kỵ binh lập tức nhận lệnh, vung bội đao từ trên sườn núi lao xuống rất nhanh, dùng mãnh lao vào trận hình quân thù không hề e ngại.

Lâu Dự dẫn đầu chạy trước, Loan Loan theo sát bên cạnh một tấc không rời. Phía sau hai người chính là đội kỵ binh hỗn hợp tạo thành từ tinh nhuệ Hắc Vân kỵ và các dũng sĩ bộ lạc Sơn Dương, người người vung bội đao, lớn tiếng hò hét, thúc giục chiến mã, tốc độ cực nhanh xông về phía trước.

Không ngờ lại dùng hơn ngàn người xông vào đại trận vạn người của quân địch?

Thác Bạt Hồng Liệt thúc ngựa như bay, nhìn máu tươi ướt đầm lưng áo người phía trước, trong lòng vừa kinh vừa phục. Hắn biết rất rõ vừa rồi Lâu Dự bất chấp thương thế bắn ra hai mũi tên đó, bất kể thế lực hay là nội tức đều đã như tên bay hết đà. Không biết người này rốt cuộc lấy đâu ra sức mạnh mà dám dẫn ngàn người ít ỏi xông vào hàng vạn quân thù?

Nghĩ tới đây, hắn lại kính phục vị tướng quân trẻ tuổi này thêm một bậc. Tuổi còn trẻ đã có dũng có mưu, tràn đầy tinh thần trách nhiệm, thật sự hiếm thấy.

Lại nhìn Thác Bạt Hồng Đạt đang múa hắc thiết đại đao bên cạnh, Thác Bạt Hồng Liệt thầm thở dài. Gã em trai này của mình không cần nói đến mưu lược, ngay cả động não một chút cũng ngại đau đầu, chỉ hơn kém nhau cùng lắm là năm sáu tuổi, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Lần này ngàn người xung trận, thoát nhìn không hề có cơ thắng, quả thực chính là đi chịu chết vô ích. Các kỵ binh Hắc Vân kỵ dĩ nhiên chỉ nghe lệnh Lâu Dự mà thực hiện. Đứng nói tới xung trận, cho dù lúc này Lâu Dự hạ lệnh bọn họ đi đánh để đỡ nước Sóc, bọn họ cũng quay đầu ngựa đi ngay, cầm đao xông tới, không chút do dự, căn bản không hề nghĩ đến an nguy của bản thân.

Các dũng sĩ Sơn Dương cũng đều là đàn ông chính trực, mặc dù xuất thân miền sơn cước, không có cảm tình gì quá sâu với Hắc Vân kỵ, thậm chí với nước Đại Lương. Nhưng khi Sơn Dương sắp bị diệt tộc, thế tử Lăng Nam vương thân phận tôn quý không ngờ lại đích thân lãnh binh tới cứu, hơn nữa còn bị trọng thương vì cứu phụ nữ trẻ em trong tộc. Chỉ dựa vào điều này sẽ đủ để các dũng sĩ Sơn Dương sẵn sàng giao phó tính mạng.

Vì vậy lúc Lâu Dự hạ đại quân lệnh xem như hoang đường này, đội ngũ hỗn hợp ngàn người này lại không có một người nào dị nghị, toàn bộ đều thúc ngựa lao tới, chạy như sao băng xẹt ngang trời, thẳng tiến không lùi, chỉ vèn vèn ngàn người lại có khí thế như thiên binh vạn mã.

Quân biên phòng Nước Sóc còn chưa hết kinh hoàng vì hai mũi tên uy lực như thần của Lâu Dự lại lập tức khiếp vía vì tiếng vó ngựa dồn dập và sát khí thấu xương phát ra từ đội kỵ binh xung kích.

Vũ Hòa Liệt bị mũi tên của Lâu Dự bắn rơi xuống ngựa, lúc này vẫn còn lăn dưới đất. Tận mắt thấy đại soái khiếp nhược và chật vật như thế, quân Sóc cảm thấy xấu hổ, không còn mặt mũi, lòng hăng hái xung phong đánh trận trong lòng ngực như nước đá gặp lửa, tan ra thành nước, bốc lên thành hơi, biến mất không còn lại chút nào.

Hai quân giao đầu, ăn thua ở một chữ dừng. Dũng khí không còn, quân tâm đã loạn, đội ngũ sẽ rất khó chỉ huy. Lúc này thấy đội kỵ binh ngàn người của đối phương xông tới với thế công không thể chống đỡ, binh lính tuyến đầu của quân Sóc tự loạn thế trận. Không ít người lộ vẻ sợ hãi, giật cương quay ngựa, lũ lượt tranh nhau lui lại, mặc cho tướng lĩnh quát tháo thế nào cũng làm như không nghe thấy. Có điều phía sau quá đông người ngựa không rút lui được, trong lúc vừa sợ vừa sốt ruột, người đạp ta, ta đẩy người, ngựa va vào ngựa, đao chạm vào đao, đội hình rối loạn.

Gần như cùng lúc đó, Tổng Bách Lý đứng trên đỉnh tường thành, mặt lạnh như sắt, tay phất cờ lệnh, hét lớn: "Tiên phong doanh Hắc Vân kỳ, xuất kích!"

Cổng thành mở rộng, đội kỵ binh tiên phong dồn sức chờ phát động đã lâu hùng hổ xông ra như hổ báo bị chọc giận, mang theo một cơn gió lốc, phát ra tiếng gầm thét trước khi chiến đấu, không hề khách khí lao thẳng tới trung quân của kẻ thù.

Hầu Hành Tiễn và một trung lang tướng khác xông lên trước tiên, hai người đón gió giờ cao hai lá cờ lớn màu đỏ viền bạc. Một chữ "Lâu" màu đen giương nanh múa vuốt trên nền chiến kỳ giờ cao, tung bay phấp phật trong gió như một ngọn lửa rừng rực giữa không trung.

Những kỵ binh tinh nhuệ này lúc trước bị áp chế trong thành mặc cho kẻ thù nhục mạ, sự bị phản và giận dữ trong lòng đã cuộn cuộn như sóng dữ, sát khí ngập tràn. Khó nổi quân lệnh như sơn, không được tự ý hành động, hăm rằng gần như có thể nghiêng vỡ bất cứ lúc nào. Luồng lửa giận và căm phẫn bị tắc nghẽn trong bụng súc tích hóa thành sức mạnh, những kỵ binh này bất kể là tinh thần hay là sức chiến đấu đều được điều chỉnh đến mức độ cao nhất. Lúc này họ như mãnh hổ phá chuồng, nước lũ vỡ đê, xông thẳng ngàn dặm, phun trào lao ra. Tất cả giận dữ và uất ức đều kí thác vào binh khí trong tay, mắt nhìn chăm chăm kẻ thù, hung bạo tiến lên, không nói một lời, thấy người là chém.

Bên này đội kỵ binh ngàn người do Lâu Dự dẫn theo như một mũi tên nhọn bắn thẳng vào bụng quân địch. Bên kia kỵ binh Hắc Vân kỳ từ thành Lương Châu lao ra đồng loạt như một thanh đao sáng loáng chém thẳng vào đầu quân địch. Cả hai bên đều như sói hoang mấy tháng không có thịt ăn, hung tàn đói khát chém giết, mỗi nhát đao chém xuống đều rơi đầu rụng tay, hai bên càng ngày càng tạo thành thế hô ứng với nhau.

Ánh đao như tuyết, vó ngựa như sấm.

Quân Sóc đã loạn quân tâm, làm sao chống đỡ được cuộc xung phong chém giết hung tàn dữ dội mãnh như vậy. Trận hình quân Sóc như một chiếc bánh bao bị bằm vụn, biến thành vô số mảnh nhỏ, bị Hắc Vân kỳ xông vào chia cắt rồi lần lượt tiêu diệt.

Loan Loan vẫn luôn bảo vệ bên người Lâu Dự. Vì lần xung trận này, cô bé đã có ý đồ dùng trường đao. Thanh đao này là Loan Loan mượn của Thác Bạt Đương Đương, kiểu đao dành cho nữ, nhẹ nhàng linh hoạt. Thác Bạt Đương Đương vốn vẫn nhìn Loan Loan không vừa mắt nên đâu chịu cho mượn, nhất định đòi tự mình ra trận. Người Sơn Dương coi việc ra trận giết địch là vinh quang cao nhất, là thánh nữ trong tộc, Thác Bạt Đương Đương tất nhiên phải giữ lấy vinh dự này. Thác Bạt Tư vốn cũng không có ý kiến gì, nhưng Thác Bạt Hồng Liệt lại đã thấy đao pháp của Loan Loan, vừa nghe thấy Loan Loan cần mượn đao đã cầm đao của Thác Bạt Đương Đương tới giao cho Loan Loan mà không nói một lời, thậm chí còn không cho Thác Bạt Đương Đương cơ hội để phản đối.

Thác Bạt Đương Đương mặc dù được nuông chiều nhưng cũng không dám làm nũng hay nổi giận với đệ nhất dũng sĩ trong tộc, đành âm ức gần rơi nước mắt, lúc này đi theo trong đội ngũ, tay cầm một thanh đại đao thông thường, nghiêng răng chém người cho hả giận.

Loan Loan chưa từng sử dụng trường đao, nhưng cô bé vốn là người thông tuệ, chỉ thử đưa vài đường đao đã hiểu cách vận dụng đao pháp vào trường đao, mặc dù chém đâm bổ chặt vẫn còn khá trúc trắc nhưng vẫn đủ để đối phó quân thù.

Huống hồ Loan Loan còn có một cái đuôi theo sát không rời.

Loan Loan thì theo sát Lâu Dự, Thác Bạt Hồng Đạt lại theo sát Loan Loan, thanh hắc thiết đại đao múa lên xé gió vù vù, có sức mạnh phá đá chém sắt, mỗi đao chém xuống kiểu gì cũng chém gục một hai con ngựa, thanh thế kinh người. Loan Loan cũng không khách khí, chỉ huy Thác Bạt Hồng Đạt bảo vệ phía bên phải Lâu Dự. Hai người một trái một phải mang theo màn đao sáng như tuyết, thấy ngựa chém ngựa, thấy người giết người, không gì cản nổi.

Lâu Dự bị hai người này kẹp ở chính giữa, lại không hề có cơ hội ra tay.

"Rút lui! Rút lui!" Vũ Hòa Liệt bò lên ngựa thấy tình hình này biết đại thế đã mất, giống như đang ở đỉnh cao cảm xúc trọng nháy mắt đã ngã xuống vực sâu, cảm giác chán nản và khó chịu trong lòng khó có thể miêu tả bằng ngôn ngữ. Hắn chỉ hận mũi tên vừa rồi không bắn chết mình luôn cho đỡ nhục.

Nhưng thân là chủ soái, biết rõ giao tranh dù thua nhưng không thể vỡ trận, lúc này trong lòng có xấu hổ và tức giận đến mức nào cũng phải lấy lại tinh thần chỉ huy đại quân rút lui.

Vũ Hòa Liệt ra lệnh cho binh sĩ truyền lệnh gõ chiêng thu binh, hai mươi ngàn đại quân vút mũi quăng giáp, quay đầu ngựa tranh nhau rút lui. Khoảng đất rộng trước thành Lương Châu như bờ cát sau khi thủy triều rút hết, để lại vô số xác người xác ngựa, tay cụt đao gãy.

Hầu Hành Tiễn dẫn tiên phong doanh Hắc Vân kỳ đuổi theo vài dặm nữa, tiêu diệt một đội quân Sóc rơi lại, đến lúc thấy đại quân đối phương đã vượt qua biên giới mới thu quân.

Lâu Dự dẫn quân về thành, trèo lên tường thành quan sát tình hình chiến đấu phía xa, máu nhuộm chiến y lại vẫn sừng sững như núi, không động mây mảy.

Lúc này mặt trời sáng sớm đã lên cao, ánh nắng tinh khiết ám áp chiếu xuống người chàng. Nước da nâu như sáng lên lấp lánh, đường nét khuôn mặt trán rộng mũi cao sắc nét như đao khắc.

Thác Bạt Đương Đương đứng gần đó ngẩn ngơ thần thờ, nhìn không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 4

Sau đại chiến, những xác chết cháy khét và những ngôi nhà cháy rụi vẫn còn bốc khói đen, một góc công thành bị đung vờ góc cạnh lởm chởm vô cùng thảm thiết, nhưng sự vui sướng và mừng rỡ khi vượt qua đại nạn vẫn dần dần tràn ngập trong thành Lương Châu.

Lâu Dự đứng trên tường thành đưa mắt nhìn Hầu Hành Tiến phía xa xa dẫn theo kỵ binh Hắc Vân kỵ về thành. Vô số tướng sĩ và trăm họ đứng xuống tường thành ngược nhìn vị tướng quân trẻ tuổi của họ. Không biết người nào không nhịn được kêu lên một tiếng: "Chúng ta thắng rồi!"

Tâm tình hưng phấn nhanh chóng lan khắp đầu mây khoe mát mọi người, đám thương binh bụng vết thương đứng lên, các tướng lĩnh toàn thân đầm máu đập tay với nhau, những người đàn ông lau tro bụi trên mặt, dang tay ôm vợ con cha mẹ, lệ nóng tràn mi.

Ngày càng nhiều người đồng thanh hô to: "Chúng ta thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!! Thế tử uy vũ! Hắc Vân kỵ uy vũ!"

Tiếng hò reo vang vọng lượn lờ mãi trên bầu trời thành Lương Châu, ngay cả trên gương mặt các kỵ binh chiến thắng trở về cũng mang nụ cười tự hào.

Lâu Dự đứng trên tường thành, ánh mắt trời chiếu vào gương mặt, mày kiếm mắt sáng, anh khí ngút trời.

Thác Bạt Tư cùng tộc nhân trào lên tường thành, chạy đến phía sau Lâu Dự, dẫn mọi người quý hai gối xuống đất hành đại lễ trong tộc, cúi đầu lớn tiếng nói: "Truyền ân trường lão Thác Bạt Tư của bộ lạc Sơn Dương dẫn tộc nhân kính tạ Lăng Nam vương thế tử điện hạ đã cứu toàn tộc ta khỏi bị giặc Sóc sát hại".

Thác Bạt Dương Dương, Thác Bạt Hồng Liệt, Thác Bạt Hồng Đạt và tất cả tộc nhân Sơn Dương đều nhắc lại rồi quỳ xuống thi lễ.

Lâu Dự xoay người lại đỡ lấy hai cánh tay Thác Bạt Tư: "Mời trường lão đứng lên. Triều đình không quên chính nghĩa, dân chúng ắt chẳng thay lòng. Nước Sóc thu thuế phú cao, sát hại dân chúng, thiên hạ tất phải không dung. Bản thế tử chỉ là thuận theo thiên đạo mà thôi. Ngược lại tộc nhân Sơn Dương anh dũng thiện chiến, lâm nguy bất khuất làm bản thế tử bội phục sâu sắc".

Thác Bạt Tư đứng lên, cúi người bước tới, giờ một chiếc đai lưng vàng có khắc đồ đằng mặt trời lên cao quá đỉnh đầu, nói cung kính: "Bộ lạc Sơn Dương đứng đầu mười hai bộ lạc ở dãy núi Tuyết Phong. Thác Bạt Tư xin thề với trời xanh, bắt đầu từ hôm nay mười hai bộ lạc núi Tuyết Phong sẽ quy thuận Đại Lương, xưng thần với hoàng đế Đại Lương ta, từ đây làm con dân Đại Lương. Trời xanh chứng kiến, nếu có hai lòng, tộc diệt người chết".

Các tướng Hắc Vân kỵ quanh năm chinh chiến miền biên giới, biết thề với trời xanh là lời thề nặng nhất trong các bộ lạc ở biên cương. Thấy nghi thức này, sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên nghiêm nghị. Về vui sướng mãnh liệt lộ rõ trong mắt Tổng Bách Lý. Dãy núi Tuyết Phong trải dài dọc biên giới hai nước, các bộ lạc ở đây không có khái niệm quốc thổ, luôn luôn độc lập tự trị, như cỏ mọc mái tường, bên nào mạnh sẽ ngã về bên ấy, luôn luôn là cục xương khó gặm nhất miền biên giới. Trước đây bộ lạc Sơn Dương quy thuận chỉ đơn giản là cúi đầu khi bị tình thế ép buộc, tộc nhân từ trên xuống dưới đều

không có bất cứ ý nghĩ phụ thuộc nào, bất cứ lúc nào cũng có thể thay lòng đổi dạ, đâm ngược một đao.

Nhưng giờ đây lại hoàn toàn khác. Sau chiến dịch này, Lâu Dự đích thân mạo hiểm dẫn quân phản kích, dù dùng hay mưu đều khiến người Sơn Dương bội phục, đã được người Sơn Dương coi là anh hùng tuyệt đối, từ trên xuống dưới ai ai cũng kính nể và cảm kích. Các dũng sĩ trong tộc do Thác Bạt Hồng Liệt dẫn đầu cam tâm tình nguyện cúi đầu quỳ xuống đất thi lễ có nghĩa bộ lạc mạnh mẽ cực giới sản bản này đã toàn tâm toàn ý quy thuận, không bao giờ ăn ở hai lòng.

Mười hai bộ lạc vùng núi Tuyết Phong quy hàng cũng có nghĩa Lâu Dự đã thực hiện được lời hứa lúc đầu, dùng thời gian không đến hai năm đưa toàn bộ thảo nguyên hoang mạc vào quốc thổ Đại Lương. Mà bộ lạc có sức chiến đấu mạnh mẽ này cũng sẽ trở thành một phòng tuyến chắc chắn trên biên giới Đại Lương, trở thành một mũi tên độc nhắm vào tim lâm nước Sóc đứng ngồi không yên.

Tổng Bách Lý khó nén kích động trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Lâu Dự vừa vui vẻ vừa yên lòng. Lão vương gia à, thế tử tiến bộ quá nhanh. Lão vương gia có đứa con trai như thế còn mong muốn gì hơn nữa?

Ông ta không hề biết lúc này Lăng Nam vương trong vương phủ tại Thượng Kinh đang giậm chân tức giận mắng con trai mình là một tên nhóc ngờ nghệch không biết sống chết, nhưng chuyện này sẽ nói sau.

Lâu Dự bình tĩnh nhận chiếc đai lưng vàng giờ lên quá đỉnh đầu, nói lớn tiếng: "Mười hai bộ lạc núi Tuyết Phong là con dân Đại Lương ta, tuân thủ luật pháp triều ta, có quyền được quân ta bảo vệ, miễn thuế phú ba năm, từ nay sẽ không còn phải chịu thuế tàn sát!"

Thác Bạt Tư và đám Thác Bạt Hồng Liệt đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kích động, cúi đầu thi lễ, lớn tiếng hô to: "Hoàng đế Đại Lương vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Thi lễ xong, Thác Bạt Hồng Liệt đứng lên, mặt hướng về phía Lâu Dự, tay phải nắm lại đặt lên ngực chỗ trái tim. Đây là lễ tiết cao nhất để kính chào dũng sĩ trong tộc Sơn Dương. Thác Bạt Hồng Liệt khẽ cúi người, nói lớn: "Thế tử điện hạ chính là ba lạc cách của Sơn Dương ta!"

Ba lặc cách trong ngôn ngữ miền biên tái có nghĩa là hùng ung. Các dũng sĩ Sơn Dương còn lại tới tập nắm tay đặt lên ngực trái, nhìn Lâu Dự hồ lớn: "Ba lặc cách Ba lặc cách!"

Thấy tướng quân nhà mình được kính trọng như thế, các tướng sĩ Hắc Vân kỳ toàn bộ đều cảm thấy vinh dự, trong lòng tràn ngập tự hào vui sướng.

Lâu Dự gật đầu đáp lễ. Sau khi tâm tình mọi người dịu lại, chàng giao tất cả các công việc sau khi Sơn Dương chấp thuận quy hàng như xin chỉ, sắc phong, khao thưởng cho Tống Bách Lý lo liệu, những công việc sau chiến đấu như chữa thương, trợ cấp, khen thưởng, phong thưởng cũng có quân vụ tự động xử lý. Toàn quân bận mà không loạn, mỗi người một việc.

Lâu Dự lại trở thành người rảnh rỗi, ánh mắt nhìn lướt quanh một vòng rồi nhìn về phía Thác Bạt Dương Dương, mỉm cười vẫy tay: "Lại đây!"

Thác Bạt Dương Dương kích động run lên, vừa định cất bước đi tới lại phát hiện ánh mắt Lâu Dự vượt qua người mình nhìn về phía sau.

Loan Loan đứng phía sau Thác Bạt Dương Dương, về mặt ngỡ ngàng. Thấy Lâu Dự vẫy tay về phía này, cô bé ngỡ ngàng đưa tay chỉ vào mũi mình: "Ông gọi tôi à?"

Lâu Dự cười mắng: "Chính là ngươi chứ còn ai nữa? Còn không mau lại đây, ta có thứ này cho ngươi xem".

Loan Loan lau vết máu trên mặt, nghe lời đi tới đứng bên cạnh Lâu Dự, hỏi: "Xem cái gì?"

Lâu Dự mỉm cười, đưa tay chỉ về phía thảo nguyên Dã Tây phía xa: "Lần đầu tiên gặp ngươi là ở đó, hiện nơi đó đã là quốc thổ Đại Lương ta".

Ngón tay đưa qua chỉ về phía Dị Thiên Nhai, ánh mắt nhìn Loan Loan mang một thoáng nặng nề thương cảm: "Chỗ đó có mộ kiếm của tía ngươi, giờ đây cũng đã là quốc thổ Đại Lương ta".

Hai mắt Loan Loan nhòe đi, cảnh tượng Dung Diễm trước khi chết hiện ra trước mắt, trong lòng chua xót khó nén, hai tay nắm lại thật chặt. Lâu Dự quay mặt lại nhìn, dường như biết Loan Loan đang nghĩ gì, ánh mắt xót xa thương cảm. Chàng lại quay đi nhìn về nơi xa hơn bên kia sông Thủ, ngón tay vẽ một nửa vòng tròn thật dài từ vùng núi Tuyết Phong, ngữ điệu trầm buồn: "Sau chiến dịch này, đại mạc tuyết son đều bị khoanh vào biên giới Đại Lương. Loan Loan, đây là ngôi nhà ngươi đã tự tay giành lấy cho tía của mình".

Loan Loan tâm tình kích động, trong lòng vừa vui vẻ vừa cảm động, cắn chặt môi, nước mắt lăn qua lăn lại trong viền mắt, cuối cùng chảy xuống dọc theo má. Cô bé đưa đôi mắt dầm lệ nhìn hoang nguyên đại mạc nhạt nhòa, trong lòng thầm nghĩ: "Tía ạ, Dị Thiên Nhai và thảo nguyên đại mạc đều đã được cướp về, Loan Loan không làm mất mặt tía. Tía và công chúa An Ninh cuối cùng đã có thể về nhà rồi. Tía ơi tía, tía có thấy vui không?"

Thấy tiểu quý này rõ ràng đã rơi lệ mà vẫn cố ra vẻ kiên cường, Lâu Dự cảm thấy trong lòng quặn thắt, khẽ than một tiếng, đưa tay lau nước mắt trên mặt giúp Loan Loan. Lâu Dự cầm tay Loan Loan chỉ về phía xa bên kia sông Thủ, dường như có thể nhìn thấy tòa cung điện màu xanh đen đỏ, ngữ điệu nhẹ nhàng lại kiên định không thể nghi ngờ: "Tiểu quý, ta biết ngươi đang nghĩ gì. Nếu có một ngày ngươi muốn đi lấy tính mạng gã kia, ta nhất định sẽ đánh hạ mảnh giang sơn đó cho ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 5

Lâu Dự và Loan Loan sánh vai đứng trên tường thành cao cao, ánh nắng cuối mùa thu nhẹ nhàng trải một tấm lụa màu vàng kim trên người họ, hai gương mặt rực rỡ chói mắt như châu ngọc, dường như ngay cả lông mi cũng lấp lánh ánh sáng mờ mờ.

Triệu Vô Cực ngẩng đầu nhìn thấy hai người trên tường thành, lập tức ngăn người trọn mắt. Lưu Chính đi tới đâm một quyền vào vai hắn, hừ một tiếng: "Lão Triệu, nhìn cái gì thế? Nước dãi sắp chảy xuống đến nơi rồi".

Ánh mắt Triệu Vô Cực vẫn ngây dại nhìn hai người đó, lẩm bẩm nói: "Lão Lưu, ngươi có cảm thấy thế tử và Loan Loan có vẻ thế nào... cái gì..."

Lưu Chính nhìn lên theo ánh mắt hắn, không hiểu ra sao: "Thế nào? Cái gì?"

Triệu Vô Cực vò đầu bứt tai tìm từ ngữ thích hợp, vò đầu nghĩ một hồi lâu, cuối cùng sáng mắt lên: "Đúng rồi! Lão Lưu, ngươi có cảm thấy thế tử và Loan Loan đứng ở đó nhìn có nét như thần tiên quyền lữ hay không?"

Lưu Chính nheo mắt nhìn kỹ, chỉ thấy trong gió cuối thu, hai người đó tay áo tung bay, mắt nhìn ra xa. Dường như Lâu Dự nói một câu gì đó, Loan Loan quay lại nhìn Lâu Dự. Hai người nhìn nhau cười, ánh mắt ấm áp.

Lưu Chính sùng sốt, có vẻ như hơi thiếu tập trung, lẩm bẩm nói: "Thần tiên quyền lữ, sát cánh cùng bay, quả nhiên rất xứng".

Triệu Vô Cực cực kỳ đồng cảm, gật đầu như gà mổ thóc: "Đáng tiếc rằng Loan Loan lại là một thằng con trai".

Lưu Chính đột nhiên bừng tỉnh, lập tức nhảy dựng lên, cả giận nói: "Lão Triệu, ý lão là gì? Chẳng lẽ lão định nói thế tử là loại cắt... cắt... cắt tay áo?"

Triệu Vô Cực giật nảy, vội vã bừng tỉnh, bộ mặt lập tức đỏ bừng, lắc đầu đỏ mặt tía tai, lời nói cũng không còn liền mạch: "Không, không, không, ta không phải ý đó. Thế tử làm sao có thể cắt... cắt... cắt tay áo được? Có đánh chết ta cũng không tin thế tử là người cắt tay áo. Một người vừa đánh đấm giỏi vừa dữ dằn như thế tử làm sao có thể cắt tay áo được?"

Giọng hắn vốn đã to, trong lúc cuồng lên âm lượng lại càng tăng mạnh. Trong tình thế cấp bách, Lưu Chính lao tới che miệng hắn nhưng đã quá muộn...

Lưu Chính vẫn còn đang đưa tay che miệng Triệu Vô Cực đã thấy ánh mắt như dao của Lâu Dự chém tới. Hai người khóc không ra nước mắt, cúi đầu như tượng gỗ, không hề dám cử động.

Thấy hai người này có vẻ mặt kì dị, Loan Loan càng thấy hứng thú, hai mắt tròn tròn xoe, nhìn về phía Lâu Dự như một em bé tò mò: "Cắt tay áo nghĩa là gì?"

Lâu Dự xoay chuyển vô số ý nghĩ trong lòng, trầm ngâm chốc lát, cân nhắc ngôn từ rồi nói: "Cắt tay áo ý là nói có một đôi bạn, họ đã rất lâu không gặp nhau nên mỗi người cắt cho người kia một đoạn tay áo làm kỉ niệm".

"Phụt!" Lưu Chính không nhịn được phì cười, nhìn thấy sắc mặt Lâu Dự lộ vẻ bất thiện, lập tức nín bật tiếng cười, sợ hãi rụt rè cười làm lành: "Không sai không sai, thế tử nói đúng".

Loan Loan vỗ tay cười nói: "Tôi biết rồi, cắt tay áo chính là bạn rất tốt đúng không?"

Sắc mặt Lâu Dự tái hơn một chút.

Lưu Chính run run cười nói như bắt được cọng rom cứu mạng: "Loan Loan thật thông minh, vừa nói đã hiểu rồi".

Triệu Vô Cực đang bị bịt miệng ấp úng không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu không ngừng, sắc mặt đỏ căng, lại chớp mắt ném cho Loan Loan mấy ánh mắt cực kì tán thưởng.

Loan Loan đắc ý thầm nghĩ, mặc dù mình chưa đọc được mấy quyển sách nhưng vẫn đủ thông minh, tiếp thu nhanh cũng là một loại bản lĩnh.

Lâu Dự thờ dãi kéo Loan Loan đi tiếp. Đi được vài bước lại quay đầu hung ác nhìn Lưu Chính và Triệu Vô Cực, rồi ta sẽ tìm các người tính sổ.

Lưu Chính và Triệu Vô Cực trong lòng đều tràn ngập đắng cay, nhìn nhau như thiếu phụ ám ức chốn khuê phòng, sự ai oán trong mắt như sông như biển. Xong đời rồi, dám nói thế tử là kẻ cắt tay áo, còn nhỏ đến mức để thế tử nghe thấy, lần này nhất định là thâm lâm đây.

Đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng: "Thế tử xin dừng bước!"

Thác Bạt Hồng Liệt dẫn Thác Bạt Hồng Đạt sai bước đi tới hành lễ với Lâu Dự: "Thế tử điện hạ, Thác Bạt Hồng Liệt có một yêu cầu quá đáng, khẩn cầu thế tử điện hạ nhất định phải đáp ứng".

Lâu Dự nhướng mày, còn chưa nói gì, bên kia Thác Bạt Hồng Đạt đã nhìn thấy Loan Loan, nhếch miệng cười, hết sức phấn khởi lao tới, hai tay dang rộng định ôm chầm lấy Loan Loan: "Loan Loan huynh đệ!"

Thấy Thác Bạt Hồng Đạt hung mãnh lao tới, tên này lực tay có cả ngàn cân, nếu bị gã ôm trúng thì sợ rằng cổ mình rất có thể sẽ bị gãy gục, Loan Loan cảnh giác lui lại nửa bước, giọng tay về phía trước hô to: "Dừng lại! Thác Bạt Hồng Đạt! Người dám lao tới là ta sẽ cho ăn đập!"

Thân hình Thác Bạt Hồng Đạt lập tức dừng lại, hai cánh tay dang rộng cũng thu về, một tay đưa lên gỡ mái tóc rối tung như bồm sư tử, ngây ngô cười nói: "Loan Loan, nhìn thấy người đứng là vui quá".

Thấy Thác Bạt Hồng Đạt không còn lao tới nữa, Loan Loan yên lòng đi tới vỗ vai Thác Bạt Hồng Đạt, cười nói: "Thác Bạt Hồng Đạt, nhìn thấy người ta cũng rất vui về".

Trong lòng lại muốn khoe khoang cụm từ mới vừa học được, Loan Loan liền bắt chước giọng điệu của Lâu Dự, nói với Thác Bạt Hồng Đạt bằng giọng cụt non: "Ta với người chính là một đôi cắt tay áo, cắt tay áo rất tốt, rất tốt".

Thích... Lưu Chính và Triệu Vô Cực đồng thời ngã nhào, lăn một vòng dưới đất rồi nằm im giả chết, không dám bò dậy.

Thác Bạt Hồng Đạt cũng là một gã không có văn hóa, hoàn toàn không biết cắt tay áo có ý gì, tóm lại là Loan Loan nói gì cũng đúng. Lúc này thấy Loan Loan thân thiết vỗ vai mình, Thác Bạt Hồng Đạt liền hết sức vui vẻ gật đầu nói: "Người nói không sai tí nào".

Thác Bạt Hồng Liệt tròn mắt nhìn em trai mình rồi lại nhìn Loan Loan, sắc mặt xanh trắng đan xen, cuối cùng cực kì ngán ngẫm nhìn về phía Lâu Dự.

Lâu Dự hít sâu một hơi, chậm rãi chuyển ánh mắt đi nhìn về phía không trung xa thẳm, nói bình thản: "Thác Bạt Hồng Liệt, vừa rồi người muốn nói gì với bản thế tử?"

Thác Bạt Hồng Liệt ổn định lại tâm tình, kéo Thác Bạt Hồng Đạt tới, bắt gã quỳ xuống. Thác Bạt Hồng Đạt bướng bỉnh như lửa quay đầu đi không nghe.

Thác Bạt Hồng Liệt xách cổ áo gã, không nói không rằng đè gã quỳ xuống đất rồi quay sang ôm quyền nói với Lâu Dự: "Thế tử, Thác Bạt Hồng Đạt em trai ta trời sinh thần lực, cưỡi ngựa bắn cung hay võ nghệ đều tầm tã, thấy Hắc Vân kị thần dũng nên cực kì nể phục. Ta muốn xin thế tử ân chuẩn cho nó gia nhập Hắc Vân kị, từ nay xung phong đánh trận tuyệt không trái lời".

Thác Bạt Hồng Đạt bị anh trai đè xuống đất, bắt mất giày giũa, tức giận gầm gừ: "Ai muốn vào Hắc Vân kị chứ? Có gì đặc biệt hơn người đâu? Bảo chúng thử tiếp một đao của ta, mỗi đao ta đánh bay một tên!"

"Im mồm!" Thác Bạt Hồng Liệt dùng sức đè chặt Thác Bạt Hồng Đạt xuống, nhìn Lâu Dự, nói lúng túng: "Thế tử điện hạ thứ lỗi, em trai ta từ nhỏ sống trên núi, tính tình hơi hoang dã một chút. Nhưng người trong tộc đều biết nó là người rất nhiệt tình, rất thân thiện với người khác, vào Hắc Vân kị chắc chắn có thể tuân thủ kỉ luật, tuân theo quân lệnh, sẽ không gây chuyện thị phi".

"Thân thiện với người khác?" Lâu Dự dờ khóc dờ cười nhìn Thác Bạt Hồng Đạt bị đè xuống đất như sư tử nổi cơn tam bành. Nếu thế này gọi là thân thiện thì lợn rừng trên núi Sơn Dương cũng nhất định không tin.

Thấy Lâu Dự trầm ngâm không nói, Thác Bạt Hồng Liệt cho rằng chàng không chịu nhận, sốt ruột dùng phép khích tướng: "Từ lâu vẫn nghe nói Hắc Vân kị tinh binh mãnh tướng nhiều như mây, bất kể thân phận cao thấp quý tiện, chỉ cần vũ lực mạnh mẽ là ai đến cũng không cự tuyệt. Chẳng lẽ thế tử cảm thấy Thác Bạt Hồng Đạt võ nghệ tầm thường, còn không đạt được tiêu chuẩn của Hắc Vân kị? Hay là thế này, để nó đánh một trận với tướng sĩ Hắc Vân kị, nếu thua bọn ta không nói hai lời, nếu thắng thì nhận nó vào Hắc Vân kị, thế nào?"

Kì thực Hắc Vân kị thanh danh lừng lẫy, chiêu mộ khắp kì nhân dị sĩ trong thiên hạ, có rất nhiều người cứng đầu cứng cổ tâm khí cao ngạo, nhưng chỉ cần là một khối sắt tốt, một khi vào tay Lâu Dự là chàng sẽ tự tin có thể rèn thành một thanh bảo đao. Thác Bạt Hồng Đạt quả thật dũng mãnh cực kì, chỉ cần chịu khó mài giũa là sau này sẽ thành một viên mãnh tướng của tiên phong doanh Hắc Vân kị, với ánh mắt tuyến quân sắc sảo của mình, Lâu Dự sao có thể bỏ lỡ được? Thực ra chàng đã nhìn trúng Thác Bạt Hồng Đạt từ lâu, hạ quyết tâm sau khi chiến đấu sẽ gặp Thác Bạt Hồng Đạt đòi người, lúc này Thác Bạt Hồng Liệt chủ động mở miệng thì càng đỡ tốn công mất sức. Cái gọi là trầm ngâm không nói trước đó chẳng qua chỉ là để Thác Bạt Hồng Liệt thêm nóng ruột, lại có thể mài gọt bớt tính hoang dã của Thác Bạt Hồng Đạt. Lúc này thấy Thác Bạt Hồng Liệt đề nghị đấu võ, Lâu Dự mỉm cười gật đầu nói: "Hắc Vân kị không thu hạng người bất tài, cứ quyết vậy đi".

Lâu Dự quay sang nhìn về Loan Loan: "Loan Loan, ngươi thay mặt cho Hắc Vân kị đánh với Thác Bạt Hồng Đạt một trận".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 6

"Loan Loan, ngươi thay mặt cho Hắc Vân kị đánh với Thác Bạt Hồng Đạt một trận". Lâu Dự lạnh nhạt hạ lệnh.

Loan Loan nhận lệnh, cầm Li Quang đứng dậy, cười tit mắt nhìn về phía Thác Bạt Hồng Đạt: "Thác Bạt Hồng Đạt, ngươi muốn đánh nhau ở đâu?"

Lâu Dự biết rõ sức chiến đấu của hai người này, với thân thủ của Loan Loan, trong vòng trăm chiêu tất thắng Thác Bạt Hồng Đạt. Mà Loan Loan là binh lính ít tuổi nhất của Hắc Vân kị, trận đấu võ này thắng, Thác Bạt Hồng Đạt không phục cũng phải phục. Sắp xếp như vậy vừa có thể mài bớt góc cạnh của Thác Bạt Hồng Đạt lại có thể mượn cơ hội này cho Loan Loan thêm một cơ hội luyện tập thực chiến, có thể nói tính toán tương đối kín kẽ.

Không ngờ hai chữ Loan Loan vừa lọt vào tai, Thác Bạt Hồng Đạt đột nhiên bùng tính. Đúng vậy, Loan Loan ở Hắc Vân kị, tại sao mình lại không nghĩ tới chuyện này?

Thấy Thác Bạt Hồng Đạt hai mắt đăm đăm, ngờ nghịch quỳ dưới đất không cử động, Loan Loan không nhịn được đưa tay ra lắc lắc trước mắt hắn: "Thác Bạt Hồng Đạt, Thác Bạt Hồng Đạt, ngươi đang nghĩ gì thế? Có đánh nhau không?"

Thác Bạt Hồng Liệt thất vọng nhìn em trai mình, lắc đầu thở dài nặng nề.

Loan Loan ở trong Hắc Vân kị, nếu như mình cũng vào Hắc Vân kị, kết quả của hai vấn đề này chính là có thể thường xuyên gặp nhau...

Đầu óc Thác Bạt Hồng Đạt cuối cùng cũng xử lí xong thông tin. Hắn nhảy dựng lên như lò xo, nói lớn tiếng: "Không đánh nữa, không đánh nữa. Bây giờ ta gia nhập Hắc Vân kị luôn. Bất kể thế nào ta cũng phải vào Hắc Vân kị".

Nói xong hắn trừng mắt hổ nhìn về phía Lâu Dự, trên mặt như viết chữ "Ngươi không đồng ý ta cũng nhất quyết không chịu đi".

Sự thay đổi một trăm tám mươi độ này một lần nữa làm Thác Bạt Hồng Liệt kinh ngạc rồi cảm. Thác Bạt Hồng Liệt nhìn em trai mình rồi lại nhìn Loan Loan, nhớ đến đoạn đối thoại về chuyện cắt tay áo trước đó, lập tức cảm thấy cực kì, cực kì đau đầu.

Lâu Dự cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng về mặt vẫn ung dung: "Thác Bạt Hồng Đạt, vào quân đội của ta là phải giữ kỉ luật quân đội. Nếu như ngươi vẫn ngang ngược bất kham, không ngừng gây chuyện trong doanh, ta sẽ đuổi cổ ngươi ra khỏi Hắc Vân kị".

Thác Bạt Hồng Đạt nhìn Loan Loan. Hắn vốn là một thiếu niên coi trời bằng vung, không chịu gò bó, không sợ trời không sợ đất, Diêm vương cản đường cũng dám giết. Nhưng không biết vì sao sau khi gặp Loan Loan hắn lại có cảm giác thân thiết lạ kì với đứa bé này, vô thức muốn ở bên cạnh Loan Loan, xem Loan Loan nấu cháo, mài dao, cưỡi ngựa, đánh nhau... Thích nhìn Loan Loan cười, nhìn Loan Loan nổi giận, nhìn Loan Loan giậm chân mắng hắn: "Thác Bạt Hồng Đạt, ngươi là đồ dân đen".

Chỉ cần nhìn thấy Loan Loan vui vẻ hoạt bát, Thác Bạt Hồng Đạt đã cảm thấy hết sức vui vẻ.

Thực ra hắn cũng không rõ nguyên nhân vì sao. Nhưng không nghĩ ra thì thôi không nghĩ nữa. Đầu óc đơn giản thành ra lại có thể bớt được rất nhiều gánh nặng. Hắn chỉ cố chấp đi theo lời mách bảo của trái tim mình. Lúc này trái tim hắn đang nói với hắn, nhất định phải ở lại. Vì thế hắn toàn tâm toàn ý muốn gia nhập Hắc Vân kị. Cho dù Lâu Dự bắt hắn cầm hắc thiết đại đao đến đại doanh quân Sóc đối diện lấy thủ cấp Vũ Hòa Liệt làm quà gặp mặt, hắn cũng sẽ không nói một lời vác đao đi ngay. Huống hồ điều kiện bây giờ chỉ là bắt hắn không được gây chuyện rắc rối. Thác Bạt Hồng Đạt lập tức mở miệng đáp rất nhanh: "Không thành vấn đề. Ta chắc chắn sẽ không đánh người vô cớ. Như thế có thể vào Hắc Vân kị chưa?"

Loan Loan bĩu môi khinh thường: "Nói to mồm mà không biết ngựa, còn chưa biết kẻ nào bị đánh đâu".

Thác Bạt Hồng Liệt đập nôi chìm thuyền, quyết định không nghĩ đến chuyện tình hữu nghị giữa hai tên nhóc này có vượt quá giới hạn hay không nữa. Dù sao cũng có Lâu Dự ở đây, hắn tương đối tin tưởng vào thủ đoạn của vị tướng quân trẻ tuổi này. Gã thiếu niên bất hảo Thác Bạt Hồng Đạt sau này có thể có tiền đồ, có thể kiến công lập nghiệp hay không đều phải xem hôm nay Lâu Dự gặt đầu hay là lắc đầu.

Thác Bạt Hồng Liệt nhìn về phía Lâu Dự đầy chờ mong: "Thế tử, em trai ta giao cho điện hạ, muốn đánh muốn chửi muốn phạt đều tùy ý điện hạ. Xung phong đánh trận bắt nó chạy đầu tiên, nếu nó vi phạm kỉ luật, điện hạ cứ đánh cho mông đít nó nở hoa luôn. Ta bảo đảm nó sẽ không dám oán hận nửa câu".

Loan Loan nghe mà ôm bụng cười ngặt nghẽo, đưa mắt nhìn về phía Thác Bạt Hồng Đạt. Người này đúng là anh trai người à?

Lâu Dự cuối cùng cũng gật đầu: "Được rồi. Lưu Chính, sắp xếp Thác Bạt Hồng Đạt vào tiên phong doanh, ngày mai bắt đầu tham gia huấn luyện tân binh".

Lưu Chính và Triệu Vô Cực lặng lẽ bỏ dậy, đứng tránh bên cạnh, đang định tìm cơ hội bôi mỡ vào lòng bàn chân chuồn măt. Nghe thấy thế tử phân phó, Lưu Chính đành phải đứng thẳng lên, vẻ mặt nghiêm nghị, lớn tiếng đáp: "Rõ!"

Cuối cùng cũng đưa được em trai vào Hắc Vân kị, Thác Bạt Hồng Liệt thỏa tâm nguyện, tui cười rạng rỡ, quên cả chuyện nóng lòng đẩy thẳng em trai đánh vào quân đội vừa rồi. Hắn đang định kéo em trai đến, dịu dàng dặn dò vài câu đại để như "Chú ý chăm sóc bản thân, đừng để bị ốm" gì đó, lại nhìn thấy Thác Bạt Hồng Đạt đã chạy đến bên cạnh Loan Loan, cười ha ha hỏi: "Loan Loan, ngươi ở doanh nào? Ngươi cưỡi ngựa giỏi như vậy, nhất định cũng ở tiên phong doanh đúng không?"

Không ngờ Loan Loan lại nghiêng đầu, giọng nói giòn tan: "Ta không ở tiên phong doanh, ta ở chuồng ngựa. Ta là một tiểu mã phu chăn ngựa".

Về mặt tui cười của Thác Bạt Hồng Đạt lập tức co rúm lại thành quả mướp đắng khô quắt, giậm chân cả giận nói: "Ca ca, em không muốn vào tiên phong doanh, em cũng phải đến chuồng ngựa làm mã phu".

Thác Bạt Hồng Liệt tắc nghẹn trong ngực, tức giận đến mức hộc máu, chỉ hận không thể lôi gã em trai này ra đánh ba trăm cái đòn gánh. Hắn cố gắng không chế tâm tình gần như sắp sập đổ, ôm quyền nói: "Thế tử điện hạ, Thác Bạt Hồng Liệt còn phải chạy về Sơn Dương, xin phép cáo từ".

Lâu Dự gật đầu: "Sơn Dương còn trăm việc phải làm, không lâu nữa còn có ân chỉ sắc phong của hoàng thượng ban xuống, quả thật cần chuẩn bị chu đáo. Bản thế tử không tiễn".

Thác Bạt Hồng Liệt cung kính thi lễ, không thèm nhìn em trai mình lấy một cái, đi thẳng một mạch không quay đầu lại.

Thác Bạt Hồng Đạt không cam lòng, nhìn về phía Lâu Dự đầy chờ mong: "Thế tử, ta phải đi làm mã phu".

Triệu Vô Cực đứng bên cạnh cười đau cả bụng, chưa bao giờ thấy có tên lính nào lại muốn làm mã phu như vậy.

Lâu Dự gật đầu nói: "Được".

Thác Bạt Hồng Đạt mừng rỡ, nhếch môi cười toe toét nhìn Loan Loan. Không ngờ Lâu Dự lập tức chuyển giọng: "Mã phu vốn đã đủ biên chế, ngươi đến chuồng ngựa sẽ thừa một người. Hắc Vân kị không nuôi người thừa, từ hôm nay Loan Loan sẽ được điều đến tiên phong doanh".

Thác Bạt Hồng Đạt lập tức sững sờ, trợn mắt há mồm, một hồi lâu không phản ứng lại được.

Nhìn thấy vẻ ngây ngốc của Thác Bạt Hồng Đạt, Lưu Chính liếc mạt nhìn cười, thầm nghĩ: "Thằng nhóc này, dám so tâm kế với thế tử thì khác nào cầm đuốc vào kho chứa cỏ, sợ mình sống quá lâu hay sao?"

Cuối cùng cũng không chế được gã thiếu niên trên người toàn là tế bào phản nghịch này, Lâu Dự định về doanh xử lí công việc hậu chiến. Nhưng vừa mới bước được một bước, lồng ngực chàng chợt quặn thắt, cảm thấy tức ngực không thở nổi. Vết thương trước ngực và sau vai đau đớn như có hàng vạn mũi tên đâm vào, nội tức tan tác không tụ lại được, trên trán lập tức ướt đẫm mồ hôi.

Thấy Lâu Dự về mặt kì lạ, đứng khựng tại chỗ không hề nhúc nhích như đã đông cứng, Loan Loan hơi lo lắng, vừa định đi tới hỏi một câu thì lại nghe

thấy một giọng nữ vui vẻ từ xa xa truyền đến: "Thế tử điện hạ..."

Loan Loan, Lư Chính, Triệu Vô Cực, Thác Bạt Hồng Đạt nhất tề quay đầu nhìn lại, thấy Thác Bạt Đương Đương không biết đã thay một bộ váy áo đỏ như lửa từ khi nào, cười tươi như hoa chạy tới, chạy thẳng qua đám người này đến dừng lại trước mặt Lâu Dự.

Thác Bạt Đương Đương đang ở độ tuổi như hoa như ngọc, chiếc váy dài bó sát người ôm lấy bộ ngực thiếu nữ căng tràn, gương mặt tươi tắn như hoa xuân tháng ba, dáng người căng tràn sức sống dường như có thể vắt ra nước, hơi thở thanh xuân dào dạt dường như luôn tỏa ngát trên người. Thác Bạt Đương Đương đứng trước mặt Lâu Dự, nhìn gương mặt Lâu Dự, cười nói ngọt ngào: "Thế tử điện hạ, ta cũng phải ở lại Hắc Vân kị".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 7

Lâu Dự bắt tay sau lưng đứng yên tại chỗ, lông mày cũng không hề động đậy: "Hắc Vân kị không nhận phụ nữ".

Đây là chuyện trong dự liệu, Thác Bạt Đương Đương không hề nhụt chí, vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ: "Khả năng cười ngửa bản cung của ta không thua gì đàn ông. Mọi việc đều có ngoại lệ. Luật pháp Đại Lương cũng không quy định Hắc Vân kị không thể có nữ tướng quân".

Lại nhìn gương mặt tuấn tú của Lâu Dự, Thác Bạt Đương Đương hơi đỏ mặt, ngón tay vân vê góc áo: "Ta sẽ cố gắng luyện tập võ nghệ, không để thế tử điện hạ mất mặt".

Đã nói đến nước này, người mù cũng có thể nhìn ra vị thánh nữ tộc Sơn Dương này có dụng ý khác. Thác Bạt Đương Đương đâu muốn làm nữ tướng quân Hắc Vân kị, ý đồ rõ ràng là nhằm vào Lâu tướng quân của Hắc Vân kị.

Triệu Vô Cực nháy mắt, huých vai Lư Chính bên cạnh, chu mỏ về phía Lâu Dự, nhỏ giọng nói: "Lão Lư, người nói thế tử của chúng ta có gì tốt chứ? Phong lưu phóng khoáng thì kém tiểu hầu gia Tuyên Bình, nho nhã ôn nhuận cũng kém Hàm công tử nhà Trần Quốc công, dịu dàng thanh tú bình dị gần gũi lại kém quận vương Chiêu Hòa, vừa lạnh lùng hung hãn vừa không biết thương hương tiếc ngọc. Thế mà không hiểu vì sao lại có số đào hoa như vậy, đám phụ nữ này thích điểm gì ở thế tử không biết?"

Lư Chính đứng thẳng người, hung ác giẫm mạnh lên bàn chân Triệu Vô Cực, hùng hổ liếc mắt sang nhìn hắn. Người muốn chết à? Dám nói thế tử lạnh lùng hung hãn, món nợ cắt tay áo vừa rồi còn chưa trả xong, giờ lại thêm việc này nữa, ta với người cũng không biết sẽ chết thế nào.

Lâu Dự chậm rãi ngẩng đầu lên, mí mắt không nói. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên người chàng sáng lấp lánh nhưng ánh mắt chàng lại không hề ấm áp mà sáng lạnh thấu xương như ánh sao giữa đêm lạnh. Dáng người cao ráo, chàng đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt mang theo áp lực nặng nề như núi. Dưới ánh mắt này của Lâu Dự, Thác Bạt Đương Đương cảm thấy dũng khí không dễ gì gom góp được của mình lập tức tan rã như tuyết lạnh dưới ánh nắng chói chang, dần dần hóa thành hơi nước vô hình. Người đàn ông trước mặt giống như một tảng băng, vừa cứng vừa lạnh, bất cứ phong tình nào cũng không thể hòa tan.

Thác Bạt Đương Đương cảm thấy hoài nghi, vừa rồi nhìn thấy Lâu Dự và Loan Loan đứng trên tường thành, ánh mắt dịu dàng, nụ cười áp áp của Lâu Dự chẳng lẽ đều là ảo giác của mình?

Lâu Dự nhìn thấu sự thấp thỏm và lúng túng của Thác Bạt Đương Đương, khóe miệng khẽ cong lên, cuối cùng lộ ra một nụ cười không hề mang nhiệt độ, nói rất lễ phép: "Thánh nữ chí hướng cao xa, bản thế tử cực kỳ bội phục. Muốn làm nữ tướng quân đầu tiên của Hắc Vân kị cũng không phải là không thể được. Quy củ vẫn vậy, chỉ cần thánh nữ đánh thắng được hắn là được".

Đôi mắt Thác Bạt Đương Đương lại cháy lên hi vọng, Thác Bạt Đương Đương nhìn theo ánh mắt Lâu Dự, người mà Lâu Dự vừa nói chẳng phải Loan Loan thì là ai?

Loan Loan tròn đôi mắt to, nhún vai vô tội với Thác Bạt Đương Đương rồi hung dữ nhìn Lâu Dự. Chuyện là do ông gây ra, vì sao lần nào cũng lấy tôi làm lá chắn?

Ánh mắt hung dữ này khiến Lâu Dự thoải mái trong lòng. Chàng cười nhạt nhìn lại Loan Loan, không tìm người thì tìm ai? Trọng tiền ta cũng cần giúp người, giờ người giúp ta cần mũi tên đào hoa này mà người lại định từ chối thẳng thừng, người có lương tâm không chứ?

Hai người trao đổi bằng ánh mắt, chỉ ngầm hiểu mà không cần phải nói ra.

Vừa giải quyết được vấn đề Thác Bạt Hồng Đạt, bây giờ lại phải giúp Lâu Dự đuổi Thác Bạt Đương Đương, thôi thì há miệng mắc quai, đành phải cam chịu số phận vậy. Loan Loan cầm Li Quang bước tới, cười khổ với Thác Bạt Đương Đương: "Thác Bạt Đương Đương, cô thật sự muốn đánh trận này hay sao? Cô đánh không lại tôi đâu".

Thấy Lâu Dự và Loan Loan liếc qua liếc lại, coi mình không khác gì không khí, Thác Bạt Đương Đương đã cực kỳ tức giận trong lòng. Lại biết rõ dù thế nào mình cũng không đánh thắng được Loan Loan, muốn ở lại bên cạnh Lâu Dự bằng cách gia nhập Hắc Vân kị xem ra khó có thể thực hiện được,

Thác Bạt Đương Đương giậm chân giậm cá chém thớt: "Ai muốn đánh nhau với người chứ? Thăng nhóc vừa bản vừa thối này biến ra chỗ khác".

Loan Loan vuốt mái tóc rối tung, tình nghịch le lưỡi, nghe lời lùi về chỗ cũ.

Thăng nhóc? Biến ra chỗ khác? Một thoáng giận dữ lóe lên trong mắt Lâu Dự rồi nhanh chóng biến mất dưới đáy mắt đen thẳm. Sự nhẫn nại đối với cô gái này đã cạn, không muốn tiếp tục dài dòng văn tự với Thác Bạt Đương Đương nữa, Lâu Dự cất bước quay đi.

Người Sơn Dương tính tình bạo dạn, chuyện tình yêu nam nữ vốn rất tâm thườn, phụ nữ đã thích một ai thì có chủ động theo đuổi cũng không có gì lạ. Thác Bạt Đương Đương hôm nay đã chuẩn bị kỹ càng, không dễ gì gặp được một người đàn ông mình thích, dù thế nào cũng không thể dễ dàng buông tha.

Lúc này thấy Lâu Dự cất bước quay đi, Thác Bạt Đương Đương vội vàng kéo tay áo Lâu Dự không chịu buông ra, do dự một lát, cuối cùng đỏ mặt, nói lớn tiếng: "Thế tử, ta muốn ở lại bên cạnh thế tử là bởi vì ta thích thế tử".

Bước chân Lâu Dự khựng lại.

Thế... thế này thì có bạo dạn quá không? Lưu Chính và Triệu Vô Cực cả kinh há hốc mồm một hồi lâu không thể ngậm lại được. Phụ nữ Sơn Dương quả nhiên thẳng tính, không ngờ lại tỏ tình công khai trước mặt bao người, đúng là nóng bỏng làm mọi người không sao tưởng tượng được. Lưu Chính nhìn Lâu Dự với vẻ mặt lạnh lùng như nước, vui giận không lộ ra ngoài, trong lòng thật tình lo lắng toát mồ hôi cho cô nàng thánh nữ Sơn Dương này. Thế tử Lăng Nam vương hào hoa phong nhã đứng đầu Thượng Kinh, bao nhiêu khuê tú danh môn trong lòng thầm thương trộm nhớ nhưng đều chỉ dám nhìn ngấm xa xa. Đừng thấy Lâu Dự bình thường nho nhã hiền lành, tuấn tú cao sang mà lầm, thực ra người này chính là cường đạo giả danh thư sinh, không biết phong lưu không hiểu tình cảm, mồm mép độc địa như rượu mạnh đao sắc, một ánh mắt cũng có thể làm cho tiệc rượu ấm áp sắc xuân lập tức biến thành hầm băng lạnh lẽo.

Liều mình theo đuổi Lâu Dự? Việc này quả thật cần rất nhiều dũng cảm.

Lâu Dự nhẹ nhàng quay người lại.

Thác Bạt Đương Đương vừa căng thẳng vừa chờ mong nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng. Người Sơn Dương thường nói, nữ cư nam chỉ cách lớp sa, đàn ông bình thường rất ít khi từ chối phụ nữ xinh đẹp, càng huống chi là đàn ông xuất thân quý tộc môn đình bao giờ cũng giữ phong độ và lễ nghi trước mặt phụ nữ? Mình tỏ tình thẳng thắn như vậy, Lâu Dự chắc hẳn sẽ không làm mình mất mặt trước ánh mắt vô số người xung quanh. Chỉ cần Lâu Dự gật đầu, chịu cho mình ở lại đây, có nhiều cơ hội gặp nhau, lửa gần rơm chẳng lẽ lâu ngày không bén?

Không đợi Thác Bạt Đương Đương kịp lộ ra một nụ cười ngây thơ không rành thế sự bên khóe miệng, Lâu Dự đã lạnh lùng liếc tới, ánh mắt đó không khác gì băng dày chín thước, lạnh buốt hơn bất cứ thứ gì. Thác Bạt Đương Đương cảm thấy tim mình thất lại, rơi xuống thật sâu. Sắc đẹp và sự trẻ trung vẫn luôn tự phụ lập tức biến mất như tuyết đầu mùa ngoài thành Lương Châu dưới ánh mắt lạnh lùng của Lâu Dự.

Thác Bạt Đương Đương cố gắng tích tụ dũng khí: "Ta là thánh nữ Sơn Dương, dung mạo hay tài cười ngạ bản cung đều không thua kém ai. Ta thích điện hạ, điện hạ có thể cũng thích ta được không?"

Xung quanh lặng im, mọi người đưa mắt nhìn nhau, một giọt mồ hôi lạnh chảy dài từ trán xuống.

Lâu Dự lạnh lùng nhìn Thác Bạt Đương Đương đến tận lúc Thác Bạt Đương Đương không giữ nổi nụ cười gượng gạo nữa mới nói bình thản: "Thác Bạt Đương Đương, người không làm được thế tử phi".

Lời cự tuyệt dứt khoát không hề do dự mập mờ này như một thanh kiếm sắc gọn gàng chặt đứt tất cả mọi tình cảm, không để lại bất cứ khoảng trống nào cho đối phương mơ mộng. Mặt Thác Bạt Đương Đương đột nhiên trắng bệch, giọng nói đã nức nở sụt sùi: "Vì sao, ta có gì không tốt?"

Triệu Vô Cực không đành lòng nhìn tiếp, quay mặt đi, nhỏ giọng nói: "Ôi, con gái nhà người ta xinh đẹp như vậy, thế tử đúng là quá nhẫn tâm".

Lưu Chính nhắm mắt lại, trầm nghĩ, cái mồm độc địa tàn nhẫn của thế tử đúng là cũng nổi danh không kém gì tướng mạo, không biết đã từng làm bao nhiêu người đẹp tan nát cõi lòng. Hôm nay sợ là Thác Bạt Đương Đương không thể thành công, kết cục phỏng chừng sẽ rất thảm.

Quả nhiên Lâu Dự gần từng chữ, ánh mắt lạnh lùng không hề mang theo tình cảm: "Bởi vì người không đủ đẹp".

Một lời xuyên tim, một kim thấy máu.

Không hổ là người nghiên cứu binh pháp từ nhỏ, trời sinh lạnh lùng mà biết cách làm thế nào để người khác tổn thương sâu nhất, câu này đâm thẳng vào tử huyệt của Thác Bạt Đương Đương. Từ chối một phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ tự phụ xinh đẹp, người có thể nói mình là hoa đã có chủ, kiếp sau xin gặp sớm hơn, có thể nói đối phương không phải loại hình mình thích, thậm chí nói gia thế hai bên không xứng với nhau. Dẫu chỉ có một lời không thể nói, đó là đối phương không đủ xinh đẹp.

Sức sát thương của câu này quá mạnh, không khác gì tên độc bắn xuyên tim. Thác Bạt Đương Đương tâm tàn ý lạnh, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 8

"Người không đủ đẹp".

Một lời nói ra, trái tim tan nát.

Sắc mặt Thác Bạt Đương Đương trắng bệch, nước mắt tràn mi chảy xuống, đôi môi run rẩy, đứng yên tại chỗ không nói nên lời, đáng vẻ đáng thương đến mức ngay cả Loan Loan cũng cảm thấy không đành lòng.

Lưu Chính và Triệu Vô Cực thật sự không nhìn được nữa, không hận mà cùng thờ dài nặng nề. Bản lãnh chà đạp tâm hồn thiếu nữ của thế tử đúng là thiên hạ vô địch, người thấy người khóc, ma thấy ma sầu. Không biết thương hương tiếc ngọc chút nào đã đành, miệng lưỡi lại không buông tha cho người ta, lời nói tuyệt tình tàn nhẫn, chẳng lẽ không sợ người ta nghĩ quần tự sát hay sao? Đúng là nghiệp chướng!

Loan Loan huých vai Thác Bạt Hồng Đạt, lại liếc hần một cái. Dù sao cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, người đến khuyên nhủ một câu đi.

Thác Bạt Hồng Đạt bị huých loạn choạng, ngờ ngác quay lại nhìn Loan Loan: "Làm cái gì đấy?"

Loan Loan tức giận tròn mắt nhìn, co chân đạp Thác Bạt Hồng Đạt về phía trước, nhe răng thì thầm: "Còn không mau đi khuyên nhủ".

Thiên phú trên mặt này của Thác Bạt Hồng Đạt gần như bằng không, xưa nay vẫn không thích xen vào chuyện của người khác. May mà hần rất nghe lời Loan Loan, thấy Loan Loan bảo mình đi khuyên nhủ liền cất bước đi tới gần Thác Bạt Đương Đương, nói oang oang: "Thác Bạt Đương Đương, sư tử và hổ lấy nhau không sinh ra báo. Người và hần không phải đồng loại, sau này sẽ không sinh ra em bé có thể là dũng sĩ".

Trừ Lâu Dự còn coi như bình tĩnh, những người khác toàn bộ đều lão đảo suýt ngã.

Thác Bạt Hồng Đạt, người là đồ đàn. Có người nào lại khuyên bảo như thế bao giờ? Loan Loan tròn mắt há mồm, đau khổ nhắm mắt lại, trong lòng thầm đếm. Một, hai, ba...

Vừa đếm tới ba đã nghe thấy Thác Bạt Đương Đương òa khóc nức nở, giẫm mạnh lên bàn chân Thác Bạt Hồng Đạt, đẩy Loan Loan ra, che mặt gạt lệ, vội vã chạy đi.

Loan Loan xoa vai, sốt ruột nhìn Lâu Dự, hỏi vói về lo lắng: "Cô ta có nhảy xuống tường thành không?"

Kẻ gây ra toàn bộ chuyện này về mặt vẫn bình tĩnh, không nhìn ra một chút áy náy nào, lạnh nhạt liếc nhìn Thác Bạt Đương Đương đã chạy xa, nói điềm nhiên như không, dường như kẻ tàn nhẫn làm người đẹp đau lòng vừa rồi không phải là mình: "Không đâu. Thác Bạt Tư đang chờ ở bên kia. Dù cô ta muốn nhảy cũng không có cơ hội".

Lâu Dự cười lạnh trong lòng. Nếu không có Thác Bạt Tư phía sau vạch kế, cho dù người Sơn Dương có phóng khoáng bạo dạn hơn nữa, Thác Bạt Đương Đương cũng không có dũng khí chạy đến tỏ tình công khai với chàng. Truyền án trường lão Sơn Dương khá lắm, lần này vẫn tiếp tục định dùng tiểu xảo với ta, sao có thể để lão già này thỏa ý nguyện được.

Sau khi tuyệt tình bóp nát trái tim người ái mộ mình, Lâu Dự vội vã đi xem xét tình hình sau cuộc chiến, rào bước đến chỗ Truy Phong: "Loan Loan về nhích đi. Lưu Chính và Triệu Vô Cực cùng ta đi tuần doanh".

Lưu Chính và Triệu Vô Cực vâng lệnh chạy theo. Lâu Dự nắm yên chuẩn bị lên ngựa, đột nhiên một con đầu buốt bất ngờ ập đến không phòng bị kịp, chạy thẳng từ ngực lên não, trước mắt tối sầm, hai tai ù đặc không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Loan Loan vui vẻ đang định dẫn Thác Bạt Hồng Đạt đi tham quan chuồng ngựa, nhìn thấy Lâu Dự về mặt kì dị đứng bên cạnh Truy Phong không hề nhúc nhích, cảm thấy tò mò nên đi tới kéo tay áo chàng: "Lâu Dự, ông... làm sao thế?"

Không ngờ vừa kéo khẽ, Lâu Dự lại không nói lời nào ngã thẳng xuống đất. Trong tình thế cấp bách, Loan Loan chỉ kịp đưa tay đỡ sau gáy Lâu Dự để chàng khỏi ngã vỡ đầu chảy máu. Đến lúc nhìn lại thì thấy hai mắt Lâu Dự nhắm chặt, mặt như vàng lá, không còn một chút sắc máu nào, không ngờ đã hôn mê bất tỉnh từ lâu.

Phủ tướng quân Lương Châu rối loạn như mớ bòng bong. Nửa canh giờ trước, Lâu Dự hôn mê bất tỉnh được đưa khẩn cấp về phủ, toàn bộ mọi người lập tức cuống cuồng đồn đảo. Đám thầy thuốc quân y xách hòm thuốc vội vã ra vào, dao kéo, băng gạc, nước nóng, thuốc trị thương được đưa vào phòng như nước chảy. Một đám sĩ quan Hắc Vân kì sốt ruột đứng ngoài sân, hơn mười đôi mắt căng thẳng nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt.

Cầm Tú hai mắt sưng đỏ, không biết đã khóc bao nhiêu lần. Hiện nay tình hình rối ren, Cầm Tú không giúp được việc gì, đành phải nơm nớp lo lắng đứng trông trước cửa phòng thế tử. Nhìn từng chậu nước nóng được mang vào, lúc mang ra đều trở thành máu loãng, nước mắt lại không kiềm được chảy xuống.

Thủ bị Trương Thành Uyên nghe tin chạy tới, giậm chân chửi bới âm ỉ trong đại sảnh, chửi từ Vũ Hòa Liệt đến Đế quân nước Sóc, mấy thân vệ đứng

nghe sợ hãi cảm như hén.

"Đại phu, thế nào?" Tổng Bách Lý đứng trước giường Lâu Dự, trầm giọng hỏi.

Mấy thầy thuốc đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt nặng nề. Một vị từng trải nhất cân nhắc rồi nói: "Vết thương trên vai không có vấn đề gì lớn, chủ yếu là chỗ ngực trúng tên, vết thương sâu mà to, đã tổn thương đến nội mạch. Hơn nữa sau khi bị thương thể tử lại không tỉnh dưỡng cẩn thận, thậm chí còn gắng gượng động võ nên càng nặng hơn. Cơ thể thể tử đã cực kì hư nhược, lúc này nhịp mạch hỗn loạn, nội tức yếu ớt, tình hình không ổn".

Tổng Bách Lý cả kinh: "Cái gì mà nội tức yếu ớt, tình hình không ổn? Rốt cuộc là có thể trị được hay không?"

Các thầy thuốc quân y không hẹn mà cùng thở dài, trái tim đức bằng sắt, rèn bằng thép của Tổng Bách Lý cũng phải run lên. Ông ta hét lớn: "Ai dám thờ dài ta chém người ấy. Ta không cần biết các người dùng cách gì, nhất định phải chữa khỏi cho thể tử!"

Tiếng gầm giận dữ vang tới ngoài sân. Sự lo âu trong mắt các tướng lĩnh Hắc Vân kì như cùi khô gặp lửa mạnh, nhanh chóng bùng cháy dữ dội. Có tướng lĩnh sốt ruột kéo tay áo định xông vào trong phòng hành hung mấy gã lang băm vô dụng đó một trận.

Đối mặt với Ứng Kích tướng quân đang ở bên rìa con giận, mấy thầy thuốc quân y đã kinh hồn bạt vía, lúc này nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa lại càng sợ tái mặt. Bây giờ dù thế nào cũng không được chọc giận đám sĩ quan như sói như hổ này, nếu không một quả炸弹 to bằng cái bát炸弹 tới thì còn gì là mạng?

Một thầy thuốc quân y hai tay run rẩy, nói hết sức rụt rè: "Thể tử bị thương quá nặng, thuốc trị thương thông thường khó có hiệu quả, nhất định phải dùng linh dược kích thích sức sống mới có hi vọng. Ta biết trên thảo nguyên Dã Tây có loại hoa gọi là nguyệt dạ liên, nếu dùng để chữa thương sẽ có công hiệu cải tử hoàn sinh. Chỉ có điều nguyệt dạ liên rất hiếm, chỉ mọc trên vách núi cao, đến đêm trăng mới nở để hấp thu ánh trăng, sau một đêm lập tức héo tàn, cực kì khó tìm..."

Bất kể khó tìm cũng phải tìm được. Không đợi thầy thuốc nói xong, Tổng Bách Lý đã đi ra ngoài cửa, quyết đoán hạ lệnh: "Các tướng Hắc Vân kì lệnh, phái tất cả binh lính có thể điều động trong tay các người ra ngoài. Tìm hết các vách núi cao trên thảo nguyên Dã Tây, nhất định phải tìm được nguyệt dạ liên".

Các tướng như gặp đại địch, không khác gì phải tham gia một chiến dịch gian khổ hơn bất cứ khi nào trước đây. Tất cả sắc mặt nghiêm trang, đồng loạt đứng trang nghiêm thi lễ rồi quyết đoán quay đầu đi không nói thêm một câu, vừa đi vừa điểm lại cẩn thận các binh lính trong doanh của mình, tên nào giỏi leo núi, gã nào khinh công tốt...

Loan Loan ngồi trước cửa phủ tướng quân hết sức đáng thương, thỉnh thoảng lại ngó vào trong phủ. Thân phận và địa vị đều thấp kém, cô bé không vào được cổng phủ tướng quân, đành trơ mắt nhìn Lâu Dự bất tỉnh bị khiêng vào trong phủ, cứ quần quanh trước cửa mà trong lòng lo lắng không yên.

Thấy đại phu vội vã chạy tới, đám người Tổng Bách Lý xông vào trong phủ, Loan Loan sốt ruột như trong bụng có dầu sôi, tim gan tí phổi dường như sắp bị đốt thành tro bụi. Không dễ gì tóm được một gia đình chạy ra ngoài bốc thuốc, lại được biết thể tử trọng thương khó trị, gặp nguy trong sớm tối, Loan Loan chết đứng như trời trồng. Đang hoảng loạn cuống cuống định bất chấp tất cả xông vào trong phủ, Loan Loan lại nhìn thấy một đám tướng lĩnh Hắc Vân kì vội vã từ trong phủ chạy ra. Một người mặc đồ thầy thuốc quân y thở hồng hộc đuổi theo phía sau, lớn tiếng kêu to: "Các tướng quân, thời gian không nhiều, chỉ có hai ngày. Trong vòng hai ngày không hái được nguyệt dạ liên thì thể tử nguy mất!"

Bước chân Loan Loan khựng lại. Nguyệt dạ liên?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 9

Cuối thu đầu đông, đại mặc lạnh lẽo, vành trăng lạnh treo lơ lửng giữa khung trời.

Loan Loan gần như treo lơ lửng trên Di Thiên Nhai suốt một đêm, quần áo trên người ướt đẫm sương đêm dính sát vào người, lạnh đến tận đáy lòng.

Nhưng cô bé vẫn không hề nhúc nhích. Đêm nay thảo nguyên Dã Tây bên dưới Di Thiên Nhai ảm ỉ vang trời, vô số quân sĩ Hắc Vân kì tản ra khắp các vách núi trên thảo nguyên, khổ sở tìm kiếm nguyệt dạ liên. Chỉ có Di Thiên Nhai là yên tĩnh lạ thường, không phải quân sĩ Hắc Vân kì quên mất vách núi cao nhất, hiểm trở nhất trên thảo nguyên Dã Tây này mà vì vách núi này quá hiểm yếu, đứng nói là người, ngay cả vợ con cũng khó có thể trèo lên. Một nơi hiểm yếu như vậy, dù có lật tung toàn bộ Hắc Vân kì cũng khó tìm ra một người có thể trèo lên mà không ngã gãy cổ, dù trên Di Thiên Nhai có nguyệt dạ liên thì cũng không ai có thể hái được. Sau khi ngã bị thương hơn mười người, các tướng lĩnh và binh sĩ đành phải than thở ngược nhìn vách núi rồi hậm hực bỏ đi...

Trong phủ tướng quân thành Lương Châu, Tổng Bách Lý trông coi bên giường Lâu Dự, trong lòng nôn nóng như dao cắt lửa thiêu. Đã một ngày một đêm, dốc hết toàn lực Hắc Vân kì vẫn không tìm được nguyệt dạ liên. Các tướng sĩ không cam lòng vẫn còn tiếp tục tìm kiếm trên thảo nguyên Dã Tây suốt đêm khuya. Hơi thở của thể tử đã càng ngày càng yếu ớt, leo lét như ngọn nến trước gió, có thể tắt phụt bất cứ lúc nào.

Nhìn Lâu Dự hôn mê bất tỉnh, Tống Bách Lý cảm thấy miệng lưỡi đắng chát như han gỉ. Bản thân nhận lời phó thác của lão vương gia, nếu lần này thế tử có mệnh hệ gì, ông ta đâu còn mặt mũi về gặp lão vương gia và vương phi nữa? Còn không bằng tự vẫn tại chỗ cho xong.

Đang sầu muộn đến mức hai bên tóc mai ngày càng nhiều tóc bạc, Tống Bách Lý chợt thấy ngọn nến trên bàn lay động, một luồng gió lạnh thổi vào phòng.

"Ai?" Tống Bách Lý biến sắc, lập tức đứng bật dậy. Ai lén mật đến mức nửa đêm dám xông vào phủ tướng quân?

Tống Bách Lý cảnh giác đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy cửa sổ mờ toang, vành trăng lạnh như lưỡi câu ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi bóng cây đu đưa, lại không hề thấy bóng người. Ông ta đóng cửa sổ lại, đi ra cửa gọi lính gác đến hỏi han. Tất cả lính gác đều đáp không thấy có người, ngay cả tiếng mèo kêu cũng không hề có.

Thấy không có gì khác thường, Tống Bách Lý mới yên lòng, xoay người đi vào trong phòng. Đang định đến xem Lâu Dự, ánh mắt ông ta vô tình liếc qua chiếc bàn sách bên cửa sổ, thân hình đột nhiên chết sững. Dưới ánh nến vàng vọt, một đóa hoa sen xanh xán đặt ngay ngắn trên bàn, trên cánh sen còn vương mấy giọt sương trong suốt long lanh, sáng lấp lánh như ngọc.

Nguyệt dạ liên!

Tống Bách Lý vui mừng phát điên, bước vội đến bên bàn mà không dám tin vào mắt mình. Ông ta hết sức thận trọng nâng đóa hoa sen lên, đôi tay bình thường vững vàng như đá tảng không ngờ lại run rẩy không kiềm chế được: "Quân y, quân y!"

Đám thầy thuốc quân y đang ngủ gật trong phòng bên cạnh đột nhiên bừng tỉnh, kéo vạt áo nhúm luống cuống chạy sang bên này, sắc mặt kinh hoàng tốt độ. Tống tướng quân gọi thất thanh như vậy, chẳng lẽ thế tử đã qua đời?

Chạy vào trong phòng, đám thầy thuốc quân y lại nhìn thấy Tống Bách Lý đứng bên giường Lâu Dự, hai tay vô cùng trân trọng nâng một đóa hoa sen trắng nhỏ, trong mắt toàn là kích động và vui mừng. Không ngờ một đêm đã tìm được kì hoa linh dược trong truyền thuyết, Hắc Vân kị thật sự quá tài giỏi.

Mức độ hưng phấn của đám quân y không thua gì Tống Bách Lý. Nguyệt dạ liên chỉ có được tính tốt nhất khi đang nở rộ, nhưng đây lại là điểm khó đạt được nhất. Bình thường dù trăm cay nghìn đắng tìm được nguyệt dạ liên cũng rất khó lập tức mang về đến chỗ bệnh nhân. Một bông nguyệt dạ liên tươi nguyên như thế này đúng là báu vật trong báu vật, cực kì quý hiếm. Đám thầy thuốc hết sức phấn khởi mang đóa hoa sen trắng đi điều chế thuốc. Tống Bách Lý yên tâm hơn nhiều, một đêm căng thẳng lo âu đến lúc này mới được thả lỏng, mồ hôi ướt đầm như hư thoát, đứng bên cửa sổ trầm tư. Người mang nguyệt dạ liên tới kéo thế tử từ cận kề cái chết trở về rốt cuộc là ai?

Mà bất kể người đó là ai thì ít nhất cũng là bạn chứ không phải thù. Không ngờ khinh công lại cao thâm như vậy, ngay cả tai mắt của mình cũng không phát hiện được. Tống tướng quân tự an ủi chính mình, vị kị nhân dĩ sĩ tặng nguyệt dạ liên này chắc chắn có tình nghĩa không tầm thường với thế tử. Nhân duyên và vận may của thế tử đúng là tốt đến cùng cực, ngay cả Diêm vương cũng phải ghen ghét đòi ba phần.

Tống Bách Lý quay ra ngoài cửa sổ ôm quyền, cao giọng cung kính: "Tống Bách Lý thay mặt trăm ngàn tướng sĩ Hắc Vân kị tạ ơn anh hùng tặng thuốc, xin nhận của Tống Bách Lý một lễ".

Ánh đèn chập chồn ngoài cửa sổ, khung cảnh vắng vẻ, không hề có nửa bóng người.

Lần này Lâu Dự bị thương rất nặng, nằm liền hai tháng trên giường bệnh, đến khi bình phục thì trời đã rét đậm.

Trong thời gian này, ngự y trong cung qua lại không ngớt. Vũ Định đế gần như đã chuyển cả ngự y đường đến Lương Châu, lại hạ chỉ khao thưởng ba quân, gia phong thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự làm Định Viễn hầu.

Sự yêu quý của hoàng đế đã quá rõ ràng, đây là ân sủng cao nhất trong triều, cả phủ Lăng Nam vương như ngập tràn hoàng ân. Trên dưới trong triều đều là người khôn khéo, bất kể có kết thân được hay không đều lũ lượt tới phủ hồi han ân cần, các loại quà tặng được đưa đến phủ Lăng Nam vương như nước chảy.

Lăng Nam vương phi biết con trai bị thương nặng, vạn phần đau lòng, ngay hôm hay tin đã định lập tức ra roi thúc ngựa đến Lương Châu nhưng Lăng Nam vương hết sức khuyên can. Thứ nhất là Lương Châu và Thượng Kinh cách xa ngàn dặm, vương phi ra ngoài kinh không phải chuyện nhỏ, phong trần mệt mỏi chạy tới biên tái như vậy không ra thể thống gì. Thứ hai là con trai bị thương dĩ nhiên cha mẹ phải thương, nhưng Lăng Nam vương càng không yên tâm để thế tử đơn thân độc mã đội gió phơi sương đi ngàn dặm.

Lăng Nam vương phi ngàn dặm thăm con không được, vừa khóc vừa nấng vương gia nhà mình một trận toi bồi. Cả nhà chỉ có một đứa con trai bảo bối, từ nhỏ tổng vào Hắc Vân kị đã đánh, lại còn nhấn tâm đầy ải con trai ra tận biên cương. Cuối cùng ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, không thể không tới tận phủ vỗ về.

Không lâu sau, tin tức Lâu Dự dùng nguyệt dạ liên không còn nguy hiểm đến tính mạng được đưa về Thượng Kinh, Lăng Nam vương mới bình tĩnh lại. Để con trai dưỡng thương, bà đưa các loại thuốc bổ như nhung hươu, nhân sâm, linh chi đến Lương Châu cuộn cuộn không ngừng.

Nhưng những chuyện đón đưa đi òn ào náo nhiệt này đều nằm ngoài ánh mắt Lâu Dự. Trong vòng hai tháng này Tống Bách Lý quản Lâu Dự cực nghiêm, tình hình quân đội, sự vụ địa phương, hết thảy đều không cho chàng hỏi đến, khách thăm bất luận là ai đều từ chối khéo. Dù sao hoàng thượng cũng đã mở kim khâu, hạ chỉ "Không cho phép quấy nhiễu thế tử dưỡng thương". Có ngự chỉ cũng như có thượng phương bảo kiếm, cho dù là quan to

miền biên cương như Trần Tây tiết độ sứ đến thăm hỏi cũng bị Tống Bách Lý vừa mềm vừa cứng dùng một chén trà thơm đuổi đi. Vì vậy hai tháng này Lâu Dự sống tương đối an nhàn, nhàn đến mức thấy mình có vẻ như thừa thãi.

Một đêm nọ, một bóng đen chạy vào phủ tướng quân, dáng người nhẹ nhàng phóng khoáng, mũi chân khẽ điểm xuống đất, lướt qua quân sĩ gác đêm không một tiếng động, thành thạo chạy thẳng đến phòng Lâu Dự. Bóng đen vút lên mái nhà, mũi chân móc vào mái hiên, thả người treo ngược. Đang đưa tay định mở cửa sổ ra một khe nhỏ, không ngờ cửa sổ đột nhiên kết một tiếng rồi mở rộng. Lâu Dự cầm một quyển sách ngồi bên cửa sổ, như cười như không: "Buổi tối hôm nào cũng đến nhòm cửa sổ như vậy không mệt à?"

Bóng đen treo ngược trên mái hiên lập tức khựng lại. Tại sao hắn lại biết mình tối nào cũng đến đây? Rõ ràng mỗi lần mình đến thì hắn đều ngủ rất say cơ mà?

Thấy bóng đen đó không có động tĩnh, Lâu Dự cười nắc nẻ: "Còn không mau vào nhà đi? Bên ngoài giá rét căm căm, định để chính mình chết cóng à?"

Bóng đen chần chờ một lát rồi thả người lướt vào trong nhà, còn tiện tay khép hai cánh cửa sổ lại, ngăn cản gió lạnh bên ngoài để con bệnh ốm nặng mới khỏi không lẫn ra ốm tiếp, sau đó vô đầu cười nói: "Ông khỏi rồi à? Vết thương còn đau không?"

Lâu Dự chăm chú nhìn người trước mặt. Hai tháng không gặp, dáng người đã cao hơn một chút. Da dẻ mặc dù vẫn đen sì như cũ nhưng mặt mũi đã trở lại xinh xắn hơn, vẻ non nớt ngây ngô giảm bớt, nhìn mảnh dẻ mịn màng như nụ hoa sen trắng sắp nở, dường như có một chút thay đổi khó nói bằng lời.

Hai tháng nay không phải đánh nhau, cộng thêm cơm nước trong Hắc Vân kỳ rất tốt, với sự giao hảo giữa Loan Loan và nhà bếp, cô bé hoàn toàn không phải lo chuyện ăn uống, không còn cánh màn trời chiếu đất, ăn bữa trưa lại lo bữa tối như trước kia. Ăn no ăn ngon, cô bé con bắt đầu phồng phao, quần áo rét mùa đông mới may đã ngắn.

Thấy Lâu Dự nhìn mình không chớp mắt, Loan Loan khó xử kéo vạt áo hơi ngắn, sờ sờ má mình, hỏi: "Làm gì mà nhìn tôi như vậy? Trên mặt tôi có mọc hoa đâu?"

Còn dễ coi hơn hoa ấy chứ. Lâu Dự trầm nghĩ.

Trên mặt lộ ra một nụ cười cực kì ấm áp, ánh mắt dịu dàng. Lâu Dự thờ dài cảm khái: "Hai tháng không gặp, Loan Loan của ta cao hơn rồi, cũng lớn hơn rồi".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 10

Loan Loan phui tuyết bám trên người, mái tóc vẫn vương đầy tuyết trắng, cười hi hi kéo ghế tới, thoải mái ngồi xuống đối diện Lâu Dự.

Hai tháng nay Loan Loan tối nào cũng đến trèo tường vào nhìn trộm nên đã quá quen với cách bày biện trong phòng, lúc này khách lại lần chủ, tự nhiên không khác gì ở nhà mình, không hề có cảm giác lạ lẫm nào.

Ngươi đứng là không hề khách sáo. Lâu Dự mặc một chiếc áo khoác lông cáo trắng ngồi trên ghế bành, không biết nên khóc hay cười, nói lười nhác: "Góc trên bên phải tủ tường có bánh ngọt, muốn ăn thì tự đi lấy".

Loan Loan nhảy dựng lên, vội vàng chạy đến chỗ tủ tường mở ra xem. Không nhìn được kêu một tiếng, đôi mắt long lanh lấp lánh vui mừng. Một chiếc hộp bất bảo, bên trong đựng đầy bánh đậu xanh, bánh hạt dẻ, bánh đường cuốn, bánh bơ vàng, hương thơm ngọt ngào xông vào mũi. Loan Loan cầm một chiếc bánh bơ lên ném vào miệng nhai ngấu nghiến, thơm mềm ngọt dịu, còn có cảm giác ấm áp. Cô bé ôm hộp bánh ngọt, thoải mái ngồi về ghế, ăn hết sức ngon lành: "Lâu Dự, tại sao ở chỗ ông lại có nhiều bánh ngọt như vậy, mà lại còn nóng nữa".

Hai tháng này ngày nào ngươi cũng đến đây nhìn trộm ta, tưởng ta không biết hay sao? Chỉ có điều trước đây bị thương nặng nên mới mặc kệ ngươi mà thôi. Lâu Dự nhìn Loan Loan ăn ngấu nghiến, đầu mày khòe mắt bắt giác lộ ra nét cười nồng đậm, cảm thấy hả lòng hả dạ hơn bất cứ lúc nào. Sau đó chàng lại buông mắt cười thầm chính mình, vì sao nhìn thấy tiểu quỷ này ăn bánh ngon lành, mình lại cảm thấy vui vẻ hơn cả khi thắng trận?

Không lâu trước, khi vẫn còn nằm trên giường bệnh, Lâu Dự nói một câu muốn ăn bánh ngọt của Thiên Bảo trai ở thành Thượng Kinh. Tin tức này được binh lính ra roi thúc ngựa đưa về Thượng Kinh, Lăng Nam vương phi không hề do dự, lập tức đóng gói luôn người thợ làm bánh tốt nhất Thiên Bảo trai đưa đến Lương Châu ngay trong đêm, nhân tiện còn đưa tới vô số đồ ăn hiếm lạ ở trong thành Lương Châu không mua được. Lâu Dự vui lòng nhận tất, sau đó lệnh cho thợ làm bánh mỗi ngày trước khi đi ngủ đưa một hộp bánh ngọt tới, nhưng chàng lại chưa bao giờ ăn mà chỉ để trong tủ tường, buổi tối hôm sau lại đổi một loạt bánh mới.

Hành động này quá kì lạ, không cần nói Tống Bách Lý, ngay cả thợ làm bánh cũng không nhìn được thăm đoán giả đoán non, mũi tên đó rõ ràng bắn trúng ngực, tại sao thế tử lại giống như bị bắn hông não rồi?

Đâu có ai biết đây là Lâu Dự đang thả dây câu cá lớn, đợi đến ngày tiểu quỷ này tự chui đầu vào rọ.

"Lâu Dự, vết thương của ông khỏi hẳn chưa? Có thể bắn tên được chưa? Có thể cưỡi ngựa được chưa?" Miệng vẫn nhồm nhoàm bánh ngọt, cuối cùng Loan Loan vẫn còn có chút lương tâm, không quên quan tâm đến người đàn ông trọng thương vừa bình phục trước mặt.

Lâu Dự cảm thấy Loan Loan lúc này giống hệt một con mèo con vui vẻ thỏa mãn, cực kì đáng yêu, cười nói: "Nói thêm mấy chữ cũng không mệt đâu. Ăn bánh ngọt của ta mà không biết gọi một tiếng Lâu Dự ca ca, đúng là không biết điều chút nào".

Loan Loan nghe vậy, hết nhìn hộp bánh trong lòng lại nhìn người đàn ông trẻ trung trước mắt, nhớ tới đủ thứ chuyện cùng trải qua với người này, nhớ tới bóng lưng hùng vĩ như núi đứng chặn trước mặt. Đôi mắt chớp chớp, một nụ cười ngọt ngào nở ra trên mặt, hai lúm đồng tiền ẩn hiện bên má, Loan Loan gọi một tiếng không hề thẹn với lòng mình: "Lâu Dự ca ca!"

Tiếng gọi này lọt vào tai, Lâu Dự cảm thấy cảm giác tê dại trong lòng chảy theo dòng máu đi khắp cơ thể, ngay cả đầu ngón tay cũng bắt đầu tê ngứa. Tâm tình cực kì vui vẻ, chàng mỉm cười, vẫy tay với Loan Loan: "Ồ. Loan Loan sang bên này!"

Loan Loan nghe lời đi tới, ngồi xuống nền nhà, vai dựa vào đùi Lâu Dự, má cọ vào chiếc áo khoác lông cáo trắng, mềm mềm, ngứa ngứa, không nhịn được cười thành tiếng.

Lâu Dự cầm cái chén bằng ngọc bích của mình lên đưa tới, nụ cười toàn là chiều chuộng mà không hề biết: "Uống ngụm trà cho khỏi nghẹn. Mấy ngày nay nhà bếp Hắc Vân kị bỏ đồ ăn hay sao mà ăn như hùm như sói thế?"

Loan Loan đỡ cái chén ngọc bích, không cần biết trong chén có gì, lập tức ngửa cổ ừng ực uống cạn rồi hả lòng hả dạ lau miệng: "Cái gì mà đáng thế? Chả ngon tí nào cả".

Đây chính là trà Bích Loa Xuân hoàng thượng ngự ban, sản lượng hàng năm không đến mười cân, quý hơn vàng. Ngươi uống như trâu nhai mẩu đơn, không biết thế nào là thưởng thức mà lại còn chê khó uống? Lâu Dự cười nghiêng ngả, cốc mạnh lên đầu Loan Loan: "Dùng trà Bích Loa Xuân này đồi nguyệt dạ liên của em quả thật không công bằng, khó trách em lại chê bai".

Loan Loan kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Tại sao anh biết?"

Khi đó Lâu Dự ốm nặng sắp chết nhưng dường như chuyện gì cũng không lọt được mắt chàng, tất cả tình hình đều biết rõ, đúng là một kẻ thích lao tâm khổ tứ.

Tại sao ta lại không biết? Trừ ngươi ra, còn ai có thể hái được nguyệt dạ liên? Lâu Dự chăm chú nhìn tên tiểu quỷ trước mắt.

Ta còn biết trong hai tháng ta nằm trên giường dưỡng thương, mỗi ngày đến tầm này buổi tối đều có người cặm khinh công tác tuyệt, không chỉ nhìn trộm qua cửa sổ mà mấy lần còn chui vào phòng sờ trán chẩn chẩn cho ta. Có một lần thậm chí còn gan to hơn trời co ro ngồi ngủ bên giường đến khi trời sắp sáng mới đi...

Nghĩ tới đây, khoe miệng Lâu Dự không khỏi cong lên tạo thành một nụ cười dịu dàng. Hai tháng nay thật sự quá mức buồn tẻ, thế là ngày ngày chàng chờ Loan Loan đến, giả vờ ngủ chờ Loan Loan sờ trán vuốt má mình, nhìn Loan Loan co tròn như mèo con ngủ ngon lành bên giường mình. Đây là chuyện thú vị nhất trong những tháng ngày đau khổ này của Lâu Dự.

Thấy Loan Loan tròn mắt tròn xoe nhìn mình với vẻ nghi hoặc, đôi mắt long lanh nước trong suốt như mắt hươu con bên miệng dính mấy mảnh vụn bánh tó ra hết sức khờ khạo đáng yêu, Lâu Dự cố gắng nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, đưa tay lau vụn bánh bên miệng giúp Loan Loan, nói dịu dàng: "Tham ăn như vậy, ăn nhiều như vậy, tại sao vẫn không béo được chút nào?"

Loan Loan xấu hổ đưa tay lau miệng, có người bên chân Lâu Dự, đưa tay đếm lông cáo trên áo chàng, cúi đầu ngập ngừng nói: "Xin lỗi. Nếu em không quá liều lĩnh thì anh cũng không bị trúng mũi tên đó, không bị thương nặng như vậy".

Nhìn hàng mi thật dài của Loan Loan chớp chớp dưới ánh nến vàng óng, trong lòng Lâu Dự cuộn cuộn một tâm tình lạ lẫm. Chậu than trong phòng cháy rực, nhiệt độ hơi cao, chàng chợt cảm thấy bức rứt khó hiểu.

Đợi hồi lâu không thấy Lâu Dự mở miệng, Loan Loan dần cảm thấy đau lòng, gắng gượng cười nói: "Anh giận em thật à?"

Lâu Dự vẫn không thèm nhìn.

Loan Loan mím chặt môi, buồn bã cúi đầu.

Lâu Dự thở dài không nói lời nào, ngồi xuống đất dang tay ra ôm chặt Loan Loan vào lòng, giọng nói vừa thương vừa giận: "Vì sao lại lên đi hái nguyệt dạ liên? Vách núi hiểm trở như vậy, nhờ đâu ngã xuống thì làm thế nào?"

Sự buồn bã xốt xa trong lòng Loan Loan bỗng dung tan thành mây khói. Cô bé nhỏ giọng nói: "Chính em đã hại anh bị thương. Hơn nữa hái nguyệt dạ liên cũng không phải chuyện khó khăn gì".

Lâu Dự hơi bất đắc dĩ: "Ai nói là em hại chứ? Em đã cứu hai mẹ con Hồ nhi, còn kéo anh về từ trong tay Diêm vương. Sau này nếu còn nói như vậy nữa là anh sẽ đánh mông đấy".

Sau khi trọng thương mới bình phục, gương mặt gầy gò trắng xanh của Lâu Dự càng tỏ ra góc cạnh rõ ràng. Loan Loan dựa vào lồng ngực rộng rãi ấm

áp của chàng, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ quen thuộc, vừa cảm động vừa yên lòng, khẽ ừ một tiếng, nói: "Em thu lại lời nói trước kia. Ngoại hình anh rất dễ coi, dễ coi giống như tía em vậy".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 11

Giọng Loan Loan ngọt ngào êm ái, thân hình nhỏ nhỏ co tròn trong lòng Lâu Dự như một con thú nhỏ bị thuần phục, vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Cách quần áo, Lâu Dự vẫn có thể cảm nhận được xương bả vai gầy gò của Loan Loan, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trái tim đập loạn xạ như đánh trống, thịch thịch thịch thịch...

Hoa đèn lếp lếp, trong phòng phút chốc sáng bừng rồi lại lờ mờ u ám. Bên ngoài hoa tuyết bay tán loạn, va vào nhau sần sật. Đêm tuyết nghe tiếng gió bao giờ cũng có cảm giác cô quạnh triền miên. Lúc này hai người ngồi ôm nhau, bầu không khí ấm áp kì diệu.

Lâu Dự ời là Lâu Dự, rốt cuộc là người bị sao vậy? Gương mặt Lâu Dự ửng hồng, chàng hít sâu một hơi, vòng tay ôm Loan Loan lúng túng buông ra: "Giờ em mới biết ngoại hình anh dễ coi à? Sau này không cho phép liều lĩnh mạo hiểm nữa, nhớ chưa?"

Loan Loan ngoan ngoãn gật đầu, ngược mắt lên nhìn lại giắt bản mình, vội vàng đưa tay sờ trán Lâu Dự: "Sao mặt anh đỏ như vậy? Sốt à? Vết thương lại đau à?"

Lâu Dự nhanh tay bắt được bàn tay Loan Loan, cố ý ho mấy tiếng: "Khụ khụ, anh không sao. Trong phòng sao tự nhiên nóng như vậy nhỉ?"

Không hề khách khí đẩy Loan Loan ra khỏi ngực, thế tử Lăng Nam vương anh minh thần võ lần đầu tiên trong đời nói chuyện lắp bắp: "Nóng quá. Em.. em.. em.. ngồi sang bên kia".

Bây giờ trời đang rét đậm, bên ngoài băng đóng ba thước, hơi lạnh thấu xương. Trong phòng mặc dù có chậu than nhưng cũng làm gì đến mức nóng như thế? Loan Loan tròn tròn mắt không rõ nguyên do, thấy sắc mặt Lâu Dự hết đỏ lại xanh, cô bé chợt nghĩ đến một lí do. Chắc chắn là di chứng của mũi tên đó, sức đề kháng giảm quá mạnh, đang khỏe mạnh vô cùng thoáng cái đã trở nên yếu ớt mong manh như vậy. Trong lòng Loan Loan càng thêm áy náy. Mặc dù vòng tay Lâu Dự cũng ấm áp, có thể yên tâm dựa vào như vòng tay tía, nhưng Lâu Dự đã bị thương nặng, mình không thể gây thêm phiền phức được. Cô bé lưu luyến quay lại ngồi lên ghế, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Lâu Dự ca ca, Hắc Văn kị thật sự không nhận nữ binh à?"

Lâu Dự vẫn còn đang hồi tưởng tâm tình kì lạ trong lòng vừa rồi, thuận miệng đáp: "Không nhận".

Một đám đàn ông xung phong đánh trận, tự dung kếp một phụ nữ thì còn ra thể thống gì nữa? Chỉ nghĩ đã thấy kì cục.

Loan Loan cắn môi, thầm than may mắn. Cảnh Thác Bạt Đương Đương khóc nức nở hôm trước lại hiện lên trước mắt, cô bé không nhìn được hỏi tiếp: "Anh lúc nào cũng hung ác với phụ nữ như vậy à?"

Lâu Dự không hề ngẩng đầu lên: "Phải xem người đó là ai".

Loan Loan thấp thòm trong lòng, do dự một lát rồi hỏi rụt rè: "Nếu như... Em nói là nếu như, nếu như em là con gái thì anh còn tốt với em như bây giờ không?"

Bất kể em là trai hay gái, anh đều muốn bảo vệ em trong lòng bàn tay, không để em phải chịu một chút tổn thương hay áy náy nào.

Ý nghĩ lập tức xuất hiện này rõ ràng và chân thực đến mức chính bản thân Lâu Dự cũng giật mình kinh hãi. Lại nhìn Loan Loan ôm đầu gối ngồi trên ghế, đôi mắt trong suốt như ngọc lưu li vô tội nhìn mình, Lâu Dự càng cảm thấy hết sức hổ thẹn. Loan Loan là một cậu bé không hiểu thế sự, mình sao có thể có ý nghĩ lạ lùng quái gở như vậy được?

"Tại sao anh không nói?" Thấy Lâu thế tử lạnh lùng kiêu ngạo lộ ra vẻ ngờ ngẩn trước đó chưa từng có, Loan Loan thầm nghĩ người này chẳng lẽ đầu óc bị thương thật? Tại sao sắc mặt, lời nói, việc làm đêm nay đều kì lạ như vậy?

Như bị người khác nhìn trộm bí mật giấu tận đáy lòng, Lâu Dự thẹn quá hóa giận, phát mạnh tay như muốn đánh bay những ý nghĩa hoang đường trong đầu, nói lớn tiếng: "Nhảm nhí! Em làm sao lại là con gái? Không được hỏi những câu ngu xuẩn như vậy".

Chỉ hỏi thử một câu mà thôi, làm gì phải căng thẳng như vậy? Loan Loan áy náy le lưỡi, vờn vai nói: "Lâu Dự ca ca, hôm nay em ngủ ở đây được không?"

Hai tháng nay đêm nào cũng vượt tường rình trộm ngủ không đủ, lúc này Loan Loan đã buồn ngủ díp mắt. Trong phòng ấm áp như xuân, chăn đệm nhẹ mềm thơm nức, thoải mái hơn chuồng ngựa lạnh như hầm băng của cô bé nhiều.

Không ngờ Lâu Dự tái mặt, buột miệng nói: "Không được".

Muộn thế này rồi, trời thì lạnh, doanh trại cách phủ tướng quân rất xa, chẳng lẽ còn bắt ta phải dùng khinh công bay về? Đứng là không có tình người. Loan Loan nhìn chần ảm bồng bênh như mây, làm sao còn có thể đi được nữa? Cô bé chơi xấu cời giày tất, phi thân trên giường chui ngay vào chăn ảm. Người mùi đàn hương quen thuộc, cả người thoải mái đến mức xương cốt cũng phải mềm ra, cô bé hạnh phúc lú lo: "Đồ keo kiệt, ngủ một giấc thì có làm sao chứ?"

Thậm chí còn ngoan ngoãn nằm dịch vào trong, vỗ chỗ trống bên ngoài: "Anh ngủ ở đây. Giường rộng thế này không chật chút nào. Ngủ cùng nhau càng ảm chứ sao?"

Ba chữ ngủ cùng nhau lọt vào tai, da đầu Lâu Dự tê dại như bị điện giật. Chẳng cố gắng khống chế đầu óc không nghĩ đến những chuyện tà ác, tức giận hôn hển đi tới định lôi cô Loan Loan dậy, lại phát hiện tiểu quý này đã ôm gối ngủ say, khóe miệng vẫn giữ nụ cười ngọt ngào. Hình như mơ thấy gì đó, Loan Loan chậm rãi trở mình, vạt áo trượt xuống một chút để lộ hõm vai lõm sâu và xương quai xanh nhỏ nhắn. Không giống da mặt đen thui, da dẻ trên người tiểu quý lại trắng mịn như đậu phụ, cực kì mềm mại.

Bàn tay Lâu Dự chợt dừng lại cách cổ áo Loan Loan ba tấc. Chàng tròn mắt há mồm, nhất thời lại không nỡ dời mắt đi, một số hình ảnh tươi đẹp không ngừng hiện lên không thể nào kiềm chế nổi.

Dừng!

Đây là Loan Loan! Minh coi nó như em ruột, có những ý nghĩ lộn xộn này thì có khác gì súc sinh?

Lâu Dự cảm thấy mình sắp phát điên, hai mươi năm trời chưa hề động lòng với phụ nữ, lại thua chạy ngàn dặm trước một thằng nhóc đang lớn. Chẳng lẽ mình đúng là dạng cắt tay áo, có sở thích long dương như Triệu Vô Cực và Lưu Chính đã nói?

Nghĩ đến khả năng này, Lâu Dự cảm thấy chỗ trùng tên lại tái phát, trong đầu như nổ tung, có thể ngắt xiú bất cứ lúc nào. Chàng đi hai vòng trong phòng như con thú bị nhốt, miệng không ngừng lầm bầm: "Minh coi Loan Loan là huynh đệ. Minh coi Loan Loan là huynh đệ..."

Tâm tình ổn định hơn một chút, quay lại nhìn Loan Loan ngủ ngon, Lâu Dự run run đưa tay kéo chăn lên đắp kín người Loan Loan, không dám nhìn thêm, thổi tắt ngọn nến rồi quay đầu chạy trốn chết.

Nửa đêm, trong thư phòng phủ tướng quân đột nhiên vang lên một tiếng than thở. Các quân sĩ gác đêm ngoài cửa đưa mắt nhìn nhau. Hôm nay thế tử uống nhầm thuốc gì mà phòng mình không ngủ, lại chạy đến ngủ trong phòng sách, còn hạ nghiêm lệnh không cho đến gõ cửa phòng mình? Ngủ trong thư phòng cũng được, lại còn thờ ngắn than dài cả đêm không dứt. Đây, lại tiếp tục rồi. Thế tử dạo này thái độ khác thường, hành vi quái dị, đúng là không hiểu ra sao.

"Không thể!" Lâu thế tử trùm chăn kín đầu trong phòng sách đột nhiên lật chăn ra, hung hăng đá chăn sang bên cạnh, ào nào ngồi dậy. Thôi long dương? Cắt tay áo? Minh thân là thống soái Hắc Vân kỳ, tay nắm trăm ngàn binh mã, tuyệt chiêu liên châu tiễn uy chấn thiên hạ, phóng ngựa có thể đạp trắng đuôi sao, vung đao có thể lấy thủ cấp thượng tướng địch. Trên đời này tìm đâu ra một kẻ cắt tay áo uy mãnh như vậy?

Thế tử Lăng Nam vương dừng át ba quân đau khổ nôn nóng vò đầu bứt tóc, ra sức tìm lí do chứng minh mình không phải người cắt tay áo.

Nhưng vì sao lúc nhìn thấy Loan Loan, trong lòng mình lại có một tình cảm đậm chồi nảy lộc, không hiểu sao cứ thích nhìn Loan Loan, nghe Loan Loan nói, dù nhìn Loan Loan ăn bánh cũng cảm thấy rất dễ coi.

Trước mắt lại hiện lên hõm vai và xương quai xanh với độ cong mềm mại, Lâu Dự chán nản nhắm mắt, hùng hổ lắc đầu, dường như muốn gạt bỏ tất cả những hình ảnh cấm trẻ em này ra khỏi đầu.

Loan Loan là một cậu bé!

Lâu thế tử kêu thảm một tiếng, ngã thẳng tấp xuống giường, tuyệt vọng kéo chăn trùm kín đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 12

Mấy ngày nay thế tử hết sức lạ lùng, đây là nhận thức chung của tất cả mọi người.

Lúc Cẩm Tú hầu hạ dùng cơm, thế tử không nói câu nào nhìn Cẩm Tú chăm chăm, đến tận lúc Cẩm Tú thấy da đầu tê dại, lòng tơ dưng đứng mới thôi. Sau đó thờ dài một tiếng vô cùng đau buồn, gạt bát đĩa bỏ đi.

Lúc các tướng tập họp thương thảo việc quân, thế tử lại nhìn chăm chăm đám đàn ông hào sảng này. Dưới ánh mắt sáng rực của thế tử, các tướng lĩnh

đỏ mồ hôi lạnh rùng rùng, rùng mình hết lần này tới lần khác. Một hồi lâu sau mới mỉm cười kì lạ, phát tay áo bỏ đi.

Thế tử thường xuyên nổi giận vô cớ, nguy hiểm như một quả pháo đại có thể nổ bất cứ lúc nào. Chuyện lạ lùng nhất là hai ngày trước thế tử còn yêu cầu Lưu Chính dẫn đến lầu xanh một chuyện... Lưu Chính cả kinh rơi cầm xuống đất, kéo Tống Bách Lý ra một góc, bật khóc nước nớc. Tống tướng quân, trạch đề ngọn đa, sáo áp mặt nước, thế tử thông suốt rồi, cuối cùng đã thông suốt rồi...

Tống Bách Lý suốt đêm múa bút viết thư gửi về phủ Lăng Nam vương trong thành Thượng Kinh bằng đường quân dụng tám trăm dặm khẩn cấp: "Mùa đông khắc nghiệt, xuân còn chưa tới, thế tử lại khác hẳn trước kia, như tháng ba trăm hoa khoe sắc, nước chảy in bóng đào tơ..."

Lăng Nam vương phi nhận được thư vui mừng khôn xiết. Tam thiếu gia nhà Liễu hầu vừa sinh một thằng cu khấu khinh, mấy hôm trước vừa làm tiệc đầy tháng, khách khứa đều là quý nhân trong triều, không khí trong phủ Liễu hầu vui mừng tấp nập. Tiểu công tử mập trắng đáng yêu, một đám phu nhân tranh nhau treu chọc. Lăng Nam vương phi thích hết cỡ, ôm riết không chịu buông tay.

Thấy Lăng Nam vương phi thích thằng bé như vậy, Liễu hầu phu nhân treu chọc, sao không bảo thế tử mau sinh một đứa. Vốn là một câu vô tâm lại đâm trúng chỗ đau của Lăng Nam vương phi. Mặt mày buồn bã về phủ, nghĩ đến con trai mình trần thủ biên cương, quan ải nghèo khổ, chinh chiến hiểm ác. Trong lúc vương tôn công tử nhà khác ăn chơi cả ngày, treu hồng ghẹo lục thì con trai mình lại dãi dầu gió bắc, tuyết đọng chinh y. Đã sắp đến tuổi hai mươi, dù tướng mạo, võ nghệ hay quan tước đều đứng hàng đầu kinh thành, nhưng cả ngày chỉ yêu binh thư chiến lược, chỉ thích bạt kiếm giương cung, hoàn toàn không hiểu phong tình, gương mặt lạnh lùng và miệng lưỡi cay độc không biết đã dọa chạy bao nhiêu khuê tú. Nhìn Liễu hầu phu nhân tuổi tác tương đương mình mà đã có cháu trai để bế, Lăng Nam vương phi đúng là vừa thèm muốn lại vừa thờ than.

Vốn cho rằng con trai mình đầu óc gỗ du không điều khắc được, nhận được lá thư này của Tống Bách Lý khác nào trời mưa phùn liên miên đột nhiên ló rạng mặt trời, Lăng Nam vương phi sao có thể không mừng rỡ vạn phần?

Trong lúc mọi người đều hết sức vui mừng vì thế tử đi dạo lầu xanh, Lâu thế tử lại cảm thấy mấy ngày nay cực kì bức bối muộn phiền, gian nan vất vả hơn cả khi đối mặt với ngàn vạn quân địch.

Tận lực quan sát Cẩm Tú, lại phát hiện hoàn toàn không có một chút hưng phấn và rung động nào như khi đối mặt với Loan Loan. Chẳng lẽ mình thật sự không có cảm giác gì đối với phụ nữ, chỉ thích đàn ông? Đúng là vừa buồn vừa giận, lòng đau dạ xót, Lâu Dự suýt nữa bị chính mình làm tức giận đến mức ôm liệt giường hai tháng nữa.

Hôm sau lại nhìn tướng lĩnh trong quân, gã nào cũng cao ráo rắn rỏi, cốt sắt leng keng, cực kì nam tính. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không có một chút dịu dàng thương mến nào tự động sinh ra trong lòng như lúc đối mặt với Loan Loan. Thở phào một hơi, thì ra mình cũng không thích đàn ông. Đêm hôm đó Lâu Dự ngủ tương đối yên giấc.

Cứ thế lặp đi lặp lại, xoắn xuýt dây dưa, còn hao phí thể lực hơn đánh một trận công thành chiến, hai mắt chẳng mấy chốc đã thâm quầng.

Để chứng minh mình không có sở thích long dương, Lâu Dự còn lần đầu tiên đi dạo lầu xanh. Vương tôn công tử, thế gia đệ tử trong thành Thượng Kinh chưa từng đến lầu xanh quả thực còn quý hiếm hơn cả hãn huyết bảo mã, Lâu Dự chính là một trong số đó.

Hôm đó thế tử Lăng Nam vương chưa từng thấy việc đời vào lầu xanh Thúy Liễu viên lớn nhất thành Lương Châu, gọi cô nương Thúy Ngọc xinh đẹp nhất lầu. Thấy thế tử đích thân tới, Thúy Ngọc như mơ, vui vẻ luống cuống tay chân, vội dùng đến chiêu bài kiểm com, hát hai bài sở trường nhất, giọng hát du dương véo von không dứt. Kết quả là Lâu thế tử nghe chán ngắt, miệng ngáp không ngừng.

Nói đùa à? Loan Loan hát quân ca dù sai nhịp nhưng vẫn còn dễ nghe hơn bài hát xa hoa uốn éo đó một trăm lần.

Chán chường nghe xong bài hát, uống hai chén trà thơm, lâu thế tử thậm chí còn chẳng buồn sờ tay cô nương người ta đã mở đường về phủ.

Đêm hôm đó trong mơ toàn là những lúc đồng tiền vui vẻ của Loan Loan, Lâu thế tử trần trọc trở mình, ngủ không ngon giấc.

Một hôm khác, tuyết ngừng rơi, trời xanh thẳm, bầu trời trong suốt không một gợn mây. Mấy ngày không nhìn thấy tiểu quý đó, đúng là nhớ thật. Lâu Dự định đi xem Loan Loan, nhưng lúc vừa ra khỏi cổng lại đột nhiên dừng bước, thờ dài một tiếng, quay lại thư phòng.

Ngoài cửa sổ tuyết trắng quỳnh xanh đẹp không sao tả xiết, người nhìn lại chỉ thấy bức bối trong lòng. Muốn đọc sách nhưng trong lòng lại cáu kỉnh không yên. Trãi giấy luyện chữ nhưng cả tay lẫn mắt đều nặng nề, tâm tình nôn nao khó nhịn.

Bứt rứt khó chịu đi qua đi lại mấy lượt trong thư phòng, chợt thấy Lưu Chính ngoài cửa bẩm: "Thế tử, thời tiết đẹp thế này, các anh em đang đánh mã cầu ngoài thao trường. Triệu Vô Cực dẫn đầu thám báo doanh đầu với tiên phong doanh, hai bên đều không phục, muốn mời thế tử đến làm trọng tài nên nhờ thuộc hạ đến hỏi ý thế tử".

Lâu Dự đang khó chịu trong lòng, nghe thấy đánh mã cầu liền cảm thấy hứng thú. Thôi thì mặc xác cái gì mà thói long dương, tất cả tạm thời gạt sang một bên, dứt khoát đi đánh một trận cầu thoải mái cho ra mồ hôi. Sau khi thương thế bình phục mình vẫn còn chưa hoạt động gân cốt trận nào từ tẻ. Lâu thế tử tâm tình không tốt, muốn tìm việc gì đó để làm nên lập tức nhận lời, thay một bộ áo chên màu đen, bưng bưng phần chân dẫn Lưu Chính đi thẳng đến thao trường. Trên thao trường, các quân sĩ thám báo doanh và tiên phong doanh đang đấu như chơi trâu, xung quanh đứng đầy binh lính xem náo nhiệt.

Đánh mã cầu là môn thể thao truyền thống của Hắc Vân kì, mỗi bên cử ra năm người, người tham gia thi đấu ngồi trên lưng ngựa, dùng búa dài bằng đồng dài chừng ba thước đánh bóng, đánh bóng vào cầu môn đối phương là thắng trận. Các động tác di chuyển né tránh, giành bóng tấn công đều khảo nghiệm thuật cưỡi ngựa và kĩ xảo của đôi tay cầu thủ. Tiên phong doanh và thám báo doanh là hai doanh có kĩ thuật tốt nhất trong Hắc Vân kì, xưa nay đối đầu có thắng có thua, thắng thua không chênh lệch bao nhiêu. Vừa rồi cầu thủ mã cầu giỏi nhất của thám báo doanh bị đối phương đánh rơi xuống

ngựa, ngã tặc cổ không đầu được nữa. Vốn hai bên đưa ra hết lực lượng tinh nhuệ mới ngang sức ngang tài, giờ đây thám báo doanh tự nhiên thiếu một cầu thủ giỏi.

Trước đó hai bên đều thắng một trận, bắt phân thắng bại, tiên phong doanh la hét đầu tiếp trận cuối cùng phân định thắng thua. Triệu Vô Cực đưa mắt tìm kiếm trong doanh mấy lượt mà vẫn không tìm được người nào trình độ tương đương đồng đội vừa mới bị thương, xem ra trận này sẽ không đánh nổi. Triệu Vô Cực then quá hóa giận, dẫn đội đến lí luận với đối phương, yêu cầu đối phương bỏ bớt một người, chuyển từ năm đấu năm xuống còn bốn đấu bốn. Đối phương đâu chịu nghe theo, người dẫn đầu đội bóng tiên phong doanh nhìn lướt qua đám binh lính chen chúc xem náo nhiệt xung quanh, chỉ một bóng người nhỏ nhắn trên đỉnh cột cờ: "Triệu Vô Cực, bọn ta đồng ý cho người gọi nó vào đội. Nó cưỡi ngựa cực giỏi, năm đấu năm các người cũng không thiệt".

Triệu Vô Cực nhìn theo, thấy Loan Loan hào hứng bám trên đỉnh cột cờ. Cột cờ cao vút chỉ có Loan Loan dám trèo lên mà không sợ ngã gãy cổ, vì vậy tự nhiên trở nên cực kì nổi bật giữa thảo trường chen chúc.

Triệu Vô Cực sáng mắt lên. Đúng vậy, đừng nói thám báo doanh, dù là trong toàn bộ Hắc Vân kỵ cũng không thể tìm được người nào cưỡi ngựa giỏi hơn tên nhóc này. Kỵ thuật mạnh mẽ vô địch, cộng thêm thân pháp linh hoạt và ánh mắt sắc bén vì luyện đao từ nhỏ, Loan Loan chính là một cầu thủ mã cầu bẩm sinh.

Thấy Triệu Vô Cực định lôi tiểu quỷ này nhập bọn, các cầu thủ khác trong thám báo doanh không hề có ý kiến gì, tất cả đều gật đầu như đập tỏi. Cảnh tượng Loan Loan đứng trên lưng ngựa phi nước đại giữa thảo nguyên đại mạc trước kia quả thực đã làm khiếp sợ tất cả mọi người. Trong lòng những cao thủ cưỡi ngựa này, Loan Loan không phải một tiểu mã phu mà là một cao thủ có thể đứng cùng đội ngũ với họ.

Lúc Lâu Dự chạy tới thì thấy Loan Loan với vẻ mặt ngơ ngác đang bị Triệu Vô Cực cưỡng chế kéo lên lưng ngựa, không nói một lời nhét chiếc búa đồng vào tay: "Từ giờ trở đi người chính là một người của đội ta".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 13

Loan Loan bị kéo vào đội bóng với vẻ mặt ngơ ngác, nhìn chiếc búa đồng trong tay, giọng nói ngơ ngàng: "Nhưng tôi chưa đánh cái này bao giờ, không biết đánh".

Triệu Vô Cực phát tay cực kì tự tin: "Chuyện này thì có gì khó? Đánh bóng vào gôn là ghi được điểm. Trong vòng một nén hương bên nào ghi được nhiều điểm hơn là thắng".

Các quân sĩ thám báo doanh đồng thanh hô to: "Loan Loan cố lên! Loan Loan cố lên!"

Hình như cũng không phải khó lắm.

Nghe thấy tiếng reo hò cổ vũ rung trời của quân sĩ xung quanh, Loan Loan cũng cảm thấy hào hứng, háo hức nắm chặt chiếc búa đồng, lại buộc dải lụa màu đỏ Triệu Vô Cực đưa cho quanh đầu. Cô bé ghim ngựa kéo cương, cùng mấy đồng đội khác xếp thành một vòng tròn, giờ cao búa đồng lên gõ vào nhau, hô to một tiếng: "Cố lên!"

Đã nói không gặp, giờ lại gặp nhau, vừa thấy bóng người kia là ánh mắt đã không rời đi được nữa.

Lâu Dự thầm vui vẻ trong lòng, bước lên đài cao, phát vật áo bào ngồi xuống ghế tướng quân đặt giữa đài, ánh mắt như dính chặt vào bóng người nhỏ bé bên dưới. Thấy Loan Loan búng búng phấn chấn, tươi cười vui vẻ, hai mắt hưng phấn gần như phát sáng, trong lòng Lâu Dự lại rất là bất mãn. Máy ngày nay trong lòng rối như tơ vò, tận lực tránh mặt không gặp, đau khổ khó chịu cực kì. Thế mà tiểu quỷ này lại có vẻ rất thoải mái, không có một chút gánh nặng tâm lí nào, hình như còn béo lên một chút. Sự đau khổ này chẳng lẽ chỉ có một mình chàng phải chịu đựng hay sao?

Lưu Chinh đứng bên cạnh Lâu Dự, cảm dùi trống gỗ một tiếng trống trận. Từng một tiếng, tiếng trống chấn động tứ phương, thảo trường đang ảm ỉ vang trời lập tức yên tĩnh lại.

Lưu Chinh vận khí hô to: "Đánh mã cầu nhất quyết phải công bằng. Thám báo doanh và tiên phong doanh luôn luôn không chịu phục đối phương, để các người khởi xảy ra tranh chấp, hôm nay ta đã mời thế tử đến làm trọng tài phán xét. Trọng tài đã định thắng thua là bất cứ ai cũng không được phép dị nghị. Bên thua phải thị bô để được ban thưởng, mời mọi người một bát canh thịt nóng hổi. Mọi người thấy thế nào?"

"Tốt!" Có chuyện vui để xem, lại có canh thịt ăn miễn phí, chẳng lẽ vẫn còn không tốt? Tiếng vỗ tay vang dội như pháo nổ trên thảo trường, kéo dài hồi lâu không dứt.

Lâu Dự thò chân đá Lưu Chinh một cước, liếc mắt một cái, ý là mình cũng phải xuống đánh một trận, làm trọng tài thì có quái gì hay ho?

Lưu Chinh vẫn nhớ rõ lời dặn của Tổng tướng quân. Ai để thế tử động võ, ta sẽ đánh gãy chân kẻ đó. Tổng tướng quân có danh xưng nho tướng lúc nói

lời này lại nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn không còn phong độ. Đây đâu phải dặn dò nhún nhủ? Rõ ràng chính là quân lệnh mà! Đã có nghiêm lệnh như vậy, Lưu Chính dù có ăn tim gấu gan báo cũng không dám để Lâu Dự xuống đánh bóng.

Hắn quay xuống dưới coi như không nhìn thấy, lại tiếp tục lớn tiếng: "Theo quy củ, mời trọng tài tuyên bố bắt đầu thi đấu".

Đám binh lính dưới thao trường hò hét rung trời chuyển đất, các lều trại phụ cận nghe tiếng động lại có rất nhiều cái đầu thò ra. Vô số lính tráng thừa thái tình lực không có nơi phát tiết hai mắt sáng rực chạy ra, trong đó còn có không ít là đô úy hiệu úy. Ngay cả trung lang tướng Hầu Hành Tiền của tiên phong doanh và trung lang tướng Lỗ Chí Túc của thám báo doanh cũng nghe tin chạy tới, từng người trợn mắt đứng trong đội ngũ doanh mình, xắn tay giậm chân, hò hét cổ vũ không hề có hình tượng.

Tình cảnh đã âm ỉ như vậy, Lâu Dự cũng ngại xắn tay áo lôi một cầu thủ xuống để tự mình ra trận. Không có cơ hội thể hiện phong thái uy vũ một bóng định thắng thua của thế tử Lăng Nam vương, Lâu Dự thoáng nhìn Loan Loan, cực kì tiếc nuối phát áo đứng dậy, đi tới trước đài, đưa mắt lướt nhìn quanh thao trường, trầm giọng nói: "Chỉ luận hơn thua, không quyết thắng bại. Chạm đến là dừng, không được chấn thương".

Nói xong chàng cầm dùi trống, gõ mạnh vào chiếc chiêng đồng bên cạnh tuyên bố bắt đầu trận đấu.

"Cheng..."

Trận đấu bắt đầu.

Một quả bóng da trâu nhồi đầy lông vũ được đội trưởng hai đội chum búa đồng giờ lên không trung. Nghe tiếng chiêng vang lên, hai người nhẹ nhàng thu búa, quả bóng da rơi thẳng xuống đất.

Quân sĩ hai bên tham gia thi đấu lập tức thúc ngựa, luồn lách xông lên, di động né tránh, lớn tiếng hò hét, điều khiển ngựa đuổi theo quả bóng rồi dùng búa đánh bóng.

Toàn bộ hai bên đều mặc quân phục màu đen, chỉ có dải lụa màu đỏ hoặc xanh lam buộc quanh đầu để phân biệt đội ngũ. Màu đỏ là thám báo doanh, màu lam là tiên phong doanh.

Hai doanh thi đấu quyết liệt, quả bóng da trâu lăn tròn giữa vó ngựa, đổi hướng theo từng nhát búa đồng. Đây là kỹ binh tinh nhuệ, lúc này người ngựa hợp nhất, động như vượn chuyền, đi như nước chảy, linh hoạt đan xen, dẫn bóng qua người, động tác tràn ngập vẻ đẹp mạnh mẽ.

Giữa những ngày trời đông giá rét tuyết dày ba thước, đám trai tráng này lại đều chỉ mặc áo chên mỏng manh không hề sợ lạnh, chỉ một lát đã ướt đầm mồ hôi, thúc ngựa đến đâu hơi nóng trắng nhờ bay lên trên đầu đến đó.

Loan Loan không cười đại Hồng. Vua ngựa hoang quá mức dũng mãnh, không thích hợp cho một trận đấu thế này. Nhờ đâu đang đấu quyết liệt, đại Hồng lại nổi nóng tung chân đá bay hoặc đánh bật những con chiến mã khác thì hồng бет. Mặc dù không phải đối tác đại Hồng quen thuộc nhưng Loan Loan vẫn di động linh hoạt không hề ảnh hưởng. Với kỹ thuật của mình, cô bé có thể khống chế bất cứ con ngựa nào. Nhưng đây là lần đầu tiên đánh mã cầu, ngay cả cây búa đồng cũng không biết cảm thế nào, càng khỏi phải nói đến những động tác khó hơn như truy cản, nhận bóng, né tránh, yểm hộ, phối hợp. Cô bé chỉ có thể chạy bừa theo sau lưng Triệu Vô Cực, trận đấu đã diễn ra một hồi lâu mà vẫn chưa chạm bóng được lần nào, vẻ chán nản dần hiện ra trên mặt.

Triệu Vô Cực thấy thế liền nảy ra một ý. Vừa lúc bóng đến chỗ hắn, hắn dùng búa đồng hất lên, đánh quả bóng bay thẳng về phía Loan Loan, hô to: "Loan Loan, đỡ lấy!"

Loan Loan phản ứng cực nhanh, giờ búa lên đỡ bóng. Cô bé đã luyện đao nhiều năm, thủ pháp khéo léo, cổ tay khẽ hạ xuống giảm bớt đà bay của quả bóng. Quả bóng da quay tròn trên đầu búa của Loan Loan mà không rơi xuống đất.

Hai quân sĩ thất lộ xanh lao về phía Loan Loan, Loan Loan ghim ngựa chuyển hướng, khống chế bóng chạy như điên. Cùng lúc đó Triệu Vô Cực cũng thoát ra khỏi vòng vây, ghim ngựa đứng lên, vó ngựa hất lên một đám cát bụi ngăn cản hai quân sĩ đội xanh này, hô to: "Yểm hộ Loan Loan!"

Lại có mấy quân sĩ đội đỏ chạy xéo tới ngăn cản những cầu thủ đội xanh đuổi theo hoặc lao tới chặn đường Loan Loan.

Loan Loan bị vướng đường chạy, quả bóng từ đỉnh búa đồng rơi xuống. Cô bé không kịp hạ búa xuống đỡ bóng, đành phải rút chân khỏi bàn đạp, nằm ngửa người xuống lưng ngựa. Mũi chân nhỏ nhắn khẽ hất lên đá quả bóng lên cao, Loan Loan lại lập tức ngồi dậy giờ búa ra đỡ quả bóng lần nữa, ngựa không dừng vó chạy như điên, không dừng lại một giây đồng hồ nào.

Một loạt động tác liền mạch linh hoạt, uyển chuyển như một điệu múa. Kỹ thuật siêu đẳng làm tất cả quân sĩ đứng xem đều hò reo khen ngợi vang trời, ngay cả Lâu Dự cũng sáng mắt lên, vó đùi thật mạnh, gầm lên một tiếng: "Tốt!"

Bầu không khí trên thao trường sôi trào đến đỉnh điểm, Loan Loan lại như không hề nghe thấy, chỉ tập trung tinh thần nhìn cầu môn cách đó không xa, thúc ngựa chạy như sao băng vút ngang trời.

"Loan Loan, Loan Loan, chờ đã..." Triệu Vô Cực phía sau sốt ruột gọi to. Lúc này Loan Loan đang tập trung toàn bộ tinh thần vào cầu môn trước mặt, đâu có tâm tư để ý đến Triệu Vô Cực. Cô bé thúc ngựa chạy thẳng tới trước cầu môn, chiếc búa đồng khẽ hất lên, quả bóng da vẽ một đường cong đẹp mắt trên không trung rồi bay thẳng vào lưới.

"Vào rồi! Vào rồi!" Loan Loan hưng phấn hét to, gương mặt đỏ bừng vì kích động. Cô bé quay ngựa lại chạy về định đập tay với đồng đội ăn mừng, lại

phát hiện các đồng đội của mình đều lộ vẻ mặt tự nhiên, không hề có biểu hiện gì hưng phấn.

Bầu không khí trên thao trường đông cứng trong nháy mắt rồi tiếng cười ngặt nghèo không thể kìm nén lập tức vang lên khắp nơi. Hầu Hân Tiễn cười nghiêng ngả suýt nữa ngã xuống đất. Lỗ Chí Túc sắc mặt xanh mét nhìn hân, khao khát đá cho hân một cước, cả giận nói: "Cười cái gì mà cười, thằng khốn nhà ngươi cứ cười đứt ruột mà chết đi!"

Loan Loan ngơ ngác nhìn về phía Triệu Vô Cực: "Các ông làm sao thế? Bóng vào cầu môn rồi mà sao vẫn không vui?"

Về mặt Triệu Vô Cực như người táo bón, xanh trắng đan xen, mấy chữ như len qua kẽ răng bật ra ngoài: "Đánh vào nhầm cầu môn rồi!"

Thì ra Loan Loan đã đánh bóng vào cầu môn đội mình.

Tiên phong doanh không đánh mà thắng, ghi được một điểm. Đội trưởng đội xanh hết sức phấn khởi chạy vội tới bên cạnh Loan Loan, chỉ hận không thể ôm Loan Loan lên hôn liền mấy cái: "Loan Loan, làm tốt lắm! Không hổ là người của tiên phong doanh chúng ta, cái cằm nằm vùng cũng tinh thông hết sức!"

Loan Loan khó xử đứng giữa sân bóng, nhìn các đồng đội cúi đầu ủ rũ, gục đầu áy náy không dám trả lời.

Trên đài cao, Lâu Dự nhìn thấy gương mặt đang sáng bừng của Loan Loan thoáng cái đã héo rũ như lá cây gặp sương muối. Chàng buông mí mắt trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên đứng lên, cởi chiếc áo khoác da chồn đen, nói: "Đánh một trận nữa. Lần này ta và Loan Loan một đội, hai người khiêu chiến toàn bộ tinh nhuệ của tiên phong doanh và thám báo doanh".

Nội lực của Lâu Dự rất hùng hậu, âm lượng rõ ràng không lớn nhưng lại át hết tiếng huyền não rung trời, truyền tới tất cả mọi vị trí trên thao trường.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 14

Lưu Chinh cực kì hối hận. Tại sao lại mời thế tử đến đây làm gì? Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, loại người tinh lực dư thừa, chỉ hận không thể phá trời như Lâu Dự nằm trên giường bệnh hai tháng đã là nhân nại cực hạn. Giờ đây có cơ hội gần gần gần cốt, Lâu Dự sao có thể bỏ qua được. Mình đúng là đầu óc bả đậu.

Thấy Lâu Dự lắc cổ tay, xoay vai đi xuống thao trường, kéo lại cũng kéo không nổi, Lưu Chinh khóc không ra nước mắt, vội quay đầu chạy đi tìm Tổng Bách Lý. Lúc này cũng chỉ có Tổng tướng quân mới có thể khuyên được Lâu Dự.

Thấy thế tử đích thân vào sân, trên thao trường lập tức vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc. Sóng âm mãnh liệt chấn động doanh trại tân binh doanh gần đó, bức tường đất bao quanh doanh trại bong ra một lớp đất.

Có binh lính lành lợi dắt ngựa đến cho Lâu Dự. Lâu Dự lên ngựa chạy tới bên cạnh Loan Loan. Thấy vẻ mặt Loan Loan vẫn buồn bực ảm ức, chàng không khỏi cười nói: "Biết anh là ai không? Cao thủ mã cầu số một của Đại Lương, từ khi xuất đạo tới nay chưa bao giờ thua trận".

Lâu thế tử luôn luôn âm trầm lúc này lại hoạt bát hiếm thấy, vỗ ngực an ủi Loan Loan: "Đừng buồn nữa. Anh với em một đội, bảo đảm sẽ đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy".

Loan Loan mím môi, nói lưỡng lự: "Nhưng em sẽ làm anh vương tay vương chân mất".

Đều là đàn ông, đám sĩ quan đó mím môi chỉ khiến người ta buồn nôn, tại sao Loan Loan mím môi lại tỏ ra đáng yêu như vậy?

Lâu thế tử cảm thấy tim đập nhanh hơn, nói ảo não: "Vương tay vương chân cái gì? Em cưỡi ngựa giỏi hơn mấy gã kia nhiều. Huống hồ còn có anh ở đây, chẳng lẽ em không tin anh à?"

Sự tín nhiệm của Loan Loan đối với Lâu Dự là phát ra từ phế phủ, xuất phát từ chân tâm. Thấy Lâu Dự nói tự tin như vậy, cô bé cũng có dũng khí hơn, nín khóc nhoeo miệng cười: "Được! Có anh ở đây rồi, chắc chắn có thể thắng trận".

Lâu Dự cười nhạt, nói chậm rãi: "Là có chúng ta ở đây!"

Bên kia Triệu Vô Cực và đội trưởng tiên phong doanh căng thẳng như gặp đại địch, chụm đầu bàn bạc lên danh sách thi đấu. Một đội năm người, hai người bọn họ chắc chắn là phải vào sân, ba người còn lại sẽ được lựa chọn từ hai đội vừa thi đấu.

Những người này vốn đã là cao thủ cưỡi ngựa, bây giờ lại chọn ra cao thủ trong cao thủ, năm người trong đội hoàn toàn có thể được gọi là đội mã cầu tinh nhuệ nhất của Hắc Vân kỵ.

Triệu Vô Cực nhìn quanh, cảm thấy tương đối hài lòng với tố chất của các đồng đội. Một tổ hợp như vậy, dùng nói là Hắc Vân kỳ mà có là toàn bộ Đại Lương cũng vẫn giữ chắc ngôi đầu. Bất kể ngự lâm quân, cấm quân, kì môn quân, vũ lâm vệ hay long vũ vệ đều không tìm được một đội ngũ xuất sắc và cân bằng như vậy. Đây chính là một đội bóng mà mỗi thành viên đều xuất sắc như thần.

Mà bên này chỉ có hai người Loan Loan và Lâu Dự. Hai đấu với năm, đúng là không biết lượng sức mình.

Thấy đối phương binh cường mã tráng, mạnh mẽ oai phong, Loan Loan khó tránh khỏi lo lắng trong lòng. Lâu Dự lại cười ngửa đứng giữa sân bóng, khoe miệng khẽ nhếch lên, không hề dè dặt.

"Cheng..."

Tiếng chiêng đồng vang lên, quân sĩ làm trọng tài lớn tiếng tuyên bố bắt đầu trận đấu. Hai chiếc búa đồng đang giữ quả bóng da của Triệu Vô Cực và Lâu Dự đồng thời thu lại. Lâu Dự hành động nhanh hơn, xoay búa đập khê vào quả bóng. Quả bóng vẽ một đường vòng cung trên không bay về phía cầu môn đối phương. Lâu Dự ngay lập tức thúc ngựa chạy theo, chiếc búa đồng khéo léo đưa lên móc quả bóng lại. Quả bóng xoay tít trên đỉnh búa đồng, một đám cầu thủ đối phương lao tới như sói như hổ. Lâu Dự kéo cương nghiêng người, điều khiển ngựa lao ra khỏi vòng vây từ một góc độ cực kì xảo quyệt rồi lớn tiếng gọi Loan Loan: "Chèo về góc tây bắc!"

Loan Loan nghe lời giục ngựa chạy tới góc tây bắc vừa kịp lúc quả bóng da bay tới nơi. Cô bé vươn tay dùng đầu búa đỡ được quả bóng. Một cầu thủ đối phương chạy tới chặn đường, một búa đập thẳng về phía quả bóng da trên đỉnh búa của Loan Loan.

Tay Loan Loan mềm mại như cuống sen, nhẹ nhàng đưa lên, động tác cực kì đẹp mắt. Quả bóng lăn xuống dọc theo cán búa, rơi xuống trên vai Loan Loan. Cô bé hơi nhún vai, đà lăn của quả bóng liền bị hóa giải.

"Hay lắm!" Thấy thân pháp của Loan Loan thật sự tuyệt vời, các quân sĩ đứng xem toàn bộ đều lớn tiếng khen ngợi.

Lâu Dự đã lao ra khỏi vòng vây, thúc ngựa chạy đến phía sau Loan Loan. Hai người dường như có thần giao cách cảm. Loan Loan hoàn toàn không cần quay lại mà chỉ khẽ hất vai đẩy quả bóng lên không trung, lại đưa búa đồng đập nhẹ đẩy quả bóng về phía sau.

Lâu Dự bật cười ha ha, chiếc búa đồng đưa tới nhẹ nhàng đỡ được quả bóng. Chàng không dừng lại một nhịp nào, lập tức dẫn bóng qua người, chạy thẳng đến cầu môn đối phương. Toàn bộ các quân sĩ bên kia bị Lâu Dự hút theo, từ các phương hướng lao tới bao vây đánh chặn. Tuy nhiên Lâu Dự cười ngửa quá tài, tốc độ cực nhanh, gạt cương thúc ngựa kịp thời lao qua khe hở cuối cùng trước khi năm người đối phương vây kín.

Áp lực bên phía Loan Loan giảm mạnh. Thấy Lâu Dự đang vội thúc ngựa vẫn liếc mắt về phía mình, cô bé hiểu ý giục ngựa chạy như bay về phía trước.

Thấy Lâu Dự ngày càng đến gần cầu môn, Triệu Vô Cực bất chấp tất cả lao thẳng tới trước mặt Lâu Dự, hùng hổ lao vào như một con trâu bướng bỉnh. Lâu Dự không giảm tốc độ, hai người hai ngựa đều lao thẳng tới cực nhanh. Đúng lúc hai người sắp lao vào nhau thì hai con chiến mã đồng loạt hí dài. Triệu Vô Cực nghiêng người, Lâu Dự ghim cương, hai con ngựa cùng nhảy lên cao bảy tám thước.

Đầu ngựa của Lâu Dự vừa vọt tránh được móng ngựa của Triệu Vô Cực. Người còn đang ở trên không trung, Lâu Dự đã vung tay đánh quả bóng về phía Loan Loan đang lao vội tới, hô to: "Loan Loan, nhận bóng!"

Nhảy lên, né tránh, chuyển bóng, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, nhịp nhàng ẩn ý làm mọi người hoa cả mắt.

Oa! Các quân sĩ đứng xem đều xôn xao, màn biểu diễn vừa rồi đúng là quá đặc sắc.

Tiếng kêu thán phục còn chưa dứt, Loan Loan đã tung người nhảy lên khỏi yên ngựa, mũi chân vẽ thành một đường cong dài trên không trung đá thẳng vào quả bóng da.

Chát! Quả bóng bị đá vào lưới. Gần như đồng thời, Loan Loan từ không trung hạ xuống lưng ngựa, ngồi vững vàng không hề ngã nghiêng.

Toàn trường đột nhiên yên tĩnh lại. Tuyệt không biết đã bắt đầu rơi xuống từ khi nào, mặt đất đã quét dọn sạch sẽ lại được phủ thêm một lớp tuyết trắng mỏng manh.

"Hay lắm!" Sau một chốc yên lặng ngắn ngủi, tiếng hò reo như sấm đột nhiên vang vọng khắp trường. Các quân sĩ được chứng kiến một pha ghi bàn đặc sắc, hưng phấn nắm tay nhau, lớn tiếng hô tên hai người để phát tiết sự kích động trong lòng: "Thế tử uy vũ! Loan Loan uy vũ! Thế tử uy vũ! Loan Loan uy vũ!"

Loan Loan quay lại nhìn Lâu Dự. Lâu Dự đã ghim cương dừng ngựa đứng yên một chỗ, trên vai vương đầy bông tuyết li ti, tinh thần phấn chấn, cao giọng cười khen: "Loan Loan làm tốt lắm! Chúng ta thắng rồi!"

Loan Loan hồi tưởng lại cảnh tượng tung người sút bóng ghi bàn vừa rồi, trong lòng vui sướng khó có thể diễn tả, khoe miệng chậm rãi cong lên thành một nụ cười rạng rỡ. Hai má lúm đồng tiền thấp thoáng giữa những bông tuyết rơi rơi như đoá sen hé nở, băng thanh ngọc khiết, đẹp không sao tả xiết.

Ánh mắt Lâu Dự xuyên qua màn tuyết, nhìn Loan Loan chăm chú như mê như say.

Chợt có một bông tuyết bay vào mũi chiến mã của Loan Loan. Cánh mũi chiến mã phập phồng, nó hắt hơi một cái thật mạnh rồi đột nhiên tung vó dựng thẳng người lên.

Lúc này mã phu vừa tới đất ngựa, không ngờ con ngựa đột nhiên đứng thẳng lên. Mã phu hoảng sợ đặt móng ngồi bệt xuống đất. Hai móng chân trước to bằng miệng bát từ trên cao đập xuống, chỉ một chớp mắt nữa sẽ nện thẳng xuống ngực mã phu.

Trong tình thế cấp bách, Loan Loan chỉ kịp quát một tiếng lanh lảnh, ghì chặt dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, mạnh mẽ dùng sức người kéo thân ngựa lệch sang bên một chút. Móng sắt chiến mã đập xuống đất tạo thành một hố sâu trên mặt đất phủ tuyết trắng ngay sát bên đầu mã phu. Mã phu sợ mất hồn mất vía nhưng lại không mất một sợi tóc nào, còn Loan Loan thì bị quán tính mạnh mẽ quăng ra ngoài, đập mạnh cả người xuống đất.

Toàn bộ sự việc diễn ra quá nhanh, mọi người không sao ngờ được, tất cả đều sợ hãi hét lên. Lâu Dự hoảng sợ tái mặt, xoay người xuống ngựa rồi vội vã lao tới, vừa ôm lấy Loan Loan vừa mở miệng hét to: "Quân y!"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 15

Lương Châu giá rét, tuyết rơi một mạch mấy ngày liền, đất vàng lạnh buốt cứng như sắt thép, cú ngã này không khác gì đập thẳng người vào thép tấm. Hơn nữa Loan Loan chỉ mặc quân phục gọn gàng mỏng manh, vị trí xương bả vai đã có máu thấm ra, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Lâu Dự cảm thấy vết máu này cực kì nhức nhối, dường như người bị thương là chính mình. Thường ngày luôn luôn bình tĩnh ung dung, lúc này chàng lại hoàn toàn hoảng loạn, đau lòng cuồng quýt quát lên: "Còn không mau đi gọi quân y!"

Mặt Loan Loan trắng bệch, tay nắm chặt vạt áo Lâu Dự, vùng vẫy từ chối: "Không cần, không cần gọi đại phu. Em không việc gì, anh không được gọi đại phu đến".

Lâu Dự nổi cáu ôm chặt lấy Loan Loan, cá giận nói: "Đã thế này rồi mà vẫn còn cố chấp. Phải để đại phu xem xem, đừng để xương bả vai sinh tật, sau này không vận sức được thì có khóc cũng không kịp".

Loan Loan cuồng lên, nắm chặt vạt áo Lâu Dự, nói giận dỗi: "Không cần đại phu, không cần đại phu! Anh dám gọi đại phu đến, em... em... em... sẽ không chơi với anh nữa".

Thấy Loan Loan bị thương, hơi thở rối loạn, lại còn làm nũng không khác gì con gái, trái tim Lâu Dự lập tức mềm mại như bông. Không biết từ bao giờ, mỗi lúc đối mặt với tiểu quý này là lại không thể nào nhẫn tâm được. Tất cả sát phạt quyết đoán đến trước mặt Loan Loan lại trở thành dịu dàng dung túng.

Chàng không muốn làm gì trái ý Loan Loan khiến tiểu quý này không vui, cho dù chỉ là một chút. Nhưng... nhưng... Loan Loan rõ ràng là một cậu bé!

Lâu Dự từ một lần nữa khinh bỉ chính mình, chán nản thờ dãi một tiếng, vòng tay bế thân hình nhỏ nhắn của Loan Loan lên: "Tốt tốt tốt! Không gọi đại phu. Em theo anh về phủ tướng quân để anh bôi thuốc cho em. Như thế được chưa?"

Loan Loan kinh hãi, ra sức vùng vẫy trên tay Lâu Dự: "Không đến phủ tướng quân, không cần anh bôi thuốc cho em. Trong phòng em có thuốc trị thương tía em để lại, cần bôi thì tự em bôi, anh không cần giúp em. Bây giờ anh đưa em về luôn đi!"

Lâu Dự sợ Loan Loan ngã xuống, cánh tay siết chặt vào người cô bé đang không ngừng vùng vẫy, nhưng sợ mình siết quá chặt làm Loan Loan đau nên lại phải nới lỏng ra một chút: "Được rồi được rồi, tất cả đều nghe lời em. Em đừng động nữa, cẩn thận không ngã xuống lại bị thương nặng hơn".

Triệu Vô Cực đang chạy vội đi tìm quân y lập tức phanh gấp, con ngựa suýt nữa rơi xuống đất. Người này là ai vậy? Là thế tử chinh chiến sa trường, không giận vãn ụy của chúng ta đó sao?

Ngã ngựa là chuyện quá bình thường trong quân đội. Nhớ lần trước định thuận phục đại Hồng, Triệu Vô Cực đã ngã liền một mạch mười chín lần, răng cũng suýt nữa gãy mất mấy cái, thế tử thậm chí còn không hề nhú mày. Hôm nay mặc dù Loan Loan ngã mạnh nhưng ở trong quân đội thì vết thương này thật sự không có gì to tát. Có phải mỹ nhân gót sen tha thướt trong kinh thành đâu mà dễ dàng trọng thương như vậy?

Lâu Dự bế Loan Loan cực kì cẩn thận như ôm một con búp bê bằng gốm dễ vỡ, sai bước vừa đi vừa dỗ dành: "Đau lắm đúng không? Đau quá thì cứ nói, đừng cố chịu đựng làm gì. Chảy mấy giọt nước mắt anh cũng không cười em đâu. Nào nào, cho em mượn vạt áo lau nước mắt này. Em cứ việc dùng, đừng khách khí".

Mấy vị trung lang tướng nghe mà sửng sốt. Trong mắt bọn họ, thế tử vốn là một thiên thần. Bất kể giữ ai hay là chinh phạt, tài thao lược hay cười ngựa bắn cung, tính cách hay tài năng, lòng dạ hay đối nhân xử thế đều là long phượng trong loài người. Không ngờ hôm nay thế tử lại biến thành một người khác hẳn. Trước mắt bao người, thế tử bế một người đàn ông trên tay, không coi ai ra gì, sự thương xót chờ che toát ra từ đáy lòng, hiện rõ trên mặt không hề che giấu. Mặc dù người đàn ông này còn chưa lớn, vẫn còn là một cậu bé con nhưng dù sao cũng vẫn là nam giới. Cảnh tượng này thật sự quá mức kinh hãi khiến mọi người trợn mắt roi cầm.

Thế tử ơi là thế tử, ngài đối với phụ nữ luôn luôn kính nhi viễn chi, tàn nhẫn tuyệt tình, giờ đây lại hết mực yêu thương một cậu bé, chẳng lẽ ngài thật sự có

sở thích đặc thù trên phương diện đó?

Mấy tướng lĩnh đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn trong lồng ngực những người khác.

Loan Loan mặc dù được điều vào tiền phong doanh, nhưng sau khi Lâu Dự ngất xỉu, tất cả mọi người đều lo sợ cuống cuồng, không có người nào nhớ đến chuyện điều động này. Chính Loan Loan cũng không muốn chuyển đến tiền phong doanh, ở chen chúc với một đám đàn ông, vì vậy đến nay cô bé vẫn ở ngôi nhà tranh bên cạnh chuồng ngựa.

Sau khi được Lâu Dự bế về nhà, Loan Loan không hề khách khí đuổi thế tử Lăng Nam vương ra ngoài bất chấp sự kháng nghị mãnh liệt và sự tức giận già bộ của chàng, rõ ràng là được chiều quá thành ra kiêu ngạo.

Thấy Loan Loan cắn chặt răng, gương mặt đỏ bừng, đập chân đuổi người, Lâu Dự thật sự không biết phải làm thế nào. Lại không thể nhẫn tâm đánh mông Loan Loan một trận, Lâu Dự đành phải bực dọc dằn dò mấy câu vô thưởng vô phạt như không được cử động mạnh, phải chú ý dưỡng thương, sau đó ầm ức ra về.

Đêm đến, tuyết rơi dày hơn, bay lác rác đầy trời như lông ngỗng, chỉ một thời gian ngắn đã đọng thành một lớp dày trên mái hiên. Lâu Dự như con lừa kéo cối xay, đi qua đi lại gần một trăm vòng trong phòng sách.

Cầm Tú bưng khay trà đứng bên cạnh, chỉ nhìn mà cũng thấy mỏi mắt. Đã thay trà nóng ba lần mà thế tử không uống ngụm nào, chỉ sốt ruột đi qua đi lại không ngừng. Thế tử làm sao vậy? Lúc đánh bộ lạc Thổ Dục Hồn hàng ngàn lều trên thảo nguyên Dã Tây cũng không thấy thế tử nôn nóng bất an như vậy.

Thấy tuyết càng rơi càng dày, cuối cùng Lâu Dự cũng dừng bước, dặn dò Cầm Tú: "Tất cả thuốc trị thương hoàng thượng ngự ban lần trước đều lấy ra đây. Bánh ngọt người của Thiên Bảo trai mới làm lấy nhiều một chút, toàn bộ đóng hộp".

Cầm Tú làm việc rất nhanh. Chưa cháy hết nửa nén hương, thuốc trị thương và bánh ngọt đã được đóng hộp cho vào bao đặt ngay ngắn trên bàn. Mấy hộp bánh ngọt còn dùng vải bông bọc chặt để tránh tản hết hơi nóng.

Lâu Dự xách bao, hài lòng đi ra ngoài: "Chuẩn bị ngựa, ta phải ra ngoài một chuyến".

Cầm Tú nhìn tuyết bay trắng trời bên ngoài, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Thế tử vừa mới bình phục vết thương, bên ngoài gió mạnh tuyết dày, thế tử lại định đi đâu?

Mặc dù muốn khuyên can vài câu, nhưng sự dạy dỗ chu đáo của phủ Lăng Nam vương khiến Cầm Tú biết rõ bất cứ lúc nào cũng phải làm cho chủ nhân hài lòng. Lúc này thấy thế tử quyết đoán như khi xác định chiến lược công thành chiếm đất trước ba quân, tâm tình hết sức thoải mái, Cầm Tú biết điều không nói thêm lời nào, chỉ nhanh nhẹn ra ngoài chuẩn bị ngựa, lại khoác chiếc áo choàng lông cáo trắng lên người Lâu Dự.

Vừa bước ra cửa lại nhớ đến chuyện gì đó, Lâu Dự quay lại nói: "Đúng rồi, chuẩn bị một hai sọt than ngân sương thượng hạng".

Cầm Tú vâng lệnh đi làm. Hai sọt than ngân sương được treo hai bên môn Truy Phong. Con thần câu đáng thương lúc này lại rất giống một con ngựa của người bán hàng rong, thoạt nhìn hết sức khôi hài.

Thấy mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Lâu Dự hài lòng bấm yên lên ngựa. Cầm Tú đưa mắt nhìn bóng dáng thế tử biến mất trong tuyết trắng mịn mờ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Rốt cuộc người nào có thể diện lớn đến mức thế tử Lăng Nam vương giữa đêm khuya phải đưa than trong tuyết như vậy?

Lâu Dự đón gió rẽ tuyết, ra roi thúc ngựa, thẳng tiến đến chuồng ngựa trong đại doanh Hắc Vân kị.

Vốn đã cắn răng cố dằn lòng không đi thăm, nhưng chỉ quản được chân mình chứ không quản nổi trái tim.

Tuyết càng rơi càng lớn, trong chuồng ngựa chắc đã lạnh như hầm băng. Trời thì rét thế này, không biết vết thương của tiểu quý thế nào rồi, có ngoan ngoãn bôi thuốc hay không? Có sốt hay không? Có lặng lặng khóc thầm hay không?

Càng nghĩ càng bất an, hôm nay nếu không đến thăm một lần, chỉ sợ cả đêm sẽ trần trọc không sao ngủ được.

Nửa đêm gió tuyết đầy trời, thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự đã khốn khổ dằn vặt mấy ngày cuối cùng cũng tìm lại được sự quyết đoán sát phạt khi lãnh binh chốn sa trường. Bất kể Loan Loan là nam hay nữ, từ giờ phải dán một tờ giấy lên trán tiểu quý này: "Thuộc sở hữu của Lâu Dự, đề nghị chớ quấy rầy".

Chàng nhất định phải có được người này. Cho dù là kẻ cắt tay áo thì cũng đã sao? Trong thiên hạ này, Lâu Dự ta chỉ cắt tay áo cho một người duy nhất là Loan Loan!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 16

Chuồng ngựa cách đại doanh Hắc Vân kị khoảng hai dặm đường, bình thường ít có người qua lại. So với đại doanh đèn đuốc sáng choang, chuồng ngựa như một chiếc thuyền nan bên cạnh chiến hạm to lớn, tỏ ra cực kì lạnh lẽo quanh hiu giữa đêm mưa tuyết.

Truy Phong không hồ là thần câu, vó ngựa tung bay, đạp tuyết lao nhanh, chỉ mất thời gian ăn bữa cơm đã vượt qua đại doanh. Xa xa trông thấy phía chuồng ngựa có ngọn lửa đèn dầu nhỏ như hạt đậu, ánh sáng lơ mơ ảm đạm trong đêm đen tuyết rơi như một ngọn đèn hải đăng trên biển cả mịt mờ, dù chấp chờn yếu ớt lại ấm áp lòng người.

Lâu Dự trên đường nóng lòng như lửa đốt, thúc ngựa chạy như điên, nhưng càng đến gần lại càng chần chừ do dự. Cách chuồng ngựa còn có hai dặm đường, chàng bắt đầu cho Truy Phong chạy chậm lại. Sợ Loan Loan nghe thấy tiếng vó ngựa, mình còn chưa đi đến cửa đã bị Loan Loan đuổi đi, đến lúc còn cách một dặm đường, Lâu Dự liền xuống ngựa đi bộ.

Vỗ vỗ cổ Truy Phong cho nó đi tìm nơi tránh tuyết, Lâu Dự cất thuốc trị thương vào trước ngực áo, tay cầm túi bánh, thi triển khinh công chạy về phía ngôi nhà tranh.

Khinh công thi triển đúng là đạp lên tuyết mà không để lại vết chân, nhẹ nhàng không một tiếng động, nhanh chóng lướt đến ngoài cửa sổ dưới mái hiên mà không kinh động người trong phòng một chút nào. Lâu Dự cười thầm chính mình. Đường đường một Định Viễn hầu, thế tử Lăng Nam vương, không ngờ lại làm chuyện nhìn trộm qua cửa sổ giống như một thiếu niên động tình nửa đêm đến khuê phòng thiếu nữ. Nếu người khác biết được chắc chắn sẽ cười đến rụng răng.

Lắc đầu gượng cười tự giễu, Lâu Dự nhẹ nhàng hé cửa sổ ra, đưa mắt nhìn vào trong nhà và đột nhiên sững sờ như hóa đá.

Ánh đèn trong phòng leo lét ảm đạm. Trong ánh sáng vàng dịu, một bóng người đã trút nửa áo, vai lưng để trần, mái tóc dài như thác nước buộc hững hờ bên cổ. Hõm cổ rất sâu, xương quai xanh nhỏ nhắn như ẩn như hiện, cực kì dịu dàng dưới ánh đèn.

Ầm! Lâu Dự như bị sét đánh, đầu óc ầm ầm rung động, vô thức nhắm mắt lại quay đầu bước đi.

Vừa mới xoay người, bước chân Lâu Dự đột nhiên khựng lại. Như có một tia chớp rạch ngang trời, chàng cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đột nhiên nổ tung. Hai mắt tròn trũng, Lâu Dự sững sờ tại chỗ không dám tin vào mắt mình. Người... người trong nhà đó... là ai?

Thế tử Lăng Nam vương anh minh thần võ lộ vẻ ngây ngốc tròn mắt há mồm trăm năm khó gặp, miệng há rộng một hồi lâu không ngậm lại được.

Không thể, nhất định là mình đã nhìn lầm.

Lắc lắc đầu để định thần lại, Lâu Dự hít sâu một hơi, quyết định quay lại nhìn cho rõ ràng.

Hết sức thận trọng tới gần cửa sổ, chàng đưa mắt nhìn vào trong nhà. Người trong nhà quay lưng về phía chàng, đang nghiêng đầu, tay cầm thuốc mỡ gian nan bôi lên vết thương trên vai.

Khuôn mặt nghiêng nghiêng như cánh sen, cái cằm nhọn cong cong đẹp đẽ, đôi mắt trong trẻo như nước suối ngàn.

Chẳng phải Loan Loan thì ai?

Lâu Dự thất hồn lạc phách, tim đập như sấm, lòng bàn tay nóng bỏng, suy nghĩ quay cuồng như nước thủy triều. Những đau khổ dằn vặt trước đó không cánh mà bay, trong lòng vừa vui mừng như điên vừa cực kì hối hận.

Loan Loan là con gái!

Loan Loan không ngờ lại là con gái!

Mình đúng là một con lợn, không ngờ lại phát hiện muộn như vậy. Còn cắt tay áo nữa! Cắt cái đầu nguoi!

Dưới ánh đèn, người trong nhà để lộ xương bả vai mỏng manh, da dẻ trên lưng mịn màng trơn bóng như hạnh nhân đậu phụ, một vết thương đỏ máu nổi bật trên vai cực kì nị hoặc, nụ hoa sắp nở trước ngực như ẩn như hiện.

Lâu Dự cảm thấy hai hồn bay đi qua thiên linh cái, sáu vía tăn mất dưới lòng bàn chân, hoảng hốt hoang mang nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, bối rối thừa thãi vận đủ mười thành công lực, đạp tuyết vô ngần, gần như là chạy trời chết.

Chạy một hồi dài đến tận bên ngoài đại doanh Hắc Vân kị mới dừng lại, Lâu Dự vốc một vốc tuyết lên xoa mặt, cảm giác nóng bỏng như nướng chín tim gan mới dịu bớt.

Chàng đứng ngây ngốc trên tuyết suy nghĩ một hồi, đỏ mặt tía tai, vừa hoảng hốt hoang mang vừa vui mừng vô hạn. Cảm giác trong lòng hỗn loạn không thể diễn tả như nồi canh hạt tiêu đun sôi rồi lại thả một nắm đường trắng vào.

Hít một hơi khí lạnh thật sâu, luồng khí lạnh như băng chạy thẳng lên trán, tâm tình cuối cùng cũng dần ổn định. Lúc này Lâu thế tử mới phát hiện, vừa rồi vút mũi quăng giáp chạy cuống cuống, túi bánh ngọt trong tay chẳng biết đã ném đi đâu, chỉ có hộp thuốc trị thương vẫn còn cất kỹ trước ngực, ấm áp dễ

chịu.

Nhưng lúc này dù thế nào cũng không có dũng khí quay lại gặp Loan Loan nữa.

Lâu thể tử giữ thuốc trị thương, đứng sững sờ trên tuyết, không biết phải làm sao. Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, chàng nhớ tới một chuyện tương đối quan trọng. Đưa mắt quan sát địa hình, Lâu Dự nhanh chóng phán đoán xác định một điểm chốt chặn trên đường từ đại doanh đến chuồng ngựa. Chỉ cần gác ở nơi này, cho dù là một con chim cũng đừng hòng bay vào chuồng ngựa trước mắt chàng.

Trải chiếc áo khoác lông cáo trắng xuống tuyết, bất chấp mình vừa bình phục vết thương không chịu được giá rét, Lâu Dự bình thân ngồi xuống tuyết nhắm mắt dưỡng thần.

Tuyết bay là tà như bông, chỉ một lát sau trên người chàng đã phủ đầy tuyết trắng. Tuyết rơi dày đặc trên đầu, bám vào lông mày, xa xa nhìn lại giống như một người tuyết, hòa làm một với trời đất mênh mông trắng xóa.

Lâu Dự khoanh chân ngồi dưới đất, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, nội tức như nước lưu động tròn tru trong kinh mạch, vận hành một tiểu chu thiên, cảm thấy thân thể nhẹ nhàng ấm áp, khoan khoái vô cùng, mặc dù băng tuyết trắng trời cũng không cảm thấy lạnh.

Nguyệt dạ liên quả nhiên có công hiệu chữa thương thần kì, chẳng những kinh mạch vỡ vụn và nội tức tán loạn được chữa trị hoàn hảo, nội lực trong huyết tuyết son sau thất lung cũng tràn trề, thậm chí còn có dấu hiệu căng tràn hơn trước.

Nghĩ đến người mạo hiểm đội gió phơi sương hái nguyệt dạ liên cho mình chữa thương, trong lòng vừa đau xót vừa ấm áp. Lại nhớ đến quá trình tình cờ gặp gỡ rồi quen biết Loan Loan, Lâu Dự càng cảm thấy duyên phận kì diệu, dường như mọi chuyện đều đã được sắp xếp.

Trời cao đã đưa Loan Loan đến bên người mình, chàng sao có thể để cô bé chạy đi được nữa?

Bình tĩnh lại sau một thời gian vui mừng khôn xiết vì phát hiện Loan Loan là con gái, thế tử Lăng Nam vương lại khôi phục sự tỉnh táo tự nhiên bình thường, khóe miệng lộ ra nụ cười không kiềm chế được.

Nắm mắt suy nghĩ thời gian hai nén hương, chợt nghe thấy tiếng tuyết động bị giẫm lên kéo kẹt từ xa xa truyền đến. Âm thanh này rất nhỏ, lẫn trong tiếng tuyết rơi sần sật gần như không thể nghe thấy. Nhưng Lâu Dự lúc này tai thính mắt tinh, tinh thần tỉnh táo, tiếng đạp tuyết vừa xa vừa nhỏ nhưng vẫn truyền vào tai chàng rất rõ ràng.

Lông mày nhíu lại, Lâu Dự chậm rãi đứng lên, thầm nghĩ: "Quả nhiên đến rồi".

Hai con gà nướng, ba chiếc chân giò, bốn bình rượu trắng, một sọt than củi, một túi thuốc trị thương. Rất nhiều đồ xách trên tay, lúc này Thác Bạt Hồng Đạt không khác gì một nàng dâu về thăm nhà mẹ đẻ.

Buổi chiều hần đi luyện tập cùng tân binh doanh, buổi tối về doanh trại mới được biết Loan Loan ngã ngựa bị thương. Hần nổi giận lôi đình, suýt nữa xông tới thám báo doanh đánh cho mấy tên đánh mã cầu đó một trận. May mà Trần Thiên Kỳ biết tính hần cực cần nên đã thu mất thanh hắc thiết đại đao, lại sai hai thập phu trưởng ngày ngày trông coi cẩn thận không để cho hần gây sự. Thấy Thác Bạt Hồng Đạt nổi giận lao đi, hai thập phu trưởng bất chấp nguy hiểm tính mạng, xông lên ôm chặt lấy hần.

Hai bên giằng co một hồi lâu, cuối cùng chờ được đến lúc Trần Thiên Kỳ chạy tới. Trần Thiên Kỳ chửi mắng một trận như dội nước vào đầu, đích thân trông coi Thác Bạt Hồng Đạt thực hiện hình phạt chống đẩy hai trăm cái, chạy quanh thao trường năm mươi vòng.

Thác Bạt Hồng Đạt khỏe như trâu, hình phạt này chỉ là chuyện nhỏ, có điều lại quá mất thời gian. Đến lúc lòng như lửa đốt thực hiện xong hình phạt thì sắc trời cũng đã tối.

May mà Hắc Vân kị mặc dù hay dùng hình phạt nhưng lại không bao giờ cắt xén quân lương, đồ ăn cho binh lính lúc nào cũng rất hào phóng. Thác Bạt Hồng Đạt không kịp ăn cơm, gói hai con gà nướng trong khẩu phần bữa tối, lại xông đến phòng quân y giờ quả đấm to như cái bát lên. Đám quân y hoảng sợ nước mắt giàn giụa, vội vã lấy cho hần một bao thuốc trị thương thật lớn.

Biết hần định đi thăm Loan Loan, Trần Thiên Kỳ thậm chí còn lệnh cho nhà bếp đưa chân giò lợn, rượu trắng và than củi để sưởi ấm đến cho hần.

Thế là gã này không thèm mặc áo bông, xách một đồng đồ hết sức phấn khởi đi tới chuồng ngựa giữa trắng trời băng tuyết.

Đang tưởng tượng cảnh uống rượu thâu đêm, thoải mái ăn thịt với Loan Loan, Thác Bạt Hồng Đạt chợt nghe thấy một tiếng quát lạnh lạnh trầm tĩnh vang lên: "Đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 17

Thác Bạt Hồng Đạt sững sốt, đưa tay dụi mắt vương bông tuyết rồi mới nhìn thấy một người đang đứng thẳng trên tuyết. Có điều người này mặc áo khoác lông cáo trắng, trên người lại bám đầy bông tuyết, nhìn xa xa cùng một màu với trời đất mịt mù, khó có thể phân biệt được. Cũng không biết người này đã đứng trong tuyết bao lâu.

Đến lúc thấy rõ người này là ai, Thác Bạt Hồng Đạt há miệng ngạc nhiên: "Lạ thật, đêm hôm khuya khoắt, một mình người đứng trong tuyết làm gì?"

Đợi người chứ làm gì? Lâu Dữ thầm nghĩ trong lòng. Làm hại bản thể từ chờ giữa đêm tuyết bao nhiêu lâu, món nợ này vài ngày nữa tính sổ với người luôn thể.

Ngữ điệu lại lạnh nhạt, không vòng vo, càng không có kiên nhẫn dài dòng, Lâu Dữ trả lời dứt khoát: "Loan Loan rất khỏe, người không cần đi thăm nữa".

Ánh mắt lạnh như băng đâm tới, chỉ cần là người đều phải rùng mình run rẩy.

Nhưng Thác Bạt Hồng Đạt lại không phải người, hắn là một tên nhóc hoang dã lớn lên trên núi Tuyết Phong.

Thác Bạt Hồng Đạt không cam lòng yếu thế, tròn mắt nhìn lại Lâu Dữ, giọng nói đang vỡ tiếng khàn khàn: "Tại sao? Hôm nay ta nhất định phải đi thăm Loan Loan. Không cho ta đi, ta sẽ đánh gục nhà người trước".

Lâu Dữ day mi tâm. Tên nhóc này ăn pháo lớn lên chắc? Làm chuyện gì cũng dùng nắm đấm mò đường, thấy ai cũng kêu đánh kêu giết, không cần biết nắm đấm của mình có đủ cứng hay không. Nếu có ngày để hắn đến gặp hoàng thượng mà vẫn thế này thì có giết mười lần cũng không đủ.

Không đủ kiên nhẫn cãi lộn với Thác Bạt Hồng Đạt, càng khinh thường động thủ với tên nhóc hoang dã chưa lớn nhưng cũng không còn nhỏ này. Để đạt được mục đích đuổi cô tên quái vật không có quy củ này về, Lâu Dữ lựa chọn phương thức nhẹ nhàng thoải mái nhất.

Thế nào là không cần đánh mà làm địch khuất phục? Trước khi động binh phải dụng mưu!

Nhìn những thứ Thác Bạt Hồng Đạt xách trên tay, Lâu Dữ nói lạnh lùng: "Người bị thương không được uống rượu, nếu không càng khó chữa thương. Chẳng lẽ người không hiểu?"

Thác Bạt Hồng Đạt ngẩn ra. Chuyện này quả thật hắn không hiểu.

Mặc dù hắn không thích gã tướng quân mặt trắng trẻ tuổi này cho lắm, nhưng đại ca mỗi lần nhắc đến Lâu Dữ đều khen không dứt lời, liên tục giơ ngón cái lên, nói cái gì mà học thức kiến giải mưu lược đều hi hữu trong thiên hạ. Ngay cả đại ca cũng phải khen giỏi thì chắc chắn gã này giỏi thật.

Vì vậy nghe Lâu Dữ nói xong, Thác Bạt Hồng Đạt lập tức tin tưởng, cảm thấy hai vò rượu trên tay trở nên thừa thãi. Nếu Loan Loan uống rượu vào thương thể nặng hơn thì chẳng phải mình sẽ hối hận đập đầu vào tường hay sao?

Hắn vô thức buông tay, hai vò rượu rơi thẳng xuống tuyết.

Thấy Thác Bạt Hồng Đạt ngây ngô, trong lòng nghĩ gì cũng thể hiện rõ trên mặt, Lâu Dữ cảm thấy buồn cười, lại thừa thắng truy kích, mặt không đổi sắc, đưa tay chỉ hai bao giấy dầu, nói lạnh lùng: "Trong này là thịt đúng không? Dầu mỡ không tốt. Sách thuốc đã viết rõ người bị thương ăn dầu mỡ không có lợi cho vết thương liền miệng, không cần thận còn sẽ để lại sẹo. Người mang những thứ này đi thăm Loan Loan là muốn hại Loan Loan hay sao?"

Công địch phải công vào điểm yếu. Điểm yếu của Thác Bạt Hồng Đạt chính là... không có văn hóa!

Thấy Lâu Dữ lại nói như vậy, Thác Bạt Hồng Đạt tròn mắt trừng trừng. Vốn đàn ông trên người có sẹo cũng không vấn đề gì, nhưng không biết vì sao vừa nghĩ đến việc trên người Loan Loan có một vết sẹo khó coi, trong lòng hắn lại rất không vui.

Để lại sẹo? Vậy thì nhất quyết không được ăn!

Sắc mặt Thác Bạt Hồng Đạt hơi tái đi, vung tay ném bọc gà nướng và chân giò ra thật xa như thể nếu động vào sẽ bị bỏng tay. Sau đó hắn thay đổi thái độ ngang ngược vô lý, cầm giỏ than và thuốc trị thương, hỏi rất thiếu tự tin: "Than và thuốc trị thương... chắc là không có vấn đề gì chứ?"

Thậm chí lần đầu tiên trong đời, ngữ điệu của hắn mang vẻ khiêm tốn học hỏi.

Lâu Dữ nhìn những thứ trên tay hắn, nói khinh thường: "Loại than này đốt lên có rất nhiều khói. Người bị thương không chịu được khói, có thể sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Thuốc trị thương cũng là loại tầm thường nhất, không có bao nhiêu hiệu quả".

Nói tới đây, Lâu Dữ đứng hiên ngang bắt tay sau lưng, khí trường tràn ra như đứng giữa một bữa tiệc cung đình hàng ngàn khách khứa, nói hãnh diện: "Ta đã đưa than ngàn sương thượng đẳng và thuốc trị thương hoàng thượng ngự ban đến cho Loan Loan, lại đích thân bôi thuốc cho Loan Loan rồi mới về. Người không cần phải phí tâm nữa".

Thế này là sao? Thế này là trắng trợn dùng phú quý để người khác! Đúng là hành vi ác bá, tác phong thô hào!

Thiếu niên mười lăm tuổi xuất thân sơn cước bị tướng quân hai mươi tuổi xuất thân quý tộc môn đình đè bẹp, ngay cả cơ hội quay giáo phản đòn cũng bị bóp từ trứng nước.

Thác Bạt Hồng Đạt nhìn than và thuốc trị thương loại kém trên tay mình, ngẩn ngơ suy nghĩ. Thuốc trị thương hoàng thượng ngự ban có lẽ hiệu quả rất tốt. Còn than ngân sương là cái thứ gì? Nghe có vẻ rất quý hiếm. Những thứ này của mình đúng là kém thật, dùng để tặng người khác cũng mất mặt, hơn nữa người đó còn là Loan Loan.

Thác Bạt Hồng Đạt không sợ trời không sợ đất lần đầu tiên lộ vẻ chột dạ, buông rơi những thứ trên tay, cả giận nói: "Mấy thứ này quả thật thua kém của người. Một ngày nào đó ta sẽ lập nên quân công hiển hách, làm đại tướng quân, sẽ tặng Loan Loan những thứ tốt hơn đồ của người mười lần!"

Nói xong, dường như đã thề độc với trời xanh, Thác Bạt Hồng Đạt không đi tìm Loan Loan nữa mà chỉ thoáng nhìn về phía chuồng ngựa rồi quả quyết quay đầu đi ngay. Đôi giày quân nhân đập xuống tuyết, mỗi bước để lại một dấu chân, tuyết động rung lên vì chấn động.

Từ hôm nay trở đi, Thác Bạt Hồng Đạt quyết chí vươn lên, không ngừng tiến tới, cuối cùng trở thành một danh tướng, nhưng chuyện này để sau nói tiếp.

Gừng đúng là càng già càng cay.

Lâu Dự không đánh mà thắng, ngay cả sự tôn trọng tối thiểu giữa tình địch với nhau cũng không có, dễ dàng đuổi Thác Bạt Hồng Đạt ủ rũ quay về.

Đưa mắt nhìn Thác Bạt Hồng Đạt bức bối bước đi, nét xảo quyết thâm trầm lóe lên rồi biến mất trong mắt. Lâu Dự phui tuyết động trên người, lại không hề vội vàng quay về.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau lại có mấy người mang rượu thịt ồn ào đi tới, tiếng nói cười cách năm dặm đã có thể nghe thấy.

Triệu Vô Cực dẫn đám binh lính đánh mã cầu ban ngày cùng tới thăm Loan Loan. Trong quân doanh mỗi lần tụ tập đều không thể thiếu rượu, hơn nữa ngày mai là ngày nghỉ ngơi tắm giặt mỗi tháng một lần, không cần huấn luyện, đêm nay tạm hủy lệnh cấm rượu. Mỗi người đều bùng bùng hăng hái xách theo một vỏ rượu mạnh nhất, dự định không say không về.

Từ xa xa nhìn thấy một người đứng trong tuyết, khí thế phát ra trên người còn lạnh hơn đại tuyết đầy trời. Triệu Vô Cực rung mình một cái. Bóng dáng người này tại sao lại quen như vậy? Không phải chứ? Nhất định là mình hoa mắt rồi. Lúc này thế tử đang mặc áo bông ngồi bên lò sưởi trong phủ tướng quân dưỡng thương, làm sao có thể ở đây đội tuyết phơi sương dầm gió lạnh được?

Đến lúc đi tới gần, mấy người đồng loạt kinh ngạc rơi cằm. Người dầm tuyết phơi gió giữa nửa đêm trước mặt này chẳng phải thế tử thì ai?

Giày quân nhu giẫm mạnh xuống đất, mấy người đồng loạt quỳ xuống thi lễ: "Ra mắt thế tử!"

"Miễn lễ!" Lâu Dự gật đầu: "Đã sắp đến giờ giới nghiêm rồi, xách thịt mang rượu đi đâu?"

Đám người Triệu Vô Cực đưa mắt nhìn nhau. Đêm nay không giới nghiêm, tướng quân quên hay sao?

Triệu Vô Cực lấy dũng khí trả lời: "Loan Loan hôm nay ngã ngựa bị thương, mấy anh em thuộc hạ rất không yên tâm nên định đến thăm nó".

Mây trên trời ngày càng dày, tiếng gió mạnh dần, tuyết rơi kèm theo những hạt băng bằng đầu ngón tay đập vào người chan chát.

Lâu Dự sắc mặt lạnh lùng, giọng nói nghiêm khắc: "Đêm khuya uống rượu vi phạm quân kỉ, quấy rầy giấc ngủ của người khác càng không ra thể thống gì. Tất cả trở về, chạy năm mươi vòng quanh thao trường!"

"Rõ!" Đám người Triệu Vô Cực đón gió đứng nghiêm, ngẩng đầu ưỡn ngực hành quân lễ.

Mặc dù nhận lệnh rất nhanh nhưng trong lòng bọn họ lại rất bức bối khó hiểu. Uống rượu bị phạt còn miễn cưỡng chấp nhận được, ngay cả quấy rầy giấc ngủ người khác mà cũng bị phạt? Hắc Văn kị có quy định kỉ lệ như vậy từ bao giờ?

Bọn họ đâu biết mình vừa mới tự lao đầu vào mũi kiếm, lại không dám chống quân lệnh nên đành phải ầm ục quay đầu đi thực hiện hình phạt.

Đi được hai bước, Triệu Vô Cực không cam lòng quay lại, hỏi một câu gan to hơn trời: "Gió lớn tuyết to, đêm hôm khuya khoắt, tướng quân ở đây làm gì thế?"

Lâu Dự nhướng mày, đáp thần nhiên: "Thường tuyết!"

Thời tiết như thế này đi ra thường tuyết?

Tuyết càng ngày càng dày đâm vào mặt như kim châm. Triệu Vô Cực vuốt mặt, khóc không ra nước mắt, ngay cả da mặt dãi dầu sương gió dày như da trâu của mình cũng bị tuyết đập vào đau nhói. Thường tuyết? Thường cái con khi mồi!

Thầm oán tướng quân nhà mình hành vi kì dị, sở thích quái gở, mấy người rên rỉ trong lòng, nước mắt chảy như mưa, hậm hực quay người đi tiếp.

Đội đám người này đã đi xa, Lâu Dự quay lại nhìn về phía chuồng ngựa. Ngọn đèn cô độc lẻ loi đã tắt, có lẽ Loan Loan đã đi ngủ. Chẳng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "Bé con ngốc nghếch, coi áo bông thuốc mà cũng không biết tránh người khác, nhờ đâu bị nhìn thấy..."

Nghĩ đến Loan Loan non nớt ngây thơ, không hiểu sự đời, Lâu Dự cảm thấy mình già thêm mấy tuổi, trong lòng vừa tươi sáng lại vừa đau buồn.

Tuổi sáng là vì cuối cùng cũng biết Loan Loan là con gái, mình không phải loại người cắt tay áo. Đau buồn là vì cô bé con này ngày thơ ờng nghịch chưa trải sự đời, cho đến lúc Loan Loan biết được tình yêu là gì, mình còn phải đi một đoạn đường rất dài và rất gian khổ.

Lâu Dự thờ ra thật dài, phát ra từ nội tâm: "Bé con của anh, mau lớn lên đi nào!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 18

Mấy ngày nay tâm tình của thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự rất tốt, thay đổi hoàn toàn phong cách trị quân khắt khe nghiêm khắc, bất kể tuần doanh hay huấn luyện đều gặp ai cũng cười, nét cười lộ rõ trên gương mặt làm mọi người thoải mái như tắm gió xuân. Cùng với tâm tình tốt đẹp của Lâu thế tử, các hình phạt thể xác rất thịnh hành trong Hắc Vân kị cũng xuất hiện với tần suất cực thấp.

Lưu Chính theo Lâu Dự đi tuần doanh, nhìn đôi mắt cười cong cong và khoe miệng sắp kéo đến mang tai của thế tử, hẳn không nhận được rung mình một cái.

Thời gian này biểu hiện của thế tử thật sự quá mức kì lạ. Một ngày hôm trước còn như một quả pháo đã châm ngòi có thể nổ bất cứ lúc nào, hai ngày nay lại như chú rết sắp sửa cưới vợ, có người hay không người đều nhếch miệng cười ngây ngô. Sự thay đổi này giống như vừa bơi ra khỏi sông băng lại trôi vào biển nóng, làm mọi người không thích ứng kịp, toàn thân khó chịu.

May mà thế tử chỉ có hành vi kì dị chứ việc trị quân vẫn chặt chẽ cẩn thận không hề lơ là, mọi việc tuần doanh hay huấn luyện đều duy trì như thường ngày, tâm trạng bất an của Lưu Chính cũng miễn cưỡng có được một chút thăng bằng.

Ngày đông mặt trời ảm áp, Loan Loan ngủ một giấc dậy, vết thương trên vai sau khi được đắp linh dược của tía đã đỡ hơn rất nhiều. Cô bé cử động vai, cảm giác đau như xé đã biến mất, động tác thoải mái linh động hơn hôm trước nhiều.

Vốn cũng không bị thương đến xương, sau khi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một hai ngày, lại có thuốc trị thương đặc chế của tía, vết thương da thịt bình phục chỉ là vấn đề thời gian. Loan Loan vốn cũng không hề quá để ý đến vết thương nhẹ này.

Mấy hôm nay chuồng ngựa cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng ngựa hí hay nhai cỏ, ngay cả người thăm hỏi cũng không có một ai, điều này làm cho Loan Loan cảm thấy hơi đau lòng.

Những người khác không đến đã đành, tại sao ngay cả hẳn cũng không đến? Chẳng lẽ hôm đó mình ngang bướng làm nũng đuổi người nên hẳn giận mình?

"Đồ nhỏ mọn suốt ngày giận dỗi!" Loan Loan lầm bầm, trong lòng chợt thấy thất vọng và mất mát một cách khó hiểu. Bò ra khỏi ổ chăn, cô bé đưa tay gãi đầu, định ra ngoài xem đại Hồng và tiểu Hắc.

Sau khi Loan Loan từ Sơn Dương về, tiểu Hắc lại béo lên rất nhiều, lông mượt bóng loáng, bụng tròn căng sắp chạm xuống đất. Trước khi đi Sơn Dương, được Loan Loan nhờ vả, Lâu Dự đã dặn dò nhà bếp phải cho tiểu Hắc ăn no. Xem ra trong những ngày Loan Loan không có nhà, con báo đen này đã không hề bạc đãi chính mình, chẳng những ăn no mà còn ăn rất ngon, tự biến chính mình thành một con lợn màu đen.

Loan Loan đau đầu suy nghĩ xem có cần đuổi nó về thảo nguyên Dã Tây để lấy lại phong thái của báo hoang hay không. Vừa ra tới cửa, cô bé đã nhìn thấy một quân sĩ từ xa xa chạy tới: "Loan Loan, Loan Loan, thế tử điện hạ gọi người đến lầu trung quân một chuyến".

"Gọi ta đi đâu?" Loan Loan gãi tai, cho rằng mình đã nghe nhầm.

"Lầu trung quân". Quân sĩ gật đầu cực kì chắc chắn, ánh mắt lộ rõ vẻ hâm mộ.

Lầu trung quân là doanh trưởng của Lâu Dự. Mặc dù Lâu Dự có phủ tướng quân ở trong thành Lương Châu nhưng bình thường quân vụ bận rộn nên đa số thời gian đều ở lại trong đại doanh. Vì vậy lầu trung quân vừa là nơi các tướng lĩnh cao cấp của Hắc Vân kị bàn bạc việc quân, chế định chiến lược, vừa là chỗ ở của Lâu Dự trong đại doanh.

Loan Loan đã từng vào lầu trung quân một lần khi bị phạt vì tội đánh nhau ở tân binh doanh lần trước. Lần này Lâu Dự gọi mình tới làm gì? Chẳng lẽ lại định phạt mình?

Vừa nghĩ vậy, Loan Loan lại không muốn đi nữa. Cô bé chần chờ một hồi lâu, đến tận lúc bị quân sĩ truyền lệnh đó thúc giục không chịu nổi nữa mới chậm rãi đi tới lầu trung quân.

Quân sĩ canh gác trên đường chắc hẳn đã nhận được chỉ thị của Lâu Dự, thấy Loan Loan đi tới mà không hề có biểu hiện gì, cũng không hề có ý định ngăn cản, ngay cả ánh mắt cũng không liếc cô bé lấy một cái. Loan Loan cứ thế đi vào trái tim của Hắc Vân kị mà không hề trở ngại, thần nhiên vén rèm lên đi vào, lại bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình kinh hãi.

Trong lều trung quân ngồi đầy người. Trung lang tướng tiên phong doanh Lỗ Chí Túc, trung lang tướng thám báo doanh Hầu Hành Tiễn, trung lang tướng bộ binh doanh La Chiêu, trung lang tướng tên nỏ doanh Lữ Nam Cung, thị trung lang Ngô Quán, phó tướng Lưu Chính, hiệu úy Trần Thiên Kỳ và Triệu Vô Cực...

Trừ Tổng Bách Lý đã đến Tứ Châu tuần sát, toàn bộ các tướng lĩnh cao cấp của Hắc Vân kỳ đều có mặt ở đây, một đám người ngồi đông nghịt quanh chiếc bàn dài đầu hồ sơn đen.

Nghe thấy tiếng vén rèm, rất nhiều gương mặt đen sạm quay ra nhìn về phía cửa lều, bầu không khí nghiêm túc uy nghi tràn ngập trong lều.

Loan Loan sững sờ, bàn tay vén rèm vẫn để yên trên không quên cả hạ xuống.

Lâu Dự ngồi ghé đầu, thấy Loan Loan đi vào liền đưa mắt thoáng nhìn tám thăm mềm da hồ bên cạnh: "Đến rồi à? Tạm thời ngồi đây một lát, đợi ta bàn công chuyện với họ xong sẽ nói chuyện với người sau".

Nói xong chàng lại nhìn về phía các tướng lĩnh, nói điềm nhiên như không: "Tiếp tục nói".

Loan Loan đã quen thói vô kỷ luật, cũng không hiểu cấp bậc quan giai là gì. Thấy Lâu Dự nói như vậy, cô bé yên tâm đi vào, ngồi luôn xuống tám thăm mềm da hồ dưới đất, đưa mắt nhìn đông nhìn tây, tiện tay cầm lấy một thanh đoản đao có vỏ bằng da cá mập trên giá binh khí lên ngắm nghía.

Các tướng Hắc Vân kỳ đưa mắt nhìn nhau. Lưu Chính, Triệu Vô Cực, Trần Thiên Kỳ và mấy tướng lĩnh quen biết Loan Loan mỉm cười liếc cô bé một cái thay cho chào hỏi. Triệu Vô Cực thậm chí còn dùng khẩu hình hỏi một câu "Đã khỏi chưa?" và lập tức bị Lưu Chính nghiêm mặt giắt mạnh lên mu bàn chân dưới gầm bàn, đau đến mức phải nhe răng nhếch miệng.

Mấy trung lang tướng khác mặc dù không quen Loan Loan nhưng cũng đều đã nghe nói về chuyện của cô bé.

Nhờ có Lâu Dự, giờ đây tiếng tăm của Loan Loan trong Hắc Vân kỳ rất vang dội, có thể so với Thiệu Lâm hay Võ Đang trong chốn giang hồ. Trên dưới Hắc Vân kỳ gần như không có người nào không biết chuyện một tiểu mã phu thân thể truyền kỳ, kỹ thuật cực tốt, khinh công cao cường, lại không biết học được đạo pháp tinh diệu từ chỗ nào, tuổi còn nhỏ đã có tiềm năng phát triển thành một siêu cao thủ, rất được thế tử điện hạ yêu thích.

Sau đó quan sát một thời gian, cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù hoang dã nhưng bất kể thân thủ hay hành vi đều tự nhiên phóng khoáng, đối nhân xử thế lại càng thẳng thắn hào sảng lắm liệt khí khái, tính tình chính trực, dám làm dám chịu, như rượu thiêu đao từ loại mạnh nhất, nóng rất nhưng lại làm mọi người cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Trong quân đa số là người thẳng tính nên rất thích những người có khí độ và nhân phẩm như vậy. Mặc dù không có nhiều cơ hội gặp Loan Loan nhưng các vị trung lang tướng đều rất có thiện cảm với tiểu mã phu này.

Có điều lúc này đang bàn bạc việc quân, Loan Loan không hề có cấp bậc chức sắc gì mà lại ngồi dự thính bên cạnh như vậy thì hình như không được hợp lý cho lắm.

Nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt các thuộc hạ đặc lực nhất của mình, Lâu Dự khẽ ngước mắt lên, nói bình thản: "Từ hôm nay trở đi Loan Loan chính là thân binh của ta. Ta đến đâu, hắn sẽ phải đến đó".

Cái gọi là thân binh nghĩa là phải phụ trách chuyện ăn mặc, đi lại và an toàn cho tướng quân. Nói đơn giản thì chính là công vụ kiêm vệ sĩ bên cạnh tướng quân, quả thật lúc nào cũng phải theo sát bên cạnh, một phút cũng không rời.

Bên người các đại tướng quân có quân hàm cao nhất Đại Lương ít nhất cũng phải có chín mươi thân binh. Chỉ có Lâu Dự mặc dù là Xa Kỳ đại tướng quân nhưng lại không có một thân binh nào. Trước đây Tổng Bách Lý đã chọn mấy thân binh cho Lâu Dự nhưng tất cả đều bị Lâu Dự đuổi về. Lí do đưa ra là mình có sức chiến đấu mạnh mẽ, không cần hộ vệ nhưng thực ra chính là ngại phiền phức, không thích lúc nào cũng có người đi theo. Ngay cả lúc ăn cơm hay đi vệ sinh cũng có người nhìn chăm chăm, đúng là quá đáng ghét!

Hôm nay Lâu Dự lại thay đổi thái độ chọn Loan Loan làm thân binh, các tướng lĩnh mặc dù kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì nhân phẩm hay võ công của Loan Loan cũng đều ổn cả, biết đi đâu tìm được một thân binh phù hợp hơn Loan Loan chứ?

Keng! Thanh đoản đao trên tay Loan Loan rơi xuống đất. Cô bé tròn tròn hai mắt nhìn về phía Lâu Dự. Em đồng ý làm thân binh cho anh khi nào?

Không làm thân binh của anh, không vào ở trong doanh trường của anh, vậy chẳng lẽ cứ để em ở trong chuồng ngựa lạnh như băng hay chạy đến ngủ giường ghép với đám lính tráng tiên phong doanh đó chắc?

Cửa cũng không có!

Lâu Dự không thêm để ý, hoàn toàn không cho Loan Loan có cơ hội kháng nghị, lại đưa mắt nhìn về phía các tướng lĩnh: "Vừa rồi nghị sự đến đâu rồi? Tiếp tục bàn bạc..."

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 19

Hành động này của Lâu Dự tương đương với tuyên bố trước mặt tất cả các thuộc hạ đặc lực: Tên nhóc này từ nay là người của ta, sau này gặp nó đi lại trong quân, các huynh đệ chịu khó chăm sóc nó một chút!

Từ lều trung quân đi ra, Hầu Hành Tiến rào bước tới giữ Lỗ Chí Túc lại, nói nhỏ: "Có phải thế tử quá tốt với Loan Loan không? Tốt đến mức hơi..."

Nhớ tới cảnh tượng trên thảo trường hôm trước, Lỗ Chí Túc gật đầu tiếp lời: "Tốt đến mức hơi buồn nôn".

"Đúng vậy. Các người thấy có đúng không?" Hầu Hành Tiến nhìn mọi người.

Lưu Chính và Triệu Vô Cực đã quen nhìn Lâu Dự tốt với Loan Loan, lúc này không hện mà cùng nhếch miệng, thậm chí còn có chuyện buồn nôn hơn mà người chưa nhìn thấy đấy.

Lữ Nam Cung thân là trung lang tướng tên nỏ doanh, lớn tuổi nhất trong số những người này, trình độ bắn tên như thần, tính ra có thể coi là sư phụ nhập môn của Lâu Dự. Mặc dù thân hình cao lớn, râu ria đầy mặt nhưng Lữ Nam Cung lại là người hết sức tinh tế. Lúc này nghe thấy hai người nói như vậy, Lữ Nam Cung suy nghĩ một lát rồi đáp: "Như vậy cũng tốt".

Hầu Hành Tiến ngăn ra: "Tốt thế nào được? Thế tử của chúng ta là hùng ung thời nay, chiến công hiển hách, đương nhiên phải đi thẳng đứng vững. Nhưng nếu bị những kẻ xấu rắp tâm tung tin bấn thù trong triều đình thì thanh danh của thế tử há chẳng phải sẽ bị tổn hại?"

Lữ Nam Cung than thở: "Hầu thất này, người cứ nghĩ mà xem. Thế tử từ nhỏ đã sống trong quân doanh, học binh pháp, luyện võ nghệ, tuổi còn trẻ đã nằm băng ngũ tuyết gối giáo trún thủ biên cương, không có một ngày được an nhàn thoải mái. Trong lúc các vương tôn công tử nhà khác ung dung tự tại đi tìm lạc thú thì thế tử của chúng ta làm gì? Đón gió đội tuyết hành quân mấy trăm dặm mà cũng không thèm nhíu mày lấy một cái".

Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn về phía lều trung quân: "Thằng nhóc Loan Loan này tuy nhỏ tuổi nhưng lại có khí độ phi phàm, bất kể công phu hay là tính tình đều có chỗ hơn người. Để tay lên ngực tự hỏi lòng xem, nếu cho người một đứa em trai như vậy thì người có thích không?"

Hầu Hành Tiến sùng sốt, gật đầu nói: "Có một đứa em như vậy thì đương nhiên là phải vui mừng rồi".

Lữ Nam Cung nói: "Vừa rồi các người có nhìn thấy thế tử cứ cười suốt hay không?"

Lỗ Chí Túc nói chen vào: "Làm sao lại không thấy? Nhất là lúc nhìn thấy Loan Loan trần trối không nói nên lời, thế tử quả thực chỉ còn thiếu nước cười lăn lộn nữa thôi".

Lữ Nam Cung nói: "Chúng ta đi theo thế tử bao nhiêu năm nay nhưng đã bao giờ thấy thế tử vui vẻ như thế? Kể cả khi thu hồi được thảo nguyên đại mạc cũng không thấy thế tử cười tươi như vậy".

Mọi người tới tập gập đầu. Có lí! Loại người vừa độc miệng vừa nhẫn tâm như thế tử quả thật không phận sự chớ động vào. Cô ả thánh nữ Sơn Dương đó rất xinh đẹp mỹ miều nhưng đến trước mặt thế tử vẫn phải thảm hại mà về. Chỉ có lúc đối mặt với Loan Loan, trong mắt thế tử mới lộ ra nét cười âm áp như mặt trời ngày đông.

Thế tử của chúng ta từ nhỏ đã già như yêu nghiệt từng sống ba kiếp, giờ đây không dễ gì có một cơ hội để thế tử biến thành người bình thường, chúng ta phải cảm kích Loan Loan mới đúng". Lữ Nam Cung nói.

Hầu Hành Tiến hơi do dự: "Lão Lữ này, người nói cũng đúng, nhưng vạn nhất có những tin đồn khó nghe truyền tới tai hoàng thượng và vương gia thì thế tử chẳng phải sẽ hỏng hết thanh danh?"

Lữ Nam Cung cười nói: "Người không phải lo bỏ trắng răng. Thế tử của chúng ta chẳng lẽ là người sợ tin đồn?"

Hầu Hành Tiến nghĩ lại. Không sai, thế tử khoáng đạt mệnh mông, ngay thẳng kiên cường, đâu quan tâm đến những chuyện này? Vì thế lập tức yên chí lớn, vui mừng hơn hờ: "Vẫn nghe nói kĩ thuật của Loan Loan cực tốt, có cơ hội nhất định phải lãnh giáo xem sao".

Trần Thiên Kỳ hừ một tiếng: "Đạo pháp của nó còn tốt hơn, thuần thực tự nhiên, phức tạp ảo diệu, lại cực kì nhẹ nhàng phóng khoáng, hẳn phải được cao nhân truyền thụ".

Triệu Vô Cực phấn khởi. Hắn là người kết oán với Loan Loan sớm nhất nên dù sao cũng hiểu Loan Loan hơn những người ở đây một chút: "Loan Loan không cha không mẹ, bơ vơ cô độc, tuổi còn nhỏ đã phải một mình lang bạt kiếm sống trên thảo nguyên cùng với một con ngựa và một con báo đen, cuộc sống cực kì gian nan vất vả".

Ở tuổi đó, con nhà người ta vẫn còn đang làm nũng cha mẹ. Các tướng Hắc Vân kì, đặc biệt là mấy tướng đã có con nghe vậy đều thốn thức và cảm khái.

Trong lều trung quân, Loan Loan hoàn toàn không biết Triệu Vô Cực đã tô vẽ hình tượng của mình từ tiểu bá vương hoành hành ngang ngược trên thảo

nguyên thành một ngọn cỏ nhỏ nhoi không có thân cứng, không có hoa trái, mưa đập gió vùi cũng không bao giờ gục ngã...

Lúc này ngọn cỏ nhỏ nhoi kiên cường bất khuất đó đang trợn mắt nhìn thế tử Lăng Nam vương của Đại Lương: "Em phải về chuồng ngựa, không làm thân binh!"

Không thể nhìn thấy tiểu Hắc và đại Hồng, không thể dẫn đàn ngựa đến thảo nguyên Dã Tây rong ruổi, ngày ngày phải ở lì trong lều trung quân thì có gì vui? Sớm muộn gì cũng bí bức mà chết!

Nhìn Loan Loan trợn tròn mắt, tâm tình Lâu Dự tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, chỉ cười tủm tỉm rồi nói như chém đinh chặt sắt: "Không đồng ý!"

Trời lạnh như vậy, gió lùa tứ bề, có đốt mười giỏ than ngân sương cũng không ấm nổi, có thể làm người ta chết cóng. Vạn nhất để Loan Loan nhiễm lạnh rồi đổ bệnh thì người đau lòng vẫn là chính mình. Lâu Dự càng nghĩ càng cảm thấy để Loan Loan làm thân binh của mình là biện pháp tốt nhất. Quan trọng hơn nữa là bảo bối nâng niu yêu quý đương nhiên phải để ở bên cạnh mình mới yên tâm được. Lâu Dự không phải người thiếu quyết đoán, đã nói là làm, lập tức chỉ támm binh phong lớn phía sau bàn: "Đừng trông chờ quay về chuồng ngựa! Sau này em ngủ ở đó!"

Loan Loan tức giận đi vòng qua bình phong, nhìn thấy một chiếc giường mềm, chăn đệm ấm áp, gọn gàng ngay ngắn. Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường còn xếp hàng chông báo cáo quân tình, hiển nhiên đây là chỗ Lâu Dự bình thường vẫn ngủ.

"Thế anh ngủ ở đâu?" Loan Loan nghi hoặc. Đãi ngộ của thân binh tốt như vậy sao? Chủ soái cũng phải nhường giường cho thân binh?

Người đã quen hành quân đánh trận thì nằm đâu mà chả ngủ ngon được? Lâu Dự nhướn mày, chỉ cười không đáp, đột ngột chuyển giọng: "Ở đây kín gió ấm áp, bánh ngọt các loại có thể ăn thoải mái, chẳng lẽ lại không tốt hơn chuồng ngựa lạnh lẽo sao?"

Quả thật thoải mái hơn chuồng ngựa nhiều. Loan Loan lẩm bẩm nói: "Tốt thì có tốt, nhưng đại Hồng và tiểu Hắc..."

Lâu Dự khinh bỉ chính mình một hồi. Đường đường thế tử Lăng Nam vương, sức hấp dẫn còn thua cả một con ngựa và một con báo. Chẳng nói chán nản: "Bất cứ lúc nào em cũng có thể đi gặp bọn nó, nhưng buổi tối phải về doanh trướng, thế đã được chưa?"

Loan Loan còn đang do dự, một quân sĩ bên ngoài thông báo: "Bẩm tướng quân, đồ tướng quân cần đã được mang đến".

Lâu Dự hạ lệnh: "Mang vào!"

Quân sĩ vâng lời đi vào, đặt một chiếc bọc lên bàn rồi lui ra ngoài.

Lâu Dự hào hứng mở bọc, lần lượt lấy từng món đồ trong bọc ra, cầm trên tay quan sát kĩ lưỡng.

Li Quang.Ồ, cái này mình biết.

Tên nó?Ồ, cái này mình cho.

Một cây sáo ngọc nhỏ gọn sáng lóng lánh. Hử? Tiểu quý này còn biết thổi sáo cơ đấy?

Chiếc túi nhỏ đựng bánh ngọt, bên trong còn có nửa chiếc bánh ăn dở. Lâu Dự nhìn Loan Loan, thầm nghĩ không biết cô bé này thích ăn bánh đến mức nào. Mấy hôm nữa phải nhờ thợ làm bánh của Thiên Bảo trai làm nhiều một chút, không cho Loan Loan ăn béo quay thì không làm người.

Ấm sắc thuốc, hàm thiếc của đại Hồng, áo rét mặc mùa đông, một chiếc răng báo, một cái chén gỗ to, mấy hòn đá nhỏ đủ mọi màu sắc không biết nhặt được ở đâu...

Bé con này đúng là keo kiệt, một món trang sức cho ra hồn cũng không có. Lâu Dự vừa kiểm kê vừa oán thầm, đột nhiên kêu một tiếng ngạc nhiên, cầm một hộp gỗ xinh xắn lên mở ra xem. Bên trong là loại thuốc bôi đen sì, đưa lên mũi ngửi lại không có mùi gì: "Cái này là cái gì?"

Lúc này Loan Loan mới phát hiện chiếc bọc trên tay Lâu Dự không ngờ lại là toàn bộ tài sản của mình. Cô bé đỏ mặt tía tai lao tới giật lại: "Cái này... cái này là thuốc trị thương tía để lại".

Lâu Dự thấy chiếc hộp đó chế tác tinh xảo, bên ngoài còn khắc một đóa sen trắng hể hờ, hết sức xinh xắn đẹp để trái ngược hoàn toàn với những món đồ thô kệch khác của Loan Loan nên cũng biết là Dung Diễm để lại cho. Nhưng loại thuốc trị thương gì lại không có mùi thuốc? Lâu Dự ở trong quân đội nhiều năm, từng thấy những vết thương kinh khủng nhất, cũng đã thấy vô số loại thuốc trị thương tốt nhất, dù không hiểu y thuật nhưng cũng không hề dễ lừa gạt. Lúc này thấy thứ thuốc bôi này rất lạ, về mặt Loan Loan lại căng thẳng, Lâu Dự lưu tâm nhưng ngoài miệng vẫn trêu đùa như không để ý: "Chỉ là một hộp thuốc thôi mà, có gì hiếm đâu? Sau này anh cũng tặng em tám hộp mười hộp".

Loan Loan ôm hộp thuốc mở vào lòng như ôm bảo bối. Sau này muốn đóng giả con trai tiếp tục lăn lộn trong Hắc Vân kỳ là phải dựa vào thứ này. Vạn nhất bị phát hiện là con gái, mình sẽ bị đuổi ra ngay lập tức. Thác Bạt Đường Đường chính là một tiền lệ bi kịch.

Cô bé chu môi, cá giận nói: "Sau này không được lục lọi đồ đạc của em nữa".

"Chỉ có mấy thứ này, nhìn thoáng qua đã thấy hết rồi, giờ mới nói thì đã quá muộn".

Lâu Dự cười nói thoải mái, ánh mắt lại rơi vào bên tai Loan Loan. Da dẻ chỗ đó đen sì, nhưng sát chân tóc lại có một khoảng trắng cực kì nhỏ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể nào phát hiện được.

Lâu Dự cực kì tinh mắt, đầu óc lập tức nghĩ tới bờ vai và cái cổ trắng tinh mịn màng như đậu phụ dưới ngọn đèn lẻ loi trong chuồng ngựa lần trước, lại nhìn hộp thuốc bôi màu đen Loan Loan ôm trong lòng, mọi chuyện đã trở nên rõ ràng sáng tỏ.

Chàng buông mắt lác đầu, mỉm cười tự giễu: "Thì ra là thế, Dung huynh quả thật hào thủ đoạn, ngay cả ta cũng bị qua mắt".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 20

Thời tiết biên thủy lạnh giá, băng đóng ba thước, giữa đồng tuyết sâu đường trơn, đồng tuyết mênh mông phủ kín đường đi, sông Thú băng trơn người ngựa khó vượt qua, cực kì không thích hợp cho tác chiến.

Lâu Dự trở về mạnh mẽ, Vũ Hòa Liệt cần nghỉ ngơi dưỡng sức sau khi đại bại, vì thế mấy tháng nay tình hình rất yên tĩnh. Hơn nữa các bộ lạc biên cương thường xuyên cướp bóc những ngày tuyết rơi cũng đã bị Lâu Dự thu phục bảy tám phần, vì vậy thành Lương Châu có một thời gian tương đối bình yên ổn định.

Đã gần cuối năm, khắp nơi trong thành Lương Châu giăng đèn kết hoa, vui sướng hân hoan.

Đêm đến, thủ bị Trương Thành Uyên bày đại tiệc mừng công thiết đãi thế tử Lăng Nam vương, Ứng Kích tướng quân Tổng Bách Lý và các tướng lĩnh cao cấp của Hắc Vân kị.

Bữa tiệc mừng công này vốn phải được tổ chức từ hai tháng trước. Ngay trong ngày thủ thành thắng lợi, Trương Thành Uyên đã bắt đầu lên kế hoạch, đây là một cơ hội trời cho để lôi kéo quan hệ với thế tử Lăng Nam vương. Cùng thế tử điện hạ ngồi cùng chiếu uống rượu là vinh dự bao nhiêu quan chức cấp cao trong triều mong mà không được, một thủ bị thành phố biên cương tầm thường có một cơ hội hiếm thấy như vậy, làm sao có thể buông tha?

Lâu Dự đột nhiên trọng thương ngắt xiu, bữa tiệc này liền bị hoãn vô thời hạn, nhưng Trương Thành Uyên vẫn nhớ rất kĩ. Chờ mãi Lâu Dự mới bình phục, thủ bị Trương Thành Uyên vội và bắt tay sắp xếp, đồ ăn, thức uống, ca cơ toàn bộ đều là loại tốt nhất thành Lương Châu, bản thân thủ bị đại nhân thì đích thân cầm thiệp mời cung kính đưa vào phủ tướng quân.

Lâu Dự ghét nhất là những bữa tiệc tùng khách sáo như thế này, ngay cả tiệc gia đình của các bậc vương công quý tộc trong kinh thành cũng luôn kính nhi viễn chi, đương nhiên chàng sẽ không để ý đến thiệp mời của một thủ bị biên cương tầm thường. Vì thế Ứng Kích tướng quân Tổng Bách Lý cần miễn chu đáo liền thay mặt nhận thiệp mời theo thường lệ, chuẩn bị quà cáp, cùng mấy tướng lĩnh già dặn lão luyện như Lữ Nam Cung, Lỗ Chí Túc đến dự tiệc. Bản thân Lâu Dự thì rất vô trách nhiệm dẫn Loan Loan đi vào đại doanh.

Trong đại doanh đèn đuốc sáng choang, khắp nơi nổi lửa, nhà bếp giết dê mổ bò, thịt cả tảng, rượu cả vò cuộn cuộn không ngừng đưa đến các doanh trại.

Các tướng sĩ hoặc bốn năm người quây quanh đồng lửa nướng thịt, hoặc hơn mười người xếp vòng tròn vừa múa vừa hát, những khúc ca dao dân dã của các địa phương vang lên khắp nơi. Còn có những binh lính uống rượu đủ hứng, xắn tay ra trận, bày sân đấu vật, mấy trăm người vây quanh hào hứng bùng bùng hò hét cá cược.

Không khí tràn ngập mùi rượu và mùi thịt bò thịt dê, tiếng hò hét, tiếng ca hát, tiếng đặt cửa vang lên không dứt, náo nhiệt vang trời.

Đây mới là tiệc mừng công thật sự!

Lâu Dự dẫn Loan Loan thành thạo đi thẳng vào tiền phong doanh, vén rèm doanh trướng trung lang trướng ra, hơi nóng lập tức tạt vào mặt.

Trong doanh trướng, một con dê nướng cháy mỡ trên bếp lửa tỏa ra mùi thơm mê người. Bên cạnh là một nồi canh thịt dê đang bốc hơi nóng ngùn ngụt. Mấy chực vò rượu chất trong góc lều còn chưa mở nắp.

Hầu Hành Tiễn, Ngô Quán, Lưu Chính, Trần Thiên Kỳ, Triệu Vô Cực và mấy thị lang chỉ huy ngồi quanh bếp lửa.

Hầu Hành Tiễn vừa quay con dê vừa ngẩng đầu lên nhìn, cười nói: "Ha ha, người ăn chực uống chờ đã đến rồi, đúng lúc thật đấy!"

Đám người Ngô Quán cười tùm tùm dịch sang một bên nhường chỗ.

Lâu Dự kéo Loan Loan ngồi xuống không hề khách khí, lại quay sang nói với Loan Loan: "Tay nghề nướng thịt dê của Hầu thật là đệ nhất thiên hạ, em ăn thử xem, cẩn thận không nuốt luôn cả lưỡi đấy".

Loan Loan tò mò đưa mắt nhìn. Hầu Hành Tiễn một tay nhẹ nhàng xoay con dê, tay kia dùng móng lông chấm đầu mỡ không ngừng quét lên thân dê. Chẳng bao lâu sau con dê đã trở nên vàng ruộm bóng nhẫy làm mọi người nuốt nước miếng ừng ực.

Hầu Hành Tiễn dùng dao cắt một miếng thịt đưa cho Loan Loan, cười nói: "Miếng đầu tiên cho người, thử xem tay nghề của Thắt ca thế nào".

Loan Loan nuốt nước miếng, giơ tay nhận mà không sợ bỏng, đưa lên miệng cắn một miếng. Miếng thịt béo mà không ngấy, da giòn thịt mềm, cô bé mặt mày hớn hở khen ngợi: "Ngon!"

Hầu Hành Tiễn cười ha ha, lại cắt một miếng đưa cho Lâu Dự rồi gọi: "Triệu Vô Cực, lấy rượu!"

Triệu Vô Cực xách mười mấy vò rượu đến, đập bỏ bùn trét miệng, rót cho mỗi người một bát rượu lớn.

Mùi rượu nặng xộc thẳng vào mũi. Rượu uống trong quân đội đều là thiêu đao tử mạnh nhất, không cần rượu ngon rượu ngọt, chỉ cần vào miệng là cháy họng, cháy thẳng từ miệng lưỡi tới dạ dày, vừa sáng khoái lại vừa làm cả người ấm áp.

Loan Loan nhìn bát rượu, hai mắt long lanh. Minh lớn bằng này tuổi đầu mà còn chưa bao giờ say rượu!

Hầu Hành Tiễn bưng bát rượu lên, nói lớn tiếng: "Đại bại Vũ Hòa Liệt, thu phục Sơn Dương, thế tử bình phục vết thương, dạo này chuyện vui đến không ngừng, chuyện nào cũng làm hả hê lòng người. Các anh em cạn li, trước hết xin kính thể tử!"

"Kính thể tử!" Mười mấy bát rượu chạm vào nhau, rượu bắn lên tung tóe.

Lâu Dự cười bưng bát rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch rồi quay sang nhìn Loan Loan, thấy Loan Loan bưng bát, miệng bát dường như còn lớn hơn cả mặt cô bé, cả khuôn mặt gần như vục vào trong bát, hương rượu xộc vào mũi làm cô bé hắt hơi một cái.

Lâu Dự cau mày, đưa tay đỡ bát rượu của Loan Loan, nói: "Ta uống đỡ rượu cho Loan Loan..."

Chàng còn chưa nói xong, Loan Loan đã ngửa cổ uống ừng ực, chỉ mấy hơi đã cạn bát rượu lớn. Cô bé hài lòng đưa mu bàn tay lau vết rượu bên miệng, nói vui vẻ: "Rượu ngon quá!"

Lâu Dự tròn mắt há mồm nhìn tiểu quái vật bên cạnh, đây chính là thiêu đao tử, em uống rượu lần đầu tiên thật sao?

Hầu Hành Tiễn thích nhất là những người uống rượu sáng khoái, thấy thế liền vui vẻ cực kì, vỗ đùi lớn tiếng hô to: "Sáng khoái! Vẫn thường nói tửu phẩm như nhân phẩm, huynh đệ Loan Loan mặc dù nhỏ tuổi nhưng hào sảng phóng khoáng, không thiếu bản sắc nam nhi, đúng là một nam nhân chính trực của Hắc Vân kị chúng ta!"

Lâu Dự nghe xong thật sự không sao chịu được, bóp trán bật cười. Hào sảng phóng khoáng? Bản sắc nam nhi? Cô bé con này đúng là khéo thật!

Lại có người rót đầy rượu cho Loan Loan. Triệu Vô Cực bưng bát rượu hào hứng ghé tới: "Loan Loan, trước kia ca có lỗi với người, giờ ca hối hận lắm rồi. Sau này người cứ coi ca như anh ruột, có việc gì chỉ cần nói một câu, ca bảo đảm sẽ tận tâm tận lực đáp ứng".

"Tốt quá!" Loan Loan cười tít mắt gật đầu.

Ánh mắt Lâu Dự sắc như dao lạnh lũng chém vào người Triệu Vô Cực. Anh ruột? Có ta ở đây, đâu đến lượt người chứ? Làm gì mà đắc ý như vậy? Sang năm mới điều người đến Ung Châu làm thị lang chỉ huy luôn!

Triệu Vô Cực đáng thương không biết mình đã bị thế tử lấy việc công trả thù riêng, vẫn vui vẻ uống rượu với Loan Loan.

Loan Loan cũng thoải mái, lại nhanh chóng uống cạn một bát, hết sức nể mặt, Triệu Vô Cực mừng rỡ không khép miệng lại được.

Thấy Loan Loan uống được rượu, mọi người đều hào hứng, lần lượt bưng bát tới kính rượu, không ngờ Lâu Dự cũng bị bỏ mặc không ai đoái hoài.

Loan Loan thấy ai đến cũng không từ chối, uống rượu không khác gì uống nước, chỉ chốc lát đã uống cạn liền bốn năm bát, gương mặt đã dần đỏ hồng như đánh son, ánh mắt lại vẫn trong suốt sáng ngời như cũ. Cô bé kéo tay Lâu Dự, cười như một con cáo con xảo quyệt, nhỏ giọng nói: "Rượu này uống ngon thật, nhưng mà thịt hán nướng hơi kém một chút. Sau này em nướng cho anh ăn, bảo đảm ngon hơn hán nướng nhiều".

Nhớ tới món cháo gà rừng Loan Loan nấu, Lâu Dự không nhịn được cười. Không ngờ cũng có lúc mạnh miệng thế này, xem ra đã say đến nơi rồi. Chàng nói hơi lo lắng: "Tiểu quý, tóm lại là em có uống được hay không đấy? Rượu dù dễ uống nhưng khi đã say là cả ngày hôm sau vẫn cứ đau đầu như thường đấy!"

Loan Loan nói hết sức phấn khởi: "Uống được chứ! Có uống mười bát nữa cũng không thành vấn đề".

Lâu Dự dở khóc dở cười, thầm nghĩ không ngờ mình lại không biết cô bé này cũng là một con sâu rượu. Nhưng chàng còn không biết, trên đời này có một số người trời sinh đã uống không say, và Loan Loan chính là một trong những người khác thường như vậy.

Rượu quá ba tuần, bầu không khí dần trở nên náo nhiệt. Có những cặp đấu rượu với nhau, có người vừa uống vừa hò hét giải đổ uống rượu, có người hai mắt sáng rực ôn lại chiến tích huy hoàng, còn có người nhắc đến những chiến hữu đã hi sinh, đau buồn ôm đầu khóc rống.

Triệu Vô Cực uống đã đủ độ, hưng hăng đập vỡ bát rượu trong tay, cả giận nói: "Thằng chó con Vũ Hòa Liệt này, sớm muộn cũng có một ngày bố phải lấy thủ cấp nó để tể bái các huynh đệ".

Nói tới đây, đường đường một gã đàn ông thân cao bảy thước lại ghen ngào đỏ bừng hai mắt.

Em họ của Triệu Vô Cực là lính tên nô doanh, trong chiến dịch thủ thành lần này đã bị trọng tiễn của quân địch bắn vỡ đầu mà chết. Triệu Vô Cực và người em họ này xưa nay thân thiết, lúc nghe tin dữ hấn đã bay lên một cước đập vỡ một viên đá xanh xây tường thành.

Mọi người thoáng cái lặng yên.

Lâu Dự yên lặng chốc lát, bình tĩnh bung bát rượu lên, nói nghiêm nghị: "Bát rượu này để kính tất cả các tướng sĩ đã bỏ mình!"

Nói xong chàng xoay cổ tay đổ bát rượu xuống đất trước mặt.

Các tướng sĩ nuốt khan, trái khế chạy lên chạy xuống, cổ nén lệ nóng, tới tấp bung bát rượu lên ngang trán, hô to "Kính tất cả các tướng sĩ bỏ mình" rồi đổ bát rượu xuống đất.

Lâu Dự lại ôm vò rượu rót đầy bát mình, giọng cao lên nói: "Bát rượu này để chúc mừng chính chúng ta. Rồi sẽ có một ngày chúng ta thúc ngựa qua sông, vượt sông Thù, băng núi đen, thu hồi đất đai bị mất, đánh thẳng vào đế đô nước Sóc để rửa mối nhục của đất nước!"

Ngựa cô uống một hơi cạn sạch, chàng đập mạnh bát rượu xuống đất.

Các tướng lĩnh kích động trong lòng, hào khí bùng bùng, tới tấp uống cạn bát rượu rồi đập mạnh bát không xuống đất.

Loan Loan nhớ tới Dung Diễm, trong lòng đau như dao cắt, vẻ kiên nghị hiện rõ trên mặt. Tía, tía yên tâm, Loan Loan nhất định sẽ sẽ báo thù cho tía và công chúa An Ninh. Năm đó bọn chúng ức hiếp tía thế nào, Loan Loan nhất định sẽ trả lại bọn chúng gấp mười!

Nắm chặt bát rượu, một hơi uống cạn, Loan Loan bắt chước mọi người, đập bát rượu vỡ thành tám mảnh.

Không còn bát uống rượu, mọi người liền ôm vò rượu uống. Đập vỡ bìn trét miệng vò, ôm lên ngựa cổ, một hơi nửa vò.

Đều là những người tử lượng mệnh mông như biển.

Chiếc đèn bằng đồng sáng rực, những ngọn nến sáp mỡ bò sáng vàng, trong doanh trướng nằm đầy một đám ma men ngổn ngang, những vò rượu không lẫn lộn lốc khắp nơi. Mặt Lưu Chính đã đỏ không khác gì mông khi, Triệu Vô Cực ngồi dưới đất chỉ còn biết cười ngu ngốc, ngay cả Hầu Hành Tiên có danh ngàn chén không say lúc này cũng đã ngật ngã ngật ngưỡng.

Lâu Dự lặng lẽ uống hai vò, quay sang nhìn về phía Loan Loan. Thấy cô bé hai gò má ửng đỏ, giọng nói liên lộ vẻ quan tâm mà không tự nhận biết: "Tiểu quý, còn uống tiếp nữa là em sẽ say thật đấy!"

Loan Loan bung bát rượu, quay lại mỉm môi cười với Lâu Dự: "Em không say đâu, còn tỉnh lắm!"

Ánh mắt sáng lấp lánh như đá quý, gương mặt tươi tắn dễ coi, còn say lòng người hơn cả vò thiêu đao tử vừa mới uống.

Lâu Dự nhất thời ngần ngại, thầm nghĩ sau này không thể để Loan Loan uống rượu nữa. Nếu để những gã đàn ông khác nhìn thấy gương mặt dễ thương rung động lòng người như thế này thì nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Chàng không nhìn được gạt những lọn tóc buông xuống trán Loan Loan lên, hỏi: "Hôm nay có vui không?"

Loan Loan gạt đầu thật mạnh: "Có! Chưa bao giờ vui thế này!"

Lâu Dự thoải mái trong lòng, cao giọng cười to, phất áo bào đứng lên: "Đi, anh dẫn em ra ngoài dạo chơi hóng gió cho giải rượu!"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 21

Đã gần canh ba, người say thì đã say, người không say cũng đã ngủ, chỉ còn lại đồng lửa đã cháy thành than thỉnh thoảng lại bắn lên mấy đốm lửa lách tách.

Lâu Dự khoác chiếc áo khoác da cáo trắng lên người Loan Loan, đặt Loan Loan lên lưng Truy Phong, trèo lên lưng ngựa ôm Loan Loan vào trong lòng.

Loan Loan vùng vẫy kháng nghị: "Em không say, tự em cưỡi ngựa được".

Trời lạnh thế này, uống rượu cưỡi ngựa bị ốm thì làm thế nào?

Khỏe miệng mang nét cười chiều chuộng, Lâu Dự dỗ dành: "Anh biết là em không say, nhưng muộn thế này không nên làm phiền đại Hồng. Hai người cưỡi một con ngựa thì càng ấm chứ sao?"

Vòng tay chàng vững vàng ấm áp, Loan Loan co người trong chiếc áo khoác lông cáo, thoải mái không muốn rời xa. Cô bé không vùng vẫy nữa, túm chỉ thả lỏng, dựa người vào người Lâu Dự, coi chàng như một chiếc đệm mềm.

Lâu Dự hít sâu một hơi, toàn thân cứng đờ. Chàng thờ dài, cười khổ giật cương ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa thúc Truy Phong phi nhanh.

Đêm tịch liêu, sương mù giăng, gió mạnh cuốn chiến y.

Sương trắng phủ kín trời, gió lạnh như muốn xé rách tay áo. Hai người một ngựa lao ra khỏi đại doanh như sao băng ngang trời, lao thẳng vào giữa đồng cỏ bao la.

Vó ngựa rầm rập đạp vỡ màn đêm tịch liêu, trời cao tối om và nặng nề như sắt, không nhìn thấy dù chỉ một ánh sao.

Lâu Dự thúc ngựa vượt qua thảo nguyên Dã Tây, tiếp tục chạy mãi về phía tây.

Gió lạnh thấu xương cắt vào mặt như dao. Loan Loan co người trong áo khoác chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, hai mắt đảo quanh một vòng: "Lâu Dự ca ca, chúng ta đi đâu đây?"

Gió lạnh phàn phật, hơi thở Lâu Dự hóa thành sương trắng, sương đêm đọng lại trên hàng mi. Chàng cất tiếng cười vang: "Lát nữa em sẽ biết! Có lạnh không? Kéo áo cho kín một chút. Uống rượu rồi phơi gió cẩn thận không bị ốm đấy!"

Loan Loan nhếch miệng khinh thường: "Em sợ quái gì lạnh chứ? Ngày trước trời đại tuyết em vẫn đào hang tuyết bắt thỏ và gà rừng trên thảo nguyên, có lúc nằm sấp trên mặt tuyết mấy canh giờ liền, giờ lạnh thế này thì đã là gì?"

Lâu Dự nghe vậy chua xót trong lòng, cánh tay như sắt ôm thân hình nhỏ nhắn trong lòng chặt hơn. Chàng khẽ cọ cằm lên trên đầu Loan Loan, nói: "Sau này không cần cực khổ như vậy nữa, mọi chuyện đã có anh rồi".

Loan Loan cảm thấy bông tuyết đọng trên mi mắt tan ra. Đưa tay dụi mắt, hàng lông mi dày đã thấm ướt, cô bé trầm nghĩ, tia cũng đã nói câu này, khi đó mình rất vui, cho rằng tia sẽ luôn ở bên cạnh mình, nhưng sau đó tia lại đi xa bỏ lại một mình mình trên đời. Bây giờ người đàn ông có vòng tay vững vàng ấm áp này cũng nói như vậy, phải chăng cũng có một ngày anh ấy sẽ rời xa không sao tìm lại được nữa?

Như để tìm kiếm cảm giác an toàn nào đó, cô bé vô thức dịch người về phía sau, đôi tay hơi do dự vòng lại ôm Lâu Dự sau lưng.

Lâu Dự phát hiện, khỏe miệng lập tức cong lên rất rõ. Chàng buông một tay ra đề chặt cánh tay đang định rút về của Loan Loan vào bên hông mình, giọng nói cũng không giấu nổi nét cười: "Ồ, cứ thế đi! Ôm chặt vào, cẩn thận không ngã!"

Thấy hai tay Loan Loan ôm rất chặt, Lâu Dự hài lòng đội mũ áo choàng cho cô bé, cười nói: "Nếu buồn ngủ thì cứ ngủ một lát đi, lúc nào đến anh sẽ gọi em dậy!"

Loan Loan khẽ lẩm bẩm một tiếng rồi ngoan ngoãn co người trong lòng Lâu Dự không còn nhúc nhích.

Ha! Lâu Dự ôm người ngọc trong lòng, thúc ngựa phi nhanh giữa đêm tuyết. Trước mắt là non sông tươi đẹp tự tay mình đánh hạ, tâm tình không thể tốt hơn, ngay cả gió lạnh cắt da cắt thịt chém vào người cũng vẫn cảm thấy khoan khoái thoải mái vô cùng.

Hai người một ngựa như tên rời cung lao thẳng đến bờ sông Thú.

Trên đường từ đại doanh Lương Châu đến sông Thú chỗ nào cũng có vọng gác. Thấy trong bóng tối xa xa có một thót ngựa đạp tuyết chạy tới như bay, hai thám báo lập tức thúc ngựa chạy tới nghênh đón. Một quân sĩ trên tháp canh lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới, chỉ đợi thám báo phát tín hiệu nhận biết quân địch là đốt lửa cảnh báo.

Hai thám báo chạy tới gần mới phát hiện người thúc ngựa chạy như điên trong đêm tuyết lạnh này lại là thể tử nhà mình, cả hai lập tức đồng loạt ghìm ngựa hành quân lễ, sau đó quay đầu ngựa lại chạy theo Lâu Dự, vừa chạy vừa ra hiệu cho quân sĩ trên tháp canh.

Quân sĩ trên tháp canh hành lễ với Lâu Dự, hô to: "Là thể tử điện hạ, mau dẹp chướng ngại vật!"

Những quân sĩ khác lập tức dẹp bỏ rào chắn gai và dây cản ngựa sang một bên.

Vó ngựa lộc cộc, Lâu Dự không ngừng một khắc, vượt qua chốt gác chạy về phía trước. Hai thót ngựa vẫn hộ tống Lâu Dự ra khỏi phạm vi canh gác rồi mới quay lại.

Cứ thế vượt qua chín vọng gác, Lâu Dự và Loan Loan chạy đến bên bờ sông Thú.

Đêm đã khuya, tuyết phủ mặt mờ, băng nguyên trắng xóa.

Trải qua mùa đông giá rét, toàn bộ sông dừng trên sông Thủ đều bị đè chặt xuống dưới lớp băng dày. Mặt sông băng cứng như thép gần như hòa lẫn với mặt đất hai bên. Lâu Dự dừng gấp, ghim ngựa đứng bên bờ sông, cười nói: "Loan Loan, dậy đi! Chúng ta đến nơi rồi!"

Xoay người xuống ngựa, bế Loan Loan cuộn chặt trong áo khoác xuống, Lâu Dự dắt cô bé đi tới bên mép sông.

Loan Loan tò mò nhìn mặt băng âm trầm, cất tiếng trêu đùa: "Muộn thế này đến đây làm gì? Chẳng lẽ anh định lén vượt sông trong đêm, đi lấy thủ cấp để quân nước Sóc?"

Lâu Dự không nhìn được cười, đưa tay gỡ cái mũi nhỏ xinh của Loan Loan: "Anh cũng muốn làm thế, chỉ có điều phải mang theo một cái đuôi thi vương vù quá!"

"Hừ!" Loan Loan hừ một tiếng, mình làm sao mà vương vù chứ? Trừ người đàn ông tự đại trước mặt này, trong Hắc Vân kị còn có ai chạy nhanh hơn mình?

Lâu Dự nhìn mặt sông Thủ đóng băng, nói: "Em xem sông Thủ bây giờ có giống Hắc Vân kị chúng ta không?"

Dưới mặt băng bình lặng là một sức mạnh hủy diệt hết thảy, thầm lặng ẩn nấp dưới băng lạnh mùa đông. Đến lúc xuân về băng tan, dòng nước sẽ phá tan mặt băng, mang theo khí thế cuốn trôi tất cả, chảy dài ngàn dặm, lao thẳng về đông không quay đầu lại.

Ánh mắt Lâu Dự sáng quắc như ánh lửa, từng chữ vang vang: "Đại Lương nước yếu, nhiều năm bị nước Sóc ức hiếp, cắt đất bồi thường, gả người cầu thân, người dân miền biên suốt ngày bị cướp bóc không thể không bỏ nhà biệt xứ nay đây mai đó, vợ chồng cha con mỗi người một nơi. Còn có rất nhiều người như tia em và công chúa An Ninh, tha thiết yêu nhau nhưng lại phải đầu cả đời vẫn không thể ở bên nhau".

Chàng dừng lại một chút, giọng nói trở nên sôi sục: "Bây giờ đã khác! Hoàng đế anh minh, quốc lực mạnh dần, mặc dù còn chưa đủ để đánh bại nước Sóc, nhưng rồi sẽ có ngày anh làm cho quân dân Đại Lương không cần khom lưng khuỵu gối, không còn bị người khác ức hiếp coi thường, không khuất phục, không sợ hãi, không xu nịnh, đường đường chính chính đứng giữa thế gian!"

Gió lạnh thấu xương, từng chữ như sắt thép rơi xuống đất leng keng.

Vị tướng quân trẻ tuổi mang hùng tâm tráng chí, không màng quyền thế, không cầu phú quý, không tranh thiên hạ, chỉ lo cho trăm họ bình dân.

Loan Loan lặng lẽ nhìn chàng, trong lòng dần dâng lên cảm giác tự hào, ánh mắt lấp lánh sáng hơn cả những vì sao sáng nhất trên trời.

Lâu Dự quay sang cười nói: "Loan Loan, đến ngày thiên hạ ổn định, biên thùy bình yên, anh sẽ dẫn em xuống Giang Nam, nghe điệu hò, ngắm hoa sen, đến nam cương xem bướm vờn kị hoa dị thảo, ngắm những cảnh sắc khác miền đại mạc nơi đây, được không?"

Loan Loan lắc đầu: "Đến lúc đó sợ là anh đã phong hầu phong tước, trở thành quan to, đâu có thời gian rảnh rỗi dẫn em đi chơi?"

Lâu Dự đưa mắt nhìn mặt băng tối mờ mênh mông, chỉ cười không đáp.

Vương hầu công tước, phú quý danh lợi làm sao an nhàn tự tại, vui sướng thảnh thơi bằng cùng em ruổi ngựa khắp nơi, phiêu du thiên hạ? Nếu anh nói anh coi thường thì em nhất định không tin, nhưng anh thật sự không coi lợi danh phú quý là gì hết!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 22

Bầu trời âm u, tầng mây dày thấp, bầu không khí nặng nề làm mọi người ngạt thở dường như sắp đè xuống đỉnh đầu. Loan Loan ngẩng đầu nhìn trời, nói lo lắng: "Thời tiết này sợ là sắp có mưa băng, chúng ta ở lại đây xem mưa băng hay là đánh ngựa về doanh tiếp tục uống rượu?"

Còn uống nữa hả? Lâu Dự dờ khóc dờ cười, không ngờ tiểu quý này lại có tư lượng ngàn chén không say, không biết còn những bản lĩnh gì mà mình không biết nữa?

Đưa tay định cốc Loan Loan một cái thật mạnh theo thói quen, đến lúc sắp chạm vào trán cô bé lại đột nhiên dừng tay, Lâu Dự gượng gạo chuyển thành vuốt tóc trước trán Loan Loan, nói: "Không ngắm mưa cũng không uống rượu, hôm nay chúng ta đi trượt băng".

Loan Loan ngẩn ra. Trượt băng là cái gì?

Lâu Dự không giải thích thêm, rút đao quay lại chặt mấy cành cây to như cánh tay trẻ con rồi đeo băng, dùng dây vải buộc vào mỗi chiếc giày một khúc. Chàng khẽ nhún chân, sau khi cảm thấy đã chắc mới nhếch miệng cười với Loan Loan rồi tung người nhảy lên, đáp xuống mặt băng trơn nhẵn như gương.

trên sông Thủ.

Đây là phương pháp vượt sông chàng sáng tạo ra khi luyện binh trên miền tái bắc. Tái bắc cũng giá rét giống như Lương Châu, đến mùa đông sông suối đóng băng, người ngựa đều khó có thể đứng vững, miễn bàn đến chuyện qua sông.

Cho nên cứ đến mùa đông, bất kể địch ta, hai bên đều rất ăn ý đình chiến nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nếu lúc này phát động tập kích sẽ giành được hiệu quả bất ngờ. Nhưng làm thế nào để binh lính có thể nhanh chóng vượt sông ổn thỏa?

Lâu Dự ngồi cả đêm bên bờ sông băng, thử nghiệm vô số phương pháp, cuối cùng tìm ra cách lấy cành cây làm ván trượt, trượt đi trên băng như xe trượt tuyết nông phu miền bắc dùng để chở hàng trong mùa tuyết.

Sau đó Lâu Dự thử từ khó luyện ba ngày, trả giá bằng nhiều lần ngã nhào mặt mũi bầm dập, cuối cùng có thể trượt như bay không hề trở ngại trên mặt băng.

Loan Loan nhìn Lâu Dự chân giẫm cành cây nhảy xuống sông băng, đáp xuống mặt băng trơn mà lại không ngã, thậm chí còn giữ thăng bằng rất khéo, trượt đi cực nhanh, động tác đẹp đẽ, tay áo tung bay, mặt mày hớn hở vẫy tay với mình: "Mau tới đây! Vui lắm!"

Vốn là người gan to hơn trời, thấy trò chơi này lạ lùng thú vị như thế, Loan Loan lập tức hào hứng học theo Lâu Dự, chặt cành cây buộc vào đế giày, cạy có khinh công cao cường nên tung người nhảy xuống mặt sông không cần nghĩ ngợi.

Kì thực trượt băng và khinh công hoàn toàn không hề có quan hệ gì với nhau.

Kết! Xoẹt! Loan Loan vừa hạ xuống mặt băng đã cảm thấy dưới chân không có chỗ mượn lực, thân thể ngã ra phía sau không khống chế được. Tiếng kêu sợ hãi còn nghẹn trong họng, cô bé đã nặng nề ngã bệt mông xuống.

"Ha ha ha ha..." Lâu Dự phóng khoáng lướt tới, dừng lại bên cạnh, vừa chỉ Loan Loan vừa ôm bụng cười to: "Tiểu quý, đúng là chủ nào tới nấy, nhìn em bây giờ không khác gì tiểu Hắc chủng vó ngủ say".

Loan Loan thẹn quá hóa giận. Dị Thiên Nhai mà ta còn trèo lên được, chẳng lẽ lại không thể trượt băng? Tiểu gia không tin mình không làm được.

Nổi giận dùng dùng chống tay xuống mặt băng, Loan Loan cố gắng đứng lên. Vừa mới khom người đứng dậy, còn chưa kịp thăng lưng lên, cô bé lại trượt chân lần nữa.

"Ai da..." Loan Loan lại ngã về sau, hai tay chới với lơ lửng trước mặt. Đúng lúc sắp ngã đập mông xuống băng lần nữa, một bàn tay đã kịp thời đưa tới đỡ sau lưng.

Lâu Dự kéo Loan Loan vào trong lòng, như cười như không: "Đừng ngã nữa, anh thương!"

Một người luôn luôn lạnh lùng lại có thể cười quyến rũ như vậy sao? Loan Loan nhìn đến ngờ ngẩn, gương mặt hơi đỏ hồng vì rượu không biết tại sao lại càng thêm ửng đỏ.

Lại nghe thấy Lâu Dự nói như trêu đùa, cô bé nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay đẩy chàng ra, hừ một tiếng: "Ai bảo là em sẽ ngã nữa? Em còn lâu..."

Nhưng cô bé chưa trượt băng bao giờ nên không hề có kĩ xảo, vừa mới đẩy Lâu Dự ra đã không giữ được thăng bằng, còn chưa nói xong đã trượt chân ngã xuống.

Lâu Dự kịp thời ra tay, một lần nữa ôm Loan Loan vào lòng, dịu dàng dỗ dành: "Như vậy không được, anh sẽ dạy em trượt".

Loan Loan vốn thích mềm không thích cứng, mà cũng không có gì để thể hiện trước mặt Lâu Dự. Cô bé gật đầu trầm nghĩ, sao không nói sớm, làm người ta đợi câu này rõ lâu.

Nhìn thấy ánh mắt xảo quyệt của Loan Loan, Lâu Dự bật cười, nghiêng người đỡ lưng cô bé chậm rãi trượt trên mặt băng, vừa trượt vừa chỉ bảo Loan Loan cách giữ thăng bằng.

Loan Loan học rất nhanh, chỉ chớp lát đã hiểu được bí quyết, không còn mất thăng bằng như trước nữa mà chỉ cần Lâu Dự kéo nhẹ là có thể trượt rất tự nhiên.

Nhớ trước đây mình ngã vỡ đầu chảy máu mà bây giờ Loan Loan lại học nhanh như vậy, trong mắt Lâu Dự tràn ngập tán thưởng, Loan Loan của ta quả nhiên thông tuệ hơn người: "Tiểu quý, có muốn bay lên hay không?"

"Muốn".

"Ngã đau không được khóc!"

"Ai khóc người đó là chó con".

Lâu Dự gật đầu, mỉm cười kéo tay Loan Loan lướt trên mặt băng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Mới đầu động tác của Loan Loan vẫn còn trúc trắc, sau đó càng ngày càng tự nhiên, hai người đón gió lướt đi trên băng như nước chảy mây trôi, lại như cát bay đá chạy.

"Lâu Dự ca ca, em bay lên đây! Nhìn này, em bay lên đây!"

Loan Loan đột nhiên buông tay chàng ra, dang rộng hai tay, chỉ đứng một chân lướt nhanh trên băng.

Gió thổi vạt áo bay phấp phất, tiếng cười như chuông bạc vang trên sông Thú, nụ cười như trời mùa hè xanh thắm vô biên, chiếc áo khoác lông cáo trắng vờn bay giữa không trung như một đóa sen trắng nổi bật giữa đêm đen.

Thời tiết giữa đông hay thay đổi bất chợt, mây ngày càng dày, một cơn mưa bụi kèm theo những vụn băng từ trên trời bay xuống, khí lạnh tiêu điều bao phủ vạn vật như muốn đông cứng cả trời đất. Lâu Dự lẳng lặng nhìn bóng người một mình khiêu vũ trong mưa, cảm thấy cực kì thóa mẫn, dường như có một tâm tình nhộn nhạo trong lòng. Chàng xoay người trượt lên bờ, rút thanh đao Yêu Nguyệt ra, hô to: "Loan Loan, hát một bài quân ca đi!"

Loan Loan đang chơi thoải mái bỗng dừng lại. Cô bé chỉ biết duy nhất một bài hát, vì thế lập tức cất giọng hát lên mà hoàn toàn không cần chuẩn bị.

"Anh vẫn đi, gió đông cắt mặt

Anh vẫn đi, xóa hết gian nguy

Như rồng cuốn cô thành, ánh lửa chiếu trời cao

Tuổi hai mươi đây dài búi tóc, nơi xa xôi vó ngựa phi nhanh

Xưa nay bao nhiêu hảo nam nhi, gác bút nghiên chinh chiến sa trường..."

Tiếng hát non nót du dương, âm cuối vừa kéo dài vừa vút cao làm rung động đến tận đáy lòng.

Màn mưa dày đặc phủ kín trời, nặng nề không ngừng trút xuống bằng tuyết mệnh mông.

Lâu Dự phần chấn tinh thần, bùng bùng hưng phấn. Theo nhịp điệu của khúc quân ca, ánh đao Yêu Nguyệt bắt chợt lóe lên. Lưỡi đao lóe sáng cắt xé không trung, một trăm năm mươi tám thức đao pháp Liên Y thi triển ra liền mạch không ngừng. Đao khí lẫm liệt, tà ma lui tránh, như khắc họa tâm tình kích động lúc này.

Mưa mỗi lúc một dày, hô hấp dường như cũng trở nên khó khăn. Bóng dáng Lâu Dự lấp loáng trong mưa, nước dưới chân bắn tóe theo mỗi bước, như một con cá lớn màu đen rẽ sóng cả giữa trùng khơi.

Tiếng hát của Loan Loan dần sôi nổi, đảo ý của Lâu Dư ngày càng khoáng đạt vô biên.

Khúc quân ca sắp hết, một trăm năm mươi tám thức đạo pháp Liên Y cũng đến sát chiêu cuối cùng.

Cùng với âm điệu hào khí ngút trời khi Loan Loan kết thúc bài hát, ánh đao của Lâu Dự cũng xé rách màn mưa. Ánh sáng chớp lòa, Yêu Nguyệt như tia chớp nhấp nhô đoạt phách rồi tay bay đi, đâm thẳng vào mặt băng, cắm sâu hàng tấc. Mặt băng vỡ vụn hòa quyện với ánh đao sáng lòa chói mắt.

Nhưng trong mắt Lâu Dự, không có thứ gì có thể chói mắt hơn cô bé trước mặt chàng.

Con mưa dần ngớt, thuốc mỡ đen sì trên mặt Loan Loan bị nước mưa rửa trôi mấy chỗ để lộ nước da trắng muốt như ngọc.

Lâu Dự ôm Loan Loan vào lòng, nâng gương mặt cô bé lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau nước mưa và cả thuốc mỡ còn sót lại trên mặt cô bé.

Làn da Loan Loan đậm mưa càng tỏ ra trắng nõn mịn màng, vô cùng tươi tắn.

Tim đập như sấm, Lâu Dữ đưa tay tháo sợi dây buộc tóc của Loan Loan. Mái tóc dài đen sẫm lập tức buông xuống như thác nước, mấy lọn tóc ướt nhẹ buông xuống le loi bên má khê đang đưa theo gió, động lòng người như một đóa sen sau cơn mưa phùn cuối xuân.

Lâu Dự ngấm nhìn Loan Loan, ngây ngốc si mê.

Rượu để lâu mới dịu, sen đêm trắng mới thơm, tình cảm từ từ nảy sinh và thâm thấu, đến lúc phát giác thì đã nồng đậm không thể nhạt phai.

Chàng và Loan Loan cùng quen thuộc đại mac mệnh mông, hùng ung bay lưon.

Chàng và Loan Loan cùng sát cánh chinh phạt biên cương, vó ngựa như bay.

Chàng và Loan Loan cùng thích ngắm trăng lạnh cong cong, tuyết sơn hùng vĩ.

Chàng và Loan Loan từng kẻ vai chiến đấu, bảo vệ lẫn nhau.

Chàng và Loan Loan tính tình khác biệt, tâm ý lại tương thông, sinh ra đã có một sự hiểu ngầm ăn ý, có thể cùng nhau ruỗi ngựa thông dong, bình yên như mộng, cũng có thể cùng nhau thúc ngựa múa đao, tung hoành chiến trận.

Trong đời có một người như vậy thì đâu còn gì tiếc nuối?

Hôm nay có thể ôm nàng vào lòng là nhờ được trời cao ưu ái. Lâu Dự ta tài gì đức gì mà lại may mắn như vậy?

Lâu Dự cảm thấy trong lòng sục sôi như muốn phá tung lồng ngực, không nhịn được ngẩng mặt hú dài để phát tiết sự phấn khích trong lòng.

Loan Loan dựa vào ngực Lâu Dự, không hiểu có chuyện gì xảy ra. Cô bé tròn tròn mắt trầm nghĩ, giữa đêm khuya tự dưng hú hét ầm ỹ, chẳng lẽ gã này dâm mưa lâu quá nên vết thương lại tái phát rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 23

Sau khi dùng quyền lực điều Loan Loan đến bên người mình làm thân binh, Lâu Dự dung túng gã thân binh duy nhất này đến mức làm người ta phẫn nộ.

Gã thân binh này không cần suốt ngày nghiêm cần đi theo sau lưng Lâu Dự, cũng không cần làm chân lon ton chạy việc, càng không cần căng thẳng tinh thần cầm đao gác đêm. Loan Loan có thể ngủ cả ngày trong doanh trường, chạy xuống bếp cáo mượn oai hùm đòi bánh ngọt, cũng có thể ra ngoài chơi bất cứ lúc nào, chỉ biết cứ đến giờ cơm là cô bé nhất định sẽ vội vã trở về.

Việc ép buộc học bắn cung không còn được nhắc tới. Một cô bé con học nhiều bản lĩnh đánh đánh giết giết như vậy làm gì? Tất cả đã có Lâu Dự.

Việc ép buộc tắm rửa thường xuyên cũng không còn được nhắc tới. Chỉ có một mình Lâu Dự từng nhìn thấy dung mạo thật sự của Loan Loan, thảo nào Dung Diễm lại phải đặc chế thuốc mỡ đen cho Loan Loan. Dung mạo như thế này nếu bị những gã đàn ông khác nhìn thấy thì mình sẽ có thêm bao nhiêu phiền phức?

Phủ tướng quân không quay về nữa. Đạo này thế tử Lăng Nam vương vẫn trải đệm nằm dưới đất trong lều trung quân, không hề muốn đi đâu khác.

Các tướng Hắc Vân kỳ dần dần quen với sự tồn tại của gã thân binh nhỏ tuổi này. Ngay cả Tổng Bách Lý sau khi nhủ mấy lần cũng không còn đưa ra dị nghị. Chẳng mấy khi thế tử vui vẻ như vậy, những chuyện nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục như thế này cần gì phải can thiệp vào?

Hơn nữa với ánh mắt của bậc tiền bối như Tổng tướng quân, thế tử từ nhỏ không có bạn chơi cùng, bây giờ có một người bạn nhỏ thông minh lanh lợi như vậy cũng xem như bù đắp phần nào những tiếc nuối của tuổi thơ, chẳng lẽ lại không phải chuyện tốt? Sau khi được Lâu Dự cho biết Loan Loan chính là người hái nguyệt dạ liên, Tổng Bách Lý càng thấy nhóc con này thêm hợp nhãn.

Hôm đó Lâu Dự và các tướng lĩnh thương nghị việc quân xong thì đã là giữa trưa, nhà bếp đã chuẩn bị cơm canh xong xuôi, Lâu Dự liền mời mọi người ở lại dùng cơm trong lều trung quân.

Mặc dù là lều trung quân nhưng cơm canh lại không có gì khác các tướng sĩ bình thường. Cơm độn ngô, rau dưa, thịt bò nướng, thịt gà rừng, canh thịt thái sợi, điểm khác duy nhất chính là có thêm một hộp bánh ngọt nóng hổi.

Các tướng lĩnh ngồi quanh chiếc bàn lớn sơn đen, từng món ăn nóng hổi thơm phức được bưng lên. Đều là quân nhân, không cần những lời khách sáo dư thừa, mọi người lập tức bưng bát bắt đầu ăn cơm.

Lưu Chính ăn một miếng thịt bò, chợt nhớ ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi: "Bình thường cứ đúng giờ cơm là về, tại sao hôm nay không thấy Loan Loan đâu?"

Lâu Dự cười nói ung dung tự tại: "Ăn cơm là chuyện lớn, nó đâu chịu bỏ lỡ chứ, về ngay bây giờ ấy mà".

Nghe đến tên lính bé nhỏ ăn cơm còn đúng giờ hơn cả trống canh đó, các tướng lĩnh đều không nhịn được cười thầm.

Quả nhiên Lâu Dự còn chưa nói xong thì rèm cửa lều trung quân đã được vén lên. Loan Loan chui vào trong lều, tuyết vương đầy đầu, mang theo một luồng hơi lạnh thấu xương. Cô bé xách một con thỏ hoang, cười tít mắt: "Hôm nay cải thiện. Trời lạnh thỏ trốn hết vào hang, em phải nằm bò trên tuyết một canh giờ mới bắt được một con".

Thỏ chứ đâu phải quân Sóc? Chỉ có em mới nằm trên tuyết rình bắt cả canh giờ như thế, không sợ chết cóng hay sao?

Lâu Dự ngán ngẩm lắc đầu, nhớ đến món cháo gà rừng của Loan Loan, vội vàng dặn dò đầu bếp mang con thỏ xuống bếp nướng rồi đưa tay vẫy Loan Loan: "Đề đầu bếp đi nướng thỏ, em ngồi xuống ăn cơm đi!"

Hai từ Loan Loan thích nghe nhất chính là ăn cơm, vừa nghe vậy liền lao tới bên bàn, bưng bát cơm lên, nhìn các vị tướng lĩnh đầy chờ mong: "Đã ăn được chưa?"

Tổng Bách Lý cười, đuôi mắt hiện rõ nếp nhăn: "Ăn đi!"

Loan Loan nở nụ cười ngọt ngào: "Tổng thúc thúc lúc nào cũng tốt nhất. Lần này Loan Loan bắt được thỏ hoang, cái chân béo nhất sẽ dành riêng cho Tổng thúc thúc".

Hai đứa con một trai một gái của Tổng Bách Lý đều đã trưởng thành, bình thường sống trong môi trường quân đội nghiêm túc, có bao giờ nghe thấy những lời ngọt ngào như vậy? Trái tim của một người cha lập tức tan chảy như viên kẹo dưới ánh mặt trời, Tổng tướng quân vui tươi hơn hẳn: "Được, Tổng thúc thúc sẽ đợi ăn chân thỏ của cháu".

Lâu Dự buống mắt cười thâm. Đứng là đồ dẻo mồm. Cái miệng ngọt ngào phối hợp với nụ cười trên mặt, đã khiến người nào thì làm sao mà đỡ nổi.

Được Tổng Bách Lý cho phép, Loan Loan không khách sáo nữa, động đũa như gió, thoáng cái thức ăn đã chất đầy trong bát như một ngọn núi nhỏ lung lay sắp đổ, sau đó vùi đầu và com như gió cuốn mây tan, quay đi quay lại đã hết bay một bát.

Triệu Vô Cực nuốt nửa miếng nghẹn, đưa mắt nhìn về phía Lâu Dự. Đây mà là tìm thân binh hay sao? Quả thực chính là nuôi một con sói con mà, hơn nữa còn là sói con do ma chết đói đầu thai nữa chứ!

Lâu Dự không hề ngạc nhiên, bình tĩnh gấp một miếng thịt bò cho vào miệng chậm rãi nhai. Loan Loan gầy gò như cành liễu phát phờ thế kia, ăn nhiều một chút thì đâu có gì lạ, ta nuôi được!

Thấy thức ăn trên bàn sắp bị Loan Loan càn quét sạch sẽ, Triệu Vô Cực nhìn miếng thịt bò to nhất, đôi đũa gấp tới nhanh như chớp giật, mau lẹ vô cùng.

Cạch! Hai đôi đũa va chạm vào nhau trên không trung. Loan Loan trừng mắt giận dữ nhìn Triệu Vô Cực. Dám cướp thịt của ta sao?

Triệu Vô Cực trợn mắt nhìn lại không hề yếu thế. Miếng thịt này là của ta.

Loan Loan hạ thấp cổ tay, dùng một thức đao pháp định lách đũa xuống bên dưới đôi đũa của Triệu Vô Cực. Triệu Vô Cực hành động cũng không chậm, đôi đũa vẽ nửa vòng tròn, đón đỡ chính xác phương hướng tấn công của Loan Loan.

Loan Loan tức giận nghiêng răng, tiếp tục xoay đũa, dùng chiêu "kinh hồng nhất phách" gạt đũa của Triệu Vô Cực ra. Triệu Vô Cực lại nhanh chóng biến chiêu, chuyển thủ sang công...

Song phương giao chiến quyết liệt bất phân thắng phụ, đột nhiên một đôi đũa son đỏ đưa tới, vượt qua chiến trường, gấp chính xác miếng thịt bò rồi bỏ vào trong bát Loan Loan, không để sót một giọt nước nào xuống mặt bàn.

Mặt Triệu Vô Cực lập tức như quả mướp đắng dài ngoằng, ánh mắt ai oán có thể sánh với một góa phụ trẻ tuổi: "Thế tử thật là bất công".

Lâu Dự không nhìn hấn cái nào, chỉ quay mặt sang nhìn Loan Loan: "Thích ăn món này à? Dễ thôi mà, sau này ngày nào cũng có".

Loan Loan nhai miếng thịt bò nhồm nhoàm, ừ hử gạt đầu, cười tí chỉ thấy lông mày không thấy mắt.

Các tướng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Loan Loan ăn com. Gã thân binh tí hon này có sức ăn kinh người, ăn rất ngon lành khiến những người khác cũng cảm thấy thèm ăn. Hơn nữa về mặt sống động và ngôn ngữ trẻ con của Loan Loan càng làm mọi người thêm yêu thích. Bình thường ngồi vào mâm com trong quân đội là cầm đũa ăn ngay, ăn xong đặt bát đứng dậy, lúc ăn chỉ nghe thấy tiếng nhai, không hề có tiếng nói cười. Ăn một bữa com cũng đứt khoát tốc chiến tốc thắng không khác gì tiêu diệt một đội quân địch. Từ khi có một đứa bé lanh lợi hoạt bát như vậy ăn cùng, bữa com trở nên náo nhiệt hơn nhiều, việc ăn com dường như cũng không còn tẻ nhạt nữa mà trở nên vui vẻ thú vị. Vì vậy mỗi lần thương lượng việc quân xong, đến giờ com là mọi người đều không hện mà cùng nán lại ăn chực trong lều trung quân.

Lúc này mọi người đã ăn xong, đều đặt bát xuống xem Triệu Vô Cực và Loan Loan dùng đũa đánh nhau. Nhìn thấy Lâu Dự ra tay làm Triệu Vô Cực méo mặt, Lưu Chính ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lão Triệu ơi là lão Triệu, từ khi gặp Loan Loan tới giờ lão có khi nào chiếm được thượng phong đâu? Tên nhóc này quả nhiên chính là khắc tinh của lão!

Lúc này nhà bếp đã nướng thỏ xong, bụng nguyên con thỏ ngào ngạt mùi thơm vào trong lều. Loan Loan lau vết mỡ bên miệng, nhận lấy con thỏ, trước hết bẻ một chân đưa cho Tổng Bách Lý, Tổng Bách Lý cười ha ha cầm lấy. Tiếp đó cô bẻ lại bẻ một chân đưa cho Lâu Dự, Lâu Dự cho Loan Loan một ánh mắt tán thưởng, coi như em còn có lương tâm.

Loan Loan liếc trái liếc phải, bẻ cái chân thứ ba đưa cho Hầu Hành Tiền. Hầu Hành Tiền vui mừng nuốt nửa té ghế, cười ha ha nói: "Loan Loan ngoan thật, vẫn còn nhớ đến Thất ca. Lần sau Thất ca nướng cho ngươi nguyên một con dê".

Chờ mãi câu này của ông! Loan Loan thâm nghĩ, mắt chớp chớp xảo quyệt như cáo con vừa bắt được gà.

Còn một cái chân cuối cùng, Triệu Vô Cực vội vã đưa tay ra cướp. Không ngờ Loan Loan hành động nhanh hơn, lập tức bẻ cái chân cuối cùng rồi đưa tới trước mặt Triệu Vô Cực trước khi hắn kịp lộ vẻ chán nản: "Cái này cho ông".

Triệu Vô Cực chết sững như bị sét đánh, không hề động đậy.

Lưu Chính cười quần ruột, dùng vai huých Triệu Vô Cực: "Lão Triệu, lão không nhìn lầm đâu, đúng là cho lão đấy!"

Triệu Vô Cực nhận cái chân thỏ, cảm động suýt nữa không cầm được nước mắt, cắn một miếng to rồi nói: "Ăn thịt thỏ bao nhiêu năm rồi nhưng con này là ngon nhất".

Các tướng cười vang.

Quân sĩ canh gác ngoài cửa nghe thấy tiếng cười vui vẻ trong lều trung quân xem như cũng được mở rộng tầm mắt. Làm gì có ai tin được một đám người đánh trận giỏi nhất cả nước Đại Lương lại tụ tập một chỗ tranh giành mấy cái chân thỏ nướng

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 24

Mùa đông chiến sự tạm ngừng, lại đã đến cuối năm, trong thành Lương Châu nhà nhà giết heo mổ dê mua pháo sắm hàng tết, cảnh tượng vui sướng hân hoan.

Chuyện lớn chuyện nhỏ trong quân đều do Tổng Bách Lý lo liệu chu đáo, Lâu Dự chỉ có việc nghe báo cáo và kí tên.

Hiện nay đồ quân nhu và lương thảo để qua mùa đông đều đã được chuẩn bị thỏa đáng. Lâu Dự có một khoảng thời gian nhàn rỗi ngắn ngủi cực kì quý giá trong năm nên dẫn Loạn Loạn ra ngoài du ngoạn, ngày nào cũng đi từ sớm đến tối muộn mới về.

Hai người trang bị nhẹ nhàng, đi chơi hết một lượt các nơi trong vòng trăm dặm quanh thành Lương Châu mà vẫn chưa đã nghiệm nên lại thúc ngựa đến thảo nguyên Dã Tây.

Truy Phong và đại Hồng một lần nữa ngỡ hẹp gặp nhau, nhưng lúc này đã có cảm giác lương câu thần mã quý nhau vì tài. Hai con thần câu bốn vó tung bay, lao đi như gió, lại không còn so bì sống chết như trước kia mà duy trì tốc độ tương đương một cách rất an ý.

Hai người trên ngựa sánh vai ruổi ngựa trên thảo nguyên rộng lớn vô biên, để mặc cho ngựa chạy không định hướng đến đâu cũng được. Có lúc hứng lên, hai con ngựa chạy đến chỗ đàn ngựa hoang, dẫn hàng vạn con ngựa hoang lao rầm rập trên thảo nguyên, thanh thế hùng lực như thiên binh vạn mã công thành đoạt đất, âm âm chạy đến phía cuối thảo nguyên, sánh vai đứng nhìn tà dương vàng óng.

Lúc đói lại đi tìm hang thỏ hay tổ gà rừng, đây là sở trường của Loạn Loạn, cô bé chỉ huy Lâu Dự nằm sấp trên tuyết chờ những con thỏ hoang và gà rừng không chịu được đói đi ra kiếm ăn. Hai người một đuổi theo một chặn đầu, phối hợp hết sức ăn ý, thu hoạch rất phong phú.

Lâu Dự là thế tử cao quý, mặc dù đã cầm quân đánh trận nhiều năm ở miền biên tái nhưng lại chưa bao giờ làm những chuyện như đi bắt thỏ, lúc này cảm thấy thú vị và mới lạ, bưng bưng hào hứng chơi rất nhập tâm, đuổi thỏ mà cũng cực kì cố chấp không khác gì đang đuổi theo tàn binh chạy trốn.

Bắt được thỏ lại tìm nơi tránh tuyết, Loạn Loạn vui vẻ xẻ thịt lột da, xiên vào cành cây, gác lên trên giá rồi nhóm lửa bắt đầu nướng thỏ.

Thấy động tác của Loạn Loạn hết sức thành thạo, không hề có chút lóng ngóng nào, hiển nhiên đã làm việc này vô số lần, Lâu Dự thầm chua xót trong lòng, lặng lẽ ngồi bên cạnh xem Loạn Loạn nướng thỏ một hồi lâu rồi mở miệng: "Tiểu quý, trước giờ vẫn sống như thế này à?"

Loạn Loạn chăm chú nướng thỏ, ờ một tiếng thờ ơ: "Ngoài cháo gà rừng thì món sở trường nhất của em chính là thỏ nướng. Tiếc là tía bị nội thương không ăn được đồ nướng mà chỉ có thể ăn cháo".

Lâu Dự nghe vậy cảm thấy trong lòng càng thêm đắng chát, ngay cả cuống lưỡi cũng nghẹn chát khó chịu. Chẳng là người biết rõ nhất về thương thế của Dung Diễn.

Thập bội hóa công tán!

Khi hóa công tán phát tác sẽ đau đớn như rút gân cạo xương. Khi đó tất cả mọi người đều cho rằng Dung Diễn đã chết, không ngờ y thuật của Dung Diễn lại rất cao siêu, chịu đựng những đau khổ người thường khó có thể chịu đựng, một mạch ẩn mình nơi biên tái mười năm, còn nuôi lớn cô bé Loạn Loạn.

"Thế còn gạo muối thì làm thế nào?" Lâu Dự đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với cuộc sống của Loạn Loạn trong quá khứ.

"Lúc nào săn được sói thì mang da sói vào trong thành đổi. Sói rất khó săn, may mà da sói được giá, mỗi lần có thể đổi được rất nhiều gạo muối, đủ ăn một thời gian dài". Loạn Loạn xé một mảnh thịt thỏ đưa cho Lâu Dự: "Anh ăn thử xem có ngon hơn thịt Thất ca nướng không?"

Lâu Dự nhận lấy cho vào miệng nhai, gật gù khen ngợi: "Ngon lắm, Hầu thất nướng không bằng em".

Lời này là thật lòng. Thịt Loạn Loạn nướng ngoài cháy trong mềm, trình độ nướng thịt cao hơn nấu cháo gà rừng rất nhiều.

Loan Loan được khen hơn hờ mặt mày, lại nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt lập tức ảm đạm, cúi đầu lẩm bẩm nói: "Tiếc là tía chưa bao giờ ăn thịt thỏ em nướng".

Lâu Dự yên lặng một lát: "Loan Loan, anh muốn đi xem nơi em và tía đã sống trước kia".

Đêm đông sương lạnh, vầng trăng cong cong. Trong khe núi dưới Dị Thiên Nhai, ngôi nhà tranh đã lâu không có người tu sửa, một góc mái hiên đã bị tuyết đọng đè sập. Cây dâm bụt ứa tàn héo rũ, cành khô lá mục phát ra âm thanh loạt soạt trong gió lạnh, chỉ có dòng suối nước nóng chảy bên nhà là vẫn bốc hơi nóng như trước.

Lâu Dự gạt hết tuyết đọng, mở cửa vào nhà. Trong nhà bày biện ngay ngắn, những cuốn sách y thuật vẫn xếp chỉnh tề trên giá sách, nồi niêu bát đĩa vẫn để trên kệ bếp, chăn gối trên giường bừa bộn xộc xệch, dường như chủ nhân vừa mới rời giường còn chưa kịp gấp.

Có điều toàn bộ đồ đạc trong nhà đều phủ bụi, góc nhà còn có mạng nhện giăng đầy, không khí trong nhà toàn mùi ẩm mốc cũ kĩ.

Lâu Dự cầm một bức tranh còn chưa hoàn thành trên bàn học, nhẹ nhàng thổi bụi bám bên trên. Tranh vẽ một người đẹp mặc y phục trong cung, ánh mắt long lanh trông rất sống động, một đoá dâm bụt rực rỡ cài bên mái tóc. Hiển nhiên người vẽ tranh đã dốc hết tâm tư, từng nét vẽ đều chăm chút kĩ càng, tỉ mỉ cẩn thận.

"Cô..." Lâu Dự buông mắt thờ dài, trong lòng chua xót.

Mặc dù đã biết đây là nơi ở của Dung Diễn khi còn sống, nhưng nhìn thấy bức tranh Dung Diễn tự tay vẽ, Lâu Dự vẫn không tránh khỏi thôn thức cảm khái.

Tiền đế tông cộng có chín hoàng tử công chúa, đương kim thánh thượng là con thứ ba, Lăng Nam vương phụ vương của Lâu Dự là con thứ năm, công chúa An Ninh Lâu Cần là con út, còn được gọi là Cửu công chúa.

Trong chín hoàng tử công chúa chỉ có ba người này là con đẻ của quý phi Lạc thị, tình cảm rất tốt.

Còn Dung Diễn thì là con trưởng của Trần Quốc công, thông minh tuấn lãng, tài hoa hơn người. Bất kể nhìn từ phương diện nào, Dung Diễn và Cửu công chúa cũng là một cặp trai tài gái sắc trời đất sinh thành.

Năm xảy ra biến cố Thiên Kiến, Lâu Dự mới được mười tuổi. Chẳng chỉ nhớ có một đêm đột nhiên cô út xinh đẹp của mình tóc tai rối bù chạy vào phủ Lăng Nam vương, ôm tay phụ vương mình khóc lóc cầu xin: "Ngũ ca, anh cứu anh ấy đi, xin anh hãy cứu anh ấy..."

Khi đó Lâu Dự không hề biết người cô út cần cứu đó chính là người có giao tình rất tốt với phủ Lăng Nam vương, hết sức thân thiết với mình, từng tự tay chỉ dạy mình khinh công và đạo pháp.

Sau đó cô út bị gả đến nước Sóc xa xôi để hòa thân, dưới khăn quàng mũ phượng đỏ tươi, sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy, ngay cả loại son tốt nhất cũng không thể nào che giấu sự buồn bã phát ra từ đáy lòng.

Còn người anh hiền hậu vừa là thầy vừa là bạn của Lâu Dự từ đó cũng biến mất không còn bóng dáng. Trần Quốc công tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với Dung Diễn, phủ quốc công xoá tên Dung Diễn trong gia phả.

Chỉ sau một đêm, Thiên Cơ công tử danh vang thiên hạ trở thành một người không tên không họ, bỏ nhà bỏ nước, từ trời cao rơi xuống đáy vực, tất cả những thanh danh trước đó chớp mắt đã hóa thành tro.

Tất cả mọi người đều nói Thiên Cơ công tử Dung Diễn đã chết...

Rất nhiều năm sau Lâu Dự mới biết rõ đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giận dữ bẻ gãy một mũi tên sắt.

Lâu Dự dừng chân bên giá sách, cầm bừa một tập tranh y thuật lên mở ra xem. Nét chữ phóng khoáng hào sảng, hình vẽ rõ ràng chi tiết, đường nét tinh tế, quả nhiên là do tự tay Dung Diễn viết.

Nét mực tươi tắn đã phủ dày bụi, lúc lật trang bụi bặm bay khắp như sương làm Lâu Dự có cảm giác không chân thực.

Nghĩ đến vai trò của phủ Lăng Nam vương trong đêm hôm đó, trong lòng Lâu Dự vừa đau buồn phần nộ lại vừa thương cảm chán ngán, thờ dài khẽ than: "Dung huynh, phủ Lăng Nam vương có lỗi với huynh".

Đưa mắt nhìn ra ngoài nhà, tuyết phủ trắng xóa, ánh trăng như sương, một bóng người nhỏ nhoi cô độc ngồi trên bậc cửa, ánh trăng in bóng nghiêng nghiêng làm bóng người càng thêm tịch liêu đau bề, trong lòng Lâu Dự lại càng thấy xót xa.

Từ khi vào Hắc Vân kị, Loan Loan đã không còn về chốn này. Cô bé chỉ muốn trốn trong Hắc Vân kị, tự dối lòng mình rằng tía còn chưa chết, tía vẫn đang ngồi vẽ tranh bên cửa sổ, vẫn hái thuốc chế hoàn, vẫn pha trà thưởng trăng, tự dối lòng mình rằng mình vẫn còn có một mái nhà để về, có một người thân vẫn chờ mình về nhà.

Giờ đây trở lại nơi này, Loan Loan mới cảm nhận một cách chân thực rằng tía đã thật sự không còn nữa. Ngày xưa mái nhà tranh dù đơn sơ nhưng lại tràn ngập tiếng cười, giờ đây đã trở nên rách nát trống vắng không còn sức sống.

Loan Loan ôm gối ngồi trước cửa, gục đầu vào cánh tay, không nói câu nào.

Lâu Dự đi tới vén vạt áo ngồi xuống bên cạnh, đưa tay khẽ vỗ lưng Loan Loan, động tác hết sức dịu dàng: "Em không còn tí nhưng vẫn còn có anh. Anh sẽ luôn ở bên em".

Loan Loan ngẩng đầu lên, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, thần thái thơ ngây đầy dứa dầm: "Có phải rồi đến một ngày anh cũng biến mất làm Loan Loan không tìm được nữa không?"

Trái tim như tan chảy trong lồng ngực, Lâu Dự khẽ cười nói: "KHÔNG đâu. Từ hôm nay trở đi, anh nhất định sẽ ăn uống đàng hoàng, luyện võ thật tốt, bảo đảm sẽ không bị ốm, không bị thương, sẽ tự chăm sóc mình khỏe như trâu".

Loan Loan bật cười khi khi, nét cười vẫn vương mãi trên môi nhưng nước mắt lại rơi xuống như chuỗi ngọc trai đứt dây, thần thái thiếu nữ hết sức ngây thơ. Lâu Dự không nhịn được nắm chặt tay Loan Loan, hỏi: "Có lạnh không?"

Loan Loan lắc đầu. Lâu Dự không nói không rằng cởi áo ngoài ra khoác lên người Loan Loan, lại đưa tay nắm tay cô bé, dường như muốn truyền sự ấm áp từ lòng bàn tay mình sang người Loan Loan, hòa vào dòng máu chảy khắp cơ thể nhỏ bé, truyền cả vào... trái tim cô bé.

Dung huynh, cảm ơn huynh đã đưa Loan Loan đến bên cạnh ta. Tất cả đều là ý trời, ta nhất định sẽ chăm sóc Loan Loan từ tế, sẽ ở bên Loan Loan, sẽ đùa cho Loan Loan cười mỗi lúc buồn bã, sẽ thúc ngựa chạy tới bên Loan Loan khi cô bé gặp khó khăn, sẽ không để Loan Loan phải khổ cực, sẽ làm cho Loan Loan com no áo ấm, vui vẻ suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 25

Ra khỏi khe núi dưới chân Dị Thiên Nhai, thấy gương mặt Loan Loan vẫn vương nét sầu, Lâu Dự đảo mắt, vỗ cổ Truy Phong, cất tiếng cười thoải mái: "Truy Phong và đại Hồng vẫn không phục nhau. Anh cũng rất muốn biết rốt cuộc con nào chạy nhanh hơn. Không bằng hôm nay cứ để cho chúng so đấu một phen, em thấy thế nào?"

Dường như nghe hiểu tiếng người, đại Hồng ngẩng đầu ưỡn ngực, lắc đầu phỉ phỉ, dáng vẻ rất đắc ý.

Truy Phong dù sao cũng đã được huấn luyện bài bản, bị đại Hồng khiêu khích mà vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, chỉ có đôi mắt to như chuông đồng chớp chớp, dường như cũng cực kì háo hức với đề nghị này.

Thấy Loan Loan cúi đầu không nói, Lâu Dự liền dùng phép khích tướng: "Sao? Không dám à? Hay là lần trước tỉ thí trên thảo nguyên bị thua nên sợ rồi? Không ngờ tiểu bá vương thảo nguyên cũng biết sợ cơ đấy!"

Loan Loan dù sao vẫn là trẻ con không chịu được khiêu khích, nghe vậy liền lập tức nổi giận: "Ai sợ chứ? Riêng tốc độ thì đại Hồng không thể thua được".

Lâu Dự vui vẻ cười nói: "Tốt! Vậy khởi đầu từ Dị Thiên Nhai, chạy vào thảo nguyên Dã Tây. Ai tới con dốc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên trước là thắng, được không?"

Có gì mà không được? Loan Loan xắn tay áo lên: "Người thắng sẽ được cái gì?"

Thấy Loan Loan có vẻ háo hức, Lâu Dự buồn cười trong lòng: "Nếu em thắng, anh sẽ điều đầu bếp của Thiên Bảo trai đến chỗ em, muốn ăn bánh gì cứ việc bảo hắn làm".

Đôi mắt đen láy của Loan Loan xoay tròn: "Nếu em thua thì sao?"

Lâu Dự cười tủm tỉm: "Nếu em thua thì phải đóng giả con gái một lần cho anh xem".

Lại là nụ cười đáng ghét này. Mỗi lần muốn lừa người khác là gã này lại cười như vậy, mình bị hấn lừa bao nhiêu lần rồi, mười đầu ngón tay cũng không đếm hết được. Chẳng lẽ hắn biết mình là con gái rồi? Không thể như vậy được, rõ ràng mình không để lộ bất cứ sơ hở nào cơ mà.

Chuông báo động réo vang trong lòng Loan Loan. Cô bé cảnh giác quay sang nhìn, Lâu Dự nhếch môi cười khiêu khích để lộ hàm răng trắng: "Có đấu không?"

"Đấu thì đấu chứ sao?" Loan Loan hạ quyết tâm, vượt lòng bờm đại Hồng, nói: "Đại Hồng, mày nhất định phải thắng trận này cho tao".

Đại Hồng đắc ý lắc đầu vẫy đuôi với Truy Phong, ý khiêu khích cực kì rõ ràng.

Hai người ghim ngựa kéo cương đứng ngang hàng nhau. Loan Loan liếc Lâu Dự một cái, đột nhiên hô to một tiếng: "Bắt đầu!"

Lời còn chưa dứt, cũng mặc kệ Lâu Dự đã chuẩn bị xong hay chưa, cô bé lập tức kẹp bụng ngựa thúc đại Hồng lao đi, còn không quên quay lại nhìn Lâu Dự phía sau, đặc ý cười khanh khách như cáo con mới bắt được gà, tiếng cười như chuông bạc vương đầy thảo nguyên.

Lâu Dự cười khổ, trong lòng lại hết sức vui vẻ. Thấy em cười tươi như hoa thế kia, cho dù lần nào đua ngựa cũng thua em thì cũng đã làm sao?

Cất tiếng cười vang, Lâu Dự giờ roi thúc ngựa theo sát phía sau.

Truy Phong và đại Hồng đều là vua trong loài ngựa, lần này có thể mặc sức chạy không cần e dè, tốc độ quả thật nhanh như gió, thoáng cái đã chạy ra vài dặm, chỉ để lại hai vệt tàn ảnh một đỏ một đen.

Gió lạnh vù vù tạt vào mặt như đao sắc. Cái lạnh thấu xương có thể thổi tan tất cả mọi thương cảm phiền muộn trong lòng mọi người. Loan Loan chạy rất thoải mái, tinh thần phấn chấn, đột nhiên rời bàn đạp nhảy lên, đứng trên lưng ngựa dang rộng hai tay, như cánh liễu đón gió lắc lư mà không bị ngã. Cô bé khẽ nâng cằm, hít sâu một hơi không khí trong lành mát lạnh, trong lòng cảm thấy khoáng đạt bao la, thoải mái không nói nên lời, như chim bay trên trời, cá về biển rộng.

Lâu Dự thúc ngựa chạy bên cạnh, nhìn Loan Loan không chớp mắt, trong lòng cũng thoải mái tự tại chưa từng có. Trên đời luôn có một người như vậy, chỉ cần người đó ở bên cạnh mình, dù chỉ nhìn người đó cũng có thể cảm thấy vô cùng bình yên.

Hai con ngựa chạy nhanh như sao băng, đúng lúc này phía trước xuất hiện một hồ nhỏ, đại Hồng đột nhiên tung người nhảy lên. Loan Loan không đứng vững, kêu một tiếng sợ hãi, ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Lâu Dự đã thấy bản lĩnh đứng trên lưng ngựa của Loan Loan nên trước đó không hề lo lắng, lúc này quay sang nhìn lại thấy cô bé đang rơi từ trên lưng ngựa xuống. Chẳng cần kinh tái mặt, đạp chân vào bàn đạp, tung người bay ra khỏi lưng ngựa, ôm lấy Loan Loan trước khi cô bé rơi xuống đất rồi che chở vững vàng trong lòng.

Hai người từ không trung rơi xuống, đập người xuống tuyết. Lâu Dự ôm Loan Loan vào lòng, sau khi rơi xuống tuyết vẫn tiếp tục lăn tròn hóa giải đà rơi, cứ thế lăn xuống theo triền dốc.

Tuyết đọng dày như một tấm đệm mềm tự nhiên, ngã xuống không hề cảm thấy đau. Hai người lăn một quãng dài, đến tận lúc lăn vào một bãi cỏ phủ đầy tuyết mới dừng lại.

"Em thế nào rồi?" Bất chấp trên mặt trên đầu vẫn bám đầy tuyết, Lâu Dự vội vàng nhìn Loan Loan trong lòng mình.

Loan Loan tuyết bám đầy người, hai má đỏ bừng, nhắm nghiền hai mắt không hề nhúc nhích. Quan tâm quá sẽ bị loạn, Lâu Dự cảm thấy người trong lòng mình chân tay mềm oặt mà không hề trả lời, vội vã đặt tay dưới mũi thăm dò. Hình như không thở, trong lòng Lâu Dự lập tức cực kì bối rối, định bế Loan Loan chạy ngược lên đỉnh dốc. Đang cực kì sốt ruột chợt nghe thấy tiếng cười khúc khích, Loan Loan đột nhiên mở mắt ra, vơ một nắm tuyết trét lên mặt Lâu Dự. Lâu Dự bất ngờ không phòng bị kịp, bị Loan Loan bôi đầy tuyết vào mặt. Loan Loan nhìn rất thích thú, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, cười không thôi nói: "Anh mắc lừa rồi, ha ha ha ha, anh cũng bị em lừa!"

Đầu mày khoe mắt trần đầy nét cười, chỉ thấy lông mày không thấy mắt, Loan Loan há miệng cười to để lộ hàm răng trắng đều đặn.

Lâu Dự cực thích nụ cười trẻ con của Loan Loan, chăm chú thưởng thức một hồi, khoe miệng lộ ra một nụ cười xảo quyệt, đưa tay lau tuyết bám trên mặt rồi bôi lại vào mặt Loan Loan.

Quả báo đến thật là nhanh.

Tiếng cười của Loan Loan nghẹn trong cổ họng, gương mặt loang lổ như mặt mèo, vừa nhỏ tuyết trong miệng ra vừa nói giận dữ: "Anh chơi xấu!"

Rốt cuộc là ai chơi xấu? Lâu Dự ngồi dậy, cười tủm tỉm nắm vai Loan Loan như huynh đệ thân thiết: "Lần này anh thắng rồi chứ?"

Loan Loan hừ một tiếng: "Còn lâu. Chúng ta đã chạy qua con dốc, đại Hồng đến trước một thân ngựa. Em thắng, anh phải thực hiện lời hứa!"

Lâu Dự không nhịn được bẹo má Loan Loan, cười mắng: "Nếu em không đột nhiên ngã xuống thì chắc chắn anh đã đuổi kịp. Làm anh sợ thót tim mà còn đòi tiền cược nữa, em có tham quá không đấy?"

Loan Loan mặc kệ, lao tới như một con báo đẩy Lâu Dự ngã xuống tuyết, tay nắm chặt vạt áo chàng, nói hung dữ: "Anh dám nuốt lời à?"

Người đẹp tự nhiên nhào vào trong lòng, Lâu Dự vui mừng nhân cơ hội kéo Loan Loan vào trong lòng, ôm ngang hông cô bé, cười rất thỏa mãn: "Chắc chắn anh sẽ giữ lời, quay về sẽ mua cả Thiên Bảo trai cho em".

Mua cả Thiên Bảo phải tốn bao nhiêu bạc? Điều này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của Loan Loan nên cô bé không thể tin được, vẫn tiếp tục cố gắng vùng vẫy trong lòng Lâu Dự.

Cả người Lâu Dự đột nhiên cứng lại. Chẳng hít sâu một hơi, cười khổ tự giễu, đúng là tự rước tội nợ vào người. Không nỡ buông Loan Loan ra, Lâu Dự đành phải ôm Loan Loan ngồi dậy, đưa tay giữ vai cô bé: "Loan Loan, đừng động".

Loan Loan không nghe, vẫn tiếp tục vùng vẫy.

Lâu Dự nhìn vào mắt Loan Loan: "Loan Loan, anh phải về Thượng Kinh rồi".

Loan Loan sùng sốt. Cái gì? Anh phải đi rồi sao?

Trong mắt lộ ra sự thất vọng mắt mát nòng đậm, trong lòng dường như trống rỗng rét lạnh. Suýt nữa mình quên mất anh ấy vốn không phải người Lương Châu, thành Thượng Kinh mới là nhà của anh ấy. Ở đó có cha mẹ và người thân của anh ấy, anh ấy sớm muộn gì cũng phải trở về, làm sao có thể ở bên mình mãi được?

Thấy Loan Loan buồn mím mắt hồi lâu không nói, tâm tình thoáng cái đã chìm xuống tận đáy khe núi sâu, trong lòng Lâu Dự hết sức vui vẻ, thì ra em cũng không nỡ rời xa anh.

Lâu Dự nhẹ nhàng ôm Loan Loan vào lòng, nói dịu dàng: "Loan Loan, cùng anh về Thượng Kinh nhé!"

Loan Loan bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Anh muốn đưa em đi cùng?

Lâu Dự khẽ thở dài: "Nơi đó là nhà của tía em. Anh biết em rất muốn đến xem một lần cho biết".

Hết quyển 4

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 1

(Nếu thật sự thích một người, nơi đây là nơi đó, nơi đó cũng là nơi đây. Người đó ở đâu, chân trời ở đó).

Đầu xuân sang năm sẽ đến ngày thế tử Lăng Nam vương làm lễ trưởng thành.

Liên quan đến thế diện hoàng gia, lại là đứa cháu Vũ Định đề thích nhất, tin tưởng nhất, vì vậy buổi lễ trưởng thành này của phủ Lăng Nam vương không thể không tổ chức long trọng. Thậm chí hoàng thượng đã chỉ định trực tiếp cho bộ Lễ và Hồng Lư tự phối hợp xử lý việc này, một đại sự trong thành Thượng Kinh thời gian tới.

Lâu Dự không để ý đến những chuyện này, thậm chí chàng còn quên khuấy mất, đến tận lúc Lăng Nam vương phi sốt ruột không thể chịu nổi, sai người mang thư nhà chạy khẩn cấp ba trăm dặm một ngày tới giục con trai nhất định phải về Thượng Kinh đúng thời hạn.

Cả ngày ở li trong quân doanh không về nhà cũng đành, ngay cả nghi thức trưởng thành quan trọng nhất của một người đàn ông cũng định không dự, người làm mẹ sao có thể không đau buồn cho được? Hoàng thượng cũng đến dự, nếu nhân vật chính không về thì Lăng Nam vương phủ đâu còn mặt mũi nào?

Lâu Dự nhận thư, nghĩ đến cảnh mẫu thân nổi giận lôi đình, biết không chọc được nên đành tập trung tinh thần bắt đầu chuẩn bị chuyện về kinh.

Hành lý đồ đạc đều có Tổng Bách Lý chuẩn bị cho hết, Lâu Dự dẫn theo mấy sĩ quan tùy tùng về kinh báo cáo công việc.

Trong danh sách các tướng sĩ về kinh báo cáo, Lâu Dự tự tay ghi tên các tướng lĩnh trẻ tuổi tinh nhuệ như Lưu Chính, Triệu Vô Cực, Trần Thiên Kỳ, còn những người đã có vợ thì không cần đi theo mà được nghỉ dài ngày về nhà thăm vợ con.

Cuối cùng trong danh sách nhân viên tháp tùng, Lâu Dự tự tay điền một cái tên: Thân binh Loan Loan.

Với quân hàm của Loan Loan thì dù thế nào cũng không đến lượt cô bé về kinh báo cáo, nhưng sau khi Lâu Dự nhận Loan Loan làm thân vệ thì tình hình đã khác. Thân binh của thế tử đương nhiên phải đi theo bên cạnh không rời một phút, vì vậy dẫn Loan Loan về kinh đã trở thành chuyện hợp lý.

Lương Châu và Thượng Kinh cách xa nhau ngàn dặm, ra roi thúc ngựa không ngủ không nghỉ cũng phải mất mười ngày. Thời gian đến khi tổ chức lễ trưởng thành vẫn còn dài, trong kinh thành cũng không có chuyện thú vị gì, Lâu Dự liền quyết định chậm rãi mà đi, kéo dài thời gian, trên đường chỉ rong ruổi cười ngựa ngắm cảnh, vào quán uống rượu, xem chim ưng bay lượn, cò cây rậm rạp, nghe tiếng suối róc rách, tuyết rơi sần sập, cực kì tiêu dao tự tại.

Lâu Dự xuất thân phú quý, lớn lên trong quân doanh, chuyện ăn mặc đi lại mặc dù không kén chọn nhưng khiếu thẩm mỹ vẫn rất tinh tế. Lại thêm tâm nhìn rộng rãi, đọc vô số sách, biết dân sinh, hiểu quân sự, thông phong tục, khí độ phú quý ngấm sâu vào người, bình thường xắn tay áo ngồi uống trà lạnh ở quán trà ven đường cũng rất tự nhiên, không hề có gì không hợp.

Tới bất cứ chỗ nào cũng có thể kể lại được những truyền thuyết điển cổ liên quan, cầm kì thi họa rượu trà ca phú đều nâng lên được hạ xuống được,

đúng là một người đồng hành thông thái cần có khi bốn ba đường dài.

Không cần nói Loan Loan, ngay cả đám người Lưu Chính và Triệu Vô Cực cũng lần đầu tiên nhìn thấy một thế tử Lăng Nam vương như vậy, tất cả đều cảm thấy lạ lẫm.

Những lần về kinh trước, thế tử chỉ miệt mài lên đường, đừng nói là ngắm phong cảnh mà ngay cả nghỉ ngơi hay ăn cơm cũng ngại phiền phức. Thỉnh thoảng dừng lại quan sát cũng không phải vì muốn ngắm cảnh mà tám chín phần mười là sẽ chỉ địa hình nơi này nơi nọ, nói những chuyện không có gì thú vị như "Ồ, nơi này thích hợp để mai phục, ta thấy khoảng năm trăm người là tốt nhất..." Đâu có lần nào như lần này, ngựa đi còn chậm hơn lạc đà, nói nhiều không kém một kẻ lảm nhảm nào, nhìn thấy nơi nào có cảnh đẹp liền dừng lại, một đóa hoa, một cây gỗ, một nhánh cỏ, một con sông cũng có thể nói một hồi lâu, đầu mày khóe mắt đều lộ rõ vẻ hưng phấn dào dạt.

Mấy người vừa trợn mắt ghen tị vừa thán phục trong lòng, thì ra thế tử của chúng ta cũng có thể phong lưu tao nhã như vậy.

Có một ngày những lời thì thầm này của Lưu Chính và Triệu Vô Cực bị Loan Loan nghe thấy, cô bé chạy đi hỏi Lưu Dự vội về mặt chán ghét: "Bọn họ ai cũng nói anh phong lưu. Tía nói đàn ông phong lưu nhất định không thể tin được. Thì ra anh là người như vậy".

Lưu Dự thân nhiên mỉm cười: "Anh là người hết sức đứng đắn, có gì phong lưu đâu?"

Loan Loan quay lại nhìn mọi người, ánh mắt Lưu Dự sau lưng Loan Loan bay vù vù như đao, mọi người rung mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ai không gật đầu như đập tới: "Loan Loan, người nghe nhầm rồi. Bọn ta nói là phong độ chứ không phải phong lưu. Thế tử điện hạ có phong độ, có phong thái, có phong tư, có phong vận, chỉ riêng phong lưu là không có..."

Loan Loan hơi nghi hoặc, chẳng lẽ mình đã nghe nhầm thật?

Vì thái độ khác thường của Lưu Dự lần này nên hành trình vốn buồn tẻ đơn điệu lại trở nên cực kỳ sinh động thú vị.

Từ nhỏ lớn lên trên thảo nguyên đại mạc, dọc đường đi, cô bé Loan Loan quê mùa chỉ cảm thấy nơi đâu cũng là cảnh đẹp, mọi thứ đều rất lạ lẫm. Lưu Dự lại là một người giỏi ăn nói, diễn cổ truyền thuyết vô số kẻ, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu. Loan Loan nghe mà như mê như say, khi vui mừng khi sợ hãi, ngay cả đến tối cũng bắt Lưu Dự kể mấy chuyện rồi mới chịu đi ngủ.

Có một hướng dẫn viên uyên bác và thú vị như vậy, Loan Loan được đại khai nhãn giới, vui vẻ quên cả trời đất. Hai người, một thích nghe, một muốn nói, lộ trình mười ngày mà phải đi hơn nửa tháng mới đến.

Lưu Dự mặc dù đã phong hầu nhưng hàng năm đều ở trong quân đội nên chưa lập phủ riêng ở Thượng Kinh mà vẫn ở vương phủ như trước.

Phủ Lăng Nam vương đã nhận được tin hôm nay thế tử sẽ về đến nơi, Lăng Nam vương phi hết sức phấn khởi đích thân dẫn toàn bộ đầy tớ và hầu gái dọn dẹp vương phủ sạch sẽ gọn gàng, phòng thế tử được lau chùi sáng như gương, ngay cả một hạt bụi cũng không tìm được. Nhà bếp nấu những món thế tử thích ăn, mùi thơm tràn ngập.

Nào ngờ từ sáng sớm đến tận đêm khuya, trăng cũng đã mọc mà vẫn chưa thấy bóng dáng thế tử đâu.

Đám gia nô từ sáng sớm đã bùng bùng hào hứng chờ thế tử về, nhưng sự hào hứng này đã hao mòn dần theo thời gian, đến lúc này đã mỗi mòn héo úa như lá vàng mùa thu.

Trong lúc mọi người đều cho rằng tin tức thế tử về phủ là giả, một thót ngựa chạy vội tới vương phủ, quân sĩ mặc quân phục Hắc Vân kỵ xuống ngựa báo tin thế tử đã đến.

Phủ Lăng Nam vương không giống những phủ khác, hai cha con đều là đại tướng tay nắm trọng binh, cho nên tất cả đều tuân theo chế độ trong quân đội. Đám gia nô cũng xem như được huấn luyện kỷ càng, sau khi nhận được tin liền nhanh chóng tập kết, lũ lượt chạy từ các nơi như sương phòng, nhà bếp, vườn hoa ra ngoài tiền đình.

Khi bọn chúng chạy tới tiền đình, còn chưa đứng vững đã thấy một đội kỵ binh Hắc Vân kỵ đông nghịt thúc ngựa chạy đến. Những người đàn ông đã quen chinh chiến sa trường này dù có vào thành Thượng Kinh cũng không hề thu lại hào khí máu lửa trên người một chút nào. Khi chạy trên đường cái còn không chế tốc độ một chút, khi đến cách cổng phủ trăm mét liền không còn e dè, thúc ngựa lao tới rầm rập như đạp trắng đuối sao. Một con ngựa cao lớn toàn thân đen tuyền, bốn vó trắng như tuyết dẫn đầu lao nhanh tới trước cổng phủ mà tốc độ không hề chậm lại. Đúng lúc sắp lao vào con sư tử đá ngồi trước cổng phủ, kỵ sĩ trên ngựa mới ghim ngựa thu cương không nhanh không chậm.

Truy Phong đứng thẳng người lên, phát ra tiếng hí dữ dội, hai móng trước hạ xuống đập vỡ tan một góc bậc cửa bằng bạch ngọc.

Cùng với động tác của Lưu Dự, hơn mười kỵ sĩ phía sau lần lượt ghim cương, cúi người, động tác đều tăm tắp giống như một người.

Hơn mười thót ngựa vững vàng dừng lại trước cổng phủ, khí độ ung dung. Lưu Dự và các tướng tung người xuống ngựa, gót giày đạp xuống đất phát ra tiếng vang nặng nề làm tuyết đọng bay lên tán loạn, người xem khí huyết sôi trào.

Đám gia nô quỳ xuống đất kính cẩn nghênh đón, trong lòng hồi hộp. Mỗi lần thế tử về phủ đều giống như thu binh từ sa trường về, kẻ hầu người hạ đều kinh hãi, toát mồ hôi lo lắng thay cho hai con sư tử đá canh cổng. Bao nhiêu năm nay vẫn hoàn hảo nguyên vẹn, hai con sư tử này quả nhiên là may mắn.

Loan Loan đứng trước cổng ngẩng đầu nhìn bốn chữ "Phủ Lăng Nam vương" nạm vàng như rồng bay phượng múa trên cổng, trong lòng cảm xúc lẫn

lộn. Nơi này chính là nhà của anh ấy.

Thấy Loan Loan đứng ngẩn người, Lâu Dự vuốt tóc cô bé theo thói quen, mỉm cười: "Loan Loan, chúng ta về đến nhà rồi"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 2

Lâu Dự về phủ rất ít khi dẫn theo các tướng lĩnh. Lần này mang về theo một bộ phận tướng lĩnh tinh nhuệ của Hắc Vân kỳ, thứ nhất dĩ nhiên là đề báo cáo công tác, thứ hai mà muốn bàn bạc với phụ thân về chuyện chiến sự năm tới.

Thành Thượng Kinh khác hẳn Lương Châu. Lương Châu mặc dù gió sương giá rét nhưng chỉ có mình đao mình thương chứ không có ám tiễn. Trong triều đình dù không được mang theo đao kiếm, nhưng mức độ hiểm ác của những cuộc đấu đá giữa đủ loại thế lực lại chỉ hơn chứ không hề kém chiến trường.

Lâu Dự cả năm ở trong quân đội chỉ quan tâm đến chuyện luyện binh giết địch, chuyện nắm hướng gió trong triều đình và phỏng đoán thánh tâm thì kém xa phụ thân mình, Lãng Nam vương.

Đầu xuân lại là mốc thời gian mỗi năm một lần để sứ thần hai nước vào triều trình quốc thư. Giờ đây thái độ của hoàng thượng đối với nước Sóc làm mọi người không đoán ra được, một mặt mệnh tay cho Lâu Dự gặt lúa ở biên giới, thu phục các bộ lạc, mở rộng biên giới từng chút một, mặt khác lại không chế quân lực trong nước, đưa ra rất nhiều hạn chế về biên chế và quân số của quân đội, thoạt nhìn không giống như là đang chuẩn bị đánh lớn.

Sau này có thể đánh hay không, đánh thì đánh thế nào? Lâu Dự muốn nghe một chút xem ý kiến của phụ vương mình thế nào.

Thấy thế từ xuống ngựa, đám gia nô quý xuống cùng hô lên: "Cung nghênh thế tử về phủ!"

Lâu Dự nói hai tiếng miễn lễ rồi dẫn các tướng sai bước vào trong phủ. Vừa bước qua bậc cửa đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió, một mũi tên mang theo tiếng rít bắn thẳng đến mặt Lâu Dự.

Có thích khách!

Loan Loan đi theo sau lưng Lâu Dự, trong mắt lóe lên ánh sáng, cũng không kịp nghĩ đường đường một vương phủ thế nào lại có thể dễ dàng xuất hiện thích khách như vậy, thấy mũi tên đó bắn thẳng về phía Lâu Dự liền vội vã rút Li Quang ra nhảy lên, nhưng cánh tay lại bị Lưu Chính giữ chặt.

Thấy mũi tên đó bắn về phía thế tử, đám Lưu Chính lại không hề căng thẳng, rất coi thường đứng yên tại chỗ, đứng nói đến rút đao mà ngay cả góc áo cũng không động chút nào, trên gương mặt thậm chí còn mang theo ý cười.

Loan Loan nghi hoặc quay sang, chỉ thấy Lâu Dự nhảy lên, ồng tay áo bay phấp phới, đưa tay quơ một cái trên không trung, dễ dàng bắt được mũi tên sắt đỏ rồi vung văng đáp xuống đất, nói bất mãn: "Mẹ, lần nào cũng chỉ có mỗi bài này. Mẹ đôi sang bài nào mới hơn được không?"

Mẹ? Loan Loan kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn về phía mũi tên bay ra, thấy một phụ nữ trung niên xinh đẹp đi ra từ chỗ ngoặt trên hành lang dẫn đến ngôi đình, mặc một bộ áo chên màu đỏ thắm khí thế hiên ngang. Thấy Lâu Dự dễ dàng bắt được mũi tên của mình, bà ta khẽ nhướn mày, quát: "A, tên nhóc kia, tiếp ba mũi tên của ta nữa xem!"

Nói xong rút ra ba mũi tên từ trong ống tên, không ngờ cũng là thủ pháp liên châu tiễn. Ba mũi tên cùng bắn ra, thoạt nhìn thanh thế kinh người, có điều người trong nghề chỉ nhìn thoáng qua là biết sức mạnh và độ chính xác đều kém liên châu tiễn của Lâu Dự quá xa.

Loan Loan lật tay cầm Li Quang vào bao, tò mò háo hức xem món quà gặp mặt khác hẳn người thường của hai mẹ con này. Với ánh mắt đã quen nhìn tiễn pháp như thần của Lâu Dự thì ba mũi tên đó thật sự quá mức tầm thường, không hề có sức sát thương gì, sao có thể làm Lâu Dự bị thương được?

Quả nhiên Lâu Dự chán nản khẽ than một tiếng, lần nữa nhảy lên bắt gọn cả ba mũi tên hời hợt như chuồn chuồn đập nước, nắm ba mũi tên trong tay hạ xuống đất cười nói: "Không cần bắn nữa, tiễn pháp của mẹ như thần, con trai bội phục".

Mỹ phụ áo đỏ lúc này mới hài lòng cất cung đi tới, đứng trước mặt Lâu Dự quan sát kỹ càng. Anh tuấn nhiên ngang, cao ráo khỏe mạnh, một năm không gặp, được sương gió tái ngoại tôi luyện, đưa con trai này của mình lại càng trở nên xuất chúng, trưởng thành như một cây tùng cao ráo lắm liệt đón gió, đứng ra có thể đè bẹp hết các đệ tử thế gia trong kinh thành. Trong lòng vui vẻ đắc ý nhưng lại hơi chua xót, mỹ phụ cầm tay Lâu Dự, rom róm nước mắt nhưng lại cười mắng: "Thương thế đã khỏi hẳn chưa? Không biết viết một bức thư về nhà báo bình an hay sao? Đúng là một đứa con vô lương tâm".

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lâu Dự toàn là nét cười, cầm tay mẫu thân chỉ cười không đáp, để mặc cho bà quở trách.

Đám người Lưu Chính đưa mắt nhìn nhau, quý một gói xuống đất hành quân lễ rồi cùng hô lên: "Mặt tướng ra mặt vương phi".

Con gái duy nhất của đại tướng quân Trần Thiện, Lăng Nam vương phi Trần Kiếm Ý mỉm cười nói: "Miễn lễ! Ta nghe vương gia nói trong chiến dịch Sơn Dương lần này mọi người đều đã khổ cực, ta đã sai người dọn dẹp sạch sẽ sương phòng phía sau, đã đến Thượng Kinh thì ở lại chơi một thời gian cho thoải mái".

Đám Lưu Chinh đã đi theo Lâu Dự nhiều năm, chính là xuất thân từ phủ Lăng Nam vương, có thể nói là gia tướng tùy tùng, biết vương phi xuất thân nhà tướng, tác phong gọn gàng khoáng đạt, rất không thích người khác nói nhiều nên đồng loạt đáp lời: "Mặt tướng tuân lệnh. Cảm ơn vương phi!"

Trần Kiếm Ý cười tủm tỉm nhìn một lượt đám thuộc hạ trung thành này của con trai, ánh mắt dừng lại trên người Loan Loan: "Người... chính là Loan Loan đúng không?"

Loan Loan không hiểu lễ nghi, lúc các tướng thi lễ chỉ có một mình cô bé đứng yên tại chỗ nên tỏ ra hơi lạc lõng giữa mọi người. Lúc này thấy Trần Kiếm Ý hỏi, Loan Loan liền trả lời gọn ghẽ: "Tôi là Loan Loan. Vương phi xinh đẹp, tại sao bà lại biết?"

Loan Loan ngũ quan xinh xắn, giọng nói ngọt lịm, mấy tiếng "vương phi xinh đẹp" lọt vào tai làm Trần Kiếm Ý mừng rỡ cười thành tiếng: "Tổng tướng quân nhiều lần nhắc tới người trong thư, nói người thông minh lanh lợi, võ nghệ siêu quần, còn mạo hiểm hái được nguyệt dạ liên cứu Dự nhi, trong lòng ta rất cảm kích. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên là một đứa bé đáng yêu".

Loan Loan hơi xấu hổ, nói ngượng ngập: "Hái nguyệt dạ liên có là gì đâu, cũng vì cứu tôi nên anh ấy mới bị thương".

Cô bé không thông sự đời, cũng không biết cách dùng tôn xưng và kính ngữ, cách xưng hô vẫn chỉ toàn anh ấy, bà, tôi như bình thường.

Trần Kiếm Ý thân là con gái đại tướng quân, lại là Lăng Nam vương phi cao quý, người nào gặp cũng phải cung kính lễ độ. Lúc này thấy một đứa bé nói chuyện thẳng thắn và lanh lợi hoạt bát như vậy lại cảm thấy lạ lắm thú vị, không cho rằng ngỗ ngược mà chỉ gật đầu cười cười với Loan Loan. Bà quay sang nói với Lâu Dự: "Đi vào gặp phụ vương con trước đi. Phụ vương con đợi con trong thư phòng, mẹ đã mở tiệc ở phòng khách để tẩy trần cho con và mọi người".

Lâu Dự vâng lời, đi được hai bước lại quay lại thoáng nhìn Loan Loan: "Chỗ ở của anh tại hậu viện, em đi theo đám Lưu Chinh ngủ một giấc đằng hoàng, sau đó anh sẽ dẫn em đi dạo kinh thành".

Phủ Lăng Nam vương vừa to vừa rộng, chỗ ở của thế tử ở góc tây nam độc chiếm một khu đất to, có đình đài, có lầu các, có giả sơn. Giả sơn trong vườn có con suối róc rách uốn quanh không biết chảy về đâu. Hành lang uốn khúc giữa lầu các đan xen chằng chịt, thăm sâu yên tĩnh. Thậm chí còn có một luyện võ trường để tập luyện cưỡi ngựa bắn cung. Tóm lại là một trời đất riêng biệt.

Loan Loan đã bao giờ thấy một tòa phủ khí thế hùng tráng như vậy, trên đường cực kì tò mò quan sát, cái gì cũng cảm thấy rất mới lạ. Nhìn thấy một ao cá chép gắm liền thân phục: "Oa, cá to quá, nướng ăn chắc chắn rất ngon". Nhìn thấy con vẹt trắng dưới mái hiên liền giật bắn: "Chim có thể nói à? Mang đi nấu cháo chắc hẳn còn ngon hơn cháo gà rừng?" Nhìn thấy con hạc tiên lững thững dạo trên sân vắng liền tỏ vẻ chán ghét: "To thế mà lại gầy còm, có ăn cũng chỉ toàn xương..."

Sau khi rẽ qua vô số hành lang, chuyển đổi tất cả các vật nuôi trong phủ thành đồ ăn, Loan Loan bắt đầu cảm thấy nhớ nhà, chợt ngỡ ngàng nhận ra mình đã đi lạc đội trong vương phủ rộng lớn.

Đang ngờ ngác nhìn quanh định tìm một người để hỏi đường, đột nhiên một quả bóng tuyết bay vù đến trước mặt. Loan Loan phản ứng quá mau lẹ, sau khi tung người lên né tránh rồi hạ xuống đất liền đưa mắt liếc quanh, nhìn thấy một thiếu niên mặc áo gấm nằm bò trên một thân cây không cao phía trước, mặt mày thanh tú, gương mặt thoát nhìn rất mịn màng. Thấy động tác của Loan Loan rất đẹp đẽ, thiếu niên sáng mắt lên, lại cười hi hi ném tiếp một quả bóng tuyết nữa.

Vẫn tiếp tục à? Loan Loan tức giận cắn răng, mũi chân điểm nhẹ, cả người bay lên như tia chớp. Thiếu niên áo gấm trên cây chỉ kịp thấy hoa mắt đã bị kéo từ trên cây xuống, ngã đập người xuống đồng tuyết một hồi lâu không cử động được. Vất vả lắm mới vùng vẫy ngồi dậy được, thiếu niên nhỏ tuyết trong miệng ra, không nén được giận: "To gan, dám đánh bản..."

Nó còn chưa nói xong thì một bàn tay đã đưa đến trước mặt. Loan Loan đưa tay ra, nói với vẻ áy náy: "Thì ra bạn không biết võ công, nói sớm thì đã không bị đánh. Xin lỗi, để tôi kéo bạn dậy".

Thiếu niên đó kinh ngạc, ngọn lửa giận trong lòng biến mất một cách kì lạ như băng tuyết bị dội nước sôi, gắng gượng nuốt những lời chưa nói xuống bụng, ngẩn ngơ nhìn Loan Loan một hồi lâu rồi mới chậm rãi đưa tay ra.

Loan Loan kéo nó lên, thấy nó mặc áo gấm màu vàng viền da chồn sang trọng, tuổi có vẻ cũng tầm tuổi mình liền hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Bạn là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 3

Thiếu niên không đáp mà hỏi ngược lại: "Ngươi là ai? Ta chưa bao giờ thấy ngươi trong phủ Lăng Nam vương".

Loan Loan cười nói: "Đương nhiên bạn chưa từng thấy tôi, tôi mới đến đây lần đầu tiên".

Thiếu niên nhớ tới mục đích đến phủ hôm nay liền sáng mắt lên: "Chẳng lẽ ngươi chính là tiểu tướng Hắc Vân kị cùng về với Tứ... thế tử?"

Mọi người trong Hắc Vân kị đều gọi Loan Loan là tiểu quý, đây là lần đầu tiên nghe thấy danh xưng tiểu tướng này, mặt mày Loan Loan giãn ra: "Ồ".

Thiếu niên càng sáng mắt hơn, tặc tặc đi vòng vòng quanh Loan Loan với vẻ cực kì hâm mộ: "Không ngờ Hắc Vân kị còn có binh lính nhỏ như vậy. Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy mà đã ra chiến trường, võ nghệ nhất định rất siêu đúng không?"

Loan Loan gật đầu thành thật: "Cũng tạm tạm".

Thiếu niên càng thấy hứng thú, lao vọt tới trước mặt Loan Loan, hỏi một tràng như pháo liên châu: "Đánh trận có vui không? Cưỡi ngựa sướng lắm đúng không? Quân Sóc có hung ác không? Võ nghệ của ngươi cao cường như vậy, có thể dạy ta được không?"

Loan Loan bị cậu bé hỏi một tràng làm cho chóng mặt, ngắt lời rất không khách sáo: "Dừng lại đã, tóm lại bạn là ai?"

Thiếu niên nghĩ chốc lát rồi nói: "Ta tên là Lâu Thành, là..."

Cậu bé đảo mắt một vòng rồi mới nói tiếp: "Là em họ xa của thế tử Lăng Nam vương, bình thường không ở đây, hôm nay đến chơi thôi. Ngươi tên là gì?"

"Tôi tên là Loan Loan". Loan Loan đáp lạnh lạnh.

Tĩnh tĩnh Loan Loan chất phác như một gian phòng lớn mở rộng cả cửa chính cửa sổ, sáng ngời thoáng đàng, rộng rãi cởi mở. Lâu Thành lớn lên trong cung, chỉ quen nhìn những kẻ khôn ngoan như rắn rết, xảo trá quỷ quyệt, khe rãnh trong tâm tư sâu hàng ngàn thước, nói một câu phải vòng vèo ba quãng. Lâu Thành đã bao giờ gặp một người thẳng thắn thông thoáng như Loan Loan nên cảm thấy rất thích chí, vì thế liền thuận đà tiến tới, sáp lại gần hỏi với vẻ trông mong: "Loan Loan, ngươi có thể dạy ta võ nghệ hay không?"

Loan Loan kinh ngạc: "Bạn là em họ của anh Lâu Dự, tại sao không bảo anh ấy dạy? Công phu của anh ấy cao hơn tôi nhiều".

Khuôn mặt tuấn tú của Lâu Thành lộ rõ vẻ ai oán vô cùng: "Anh ấy chê ta phiền phức, không có thời gian dạy ta".

Thấy vẻ ai oán giống như dấu mới trên mặt cậu bé, Loan Loan chợt có cảm giác như cùng chung mối thù: "Anh ấy không dạy bạn thì tôi sẽ dạy. Có điều học võ nghệ không phải là chuyện một ngày mà phải ngày ngày khổ luyện mới được".

Thấy Loan Loan nhận lời, Lâu Thành mừng rỡ nhảy cao ba thước, vui mừng vô hạn. Tiểu tướng Hắc Vân kị từ tiền tuyến ngoài biên tái trở về, bản lĩnh tất phải cao cường hơn đám thị vệ nhìn thì oai phong nhưng chẳng có thực tài trong cung nhiều. Đám thị vệ đó suốt ngày chỉ biết dùng những chiêu thức hoa lệ để lừa gạt mình, đến lúc nào học được một hai chiêu ngon lành sẽ về đánh cho bọn chúng không còn cái răng nào.

Cùng lúc đó, trong thư phòng phủ Lăng Nam vương đang diễn ra một cuộc đối thoại với phong cách khác hẳn.

"Chiến dịch Sơn Dương ngươi đã quá lỗ mãng. Thân là chủ soái lại đích thân phạm hiểm là điều cực kì không nên. Giữ đất đai là chức trách của chủ soái, không thể buông lỏng vô trách nhiệm, không được làm theo cảm hứng nhất thời, nếu không đặt trăm ngàn tướng sĩ ở đâu? Đặt con dân biên thùy ở chỗ nào?"

Lăng Nam vương Lâu Dận chỉ trích con trai không hề khách khí: "Xung phong liều chết rất sướng tay, rất anh dũng đúng không? Ngươi nghĩ lại xem chuyện đó có gì khác việc làm của kẻ ngu muội lo đầu không quản được đuôi?"

Lâu Dự rót một chén trà thơm đặt lên trên bàn trước mặt phụ thân: "Gặt lúa vốn là để luyện binh. Tinh binh Hắc Vân kị chẳng phải vẫn được luyện thành bằng cách dùng thực chiến thay luyện tập như vậy hay sao? Chỉ có điều không ngờ nước Sóc lại có chiêu bài khác ở Sơn Dương, đây là hải nhi đã sợ ý".

Lăng Nam vương cầm chén trà con trai rót lên uống một ngụm, nói: "Là ngươi khinh địch. Để quân nước Sóc thủ đoạn độc ác, đa mưu túc trí, tuổi còn trẻ mà đã có thể ép cha thoái vị để đoạt ngôi, sau đó lại trấn áp được quần thần, há là hạng người có thể dễ dàng đối phó? Hơn nữa còn có sự tương trợ của lão già mà còn không chết trong Ứng Đình nên càng như hổ thêm cánh. Gã Lưu Hoài Ân này bất kể tâm cơ, mưu lược hay thủ đoạn đều sâu không lường được, trong Ứng Đình cao thủ như mây, quả thực không thể xem nhẹ được".

Lâu Dự gật đầu nói: "Hải nhi xin thụ giáo".

Sau khi trầm ngâm một lát lại nói thêm: "Lương Châu là châu đầu tiên ở biên giới với nước Sóc. Hoàng thượng đồng ý cho hải nhi đến Lương Châu cầm quân, buông tay để hải nhi khai chiến với quân biên phòng nước Sóc. Sau chiến dịch Sơn Dương, trên dưới trong triều đình đều chúc mừng không ngớt, nói rõ là phải làm cho đế quân nước Sóc bẽ mặt. Nhưng mặt khác lại cắt giảm quân phí tiền lương của Hắc Vân kị, dùng cách này không chế tốc độ mở rộng binh lực của Hắc Vân kị. Phụ vương, hải nhi không rõ rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ thế nào".

Lăng Nam vương nhìn con trai mình, trầm giọng nói: "Dự nhi, mấy năm nay ngươi chỉ lo dẫn quân đánh trận, không có tâm tư chú ý đến sóng gió trong

triều. Nhưng người phải biết rằng người cầm quân phải hành động theo thế trong triều, một người có giỏi đánh trận mà không có quân ăn đầu hổ do hoàng thượng ban cho, công văn điều binh có đóng dấu bộ binh, lương thảo ngân lượng bộ hộ chi trả, công hàm điều tướng lĩnh bộ lại gửi tới thì trận nào cũng không thể đánh được".

Lâu Dự suy nghĩ kĩ càng những lời phụ thân nói, cảm thấy rất đúng, gật đầu nói: "Chẳng lẽ trong triều có người phản đối khai chiến với nước Sóc?"

Lăng Nam vương không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ta hỏi người. Quân lực Đại Lương phân bố thế nào?"

Đây là đề tài Lâu Dự thích nhất, chàng đáp mà không cần nghĩ ngợi: "Trừ quan quân châu phủ địa phương, quân lực Đại Lương chủ yếu chia làm bốn bộ phận. Một là 8 doanh cấm quân và Ngự lâm quân bảo vệ xung quanh kinh thành, tổng cộng hơn một trăm ngàn người, do đề đốc cửu môn quản hạt nhưng trên thực tế là nắm giữ trong tay chính hoàng thượng. Hai là Kì Môn quân đóng ở trung bộ Trung Nguyên, tiến có thể hộ vệ kinh thành, lùi có thể tung hoành nam bắc, do đại tướng quân Trần Thiên nắm giữ. Ba là Vũ Lâm vệ và Long Hồ vệ đóng quân tại biên giới phía bắc, chủ yếu ngăn chặn man tộc ở thảo nguyên phía bắc xâm lấn, do đại tướng quân Tào Giác cai quản. Cuối cùng chính là Hắc Vân kị chúng ta quản hạt mười lăm châu Tây Lương, giằng co với nước Sóc, hai bên ngăn chặn lẫn nhau".

Lăng Nam vương nói: "Nói không sai. Người xem xem mấy người tay nắm binh quyền này có mấy người họ Tào?"

Lâu Dự im lặng suy nghĩ, đột nhiên lộ rõ vẻ sợ hãi: "Nhà họ Tào không ngờ đã có quyền hành như thế?"

Đương kim hoàng hậu họ Tào, xuất thân danh môn. Nhà họ Tào đời đời công khanh, trăm năm vọng tộc, trong triều có vô số môn sinh đệ tử hay thuộc hạ cũ làm quan hoặc vào quân đội làm tướng, có văn thần cũng không thiếu võ tướng, lắm cảnh nhiều lá, là danh gia vọng tộc đứng đầu Đại Lương chỉ sau hoàng tộc.

Tào hoàng hậu đoan chính độ lượng, rất được Vũ Định đế kính trọng, sinh được hai hoàng tử. Thái tử Lâu Mẫn và Tam hoàng tử Lâu Hiệt đều đã trưởng thành. Có gia thế hùng hậu như vậy làm hậu thuẫn, lại có hai hoàng tử đã trưởng thành, địa vị của hoàng hậu tại hậu cung vững như Thái sơn, không có người nào dám tranh đoạt.

Lăng Nam vương gật đầu nói: "Trừ Tào Giác thượng thư bộ binh, phó thị lang và đô quan bộ hộ, viên ngoại lang bộ lại, một nửa số thống lĩnh tám doanh cấm quân đều là người nhà họ Tào. Thái tử đã hai mươi ba tuổi, Tam hoàng tử cũng đã phong thân vương, mấy hoàng tử còn lại đều còn ít tuổi không đủ trở thành đe dọa. Quan chức trong triều xem gió lái thuyền, biết nên theo đâu tránh đâu, hoặc nhiều hoặc ít đều bám vào nhà họ Tào. Giờ đây thế lực của nhà họ Tào như mặt trời ban trưa, có thể nắm giữ một nửa giang sơn".

Mí mắt Lâu Dự giật liên tục: "Trọng dụng ngoại thích, hoàng bá phụ sao lại ngu ngốc như thế?"

Lăng Nam vương nói bình thản: "Giờ đây hoàng thượng đã không phải tam ca của ta năm đó nữa. Hoàng thượng phải dựa vào thế lực của nhà họ Tào để củng cố hoàng quyền, nhưng lại lo lắng ngoại thích lộng quyền nên phải có kiềm chế, vì vậy mới mạnh tay để người tung hoành cõi Lương Châu bên kia. Nhưng đồng thời hoàng thượng cũng không yên tâm về ta. Hắc Vân kị và Kì Môn quân của ông ngoại người còn lại đủ để chống lại họ Tào, chỉ cần như thế là đủ. Hoàng thượng hi vọng Hắc Vân kị duy trì quân lực hiện nay, một có thể kiềm chế họ Tào, hai có thể đe dọa nước Sóc, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép Hắc Vân kị tăng cường quân bị".

Lâu Dự lạnh lùng chán ngán: "Để quân Ân Minh của nước Sóc đã tâm bưng bưng, lúc nào cũng nhìn chằm chằm nước ta. Giờ đây hấn mới lên đế vị, trăm việc cần làm, binh quyền không yên, không dám tùy tiện hưng binh trắng trợn. Nhưng đây chỉ là sự thái bình tạm thời, một khi Ân Minh nắm chắc triều chính, không chế binh quyền, đại chiến nhất định sẽ nổ ra. Mặc dù Hắc Vân kị tinh nhuệ nhưng binh lực kém quân Sóc quá nhiều, sợ rằng dốc hết toàn lực cũng khó bảo toàn bờ cõi không bị xâm phạm. Đến lúc ngọn lửa chiến tranh lan rộng, trăm họ lầm than, bách tính Đại Lương ta biết làm thế nào?"

Lăng Nam vương im lặng không nói, một hồi lâu sau mới khẽ than: "Cũng không trách tam ca được. Ở trên vị trí đó, tình cảm anh em, tình yêu vợ chồng chẳng qua chỉ là quân cờ hai màu đen trắng trên bàn cờ mà thôi. Nếu thật sự có một ngày như vậy, hai cha con ta hiển nhiên phải sẵn sàng đổ máu, lấy thân báo quốc, liều mạng một trận thôi".

Lâu Dự lẳng lẳng nhìn phụ thân, trong lòng chua xót khó nén. Năm đó Lăng Nam vương phong tư tuấn lãng, một kiếm chấn động kinh thành, tráng khí thiếu niên không lời nào tả xiết, tư thế oai hùng chấn át Thượng Kinh. Giờ đây mới có hơn bốn mươi tuổi mà râu tóc lại đã bạc trắng, vẻ già nua hiển lộ rõ ràng.

Một năm khổ chiến như trải mười thu, thấm thoát thời gian, phụ vương đã già như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 4

Mấy ngày nay Lâu Dự vướng rất nhiều công chuyện. Đầu tiên là vào cung yết kiến hoàng thượng, tỉ mỉ bẩm báo quân tình dân ý mười lăm châu Tây Lương, sau đó đến bộ binh giao nhận công văn tướng lĩnh về kinh, lại bị một đám tướng lĩnh quen biết khi xưa chặn lại hàn huyên luận bàn quân vụ, tất cả

mất trọn hai ngày.

Chiều nay không để gì có thời gian rảnh, Lâu Dự không chút do dự gạt bỏ mấy lời mời dự tiệc, cất bước đi về hậu viện. Hai ngày không nhìn thấy Loan Loan, mình đã nhận lời dẫn Loan Loan đi chơi thoải mái mà lại bận công bận việc để Loan Loan nằm dí trong vương phủ hai ngày. Loan Loan mới tới Thượng Kinh, lạ người lạ đất, tính tình lại hoạt bát nhí nhảnh như vậy, hai ngày nay không biết đã chán chường thế nào.

Càng nghĩ càng thấy áy náy, Lâu Dự không khỏi rào bước nhanh hơn. Còn chưa tới hậu viện đã nghe thấy tiếng cười, một âm thanh trong đó vượt qua mái ngói cao cao, lạnh lạnh như chuông, rõ ràng chính là Loan Loan. Lâu Dự bất giác bước chân nhẹ hơn. Trong hậu viện, Loan Loan chấp tay sau lưng đi vòng quanh Lâu Thành như một thầy giáo, lắc đầu nói: "Quá kém quá kém, bước chân loạn choạng, thân trên vô lực. Như thế này mà ra chiến trường thì còn chưa nhìn thấy mặt kẻ thù đã bị tên bắn rơi xuống ngựa rồi".

Lời này rõ ràng rất chướng tai nhưng lại không thể nào phản bác được, Lâu Thành đứng trung bình tấn trên tuyết, đầu đầy mồ hôi, hai chân run lên, trong lòng mắng to đám thị vệ trong cung. Tên nào tên nấy đều nói dạy mình võ công tuyệt thế, kết quả là mình đã khổ luyện mấy năm, đến chỗ Loan Loan không ngờ lại trở thành một kẻ hoàn toàn vô tích sự.

Loan Loan vòng ra phía sau cậu bé, đưa chân khẽ đẩy vào khoeo chân Lâu Thành. Lâu Thành cảm thấy tê mủi thấu xương, kêu thảm một tiếng, đổ người ngã sấp mặt xuống đất.

Loan Loan cười sấp cười ngửa: "Mới đứng được một nén hương mà bạn đã nhũn như con chi chi rồi. Vừa rồi ai mới khoác lác mình là kì tài võ học ấy nhỉ?"

Trong thành Thượng Kinh chỉ có một số cực ít người, còn lại ai dám dùng chân đá ta như vậy? Lâu Thành không nén được giận từ đồng tuyết bò lên, vừa định phát hỏa lại nhìn thấy Loan Loan ôm bụng cười ngặt nghẽo, mặt mày sáng láng như minh châu quay tròn trong đĩa ngọc, tươi tắn lạnh lợi vô cùng. Lâu Thành lớn lên trong thâm cung, phụ nữ nhìn thấy đều nhã nhặn nhẹ nhàng, đàn ông nhìn thấy đều ung dung khí độ, chưa bao giờ gặp một người tươi tắn hoạt bát, ngang ngược tính nghịch đến động lòng người như vậy? Cảm thấy nụ cười đó giống như một đóa hoa băng long lanh trong suốt, hơi lạnh thấm mắt lòng người, con giận đầy bụng lập tức tan thành mây khói, Lâu Thành ngồi dưới đất gãi đầu oán giận: "Đứng trung bình tấn vất vả quá. Bỏ qua bước này, dạy ta đao pháp tuyệt thế luôn đi".

Loan Loan chấp tay sau lưng bước tới chậm rãi như ông cụ non, lên tiếng giáo huấn: "Trung bình tấn là nền tảng, ngay cả đứng trung bình tấn cũng không chịu được thì làm sao luyện được đao pháp?"

Thấy Loan Loan còn bé mà lại thích ra vẻ người lớn, môi mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ hất lên hết sức đáng yêu, Lâu Thành không nhịn được định véo má một cái. Nhưng lại nghĩ nếu véo má mà Loan Loan nổi giận thì mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Loan Loan, không biết chừng còn bị Loan Loan đánh cho một trận te tua, bàn tay đang đưa tới vội dừng lại giữa không trung.

Trong lúc Lâu Thành đang do dự chợt nghe thấy một âm thanh trong trời vang lên bên ngoài viện: "Loan Loan!"

Mặt Lâu Thành tái nhợt. Lúc này mình vốn phải ở trường nghe thái phó dạy học mà lại lén chuồn đến đây học võ với Loan Loan, nếu bị phát hiện thì Tứ ca nhất định sẽ cho ăn đòn. Vù một cái, Lâu Thành chạy nhanh như thỏ vào hẻm già son bên cạnh, ra sức lắc đầu nháy mắt với Loan Loan, hạ giọng nói: "Ngần vạ lần đừng cho anh ấy biết ta ở đây".

Loan Loan hết sức kinh ngạc, nhìn thấy Lâu Dự đã bước qua cổng vòm, mỉm cười đi tới: "Vừa rồi em nói chuyện với ai mà vui vẻ như vậy?"

Loan Loan lấy nghĩa làm đầu, nói oai phong lẫm liệt: "Hắn nói không thể nói với anh".

Lâu Thành trốn sau giả sơn nghe vậy bị phần muốn chết, suýt nữa học máu.

Lâu Dự liếc về phía giả sơn, cũng không bóc mẽ mà chỉ vuốt tóc Loan Loan: "Hai ngày nay có buồn không? Tối hôm nay có hội hoa đăng, có muốn đi xem cho vui không?"

Loan Loan vui như mở cờ trong bụng, nhảy dựng lên vỗ tay hoan hô: "Muốn đi muốn đi, hoa đăng như thế nào nhỉ? Em còn chưa được xem bao giờ".

Lâu Dự cười như gió xuân ấm áp, rất tự nhiên ôm vai Loan Loan đi ra ngoài: "Lầu đèn cao trăm thước, rộng trăm trượng. Đến lúc đó đốt đèn năm đêm, vàng ngọc lung linh, gấm vóc rực rỡ, lại có ca múa ảo thuật, tạp kĩ chiêng trống, đảm bảo em có thể xem sướng mắt thì thôi".

Loan Loan sáng mắt lên, dù sao cũng vẫn là tâm tính trẻ con, vừa nghe thấy có chuyện náo nhiệt đã quên phắt Lâu Thành, vội đi theo Lâu Dự ra ngoài: "Vì là dịp Tết nên mới đốt hoa đăng đúng không? Em muốn tự mình đốt một chiếc đèn con thỏ".

Lâu Dự gạt đầu: "Đương nhiên là được. Xem hoa đăng xong lại đi ăn một bữa thật ngon. Lâu Dự ca ca chủ chỉ, chúng ta ăn một vòng tất cả các hàng quán ngon nhất trong kinh thành".

Loan Loan càng vui vẻ hơn: "Gọi đám Triệu Vô Cực và Lưu Chính cùng đi, đông người mới vui".

Lâu Dự cười nói: "Em thì có lương tâm nhớ đến bọn chúng, nhưng bọn chúng vừa vào kinh thành đã chìm đắm trong xa hoa quên cả trời đất rồi, không biết mấy hôm nay vẫn ở chỗ nào".

Loan Loan hết sức khinh bỉ: "Hai người họ có biết chơi bời gì đâu cơ chứ? Cả ngày chui vào đại doanh cấm quân tìm người đánh mã cầu thì có".

Lâu Dự bật cười đề nghị: "Hay là chiều tối anh em mình cũng đi đánh một trận?"

Loan Loan quả quyết từ chối: "Không được, em phải đi ăn món ngon".

Lâu Dự cao giọng cười, ôm Loan Loan đi thẳng ra ngoài...

Đêm, trong thành Thượng Kinh náo nhiệt phi phàm, phố xá tấp nập, đèn đuốc sáng choang, danh sĩ mỹ nhân qua lại phục sức sang trọng, cầm tú hoa lệ, quả nhiên là những nhân vật phong lưu.

Lâu Dự dẫn theo Loan Loan, Lư Chính và Triệu Vô Cực, bốn người đi đến phố thị thấy cảnh chen lấn náo nhiệt liền dứt khoát xuống xe đi bộ.

Xiếc, ném thẻ, múa rối, đàn tũn, hát nói, mọi người nhìn hoa cả mắt. Loan Loan chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy, lúc này xem mà chết mê chết mệt, thỉnh thoảng lại nhảy nhót cười to.

Thấy Loan Loan vui vẻ, Lâu Dự cũng vui mừng trong lòng, cười dịu dàng đi theo sau lưng. Kẹo hồ lô, canh thịt dê, sủi cảo nhiều nhân, trà hạnh nhân, mứt hoa quả, hạt dẻ nướng, bánh trôi nước, kẹo hạt thông, chỉ cần Loan Loan nhìn lâu một chút là Lâu Dự lại không nói một lời lập tức mua cho Loan Loan ăn thoải mái, còn không quên mua thêm một gói mang về phủ. Chỉ một hồi sau, trên tay Lư Chính đã đầy đồ ăn, ôm cũng không xuể.

Lư Chính ôm một đồng đồ ăn, nói nhăn nhó: "Thế tử, không thể mua thêm nữa. Còn tiếp tục ăn thì tiểu quỷ này sẽ béo như lợn mất".

Loan Loan cầm một xâu mứt táo dài chừng một thước trên tay, trừng mắt nhìn Lư Chính, chỉ Triệu Vô Cực nói: "Người và hân cũng ăn như thường luồng đó thôi, có béo thì cũng là ba con lợn béo".

Lâu Dự mỉm cười, giọng nói hết sức nuông chiều: "Lư Chính không ôm hết được thì còn có Triệu Vô Cực. Nếu nhiều quá thì gọi thêm mấy thị vệ tới, người nào cũng cao to tay dài, mua đủ mỗi thứ trên phố một bọc mang về".

Đường đường tinh binh Hắc Vân kỳ, bình thường có mặt mũi nào chạy đi mua đồ ăn vặt? Hôm nay nhờ phước Loan Loan mới được ăn phùng mang trợn má, Triệu Vô Cực chỉ mong sao được ăn nhiều hơn một chút, nghe Lâu Dự nói vậy liền gật đầu liên tục, không ngừng nịnh bợ: "Thế tử anh minh!"

Thế tử ơi là thế tử, ngài không sợ làm hư trẻ con hay sao? Lư Chính cười gượng, vội vàng nói: "Không cần gọi thị vệ nữa, thuộc hạ vẫn còn ôm được".

Có mất mặt thì một mình ta mất mặt là được, Lư Chính suy nghĩ rất có tinh thần hi sinh cao cả.

Nhìn thấy Lư Chính nhăn nhó, Loan Loan cảm thấy rất thú vị, vừa định trêu chọc mấy câu lại nghe thấy một giọng nữ dịu dàng vang lên bên cạnh, thanh sắc động lòng người: "Tinh cờ gặp thế tử điện hạ ở đây, đúng là vinh hạnh của Tổ Tổ!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 5

Đêm nay đám người Lâu Dự tuy mặc thường phục nhưng đều xuất thân quân ngũ nên vẫn không giấu được cốt cách lẫm liệt.

Lâu Dự mặc trường bào màu xanh ngọc, chỉ lót da chồn tía ở cổ tay áo và cổ áo, không phô trương khoe khoang phú quý, lại càng tỏ ra phong thần tuấn lãng.

Loan Loan dù ăn mặc giản dị nhưng lại tinh nghịch, lộ rõ tính cách không yên phận, đôi mắt sinh động linh hoạt không ngừng ngó ngang liếc dọc.

Triệu Vô Cực và Lư Chính đều thân cao vai rộng, rắn rỏi khỏe mạnh, bước đi vững vàng, khí độ hiên ngang.

Nhóm bốn người này đứng trên phố dài người lại qua như mắc cửi không khác gì ngọc trai trên bãi cát, trắng sáng giữa trời sao, rực rỡ chói mắt, nổi bật xuất chúng. Nhưng mấy người này lại không hề có tự giác mình là thần tượng của đám đông, cũng không biết mình đã trở thành đối tượng chú ý của người đi đường lại qua, vẫn bưng bưng hào hứng đầu khẩu với nhau.

Thấy Lư Chính méo mặt, Loan Loan đang định chế giễu mấy câu chợt nghe thấy một giọng nữ dịu dàng vang lên bên cạnh, ngẩng đầu lên thấy trước mắt sáng ngời, một người phụ nữ thướt tha đứng phía trước. Bên trong áo khoác da chồn màu trắng là bộ váy màu tím nhạt thêu hoa cúc ướn sừng đêm, mái tóc dài như thác nước trong tranh thủy mặc buông xõa sau lưng, một đóa hoa phật tang nhiều lớp cánh màu tím cài trên mái tóc, ngũ quan tươi tắn, khuôn mặt xinh đẹp, như một cành mai đỏ nghiêng nghiêng in bóng trên mặt hồ trong vắt, xinh tươi hết mực.

Đúng là một mỹ giai nhân!

Lư Chính và Triệu Vô Cực đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ thầm, so với cô gái trước mặt này thì thánh nữ Sơn Dương Thác Bạt Dương Dương chính là thực được bên cạnh mẫu đơn, tầm xuân đứng bên hoa hồng, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng vẫn thiếu một chút phong tư ý vị tự nhiên.

Thấy Lâu Dự nhìn lại, cô gái này khẽ hạ người hành lễ, nói dịu dàng: "Tổ Tổ ra mắt thế tử điện hạ".

Lâu Dự nói lạnh nhạt: "Tổ Tổ cô nương thật cao hứng, một mình ra ngoài ngắm hoa đăng sao?"

Mặc dù dùng câu nghi vấn nhưng giọng nói lại không hề có ý nghi vấn.

Quả nhiên Tổ Tổ hơi hạ thấp người, cười nhạt nói: "Tổ Tổ mặc dù bạo gan nhưng nếu không có người khác đi cùng thì cũng không dám tới phố xá nhộn nhịp như thế này".

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông mặc áo gấm màu trắng đi ra từ bóng tối phía sau Tổ Tổ, cười nói với Lâu Dự: "Trước mặt mỹ nhân vẫn lạnh lùng như vậy, hai năm không gặp, huynh vẫn không có tình người như xưa".

Lâu Dự liếc hẩn một cái, nói bình thản: "Người cũng không có thay đổi gì, hai năm không gặp, vẫn người đẹp trong lòng, phong lưu như trước".

Người đàn ông áo gấm đi tới, đưa tay chỉ Lâu Dự, giọng cười với Tổ Tổ: "Nghe thấy chưa? Nàng nghe thấy chưa? Thảo nào người ta vẫn nói thế tử Lăng Nam vương là người anh tuấn phi phàm lại khó nhân nhất cả thành Thượng Kinh. Hắn khiêm tốn tự nhận thứ hai thì không ai dám bảo mình thứ nhất".

Tổ Tổ đưa khăn gấm che miệng, cười như cành hoa rung rinh trước gió.

Lúc này Lưu Chính và Triệu Vô Cực mới thấy rõ tướng mạo người đàn ông áo gấm, sắc mặt lập tức nghiêm trang, đồng loạt ôm quyền thi lễ: "Mặt tướng ra mắt Tuyên Bình hầu".

Thấy hai người này cao ráo rắn rỏi, biết là tướng lĩnh Hắc Vân kỳ theo Lâu Dự về kinh báo cáo, Tuyên Bình hầu Ngô Thượng Trạch không dám ngạo mạn, cũng nghiêm trang ôm quyền đáp lễ: "Không dám không dám, hai vị tướng quân không cần đa lễ".

Quay sang nhìn Lâu Dự, Tuyên Bình hầu Ngô Thượng Trạch lộ vẻ ngạc nhiên: "Huynh luôn không thích cảnh phồn hoa náo nhiệt như thế này, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi ra ngoài dạo phố ngắm đèn? Đánh trận hai năm ở Tây Lương, mặt trời chuyển sang mọc đằng tây rồi à?"

Sắc mặt Lâu Dự không thay đổi: "Thỉnh thoảng ngắm chút cũng không tồi".

Ngô Thượng Trạch lại nhìn bao lớn bao nhỏ trong lòng Lưu Chính, ngạc nhiên nói: "Những thứ này là cái gì? Mùi thơm là lạ, chẳng lẽ là... đồ ăn vặt?"

Nói đến đây, hẩn tròn mắt chỉ Lâu Dự cười rử rươi: "Huynh huynh huynh... không ngờ lại thích ăn mấy thứ này? Còn đóng gói mang về nữa? Lúc nào kể cho bọn chúng nghe, sợ rằng tên nào cũng phải cười vỡ bụng".

Lưu Chính cảm thấy những bọc đồ ăn trong lòng như than hồng, ôm cũng không được, ném cũng không xong, hơi khó xử nhìn về phía thế tử nhà mình, lại phát hiện ánh mắt thế tử đang nhìn theo kẻ đầu sỏ đã chạy đến chỗ khác xem náo nhiệt trong lúc bọn họ chào hỏi nhau. Trên mặt Lâu Dự không có một chút xấu hổ nên có nào, vẻ mặt không sợ sóng gió, giọng nói thờ ơ: "Ta thích ăn lắm, sau này trong phủ người mở tiệc nếu mời ta thì nhớ chuẩn bị những đồ ăn thế này, đồ ngọt bánh ngọt càng nhiều càng tốt, nếu không ta sẽ không đến".

Ngô Thượng Trạch chỉ cho rằng Lâu Dự nói đùa. Phủ Lăng Nam vương có thiếu thứ gì? Lâu Dự là ai? Thân phận quý trọng, tay nắm trọng binh, về thân phận, phú quý, quyền lực đều là người đứng đầu các con em thế gia trong kinh. Những thứ đồ ăn thô thiển nơi đầu đường cuối phố làm sao lọt được vào mắt Lâu Dự? Hắn cười to nói: "Nếu có mời huynh thì đương nhiên phải mang những thứ tốt nhất ra, ai lại chuẩn bị mấy thứ này?"

Tiểu hầu gia Tuyên Bình đáng thương không hề biết tất cả những lời nói của thế tử Lăng Nam vương lúc này đều là thật, không hề đùa cợt. Sau này hẩn thiết đãi Lâu Dự, chuẩn bị đủ rượu ngon cao lương mỹ vị, rục rờ muôn màu không thiếu thứ gì nhưng lại liên tiếp bị từ chối, chuyện này tạm thời không nói.

Tổ Tổ thấy Lâu Dự lơ đãng liền ngược đôi mắt đẹp lên nhìn theo ánh mắt Lâu Dự, phát hiện Lâu Dự đang nhìn một bóng lưng nho nhỏ cách đó không xa. Phụ nữ tâm tư tinh tế, biết Lâu Dự bận tâm về người này, lại không biết một người thế nào mà có thể làm cho thế tử Lăng Nam vương luôn lạnh lùng như núi băng phải quan tâm như thế. Tổ Tổ muốn nhìn khuôn mặt người đó, tuy nhiên người đó vẫn ngồi trước một quầy trò chơi, lúc vui vẻ thỉnh thoảng còn vung tay hò hét nhưng vẫn không hề xoay người lại, chỉ thấy vai hẹp eo nhỏ, dáng người mảnh dẻ, mái tóc đen buộc gọn gàng sau gáy bằng một dải gấm đen, dường như rất ít tuổi.

Lại chuyển mắt nhìn về phía Lâu Dự, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc, dáng người cao ráo khỏe mạnh, tuấn tú cao quý lại cực có khí khái đàn ông, hơn xa bất cứ vương tôn công tử nào trong kinh. Trong lòng thất vọng mất mát. Minh thân là đệ nhất vũ cơ ở kinh thành, dung mạo nghiêng thành, vô số vương tôn công tử quỳ bái dưới váy, bao nhiêu quan lớn quý nhân dùng vàng bạc gấm lụa đổi một nụ cười, vậy mà một người đàn ông xuất sắc như Lâu Dự lại không thèm nhìn mình thêm lần thứ hai.

Khẽ cười tự giễu, Tổ Tổ kéo vạt áo thi lễ với Ngô Thượng Trạch, nói dịu dàng: "Hầu gia, Tổ Tổ thấy gió hơi lạnh, không được thoải mái, muốn đi về trước".

Ngô Thượng Trạch sao nỡ để nàng trở về một mình, vội nói: "Sợ là trời quá lạnh nên bị nhiễm lạnh rồi. Để ta về cùng nàng, gọi một đại phu đến bắt mạch, uống mấy thang thuốc là sẽ không có việc gì".

Ngô Thượng Trạch quay sang cáo từ Lâu Dự: "Lâu huynh, ta cáo từ trước, hôm khác sẽ bày rượu trong phủ tẩy trần cho huynh, huynh nhất định phải nể

mặt ta".

Lâu Dự đang phát bực vì hấn quá lắm lời phiền phức, thấy hấn cáo từ đứng ý nguyên liền cười nói: "Mau biến đi. Tiệc tùng trong phủ người quá ướt át, toàn là mùi son phấn, ta không chịu nổi. Bao giờ dùng nước sạch xối hết trong ngoài một lượt rồi hãy nói đến chữ mời".

Ngô Thượng Trạch cất tiếng cười dài, lại thấy sắc mặt Tổ Tổ tái nhợt, sợ là đang rất khó chịu nên không còn lòng dạ nào ở lại thêm. Hấn hành lễ với Lâu Dự, lại gật đầu chào hai người Lưu Chính, Triệu Vô Cực rồi ôm lấy người đẹp đi đến chỗ xe ngựa nhà mình.

Đợi đến lúc xe ngựa rời khỏi, Lâu Dự xoay người đi đến quầy trò chơi đó, thầm nghĩ bé con này thật là không có kiến thức, một quầy trò chơi đơn sơ như vậy mà cũng xem rõ là lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 6

Trong lúc Lâu Dự nói chuyện với Tuyên Bình hầu, Loan Loan đứng bên cạnh không có việc gì để làm, ánh mắt bị một quầy trò chơi bắn tên cách đó không xa thu hút nên tò mò chạy tới ngồi xuống xem, mặt mày hớn hờ.

Đây là một trò chơi bắn tên rất đơn giản, cứ cách ba mét lại có một tấm bia gỗ, chính giữa vẽ một vòng tròn to làm hồng tâm. Dựa theo khoảng cách gần xa, bên cạnh bia đặt các loại trăm cái, vòng ngọc, đao gỗ, kiếm gỗ, búp bê, kẹo bánh làm phần thưởng tương ứng.

Trò chơi này vừa có thể thỏa mãn ước mơ múa đao giương cung của lũ trẻ, vừa có thể giành được phần thưởng nên đám trẻ tụ tập rất đông. Những cậu bé ồn ào đứng quanh, giậm chân đòi người lớn bên cạnh cho bạc để bắn tên.

Lúc Lâu Dự đi tới thì nhìn thấy một cậu bé dùng hết sức bình sinh bắn ra một mũi tên, nhưng chính vì kéo cung quá mạnh nên lại bị dây cung bật về đập vào mặt, không ngừng xuyt xoa vì đau. Đám trẻ còn lại thì lớn tiếng hoan hô, cười trên nỗi đau của người khác. Bọn chúng rất thích nhìn thấy những đứa bé cùng tuổi kếm còi như vậy, đứa nào cũng vui vẻ hoa chân múa tay.

Loan Loan ngồi xổm dưới đất ôm bụng cười ngặt nghẽo, thấy Lâu Dự đi tới liền vội vàng kéo qua: "Mau nhìn xem, mau nhìn xem! Đứa trẻ con này bị dây cung bật vào mặt, vừa rồi có một đứa trẻ con còn bắn bay cả cung đi, một đứa thì bắn tên suýt nữa trúng đầu ông chủ, ha ha ha..."

Luôn miệng gọi người khác là trẻ con, dường như mình đã bảy tám mươi rồi không bằng? Em thì hơn lũ nhóc con này được bao nhiêu tuổi? Lâu Dự dờ khóc dờ cười, đưa tay vuốt tóc Loan Loan: "Buồn cười thế cơ à? Xem này, cười chảy cả nước mắt rồi đây!"

Loan Loan khịt mũi, bình tĩnh đứng lên quay lại nhìn, ngạc nhiên hỏi: "Chị tiên nữ vừa nãy đi đâu rồi? Chị ấy xinh đẹp thật đấy!"

"Không đẹp bằng em đâu". Lâu Dự nói nhỏ.

"Anh nói gì cơ?" Loan Loan không nghe rõ.

Lâu Dự cười không nói tiếp, kéo tay Loan Loan định đi, lại bị ông chủ quầy có hàng ria chuột giữ lại. Ông chủ quầy là người biết nhìn người, vừa thấy Lâu Dự ăn mặc bất phàm, khí độ cao quý liền đoán được vị này chắc chắn là một công tử nhà giàu nào đó, lại thấy Loan Loan gầy gò yếu ớt, có lẽ không kéo nổi dây cung, rõ ràng là một khách sộp. Vì thế chủ quầy liền cực kì nhiệt tình bước tới mời chào: "Chào thiếu gia. Tiểu công tử đã ngồi trước quầy tại hạ một hồi lâu không chớp mắt, có lẽ là thích chơi lắm. Thiếu gia không cho tiểu công tử bắn mấy mũi tên hay sao?"

Lâu Dự dừng bước, nhìn ông chủ, như cười lại như không cười: "Ông chủ, ông muốn để nó bắn thật à?"

Nụ cười của chàng đẹp đẽ rạng ngời như gió xuân lướt qua mặt nhưng lại khiến ông chủ ria chuột rung mình một cái, tim gan phèo phổi bất chợt run lên, thầm nghĩ vị thiếu gia này nhìn rất tuấn tú mà sao khi cười lại làm người ta cảm thấy như có hơi lạnh chạy thẳng lên trán như vậy?

Ông chủ cố gắng nặn ra một nụ cười, gật đầu: "Đương nhiên, bắn trúng bia nào có quà đây. Lão xưa nay làm ăn không bao giờ bắt nạt người già trẻ nhỏ, ha ha ha".

Lâu Dự quay sang nhìn Loan Loan: "Muốn chơi không?"

Loan Loan nhỏ giọng nói, trong mắt toàn là ao ước trông mong: "Muốn chơi, em muốn con thỏ kia".

Lâu Dự nhìn về phía phần thưởng, một con thỏ bông trắng đặt bên cạnh tấm bia xa nhất, rất to, phải cao bằng nửa người Loan Loan.

Ông chủ cười tí mắt: "Tiểu công tử, con thỏ trắng đó phải bắn trúng hồng tâm mới được".

Lâu Dự không nhịn được cười, đưa mắt liếc Lưu Chính một cái. Lưu Chính hiểu ý đi tới trước quầy, ném ra một thỏi bạc vụn: "Có thể bắn mấy mũi tên?"

Ông chủ ước lượng thời bạc đó, đủ lượng đủ tuổi, bán năm mươi mũi tên cũng được, vội vàng cung kính đưa cung tên tới: "Có thể bán mười mũi".

Lâu Dự thấy cung làm bằng gỗ, tên bằng thép tôi. Đưa tay kéo thử, dây cung rất mềm, tiếng bật không vang. Bằng ánh mắt của bậc cao thủ bắn cung của chàng, đây chính là loại cung tên hạng bét, ngay cả dùng cho các cậu bé tập luyện nhập môn cũng không đủ tiêu chuẩn. Chàng cười thầm một tiếng, không hề bóc mẽ mà chỉ đưa cung tên cho Loan Loan: "Muốn cái gì thì tự bắn cái đó".

Loan Loan phấn khởi cầm lấy cung tên, mũi tên đầu tiên đã nhắm vào tấm bia bên cạnh con thỏ trắng đó, giờ tay kéo cung, nhắm mắt nhắm. Vù một tiếng, tiếng xé gió vang lên, mũi tên rời cung bay ra. Phụp một tiếng, không chỉ chính giữa hồng tâm mà mũi tên còn bắn xuyên qua bia, tấm bia gỗ thô sơ bị bắn vỡ thành hai nửa.

"Oa!" Đám trẻ xung quanh đầu tiên là tròn mắt, sau đó lập tức hoan hô ầm ĩ, tiếng vỗ tay không kém gì tiếng pháo: "Tiểu ca ca giỏi quá!"

Ông chủ ngỡ ngác đứng bên cạnh, miệng há ra không khép lại được, bộ ria chuột run rẩy trong gió, trong lòng lệ chảy thành sông. Lão già ta hành tẩu giang hồ hơn mười năm mà không ngờ vẫn nhìn nhầm người. Ai biết được tên tiểu quý gầy yếu này lại là một thần tiễn thủ chứ?

Lâu Dự buông mắt cười thầm, thần tiễn thủ thì chưa chắc, nhưng nhìn nhầm thì chắc chắn rồi. Loan Loan là người bắn tên kém nhất trong Hắc Vân kỳ, còn cách thần xạ thủ mười vạn tám ngàn dặm cộng thêm mười vạn tám ngàn dặm nữa. Nhưng người đã trải qua chiến trường thật sự thì sao có thể bị trò chơi con nít này làm khó được? Cho dù là người kém nhất cũng đủ để cho ông chủ này tối nay phải tâng gia bại sản.

Nghe thấy tiếng hoan hô cổ vũ của lũ trẻ xung quanh, Loan Loan cảm thấy rất tự hào, trong lòng cực kỳ đắc ý, thoải mái vẩy cung: "Các người muốn cái gì cứ nói với ta, ta sẽ bán cho các người".

Tiếng hoan hô của đám trẻ gần như có thể rung vỡ hoa đăng trên cây. Đứa nào đứa nấy nhìn chăm chăm món đồ chơi mình đã ao ước bấy lâu nay, tranh nhau nói mồm năm miệng mười.

"Em muốn cái vòng ngọc kia để mang về tặng mẹ em".

"Em muốn hộp mứt hoa quả kia".

"Em muốn con dao đó".

"Em muốn..."

"Em muốn..."

Loan Loan cười tít mắt, rút tên ra, đám trẻ chỉ đâu bắn đó. Vù vù vù, không mũi tên nào trượt, mũi nào cũng chính giữa hồng tâm.

Lưu Chính và Triệu Vô Cực đứng bên cạnh xem rất hào hứng, thỉnh thoảng còn xúi giục rất xấu xa: "Bắn cái này đấy... Bắn cái kia, cái đó đáng giá nhất..."

Tiếng mũi tên xé gió vang lên liên tiếp, sắc mặt ông chủ như sương trắng mùa đông, trắng một lớp lại thêm một lớp, thầm tính toán thiệt hại, đau lòng đến mức sắc mặt lại từ trắng chuyển sang xanh, ừ ừ như mớ rau bị gió thổi héo hắt, muốn khóc mà khóc không ra nước mắt.

Nhanh chóng bán xong mười mũi tên, Loan Loan vẫn còn muốn tiếp tục. Lâu Dự gật đầu, Lưu Chính lại móc ra một thời bạc vụn ném tới: "Bán mười mũi nữa!"

"Không được". Ông chủ rìa chuột lập tức phát ra một tiếng kêu rên, chạy tới cầm tay Lưu Chính, ra sức nhét thời bạc vụn vào tay hắn, thà chết cũng không chịu nhận, hết sức đáng thương nhìn Lâu Dự: "Thiếu gia, lão sai rồi, tại hạ không nên coi ngài là kẻ ngốc. Ngài và vị tiểu công tử này đều không phải người thường, hai vị là thiên thần võ tướng bên cạnh Ngọc Hoàng đại đế hạ phàm trần, là quý nhân, là thần tiên, tiểu nhân không hầu hạ được. Xin thiếu gia tha cho lão lần này".

Lâu Dự nghe ông chủ nói một tràng mà đầu óc quay cuồng, quay sang hỏi Loan Loan: "Còn muốn chơi nữa không?"

Loan Loan nhìn ông chủ rìa chuột, rất tiếc nuối đặt cung tên xuống, tặc lưỡi nói: "Không chơi nữa. Nhưng những thứ bọn nó muốn còn chưa bán xong".

Đám trẻ con xung quanh gật đầu lia lịa đầy chờ mong.

Lâu Dự cười cười, ném ra một thời bạc lớn, giờ tay chỉ Loan Loan, nói với ông chủ: "Tất cả đồ trong quầy đều thuộc về nó. Có đủ hay không?"

Ông chủ cầm thời bạc như cầm một con cá sống, đưa tay vuốt mặt, lập tức chuyển khóc thành cười, hàng ria chuột vênh lên, vui mừng đến mức hai mắt tít lại thành hai khe hẹp. Một thời bạc lớn như vậy có mua mười quầy này cũng được. Ánh mắt mình quả nhiên tỉnh đời, hai người này quả thật là hai con gà lấm tiền mà không có đầu óc: "Đủ rồi đủ rồi, đủ rồi mà. Cảm ơn tiểu công tử đã để mất tôi, tất cả đồ trong quầy đều là của tiểu công tử hết".

Loan Loan vui vẻ ra mặt, nghênh ngang nói với lũ trẻ: "Thích cái gì thì tự lấy".

Lũ trẻ hoan hô nhảy nhót, đồng loạt xông lên lấy thứ mình đã chọn rồi lần lượt ngoan ngoãn đi tới cảm ơn Loan Loan: "Cảm ơn tiểu ca ca, tạm biệt tiểu ca ca".

"Không có gì, tạm biệt, tạm biệt!"

Loan Loan ôm con thỏ trắng, vẫy tay tạm biệt đám trẻ con, đợi đến khi đám trẻ đã đi mới thở phào một hơi hả lòng hả dạ, hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn Lâu Dự, nói khẽ: "Trước kia lúc vào thành bán da sói, em thấy người ta chơi trò này, nghĩ bụng một ngày nào đó có thể được chơi một lần thoải mái thì thật tốt. Hôm nay đúng là quá vui".

Triệu Vô Cực hỏi: "Vì sao khi đó không chơi? Bán da sói chẳng phải sẽ có bạc sao?"

Đúng là không lo việc nhà không biết cùi gạo đất, Loan Loan hừ một tiếng khinh thường: "Tiền bán da sói còn phải mua gạo mua muối, sao có thể dùng để chơi những trò vô bổ này được?"

Trước mắt Lâu Dự hiện lên hình ảnh một đứa bé nhem nhuốc, trong tay cầm mấy miếng bạc vụn đáng thương, ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm những đứa trẻ con khác chơi vui vẻ, vừa hăm mộ vừa mắt mắt, cuối cùng vẫn cắn răng cúi đầu bước đi.

Trong lòng chua xót, Lâu Dự thân nhiên chuyển đề tài: "Có đói không? Chúng ta đi ăn".

Vừa nghe thấy ăn, Loan Loan bật cao ba thước, sự vui sướng từ đáy lòng hiện rõ trên mặt không hề che giấu: "Đi đâu ăn?"

Lâu Dự: "Cứ đi theo là được".

Loan Loan: "Em muốn ăn bánh lá sen".

Lâu Dự: "Được".

Loan Loan: "Em còn muốn ăn thịt nướng nữa".

Lâu Dự: "Được".

Loan Loan cười vui vẻ: "Vì sao em nói cái gì anh cũng nói được thế?"

Em muốn gì anh cũng đều đáp ứng em, bởi vì anh thích nhìn dáng vẻ vui mừng thỏa mãn của em. Lâu Dự cười cười, chỉ con thỏ trắng hỏi sang chuyện khác: "Em lấy con thỏ to thế này làm gì?"

Loan Loan đáp giòn tan: "Ôm ngủ".

Lâu Dự xanh mặt, có cảm giác như vừa bê đá đập chân mình. O... Ngủ?... Còn ôm?

Con thỏ chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 7

Túy Nguyệt cư nằm trên con phố Chu Tước phồn hoa nhất Thượng Kinh, chiếm diện tích ba gian cửa hàng lớn ở vị trí tắc đất tắc vàng, dựng một tòa lầu rộng rãi cao ba tầng.

Xe ngựa của Lâu Dự đến trước cửa Túy Nguyệt cư, Triệu Vô Cực và Lưu Chính vén rèm lên, bước xuống xe trước rồi đứng bên cạnh xe. Lâu Dự dắt tay Loan Loan xuống xe đi thẳng vào trong lầu.

Loan Loan đứng dưới tấm biển ngẩng đầu nhìn tòa lầu này. Mái cong khắc hoa, cột đỏ xà cao, bàn ghế trang hoàng toát ra vẻ phú quý, ngay cả chữ trên biển cũng khỏe khoắn bay bổng, đóng khung cẩn thận, hiển nhiên là chữ của danh gia.

"Tân nguyệt thi?" Ngón tay Loan Loan chỉ ba chữ to như rồng bay phượng múa trên tấm biển, về mặt nghệ thuật. Sao lại có hàng quán ăn uống đặt cái tên khó nghe như vậy chứ?

Khi khi! Lưu Chính phì cười. Triệu Vô Cực xem như nể tình, khóe miệng giật giật, cố gắng nhịn cười đến mức đỏ bừng cả mặt.

Lâu Dự cũng không nhịn được cười, không ngờ sống với Dung Diễm tài hoa tuyệt đỉnh mười năm mà Loan Loan vẫn là một người mù chữ.

"Là Túy Nguyệt cư". Lâu Dự véo má Loan Loan, cười nói: "Tía em tài học đứng đầu thiên hạ, viết đẹp về hay, kinh, sử, tử, tập hạ bút thành văn, dù không phải đại nho thời nay nhưng đề gọi là tài tử thì có thừa. Bình thường tía em không dạy em đọc sách viết chữ à?"

Nhớ tới những ngày bị Dung Diễm ép học bài trước kia, Loan Loan đỏ mặt nóng ran, ngượng ngùng nói: "Tía vẫn muốn dạy, nhưng em vừa nhìn thấy sách thấy chữ là lại đau đầu, đọc một hồi là sẽ buồn ngủ, còn hiệu nghiệm hơn cả thuốc ngủ".

Thấy Loan Loan đỏ mặt, lộ vẻ xấu hổ hiếm thấy, Lâu Dự không nhịn được cười to, vuốt tóc cô bé: "Loan Loan ơi Loan Loan, vì sao có em bên cạnh lại cứ vui vẻ như vậy?"

Nhâm nhí, không vui thì ở bên cạnh người ta làm gì? Loan Loan bắt mẫn lâu bầu, bốn người đi vào trong lầu.

Hầu bàn phục vụ trong Túy Nguyệt cư đều có đôi mắt tinh đời, nhìn thấy bốn người đi đến trước mặt, chàng trai trẻ tuổi đi đầu mặc dù ăn mặc giản dị nhưng chất liệu lại cực kì cao cấp, hai người đàn ông vạm vỡ phía sau khỏe mạnh nhanh nhẹn, bên hông mỗi người đeo một tấm phù đầu hồ bằng đồng thau, chắc hẳn lại lịch bất phàm. Ngay cả đứa bé ít tuổi nhất đi trên mặt cũng có một loại khí chất cao quý. Hầu bàn lập tức không dám thờ ơ, hô to một tiếng "Khách quý đến cửa mà không kịp tiếp đón từ xa!" rồi vội vàng bước ra đón, vái chào lễ phép, khiêm tốn nhiệt tình: "Mời các vị khách quý lên lầu, trên lầu có nhã phòng mát mẻ nhã nhặn, ngồi cũng thoải mái".

Nói xong đi trước bốn người lên lầu, mở cửa một phòng có lò sưởi được trang trí thanh nhã, trên cửa treo một tấm biển nhỏ nền đen chữ vàng, trên viết: "Tùng Thủy các".

Lâu Dự gật đầu nói: "Cuối năm tuyết đề canh, không che tuyết thúy biếc. Tùng tự có phong cốt, nơi này quả không tồi".

Thấy Lâu Dự hài lòng, hầu bàn tươi cười hơn hớn, cúi người làm động tác mời: "Mời quý khách vào!"

Đã có người mang đồ trà vào pha trà, hầu bàn nhanh nhẹn cho một mảnh hương nga lê vào trong lư hương, cười nói: "Không biết quý khách uống trà gì, mời quý khách nếm thử trà đón khách của tệt quán, là trà xuân Vân Vụ năm nay mới hái".

Nói xong cho rót cho bốn người mỗi người một chén nhỏ. Trà rót vào chén gốm trắng, hương thơm ngan ngát. Lư Chinh là một người biết hàng, bung lên nhấp một ngụm liền khen trà ngon, lại thấy chén trà gốm trắng trên tay tinh xảo tao nhã, bên trên còn vẽ chim bay cá nhảy, chính là hàng Hình Dao thượng phẩm, giật mình nói: "Trà xuân Vân Vụ giá cả đắt đỏ, ngay cả chén trà cũng là hàng Hình Dao, trà đón khách của Túy Nguyệt cư này quả nhiên phô trương thật".

Lâu Dự nhấp một ngụm trà, mỉm cười: "Nhà họ Ngô lắm tiền nhiều của, một ít trà Vân Vụ vẫn có thể mang ra được".

Hầu bàn đã bày xong mứt hoa quả, rau trộn, đồ ăn nhẹ mỗi loại tám đĩa, bày trên bàn rực rỡ muôn màu. Loan Loan ăn một miếng bánh ngọt, hỏi: "Nhà họ Ngô là nhà nào?"

Lâu Dự nói: "Gã áo gấm gặp trên đường vừa rồi chính là cháu đích tôn của nhà họ Ngô. Túy Nguyệt cư chính là tài sản của nhà hắn".

Loan Loan ăn bánh, nói lúng búng: "A, chính là người ăn mặc sặc sỡ như chim công ấy à?"

Triệu Vô Cực và Lư Chinh không nhịn được cười. Tuyên Bình hầu người ta phong lưu phóng khoáng, khí độ nhẹ nhàng, nếu hắn biết có người nói hắn như chim công thì chắc chắn sẽ tức giận chết mất.

Lâu Dự lại gật đầu rất đồng cảm: "Không sai. Ngô Thượng Trạch lúc nào cũng ăn mặc sặc sỡ, quả thật giống mấy con chim công suốt ngày chỉ biết xòe đuôi tìm bạn đời".

Tiểu hầu gia Tuyên Bình lúc này đang ở nhà nghe ca xem múa, uống rượu ngâm thơ, bắt chợt nhìn mình một cái, hai tai ngứa ran, đỏ ửng như vừa hấp xì dầu.

Bên này hầu bàn tới hỏi đồ ăn. Lâu Dự chọn một loạt tất cả các món thịt Loan Loan thích, lại gọi một đồng bánh ngọt bánh mặn, sau đó gọi mấy món canh chay. Hầu bàn trí nhớ rất tốt, đồ ăn thức uống chỉ nghe một lượt là không quên được, vừa nói vừa hát có vẻ có điệu nhắc lại một lượt rồi lạnh lợi khom người: "Vâng, tiểu nhân sẽ sắp xếp cho các vị thiếu gia".

Chỉ thoáng chốc đồ ăn đã được mang lên đầy đủ. Loan Loan chưa bao giờ thấy đồ ăn thức uống sang trọng tinh tế như vậy nên chỉ cầm đũa sững sờ mà không dám động đũa.

Lâu Dự kinh ngạc: "Bình thường lúc nào cũng ăn như sói đói, tại sao hôm nay lại từ tốn thế?"

Loan Loan chỉ bàn ăn: "Củ cải cũng có thể tía thành hoa, nhìn lấp lánh long lanh thật đẹp. Còn con cá kia nữa, quả thực không khác gì một con rồng vàng, mắt còn làm bằng anh đào nữa, ăn thì tiếc quá".

Lâu Dự gấp một miếng cá bỏ vào bát Loan Loan, nói thân nhiên: "Bất kể giống rồng đến mức nào thì trên thực tế vẫn chỉ là con cá, gì mà không dám ăn chứ?"

Được một bữa cơm ngon canh ngọt, Loan Loan dĩ nhiên là ăn thả cửa, ngay cả Lư Chinh và Triệu Vô Cực cũng ăn ngấu ngiến. Thấy mấy người đều không hề uống rượu, hầu bàn liền rất khôn khéo đưa lên các loại trà trái cây cho tiêu dầu mỡ. Túy Nguyệt cư này dù sao cũng là quán rượu số một số hai trong thành Thượng Kinh, mức độ phục vụ tận tâm chu đáo, tỉ mỉ cẩn thận làm khách hàng cũng thoải mái như tắm gió xuân. Lâu Dự cùng Lư Chinh, Triệu Vô Cực uống trà tán gẫu, ba câu lại quay về chức nghiệp, nói đến chuyện công việc trong quân và địch tình biên tái.

Loan Loan đã ăn no, muốn kiểm chuyện gì đó để làm nên cầm chén trà đứng dựa vào cửa sổ đưa mắt quan sát xung quanh.

Ở chỗ rẽ dưới lầu, một ông già mù tóc bạc rối tung kéo đàn nhị, một cô bé ngồi bên cạnh, quần áo rách nát, gầy gò cơ khổ, ánh chừng chỉ khoảng năm sáu tuổi. Mái tóc thiếu dinh dưỡng nên khô vàng xơ xác dính sát vào da đầu. Cô bé cầm một cây sáo trúc dè dặt hòa với tiếng đàn nhị của ông già.

Kéo hết một khúc, ông già nói run rẩy: "Các vị khách quý, cơm nước xong xuôi mời nghe khúc nhạc tiêu khiển. Dốc Trường Bản, Đón đào hội, Tòng quân khúc, Tây sương ký, muốn nghe khúc gì chỉ cần nói một tiếng, lão nhi và cháu gái sẽ tấu cho các vị".

Thấy ông già này dù mặc áo vá nhưng vẫn sạch sẽ gọn gàng, không tự ti cũng không kiêu ngạo, ngay cả nói chuyện cũng có văn có điệu, Loan Loan cảm thấy rất thích thú, nằm bò trên thành cửa sổ xem diễn biến ra sao.

Lúc này trong số những người đứng xem có người hiểu chuyện nói một câu: "Đừng tấu những khúc thể thảm bi ai làm người ta nghe buồn bã. Không bằng tấu khúc nào vui vui để mọi người nghe cho thoải mái".

Ông già gật đầu, đưa tay kéo nhị hồ, tấu một khúc Hỉ tương phùng vui vẻ hoạt bát. Cô cháu gái phồng mồm thổi sáo, tiếng sáo vút cao đứt quãng nhưng vẫn có thể theo kịp nhịp điệu.

Mặc dù Loan Loan từ trước đến giờ chỉ biết thổi một khúc, còn thổi trạch âm sai nhịp nhưng tính ra cũng vẫn là một người biết thổi sáo, hiểu âm luật. Lúc này thấy cô bé thổi say mê liền có cảm giác anh hùng quý nhau vì tài, nghe đến đoạn vui vẻ liền gõ lên cửa sổ theo nhịp.

Đang say mê hòa mình vào khúc nhạc, tiếng nhạc đột nhiên im bật, dưới lầu vang lên tiếng đám đá nhục mạ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 8

Một người dáng vẻ như quân gia, người gầy như cây sậy, mặc một bộ quần áo gia nô màu xanh đen rộng thùng thình đang quát hét bằng giọng the thé chói tai: "Hai đứa nghèo kiết xác này sao dám cản đường công tử nhà ta? Còn không mau đuổi bọn chúng đi?"

Túy Nguyệt cư là nơi quý nhân ra vào, vốn không cho những người đàn hát rong như vậy đến đàn hát trước cửa. Nhưng chương quỹ thấy hai ông cháu này đáng thương, người ngòm cũng gọn gàng sạch sẽ chứ không ồn ào bần thiêu như những kẻ ăn xin bình thường nên cũng mở một mắt nhắm một mắt để bọn họ kiếm miếng cơm ở chỗ rẽ bên cửa.

Lúc này thấy hai ông cháu vướng vào khách quý, hai tên tiểu nhị lập tức chạy ra đuổi hai người đi như đuổi gà. Ông già nọ nắm chặt chiếc đàn nhị, nói khản khản: "Cán đường khách quý đúng là không phải. Tiểu lão nhi sẽ đi ngay. Những thứ này đều là dụng cụ kiếm cơm, tiểu lão nhi và cháu gái dựa vào cái này để sống, mong các vị nhẹ tay cho, ngàn vạn lần đừng làm vỡ".

Thấy ông già định tránh đi, đám tiểu nhị cũng lập tức dừng tay. Ông già và cháu gái ngồi xuống dọn dẹp đồ đạc. Không ngờ gã có vẻ như quân gia bên cạnh lại không đợi được, thấy hai người thu dọn quá chậm liền sốt ruột nói: "Các ngươi là cái gì mà để ông đợi lâu như vậy? Người đâu? Đánh đến chết cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, hơn mười gã gia đình như sói như hổ chạy tới, xông vào chỗ hai ông cháu đánh đập không ngừng. Ông già bị đẩy ngã xuống đất rồi đâm đá, chiếc đàn nhị trong tay bị giật lấy đập vỡ tan. Cháu gái lao tới ôm ông khóc lớn lại bị một gã gia đình to khỏe túm tóc kéo lên, vung tay cho hai cái bạt tai, khuôn mặt gầy gò lập tức sưng vù, máu tươi chảy xuống ngoằn ngoèo bên khóe miệng.

"Trăm nhi, Trăm nhi... Ta liều mạng với các ngươi..." Thấy cháu gái bị đánh, ông già xót cháu bất chấp tất cả đứng lên lao tới, bị một cước đá bay, lăn mấy vòng trên mặt đất không bò dậy nổi.

Gã có vẻ như quân gia lộ nụ cười ác độc hết sức hài lòng. Hôm nay công tử thết đãi một nhân vật cực kì cao quý, một hồi nữa công tử và quý nhân sẽ đến ngay, sao có thể để những kẻ rác rưởi này làm bẩn mắt được?

Nhìn hai ông cháu bị đè xuống đất bần, hần nói với vẻ chán ghét: "Còn không mau kéo hai đứa này ra chỗ khác? Càng xa càng tốt".

Một gã gia đình xắn tay áo tiến lên kéo người, tay vừa chạm vào tóc đứa cháu gái chợt nghe thấy vù một tiếng, một vệt đen lóe lên, gã gia đình lập tức ôm tay giậm chân kêu gào đau đớn.

Mọi người định thần nhìn kĩ lại, trên bàn tay gã gia đình không ngờ lại cầm một chiếc đũa sơn đen như miếng thịt xâu trên xiên thịt nướng.

Đũa vốn không nhọn, dùng làm ám khí có thể đâm xuyên bàn tay người là nhờ vào tốc độ cực nhanh. Thân là quân sự của gia đình giàu có nên dù sao cũng đã từng thấy việc đời, lúc này thấy đũa xuyên qua bàn tay, hần cũng biết công phu của người nọ cực kì cao. Nếu vừa rồi chiếc đũa không đâm vào bàn tay mà đâm vào đầu gã gia đình...

Tiền quân sự thấy trong lòng hơi run lên, nhưng nghĩ đến gia tộc của chủ nhân mình và quý nhân hôm nay chủ nhân mời đến, hẳn lại cảm thấy dũng khí tăng gấp bội. Hắn hoàn toàn không tin trên đường phố trong thành Thượng Kinh lại có kẻ ăn gan gấu tím báo dám đối đầu với chủ nhân của hắn, liền kéo dài giọng quát mắng chói tai: "Tên cầu tạp chùng chán sống nào dám xen vào việc của người khác?"

Loan Loan dùng ngón tay chống lên thành cửa sổ nhảy xuống lầu, đáp nhẹ nhàng xuống đất: "Bắt nạt người già trẻ nhỏ, người mới là cầu tạp chùng".

Tiền quân sự liếc thấy từ trên trời có một người đáp xuống thì giật mình kinh hãi, nhìn kĩ lại thấy là một đứa trẻ con quần áo giản dị, mặt mày xinh xắn, nước da đen nhem, toàn thân không có lấy một món trang sức nào. Trong mắt kẻ quen nhìn cánh xa hoa gấm lụa như hắn thì chính là một đứa bé nghèo mặt hạn khó coi. Ý vào thế lực của chủ nhân, hắn đã quen ngang ngược cáo mượn oai hùm trong thành Thượng Kinh, hôm nay sao có thể chịu thiệt thòi lớn như vậy được? Đánh chó cũng phải xem chủ nhân, hắn chịu thiệt mất mặt thì chủ nhân của hắn cũng mất mặt. Mang quyết tâm kiên quyết bảo vệ thể diện của chủ nhân, Tiền quân sự lấy lại tinh thần, giơ tay chỉ Loan Loan, cười ác độc: "Biết ta là ai không? Hôm nay người đã dám can thiệp vào chuyện này thì cũng đừng mong còn sống ra khỏi thành Thượng Kinh. Ta có rất nhiều biện pháp làm người chết một ngàn lần".

Nói xong hắn hung hăng lệnh cho các gia đình: "Còn không mau đánh chết thằng nhóc nghèo kiết xác này đi? Phải cho nó mở mắt ra, biết rằng đại gia ta không phải người nó có thể đánh được".

Ngoài miệng thì nói tàn nhẫn nhưng chính hắn lại lui lại một bước, chỉ chờ thủ hạ xông lên làm tốt thí.

Loan Loan hơi do dự. Dù cô bé tính tình hoang dã không gò bó lễ số khuôn phép nhưng dù sao cũng là người thông minh, biết rõ thành Thượng Kinh không giống Lương Châu, ra tay đánh người ở đây phải chăng sẽ tạo thành phiền phức cho Lâu Dự?

Trong lúc đang do dự, Loan Loan lại nghe thấy một giọng nói điềm đạm vang lên phía sau: "Ai nói nó không đánh được người? Ta nói đánh được là nó sẽ đánh được".

Một câu nói đơn giản nhẹ nhàng, không sòng to gió lớn nhưng lại mang theo cảm giác lạnh lẽo ép người.

Tiền quân sự không nhìn được rùng mình một cái, ngẩng đầu lên nhìn. Bên cửa sổ trên tầng hai Túy Nguyệt cư không biết từ khi nào có một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng cách khá xa không thấy rõ mặt, nhưng người này chỉ bắt tay sau lưng đứng đó đã làm mọi người cảm thấy khí thế như núi, hơi lạnh thấu xương.

Có thể làm quân sự của nhà quyền quý thì đương nhiên phải có ánh mắt tinh đời, lúc này nhìn thấy khí thế của người đàn ông trên lầu, Tiền quân sự liền biết đối phương không phải kẻ tầm thường. Trong kinh thành quan lại đầy đường, ném một cái vung nổi xuống đường đập trúng ba người thì có thể hai người là quan, người còn lại là phú ông. Các gia đình quyền quý bao giờ cũng có quan hệ rắc rối phức tạp với nhau, cắt không đứt, gỡ không xong, chọc phải một người thông thường cũng đồng nghĩa với chọc liên mấy gia tộc. Cho nên mặc dù hắn đã quen chó cạy thế chủ nhưng bình thường nhìn thấy một công tử quý tộc thì vẫn phải nhường nhịn vài phần.

Nhưng hôm nay thì khác, dòng họ của chủ nhân hắn và vị quý nhân hôm nay cần thiết đã cho hắn dũng khí rất lớn, đủ để làm cho lá gan hắn to gấp đôi mọi ngày. Trong kinh tuy nhiều quý nhân nhưng ai có thể quý hơn người đó?

Tiền quân sự hơi cúi người hành lễ với người đàn ông trẻ tuổi trên lầu, nói bằng một giọng tự cho là rất đúng mực, không tự ti, không ngạo mạn: "Xin phép công tử, đám dân đen này không đáng để công tử phải bận tâm, Tào phủ chúng ta tự nhiên sẽ xử lí được".

Lâu Dự nghe thấy hắn cố ý nhấn mạnh chữ Tào liền cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như sương đọng trên nền đá xanh ngoài điện Lương Nghi: "Thì ra là nô tài nhà họ Tào, người mà cũng dám tự xưng đại gia hay sao?"

Người trong kinh thành ai nghe thấy chữ Tào này mà không tự giác lui lại ba bước? Thấy Lâu Dự nói giọng bất thiện, Tiền quân sự cũng không còn khách khí nữa, lạnh lùng nói: "Vị công tử này chắc hẳn mới vào kinh thành nên không biết nặng nhẹ. Ta khuyên công tử đừng trêu chọc nhà họ Tào, chi sẽ mang đến phiền phức mà thôi".

Lâu Dự không buồn tranh cãi với tên nô tài này, chỉ buông mắt ho một tiếng, nói uể oải: "Phiền phức... rước lấy cho vui cũng rất thú vị. Loan Loan, em muốn đánh ai trước?"

Khóe miệng Loan Loan dần dần lộ ra một nụ cười không có ý tốt, chỉ Tiền quân sự, đáp giong tan: "Đánh hắn".

Lưu Chính mang ghế đến cho Lâu Dự. Lâu Dự ngồi xuống dựa vào cửa sổ nhìn xuống, cười cười: "Vậy thì cứ việc đánh, đừng khách khí".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 9

Loan Loan xoay người đỡ ông già dậy rồi bế đứa cháu gái lên, lau máu bên khóe miệng giúp, ôn tồn nói: "Em gái, có muốn đánh người xấu bắt nạt em kia không?"

Bé gái nhìn Tiền quân sự một cái, nói sợ hãi: "Muốn, nhưng... lão ta hung ác lắm, em đánh không lại lão ta".

Loan Loan buông mí mắt mỉm cười: "Em đánh được".

Nói xong đột nhiên ôm bé gái lao tới, áp sát Tiền quân sự nhanh như chớp, nắm cánh tay bé gái xoay tròn, dùng bàn tay non nớt của bé gái cho Tiền quân sự mấy cái bạt tai.

Loan Loan hành động cực nhanh, ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Đến khi mọi người phản ứng lại thì hai má Tiền quân sự mỗi bên đã ăn hai cái tát nóng rát.

Tay bé gái mềm mại yếu ớt, kì thực hai cái tát này không hề quá nặng, cũng không đau là mấy. Nhưng bị ăn tát trước mặt nhiều người như vậy thì vấn đề không phải là đau hay không đau, đây là sự sỉ nhục trần trụi và trắng trợn, không chỉ là một cái bạt tai mà còn là đánh thẳng vào mặt mũi nhà họ Tào.

Trước mặt bao người, Tiền quân sự sao có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy? Hôm nay nếu không đòi lại được món nợ này thì không những sẽ bị các quân sự khác chê cười mà sợ là ngay cả chủ nhân cũng sẽ chê trách hẳn không có năng lực.

Tiền quân sự lập tức nổi giận lôi đình, gườm gườm nhìn Loan Loan, âm thanh the thé đã có dấu hiệu lạc giọng: "Thằng ranh nghèo kiết xác kia, hôm nay không xé mày thành mấy mảnh thì tao không phải họ Tiền. Còn ngần ra đấy làm gì? Đánh cho ta!"

Đứa bé gái trong lòng Loan Loan sợ hãi run rẩy. Loan Loan đặt bé gái vào lòng ông già, an ủi: "Em gái không phải sợ, để anh biểu diễn xiếc khi cho em xem".

Ông già hai mắt rung rung: "Tiểu anh hùng, bọn chúng là người nhà họ Tào, không chọc được đâu. Lão đã làm liên lụy tiểu anh hùng rồi, tiểu anh hùng mau mau đi đi".

Loan Loan tính tình ngang ngược bất kham, nếu không phải sợ gây ra phiền phức cho Lâu Dự thì đã động thủ đánh người từ lâu rồi, đâu còn phải nói dài dòng như vậy? Lúc này Lâu Dự đã cho phép, hơn nữa gã này còn lấy ghế ra ngồi trên lầu hào hứng xem đánh nhau. Nếu mình không dạy cho đám nô tài độc ác này một bài học tử tế thì sợ là Lâu Dự cũng không nhận được đích thân động thủ.

Thấy ông già quan tâm mình, Loan Loan cảm động trong lòng, vuốt mái tóc vàng xơ xác của đứa cháu gái, cười nói: "Ông đừng lo, cháu lợi hại lắm".

Cả chục gã nô đồng loạt xông lên. Khóe miệng Loan Loan khẽ kéo ra thành một nụ cười xảo quyệt, tiêu dao bộ được phát động, ảnh chuyển theo hình, có ảnh không hình, nhanh đến mức không thấy rõ hành tung, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành một dải lụa xé trời bay đi. Tốc độ cực nhanh, Loan Loan qua lại không ngừng giữa đám gia nô, đi đến đâu tiếng tay đập chân đá vang lên đến đó, mỗi một lần ra tay đều kèm theo một tiếng kêu đau.

Tiền quân sự cảm thấy hoa cả mắt. Chỉ sau mấy nhịp thở, Loan Loan đã đứng lặng một chỗ, mặt không đỏ, thở không nhanh, dường như trận đánh lộn vừa rồi không hề xảy ra. Chỉ có đám gia đình nằm ngổn ngang dưới đất, ôm đầu ôm chân kêu gào lẫn lộn mới chứng minh bóng người nhanh như sao băng và quyền cước xé gió vù vù vừa rồi không phải một hình ảnh hư ảo không tồn tại.

Đời này Tiền quân sự đã bao giờ được thấy thân pháp xuất thần nhập hóa như vậy, chỉ trọn mắt há mồm đứng sững tại chỗ.

Loan Loan phui bụi bặm trên tay, chậm rãi đi tới: "Bây giờ đến lượt người..."

Cách Túy Nguyệt cư trăm mét, một chiếc xe ngựa đỗ trong bóng tối dưới mái hiên phủ đầy tuyết đọng. Một đám người đứng trước xe, khoảng cách không xa không gần, vừa đủ để nhìn thấy toàn bộ tình cảnh trước cửa Túy Nguyệt cư. Thấy Tiền quân sự bị thua thiệt, thị vệ bên cạnh định lao tới, người thanh niên trẻ tuổi dẫn đầu liền quát lại.

"Công tử, vì sao không cho các thị vệ đến hỗ trợ? Chẳng lẽ để mặc cho thằng nhóc tiện dân đó làm mất thể diện nhà họ Tào?" Tùy tùng thắc mắc.

Người thanh niên Tào Hành có vẻ mặt âm hiểm ngược mắt nhìn người đàn ông ngồi trên tầng hai Túy Nguyệt cư xa xa, trong lòng âm thầm bắt an.

Mặc dù khoảng cách rất xa, không thấy rõ khuôn mặt, không nghe được giọng nói, nhưng chỉ qua khí độ và dáng người, Tào Hành đã có thể kết luận người đàn ông ngồi xem đánh nhau vững vàng như Thái sơn này chắc chắn không phải người bình thường. Các quý công tử ra vào Túy Nguyệt cư nhiều như cá dưới sông, nhưng người dám chọc vào nhà họ Tào lại gần như không có mấy. Trong số các quý công tử vừa có gan vừa có thực lực chọc vào nhà họ Tào, người có cả đám cao thủ đi theo, tùy tiện phái ra một thị vệ tí tuổi đầu mà võ nghệ cũng cao cường như thế thì lại càng ít, đếm không hết một bàn tay.

Người đó nhất cử nhất động đều có khí độ cao quý, lại không thiếu lắm liệt, như lưỡi dao sáng loáng bọc trong tấm lụa thượng hạng, nhìn như không có một chút sát khí nào nhưng lại làm mọi người không rét mà run, sống lưng lạnh toát.

Khí chất này chỉ có thể được hình thành sau thời gian dài sống với giáp trụ binh đao, không phải một kẻ dòng dõi quý tộc bình thường trong thành Thượng Kinh có thể có được.

Vậy thì người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Tào Hành tính toán một lát, trong đầu chột như có tiếng sét đánh nổ vang, vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng. Chẳng lẽ hôm nay số mình lại nhọ đến mức đụng phải gã sát thần mặt lạnh đó?

Cố gắng đè nén sự kinh hoàng trong lòng, sắc mặt tái nhợt, Tào Hành không nói một lời quay đầu đi, vén rèm xe ra chui ngay vào xe.

Tùy tùng cực kì khó hiểu. Công tử nhà mình là con trai thị lang bộ Hộ, cháu ruột của Tào hoàng hậu, bình thường luôn ngang ngược hống hách, tại sao lần này lại sợ đầu sợ đuôi như thế? Ngay cả mặt mũi đối phương như thế này còn chưa nhìn thấy mà đã cúp đuôi chạy vội vàng như chó nhà có tang rồi?

"Thế Tiền quân sự thì làm thế nào?" Gã tùy tùng rụt rè nhắc nhở.

Tào Hành trèo lên xe ngựa, nói hung tợn: "Thằng ngu Tiền Phát có mắt không trông đó có chết cũng không tiếc".

Tiền quân sự đáng thương không hề hay biết mình đã trở thành con tốt thí của chủ nhân.

"Còn có Lộc thân vương... Dù sao cũng phải dàn xếp cho ổn thỏa mới được". Tùy tùng lặng lẽ thờ dài. Đi theo một chủ nhân lo đầu không lo đuôi, có đầu không có não như vậy đúng là một khảo nghiệm quá lớn đối với trí tuệ của mình.

Tào Hành nghe vậy mới sực tỉnh, hôm nay hẳn đến Túy Nguyệt cư là để mời Lộc thân vương ăn cơm, nhưng lúc này cũng không có tâm tư lo lắng chuyện này nữa. Hắn vội vàng dặn dò: "Mau sai người đến phủ Lộc thân vương báo tin, cứ nói hôm nay ta ngã ngựa bị thương, không thể đi được. Hôm khác sẽ đích thân tới nhà nhận tội".

Tùy tùng lại càng kinh hãi. Lộc thân vương chính là Tam hoàng tử, con đẻ của hoàng hậu, anh em ruột của thái tử, sang quý không sao nói hết. Không ngờ để tránh gã đàn ông xa lạ trên tầng hai Túy Nguyệt cư này, công tử nhà mình lại bắt Tam hoàng tử phải leo cây?

Hắn không nhìn được nhìn về phía Túy Nguyệt cư mấy lần nữa, trong lòng vừa sợ hãi vừa tò mò. Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của tùy tùng, Tào Hành hừ lạnh một tiếng, sắc mặt bất thiện, như nói cho tùy tùng nghe, lại như đặt thang cho chính mình xuống nước: "Người này tay nắm trọng binh, lại được thánh sủng, hoàng thượng cực kì tin cậy. Đừng nói là ta, sợ là ngay cả Lộc thân vương cũng không thể tùy tiện chọc vào hắn".

Nói xong Tào Hành hạ rèm xe xuống, mặc kệ Tiền Phát sống hay chết, lập tức giục phu xe đi mau. Chỉ chốc lát sau đội người ngựa này đã biến mất trong bóng đêm.

Mới đầu còn nghĩ chủ nhân sắp tới, ngàn vạn lần không thể tỏ ra nhát gan van xin đối phương làm mất mặt chủ nhân, Tiền quân sự cắn răng cố gắng cầm cự, dù thế nào cũng chỉ nhắc đi nhắc lại một câu "Đội chủ nhân của ta đến, người sẽ chết không có chỗ chôn".

Thấy hắn chó cạy thế chủ mà không hề xấu hổ, Loan Loan không khỏi buồn cười, hạ thủ càng nặng tay hơn. Tránh những chỗ hiểm, cô bé không ngừng chào hỏi khuôn mặt hắn. Chỉ một lát sau mặt Tiền quân sự đã sưng vù như mặt lợn, lưỡi cũng bị đánh sưng vù, lưng búng gọi chủ nhân là trư nhân.

Sau đó dần phát hiện tình hình không đúng, chủ nhân vẫn biến mất không hề thấy bóng dáng như điều đứt dây, mình lại sắp sửa không giữ được mạng. Tiền quân sự liền đổi ý, vứt bỏ hết tiết tháo phong cốt mà không cần nghĩ ngợi, quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ: "Tiểu gia gia tha mạng, tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Tiểu nhân sai rồi, lần sau tiểu nhân không dám nữa. Xin tiểu gia gia tha cho tiểu nhân lần này".

Thấy Tiền quân sự bắt đầu lộ ra bản chất, đáng vẻ vẫy đuôi nịnh nọt thật sự quá mức khó coi, Loan Loan liền chỉ hai ông cháu bên kia: "Những lời này người phải nói với họ. Họ chịu tha cho người là được".

Tiền quân sự bò đến trước mặt hai ông cháu, không ngừng tự tát mặt mình, nói giọng nghẹn ngào: "Lão tổ tông, tiểu tổ tông, vừa rồi là tiểu nhân không đúng. Tiểu nhân là lợn, tiểu nhân là chó, hai vị tổ tông đừng chấp, làm ơn nói với vị tiểu gia gia này một tiếng, tha cho tiểu nhân lần này".

Thấy mặt mũi hắn sưng vù, răng gãy mất mấy chiếc, tiếng nói phập phều, ông già đương nhiên thoải mái trong lòng. Lại sợ còn dùng dằng mất thời gian để người nhà họ Tào đến đây, Loan Loan sẽ có họa sát thân, ông già liền nói với Loan Loan: "Tiểu anh hùng, tạm tha cho hắn đi".

Loan Loan nghe vậy mới đá một cái vào mông Tiền quân sự, nói: "Cút!"

Tiền quân sự và một đám gia nô như được đại xá, bất chấp mặt mũi đầy đất cát, vừa lăn vừa bò, chạy thẳng một mạch không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 10

Đội đám người Tiền Phát đã chạy xa, Loan Loan cúi xuống giúp đỡ ông già và cháu gái dọn dẹp đồ đạc. Ông già vội nói: "Tiểu anh hùng mau đi đi, lát

nữa bọn chúng dẫn người đến thì sẽ có phiền phức lớn".

Loan Loan mỉm cười không trả lời. Âm thanh của Lâu Dự vang lên sau lưng, nhàn nhạt không có mùi khói lửa: "Bọn chúng không dám".

Không biết Lâu Dự đã xuống lầu, cười nhạt đứng ở đó từ bao giờ.

Loan Loan reo lên một tiếng, chạy tới hỏi: "Vừa rồi em đánh gã kẻ xấu đó có được không?"

Chỉ đánh mặt mũi, không đánh chỗ yếu hại. Tiền quân sự mặc dù mặt mũi bầm dập hết sức khó coi nhưng lại không hề có nội thương, không nguy hiểm đến tính mạng. Loan Loan hạ thủ có chừng mực. Thứ nhất là cô bé bản tính lương thiện, xem tội ác đến đâu thì trừng phạt đến đấy. Tiền quân sự mặc dù xấu xa hèn hạ nhưng tội không đáng chết. Thứ hai là cũng suy nghĩ cho Lâu Dự, sợ lỡ tay gây ra án mạng mang phiền phức đến cho Lâu Dự.

Lâu Dự nhìn rõ ràng từng chiêu từng thức của Loan Loan vừa rồi, trong lòng đương nhiên biết vì sao Loan Loan lại có chừng có mực như vậy. Không ngờ cô bé này lại hiểu chuyện và khôn khéo như vậy, việc Loan Loan lo nghĩ cho Lâu Dự khiến chàng thoải mái từ đỉnh đầu đến tận lòng bàn chân, tâm tình lại tốt hơn mấy phần.

Lâu Dự mở miệng khen ngợi: "Được lắm. Vừa đẹp mắt lại vừa sảng tay".

Ông già dẫn cháu gái đến chào cảm ơn: "Hôm nay may mà có các vị công tử, Lục lão nhi và cháu gái đa tạ các vị".

Thấy ông già đi đứng đàng hoàng, cử chỉ chừng mực, không giống như người bán nghề kiếm cơm bên phố, mỗi lời nói cử động đều mang dáng dấp của người xuất thân quân ngũ, Lâu Dự nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Khúc quân ca của Lục lão bá vừa rồi đúng là hào khí ngút trời, mang đậm phong phạm quân nhân. Chỉ có điều trong phóng khoáng vẫn mang buồn khô, không biết lão bá có chuyện thương tâm nào không thể tiêu tan?"

Thấy Lâu Dự nói đúng tâm sự của mình, ông già họ Lục thở dài một tiếng, vuốt mái tóc vàng xơ xác của cháu gái, nói: "Thính lực của công tử quả thật cao siêu. Con trai lão nhi tên là Lục Thành Kiệt, cũng là người trong quân ngũ, có điều nửa năm trước bị giáng tội phải vào tù, chỉ còn lại lão nhi và cháu gái sống nương tựa lẫn nhau".

Lục Thành Kiệt?

Ánh sáng lóe lên trong mắt Lâu Dự. Cái tên này nghe quen quá.

Lưu Chinh bên cạnh cực kì kinh ngạc: "Nguyên thống lĩnh doanh một của cấm quân cũng tên là Lục Thành Kiệt, cũng bị giáng tội hạ ngục nửa năm trước, chẳng lẽ chính là người này?"

Ông già họ Lục thở dài, gật đầu nói: "Chính là nó".

Lâu Dự chấn động trong lòng. Thì ra là người nhà của Lục Thành Kiệt.

Gã Lục Thành Kiệt này là thống lĩnh doanh số một của cấm quân, dũng mãnh thiện chiến, tính tình chính trực, đối xử với thuộc hạ hào phóng, coi trọng nghĩa khí, lại có tinh thần trách nhiệm, được các quan binh cấp dưới trong doanh một và thậm chí cả các doanh cấm quân khác yêu quý và ủng hộ, có danh vọng rất cao, danh tiếng cực tốt trong cấm quân, vốn là một ứng viên sáng giá cho chức đề đốc cửu môn sắp tới. Không ngờ vì bảo vệ quyền lợi chính đáng giúp thuộc hạ, đắc tội với nhà họ Tào nên đã bị hạ ngục.

Một người có tâm huyết, có khí khái như vậy, giờ đây lại hăm thân đại lao, sống chết không biết, cha già và con thơ lưu lạc dân gian, bị người nhục mạ, nói cho cùng chính là hậu quả của tính tình cương trực, không muốn phụ thuộc họ Tào, không muốn nhận lời mời chào của họ Tào.

Cùng là người trong quân ngũ, tự nhiên đều quý nhau vì tài. Lâu Dự mặc dù chưa từng gặp Lục Thành Kiệt nhưng vẫn tán thưởng tính cương trực và bầu nhiệt huyết của hắn. Hôm nay nhân duyên trùng hợp, người nhà của Lục Thành Kiệt lại được Loan Loan cứu. Nhà họ Tào không dám động vào chàng nhưng bóp chết hai ông cháu này lại không khác gì bóp chết hai con kiến. Để đề phòng nhà họ Tào trả thù, bây giờ đương nhiên chàng phải đích thân ra mặt lên tiếng bảo vệ họ.

Lâu Dự trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Lục lão bá tấu nhạc rất hay, rất hợp ý ta. Không biết ta có thể mời lão bá đến phủ một thời gian để tiện bề lãnh giáo âm luật của lão bá hay không".

Ông già họ Lục ngẩn ra. Mặc dù lớn tuổi nhưng ông vẫn rất minh mẫn, nghe tiếng đàn biết ý người chơi. Ý của Lâu Dự khi nói lời này chính là muốn đưa ông và cháu gái vào phủ để bảo vệ dưới vây cánh của mình. Có điều không biết vì sao vị công tử có khí chất thanh quý này lại quan tâm đến hai ông cháu mình như thế.

Trong lòng cảm động, ông lão lẩm bẩm nói: "Lục lão nhi tài gì đức gì, công tử..."

Lâu Dự nói: "Ta cũng là người trong quân ngũ, hết sức kính trọng phong cốt và khí tiết của Lục huynh. Lão bá và cháu gái là người nhà của Lục huynh, ta rất hi vọng có thể giúp đỡ một tay".

Ông già họ Lục vừa mừng vừa sợ. Mặc dù kiến thức hạn hẹp nhưng ông không phải người vụng về, con trai đắc tội họ Tào nên dẫn tới đại họa, còn vị công tử trước mặt này lại có thể mạnh tay đánh quân sự nhà họ Tào mà mặt không đổi sắc, hiển nhiên không phải là người thuộc phe cánh nhà họ Tào. Ông già hỏi hơi do dự: "Không biết tôn tính đại danh của công tử là gì?"

Lâu Dự hiểu ông lão đang lường lự vì chuyện gì, trả lời cực kì tự nhiên hào phóng: "Ta tên là Lâu Dự, thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự".

Đối với ông già họ Lục, một câu này không khác gì vén mây mù nhìn thấy trời quang. Bình thường nghe con trai nhắc tới thế tử Lăng Nam vương bao giờ cũng tỏ ra rất tôn kính, nào là còn trẻ tài cao, dụng binh như thần, quan trọng nhất là thân ở địa vị cao mà lại không kiêu ngạo, tay nắm trọng binh lại không tham quyền, không hề có một chút tác phong nào của một công tử quý tộc quần là áo lượt. Bây giờ được biết người cứu mình không ngờ lại chính là thế tử Lăng Nam vương, ông Lục đâu còn có chút do dự nào, tay vuốt tóc cháu gái, hai giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt già nua vẫn đục, tiếng nói nghẹn ngào: "Được thế tử quan tâm, tiểu lão nhi vô cùng cảm kích".

Nghe nói Lâu Dự mời hai ông cháu đến vương phủ làm khách, Loan Loan nhảy tới ôm đura cháu gái, vui mừng vô hạn: "Em gái, em tên là gì? Sau này cùng chơi với anh được không?"

Bé gái nhìn ông nội một cái, nói rụt rè: "Em tên là Tiểu Hương. Chị là người tốt, Tiểu Hương thích chị".

Chị... chị?

Sắc mặt Loan Loan tái nhợt, nhìn Tiểu Hương trân trối, thầm nghĩ tại sao em lại biết? Bọn họ bao nhiêu người mà có ai nhìn ra được đâu?

Đang kinh hãi không biết nên làm thế nào, trong lòng vừa chột dạ vừa sốt ruột, Loan Loan lại nghe thấy Triệu Vô Cực bật cười thành tiếng: "Chị cái gì mà chị? Nó là con trai mà, làm gì có đura con gái nào bần như nó chứ, vừa đen nhẻm vừa hôi rình".

Loan Loan lăm lét liếc nhìn Lâu Dự, thấy chàng không có biểu hiện gì khác lạ, trong lòng mới yên tâm hơn một chút. Nghe thấy Triệu Vô Cực nói như vậy, cô bé lập tức dùng dưng nổi giận. Ngay cả tia cũng nói Loan Loan đẹp như nguyệt dạ liên, vậy mà người dám nói ta vừa đen vừa hôi, đúng là không có mắt, không biết thế nào là đẹp.

Đang định phản bác mấy câu lại nhìn thấy ánh mắt Lâu Dự ám áp nhìn qua, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ ý nghĩa, Loan Loan lập tức nhụt chí, vội vã đặt Tiểu Hương xuống, nói lúng túng: "Là anh chứ không phải chị, sau này em nhớ phải gọi anh là anh".

Vòng tay "ông anh" này mềm mại thoải mái như bông, rõ ràng là một chị gái mà? Cho dù không rõ nguyên do nhưng Tiểu Hương vẫn ngoan ngoãn gật đầu, gọi một tiếng: "Anh".

Đám người Lâu Dự đang chuẩn bị ra về chợt nghe thấy phía sau có người gọi: "Khách quý xin dừng bước".

Mấy người quay đầu nhìn lại, thấy chương quỹ của Túy Nguyệt cư vội vã chạy tới, cung kính hành lễ, nói cung kính: "Công tử nhà tiểu nhân từng dặn dò, nếu ngài hạ cố đến nơi thì phải báo cho công tử một tiếng để công tử tiếp đón cho chu đáo. Bây giờ công tử nhà tiểu nhân đang chạy tới, mong quý khách nán lại chờ giây lát".

Hắn đã đoán ra thân phận của Lâu Dự nhưng lại chỉ luôn miệng quý khách, ngài, hoàn toàn không nhắc tới thế tử Lăng Nam vương, nguyên nhân là muốn chối bỏ trách nhiệm vì trước đó đã mặc kệ Loan Loan xung đột với nhà họ Tào mà chỉ đứng yên không can thiệp.

Trâu bò đánh nhau, đương nhiên sẽ có một đám ruồi muỗi xui xẻo bị chết lây. Tầm cỡ như Lâu Dự và nhà họ Tào, dù có đập tan Túy Nguyệt cư thì chương quỹ cũng chỉ có thể run rẩy giờ ngón cái lên khen hay, sợ rằng ngay cả Ngô Thượng Trạch cũng không thể không ngậm bồ hòn làm ngọt.

Cho nên trước đó mặc dù tình hình rất âm ỉ nhưng Túy Nguyệt cư lại không có bất cứ động tĩnh nào. Toàn bộ chương quỹ, hầu bàn đều trở thành kẻ câm người điếc. Lúc này gió êm sóng lặng mới chui ra vuốt đuôi nịnh bợ, quả nhiên là ứng xử rất khéo léo.

Lâu Dự đáp lạnh nhạt: "Không cần. Chuyển cho Ngô Thượng Trạch một câu, nếu tin tức ông cháu họ Lục làm khách ở phủ Lăng Nam vương lọt vào tai người nhà họ Tào thì ta cứ coi là hấn nói và sẽ tìm hấn tính sổ".

Dù chàng nói nhẹ nhàng như không nhưng chương quỹ lại toát mồ hôi giữa trời lạnh giá, liên tục gật đầu vâng vâng dạ dạ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 11

Sau khi dẫn ông cháu nhà họ Lục về phủ Lăng Nam vương, Lâu Dự lại nghĩ cách lo lót quan hệ, im hơi lặng tiếng đưa Lục Thành Kiệt đang ở trong tù ra ngoài.

Với quyền thế của chàng, muốn che tai mắt nhà họ Tào để cứu một người trong đại lao ra ngoài không phải là việc khó. Đáng tiếc là Lục Thành Kiệt sau khi vào nhà lao đã bị tra tấn hành hình, gãy tay, què chân, võ nghệ mất hết. Quân nhân không còn võ nghệ cũng như hùng ung gãy cánh, cầm quân đương nhiên không thể quay về, ngay cả vào Hắc Vân kị cũng không được.

Lâu Dự liền bỏ tiền ra bí mật mua một tiểu viện trong thành Thượng Kinh, thu xếp cho ba người nhà họ Lục mai danh ẩn tích ở đây.

Sau khi làm xong việc này thì gần mười ngày đã trôi qua.

Mấy ngày nay Loan Loan rất vất vả, suốt ngày bị Lâu Dự bắt đọc sách luyện chữ trong thư phòng.

Lâu Dự cầm sách đứng bên cửa sổ đích thân đảm nhiệm việc dạy học, bắt đầu từ Tam Tự kinh, bách gia tính, sau đó dạy đến thiên tự văn, thịnh thoảng còn chọn lựa một vài chuyện lịch sử trong sử kí ra giảng giải cho Loan Loan nghe.

Phương pháp dạy học của Lâu Dự cũng giống như phương pháp luyện binh của chàng, nghiêm khắc ngặt nghèo, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng cách truyền đạt giảng giải lại sinh động dễ hiểu, mới mẻ thú vị khiến người học nghiêng rằng ngựa ngáy, không biết là hận hay là kính nể.

Nói đến chuyện học hành, trước kia cũng không phải Dung Diễm không đầu tư công sức. Tiếc là Loan Loan thả bỏ thời gian ra luyện đao còn hơn bỏ thời gian ra học vài chữ. Dung Diễm vừa gọi Loan Loan đi học là Loan Loan lại tìm đủ mọi lí do, quá buồn ngủ, quá mệt mỏi, đã đến giờ đi bắt thỏ, đại Hồng đau bụng, tiểu Hắc biến mất phải đi tìm...

Dung Diễm bó tay hết cách với Loan Loan, cũng không muốn ép Loan Loan quá mức. Dù sao Loan Loan cũng không cần vào triều làm quan, con gái mà, học hành ít một chút cũng không sao, chỉ cần sống sung sướng là được. Sau một thời gian Dung Diễm cũng buông trôi bỏ mặc, nuôi thành một bé con mù chữ.

Nhưng Lâu Dự lại nghĩ sâu hơn, xa hơn nên không thể không nhần tâm. Người sau này phải làm thế tử phi nhà Lăng Nam vương, dù sao cũng không thể không biết chữ được. Đây bụng kinh luân, xuất khẩu thành thơ thì có lẽ không thể trông chờ, nhưng ít nhất thì cũng phải biết viết tên phu quân nhà mình chứ?

Vì vậy mấy ngày nay chàng bắt Loan Loan vào thư phòng, tranh thủ vừa xem báo cáo giấy tờ vừa dạy Loan Loan từng chút một.

Kể cũng lạ, Loan Loan làm nũng hay giả ngu trước mặt Dung Diễm thì luôn luôn thuận lợi, nhưng những chiêu số này lại hoàn toàn vô dụng trước mặt Lâu Dự, bị chàng dùng bánh ngọt và mứt kẹo vừa dỗ vừa lừa ngồi xuống bên bàn học.

Hôm nay Lâu Dự ngồi trong thư phòng lật xem lí lịch tướng lĩnh do bộ Binh đưa tới, hương trầm trong lư hương tỏa khói lượn lờ mang theo mùi thơm nhẹ nhàng tinh tế.

Lâu Dự vừa xem giấy tờ trên tay vừa thỉnh thoảng nhìn Loan Loan ngồi bên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Thấy Loan Loan tập trung cầm bút, nhìn không chớp mắt, luyện chữ hết sức chăm chú, Lâu Dự hài lòng gật đầu, chợt nghe thấy gia đình ngoài cửa bẩm báo một tiếng: "Bẩm thế tử, tiểu hầu gia Tuyên Bình đưa thiệp mời tới mời thế tử qua phủ dự tiệc".

Lại nữa! Lâu Dự nhướng mày, vừa định từ chối, gia đình lại rất lạnh lợi mở miệng: "Tiểu hầu gia Tuyên Bình dặn tiểu nhân nhất định phải chuyển cáo, tiệc rượu lần này chuẩn bị đủ các loại bánh ngọt và đồ ăn nhẹ, còn chuẩn bị cả các loại mứt hoa quả và đồ ăn vặt có tiếng trong dân gian, do đầu bếp giỏi nhất của Thiên Bảo trai tự tay chế biến, đảm bảo ngon hơn bất cứ cửa hàng bình thường nào".

Loan Loan đang cầm bút khổ luyện, sau mấy ngày luyện tập cần cù, chữ Dự đã viết rất ngay ngắn cân đối, đã có thể mang ra khoe với thiên hạ rồi. Đột nhiên nghe thấy những lời này, cổ tay Loan Loan bất giác hạ thấp xuống, nét cuối cùng trong chữ Dự liền biến thành một con sâu róm nhúc nhích, vẽ ra một vết mực rất dài trên tờ giấy Tuyên Thành đẹp đẽ, hai mắt lấp lánh ánh sáng nhìn về phía Lâu Dự đầy chờ mong.

Tuyên Bình hầu lần này đã biết học khôn. Sau khi nhiều lần mở tiệc thết đãi Lâu Dự không thành, hấn đau khổ suy nghĩ, ôn lại một lượt kĩ càng những lời Lâu Dự nói đêm đó, lại sai người đến hỏi thăm đầu bếp của phủ Lăng Nam vương. Được biết đạo này khẩu vị của thế tử thay đổi hoàn toàn, bữa nào cũng không thể thiếu bánh ngọt bánh mặn, Tuyên Bình hầu bâng hoàng tỉnh ngộ, liền tặc giậm chân mắng chính mình là đầu óc bả đậu.

Vì vậy lần này hấn phải phí công tốn sức chuẩn bị cho việc mời khách, bỏ ra số tiền lớn mời Tông sư phụ, bậc thầy làm bánh ngọt của Thiên Bảo trai đã về ở ẩn, lại sốt sắng dặn gia đình chuyển lời, chỉ sợ Lâu Dự không chịu đến.

Thấy hai mắt Loan Loan sáng lên nhìn mình đầy chờ mong như một con mèo con, vẻ mặt cực kì ước ao, Lâu Dự lập tức mềm lòng, hai chữ "không đi" sắp ra khỏi miệng lại bị thu về, lệnh gia đình mang thiệp mời vào, mỉm cười nhìn Loan Loan: "Muốn đi không?"

"Có". Loan Loan gật đầu như gà mổ thóc: "Em đi được không? Em chưa bao giờ dự tiệc cả. Tiệc có rất nhiều đồ ngon đúng không?"

Lâu Dự chưa xót trong lòng, nói không chút do dự: "Có gì mà đi không được? Em muốn đi thì chúng ta cùng đi chứ sao".

Loan Loan hoan hô một tiếng. Mấy ngày nay bị giam lỏng trong thư phòng bí bức lắm rồi, nghe nói có thể ra ngoài chơi, còn có bao nhiêu đồ ngon để ăn liền không nên được tâm tình kích động, ném bút bật nhảy lung tung trong thư phòng. Bất chợt nhìn thấy trong thư phòng còn có một người liền bật lên, hai tay ôm chặt cổ Lâu Dự, treo lơ lửng trên người chàng, vui vẻ ra mặt, không ngừng kêu tốt.

Lâu Dự sững sờ, lập tức vòng tay ôm Loan Loan vào trong lòng, cười khỏ nói: "Loan Loan, em chủ động ôm anh như vậy, anh rất thích. Nhưng sau này bất kể vui hay buồn đều chỉ cho phép ôm anh, tuyệt đối không cho ôm người khác, biết chưa?"

Còn có người vui vẻ hơn Loan Loan, đó là Tuyên Bình hầu Ngô Thượng Trạch.

Tổ tiên nhà họ Ngô cũng là quan to, được phong hầu tước, tước vị thế tập. Có điều tước vị được cha truyền con nối, nhưng ở trong triều lại chưa chắc có quyền có thế mãi mãi. Nói cho cùng thì thế là do người định, được tổ tiên nâng đỡ, hậu nhân vẫn phải không ngừng cố gắng thì mới có thể nói dài vịnh

sùng đòi đòi.

Hậu nhân nhà họ Ngô không có người nào có vị thế cao trên quan trường, chức vụ cơ bản đều nhàn hạ, dần dần bị đẩy ra khỏi trung tâm triều đình. Nhưng người nhà họ Ngô lại rất có thủ đoạn trong việc làm ăn kiếm tiền, lũng đoạn toàn bộ các mặt hàng quan trọng của Đại Lương như muối, sắt, rượu, đồ sứ.

Các quán rượu, quán com, lầu xanh tốt nhất trong thành Thượng Kinh đều là của nhà họ Ngô, có thể nói là giàu ngang một nước.

Nhưng sĩ nông công thương, thương đứng cuối cùng. Thân là thương nhân, dù có kiếm được bao nhiêu tiền đi chăng nữa cũng vẫn phải dựa dẫm vào quý nhân trong triều. Người nhà họ Ngô đều là thương nhân trời sinh, khéo léo khôn ngoan, chu đáo mọi mặt, lớn nhỏ đều kiếm, giọt nước không lọt, toàn bộ quan chức từ trên xuống dưới trong triều đều được chăm sóc thỏa đáng, thậm chí một số quan chức phẩm bậc thấp nhưng có quyền hành sát sườn cũng được chăm lo tử tế.

Thương nhân dựa vào thế để thu lợi, đều có một đôi mắt tinh đời và một cái mũi nhạy cảm, hướng gió trong triều thế nào đều nắm chắc như lòng bàn tay. Một ngôi sao mới nổi, chạm tay là bóng như Lâu Dự, nhà họ Ngô há lại chịu buông tha?

Lâu Dự là ai? Trong mắt các thân quý phú hào trong thành Thượng Kinh, Lâu Dự là một gã quái vật cứng đầu cứng cổ, là loại yêu nghiệt mất mọc trên trán, tính tình cao ngạo, thân phận lại cao sang. Có thể trong toàn bộ triều đình Đại Lương, Lâu Dự không cần phải nể mặt bất cứ ai trừ hoàng thượng. Chẳng nói không đi thì người khác cũng không thể làm gì được chàng.

Mấy lần mời khách trước đây đều bị từ chối, Ngô Thượng Trạch đang đau đầu nhớ lại xem rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì khiến gã hung tính mặt lạnh này không vui. Lần này vốn cũng không ôm hi vọng gì, vèn vèn chỉ là thử vận may đề tỏ lòng thành, không ngờ Lâu Dự lại nhận thiệp mời, tiểu hầu gia Tuyên Bình làm sao có thể không vui mừng khôn xiết?

Tinh thần phấn khởi, Tuyên Bình hầu quyết định ra tay mạnh bạo. Các loại bánh ngọt, rượu ngon, cao lương mỹ vị, thực đơn dài cả thước, có thể nói là tiêu tiền như nước, khách mời như mây.

Lâu Dự không nghĩ tới mình chỉ tùy ý mang Loan Loan đến dự tiệc cho vui mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 12

Tiệc tùng nhà Tuyên Bình hầu luôn cực kì ướt át.

Loan Loan theo Lâu Dự xuống xe ngựa, còn chưa đến gần cổng phủ với trụ cổng sơn đen và bảng hiệu màu son đã nghe thấy tiếng cười như một chuỗi minh châu rơi trên đĩa ngọc. Trong phủ có thể thấy loáng thoáng cầm tú trái đường, lụa là khắp nơi, rèm châu rung động. Vô số những chiếc đèn cung đình thất lạc đỏ khê đung đưa trong gió đêm làm nổi bật những chuỗi ngọc trắng tinh như những đóa hạnh lác lư lay động, ánh đèn hòa với ánh trăng, cả phủ ngập trong xa hoa rực rỡ.

Loan Loan cúi đầu nhìn bộ quần áo đơn giản của mình, đó là một bộ quần áo bông mỏng gọn gàng do Hắc Vân kỳ cấp phát, dường như quá mức đối lập với khung cảnh sang trọng rực rỡ đèn hoa nơi đây, trong lòng không khỏi chột dạ, bước chân bất giác chậm lại.

Lâu Dự phát hiện, quay lại cười với Loan Loan: "Chuẩn bị cho em bao nhiêu quần áo đẹp mà từ trước đến nay vẫn không chịu mặc, bây giờ lại cảm thấy mình ăn mặc xấu quá à? Kì thực mặc quần áo thế nào cũng đâu có gì quan trọng, đêm nay có anh bên cạnh em, để xem ai dám coi thường em nào?"

Nói xong Lâu Dự quay lại bên cạnh Loan Loan. Hai người đứng sát nhau, bàn tay Lâu Dự giấu trong tay áo nắm lấy bàn tay Loan Loan.

Loan Loan kinh hãi, vùng vẫy định rút ra nhưng Lâu Dự lại nắm chặt không chịu buông ra, chỉ thấp giọng vỗ về: "Đừng sợ, có anh ở đây rồi".

Giọng nói mang theo vô vàn dịu dàng thân thiết.

Ánh mắt Loan Loan gặp ánh mắt Lâu Dự, trong lòng buông lỏng, lắc đầu nói: "Nơi này quá sang trọng, ăn com ở đây còn không thoải mái bằng ăn bánh bao ở hàng rong trong thành Lương Châu. Thảo nào anh lại không thích đến nhà hân ăn com".

Lâu Dự cao giọng cười to: "Người hiểu ta nhất vẫn là Loan Loan. Có điều hôm nay đã đến rồi thì chúng ta cứ ăn cho căng con bà nó bụng, nếu không chẳng phải là quá có lỗi với chính mình hay sao?"

Chẳng mấy khi Lâu Dự nói bấy một câu, Loan Loan không nhịn được bật cười hi hi, một chút câu nệ và mất tự nhiên trước đó dần dần biến mất, lại hoạt bát nhanh nhẹn như bình thường, cười nói: "Vâng, không ăn nổi nữa thì đóng gói mang về".

Lâu Dự cười sáng khoái, kéo Loan Loan đi vào cổng phủ.

Nhìn thấy Lâu Dự, gia đình gác công việc nghiêm mặt, cao giọng xướng lên: "Thế tử Lăng Nam vương đến..."

Âm cuối kéo vừa dài vừa xa, tiếng cười đùa huyền ảo trong sân lập tức dừng lại, tiếng đàn tiếng sáo vang lên rộn ràng. Một người đàn ông mặc áo gấm bước nhanh đi ra nghênh đón, từ xa xa đã cười nói: "Cuối cùng cũng đến rồi. Tân khách mãi đường chỉ còn chờ một mình huynh. Huynh đến muộn chút nữa thì ta sẽ cho rằng huynh lại cho ta leo cây lần nữa".

Lời trách móc mà giọng lại thân mật nồng nàn.

Loan Loan chăm chú nhìn lại, người này mặc áo bào chôn tía gấm hoa, đầu đội kim quan, chính là Tuyên Bình hầu đã gặp trên đường hôm đó. Cô bé vội vã rút tay ra, đứng dịch sang bên cạnh.

Lâu Dự bất mãn nhìn Loan Loan một cái, còn chưa kịp nói gì thì đã được tiểu hầu gia Tuyên Bình kéo tay áo đi vào trong: "Đã đến rồi thì còn đứng ngoài cửa làm gì, chớ trong phủ ta sặc mùi sơn phấn hay sao? Nói thật với huynh, từ sáng sớm ta đã sai người cọ rửa rồi, làm đủ ba lượt. Bây giờ chỉ có mùi hương Trúc Tiết nhẹ nhàng, làm gì còn có mùi sơn phấn".

Hắn không ngừng lải nhải như vẹt, Lâu Dự cười nhạt nói: "Không vội, ta còn dẫn một tiểu huynh đệ đi cùng, lát nữa nó phải ngồi bên cạnh ta".

Ngô Thượng Trạch ngẩn ra, lúc này mới chú ý tới Loan Loan. Thấy Loan Loan mặc quân phục binh sĩ Hắc Vân kỳ, mặt mày xinh xắn, tuổi tác rất nhỏ, thoát nhìn chính là một thân vệ, không có gì đặc biệt. Nhưng hắn là người nhạy bén, thấy Lâu Dự dặn dò cẩn thận như thế liền biết đứa bé này có lai lịch rất lớn, chỉ có điều không biết vì sao có thể có địa vị quan trọng trong lòng Lâu Dự như vậy thôi.

Trong lòng tính toán nhưng về mặt lại không hề có biểu hiện gì, Tuyên Bình hầu nhiệt tình chào hỏi: "Đương nhiên đương nhiên, tiểu tướng Hắc Vân kỳ đương nhiên phải ngồi bên cạnh huynh rồi".

Chỗ ngồi của Lâu Dự ở bên cạnh ghế chủ nhân, vị trí này luôn luôn thuộc về khách quý nhất. Ngô Thượng Trạch sai người bày thêm án ki bên cạnh dành riêng cho Loan Loan.

Lâu Dự vừa ngồi xuống, tiệc rượu cũng coi như chính thức bắt đầu. Các thị nữ trẻ trung xinh đẹp xếp hàng thẳng tắp, bưng đĩa sơn đen bày đồ ăn đi tới như nước chảy, váy áo thướt tha, hương thơm nức mũi.

Ngô Thượng Trạch cầm chén lên kính trước, Lâu Dự cũng không khách sáo, ngửa cổ uống cạn. Ngô Thượng Trạch vui vẻ vỗ đùi kêu to một tiếng: "Tốt!"

Trên án phụng sơn son trước mặt Loan Loan bày đầy đồ ăn, trình bày tinh tế, hương thơm ngào ngạt. Người thấy mùi rượu thơm, Loan Loan ngửa ngáy tay chân, vừa nâng chén lên định uống lại thấy một đôi đũa gấp miếng bánh sơn tra bỏ vào bát mình. Lâu Dự cười nửa bên mặt, nói: "Ăn một chút lót dạ trước. Bụng rỗng uống rượu cẩn thận lại đau bụng".

Chẳng phải anh cũng bụng rỗng uống rượu đầy thôi, còn uống một hơi bốn năm chén nữa? Loan Loan ném lại một ánh mắt không phục, nghe lời gấp lên cho vào miệng, không hiểu sao còn chưa nuốt xuống bụng mà trong lòng đã thấy ngọt ngào.

Mọi người ăn uống linh đình. Những người đến mời rượu Lâu Dự nói liền không dứt, Ngô Thượng Trạch lần lượt giới thiệu, đều là những người không phú thì quý. Lâu Dự mang nụ cười nhạt trên môi, cực kì nể mặt, lần nào cũng uống cạn.

Thời gian còn lại đôi đũa của Lâu Dự di động theo ánh mắt Loan Loan. Loan Loan nhìn món nào lâu một chút là Lâu Dự lại ung dung gấp cho Loan Loan, sợ cô bé thấy người lạ không dám động đũa, bực đãi chính mình.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn trong bát Loan Loan đã cao như một ngọn núi nhỏ.

Ngô Thượng Trạch cực kì tinh tường, vừa thấy thái độ của Lâu Dự như vậy liền lập tức quay sang dặn dò kẻ hầu người hạ chọn những loại bánh ngon nhất, đẹp nhất cho vào hộp bát bảo mang đến bàn Loan Loan.

Loan Loan ăn sướng miệng, mặt mày hớn hở, vui quên trời đất.

Thấy Loan Loan vui vẻ, nét cười lộ rõ trên gương mặt nhỏ nhắn, Lâu Dự đang cười dịu dàng nhìn Loan Loan ăn, đột nhiên đèn đuốc trong tiệc tối sầm lại. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thấy một viên dạ minh châu rất to treo trên nóc nhà tỏa ánh sáng dịu dàng bằng bạc chiếu sáng một khoảnh hình tròn ở chính giữa.

Một cô gái mặc váy mỏng màu tím nhẹ nhàng hạ xuống, lụa mỏng bị gió thổi bay lên tựa như một ráng mây tím giăng ngang chân trời lúc hoàng hôn. Cô gái nhanh chóng hạ xuống đất, tà váy xòe rộng, duyên dáng yêu kiều như một đóa hoa quỳnh nở ra trong tuyết, đẹp đến cực hạn.

Tiếng đàn dịu dặt du dương. Tiếng kính rượu huyền ảo lập tức biến mất. Xung quanh dường như trở nên vắng lặng, chỉ còn lại một mình cô gái múa lụa nhẹ nhàng ở giữa sảnh tiệc.

Loan Loan kinh ngạc chỉ cô gái đó, nói với Lâu Dự: "Là chị ấy, là chị tiên nữ đó".

Lâu Dự lạnh nhạt liếc một cái. Phụ nữ trên thế gian này chàng chỉ nhìn một lần rồi quên, không hề ghi nhớ trong lòng, lúc này được Loan Loan nhắc nhở mới nhận ra cô gái xinh đẹp đang múa đó chính là Tổ Tổ.

Hồ hững thoảng nhìn, Lâu Dự lại gấp một miếng bánh hạt dẻ cho vào bát Loan Loan, nói: "Ăn nhiều một chút. Sao ăn kiểu gì cũng không béo lên được, cứ gầy như que củi thế?"

Loan Loan đưa miếng bánh hạt dẻ lên miệng, mắt lại chăm chú nhìn Tổ Tổ, trong mắt toàn là hâm mộ, trông mong và cảm thán: "Chị tiên nữ này đẹp quá. Váy của chị ấy giống như ráng chiều trên Dị Thiên Nhai, đẹp thật".

Lâu Dự nhìn theo ánh mắt Loan Loan, đúng lúc Tổ Tổ xoay tròn về phía này, ánh mắt tiếp xúc với ánh mắt Lâu Dự. Thấy Lâu Dự đang nhìn mình, Tổ Tổ lập tức mờ cò trong bụng, cười tươi như hoa, ngượng ngùng cúi đầu, xoay người nhẹ nhàng vung tay, tay áo dài màu tím vẽ ra một đường vòng cung đẹp đẽ trên không trung.

Một giai nhân tuyệt sắc như vậy, thiên hạ này có người đàn ông nào là không thích?

Loan Loan nhìn Lâu Dự, lại nhìn Tổ Tổ đang múa, đột nhiên trong lòng cảm thấy chua xót khó chịu, có cảm giác tự ti mặc cảm. Cô bé mím môi cúi đầu, cho miếng bánh hạt dẻ vào miệng nhai thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 13

Loan Loan ủ rũ ăn ngấu nghiến. Phát hiện vẻ mặt Loan Loan khác lạ, Lâu Dự không rõ nguyên do, suy nghĩ một lát rồi chợt bừng tỉnh. Chẳng lẽ cô bé con này ghen rồi?

Thật không dễ dàng, cô bé này cuối cùng cũng bắt đầu hiểu chuyện!

Nhất thời trong lòng vừa ngọt vừa mềm, ấm áp dào dạt, Lâu Dự lại không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười khẽ của Lâu Dự lọt vào tai, Loan Loan có cảm giác như bí mật bị người khác phát hiện, càng thêm xấu hổ và tức giận, bĩu môi hừ một tiếng quay mặt đi phớt lờ Lâu Dự.

Lâu Dự càng cười thoải mái hơn, chuyển hết mấy đĩa bánh ngọt mới bung lên trước mặt mình sang bên bàn của Loan Loan.

Bên này khúc nhạc đã kết thúc, Tổ Tổ dừng điệu múa với tư thế ngửa người ôm tì bà, vòng eo mềm mại, ánh mắt long lanh, nhận được vô số lời khen ngợi.

"Tốt tốt tốt!" Ngô Thượng Trạch gương mặt đỏ bừng, cực kì hưng phấn, vỗ tay khen hay: "Điệu múa này của Tổ Tổ quả thật có thể nói là nhẹ như tơ hồng, thoảng như bóng nhận. Đùng nói là Đại Lương, khắp thiên hạ đều khó tìm được người nào múa đẹp hơn".

Lại có người khéo miệng hòa theo: "Cổ nhân nghe điệu nhạc hay, dư âm vọng ba ngày không dứt. Hôm nay được may mắn thấy điệu múa của Tổ Tổ cô nương, thần hồn mê mẩn, trong đầu quanh quẩn mãi hình bóng tiên tử. Ba ngày đầu đủ, ta áng chừng ít nhất phải mười ngày mới dứt".

Tổ Tổ dịu dàng cười nhạt, tay áo dài đưa lên che nửa dung nhan. Cúi người đáp tạ, ánh mắt đưa sang nhìn về phía Lâu Dự lại thấy chàng không chút động lòng, thậm chí ngay cả một ánh mắt tán thưởng cũng không có mà chỉ chăm chú nhìn người bên cạnh.

Trong lòng Tổ Tổ lập tức như mây đen che khuất ánh trăng, buồn bã âm u, mất mát tột cùng.

Tự phụ xinh đẹp vô cùng, kĩ thuật điêu luyện, trong thành Thượng Kinh có bao nhiêu công tử quý tộc chạy theo như vịt. Biết lần này thế tử Lăng Nam vương sẽ đến dự tiệc, Tổ Tổ càng chú ý trang điểm kĩ càng, vốn cho rằng sau điệu múa này kiểu gì cũng lọt vào mắt xanh thế tử. Vừa rồi vô tình bắt gặp ánh mắt Lâu Dự, Tổ Tổ vui mừng vô hạn, lòng tin càng tăng gấp bội. Ai ngờ điệu múa chuẩn bị kĩ càng, dốc hết toàn lực của mình đối với Lâu Dự vẫn chỉ như trà lạnh trong chén, bụi trên tay áo, không đáng nhìn đến làm gì.

Phụ nữ đẹp luôn kiêu ngạo, đặc biệt là khi gặp được đàn ông trác việt thì lại càng hi vọng đối phương ngưỡng mộ si mê. Điều này không quan hệ gì đến tình yêu mà chỉ vèn vèn là sự tranh cường hão thắng tìm kiếm hư vinh. Thấy điệu múa toàn tâm toàn ý của mình lại không đổi được một tiếng khen hay của Lâu Dự, Tổ Tổ vừa xấu hổ vừa tức giận, cổ giấu mất mát trong lòng, nở một nụ cười với Ngô Thượng Trạch. Ngô Thượng Trạch giờ tay vẫy, Tổ Tổ nhẹ nhàng chuyển bước sen đến ngồi xuống bên cạnh Ngô Thượng Trạch, ánh mắt lại quan sát cẩn thận người ngồi bên cạnh Lâu Dự.

Đó là một thiếu niên khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, đáng người còn chưa nẩy nở. Ánh mắt phụ nữ luôn tinh tế và chuẩn xác hơn đàn ông, cộng thêm

Tổ Tổ từ nhỏ đã lăn lộn trong chốn phong trần, từng thấy rất nhiều bé gái chưa lớn. Chỉ mới nhìn qua một lượt, Tổ Tổ đã nhìn ra đứa bé này mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng dáng người mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn, thanh tú như cắt như mài. Đặc biệt là đôi mắt như được vẽ cẩn thận bằng mực đen, đẹp đến mê hồn. Lại nhìn kĩ trước cổ Loan Loan, cần cổ phẳng lì không có trái khế. Mặc dù mặc quần áo đàn ông nhưng đây rõ ràng là

một cô bé đóng giả con trai.

Nếu không bị trừ điểm vì nước da đen ráp, với ánh mắt đã quen nhìn giai nhân tuyệt sắc của mình, Tổ Tổ cũng không thể không gật đầu khen một câu, đúng là một cô bé xinh đẹp hiếm thấy.

Tiếp tục quan sát một hồi, Tổ Tổ nhớ ra cô bé này chính là bóng lưng nho nhỏ đã hút dính ánh mắt Lâu Dự trong phiên chợ hoa đăng hôm đó. Rõ ràng quần áo giản dị không giống tiểu thư thế gia nhưng lại có thể đường đường ngồi bên cạnh thế tử Lăng Nam vương, càng không phải nói đến sự quan tâm dịu dàng giấu không nổi của thế tử dành cho cô bé này. Rốt cuộc cô bé đó có thân phận gì?

Tổ Tổ vừa suy đoán miên man vừa nâng chén lên kính rượu Lâu Dự, nói dịu dàng: "Tổ Tổ vừa mới bêu xấu, không biết điệu múa thô kệch vừa rồi có lọt được vào mắt thế tử hay không?"

Ngô Thượng Trạch chỉ Lâu Dự, cười nói: "Hỏi đúng người rồi đấy. Lâu huynh không được chê, điệu múa như vậy mà còn chê thì chính là không hiểu gì về cái đẹp".

Tổ Tổ hơi đỏ mặt, thẹn thùng vô hạn: "Hầu gia cứ giấu cợt Tổ Tổ".

Biết Tổ Tổ là người được Ngô Thượng Trạch sủng ái, Lâu Dự cũng nể mặt Ngô Thượng Trạch, bình thần nâng chén uống cạn, nói lạnh nhạt: "Tổ Tổ cô nương kĩ thuật điều luyện, múa rất đẹp".

Ngay cả khen người khác cũng vẫn lạnh như băng, người này rốt cuộc có biết cười không?

Tổ Tổ đau xót trong lòng, ngoài mặt lại vẫn mỉm cười, rót đầy một chén rượu nữa kính Loan Loan: "Tổ Tổ kính tiểu... công tử này một chén".

Tổ Tổ thông hiểu sự đời, thấy Loan Loan nữ đóng giả nam, dù không biết vì sao nhưng biết chắc chắn phải có nguyên do, hơn nữa nguyên do này không phải mình có tư cách vạch trần, nhưng sự ghen ghét trong lòng lại không làm sao kiềm chế được: "Nhìn trang phục của công tử thì chắc là tiểu tướng Hắc Vân kỳ, đời này Tổ Tổ kính trọng nhất là anh hùng chinh chiến sa trường, mời tiểu công tử uống đầy chén này".

Không ngờ Loan Loan lại không hề phản ứng, vẫn tiếp tục cúi đầu ăn như thường.

Tổ Tổ cười nhạt, nhẹ nhàng cất bước đến trước mặt Loan Loan: "Tiểu công tử, tiểu công tử..."

Loan Loan sững sờ ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện mình đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, kinh ngạc đưa tay chỉ chớp mũi mình: "Chị tiên nữ, chị đang gọi em à?"

Tổ Tổ che miệng cười khê, đưa chén rượu đến trước mặt Loan Loan: "Kính tiểu công tử một chén. Tổ Tổ có một yêu cầu quá phận. Tổ Tổ xưa nay si mê âm luật, rất muốn được cảm nhận sự hào hùng khí phách của nhạc khúc trong quân. Chỉ tiếc nhạc công trong thành Thượng Kinh hoàn toàn không thể nào tái hiện được khí thế như vậy. Hôm nay thấy tiểu công tử có khí chất nhẹ nhàng phong độ, chắc hẳn là người tinh thông âm luật, Tổ Tổ muốn mời tiểu công tử ban cho một khúc hát để thỏa tâm nguyện nhiều năm của Tổ Tổ".

Nét mặt nhu mì, giọng nói ngược ngùng mang ý khẩn cầu tha thiết. Bất cứ một người đàn ông nào cũng không thể chống cự và từ chối trước dáng vẻ động lòng người như vậy.

Loan Loan kinh hãi. Cả đời này cô bé chỉ biết có một bài hát, lại còn lạc điệu. Nhưng chị tiên nữ này khẩn cầu trước mặt bao nhiêu người, cô bé cũng ngại từ chối làm mất thể diện của Lâu Dự.

Ngô Thượng Trạch và một đám quý công tử sớm đã hết sức tò mò về đứa bé có thân phận thần bí bên cạnh Lâu Dự này, lúc này thấy Tổ Tổ đề nghị đều thấy hứng thú, tất cả đều hưng phấn ồn ào thúc giục.

Loan Loan luống cuống tay chân, ngơ ngàng nhìn về phía Lâu Dự như cầu cứu.

Tổ Tổ cúi đầu, hàng mi thật dài che khuất vẻ đắc ý mơ hồ trong mắt.

Người thế tử thích cũng chỉ đến thế, có dung mạo mà không có tài hoa, không thể cùng nhau ngâm thơ xướng phú, cũng không thể vẽ tranh bên cửa sổ, múa hát giữa sân đường. Vậy mà vì một người như thế, thế tử lại không nhìn thấy một người tinh thông đủ thứ cầm kì thi họa như ta. Có phải giờ đây thế tử cũng có cảm giác nuối tiếc vì châu ngọc trước mắt lại tưởng nhầm là sỏi đá?

Lâu Dự chăm chú nhìn Tổ Tổ, mặt lạnh như nước, vẻ mặt không rõ hi vọng. Đột nhiên chàng quay sang nhìn Loan Loan, mỉm cười: "Hát thì đã là gì? Chẳng phải em biết múa kiếm sao? Nào, để anh đệm nhạc cho em".

Loan Loan kinh ngạc mở to mắt. Có nhầm không? Em có biết múa kiếm đâu? Kiếm của em chỉ dùng để giết người.

Lâu Dự đã tính trước, cười nhạt nhìn lại. Đừng lo, tiếng đàn của anh sẽ dẫn đường cho em.

Nụ cười mơ hồ ấm áp của chàng như có sức mạnh động viên an ủi. Loan Loan lẳng lặng nhìn Lâu Dự, sự bối rối khó xử trong lòng dần dần lắng xuống, khóe miệng khẽ cong lên như vành trăng thượng huyền.

Giữa hai người có một sự hiểu ngầm ăn ý, không nói một lời mà tâm linh lại đã tương thông.

Lâu Dự buông mắt cười nhạt, đứng thẳng người lên, ánh mắt chậm rãi nhìn quanh, lớn tiếng nói: "Mang đàn đến đây!"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 14

Loan Loan đứng giữa sảnh tiệc, tay cầm một thanh trường kiếm sáng như tuyết, mũi kiếm chỉ xuống đất, dùng kiếm thay đao, bày thức mở đầu của đao pháp Liên Y.

Lâu Dự ngồi trước đàn chăm chú nhìn Loan Loan.

Loan Loan ngẩng đầu mỉm cười, khoe miệng Lâu Dự khê cong, ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Tiếng đầu tiên chính là một âm cực cao, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên tiệc rượu.

Cùng với âm cao này, mũi kiếm của Loan Loan hát mạnh, vung lên cao lật người về sau, sử chiêu Tinh Nguyệt Mãn Không. Kiếm quang lóe sáng lấp lánh, vẽ ra một vết sáng như sao băng xẹt ngang trời trước mắt mọi người.

Lại gặp anh, gió như đao cắt mặt!

Kiếm ý lăm lẹ, tiếng sấm rền vang, kiếm của Loan Loan như lửa hoang gặp gió mạnh, gào thét băng qua, sát khí tung hoành dữ dội.

Lại gặp anh, gặp nguy vẫn như an.

Loan Loan nhanh chóng xoay người, bóng kiếm sáng như tuyết chém tới từ một góc độ khó tin, xa đôi chân trời hỗn độn.

Như rồng cuốn cô thành, khói lửa chiếu sáng trời cao.

Loan Loan bay lên, trường kiếm xoay nhanh vẽ ra vô số hoa kiếm, như tia chớp cắt ngang chân trời, tiếng sấm rền vang, khí dương cương sát phạt quét ngang mãnh liệt.

Tuổi hai mươi giết giặc lập công, vó ngựa chiến chinh nơi viễn xứ.

Ngón tay Lâu Dự vuốt trên dây đàn, leng keng leng keng, âm thanh kích động lòng người sôi trào máu nóng.

Loan Loan đã nhảy ra ngoài đại đường, mũi chân khê điểm lên cành mai tuyết ngoài sân, tung người lên không vẽ thành một đường vòng cung hoàn mỹ mang theo vô số bóng kiếm sáng ngời.

Không có người nào khen hay, tất cả mọi người đều bị kiếm ý và khí thế mãnh liệt ngút trời làm cho tâm tình chấn động. Ngay cả các thị nữ nâng chén bưng đĩa hầu hạ xung quanh cũng nhìn mê mẩn, quên cả tiếp rượu cho khách quý bên mình, bầu rượu nghiêng nghiêng, mặc cho rượu ngon chảy phí mà không hề biết.

Từ đây tiếng đàn đột nhiên thay đổi, không còn mãnh liệt hào hùng mà chuyển thành du dương trong trẻo. Tiếng đàn thanh thoát tấu ra giai điệu dịu dàng như con gió mang hơi ấm đi xa, một đêm thoi xanh miền hoang mạc.

Xưa nay bao nhiêu hảo nam nhi, từng tòng quân chinh chiến sa trường.

Loan Loan múa kiếm theo tiếng nhạc, gập người lật ngựa, xoay kiếm thành vòng.

Cô bé luyện võ từ nhỏ, dáng người mềm mại lại không thiếu sự rắn rỏi, cánh tay nhỏ nhắn lại không thiếu sức mạnh, thân hình nhỏ nhắn lại như trúc xanh cao vút dẻo dai.

Loan Loan múa kiếm, khi quyết liệt, kiếm khí như cầu vồng, khí thế vút cao. Khi dịu dàng, dáng người như sóng nước lăn tăn, nhẹ nhàng lâng lâng, vừa như đàn ông mạnh mẽ sắc bén đầy góc cạnh, lại có sự dịu dàng đắm thắm của phụ nữ, phong cách rất riêng, càng thêm ý vị.

Sáng má hồng, chiều xương trắng. Lên cao mong ngóng, phu quân không về.

Cắm cờ trên mái đình vọng lâu, không phá thành quyết không trở lại..

Cùng với ngón tay Lâu Dự vuốt ra tiếng nhạc cuối cùng, Loan Loan vẽ ra vô số hoa kiếm, kiếm khí ngập tràn, cánh hoa mai đỏ ngoài sân tuyết bị kiếm khí xé nát, bay lên cao rồi từ từ rơi xuống.

Loan Loan từ trên không hạ xuống, thu kiếm đứng thẳng, lạnh lùng giữa những cánh hoa bay là tả.

Xung quanh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ nước tí tách.

Tất cả mọi người đều không nói nên lời. Chén rượu của Ngô Thượng Trạch đã đổ vào chiếc áo lông chồn tía nhưng hắn vẫn ngẩn ngơ không hề hay biết.

Những công tử quý tộc ở thành Thượng Kinh suốt ngày uống rượu mua vui này đã bao giờ được thấy điệu múa kiếm uy vũ ngút trời, sát khí thấu xương như thế?

So với màn múa kiếm này, điệu múa yếu điệu thướt tha phong hoa tuyết nguyệt của Tô Tô không khác gì đá xanh so với ngọc dương chi, thiếu nữ phú gia so với tiểu thư khuê các, luôn thiếu mất một phần phóng khoáng.

Loan Loan và Lâu Dự nhìn nhau cười. Trong buổi tối xa hoa này, linh hồn hai người đều đã rời xa thành Thượng Kinh phồn vinh hoa lệ, trở lại thành Lương Châu biên tái. Nơi đó có sa trường mệnh mông, núi tuyết san sát, vó sắt đạp sông băng, giấc ngủ ngon an lành.

Sắc mặt Tô Tô xanh trắng đan xen, vốn chỉ định so bì chút tài mọn nữ nhi, không nghĩ tới Loan Loan lại có thể phô diễn một điệu kiếm vũ khí phách ngợp trời như thế. Minh thua rồi, thua tâm phục khẩu phục.

Nhìn hai người Loan Loan và Lâu Dự, một đứng dưới gốc mai cánh hoa bay xuống như mưa, một ngồi trong sảnh đường múa trên phím đàn, gương mặt đều mang nét cười rạng rỡ không nói nên lời, Tô Tô có một cảm giác đau buồn chán nản như đứng trước mặt người khác mà mình vẫn bị lánh xa muôn trùng.

Đến lúc này Tô Tô mới hiểu được, cho dù mình có cố gắng cả đời cũng không có cách nào đến gần trái tim người đàn ông phong độ át người kia. Dù mình có đẹp nghiêng nước nghiêng thành hơn nữa cũng vĩnh viễn không thể làm cho người đó nhìn mình thêm một lát.

Bởi vì trong lòng người đó đã có một người, một cô gái có sự hiểu ngầm bẩm sinh như thần giao cách cảm với người đó. Con đường họ đã sánh vai đi qua cùng nhau, cho dù là bất cứ ai cũng không thể nào thay thế.

Dự tiệc về, quay qua quay lại đã được mấy ngày. Giao thừa sắp đến, không khí tết càng ngày càng đậm đặc. Lâu Dự cũng càng ngày càng bận, đã sắp đến ngày tổ chức lễ trưởng thành, các công đoạn lễ tiết cần có chàng tham dự. Sứ thần nước Sóc qua tết sẽ tới, bộ Lễ đã bắt tay chuẩn bị công việc tiếp đãi, bộ Binh cũng bí mật điều động binh lực, bố trí cụ thể theo yêu cầu của Lăng Nam vương. Tổng Bách Lý cũng trở lại Thượng Kinh, Hắc Vân kị có một danh sách dài các tướng lĩnh được đề bạt phong thưởng. Việc luận công ban thưởng ra sao, hai người cần thương nghị tỉ mỉ.

Thời gian Lâu Dự ở bên Loan Loan đương nhiên ít đi, may mà Loan Loan tính tình hòa đồng, chỉ mấy ngày đã thân quen hết mọi người từ trên xuống dưới trong phủ Lăng Nam vương. Cô bé vừa xinh xắn đáng yêu lại vừa khéo mồm khéo miệng nên được mọi người yêu thích. Ngay cả vương phi Trần Kiếm Ý cũng rất thích, sai người mang áo bông, áo lông và các loại đồ ăn vặt đến cho Loan Loan.

Triệu Vô Cực và Lưu Chính kéo Loan Loan đến đại doanh cấm quân đánh mã cầu. Tổ ba người này đánh đầu thắng đầy, nổi danh như cồn, danh tiếng vang khắp các đơn vị trú đóng trong thành Thượng Kinh.

Còn có Lâu Thành ngày ngày chạy tới tìm Loan Loan học võ, có lần còn cầm một bánh pháo dài tới, hai người đốt cả một buổi chiều trong tiếng hét của các thị nữ.

Vì vậy mấy ngày nay Loan Loan vẫn chơi vui quên trời đất, không hề cảm thấy buồn chán cô đơn.

Một hôm trời nhá nhem, Lâu Dự không dễ gì dành ra được chút thời gian. Đã mấy ngày không gặp Loan Loan, trong lòng rất nhớ, Lâu Dự định ăn một bữa tối đầm ấm với Loan Loan, nhân tiện bày tỏ nỗi nhớ nhưng, lại tìm khắp không thấy Loan Loan đâu.

Tìm một vòng trong phủ mới phát hiện Loan Loan đang dạy các thị nữ thuật phòng thân ngoài thao trường. Lâu Dự dờ khóc dờ cười, phất tay giải tán các thị nữ, tự tay xách Loan Loan về phòng.

Sai người mang nước nóng lên, Lâu Dự cầm khăn bông dích thân lau tay cho Loan Loan, lại vắt một chiếc khăn mặt định lau mặt cho Loan Loan.

Loan Loan kinh hãi quay đầu đi không cho chàng lau. Lâu Dự vịn đầu Loan Loan lại, khẽ cười nói: "Rửa mặt thôi mà, em sợ cái gì?"

Chàng càng thấp giọng lại càng du dương réo rắt.

Loan Loan gấp đến mức đỏ bừng mặt, ra sức vùng vẫy. Lâu Dự ôm Loan Loan vào lòng, cười nói: "Không rửa mặt sẽ biến thành một con mèo đen đấy."

Thảo nào Triệu Vô Cực suốt ngày nói em là con trai. Trên đời này làm gì có cô bé nào không sạch sẽ như em, suốt ngày bôi mặt mình thành Bao Công mặt nhọ?"

Loan Loan còn đang ra sức vùng vẫy, đột nhiên sững sờ, tròn tròn mắt nhìn Lâu Dự: "Anh vừa nói cái gì?"

Thấy Loan Loan tròn mắt tròn xoe như hươu con hoảng sợ hết sức đáng yêu, Lâu Dự không cầm lòng được cúi đầu, khẽ đặt môi lên mi mắt Loan Loan.

Cảm giác mềm mại ấm áp trên mi mắt chậm rãi tỏa lan, Loan Loan như bị sét đánh, cả người chết sững.

Lâu Dự lưu luyến nhìn hàng lông mi dài của Loan Loan, cầm khăn mặt lên nhẹ nhàng lau má cho cô bé, lầm bầm tự nhủ: "Loan Loan của anh đẹp nhất, đẹp hơn chị tiền nữ gì đó nhiều".

Thuốc mỡ màu đen trên mặt dần bị lau sạch lộ ra làn da bên dưới. Do thời gian dài bị thuốc mỡ che kín không tiếp xúc với ánh mặt trời nên làn da càng tỏ ra trắng muốt mịn màng, trắng mịn hơn tuyết.

Loan Loan nhìn trần trối, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, tiếng nói cũng lắp bắp đứt quãng: "Anh... anh... biết rồi? Biết... từ bao giờ?"

Lâu Dự hài lòng nhìn gương mặt đã lau sạch của Loan Loan, ném chiếc khăn mặt vào chậu nước, cầm tay kéo cô bé đi tới bên bàn, ấn cô bé ngồi xuống: "Thuốc mỡ tía em chế quả thật không tồi nhưng chỉ có thể giấu được nhất thời chứ sao có thể giấu anh cả đời? Trước kia tại anh không chú ý, trong quân lại toàn đám lính trắng chưa từng thấy việc đời nên mới bị em che mắt lâu như vậy. Em vẫn còn tưởng bôi mặt đen là có thể biến thành con trai à?"

Loại thuốc mỡ này chỉ có thể làm thay đổi gương mặt chứ không thể thay đổi được đặc trưng sinh lý. Trước kia Loan Loan còn ít tuổi, dáng người gầy gò nên còn có thể qua mặt người khác được. Bây giờ đã dần dần nảy nở, như nụ sen sắp nở đầu mùa hạ, đặc trưng của phụ nữ càng ngày càng rõ ràng, muốn tiếp tục đóng giả con trai là điều rất khó.

Loan Loan ngơ ngẩn một hồi lâu, đột nhiên hai mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống từng giọt như chuỗi ngọc trai đứt dây, nghẹn ngào nói: "Có phải anh biết em là con gái thì sẽ đuổi em ra khỏi Hắc Vân kị không?"

Lâu Dự nghe vậy liền reo lên: "Em không rời khỏi Hắc Vân kị hay là không rời xa anh thế?"

Trong lúc như thế này mà anh còn reo em! Loan Loan càng nghĩ càng tủi thân, không nhịn được òa khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 15

Nghĩ đến chuyện sẽ bị trục xuất khỏi Hắc Vân kị, không thể báo thù cho tía, sau này cũng không gặp được Lâu Dự nữa, Loan Loan hết sức đau lòng, không nhịn được khóc thành tiếng.

Lâu Dự vừa bực mình vừa buồn cười, em lừa anh đến khổ, anh còn chưa khóc mà em lại khóc thế này.

Lấy một chiếc khăn tay lau nước mắt cho Loan Loan, Lâu Dự dỗ dành: "Anh sao nỡ đuổi em đi chứ! Thôi đừng khóc nữa, không người khác nhìn thấy lại tưởng anh bắt nạt em".

Loan Loan hơi đỏ mặt vì khóc, nghẹn ngào nức nở: "Anh không được lừa em".

Thấy Loan Loan ngây thơ đáng thương, xinh xắn nõn nà như thể chỉ hà hơi là sẽ tan mất, Lâu Dự cực kì mềm lòng, nói nghiêm túc: "Đương nhiên là không lừa em. Em có nhớ không, khi em mới vào Hắc Vân kị, anh đã thề tất cả các món ngon trên đời này, chỉ cần Loan Loan muốn ăn là anh nhất định sẽ cho Loan Loan ăn. Hai năm nay Lâu Dự ca ca có lừa em hay không? Có bao giờ nuốt lời hay không?"

Loan Loan nghĩ lại một lượt. Hai năm nay mình đã ăn đủ mọi thứ, bất kể là nên ăn hay không nên ăn, ăn được hay không ăn được. Chỉ cần mình muốn ăn, quả thật Lâu Dự đều đáp ứng đầy đủ.

Ngơ ngác gật đầu: "Anh không nuốt lời bao giờ. Thế lần này anh biết em là con gái mà không đuổi em ra khỏi Hắc Vân kị thật à?"

Đương nhiên là không. Nếu để em công khai là nữ thì anh sẽ không thể giữ em lại trong quân đội. Để một mình em ở trong vương phủ thì lúc anh chinh chiến nơi biên giới núi cao nước xa làm sao có thể yên tâm? Để em ở phủ tướng quân tại Lương Châu, mấy ngày không gặp được nhau, anh nhớ quá ngủ không yên giấc thì làm thế nào? Anh đương nhiên không muốn nếm trải cảm giác nhớ nhung đau khổ bứt rứt tìm gan đó.

Em là người trong lòng anh, đương nhiên chỉ có giữ em bên cạnh thì anh mới có thể yên tâm. Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, kiên nhẫn đợi em lớn lên.

Kì thực trong lòng Lâu Dự đã có tính toán từ trước, thấy Loan Loan bồn chồn lo lắng, bất giác lộ ra sự quyến luyến đối với mình mà không tự biết, Lâu Dự cảm thấy hết sức vui mừng phấn khởi.

Lâu Dự cười nhạt cầm tay Loan Loan, chăm chú nhìn vào mắt cô bé, nói rất nghiêm túc: "Loan Loan! Sau khi biết em là con gái, không biết anh đã vui đến mức nào, hai ba ngày vui không ngủ được. Cho nên em không cần lo chuyện này, anh nhất định sẽ không rời xa em".

Tiếng chàng thoang thoảng như gió thổi qua tơ liễu, trầm ấm dịu dàng. Ánh nắng chiều nghiêng nghiêng hắt vào qua cửa sổ, chiếu lên người ấm áp. Hai mắt Lâu Dự yên lặng nhìn Loan Loan, hoàn toàn trong trẻo. Khoảng cách rất gần, ngay cả ánh sáng phản xạ trong mắt cũng có thể nhìn rất rõ ràng, tình ý

tỏa lan, lạnh lùng thu lại.

Loan Loan ngỡ ngác, cái hiểu cái không, loáng thoáng cảm thấy giữa hai người có gì đó đã thay đổi. Như cánh cửa sổ dán giấy mỏng manh bị mở ra, ánh nắng mai ấm áp tràn vào.

Hồi tưởng lại một lượt những gì Lâu Dự vừa nói, nhịp tim không khỏi nhanh hơn, dường như có một tình cảm nào đó mới sinh ra, rung động đều đều trong lồng ngực, hai tai dần dần đỏ ửng.

Lâu Dự cũng không sót ruột, đưa cho Loan Loan một chiếc thìa nhỏ bằng bạc, mở nắp một chiếc hộp gốm Hà Bạch lót gỗ lê vàng trên bàn, chiếc hộp còn được đặt trên bếp lửa liu riu. Nắp hộp vừa mở ra, hương thơm ngọt ngào lượn lờ lan rộng.

"Đây là cái gì?" Loan Loan ngửi thấy mùi thơm, tò mò hỏi Lâu Dự.

"Cháo lạp bát". Lâu Dự múc cho cô bé một bát: "Mấy ngày nữa là đến mừng tám tháng chạp. Theo tập tục ở đây, ngày mừng tám tháng chạp phải nấu cháo lạp bát, ăn cháo lạp bát cả năm sẽ được bình yên vui vẻ. Em ăn thử xem có ngon không?"

Cháo lạp bát trong phủ Lăng Nam vương quả thực cầu kì, riêng ngũ cốc đã có kê vàng, kê trắng, gạo nếp, gạo tẻ, lại thêm ngân hạnh, hạch đào, hạnh nhân, lạc, hạt dẻ, củ ấu, hạt phỉ, hạt thông, nấu cùng với đường trắng và bơ. Bên trên rải một chút long nhãn, nho khô, mứt sợi điểm xuyết, vừa đẹp mắt lại vừa cát tường.

Loan Loan cho một thìa vào miệng, cảm thấy ngọt mà không ngấy, thơm mềm thoang thoang, vào miệng là tan. Không nhịn được ăn liền một mạch, ăn xong chép miệng thòm thèm: "Ngon quá. Thì ra cháo lạp bát lại ngon như vậy".

Lâu Dự cười khê, lại múc cho Loan Loan một bát nữa: "Em không biết ngày sinh của mình, vậy từ nay trở đi, ngày này hàng năm chính là sinh nhật em. Đến ngày này là Lâu Dự ca ca lại nấu cháo lạp bát cho em ăn, được không?"

Bóng tối lan dần, gió bắc bên ngoài lại thổi. Trong phòng vẫn ấm áp như xuân, than ngân sương cháy hồng ảm áp trong lồng hun bằng đồng chạm trổ.

Loan Loan cảm thấy hai mắt vừa ướt vừa cay, dường như bông tuyết trên mi mắt tan ra thấm vào đáy mắt mang theo hơi nước mông lung. Cảm chiếc thìa vô thức gõ gõ vào miệng bát, Loan Loan thầm thì: "Ngoài tía ra, trên đời này anh tốt với em nhất. Vì sao anh lại tốt với em như vậy?"

Lâu Dự cười mà không đáp, thân nhiên chuyển đề tài: "Ngày xưa ngày xưa, anh thích một cô nương. Cô nương này cực kì xinh đẹp, bản tính lương thiện lại đơn thuần, tính tình hoàn toàn hợp ý anh. Loan Loan, theo em thì anh có nên cố gắng lấy một cô nương tốt như vậy về làm thế tử phi hay không?"

Cô nương xinh đẹp? Anh đã thích người khác rồi? Điều nhảy tuyệt diệu của Tổ Tổ hiện lên trong đầu, sắc mặt Loan Loan tái đi, trong lòng trào dâng trăm vị, chua cay đắng chát, ngay cả cuống lưỡi dường như cũng cảm thấy đắng nghét.

Mình đúng là mơ tưởng hão huyền. Một thoáng ước ao vừa rồi chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, quá mức nực cười.

Người phụ nữ anh ấy thích đương nhiên phải giống như chị tiên nữ đó, xinh đẹp tài hoa, hát hay múa giỏi. Mình đâu có là gì, chỉ biết đánh đánh giết giết, thậm chí còn chỉ biết có vài chữ, miễn bàn đến ngâm thơ làm phú, vẽ tranh ca múa.

Lần đầu tiên trong đời Loan Loan khinh thường chính mình, tay mân mê góc áo bông xù xì, cúi đầu không nói.

Lâu Dự bên cạnh quan sát kĩ sắc mặt Loan Loan. Thấy sắc mặt Loan Loan đang sáng ngời lại chuyển sang âm u buồn bã, tay về góc áo, cắn chặt cánh môi không hề lên tiếng, trái tim Lâu Dự không khỏi nóng rực lên như dội nước sôi. Xem ra trong lòng cô ấy cũng có mình.

Niềm vui ngập tràn như muốn trào ra ngoài, Lâu Dự không nhịn được khê cười một tiếng, lại thấp giọng nói: "Cô nương anh thích đó mặc dù bình thường ngốc nghếch nhưng lại hết sức đáng yêu, mặc dù không biết nhảy múa nhưng lại có thể cùng anh rong ruổi đại mạc, giương cung bắn chim điêu, mặc dù không biết chữ nhưng lại có thể tĩnh tâm khổ luyện, viết ra chữ Dự ngay ngắn mẫu mực, mặc dù suốt ngày bôi mặt đen như than nhưng lại có dung nhan rực rỡ chói mắt như minh châu ra biển".

Giọng chàng rất nhẹ, tinh khiết như rượu, trầm bổng du dương: "Cô ấy luôn cho rằng mình thua kém người khác mà không biết ở trong mắt anh, cô ấy là độc nhất vô nhị, là báu vật hiếm có trên thế gian".

Loan Loan nghe xong đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn lệ quang lấp lánh, đáy mắt lại chỉ toàn kinh ngạc khó tin.

Ngón tay Lâu Dự khê vuốt cánh môi Loan Loan. Môi như anh đào, mềm mại trơn bóng. Đầu ngón tay vuốt khê trên môi, một cảm xúc lạ thường từ đầu ngón tay chậm rãi lan ra, đập dồn tràn đến nơi sâu thẳm dưới đáy lòng.

Trong lòng mềm mại dịu dàng, giọng nói ấm áp tinh khiết, Lâu Dự lẳng lặng nhìn Loan Loan: "Cô bé ngốc ạ, cô nương anh thích chính là em. Em... có thích anh không?"

Lâu Dự vốn tính thẳng thắn kiên cường, một khi đã thích ai đó cũng không khác gì hành quân đánh trận, nói thẳng tắp lòng, ngắn gọn rõ ràng, không hề do dự.

Chàng luôn cho rằng, một khi động lòng, dù không thể phóng túng bản thân nhưng lại càng không nên dối gạt mình.

Đổi mặt với lời tỏ tình trực tiếp, mãnh liệt, bất ngờ không kịp phòng bị của Lâu Dự, Loan Loan như lạc vào cõi mơ, lảo đảo như mê sương: "Thích. Anh tốt với em như vậy, như tía..."

Ngón tay Lâu Dự nhẹ nhàng chặn trên môi Loan Loan, nói dịu dàng: "Không phải thích kiểu như thích tía, là thích giữa con trai và con gái, có nghĩa coi anh là người đàn ông có thể phó thác suốt đời".

Loan Loan cảm thấy Lâu Dự hôm nay giống như thép luyện trăm lần mềm như bún. Mặc dù vẫn giữ đúng phong cách thẳng thắn dứt khoát, hùng hổ ép người, không để lại đường lui, đẩy thẳng đối phương vào góc chết, không thể không tỏ rõ những tình cảm mà ngay cả chính mình cũng còn chưa rõ ràng trong lòng ra, nhưng ngữ điệu và động tác lại cực kì mềm mại ôn tồn, ngay cả những góc cạnh sắc nhọn như dao chém rìu khắc cũng thu lại vài phần, như một thanh bảo đao tuyệt thế được tra vào vỏ, lặng yên bình thản, dịu dàng hòa nhã làm người khác không chuyển mắt đi được.

Lâu Dự hôm nay lạ lùng phóng khoáng như một bức thư pháp viết thảo ngôn từ hoa lệ, khí phách ngập tràn, lại chấn động lòng người, mang đầy mê hoặc.

Thích như nam nữ thích nhau?

Coi anh ấy là phu quân của mình?

Trong lòng Loan Loan như có hươu chạy, khuôn mặt trắng mịn chuyển sang đỏ hồng, bối rối thừa thãi, nghẹn lời cứng họng không biết nên ứng đối thế nào.

Lâu Dự không đành lòng ép Loan Loan quá mức. Chẳng luận luôn rất kiên nhẫn, dù sao chẳng cũng có rất nhiều thời gian để chờ đợi Loan Loan lớn lên. Hôm nay đã hiểu sơ sơ tâm lòng cô bé, cho dù chỉ như thấy dấu chân trên tuyết mà chưa thấy bóng người, nhưng trong lòng cô ấy có mình, thế là đủ.

Chàng đứng dậy lấy một chiếc hộp trang trí hoa mỹ để trong tủ tường ra đặt xuống trước mặt Loan Loan, mỉm cười nói: "Hôm nay là sinh nhật em, Lâu Dự ca ca đương nhiên phải tặng quà. Ồ, quà sinh nhật. Em xem xem có thích không?"

Tim đập thình thịch, Loan Loan chậm rãi mở nắp hộp ra, trước mắt lập tức sáng bừng. Cô bé nhìn chăm chăm thứ trong hộp một lúc lâu, hai mắt chớp chớp, trong suốt lấp lánh như một viên pha lê vỡ vụn. Sau đó lại nhẹ nhàng chớp mắt, nước mắt như chuỗi vòng đứt dây chảy xuống không ngừng, từ má xuống cằm, từng giọt từng giọt rơi vào vật áo.

Trong hộp là một bộ váy áo màu hồng nhạt, tay dài, eo bó, trong lót gấm hoa, ngoài là sa mỏng. Góc váy điểm xuyết hoa đào, dây thưa vừa phải, thanh nhã sang trọng, đẹp không sao tả xiết.

Âm thanh của Lâu Dự vang lên bên tai, trong trẻo dịu êm, nhẹ nhàng kiên định: "Khi dự tiệc ở Ngô phủ, em nói váy áo của Tô Tô đẹp như ráng chiều trên Dị Thiên Nhai, nhưng em lại không biết khi em mặc váy áo vào sẽ đẹp hơn Tô Tô cả ngàn lần".

Loan Loan không nói nên lời, không cảm được nước mắt.

Lâu Dự nhẹ nhàng nâng mặt cô bé lên, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có: "Loan Loan, anh đã động lòng. Em nghĩ anh động lòng một lần là dễ lắm sao?"

Cuộc đời này của Lâu Dự phải bảo vệ hai thứ. Một là đất đai dưới chân, hai là người con gái anh yêu. Trời cao đã hậu đãi anh, đưa em đến bên anh. Anh sẽ toàn tâm toàn ý trân trọng, dù thế nào cũng phải bảo vệ em. Anh sẽ đợi em lớn lên, đợi em hiểu rõ tình yêu là gì, đợi em nhận lời mặc bộ váy áo này đứng trước mặt anh. Đến khi đó, anh sẽ lấy em làm vợ".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 16

Hôm nay Vũ Định đế triệu cả nhà Lăng Nam vương vào cung, mở tiệc gia đình tầy trần cho Lâu Dự.

Tào hoàng hậu đích thân lo liệu thực đơn, Dung quý phi đi theo, mấy hoàng tử đều đến dự tiệc. Nói là tiệc gia đình nhưng những người ngồi ở đây đều là người có quyền thế nhất triều đình Đại Lương.

Vũ Định đế tan triều về cung Trường Lạc, sắc mặt có vẻ mệt mỏi, Tào hoàng hậu vội sai cung nữ mang nước nóng khăn mặt vào hầu hạ lau mặt.

Vũ Định cầm chiếc khăn mặt nóng bỏng, vừa lau mặt vừa nhìn lướt qua bàn tiệc, thấy ngồi trong cung toàn là người mình thích, trong lòng khoan khoái, cười nói: "Đều là người nhà cả, không cần giữ lễ tiết. Mọi người cũng đói rồi, bắt đầu ăn đi thôi".

Tào hoàng hậu cười nói: "Đúng vậy. Dự nhi hiếm lúc về kinh, bên ngoài tự do tự tại đã quen, trong cung lại nhiều quy củ, đừng để nó gò bó quá mà khó chịu".

Trần Kiếm Ý liếc con trai một cái, trêu đùa: "Có thứ gì gò bó được nó chứ? Bây giờ nó đã bị sương gió biên cương làm cho da mặt dày lắm rồi".

Lâu Dự cười, cầm chén rượu lên kính Vũ Định đế rồi uống cạn: "Trong thành Thượng Kinh ai ai cũng khen tiểu chất giống như ngọc thụ lâm phong, hoàng bá phụ nói một câu công bằng xem da mặt tiểu chất có dày không?"

Vũ Định đế cười ha ha, ngồi xuống nói: "Ta thấy sương gió biên thùy tôi luyện rất tốt, mấy năm nay Dự nhi tiến bộ rất nhiều, lĩnh quân, tác chiến, chỉ huy đều chín chắn nghiêm cẩn, rất có phong thái của Ngũ đế năm đó".

Vũ Định đế và Lăng Nam vương là anh em cùng một mẹ sinh ra, đều là con của hoàng quý phi Lạc thị. Năm đó Vũ Định đế kế vị mà không phải con trưởng, cũng không phải con hoàng hậu, ngoài nguyên nhân thiên tư xuất chúng thì người em ruột tay nắm trọng binh, năng chinh thiện chiến này cũng là một trợ lực lớn. Vũ Định đế luôn nhớ kĩ điều này, vì vậy lúc riêng tư vẫn xưng hô Ngũ đế, Tam ca, trước mặt Lâu Dự thường tự xưng Tam bá, còn bắt các hoàng tử xếp thứ tự cùng Lâu Dự theo tuổi tác, suốt ngày ca ca đệ đệ cực kì thân thiết.

Lăng Nam vương nhấp ngụm rượu, lắc đầu nói: "Thằng nhóc này đánh trận còn tạm được, từ lượng lại không được một nửa của đệ".

Vũ Định đế cười to, đưa tay chỉ Lăng Nam vương: "Sinh được một thằng con trai văn hay võ tốt như vậy mà còn không biết đủ, nếu là ta thì không biết sẽ vui về đến mức nào".

Lời này vừa nói ra, sắc mặt thái tử và Lộc thân vương đều tối sầm lại. Một làn khói mỏng thoáng bay qua trong mắt Tào hoàng hậu, khẽ liếc Dung quý phi bên cạnh như có như không.

Thái tử và Lộc thân vương đều đã trưởng thành, sau lưng là nhà họ Tào nhà cao cửa rộng, thoát nhìn thì vinh sủng vô hạn, làm người ta ngửa mặt ngóng trông. Nhưng trên thực tế Vũ Định đế lại yêu thích Lục hoàng tử do Dung quý phi sinh ra hơn, từng nhiều lần khen ngợi trước mặt mọi người rằng Lục hoàng tử thông minh lanh lợi, là đứa giống mình nhất trong ba đứa con trai.

May mà Lục hoàng tử mới có mười ba tuổi, vẫn còn bé. Hơn nữa phủ Trần Quốc công, cha của Dung quý phi, đòi đòi đại nho, trọng thi thư, giữa triều đình đầy âm mưu quỷ kế vẫn không nghiêng không lệch, vững như đá tảng giữa biển giặc, rất có thanh danh, dường như không có quá nhiều tham vọng với ngai vàng cao vút, vì thế Tào hoàng hậu cũng hơi yên tâm.

Sự không vui trong lòng chỉ thoáng qua, Tào hoàng hậu mỉm cười, chuyển đề tài cực kì tự nhiên: "Dự nhi cũng đã đến tuổi nhũ học quán, lần này làm lễ trưởng thành xong cũng nên tìm chọn thế tử phi. Dự nhi tuấn tú thế này, không biết sẽ làm ngã nghiêng bao nhiêu tài nữ trong thiên hạ".

Vũ Định đế nhìn về phía Tào Hoàng hậu và Dung quý phi: "Các khanh cũng cần để ý một chút, chịu khó quan sát, chọn những danh môn khuê tú xuất sắc nhất trong thành Thượng Kinh rồi tìm cơ hội đề Dự nhi xem xem".

Tào hoàng hậu và Dung quý phi mỉm cười gật đầu nghe lệnh.

Dung quý phi dịu dàng nhã nhặn, giọng nói êm ái: "Không biết Dự nhi thích phụ nữ kiểu gì? Có tài hay có sắc, dịu dàng hiền thực hay hoạt bát nhanh nhẹn?"

Trần Kiếm Ý cười tít mắt nhìn về phía con trai. Lần này hoàng thượng đã lên tiếng, để xem con trai mẹ làm thế nào?

Lâu Dự không đổi sắc mặt, bình tĩnh uống hết một chén rượu, nói chậm rãi: "Đều không thích".

Mọi người đều sững sốt. Biết là người kén chọn rồi, nhưng dù sao cũng phải nói ra một tiêu chuẩn cụ thể chứ, nếu không mọi người biết chọn thế nào?

Vũ Định đế quay sang nói với Tào hoàng hậu: "Tên nhóc này yêu cầu rất cao, các khanh phải chọn cho nó một thế tử phi xuất sắc nhất, tướng mạo hay tâm tính đều không thể qua loa được".

Tào hoàng hậu mỉm cười đồng ý: "Hoàng thượng yên tâm, danh môn vọng tộc có Cố gia, Ngô gia, Đào gia, cho dù đều không lọt mắt Dự nhi thì nhà thần thiếp cũng có không ít khuê tú dung mạo hơn người, chẳng lẽ còn không chọn được một vài cô nương xuất sắc?"

Lăng Nam vương chỉ tập trung uống rượu, buông mắt không nói, nghĩ bụng người tính toán hay lắm, nhưng tiếc là hoàng thượng sao có thể để Dự nhi lấy con gái nhà họ Tào được?

Thấy phụ hoàng và mẫu hậu đều toàn tâm toàn ý thu xếp hôn sự cho Lâu Dự, trong lòng Lộc thân vương vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Thế lần trước ta nạp phi, hai người có hỏi ý ta câu nào không? Nhất thời không nhẫn nhịn được, Lộc thân vương lên tiếng mỉa mai: "Đến lúc nạp thế tử phi rồi đấy. Đến tuổi này mà ngay cả một thị thiếp cũng không có, trong thành Thượng Kinh vẫn nói thế tử Lăng Nam vương chỉ thích vũ trang không thích hồng nhan".

Ý là bóng gió Lâu Dự có sở thích Long Dương.

Một lời nói ra, cả nhà yên lặng.

Lăng Nam vương cầm chén rượu lên uống một ngụm, hừ một tiếng nặng nề.

Sắc mặt Tào hoàng hậu trắng bệch, lên đưa mắt nhìn Vũ Định đế, âm thầm thở dài, trong lòng thầm mắng đứa con không hiểu chuyện này.

Vũ Định đế luôn luôn không thích đứa con trai thứ ba này. Lộc thân vương còn lớn hơn Lâu Dự một tuổi, vậy mà trong lúc người ta lãnh binh tác chiến

noi biên tái, uy danh chấn át quân thù thì mình lại sa vào tửu sắc, cả ngày múa hát, trong phủ có vô số ca cơ thị thiếp. Ngươi tưởng ta không biết hay sao?

Thấy sắc mặt phụ hoàng bất thiện, thái tử rất bức mình với đứa em trai lỗ mãng nông cạn của mình, vội vã lên tiếng giảng hòa: "Ý của Tam đệ là Tứ đệ muốn tìm một cô nương là con nhà tướng, không thua kém bậc mầy râu giống như Lăng Nam vương phi".

Lâu Dự nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, như cười như không: "Thái tử ca ca nói rất đúng, thần đệ quả thật nghĩ như vậy. Con nhà tướng thì cũng chưa chắc, nhưng đúng là đệ thích phụ nữ võ công cao cường, chỉ cần có thể đánh thắng đệ là được".

Chàng nói dứt lời, ngay cả Vũ Định đế cũng cảm thấy kinh ngạc. Sao khẩu vị nặng thế hả trời, đây là tìm vợ chứ có phải tìm thị vệ đâu? Chẳng lẽ thế tử Lăng Nam vương chọn thế tử thì lại còn phải tổ chức đại hội luận võ kén vợ trên toàn Đại Lương hay sao?

Hơn nữa có ai không biết ngươi giỏi võ chứ? Trong khắp Đại Lương, muốn tìm một phụ nữ võ công cao hơn ngươi thì cũng khác nào sáng sớm trông cây mà chiều đã đòi hóng mát?

Trần Kiểm Ý thật sự sốt ruột, quát mắt nhìn con trai trừng trừng: "Làm gì có cô gái nào võ nghệ cao cường như vậy? Mà cho dù võ nghệ tốt thì tướng mạo cũng chưa chắc đã tốt, tướng mạo tốt nhưng gia thế chưa chắc đã tốt. Tóm lại người như vậy có tìm khắp thiên hạ cũng không thấy. Con mà cứ coi thường chuyện này như thế thì cẩn thận không hoàng bá phụ tử hôn cho con lấy một Chung Vô Diệm về đấy".

Lâu Dự buong mắt không nói, đột nhiên đặt chén xuống, đi tới giữa điện quỳ hai gối xuống đất, nghiêm trang hành đại lễ quân thần với Vũ Định đế, nghiêm mặt nói: "Hoàng bá phụ, tiểu chất xin bá phụ ban cho một ân chi".

Thấy Lâu Dự trịnh trọng như thế, Vũ Định đế cười nói: "Đây là tiệc gia đình, đều là người nhà, không chia quân thần. Có việc lớn gì mà ngươi phải hành đại lễ như vậy? Còn không mau đứng lên!"

Lâu Dự không đứng dậy mà còn dập đầu trịnh trọng hơn, nói cực kì nghiêm túc: "Nếu hoàng bá phụ không đáp ứng, tiểu chất sẽ không đứng dậy".

Thấy chàng kiên quyết như vậy, Vũ Định đế chán nản đáp: "Vậy ngươi nói xem là chuyện gì đi đã".

Lâu Dự nghiêm mặt nói: "Tiểu chất cả đời theo nghiệp binh đao, coi trấn thủ biên cương, bảo vệ con dân Đại Lương là tâm nguyện lớn nhất. Thế tử phi sau này tất nhiên phải theo chất nhi đến nơi biên tái. Biên tái không như Thượng Kinh, gió sương băng tuyết, lưỡi đao mũi kiếm, thân thể yếu ớt một chút là sẽ không chịu nổi, vạn nhất bệnh tật yếu mạng thì chất nhi lại mang tiếng sát thế, cũng có lỗi với con nhà người ta. Vì vậy chất nhi muốn lấy vợ tìm vợ, tìm một phụ nữ khỏe mạnh rắn rỏi, không xem dòng dõi, không cầu xuất thân, chỉ cần có thể cùng chất nhi kẻ vai trấn thủ biên cương chặn bước quân thù, cam lòng chịu đựng sương gió biên tái mà không kêu khổ là được".

Từng chữ từng câu như sắt thép leng keng, vang vang mạnh mẽ: "Nếu không tiểu chất thà bám trụ biên cương, cả đời không lấy vợ. Xin hoàng bá phụ ân chuẩn".

Lời chàng oai phong凛冽, khí phách uy nghiêm, tấm lòng vì nước vì dân sáng tỏ như nhật nguyệt, người nghe không khỏi cảm thấy kính nể.

Lăng Nam vương nhìn con trai rồi lại nhìn người vợ bên cạnh, trong lòng vừa an ủi lại là cảm hoài, ngửa cổ uống chén rượu còn tro đáy.

Trần Kiểm Ý hai mắt đỏ ửng, nhìn con trai muốn nói lại thôi, không biết là xót xa hay là sốt ruột.

Vũ Định đế cảm khái vạn phần, yên lặng một lúc lâu.

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng hoàng thượng không thể đáp ứng yêu cầu hoang đường này của Lâu Dự, Vũ Định đế lại chậm rãi gật đầu nói: "Trẫm... ân chuẩn".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 17

Trận tuyết ngớt dần, Lâu Dự đi ra khỏi cung Trường Lạc, hít sâu một hơi không khí trong lành mát lạnh, tâm tình khoan khoái.

Đây là kiểu thời tiết hiếm thấy trong mùa đông. Không gió, bầu trời xanh thẳm, trầm tĩnh như đã đóng băng.

Dự một bữa tiệc hoàng gia, nhận được lời vàng ý ngọc của hoàng thượng. Sau này thế tử phi của phủ Lăng Nam vương phải biết võ.

Chỉ một điều kiện này đã loại bỏ trên chín phần mười danh môn khuê tú trong thành Thượng Kinh ra khỏi danh sách lựa chọn, gần một phần còn lại xuất thân nhà tướng, tạm thông quyền cước, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Lâu Dự?

Khi đó chàng chỉ cần nói đôi phương mặc dù biết chút ít võ công nhưng thân thể vẫn rất yếu ớt, chàng không duyệt được, như vậy sẽ có thể loại bỏ ý nghĩ tứ hôn của hoàng thượng.

Thân là thế tử Lăng Nam vương, cháu ruột của hoàng đế, thống soái Hắc Vân kỳ, việc chọn lựa thế tử phi của chàng đáng đến đủ loại tranh đấu quyền thế. Chẳng hạn như nhà họ Tào, nhà họ Ngô, nhà họ Cô, nhà họ Đào, tất cả đều muốn đưa khuê nữ vào cung phủ Lăng Nam vương.

Khỏe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười lạnh. Muốn dùng chuyện hôn nhân của chàng để làm quân bài đấu đá quyền lực ư? Đừng có mơ!

Đã hạ quyết tâm không lấy ai khác ngoài Loan Loan thì phải trù tính từ sớm. Thân phận của mình và Loan Loan trong mắt người ngoài có cách biệt như trời với đất, trời ngai trùng trùng. Nhưng trong mắt chàng, tất cả mọi quy củ thế tục đều là vật vãnh.

Chàng chỉ lấy người mình muốn lấy, cho dù cả thiên hạ phản đối cũng sẽ nghĩ cách đột phá vòng vây, chiến thắng trở về. Dù sao chàng cũng rất am hiểu tác chiến đơn độc.

Không vấn vương quyền thế, không ham muốn cao xa, cùng lắm treo ấn côi giáp, thiên hạ này có nơi nào chàng không đi được?

Cách đó không xa là cung Trường Môn, chỗ đó từng nơi ở của Cửu công chúa. Trên bậc thềm bạch ngọc đó từng ngồi một người đàn ông dung mạo tuấn tú, ôn hoà hiền hậu, mỉm cười nhìn tiểu công chúa xinh đẹp. Giờ đây người đi nhà trống, hình bóng khuất xa, chỉ còn tuyết đọng dề cong mấy cành dâm bụt trong điện.

Cảnh tượng đêm hôm diễn ra biến cố Thiên Kiến và mái nhà tranh lạnh lẽo cô liêu dưới Dị Thiên Nhai hiện ra trước mắt Lâu Dự, trong lòng thâm hạ quyết tâm, Dung huynh, ta nhất định không thể đi vào vết xe đổ của huynh.

Chàng đang trầm tư chợt nghe thấy có người rón rén tới gần sau lưng, dường như là một người thấp bé. Người này dừng lại một lát rồi lao tới. Lâu Dự đột nhiên xoay người nắm chặt vai đối phương, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái đã khiến đối phương không đứng vững được, trượt ngã ra ngoài, miệng kêu ầm ĩ, loạng choạng một hồi mới đứng vững được, tròn tròn mắt nói ai oán: "Tứ ca, lại bị ca phát hiện rồi".

Người này gương mặt tròn trịa, mặt mày thanh tú, tinh tế quá mức, chính là Lâu Thành.

Lâu Thành là con trai Dung quý phi, đứng hàng thứ sáu, năm nay mới có mười ba tuổi. Do phủ Trần Quốc công và phủ Lăng Nam vương đòi đòi giao hảo, qua lại mật thiết, chính cậu ta lại hết sức ngưỡng mộ và tôn sùng vị Tứ ca này nên hai người rất thân với nhau, thân hơn các hoàng tử khác nhiều.

Lâu Dự tỏ vẻ thất vọng: "Công phu không có một chút tiến bộ nào, mấy năm nay làm gì mà không luyện võ?"

Lâu Thành xoa cánh tay, nhăn nhó sắp tới, mở miệng ảm ức: "Thị vệ trong cung không có tên nào có bản lĩnh, dạy bao nhiêu năm mà bây giờ đệ mới biết mình còn không đứng nổi trung bình tấn. Tứ ca, nếu ca có thể đích thân dạy đệ thì tốt biết mấy".

Lâu Dự cau mày: "Trong cấm quân đại nội có rất nhiều hảo thủ, chọn bừa người nào mà chả dạy được cho đệ? Ta thấy là tại đệ lười biếng, trung bình tấn và luyện lực tay là kỹ năng cơ bản, ngay cả mấy kỹ năng này mà cũng không chịu luyện cho tốt là sao? Cần thận hoàng bá phụ hỏi đến là lại phải ngửa tay chịu đòn đấy".

Lâu Thành nhăn nhó: "Ca không chịu đích thân dạy đệ, đám thị vệ cấm quân đó nhìn thấy đệ đã chùn tay chùn chân, chỉ dùng những chiêu thức vô hại, có bao giờ mang bản lĩnh thật sự ra dạy chứ?"

Lâu Dự suy nghĩ thấy cũng đúng, chuyện này cũng không trách Lâu Thành được. Lâu Thành thân là hoàng tử, thân phận tôn quý, mặc dù hoàng thượng đã hạ chỉ chọn những thị vệ võ công thượng thừa hết lòng dạy Lâu Thành võ công, nhưng làm gì có tên thị vệ nào ăn gan báo mà dám đánh ngã Lục hoàng tử?

Chàng trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Ta cả năm không ở Thượng Kinh, không thể nào dạy đệ được. Bình thường nếu được nghỉ học đệ có thể đến phủ Lăng Nam vương, ta sẽ tìm một sư phụ thân thủ tốt dạy đệ, cưỡi ngựa bắn cung, lần lượt sẽ học được hết".

Lâu Thành hai mắt sáng ngời, kéo tay Lâu Dự, ngẩng mặt lên nói: "Tứ ca, không bằng ca điều tên tiểu tướng Hắc Vân kỳ, chính là tên Loan Loan đó tới cho đệ đi. Hắn võ công cao cường, thân pháp lanh lẹ, đệ rất thích".

Lâu Dự mặt không biểu cảm, giọng nói không lộ vui giận nhưng lại như chém đinh chặt sắt: "Loan Loan không được. Nó là thân binh của ta, phải luôn luôn ở bên người ta. Nếu đệ vẫn lén trốn học đến tìm Loan Loan thì cần thận không sẽ ăn đòn đó".

Thái tử ca ca cũng không dám đánh đệ, Tứ ca là người duy nhất trong cung dám đánh đệ ngoài phụ hoàng. Lâu Thành xưa nay vẫn vừa kính vừa sợ Lâu Dự, ngập ngừng nói: "Tại sao ca biết đệ trốn học tìm Loan Loan học võ nghệ? Hôm đó rõ ràng đệ đã trốn rồi cơ mà?"

Lâu Dự không đáp, chỉ cười cười nhìn Lâu Thành. Lâu Thành ngoan cường chống cự một giây đồng hồ, cuối cùng ừ rừ, ngượng ngùng nói: "Tứ ca, sao ca cứ như yêu nghiệt thế, chuyện gì cũng có thể đoán được. Vậy trong lúc ca còn ở Thượng Kinh, đệ đến tìm Loan Loan chơi được không?"

Lâu Dự cười nhạt gật đầu: "Được, nhưng phải được ta đồng ý".

Đồ keo kiệt, một thân binh mà cũng quản chặt như vậy! Lâu Thành cong môi, ảm ức đứng bên cạnh. Cậu ta đường đường là Lục hoàng tử, muốn gì được nấy, vậy mà muốn đòi một tên thân binh lại không được, hơn nữa còn không dám có phản ứng gì, hỏi sao có thể không ảm ức?

Các cung nữ thái giám đi qua tới tấp cúi người thi lễ với hai người, bị Lâu Thành bực bội phát tay đuổi đi. Người trong cung tiến lùi đúng mực, không một tiếng động, nhưng ngăn người một mặt, không bao giờ thấy vẻ mặt khác thường nào, càng nhìn càng khiến người ta ngán ngẩm, càng xem càng nhớ tiếng cười như minh châu rơi xuống đĩa ngọc của Loan Loan.

Thấy Lâu Thành tức giận, khuôn mặt bầu bình trẻ con càng tỏ ra tròn trịa, Lâu Dự buồn cười lắc đầu. Hai người đang trò chuyện lại nghe thấy một giọng nói đầy mai mỉa vang lên sau lưng: "Quá giỏi cho một thế tử Lăng Nam vương chí lớn cao xa, thủ biên vệ quốc, cả đời độc thân. Toàn tâm toàn ý vì Đại Lương ta như thế, quả đúng là rường cột nước nhà".

Không cần quay lại, chỉ nghe âm thanh đã biết là ai. Lâu Dự buông mắt, hàng lông mi che khuất vẻ thiếu kiên nhẫn trong mắt, cười nhạt đáp lời: "Tam ca quá khen. Không loạn trong tâm, không lụy vì tình, đây chẳng phải lời dạy bảo của hoàng bá phụ hay sao? Chẳng lẽ Tam ca quên rồi?"

Lộc thân vương đứng cùng thái tử phía sau, nghe thấy Lâu Dự nói câu đầu tiên đã mang hoàng thượng ra ép mình, lửa giận đè nén đã lâu trong lòng càng thêm bức bối, lại không thể nào phản bác, chỉ tức giận hừ lạnh một tiếng: "Chỉ sợ có người ý vào quân công mà quên mất thân phận của mình, quên cả thiên hạ này rốt cuộc là của ai".

Một lời nói ra không khác gì buộc tội phản nghịch cho người khác.

Không cần nói đến Lâu Thành ít tuổi, ngay cả thái tử Lâu Mẫn cũng tái mặt, lớn tiếng quát: "Tam đệ nói vớ vẩn gì thế? Bình thường đầu óc lơ mơ đã đành, sao vào trong cung mà vẫn nói những lời trái tai như vậy? Nếu truyền tới tai phụ hoàng thì ta cũng không thể nào cứu được ngươi".

Thấy thái tử lên tiếng, Lộc thân vương không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

Lâu Dự neho mắt, đuôi mắt khẽ nhếch lên, ánh mắt khuất nửa dưới hàng mi dài liếc ngang một cái, nói lạnh lùng: "Ta đương nhiên biết thiên hạ này là của ai. Thiên hạ này là của triều đình, là của nhà họ Lâu ta".

Ngôn từ không hề sắc sảo nhưng lại vang dội như búa tạ đập vào chuông vàng làm Lộc thân vương khí huyết cuộn trào mà không phản bác được một chữ. Hắn gơ tay chỉ Lâu Dự, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi... Ngươi..."

Thấy hai người giương cung bạt kiếm, thái tử vội vã giảng hòa: "Tứ đệ hiểu lầm rồi. Tam đệ tính tình bộc trực, nói chuyện ít khi suy nghĩ kỹ, đệ đừng để trong lòng. Tứ đệ là người lòng son dạ sắt, bản thái tử nhìn trong mắt, nhớ trong lòng, đương nhiên hiểu rõ".

Ta cần quái gì ngươi hiểu chứ?

Ánh mắt hờ hững lạnh nhạt, Lâu Dự hành lễ: "Cảm ơn thái tử. Không có chuyện khác, thần đệ xin cáo lui trước".

Nói xong xoay người, bước chân vững vàng, đi thẳng không quay đầu lại.

"Thái tử ca ca, đệ cũng xin phép đi trước". Lâu Thành không muốn ở lại với thái tử và Tam hoàng tử, vội vàng hành lễ với thái tử rồi hấp tấp đuổi theo: "Tứ ca, Tứ ca, ca đợi một chút..."

Lộc thân vương tính tình nóng nảy, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hỏn hển nói với thái tử: "Mấy ngày hôm trước ở trên đường Chu Tước, vì hai tên tiện dân mà hấn dám đánh quân sự của Tào Hành, không nề mặt nhà họ Tào một chút nào. Hấn cực kì xác xược ngạo mạn, sợ rằng ngay cả thái tử cũng không để vào mắt, vì sao ca lại khách khí với hấn như vậy?"

Thái tử Lâu Mẫn nhìn hấn chằm chằm, quát mắng nặng lời: "Không biết trời cao đất rộng! Tính khí của ngươi bao giờ mới có thể thu lại một chút?"

Lộc thân vương tự phụ là con cưng của thiên tử, cực kì không phục: "Thằng Lâu Dự này chẳng qua chỉ là chi thứ, chúng ta mới là hoàng tử chính thống. Thiên hạ này tương lai là của thái tử ca ca, ca có gì phải sợ? Vì sao phải dung túng nhường nhịn hấn như thế?"

Thái tử lắc đầu nói: "Ngươi không hiểu. Vị trí này không biết có bao nhiêu người luôn nhìn chằm chằm. Giờ đây ta tuy là thái tử, tôn vinh cực thịnh, nhưng cũng không khác gì đang nướng trên bếp lửa, chiên trong chảo dầu, sơ suất một chút là hồn phi phách tán. Lâu Dự tay nắm trăm ngàn Hắc Vân kỵ, lại dụng binh như thần, năng chinh thiên chiến, nếu có thể lôi kéo thì chắc chắn sẽ là một trợ lực rất lớn".

Với thánh sủng của mẫu hậu chúng ta và thế lực của nhà họ Tào trong triều đình, ngôi vị thái tử đương nhiên vững như bàn thạch, làm sao có thể bấp bênh? Lộc thân vương cảm thấy thái tử ca ca quá mức nhát gan, rất không đồng ý: "Nếu lôi kéo không được thì sao?"

Ánh mắt thái tử Lâu Mẫn càng ngày càng tối, giọng nói lạnh lùng: "Vậy thì... làm hấn biến mất thôi".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 18

Lâu Dự vào cung dự tiệc, Loan Loan ở vương phủ cực kì buồn chán nên một mình ra ngoài đi dạo.

Ra khỏi phủ Lăng Nam vương, đi qua một con phố dài rồi rẽ trái hai lần... Loan Loan lảo lảo nhắc lại đường đi vừa hỏi thăm được, đập lên tuyết đọng đi

đến tòa phủ đó.

Cô bé đi rất chậm, bước chân ngập ngừng giống hệt như tâm tình thấp thỏm không yên lúc này. Ngay cả đồ ăn thơm phức từ những gánh hàng rong trên phố cũng không thể nào thu hút sự chú ý của Loan Loan.

Đi có chậm đến mấy thì cuối cùng cũng vẫn phải đến.

Loan Loan cúi đầu chậm rãi đi tới, chợt thấy tiếng ồn ào náo nhiệt bên tai biến mất, ngẩng đầu lên mới phát hiện đã đi qua con phố dài náo nhiệt kia. Ngoài trăm mét trước mặt chính là tòa phủ mà cô bé đã tưởng tượng trong đầu vô số lần.

Không giống phủ Lăng Nam vương uy nghiêm thương võ, quý phái uy nghi, tòa phủ này ngói xanh tường trắng, tĩnh lặng yên bình. Một lùm mai đỏ sau tường thoáng ẩn thoáng hiện làm nổi bật nền tuyết trắng trên mái ngói xanh, đẹp tươi ướt át như một khúc từ phú hoa mỹ giữa cõi đời trần tục, càng tỏ ra thanh nhã không dính bụi trần.

Bốn chữ triện trên cổng phủ đủ cả thần thái chất hình, hiển nhiên được viết bởi bậc danh gia, rồng bay phượng múa, nét mực đậm nồng: "Phủ Trần Quốc công".

Loan Loan đứng ở góc rẽ, tim đập thình thịch rộn ràng, hai mắt đã phủ mờ sương trắng, miếng ngọc bội đeo sát ngực như miếng thép nóng đỏ, gần như nung chảy cả trái tim

Thì ra nhà của tía là như thế này.

Trời âm u, tuyết bắt đầu bay lất phất. Loan Loan không biết mình đã đứng trước phủ bao lâu, chăm chú nhìn tòa phủ Trần Quốc công không chớp mắt, trong lòng trăm mối ngổn ngang, xót xa đau khổ, cảm thấy hai mắt vừa đau vừa mỏi, lặng lẽ lau một tầng sương trắng mỏng manh trên mi mắt.

Bàn tay dè dặt trên miếng ngọc bội trước ngực, cuối cùng Loan Loan cũng lấy được dũng khí đi tới. Bước lên bậc thềm bạch ngọc, đưa tay nắm chiếc vòng đồng thau đang định gọi cổng, đúng lúc này cánh cổng lại kéo kẹt một tiếng rồi mở ra.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo bào chên eo bằng gấm trắng từ trong phủ đi ra, đầu đội quan ngọc, khoe miệng mang nét cười điềm đạm, trong trẻo long lanh như ánh nắng tháng ba.

Nhìn thấy người đàn ông đó, Loan Loan cảm thấy trong đầu như có một tiếng nổ vang, máu trong người sôi trào cuộn cuộn. Cô bé không khỏi lùi lại mấy bước, lao đảo lùi xuống bậc thềm, ngồi bệt trên nền tuyết lạnh, ánh mắt không rời khỏi người y, vẻ mặt ngổ ngàng, không ngừng lảo lảo: "Tía, tía..."

Thấy một đứa bé ngồi bệt trên tuyết lạnh ngoài cửa phủ, giữa trắng trời băng tuyết lại chỉ mặc một chiếc áo đơn mỏng manh, dường như không sợ giá lạnh, mặc cho tuyết trắng rơi đầy trên vai trên đầu mà hai mắt vẫn đăm đăm, ngẩn ngơ nhìn mình chằm chằm, không hề nhúc nhích như tượng đất.

Trong lòng khó hiểu, y xòe chiếc ô to bằng vải đen ra đi vào cơn mưa tuyết, che chiếc ô trên đầu đứa bé cản bớt những bông tuyết rơi là tả, dịu dàng hỏi: "Tiểu huynh đệ, cậu làm gì ở đây?"

Dưới chiếc ô ấm áp khô ráo, Loan Loan nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng như có một chiếc trống bị đánh liên hồi, ngơ ngác không nói nên lời.

Giống quá, tại sao lại có thể giống như vậy, thậm chí ngay cả giọng nói cũng không khác là bao?

Nhưng có giống đến mấy thì người này cũng không phải tía.

Tía chết rồi. Vào cái đêm lạnh lẽo thê lương đó, chính mình đã tự tay châm lửa, nhìn tía từ từ hóa thành tro bụi trong ngọn lửa.

Hắn không phải tía, không phải tía!

Loan Loan cầm miếng ngọc bội, ngơ ngác rơi lệ.

Thấy đứa bé này không nói gì mà chỉ nhìn mình rơi lệ, người đàn ông càng thêm kì quái, ngồi xuống cười nói: "Tiểu huynh đệ, cậu biết ta à?"

Loan Loan lắc đầu, lau khô hai hàng nước mắt, nghẹn ngào nói: "Biết... Không, không biết".

Thế tóm lại là biết hay là không biết?

Dung Hàm nhìn đứa trẻ ngồi khóc trên tuyết này, vừa kì quái lại vừa buồn cười, vươn tay ra nói: "Đừng khóc nữa. Ngồi trên tuyết lạnh lắm, để ta kéo cậu lên".

Loan Loan ngơ ngác nhìn bàn tay trước mắt, giống hệt tay tía, ngón tay nhỏ dài, vững vàng rắn chắc. Nhưng trên ngón cái và ngón trỏ của tía có hai vết

chai, đó là do quanh năm cầm dao mà thành. Trên tay người đàn ông trước mắt lại không vết chai mà từ đầu ngón tay và cổ tay áo lại tỏa ra mùi thuốc mờ mờ.

Thấy đứa bé ngây ngốc không đưa tay ra, Dung Hàm bắt đầu cười cười, chủ động cầm tay Loan Loan, kéo Loan Loan từ nền tuyết đứng dậy.

Loan Loan bất ngờ không kịp phòng bị, bị Dung Hàm mạnh mẽ kéo lên, bước chân loạng choạng lao vào trong lòng Dung Hàm. Dung Hàm nhanh tay nhanh mắt tóm lấy cổ tay Loan Loan, vừa kịp giữ Loan Loan đứng lại.

Loan Loan xấu hổ cảm ơn, muốn thu tay lại, không ngờ Dung Hàm lại không buông ra mà vẫn nắm chặt cổ tay mình, ngón tay khẽ đặt lên mạch môn, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nhà họ Dung thiên tài xuất hiện lớp lớp. Trước có con trưởng Dung Diễn tài hoa tuyệt đỉnh, võ nghệ siêu quần, cầm kì thi họa, mọi thứ tinh thông. Con thứ Dung Hàm cũng thiên tư hơn người, say mê y thuật, sáu tuổi theo học thần y thánh thủ Đỗ Viêm, mười tuổi lầu thông bách thảo, mười lăm tuổi theo sư phụ hành tẩu giang hồ, hành y tế thế, cứu người vô số, mười tám tuổi xuất sư vào ngự y viện, có lí luận vững, bản lĩnh cao, lại có kinh nghiệm phong phú, nhanh chóng khẳng định được bản thân. Năm nay hai mươi tuổi, Dung Hàm đã là đại phu thủ tịch trẻ tuổi nhất ngự y viện. Sau khi thần y Đỗ Viêm thoái ẩn, danh tiếng của Dung Hàm ngày càng vang xa trong giới đại phu, dần có phong thái của thần y năm đó.

Một người tinh thông mạch tương như y, chỉ cần khẽ vuốt qua mạch môn là biết ngay nam nữ.

Đứa bé này mặc dù gầy yếu, còn chưa trở đáng, nhưng mạch tượng vừa nhẹ vừa êm, hiển nhiên là mạch tượng của phụ nữ.

Dung Hàm nắm cổ tay Loan Loan, lại nhìn kĩ khuôn mặt cô bé. Ngũ quan xinh xắn, da lại đen thui... Đợi đã, màu đen này không phải bẩm sinh, đây là đã dùng...

Khởi Hề cao?

Trong lòng Dung Hàm chấn động mãnh liệt.

Đã quyết khởi hề hủy nhan hình, còn ngại chi phá cả nghĩa tình.

Truyền thuyết kể rằng ngày xưa có một tuyệt đại giai nhân có ý bôi đen mặt giả vờ dung mạo bị hủy đi gặp người yêu để xem tình cảm của người yêu đối với mình có chân thành hay không, kết quả là bị người yêu phụ bạc. Sau đó người phụ nữ này rửa sạch thuốc đen, khôi phục dung nhan, si nhục gã trai bạc tình này.

Tên của Khởi Hề cao lấy từ tích đó. Thuốc mỡ có thể giấu được dung nhan, lại không làm tổn thương da, ngược lại còn có công hiệu dưỡng da, vì vậy cực kì hiếm thấy. Cách điều chế được ghi lại trong một điển tịch y thuật quý báu, đáng tiếc là quyển sách này thất truyền đã lâu, đương thời chỉ có rất ít người biết chế loại thuốc mỡ này, mà huynh trưởng Dung Diễn của y chính là một trong số đó.

Thấy y nắm tay mình không buông ra, Loan Loan vùng vẫy nói: "Buông tôi ra!"

Dung Hàm giật mình, vội vàng buông tay Loan Loan ra, nói nhả nhặn: "Cậu có đau không? Xin lỗi! Cậu tên là gì?"

Dung Hàm là người đạo mạo, lúc này đã biết Loan Loan là con gái, vốn hỏi thẳng họ tên quả thật hơi thất lễ, nhưng y không thể để ý quá nhiều, chỉ sốt ruột muốn hỏi thăm Loan Loan về một người.

"Tôi tên là Loan Loan". Loan Loan đáp.

Loan Loan... Dung Hàm nhắc đi nhắc lại cái tên này, đáy mắt thoáng hiện lên một tia thất vọng. Nhưng y vẫn chưa hoàn toàn bỏ cuộc, bao năm nay y vẫn không tin vị huynh trưởng tài hoa tuyệt đại của mình lại có thể chết đi im hơi lặng tiếng.

Y thuật của huynh trưởng không hề thua kém mình, thập bội hóa công tán mặc dù hung mãnh nhưng cũng có thuốc áp chế, lấy độc trị độc, mặc dù khi phát tác sẽ đau tận xương cốt nhưng dù sao cũng có thể sống sót.

Dung Hàm quá hiểu người anh trai của mình, dưới bề ngoài ôn nhuận như ngọc là một trái tim mạnh mẽ ngoan cường. Vì công chúa An Ninh, huynh trưởng sẽ không nề chết.

"Loan Loan, Khởi Hề cao là ai cho cậu? Cậu có biết một người tên là Dung Diễn không?" Vẻ mặt căng thẳng, Dung Hàm không nhận được tóm vai Loan Loan, sốt ruột hỏi.

Khởi Hề cao là cái gì? Loan Loan nghi hoặc nhìn khuôn mặt rất giống tia của Dung Diễn. Thấy y sốt ruột nổi cả gân xanh trên trán, ngay cả giọng nói cũng run run, cô bé nói không đành lòng: "Tôi không biết. Người đó là ai? Rất quan trọng với ông sao?"

Dung Hàm nghe vậy cực kì thất vọng, sự chờ mong trong mắt dần dần âm đạm, thở dài một tiếng vô lực, lại có chút không cam lòng: "Nhưng thứ thuốc mỡ trên mặt cậu là ở đâu ra?"

"Tía tôi cho". Loan Loan ngạc nhiên hỏi: "Tại sao ông biết trên mặt tôi có bôi thuốc mỡ? Mọi người không ai nhìn ra cả".

Tía? Ánh sáng trong mắt Dung Hàm lóe lên, trong lòng lại tràn ngập hi vọng, vội vàng hỏi: "Tía cậu tên là gì?"

Lần này lại hỏi trúng chỗ đau của Loan Loan, cô bé cúi đầu ngập ngừng: "Tôi không biết".

Dung Hàm ngẩn ra.

Đột nhiên nghe thấy một giọng đàn ông vang lên sau lưng, âm thanh mang nỗi đau xót mơ hồ: "Tía của Loan Loan chính là Dung Diễn".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 19

Một chiếc xe ngựa màu đen dừng ở góc rẽ cuối con phố dài, trên thành xe có một hình đầu hổ nhỏ nhỏ thêu bằng chỉ vàng.

Trong thành Thượng Kinh chỉ có xe ngựa của phủ Lăng Nam vương có thêu đầu hổ màu vàng, còn chàng trai trẻ tuần lã đứng bên cạnh xe ngựa đó đương nhiên chính là Lâu Dự.

Đây không phải nơi cần đi qua trên đường về phủ Lăng Nam vương. Lâu Dự từ trong cung đi ra, ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe thấy phu xe ơ một tiếng, lẩm bẩm: "Đó chẳng phải tiểu tướng Loan Loan hay sao?"

Hai chữ Loan Loan lọt vào tai, Lâu Dự mở choàng mắt, lại chỉ nhìn thấy một góc áo màu đen quen thuộc thoáng qua nơi cuối phố, bóng người đã rẽ vào ngõ nhỏ.

Cuối ngõ nhỏ này chính là phủ Trấn Quốc công. Lâu Dự biết Loan Loan vào thành Thượng Kinh đương nhiên sẽ phải tìm hiểu chuyện của Dung Diễn năm đó. Chàng chỉ không ngờ Loan Loan lại có thể tìm chính xác được phủ Trấn Quốc công, chắc hẳn Dung Diễn đã dặn dò trước khi chết.

Lâu Dự đã quyết định phải nói với Loan Loan từ đầu chí cuối về chuyện xảy ra năm đó nên không hề do dự, cũng không có ý định che giấu chút nào, chỉ là muốn tìm một thời điểm thích hợp để nói với Loan Loan, chẳng ngờ lúc này Loan Loan đã tìm tới cửa.

Chuyện Loan Loan nên biết thì sớm muộn cũng phải để Loan Loan biết. Giống như bão cát mùa xuân, bão tuyết mùa đông, nên đến rồi sẽ đến, làm thế nào cũng không tránh được.

Lâu Dự trầm tư một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, sai phu xe đánh xe đi theo.

Đi đến gần, vừa lúc nghe thấy đoạn đối thoại của Dung Hàm và Loan Loan, chàng liền thay Loan Loan trả lời câu hỏi này.

Lâu Dự vừa dứt lời, Loan Loan còn đỡ, Dung Hàm lại cảm thấy câu nói đó như một chiếc búa khổng lồ bổ vào giữa ngực, làm trái tim gần như vỡ vụn suýt nữa bắn ra khỏi lồng ngực. Y lập tức xoay người, trong mắt toàn là kinh ngạc khó tin: "Người nói lại lần nữa xem, tía của nó là ai?"

Lâu Dự đi tới lẳng lặng nhìn y, nói: "Loan Loan là đứa bé anh trai người nuôi lớn. Dung Diễn không chết, huynh ấy đã sống mười năm ở biên giới Lương Sóc, một tay nuôi lớn Loan Loan".

Dung Hàm vui mừng như muốn phát điên, đôi tay bình thường mỡ bụng cạo gần nắn xương cũng vẫn ổn định vô cùng lúc này buông xuôi bên người, nắm chặt thành quyền, run lên nhè nhẹ. Y nhìn Loan Loan mà vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng: "Nhưng vừa rồi... vừa rồi nó nói nó không biết Dung Diễn".

Dung Diễn... Dung Diễn... Thì ra tên của tía là Dung Diễn, thật là dễ nghe.

Loan Loan vừa vui vừa sợ, không biết làm sao, lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại hai chữ Dung Diễn, trong mắt có lệ quang lấp lánh như pha lê vỡ vụn, cuối cùng lủ lượ lẫn xuống như những viên bi.

Lâu Dự đi tới bên cạnh Loan Loan, chạm vào bàn tay Loan Loan, nhẹ nhàng nắm lấy không chút do dự, nói với Dung Hàm: "Người không nên trách Loan Loan. Dung Diễn không hề nói với Loan Loan mình tên là gì. Nguyên nhân thì chắc hẳn người cũng hiểu".

Tin tức này tới quá mức đột ngột, Dung Hàm luôn luôn bình tĩnh tự nhiên lúc này cũng trở nên rối loạn. Chuyện này liên lụy quá lớn, tuy có Lâu Dự đích thân xác nhận nhưng Dung Hàm vẫn phải xác nhận thêm một lần nữa mới có thể yên tâm. Y hít một hơi thật sâu, nói với Loan Loan: "Huynh tưởng ta tên là Dung Diễn, là con trưởng của Trấn Quốc công, mười năm trước gặp phải tai họa, sống chết không rõ. Người nói huynh ấy đã nuôi lớn người, vậy có tin vật gì không?"

Loan Loan ngược đôi mắt dăm lệ mông lung lên, nghẹn ngào bỏ miếng ngọc bội trên cổ xuống, hết sức thận trọng nâng trong lòng bàn tay.

Miếng ngọc bội lúc nào cũng được cô bé mang theo sát người, ấm mềm trơn bóng, tinh tế mượt mà như mỡ dê.

Chính bản thân Dung Hàm cũng có một miếng ngọc bội như thế này, đó là món quà của mỗi một đứa con trai nhà họ Dung khi mới sinh ra, được làm

bằng ngọc bích Hòa Diên, thể gian hiếm thấy. Hơn nữa còn do Thiên Cơ lão nhân tự tay chạm trổ, tuyệt đối không thể có đồ giả.

Nhìn thấy ngọc bội, Dung Hàm không còn một chút nghi ngờ nào nữa, tính tình luôn luôn điềm đạm nhưng lúc này lại kích động đến đỏ cả mắt: "Đại ca còn chưa chết, huynh ấy thật sự không chết. Tốt quá, nếu mẹ biết tin tốt này thì không biết sẽ vui đến mức nào".

Trong mắt Lâu Dự lộ rõ sự thương tiếc và không đành lòng sâu sắc: "Dung Hàm, lúc ta gặp Loạn Loạn thì đại ca ngươi đã không còn nữa".

Nụ cười của Dung Hàm đột nhiên đông cứng trên mặt, lắc đầu không chịu tin tưởng: "Độc tính của hóa công tán mặc dù mãnh liệt nhưng huynh trưởng đã có thể chống chịu mười năm thì sẽ có thể chịu được lâu hơn. Chỉ cần không vận nội tức, không để độc tính lan rộng đến kinh mạch là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Huynh ấy trốn ở biên tái, không tranh chấp với đời, không có lý do gì cần động thủ thì làm sao lại chết?"

Dung Hàm càng nói càng kích động, kéo tay Loạn Loạn đi thẳng vào trong phủ: "Đi, theo ta vào phủ, nói rõ ràng tí mỉ với ta là huynh trưởng chết thế nào, rốt cuộc là ai đã hại chết huynh ấy!"

Cảnh tượng đêm hôm đó lại hiện ra trước mắt Loạn Loạn. Cô bé khóc không thành tiếng, bước chân lảo đảo theo Dung Hàm đi vào trong phủ Trấn Quốc công.

Thấy hai mắt Dung Hàm đỏ bừng, có vẻ hơi điên cuồng, Lâu Dự biết y vui buồn đột ngột nên bị kích động quá độ. Lại thấy Loạn Loạn khóc nghẹn ngào, quả thực đã sắp đứt hơi đến nơi, trong lòng không nỡ, chàng liền giữ Loạn Loạn lại: "Dung Hàm, hôm nay tạm dừng ở đây đã. Thị phi ân oán xích mích trong chuyện này kì thực Loạn Loạn không hề biết rõ. Hôm nay ta đưa Loạn Loạn về trước, còn chuyện về Dung Diên, sau này ta nhất định sẽ trả lời ngươi rõ ràng".

Dung Hàm đâu chịu buông ra mà còn giữ chặt hơn, nhìn Lâu Dự chăm chăm, giọng nói lạnh băng: "Lâu Dự, ngươi đang sợ cái gì? Sợ ta biết người kia vẫn không chịu buông tha cho huynh trưởng ta, vẫn sai người đuổi giết huynh ấy? Hay là ngươi đang sợ..."

Dung Hàm đưa tay chỉ Loạn Loạn, ngữ điệu rét lạnh thấu xương: "Sợ Loạn Loạn biết được thập bội hóa công tán khi đó chính là do phụ vương ngươi tự tay hạ được?"

Từng chữ như đao sắc kiếm băng róc xương lóc thịt. Toàn thân Loạn Loạn đột nhiên chấn động, như giữa trời băng tuyết bị người khác đâm thủng một lỗ trên đỉnh đầu, hơi lạnh căm căm trút thẳng xuống dưới, ngay cả xương cốt tứ chi cũng đông cứng. Cô bé nhìn về phía Lâu Dự mà không sao tin được: "Hắn nói là thật sự?"

Lâu Dự cảm thấy tay Loạn Loạn lạnh như một tảng băng, đáy mắt vốn linh động lại có vài vết rạn. Chàng đau lòng đến tột cùng, cảm thấy dù phải đổi mạng với trăm ngàn đại quân, tính thể hung hiểm mức nào cũng không khó khăn như hôm nay.

Loạn Loạn vẫn không thể tin được, lại hỏi một lần nữa: "Hắn nói có phải là thật không?"

Lâu Dự lặng lẽ nhìn Loạn Loạn một lúc lâu: "Đúng, là thật sự".

Tay Loạn Loạn từ trong lòng bàn tay chàng rũ xuống. Lâu Dự vươn tay ra bắt nhưng lại không bắt được, chỉ cảm thấy lòng bàn tay trống rỗng, cảm giác trống rỗng đó lan thẳng vào lòng, vô cùng mất mát.

"Loạn Loạn, chuyện này không đơn giản như em nghĩ. Em theo anh về, anh sẽ giải thích cho em". Lâu Dự vội nói.

"Loạn Loạn, em không được về phủ Lăng Nam vương nữa. Em theo anh về, đã đến Thượng Kinh thì đương nhiên em phải ở trong nhà tía em". Dung Hàm bên cạnh lại nói.

"Dung Hàm!" Lâu Dự vừa giận vừa sốt ruột, quát lớn: "Ngươi đã quên Dung Diên vẫn là tội nhân đại nghịch, liên lụy đến cả hậu nhân hay sao? Nếu có người biết thân phận của Loạn Loạn, sợ rằng Loạn Loạn cũng khó thoát chết được. Chẳng lẽ ngươi muốn hại chết Loạn Loạn hay sao? Huynh trưởng ngươi cần rằng nhẫn nhục bao nhiêu năm mà tên mình là gì cũng không chịu nói là vì sao?"

Tiếng quát lớn này như sét đánh đỉnh đầu khiến Dung Hàm đột nhiên bừng tỉnh. Lâu Dự nói không sai, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện thân phận của Loạn Loạn. Minh đã quá căm hận nên không suy nghĩ được chu toàn.

Trong lúc hai người nổi giận tranh cãi, Loạn Loạn lại không biết nên phản ứng thế nào. Trong đầu lặp đi lặp lại câu nói của Dung Hàm. Cảnh tượng tia đau khổ vùng vẫy khi độc tính phát tác trong suốt bao nhiêu năm, cảnh hóa công tán xâm nhập lục phủ ngũ tạng đêm đó, ngum máu đen tía phun ra trước khi chết, tất cả đều rõ ràng như trước mắt. Đầu óc ong ong, trong mắt toàn là đau khổ tuyệt vọng.

Lâu Dự quay sang, thấy Loạn Loạn hai mắt trợn trừng, ánh mắt tan rã, thần chí dần có hiện tượng suy sụp liên cực kì hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy Loạn Loạn, hô to: "Dung Hàm, mau lên!"

Dung Hàm cũng phát hiện Loạn Loạn không ổn, ngón tay như gió nhanh chóng điểm mấy đại huyệt của Loạn Loạn, cuối cùng điểm vào huyệt Toàn Cơ. Loạn Loạn cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người rũ ra, hôn mê bất tỉnh.

Lâu Dự đỡ lấy Loạn Loạn rồi bế cô bé lên, nói với Dung Hàm: "Loạn Loạn còn quá nhỏ, không chịu nổi kích động lớn như vậy, sợ là sẽ sinh ra bệnh. Ta mang Loạn Loạn về trước. Chuyện của Dung Diên bây giờ ta chỉ có thể nói với ngươi một câu đơn giản. Công chúa An Ninh đã chết, huynh ấy cũng không còn muốn sống. Còn sự tình cụ thể như thế nào thì sau này ta sẽ nói rõ với ngươi".

Nói xong chàng bé Loan Loan đi thẳng đến chỗ xe ngựa.

Lúc này Dung Hàm cũng đã dần dần tỉnh táo lại, thấy Loan Loan như vậy cũng ân hận vì đã quá lỗ mãng. Biết mình không thể quá mức sốt ruột, y thờ dãi nói: "Ta đã phong bế mấy đại huyệt của nó, cứ để nó ngủ một giấc đã".

Thấy Lâu Dự bế Loan Loan lên xe, Dung Hàm lại nhớ ra chuyện gì đó, vội vã chạy tới nơi: "Lâu Dự, Loan Loan là một cô gái".

Ánh sáng lóe lên trong mắt Lâu Dự, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Làm sao ngươi biết?"

Thấy Lâu Dự không hề ngạc nhiên, Dung Hàm hiểu Lâu Dự cũng đã biết chuyện này, thờ phào nhẹ nhõm: "Vừa rồi ta đã xem mạch tượng của cô ấy. Ngươi không cần đi tìm thái y khác, lát nữa ta sẽ sai người đưa tới một đơn thuốc an thần ngưng trị, uống thuốc rồi ngủ một giấc là sẽ khỏi. Còn chuyện của huynh trưởng, ta đương nhiên sẽ phải tới tìm ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 20

Gió như có tay, vờn nhẹ trên lớp lớp sóng cỏ, hắt tung từng lá cỏ khô, thổi bay lên mãi trời cao.

Tía đeo gùi thuốc đi trên thảo nguyên Dã Tây, gương mặt mang nụ cười dịu dàng. Loan Loan đi theo tía trong chiều thu, ngỡ ngàng như đi trong một điệu ca dao êm ả...

Hình ảnh đột nhiên thay đổi, sắc mặt tía tái nhợt, ngồi trong nhà cỏ ho kịch liệt, máu tươi chảy ra từ khóe miệng rồi xuống vạt áo. Vừa nhìn thấy cảnh trong mơ, tía lại nhẹ nhàng lau vết máu, khóe miệng lộ ra nét cười âm ỉ...

Loan Loan ngủ rất không yên, rất nhiều cảnh tượng hiện lên trong mơ, cảnh nào cũng có nụ cười, giọng nói và dáng hình của tía, cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, bên tai dường như có người nhỏ giọng gọi. Loan Loan, Loan Loan...

Loan Loan đột nhiên bừng tỉnh, lại phát hiện mình đang nằm trong sương phòng, trên người đắp chăn gấm ngay ngắn, ngoài cửa sổ tuyết trắng đè cảnh, trắng lạnh như cầu, trong không khí lạnh lạnh tràn ngập mùi thuốc mơ hồ.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động. Loan Loan ôm chăn bông ngồi ngơ ngẩn trên giường.

Thập bội hóa công tán là do chính tay phụ thân của Lâu Dự hạ... Lời đối thoại của Dung Hàm và Lâu Dự rõ mồn một bên tai. Loan Loan cảm thấy lòng đau như cắt, toàn thân lạnh như băng.

Sao có thể như vậy được? Tất cả những chuyện này xảy ra quá mức bất ngờ, yêu và hận đột nhiên ngỡ hẹp gập nhau, đau đớn như xé nát tâm can, làm cô bé không thể nào thừa nhận được.

Không ngờ tía, người mình kính trọng và yêu thương nhất lại bị phụ thân của Lâu Dự ca ca làm hại? Tôi không tin, đây không phải sự thật.

Loan Loan nhắm mắt lại, ra sức lắc đầu, dường như muốn ném ý nghĩ này lên chín tầng mây. Tía ơi tía, tía có thể nói với Loan Loan rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì không?

Càng nghĩ càng như đi vào ngõ cụt, không thể nào thoát ra được.

Loan Loan đẩy cửa sổ ra, hít thật sâu một hơi không khí khô lạnh, lau vệt nước mắt trên má, lấy cây sáo ngọc của mình ra, tung người qua cửa sổ nhảy lên mái nhà.

Ánh trăng như bạc phủ kín mặt đất, chiếu xuống tuyết trắng động trên mái, những tia sáng màu bạc phản xạ từ mặt tuyết lại như đao như kiếm, nhức mắt nhói lòng.

Loan Loan ngồi xuống mái nhà, vuốt ve cây sáo ngọc trong tay, nhớ lại hình ảnh tía tự tay dạy mình thổi sáo năm đó, lại không nhận được là chẳng rơi lệ.

Những tình cảm này ứ đọng đã lâu trong lòng, mềm mại yếu ớt như con sò đã tách vỏ, khẽ đụng vào lại đau thấu tim gan.

Mỗi một lần nhớ tới tía lại càng thêm hận những kẻ đã làm hại tía. Nếu không phải vì các người, tía làm sao phải lang bạt, chịu đựng nỗi đau như cắt thịt lóc xương trọn mười năm? Nếu không vì các người, tía cũng sẽ không phát độc mà chết, đến bây giờ Loan Loan vẫn là một cô bé có cha yêu thương.

Nhưng... trong số những người làm hại tía không ngờ lại có phụ thân của Lâu Dự ca ca, Lâu Dự ca ca luôn luôn dịu dàng hòa nhã, che chở yêu thương mình.

Nhớ lại về mặt đau đớn sốt ruột của Lâu Dự trước lúc mình hôn mê, Loan Loan lúc này đã thấu hiểu cái gọi là vận mệnh trên người.

Chậm rãi đặt cây sáo ngọc lên môi, trong lòng đau xót đắng cay hỗn tạp, khúc quân ca hào khí ngút trời lại biến thành đau khổ điều linh, rãi ròi đứt quãng.

Đang ghen ngào không thôi được nữa, đột nhiên một tiếng sáo vang lên từ chỗ những cành mai dưới sân, tiếng sáo nối tiếp đúng chỗ Loan Loan đang dở vừa rồi.

Tiếng sáo du dương, nhẹ nhàng xa xăm.

Tài nghệ của người thổi sáo này hiển nhiên cao hơn Loan Loan vô số bậc, tiếng sáo trầm bổng mượt mà, chuyển âm êm ái, mang theo cảm giác đau buồn thể lương không nói nên lời.

Loan Loan ngỡ ngác lắng nghe. Cảm xúc dẫn đường cho tiếng sáo, người thổi sáo dường như cũng có tâm tình như tia năm đó, bi phẫn, đau xót, uất ức đan xen, cầu nhưng không được, nói chẳng người nghe, nhìn mà không thấy.

Khúc quân ca kết thúc, người đàn ông áo trắng dưới sân cất sáo ngọc, ngẩng đầu lên nhìn Loan Loan, trong mắt lại không có đau thương mà chỉ có yên bình ấm áp, xoa dịu lòng người.

Sau lần tỏ tình bất ngờ hôm đó, Lâu Dự vẫn đối xử với Loan Loan như trước, không hề có gì tránh né hay khó xử, cũng không nói thêm một câu một chữ nào về chuyện này.

Sau đó có nhiều việc vụn vặt phải làm, hai người có rất ít thời gian riêng tư bên nhau, lời tỏ tình đó dường như đã bay đi như lông nhạn, lại dường như bị cho vào đồng hồ cát, dần dần ra khỏi kí ức cùng với những hạt cát mịn li ti, ngày càng trở nên không còn chân thực.

Nhưng lại như chim bay thoáng qua mặt hồ, về nên những gợn sóng lăn tăn trong lòng Loan Loan. Mấy ngày nay nửa đêm mơ đến, lại nhiều lần nghiền ngẫm suy nghĩ những lời nói và tình hình khi đó, hai gò má Loan Loan vẫn đỏ bừng.

"Là thích giữa nam và nữ, coi anh là người đàn ông có thể dựa dẫm, có thể phó thác cả đời".

Mỗi khi nhớ lại câu này, ngay cả hai tai cũng sẽ nóng bỏng. Một cảm giác như nước suối ngọt ngào rót vào kinh mạch xương tủy, ngọt từ đáy lòng ngọt ra.

Cảm giác này chính là thích hay sao?

Nhưng đúng lúc tình đầu mới hé này lại bị mưa vui gió dập, một câu nói đã xé rách tất cả những gì đẹp đẽ như họa như thơ, lộ ra những xấu xa thối nát từ quá khứ.

Điều này là quá mức tàn nhẫn đối với Loan Loan.

Lúc này nhìn người đàn ông khôi ngô tuấn tú dưới sân, trong lòng Loan Loan đắng chát vô cùng, không thể dần lòng, ngăn ngại rơi lệ.

Lâu Dự khề thờ dài, tung người nhảy lên nóc nhà, ôm thân hình nhỏ bé của Loan Loan vào trong lòng, nói: "Muốn nghe anh kể chuyện không?"

Giọng chàng như tiếng suối róc rách, trong veo mát lạnh, không nhanh không chậm, tự có một sức mạnh làm mọi người cảm thấy bình yên.

Tâm tình rối như tơ vò của Loan Loan dần bình tĩnh lại, ghen ngào nói: "Nghe chuyện gì?"

"Chuyện của tia em". Lâu Dự nói khẽ: "Em đừng khóc, anh sẽ kể cho em nghe. Sau khi nghe xong em có hận anh hay không anh đều chấp nhận".

Loan Loan lắc đầu nói: "Em làm sao lại hận anh? Nhưng mà tia... tia... Nếu em đến với anh... thì sẽ là có lỗi với tia".

Lâu Dự giữ vai Loan Loan, ánh mắt như một ngọn lửa đốt thẳng vào đáy lòng cô bé: "Loan Loan, hóa công tán của tia em quả thật là phụ vương anh hạ, đây là ân hận cả đời của phụ vương, đến tận bây giờ vẫn cảm thấy mắc nợ quá nhiều, không thể nào cứu rồi".

Loan Loan hai mắt đầm lệ, nhìn Lâu Dự không rõ nguyên do.

Lâu Dự hít sâu một hơi, chậm rãi kể lại mọi chuyện năm đó.

Mười năm trước, Dung Diễn là trưởng công tử Trần Quốc công cao quý, phong tư chói mắt, tài hoa át người, cùng Cận công chúa vốn là một đôi tài tử giai nhân trời sinh.

Trần Quốc công cũng hết sức tán thành mối nhân duyên này, chỉ còn đợi cơ hội bầm tấu hoàng thượng, xin chỉ tứ hôn cho con trai.

Không ngờ đột nhiên có kẻ chen ngang. Khi đó đế quân nước Sóc nghe nói Cửu công chúa dung mạo tuyệt diệu, phong thái thiên nhân, lại phái sứ thần đến Đại Lương cầu thân.

Lúc đó Đại Lương thế yếu, nước Sóc nói là cầu thân nhưng trên thực tế chính là uy hiếp, bên ngoài quần bông, bên trong là lưỡi dao sáng loáng, dùng binh lực quốc lực đe dọa, không gả công chúa sẽ lập tức động binh!

Tiền đế Đại Lương yếu đuối bất tài, bị nước Sóc đe dọa, sợ hãi đồng ý gả Cửu công chúa sang nước Sóc hòa thân để đổi lấy thái bình tạm thời. Quyết định này bị Ngũ hoàng tử khi đó, cũng chính là Lăng Nam vương, phụ thân của Lâu Dự phản đối mãnh liệt.

Lăng Nam vương giỏi cầm quân tác chiến, có sự can đảm quyết liệt Lương đế không có, không muốn nhìn thấy phụ hoàng nhất gan yếu đuối, càng không muốn để Cửu muội mình thương yêu phải li biệt quê hương gả đến nước Sóc cả đời không quay về được.

Hôm sau, Lăng Nam vương vào triều tự xin lãnh binh kháng Sóc, lại bị một đám lão thần bác bỏ, chỉ nói là Lăng Nam vương thân phận cao quý không biết trời cao đất rộng, không được gây họa chiến tranh, làm lung lay nền tảng nước nhà...

Cửu công chúa nghe tin khóc lóc cầu xin, dùng cái chết đe dọa, nhưng tất cả đều không hiệu quả. Hoàng đế Đại Lương quyết tâm phải gả con gái đổi lấy bình an, sai người giám sát công chúa chặt chẽ, giam lỏng trong cung chờ ngày cưới gả.

Đêm đó Dung Diễm ra tay.

Dung Diễm vốn thông minh cơ trí, lại chuẩn bị kỹ càng, vừa ra tay đã có thể như chẻ tre, qua năm ải chém sáu tướng xông vào cấm cung canh gác trùng trùng, mang Cửu công chúa chạy ra ngoài cung.

Dám mang công chúa trốn đi! Hoàng đế Đại Lương nổi cơn thịnh nộ sai người đuổi giết. Người được sai đi đuổi giết Dung Diễm khi đó chính là Tam hoàng tử đương thời, thánh thượng Vũ Định đế bây giờ.

Khi đó đang là thời khắc mấu chốt trong cuộc đấu đá giành quyền kế vị, Tam hoàng tử tuyệt đối không thể làm trái ý phụ hoàng, nếu không giang sơn xã tắc có thể sẽ rơi vào tay người khác, vì thế nhận hoàng lệnh dẫn trọng binh đuổi gấp với thể như sấm sét.

Một bên là ngự lâm quân và cấm quân huấn luyện kỹ càng, một bên là tiểu công chúa yếu đuối thậm chí còn không biết cưỡi ngựa. Cho dù Dung Diễm võ công tuyệt đỉnh nhưng ít vẫn không chống được nhiều, cả hai người bị bắt sống.

Tam hoàng tử giải hai người về Thượng Kinh phục mệnh. Cửu công chúa biết lần này Dung Diễm bị bắt về sẽ chết chắc, trên đường đã tìm cơ hội trốn vào phủ Lăng Nam vương, đau khổ khẩn cầu Ngũ ca luôn thương yêu mình nhất cứu người.

"Ngũ ca, xin hãy cứu huynh ấy, xin hãy cứu huynh ấy. Nếu Ngũ ca chịu cứu huynh ấy, muội sẽ bằng lòng tới nước Sóc hòa thân, muội cam chịu cả đời không nhìn thấy huynh ấy nữa. Chỉ cần có thể làm huynh ấy sống sót, bắt muội làm gì muội cũng nghe lời".

Tiếng khóc đau khổ của Cửu cô cô đêm đó như vẫn văng vẳng bên tai, Lâu Dự thở dài một tiếng, nắm chặt tay cực kỳ nuối tiếc: "Đến giờ anh vẫn nhớ, tiểu cô cô quý trước mặt phụ vương, khóc không thành tiếng, nói cảm hận mình là công chúa An Ninh. Nếu cô cô chỉ là người bình thường thì có thể cùng Dung Diễm tìm một nơi non xanh nước biếc, dành dụm chút tiền mở một quán ăn. Dù ngày ngày ăn cơm rau dưa, mặc áo vải thô nhưng vẫn có thể hạnh phúc bên nhau đến hết cuộc đời".

Giọng chàng lạnh lạnh, gãy gọn rõ ràng, tình cảnh chấn động lòng người năm đó như hiện lên trước mắt.

Loan Loan ngơ ngác nghe, khi thì cảm thấy trong lòng lạnh buốt trống rỗng, lúc lại cảm thấy trong người như có lửa đốt, mồ hôi rịn ra từng giọt.

Nghe đến hồi nguy cấp, Loan Loan không cảm lòng được nắm chặt tay Lâu Dự vặn hỏi: "Sau đó thế nào? Sau đó thế nào?"

Sau đó...

Lâu Dự cảm thấy lòng bàn tay Loan Loan ướt đẫm mồ hôi, trong lòng đau nhói như kim châm, bức bối như tắc nghẹn, nói chua chát: "Sau đó... Phụ vương nhất thời hồ đồ nên phạm một sai lầm lớn".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 21

Lúc đó Lăng Nam vương tuổi trẻ bồng bột, không đành lòng nhìn Cửu muội đau khổ tuyệt vọng như thế, hỏi thăm được Dung Diễm bị nhốt trong ngục tối ở Đại Lý tự, cầm kiếm lên ngựa định đi cướp ngục.

Gần ra đến cửa, Lăng Nam vương lại bị Tam hoàng tử chạy tới ngăn cản.

Tam hoàng tử, Lăng Nam vương cùng với Cửu công chúa là con cùng một mẹ, bình thường quan hệ rất thân thiết. Thấy Tam hoàng tử đến, Lăng Nam vương rất vui vẻ, vội vàng chào một tiếng Tam ca rồi định kéo Tam hoàng tử cùng đi cướp ngục.

Không ngờ là Tam hoàng tử không phải đến để cướp ngục, Tam hoàng tử đến để cản người.

Quát mắng em trai như té tát, đầu óc bấn loạn, không khôn ra được, ngục tối của Đại Lý tự há là nơi ngục có thể đến cướp? Nơi đó canh phòng cẩn mật, ngục có cướp ngục được hay không còn khó nói, nhưng nếu chọc giận phụ hoàng, cho dù ngục là hoàng tử không biết chừng cũng phải bị nhốt vào đại lao.

Lăng Nam vương sốt ruột, chẳng lẽ bất chấp khản cầu của Cửu muội, mặc cho Dung Diễm chết đi?

Tam hoàng tử lấy ra một gói thuốc bột, nói: "Bây giờ phụ hoàng đang tức giận, nhất định phải giết Dung Diễm, muốn khuyên cũng không được. Ngươi vào ngục tối thăm tù, đưa gói thuốc bột này cho Dung Diễm uống, hơi thở của hắn sẽ yếu ớt như sắp chết. Sau đó chúng ta tìm một tù tử để đánh tráo, lén cứu Dung Diễm ra ngoài, cuối cùng mới nghĩ cách làm cho hắn gặp Cửu muội".

Lăng Nam vương tương đối tin tưởng vị Tam ca của mình, nghe vậy lập tức phản chân, nghe lời mang gói thuốc đến nhà lao.

Phủ Lăng Nam vương và phủ Trấn Quốc công có quan hệ rất tốt, Dung Diễm và Lăng Nam vương cũng là tri giao. Thấy Lăng Nam vương dặn dò như thế, Dung Diễm không nghi ngờ gì, nghe lời uống hết gói thuốc bột.

"Không ngờ gói thuốc bột đó không phải thuốc giả chết gì mà chính là hóa công tán được tăng nồng độ mười lần". Về đau đớn lóe lên trong mắt, Lâu Dự nói lạnh lùng: "Sau đó phụ vương mới biết chuyện này. Đêm đó Trấn Quốc công vào cung quý xuống cầu xin, cuối cùng tiên đế đồng ý giữ lại tính mạng cho Dung Diễm, nhưng phải xóa hết tước vị, chịu tội đại nghịch, trục xuất khỏi Thượng Kinh, cả đời không được quay về, cũng không được ghi tên trong gia phả".

Nói tới đây, chàng cười lạnh như băng, giọng nói mỉa mai: "Kinh mạch đứt đoạn, võ nghệ mất hết, cùng phụ mẫu thân nhân ân đoạn nghĩa tuyệt, xóa tên mình trong gia phả. Dung Diễm là người kiêu ngạo cỡ nào, vậy mà thoáng chốc đã bị vùi dập dưới bùn đen. Bọn chúng không giết huynh ấy nhưng lại làm cho huynh ấy sống không bằng chết".

Loan Loan nghe mà kinh hồn táng đờm, ớn lạnh trong lòng, tay chân cũng không nhận được run rẩy: "Thế còn Cửu công chúa? Nếu Cửu công chúa biết thì chẳng lẽ vẫn đồng ý hòa thân, bỏ lại tía em?"

Ánh mắt Lâu Dự như mũi băng đóng dưới mái hiên: "Đối với tiểu cô cô, đương nhiên bọn chúng lại nói khác, nói nếu ngoan ngoãn hòa thân sẽ bỏ qua chuyện này, để Dung Diễm trở lại phủ Trấn Quốc công, tiếp tục làm Thiên Cơ công tử như trước".

Vì tình lang, công chúa An Ninh dứt khoát đồng ý đi xa, nhưng từ đó người như cây khô, lòng như tro tàn.

Đến khi Lăng Nam vương cứu Dung Diễm từ trong ngục tối ra, Dung Diễm đã là một phế nhân, bị thương cực nặng.

"Phụ vương biết đã phạm sai lầm lớn, hối hận vô cùng, lén lút giấu Dung Diễm trong phủ, mời đại phu giỏi nhất tới điều trị chữa thương cho huynh ấy. Nhưng khi huynh ấy tỉnh lại sau thời gian dài hôn mê thì xa giá hòa thân của công chúa An Ninh đã qua Lương Châu".

Lâu Dự thở dài một tiếng: "Ngày hôm đó cũng rét đậm, Dung Diễm đột nhiên ra đi không từ giả, từ đó sống chết không biết, không còn có bất cứ tin tức nào. Mấy năm nay phụ vương vẫn âm thầm phái vô số thám báo ra khắp thiên hạ tìm kiếm tích của huynh ấy nhưng vẫn không sao tìm được. Mọi người đều cho rằng huynh ấy đã chết. Đến tận lúc gặp em, anh mới biết thì ra huynh ấy vẫn ẩn thân tại thảo nguyên Dã Tây".

Loan Loan vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, một cảm giác giá lạnh như tràn vào người từ thiên linh cái, lục phủ ngũ tạng đều đông lạnh co rúm, cả người cứng đờ gần như không thể nhúc nhích, răng va vào nhau lách cách, cổ họng lại như bị lửa đốt: "Cha mẹ con cái giết hại lẫn nhau, anh chị em hục hặc đấu đá. Sao những người thân cận nhất trên đời lại đối xử với nhau như vậy, tại sao lại như vậy?"

Thấy Loan Loan run rẩy, Lâu Dự biết cô bé bơ vơ từ nhỏ, luôn ngưỡng mộ khát khao tình thân trong gia đình. Cô bé lại lớn lên trong môi trường đơn thuần, đương nhiên không tin người cùng một nhà lại có thể tuyệt tình giết hại nhau như thế.

Nào biết nơi tuyệt tình nhất thiên hạ chính là hoàng cung, gia đình tuyệt tình nhất thiên hạ chính là hoàng tộc. Dù loại thù đoạn chốn thâm cung như cát lọt vào giày, thâm lạng khó phòng lại làm mọi người mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Trong hoàng tộc, cái gọi là cha mẹ, con cái, anh chị em chẳng qua chỉ là quả cân ở hai bên cán cân lợi ích, chỉ xem nặng nhẹ, bất luận nghĩa tình.

Thấy Loan Loan đau lòng như thế, Lâu Dự cũng hết sức khó chịu. Nhưng chàng lại không muốn nói tí mĩ với Loan Loan về đủ loại tâm cơ âm hiểm, gian xảo cay độc trong đó.

Đàn ông ưu tú trên đời nhìn chung đều vậy. Cô gái mình yêu có mạnh mẽ đến mấy thì chung quy cũng vẫn là một cô gái, cần được che chở thương yêu. Chàng muốn mình có thể trở thành một ngọn núi đứng vững vững phía trước Loan Loan, che gió tuyết, hứng sương lạnh giúp Loan Loan, làm cho Loan Loan rời xa những chuyện dơ bẩn thất đức, hãm hại gièm pha đó, để Loan Loan mãi mãi vui vẻ vô tư, chỉ nhìn thấy những thứ tốt nhất trên đời.

Nhẹ nhàng ôm Loan Loan vào lòng, Lâu Dự cố gắng dùng nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm trái tim dần lạnh như băng của Loan Loan: "Loan Loan, anh vẫn giấu em, không nói với em về chuyện của Dung Diễm, không phải vì anh muốn che giấu hay lừa dối mà vì anh muốn đợi em lớn hơn một chút, khá

năng chịu đựng mạnh hơn một chút rồi nói với em sau".

Loan Loan thấp giọng khóc nức nở: "Tía... tía đáng thương quá".

Lâu Dự nói xót xa: "Năm đó phụ vương anh đã sai lầm làm hại tía em nên vẫn ân hận nuối tiếc đến giờ. Phụ Lăng Nam vương nợ Dung Diễm quá nhiều. Giờ đây em đã biết ngọn nguồn mọi chuyện, Loan Loan, em có thể... tha thứ cho phụ vương anh không?"

Từ khi đến vương phủ tới nay, Loan Loan đã gặp Lăng Nam vương mấy lần. Khuôn mặt rất giống Lâu Dự, trên trán có nhiều nếp nhăn, càng tỏ ra uy nghiêm lắm liệt. Nhưng Lăng Nam vương lại không hà khắc với thuộc hạ và gia nô mà thường phạt rõ ràng, bao dung vừa đủ, là một bậc trưởng bối khoan dung độ lượng.

Lúc này nghe Lâu Dự kể lại những chuyện xưa phủ đầy bụi bặm đó, Loan Loan vừa kinh hãi lại vừa thôn thức thương cảm. Cô bé không phải người khờ khạo cố chấp, không hiểu đúng sai, dù đơn thuần nhưng không ngu ngốc, không rảnh thế sự nhưng lại biết suy nghĩ trước sau.

Sau khi chấn động ban đầu đã qua, bình tĩnh suy xét lại đầu đuôi câu chuyện, Loan Loan hiểu Lăng Nam vương thực ra không hề tham dự kế hoạch hãm hại đó, dù trong lòng vẫn đau xót nhưng mối hận không thể tiêu tan lúc trước đã nhạt dần.

Đợi hồi lâu không thấy Loan Loan trả lời, tâm tình kiên định như sắt đá của Lâu Dự cũng dần bồn chồn căng thẳng. Chẳng nắm vai Loan Loan, ánh mắt sáng ngời như có thể nhìn thấu lòng người: "Bây giờ em chưa nghĩ thông suốt được cũng không sao. Chuyện đến nước này đã không thể vãn hồi, có nói tiếp cũng vô ích. Một ngày nào đó anh sẽ làm em coi bỏ được khúc mắc, anh phải cho em biết anh không giống bất cứ ai trong số bọn họ".

Âm thanh của chàng nhu hòa như ánh nắng đầu thu, nhẹ nhàng đầm đìa, có thể xoa dịu vết thương lòng: "Loan Loan, anh nghĩ nếu Dung huynh còn sống cũng sẽ hi vọng em có thể sống vui vẻ thoải mái, không lãng phí thời gian tươi đẹp vào việc ghi thù nhớ hận".

Trong lòng Loan Loan có rất nhiều cảm xúc đan xen phức tạp, nước mắt chảy xuống hai má, rơi xuống mu bàn tay Lâu Dự như sắp nén, bóng từ tay bóng tận vào tim.

Dưới ánh trăng bàng bạc, mặt Loan Loan trắng như tờ giấy. Lâu Dự cảm thấy lúc này Loan Loan yếu ớt vô cùng, có lẽ mình chỉ nói một câu nữa là Loan Loan sẽ vỡ vụn như gốm mỏng rơi xuống đất.

Loan Loan trước giờ vẫn luôn tươi vui hoạt bát, sáng láng động lòng người, tình lực tràn đầy như không bao giờ biết mệt. Đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy Loan Loan buồn bã âm u như vậy.

Lâu Dự ơi Lâu Dự, người vẫn nói phải bảo vệ cô ấy thật tốt, vậy mà lại vẫn để cô ấy bị thương!

Lâu Dự đau lòng tự trách, không nịn được ôm Loan Loan vào lòng, đỡ gáy Loan Loan để cô bé áp má vào bên cổ mình, mặc cho nước mắt nóng hổi lặng thầm chảy xuống cổ, giọng nói lại vẫn rõ ràng cứng rắn, kiên định không thể nghi ngờ: "Anh tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ của Dung huynh và tiểu cô cô. Anh thích em, đời này nhất định sẽ lấy em làm vợ, nhất định sẽ rất tốt với em, vĩnh viễn không rời không bỏ. Loan Loan... Đừng rời xa anh, đừng hận anh, được không?"

Mấy tiếng cuối cùng trầm trầm như không phải phát ra từ miệng lưỡi mà từ phế phủ, từ linh hồn máu thịt, mang ý khẩn cầu tha thiết.

Loan Loan tựa vào trong lòng Lâu Dự, mùi đàn hương mơ hồ trên người chàng thoang thoảng làm tâm tình rối bời dần dần bình tĩnh. Cô bé dựa cằm lên vai Lâu Dự, vâng một tiếng mơ hồ không rõ.

Tiếng Loan Loan nhẹ như gió xuân Giang Nam, nhưng Lâu Dự nghe vào tai lại như tiếng chuông tiếng trống, trái tim như bị ngọn lửa thiêu đốt, đau đớn nóng rát.

Ôm chặt lấy Loan Loan, Lâu Dự đặt một nụ hôn gần như thành kính lên trán cô bé, không ngừng lẩm bẩm như thờ than: "Loan Loan, Loan Loan! Loan Loan của anh..."

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 22

Buổi tối hôm đó sau khi khóc một trận đã đời trên nóc nhà, Loan Loan coi bỏ được khúc mắc, như đi thuyền vượt qua bãi đá ngầm hiểm trở, tâm cảnh trở nên rộng rãi, dần dần lại có sức sống.

Biết Loan Loan mới thương tổn tinh thần, Lâu Dự cố ý để Loan Loan nghỉ ngơi. Mấy ngày nay thời tiết đẹp, ánh nắng ấm áp, Lâu Dự không muốn để Loan Loan nằm trong phòng toàn mùi thuốc nên mang ghế mây ra sân cho Loan Loan ngồi, còn mình thì ở bên cạnh cầm sáo kiên nhẫn dạy Loan Loan thổi sáo.

Lâu Dự dạy từ những khúc đơn giản nhất, tuy nhiên thiên phú của Loan Loan trên mặt âm luật gần như là không, dù thổi rộn ràng vui vẻ nhưng lại không có một âm nào chính xác.

Lâu Dự cũng không vội, cười tìm tìm tiếp tục chỉ bảo. Nghe tiếng sáo lạc điệu sai âm mà tay vẫn bắt nhịp như thường, vẻ mặt cực kì hường thụ.

Các gia đình đi qua thăm nghĩ trong lòng, trước kia thế tử về phủ nếu không đọc binh thư thì sẽ luyện cưỡi ngựa bắn cung, thỉnh thoảng đánh đàn thổi sáo cũng là để xua tan phiền muộn trong lòng, làm gì có thời gian rảnh rỗi như thế này? Ngay cả tiếng sáo chói tai ngang phè như vậy mà cũng nghe mê mẩn say sưa, không biết là phát điên hay trúng tà.

Các thị nữ hầu hạ dâng trà ra khỏi tiểu viện liền đỏ mặt thì thào. Một người nói nụ cười của thế tử vừa rồi đúng là rạng rỡ như ánh mặt trời, người khác nói tiểu tướng quân Loan Loan mới là đẹp, cười lên là lông mày cong vút, quả thực ngọt thẩm lòng người.

"Khụ khụ". Dung Hàm do dự chốc lát, cuối cùng sai bước vào trong viện, đưa nắm tay che miệng háng giọng mấy tiếng.

Lâu Dự ngẩng đầu lên, thấy là Dung Hàm liền gật đầu: "Người đến rồi à?"

Lại chỉ một chiếc ghế mây khác: "Ngồi đi".

Dung Hàm bình thường luôn điềm đạm như nước, mềm mỏng như mây, hôm đó bất chợt nghe tin tức của Dung Diễn, quá khiếp sợ giận dữ, lời nói sắc nhọn cay nghiệt hoàn toàn không giống mọi ngày. Sau đó thấy Loan Loan kích thích quá độ nên ngắt xi, Dung Hàm hết sức ân hận. Trong mấy ngày Loan Loan mê man, y đã tới mấy lần, đích thân bắt mạch bốc thuốc cho Loan Loan.

Hôm nay thấy hai má Loan Loan đã hồng hào hơn chứ không còn nhợt nhạt như mấy ngày trước, Dung Hàm biết không còn vấn đề gì đáng ngại. Nhưng với tâm tính đại phu, sau khi ngồi xuống y vẫn nắm cổ tay Loan Loan theo thói quen, đặt hai ngón tay lên xem mạch.

Nhắm mắt trầm ngâm chốc lát, Dung Hàm cười nói như trời xanh sau trận tuyết: "Tốt hơn nhiều rồi, uống hai thang thuốc nữa là đủ".

Loan Loan nhăn nhó cầu xin: "Thuốc đầy đắng quá, tôi đã khỏi rồi, không uống nữa có được không?"

Dung Hàm còn chưa mở miệng, Lâu Dự đã nói chém đinh chặt sắt: "Không được. Thuốc phải đủ liều mới có hiệu quả. Anh đã sai người mua mút quả của Thiên Bảo trai rồi mà, đáng thì uống xong ăn một miếng. Nếu thấy đắng quá thì uống một ngụm ăn một miếng cũng được".

Loan Loan nhìn Dung Hàm hết sức đáng thương. Dung Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: "Thuốc vẫn phải uống. Ta sẽ đổi sang loại thuốc viên đường khí ngưng thần dễ uống hơn, không đắng như thuốc nước này".

Mấy ngày nay Dung Hàm đã được nghe Lâu Dự nói về chuyện của huynh trưởng, hết sức xót xa, đau khổ tột cùng, nhưng sự tức giận bất bình trong lòng lại dần lắng xuống. Dung Hàm cũng hiểu, sau khi công chúa An Ninh chết, cho dù đêm đó huynh trưởng không cưỡng chế sử dụng nội tức dẫn đến kinh mạch đứt đoạn thì cũng sẽ không sống một mình trên đời nữa.

Mười năm nhớ nhưng, cố nén đau khổ chỉ vì một người. Giờ đây người đó đã đi xa, lòng cũng không còn gì vướng mắc. Sống không còn gì lưu luyến thì chết có gì đáng tiếc?

May mà từ đó đến nay huynh trưởng cũng sống tạm ổn, ít nhất cũng có Loan Loan ở bên.

Nghĩ tới đây, nhìn đứa bé huynh trưởng tự tay nuôi lớn, Dung Hàm chợt có một cảm giác thân thiết và trù mến đối với Loan Loan, cảm giác tự nhiên kiểu "người chính là người nhà của ta".

"Loan Loan, bình thường anh trai anh hay ăn gì?" Dung Hàm ngồi bên cạnh Loan Loan, đề tài tự nhiên lại quay về huynh trưởng nhà mình.

"Cháo gà rừng, không được cho muối. Tía không ăn mặn được, tía nói sẽ làm nhiệt độc công tâm".

"Bình thường anh ấy ở nhà làm gì?"

"Vẽ tranh, viết chữ, điều chế thuốc. Lúc khỏe hơn chút tía còn đi chữa bệnh cho người miền núi hoặc người của các bộ lạc thảo nguyên".

"Anh ấy còn dạy em võ nghệ đúng không?"

"Đúng thế. Tía còn biểu diễn đao pháp cho em xem. Không cần nội tức, chỉ dùng chiêu thức. Tía luyện đao pháp Liên Y đẹp mắt lắm".

"A, nói rõ hơn xem, đẹp mắt thế nào?"

Dung Hàm một khi đã mở hộp lời ra là không đóng lại được nữa. Y có vô số lời muốn nói với Loan Loan, có vô số câu muốn hỏi Loan Loan, từ ăn mặc ngủ nghỉ đến thú vui giải trí, bất cứ việc nhỏ nhặt nào cũng không muốn buông tha, chỉ hận không thể để Loan Loan viết lại cuộc sống mười năm đó của Dung Diễn thành sách mang về đọc cho kĩ.

Loan Loan muốn nghe chuyện của tía khi còn bé nên đương nhiên cũng vui vẻ tiếp chuyện Dung Hàm.

Hai người mỗi người một câu, trò chuyện bưng bưng hào hứng, cuốn cuộn không ngừng, câu nào cũng không rời Dung Diễn.

Một người nói, tia thích sạch sẽ, nhà tranh mặc dù đơn sơ nhưng luôn gọn gàng ngăn nắp, không có một hạt bụi nào. Một người nói, đúng thế, anh trai anh có bệnh yêu sạch sẽ mà, khi còn bé anh ấy không chịu mặc quần áo nào không phải màu trắng.

Một người nói, tia khám bệnh cho người ta, y thuật rất cao, chữa khỏi cho rất nhiều người. Một người nói, huynh trưởng từ nhỏ theo học Thiên Cơ lão nhân, sở học rất nhiều, cơ biến vô số, môn huynh ấy học tốt nhất thực ra không phải y thuật mà là binh khí máy móc...

Hai người trò chuyện càng ngày càng hợp, như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt.

Lâu Dự đưa tay ôm trán, lắc đầu cười khổ. Lại nữa rồi, những chuyện này chẳng phải hôm qua đã nói hết rồi sao? Nói đi nói lại, kể đi kể lại, vậy mà hai người không thấy chán à?

Thời gian như thoi đưa thấm thoát trôi qua.

Thoáng cái đã đến ngày thế tử Lăng Nam vương làm lễ trưởng thành. Đây là một việc lớn trong thành Thượng Kinh, bộ Lễ và Hồng Lư tự đã bắt đầu bố trí sắp xếp từ mấy tháng trước.

Theo ý hoàng thượng, lần này thế tử giành toàn thắng tại Lương Châu, đánh rất hay, dương quốc uy, vững quân hồn, ban chỉ lập mười lăm châu ở Tây Lương trong đó có Lương Châu, Tứ Châu, Ung Châu, Sâm Châu, Hoàng Châu thành một quận lớn, đặt tên là Xạ Lỗ.

Chỉ nhìn cái tên quận này đã biết hoàng thượng vui mừng phấn khởi thế nào vì việc thiết kị Hắc Vân thu hồi đại mạc thảo nguyên lần này.

Chưa phải là hết, hoàng thượng còn tuyên bố phải đích thân chủ trì lễ trưởng thành của Lâu Dự lần này. Bởi vậy có thể thấy sự thương yêu phát ra từ phế phù không hề che giấu của ông ta đối với đứa cháu trai này.

Bộ Lễ và Hồng Lư tự cân nhắc, ý hoàng thượng đây là phải làm thật hoành tráng. Thế là quyết định mạnh tay, bố trí theo quy mô tương tự lễ trưởng thành của hoàng tử.

Hoàng thượng đích thân chủ trì quan lễ là một ân sủng vô thượng, trong ngoài triều đều kinh động. Nhưng dù sao Lâu Dự cũng là cháu ruột của hoàng đế, đây là việc nhà của hoàng thượng, hoàng thượng muốn làm lớn thì ai có thể cản được? Ngay cả đám ngự sử ngôn quan bình thường có chuyện vặt vãnh gì cũng nhao nhao mà lần này cũng không dám nói gì.

Phủ Lăng Nam vương được trọng thưởng, các loại phần thưởng quý hiếm đều được hoàng thượng thưởng đủ cả. Toàn bộ trên dưới trong phủ đều bận rộn tươm tất, chỉ có Lâu Dự là nhàn hạ, dẫn Loan Loan đi dạo đến trước hoàng thành.

"Lâu Dự ca ca, quan lễ là cái gì?" Loan Loan hỏi.

Lâu Dự đáp: "Là lễ trưởng thành của đàn ông, chứng nhận một người đàn ông đã trưởng thành, có thể lấy vợ".

"Ồ, anh chưa lấy vợ là vì còn chưa làm quan lễ đúng không?" Loan Loan bâng hoàng tỉnh ngộ.

Không phải thế, trong thành Thượng Kinh thiếu gì người dòng dõi quý tộc chưa hành quan lễ đã lấy vợ nạp thiếp? Anh chưa có thể từ phi là bởi vì còn chưa tìm được cô gái nào hợp ý.

Giờ đây cô gái chàng yêu ở ngay trước mắt, lần đầu tiên Lâu Dự có ý nghĩ thành thân. Nhưng cô gái này còn quá nhỏ, Lâu Dự đáng thương không dễ gì động lòng, vậy mà muốn thành thân lại phải đợi rất nhiều năm nữa.

Ghìm ngựa thu cương, Lâu Dự thở dài, cười mà không đáp, đưa tay chỉ tường thành nguy nga cao vút: "Quan lễ ngày mai được tổ chức tại chánh cung Bắc Thần trong hoàng thành. Loan Loan, ngày mai dậy sớm một chút, em phải đi xem lễ".

"Em cũng được đi à?" Loan Loan vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Xem tình hình mấy ngày nay thì buổi lễ ngày mai tất nhiên sẽ tụ tập toàn quý nhân quan lại. Minh chẳng qua chỉ là một thân binh, đi vào hoàng cung sao được?

Lâu Dự cười khê: "Em muốn đi không?"

Loan Loan nhìn hoàng cung uy nghiêm, hơi nhụt chí: "Muốn, nhưng em không được vào cung".

"Muốn là được". Lâu Dự cười sáng khoái, nói thờ ơ như đến hẹn hò bên hồ La Lạc: "Quyết thế nhé! Ngày mai anh đợi em trước cung Bắc Thần".

(Hết quyển 5)

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 1

(Trong tình yêu, đợi anh/em về là ba chữ tàn khốc nhất. Biệt li giữa lúc ngọn lửa chiến tranh đang cháy rực, sinh li và tử biệt đâu có gì khác nhau?)

Hôm sau, cửa cung Bắc Thần mở rộng.

Lâu Dự đến tông miếu bái yết kính bái tổ tông rồi mới lên xe ngựa. Một đoàn người ngựa đông như trẩy hội, phía sau là vô số long Cửu Long, ô Thụy Thảo, quạt Song Long, quạt Khổng Tước, phủ việt nghi trượng ngay ngắn trật tự nghiêm ngặt quy củ. Hồng Lư tự tấu lễ, quan chấp sự dẫn đường, hai toán thị vệ hùng dũng cười ngựa đi theo.

Đến trước cung Bắc Thần trong hoàng thành, hoàng thượng đích thân cầm quan đội cho Lâu Dự, chúng khanh thần lữ lượt chúc mừng.

Lâu Dự mặc áo bào thêu tử màu xanh xa hoa cao quý, hai vai thêu rồng vàng năm chân, trước ngực thêu mây ngũ sắc, sau lưng thêu bình bát bảo, cổ áo, đai lưng và tay áo may bằng da chồn tía, bồng bồng sức sống lại không thiếu quý khí.

Hiên ngang đứng trước các hoàng tử, toàn thân toát lên sự uy nghi của hoàng gia khiến mọi người không dám nhìn thẳng, lầm liệt như rồng, thanh thoát như hạc, vai rộng chân dài, các hoàng tử bên cạnh càng tỏ ra yếu ớt bọt bọt trắng trẻo mịn màng.

"Hành lễ..." Lễ quan kéo dài âm điệu, Lâu Dự phát tay áo, quỳ một gối xuống để Vũ Định đế đội quan.

"Phụ quan từ..." Lễ quan lại cao giọng xướng lễ, Vũ Định đế vẫy tay, thừa tướng Ngụy Minh bước ra khỏi đội ngũ quan viên, tay cầm một tấm quan từ cao giọng ngâm nga.

Loan Loan mặc phục sức thị vệ đứng lẫn với các thị vệ dưới bậc thềm, ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặc y phục hoa lệ không sao tả xiết trên đài cao.

Tuyệt mịn bay là tả ngăn cản tầm nhìn. Loan Loan dụi mắt hốt hoảng ngẩn ngơ. Người đàn ông trên đài cao, trước quyền quý đó có khí thế bao trùm thiên hạ, như trắng như sao cao không với được. Khoảng cách giữa mình với anh ấy tuy chỉ có hai mươi mấy mét nhưng lại như cách xa ngàn dặm.

Anh ấy là mặt trời, là sao sớm trên những tầng mây, mình là đóa hoa dại nhỏ bé đứng dựa trên thảo nguyên đại mạc, thân phận địa vị như trời với đất, không phải người cùng một thế giới, thật sự có thể đi đến với nhau hay sao?

Lâu Dự đứng phía trước đài cao, nhìn như khí độ ung dung, ánh mắt lại tìm kiếm trong đám người dưới bậc thềm bạch ngọc.

Người dưới bậc thềm mặc dù đông như kiến, nhưng chẳng biết Loan Loan nhất định đang nhìn mình.

Người hữu duyên với nhau, sự tồn tại của người kia có thể làm bừng tỉnh tất cả mọi cảm giác của người này. Cho dù nhìn không thấy, chạm không được, nhưng chỉ cần người kia ở đây là sẽ có cảm giác ấm áp và chân thực.

Ánh mắt quét qua một vòng, Lâu Dự đã nhìn thấy cô bé nhỏ nhắn trong đám đông. Trong giây lát ánh mắt gặp nhau, dường như bốn bề trở nên yên tĩnh, tiếng ngâm nga của thừa tướng, tiếng xướng lễ của lễ quan, tiếng chúc mừng của triều thần, tất cả đều biến mất. Trong mưa tuyết bay là tả chỉ còn lại ánh mắt trong suốt như nước của cô gái chàng yêu mến.

Loan Loan cũng nhìn về phía Lâu Dự, một chút sợ hãi, bất an, hồ thẹn vừa rồi gặp ánh mắt ấm áp đó liền như tuyết gặp gió xuân, nước vào sông rộng, dần dần tan biến.

Trong lòng từ từ yên bình phẳng lặng, hai lúm đồng tiền trên má hiện rõ dần.

Người đàn ông tuấn lãng trên đài cao như đã thoát ra khỏi phục sức hoàng tử sang trọng, vẫn như cũ là Lâu Dự ca ca thúc ngựa chạy tới, một mũi tên định càn khôn của mình.

Choang!

Âm thanh đồ sứ vỡ vụn vang lên trong đông cung của thái tử.

Lộc thân vương hùng hổ đập chiếc chén gốm ngọc trong tay xuống đất, cảm hận mắng: "Phụ hoàng đích thân đội quan, Ngụy thừa tướng phủ quan từ, nội các tể tử chúc mừng, làm lễ trước cung Bắc Thần. Khi ta làm quan lễ cũng không long trọng như vậy, hần là một thế tử Lăng Nam vương tầm thường, tước vị cũng chỉ là Định Viễn hầu, vậy mà lại làm long trọng như vậy là thế nào? Đây là rõ ràng là cố tình vượt quá giới hạn mà!"

Thái tử ngồi bên cạnh, một tay cầm chén trà trắng men xanh, một tay cầm nắp chén nhẹ nhàng gạt trà vụn, buông mắt không nói.

"Thời gian trước huynh nói phải lôi kéo, ta phái người đến tặng phủ Lăng Nam vương bao nhiêu binh khí áo giáp hiểm có trên đời, huynh ủng hộ phát bạc cho Hắc Vân kỵ trước mặt phụ hoàng, dặn dò bộ Hộ phát công văn cất nhắc tướng lĩnh Hắc Vân kỵ nhanh hơn. Chúng ta đủ tốt với hần rồi, nhưng tên

nhóc này mắt mọc trên đầu, coi như không thấy ý tốt của chúng ta, hơn nữa khi vào triều còn tranh cãi với huynh, làm huynh mất mặt. Ta thấy hẳn chính là hòn đá trong hãm cầu, vừa cứng vừa trôi, cần bàn không lời kéo được. Chúng ta cũng không cần phải phí tâm nữa, vô ích thôi".

Lộc thân vương đặt móng ngồi lại xuống ghế, không nên được giận: "Thái tử, chẳng lẽ huynh cứ nhẫn nhịn hẳn như vậy? Ta thấy một thời gian nữa là ngay cả các hoàng tử chúng ta hẳn cũng không để vào mắt".

Thái tử nhớ lại những chuyện trên triều đình ngày hôm trước, lửa giận trong lòng dần bốc cao.

Hôm kia sứ thần nước Đại Sóc đến trình quốc thư, lại là một bức thư cầu thân do đề quân nước Sóc Ân Minh tự tay viết, nói cái gì mà trong mơ nhìn thấy công chúa Trường Lạc xinh đẹp của nước Lương, đem lòng yêu thương, quả thật là nguyệt lão có ý, tơ hồng se duyên, chỉ cầu lấy được công chúa Trường Lạc, quế nồng lan thơm, để hai nước vĩnh viễn hiếu hòa.

Một hòn đá gọn gàng vòng sóng. Bức quốc thư này đã dẫn tới một cuộc tranh cãi mãnh liệt trên triều.

Vũ Định đế tiếp nhận quốc thư xem kỹ, quay xuống hỏi thái tử đứng đầu tiên xem quan điểm của hắn thế nào.

Thái tử suy đoán tâm ý phụ hoàng. Công chúa Trường Lạc là con của Thục phi, xưa nay không được sủng ái lắm. Mấy năm nay thấy thái độ của phụ hoàng đối với nước Sóc cũng mập mờ, vừa mạnh tay đề Lâu Dự xung đột với quân biên phòng nước Sóc tại Lương Châu, lại dường như không muốn đại động can qua.

Đối với chính bản thân thái tử, đương nhiên hắn không muốn khai chiến với nước Sóc. Một khi khai chiến, Hắc Vân kỳ tất nhiên là chủ lực, khi đó binh quyền trong tay cha con Lâu Dự càng nặng hơn, khó đối phó hơn.

Vì thế liền trả lời: "Tướng sĩ biên giới nhiều năm nhận hoàng ân trấn thủ một phương, cần phải lấy ổn thỏa làm đầu, lấy phòng thủ làm chính. Động binh là việc hung, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết đã gây chiến, hao tài tốn của, tổn hại quốc lực, quả thực không phải thượng sách".

Vũ Định đế yên lặng không nói.

Thái tử tự cho là những lời này ổn thỏa chu toàn, đúng ý phụ hoàng, đang dương dương tự đắc không ngờ lại nghe thấy một giọng nói vang vang: "Thần phản đối hòa thân, chủ trương khai chiến!"

Thái tử kinh ngạc nhìn lại, thì ra là Lâu Dự.

"Thái tử nói sai rồi. Quốc gia nuôi quân chính là để giữ yên ổn biên thùy, làm cho con dân vĩnh hưởng an khang. Nước Sóc nhiều năm gây họa ở biên giới ta, hà hiếp quân dân ta. Lần này đề quân nước Sóc lấy danh là hòa thân, thực tế là thăm dò xem Đại Lương ta có quyết tâm cùng chung mối thù, cùng chống giặc ngoài hay không. Nếu lại thỏa hiệp sẽ là một hao tổn lớn trong lòng dân lòng quân ta, cũng làm cho đối phương nghĩ rằng nước ta mềm yếu có thể ức hiếp, sau này các đòi hỏi của đối phương sẽ cuộn cuộn không dứt".

Lâu Dự lời lẽ đanh thép, các vị tướng quân Trần Phủ, Hoài Hóa chủ chiến cũng tới tấp gật đầu tán thành.

Hữu thị lang bộ Binh Vương Ký từng theo Lăng Nam vương chinh chiến nhiều năm, có tình đồng đội cũ, lập tức bước lên bẩm tấu: "Thế tử Lăng Nam vương nói rất đúng. Không chiến mà hòa là cầu hòa, đại thắng mà hòa là cho hòa, ý nghĩa cao thấp khác nhau không thể đánh đồng".

Thái tử không ngờ Lâu Dự lại không hề nể mặt, phản bác mình ngay giữa triều đình, hoàn toàn không cho hắn cơ hội xuống thang, nhất thời không ném được giận, tranh cãi: "Nước Sóc binh mã mạnh khỏe, quốc lực hơn xa nước ta. Nếu khai chiến, các ngươi có mấy thành thắng lợi?"

Lâu Dự nhiều năm giảng co ở tuyến đầu Lương Sóc, không ngừng tính toán phân tích binh lực và sức chiến đấu của hai nước, trong lòng đã rõ ràng từ lâu, đáp không chút do dự: "Năm thành".

"Năm thành?" Lộc thân vương cười lạnh nói: "Vận năm thành thắng lợi đã dám ngông cuồng đòi xuất binh. Vạn nhất đánh thua chẳng phải là tiêu hao ngân lượng và tướng sĩ vô ích, lãng phí quốc lực không đâu? Lâu Dự, ngươi có rắp tâm gì? Chẳng lẽ muốn mang vận nước Đại Lương ta ra mạo hiểm?"

"Hành quân đánh trận, có năm thành thắng lợi đã không thấp. Thời gian sinh tử tồn vong, cho dù có một thành cơ thắng cũng đáng để thử". Giọng Lâu Dự cứng như sắt đá: "Triều đình hàng năm phải cống cho nước Sóc ngàn vạn lượng bạc, vàng lụa đồ sắt vải vóc vô số, cái này cũng chưa tính. Nơi sản xuất muối sắt chủ yếu của Đại Lương là lưu vực sông Tháp Mẫu có hơn nửa nằm trong biên giới nước Sóc. Bọn chúng cắt đứt nguồn muối sắt, bán cho triều đình ta đồ sắt thấp kém, muối trộn đất cát, trưng dụng dân phu vô điều kiện, còn thu sưu cao thuế nặng".

Lâu Dự nhếch mày kiêu, cao giọng cả giận nói: "Bao nhiêu năm nay, nước Sóc như một con quỷ hút máu bòn rút hút khô mỡ hôi xương máu của bách tính Đại Lương ta. Trong tình huống như vậy còn nói gì đến nghỉ ngơi dưỡng sức, giữ gìn quốc lực? Triều đình hàng năm cấp phát hàng triệu lượng bạc dùng để nuôi quân, nếu quân đội chúng ta chỉ biết phú quý danh tước, không biết rút đao xuất chiến, đến cuối cùng còn bắt những người phụ nữ yếu đuối đứng ra cản phía trước thì chính là lũ sâu mọt hèn hạ, uống làm đàn ông!"

Những lời này có lý có tình, hùng hồn đồng dục, các vị đại tướng nghe mà cảm xúc cuộn cuộn, máu nóng sôi trào, bất chấp đang ở trên triều, đồng loạt kêu một tiếng: "Tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 2

Hai bên tranh cãi không ngừng, Vũ Định đế vẫn trầm ngâm không nói.

Thái tử thấy Lâu Dự cứng rắn như thế, nhất thời không xuống thang được, khẩu khí cũng dần dần cứng rắn lên: "Một mối nhân duyên đã có thể xóa đi một con binh loạn, sao lại không làm? Hai nước kết thành thông gia, láng giềng hữu nghị, chính là giai thoại, cũng là truyền thống. Hơn nữa công chúa Trường Lạc cũng không phải công chúa đầu tiên bị gả đi xa để hòa thân trong lịch sử Đại Lương, trước đây còn có công chúa Vĩnh Thái, công chúa Ngụy Trường, công chúa An Ninh..."

"Câm miệng!" Vũ Định đế đột nhiên trợn trừng mắt, phẫn nộ quát.

Thái tử đột nhiên kinh hãi, lúc này mới phát hiện mình thuận miệng lỡ lời nhắc tới người không nên nhắc tới, động chạm đến vảy ngược của phụ hoàng, phạm vào điều cấm kị. Trong lòng vừa hối hận vừa tức giận, thái tử oán hận trợn mắt nhìn Lâu Dự một cái, không cam lòng ngâm miệng lại.

"Giai thoại? Giai thoại đẹp đến mức phải khom lưng khuỵu gối để kéo dài hơi tàn? Hi sinh công chúa để tạm thời yên gối?" Lâu Dự nói từng chữ lạnh buốt, mày kiếm xé ngược: "Bỏ thân phận công chúa đi, Trường Lạc chẳng qua chỉ là một cô bé trời gả không chặt, là em gái của chúng ta. Bất chấp em gái sống chết thế nào, gả sang nước khác để hòa thân giữ thái bình thì hay lắm sao? Ngay cả em gái mình cũng không bảo vệ nổi, những người đàn ông chúng ta đâu còn có mặt mũi đứng ở đây bàn luận việc quân việc nước?"

Ngay cả em gái mình cũng không bảo vệ nổi!!!

Một câu có vẻ như vô tình của Lâu Dự lại như búa tạ ngàn cân nện vào trái tim Vũ Định đế. Bóng dáng xinh đẹp đã đào sâu chôn chặt nhiều năm lại thoáng hiện lên dưới đáy lòng, như một vết thương đóng vảy không thể tự lành lại bị xé rách ra, để lộ máu thịt đỏ tươi bên dưới.

"Anh ba, anh ba, anh mau đến xem đi, hoa dâm bụt nở đẹp quá". Tiếng nói như oanh hót vẫn vang bên tai.

An Ninh, năm đó là anh ba bắt đắc dĩ, chắc hẳn đến khi chết em cũng không chịu tha thứ cho anh.

Lăng Nam vương sắc mặt phức tạp, đứng ra vái thật sâu, giọng nói trầm nặng, từng chữ rõ ràng: "Thần đệ xin chiến".

Đáy mắt Vũ Định đế thoáng hiện lên một nét xót xa, quay sang nhìn về phía thừa tướng Ngụy Minh: "Ngụy tướng quốc thấy thế nào?"

Ngụy Minh tuổi ngoài bốn mươi, mặt trắng râu dài, khuôn mặt an hòa, tính tình chính trực, có tài trị quốc, được Vũ Định đế rất coi trọng.

Nghe thấy hoàng thượng chất vấn, Ngụy Minh chỉ trả lời mơ hồ: "Sông Lạc có lũ, lưu vực vô số nạn dân. Miền bắc tuyết lớn, súc vật của mục dân chết cóng không biết bao nhiêu. Tất cả đều cần cấp bạc cứu trợ gấp, quốc khố đột nhiên căng thẳng. Nếu lại phải giao nộp 'phí bảo vệ biên cương' cho nước Sóc nặng như những năm trước thì sợ rằng khó có thể chịu được".

Lời nói vừa dứt, Vũ Định đế không còn do dự nữa.

"Choang!" Thái tử ngửi tới đây, chén trà trong tay nghiêng đi, trà nóng tràn ra tay bông đỏ. Các hoạn quan cung nữ cả kinh, sắc mặt trắng bệch, vội tấp quỳ xuống đất thỉnh tội.

Thái tử bực bội phát tay sai người mang trà nóng đi, cũng không bồi thuốc mà chỉ nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâu Dự... Lâu Dự nhà người giỏi lắm..."

Hôm đó bị phụ hoàng quở mắng giữa triều đình trước mặt bá quan là một nhẽ. Hẳn tốt xấu cũng là thái tử, là người kế vị, Lâu Dự lại ác miệng lạnh lòng, không cho hẳn một chút thể diện nào, bất kể hẳn lời kéo mướn sức thế nào đều không hề có bất cứ tác dụng gì, hỏi làm sao không kiên dè căm hận cho được?

Phụ hoàng luôn luôn thương yêu lục đệ hơn các anh em khác, lại coi trọng Lâu Dự như thế. Phù Lăng Nam vương và phủ Trần Quốc công giao hảo... Ngồi đến những chi tiết vụn vặt này, thái tử không thể ngồi được nữa.

Ánh mắt Lộc thân vương trở nên cay độc, ngửa tay gõ gõ mặt bàn: "Thái tử ca ca, nuôi hổ gây họa như kiếm sắc để dưới gối, không trừ không thể yên tâm".

Thái tử đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ vẻ điên cuồng như hổ tìm cách phá chuồng: "Người nói đúng. Lập tức sai người đi tìm thượng thư bộ Binh Tào Kỳ đến đây".

Vũ Định đế đã quyết ý xuất binh khai chiến, để ai lãnh binh liền trở thành vấn đề mọi người đều thấp thòm đợi chờ.

Trong triều đình như giương cung bạt kiếm, bão táp âm thầm.

Hắc Vân kỳ vốn hàng năm giảng co với quân Sóc, từng đánh vô số trận, biết địch lại biết ta, không thể nghi ngờ chính là chủ lực đầu tiên tác chiến với quân Sóc. Là thống soái Hắc Vân kỳ, Lâu Dự lãnh binh thoát nhìn là chuyện tự nhiên như nước chảy thành sông.

Nhưng trong lòng Lãng Nam vương biết rõ ràng, việc này không hề đơn giản như vậy.

Quả nhiên trước hết có học sĩ nội các dâng sớ, cuộc chiến này quan hệ đến quốc vận, dốc sức cả nước chống cự nước Sóc, không thể xem thường. Thế tử Lãng Nam vương mặc dù thân dũng thiện chiến nhưng còn quá trẻ tuổi, sợ rằng khó có thể khiến quân đội tin phục, vì vậy tiến cử đại tướng quân Trần Thiên hoặc đại tướng quân Tào Giác lão luyện thành thực, dày dặn kinh nghiệm hơn làm soái sẽ thích hợp hơn.

Sau đó lại có tấu chương của thượng thư bộ Binh Tào Kỳ dâng lên, dài đủ một ngàn chữ. Hắc Vân kỳ dù dũng mãnh nhưng chỉ có trăm ngàn, không đủ chống lại quân Sóc, cần điều thêm tướng lĩnh từ khác quân khác và phối hợp với quân châu phủ địa phương, điều binh hiệp lực mới có thể có cơ thắng.

Những lí do đưa ra xem như hoàn toàn kín kẽ, nhưng người sáng mắt chỉ nhìn là thấy ngay. Hiển nhiên có người rất sợ Hắc Vân kỳ lớn mạnh nhanh chóng trong chiến tranh, bề ngoài nói điều phối quân lực để bổ sung, thực tế là cài thêm gai góc vào trong Hắc Vân kỳ, làm suy yếu quyền lĩnh quân của Lâu Dự.

Đồng thời cũng có các tướng lĩnh giao hảo với phủ Lãng Nam vương dâng sớ bênh vực Lâu Dự nắm quyền thống soái.

Vũ Định đế chậm chạp không hạ ý chỉ, để tâm như biển, khó mà thăm dò.

Ở nơi đầu sóng ngọn gió, phủ Lãng Nam vương lại cực kì yên tĩnh. Lãng Nam vương và thế tử đều đóng cửa không ra, đã không dâng tấu thỉnh cầu ấn soái, cũng không trả lời các đề xuất hợp tác tăng cường quân bị, chỉ triệu tập thuộc hạ Hắc Vân kỳ trong thành Thượng Kinh đến bài binh bố trận trong phủ, luyện trước đánh sau.

Bất luận Lâu Dự có đảm nhiệm chủ soái hay không, Hắc Vân kỳ vẫn chắc chắn là tiên phong chủ lực đánh nước Sóc, vì vậy cách làm không cầu danh lợi, lo nghĩ sâu xa này của phủ Lãng Nam vương lập tức dẫn tới triều thần khen ngợi. Ngay cả Ngự tướng quốc luôn luôn không nghiêng không lệch, thanh liêm chính trực cũng mở miệng khen được một câu trên triều đình.

Lại qua mấy ngày, Vũ Định đế cuối cùng hạ chỉ, lệnh Kì Môn quân của Trần Thiên điều động trăm ngàn người, Vũ Lâm vệ và Long Hồ vệ đóng tại biên giới phía bắc điều động trăm ngàn người, lại hợp trăm ngàn quan quân châu phủ mười lăm châu Tây Lương trực thuộc quận Xạ Lô và Kì Châu, Vân Châu tạo thành Vệ Thủ doanh, cộng thêm Hắc Vân kỳ, tổng cộng bốn trăm ngàn đại quân. Thái tử Lâu Mẫn làm thống soái, thế tử Lãng Nam vương Lâu Dự làm phó soái kiêm đại tướng quân tiên phong, Trần Viễn tướng quân Công Tôn Minh làm hậu tướng quân, hữu thị lang bộ Binh Vương Ký phụ trách lương thảo hậu cần, lãnh binh phạt Sóc.

Ý chỉ này khiến nhiều người bất ngờ, lại có ý vị sâu xa.

Mấy quân chủ lực đều rút ra đúng một trăm ngàn người, bất kể thế lực nào cũng không nói được gì. Mà ấn soái cầm quân không cho phủ Lãng Nam vương, cũng không cho Trần Thiên và Tào Giác, càng không giao cho các tướng quân Trần Phủ, Hoài Viễn thuộc bộ Binh mà giao cho thái tử chưa hề có kinh nghiệm cầm quân đánh trận.

Thái tử thân chinh, thân phận địa vị đề chết người, vừa có thể loại bỏ điều ông tiếng ve, lại có thể phòng ngừa binh quyền vượt mất, Hắc Vân kỳ lớn mạnh.

Nhưng thái tử chưa bao giờ đánh trận, việc điều quân, cố thủ, chinh đồn, chỉ huy chắc chắn không thể nào như ý. Vì thế thế tử Lãng Nam vương thiện chiến làm phó thống soái là chuyện nước chảy thành sông.

Còn lại mấy chủ tướng, Công Tôn Minh là thuộc hạ cũ của Tào Giác, Vương Ký là chiến hữu của Lãng Nam vương, có thể nói là thăng bằng tuyệt đối.

Ngoài ra Vũ Định đế còn hạ chỉ xáo trộn quân chủng biên chế tướng lĩnh các quân, điều động ra, phân đến đại quân phạt Sóc. Hắc Vân kỳ cũng phân làm mấy cánh sắp xếp trong đại quân. Như vậy sức mạnh của Hắc Vân kỳ liền bị chia cắt ra, như thịt nát vương vào cành lớn cành nhỏ trong đại quân phạt Sóc. Thứ nhất có thể tăng cường sức mạnh tác chiến chính thể, thứ hai cũng có thể đề phòng Hắc Vân thiết kỵ có lòng tạo phản.

Năm Vũ Định thứ sáu, biên giới Lương Sóc khói lửa ngợp trời, đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 3

Đại chiến sắp sửa bùng nổ, phủ Lăng Nam vương sẵn sàng ra trận.

Lăng Nam vương gọi Lâu Dự cùng với một đám tướng lĩnh Hắc Vân kỵ vào thư phòng, trăng đêm thương nghị quân tình.

Con trai về nhà không lâu, còn chưa được mấy ngày trọn vẹn ở nhà đã phải ra chiến trường đầu rơi máu chảy, Trần Kiếm Ý vừa lưu luyến không rời vừa buồn bã khó chịu. Chông chênh chiến cả đời, bà ở nhà ngày ngày thấp thỏm cũng đành chịu. Con trai duy nhất cũng phải đi lên con đường gian nan nguy hiểm liếm máu trên lưỡi đao, làm mẹ sao có thể không lo âu thương xót?

Với thân phận của Lâu Dự, chàng hoàn toàn có thể yên tâm ngồi hưởng vinh hoa phú quý trong thành Thượng Kinh, giống như đông đảo các con cháu thế gia, ôm kiêu thế mỹ thiếp, uống rượu hưởng lạc, đâu cần phải thúc ngựa đi đâu, gối đao nằm băng, ăn gió uống tuyết, liều mạng chiến đấu?

Nhưng Trần Kiếm Ý dù sao cũng xuất thân nhà tướng, đương nhiên hiểu rõ chồng và con trai mình là hùng ung bay lượn trên trời, sói xám đi săn trên đại mạc. Người như vậy há lại quyến luyến sự phồn hoa xa xỉ của thành Thượng Kinh? Bất kể là phấn hương dịu dàng vàng son lóa mắt hay lầu vàng điện ngọc ca múa thái bình đều không thể lưu lại bước chân của họ.

Trời đất và tầm mắt của họ ở đại mạc, ở biên ải, ở tái ngoại. Nơi đó có chiến hữu đồng sinh cộng tử của họ, có hùng tâm tráng chí bình định biên cương của họ.

Thân là vợ, là mẹ, có chồng con như vậy không phải là không kiêu ngạo.

Trần Kiếm Ý lặng lẽ lau nước mắt, giấu thương cảm, nhẹ nhàng gạt những ưu tư lo lắng trong lòng, làm vẻ tươi cười tất bật chuẩn bị hành trang cho con trai.

Đại quân còn ba ngày sẽ phải xuất phát.

Rạng sáng hôm đó, trời vẫn tối như nhuộm mực. Lâu Dự và Loạn Loạn hai người hai ngựa ra khỏi cửa Đông Dã của thành Thượng Kinh, đạp lên những ngọn cỏ kết băng đi thẳng về phía đông.

"Lâu Dự ca ca, chúng ta đi đâu đấy?" Trong gió lạnh, tiếng Loạn Loạn xa xa truyền đến.

"Lên Vân Đình!" Lâu Dự giục ngựa đi, cao giọng đáp.

Ngoại ô đông thành Thượng Kinh có ngọn núi cao tên là Vân Đình. Vân Đình có suối nước nóng chảy cuộn cuộn, rừng thông như sóng, phong cảnh như vẽ, trên sườn núi có rất nhiều biệt trang tránh lạnh thường tuyết trong mùa đông của các quý nhân trong thành Thượng Kinh.

Nhưng trèo qua sườn núi, trên vách tuyết thì rất cao và dốc đứng, đỉnh núi có thể như bay lên trời cao, hiểm trở chon von, phẳng lì như chém, người thú đều khó đặt chân, coi là tuyết hiểm.

Lâu Dự và Loạn Loạn thúc ngựa lên sườn núi thì không còn đường để đi, dứt khoát bỏ ngựa đi bộ. Tuyết đọng rất dày, gập đỉnh núi hiểm yếu liền thì triển khinh công vượt lên đi tiếp.

Hai người đều có khinh công trác tuyệt. Loạn Loạn thì không cần phải nói, từ nhỏ trèo vách núi còn nhiều hơn ăn cơm. Lâu Dự cũng không phải mới vào nghề, chỉ ít cũng có kinh nghiệm từng trèo Dị Thiên Nhai.

Kinh nghiệm trèo một vách núi cực kì hiểm trở như Dị Thiên Nhai không khác gì một điểm sáng hoa lệ trên lí lịch, Vân Đình trước mắt thật sự không tính là gì.

Hai người một trước một sau, hét bay lại nhảy, trèo núi hiểm như đi trên đất bằng.

Lâu Dự trèo sau Loạn Loạn, cười thầm trong lòng. Từ khi gặp Loạn Loạn, trình độ leo núi của mình tăng vùn vụt, từ một dân đen nhanh chóng thăng cấp thành bậc đại nho, chẳng những bù đắp những tiếc nuối ấu thơ mà thậm chí còn có thể tiểu ngạo vạn quân.

Nào là Ngu đại tướng quân, Trần đại tướng quân, Tào đại tướng quân, đánh trận thế nào tạm không nói đến, nhưng có giỏi thì độ leo núi xem ai hơn ai?

Cười thầm đắc ý một hồi, hai người đã sắp đến đỉnh núi.

Loạn Loạn tay vịn cành thông, Lâu Dự chân đạp khe đá, ra sức tung người, gần như đồng thời nhảy lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, gió bắc lạnh thấu xương thổi tay áo bay phấp phật. Sắc trời trắng nhờ nhờ dần lộ ra phía đông, một vành trăng khuyết sắp lặn mé trời tây, mờ mờ ảo ảo như một chiếc móc câu bằng ngọc trong suốt.

Loạn Loạn đứng trước vách núi hiểm trở. Mới từ sườn núi trèo lên, mồ hôi thấm ướt áo gặp gió bắc thổi qua lạnh buốt, không nhận được rừng mình một cái.

Lâu Dự cởi chiếc áo lông cáo trắng ra khoác lên người Loạn Loạn: "Bảo em mặc nhiều một chút mà sống chết không chịu, mới ra mồ hôi lại gặp gió lạnh, cẩn thận không nhiễm lạnh đấy".

Loạn Loạn đỏ mặt: "Anh cởi áo khoác cho em, chính mình cảm lạnh thì làm thế nào?"

Lâu Dự cao giọng cười to: "Anh là đàn ông, đâu có yếu đuối như vậy, gió núi thổi một chút đã lạnh, nói ra không bị người ta cười chết mới lạ".

"Em cũng là..." Loan Loan nuốt nửa buột miệng nói ra, lại sực nhớ Lâu Dự đã biết mình là con gái, vội nuốt hai chữ "đàn ông" sắp ra khỏi miệng vào bụng, ngoan ngoãn khoác áo lông vào.

Lâu Dự nhìn Loan Loan như cười như không: "Em cũng là? Em cũng là cái gì? Làm con trai nhiều năm như vậy còn không chán à? Váy áo trăm vòng phần son của phụ nữ chẳng lẽ đều không thích?"

Tiếng chàng dường như mang hơi nước ấm áp, êm ái như nhung, dẫn dắt từng bước lại mị hoặc không nói nên lời: "Loan Loan, bao giờ em mới chịu mặc bộ váy áo anh tặng đó? Anh rất muốn xem, muốn đến sắp phát điên đến nơi rồi".

Lại thế rồi, lại thế rồi. Trước mặt người khác, chàng là thế tử Lăng Nam vương mặt lạnh vô tình, sát phạt quyết đoán, tuổi còn trẻ đã có địa vị cao, tay nắm trọng binh, xa lánh người ta từ ngoài ngàn dặm. Nhưng ở trước mặt Loan Loan lại dường như biến thành người khác, hào sảng khí phách, nóng bỏng tà mị, lại dịu dàng thấu xương, làm mọi người lùi không được, cản không xong.

Loan Loan nhất thời đỏ mặt tía tai, không dám nhìn vào mắt chàng, đành phải nhìn quanh khắp nơi, liếc ngang liếc dọc: "Chúng ta đến đây làm gì?"

Trời còn chưa sáng đã lôi mình từ ổ chăn ra, cười ngửa mười mấy dặm, trèo lên đỉnh núi hiểm trở, chẳng lẽ chỉ để lên cao hóng gió?

Lâu Dự buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Loan Loan, dựng cổ áo lông lên cho cô bé, khẽ cười nói: "Đợi một lát em sẽ biết".

Một hồi sau, Lâu Dự ôm vai Loan Loan, đưa mắt nhìn về phía xa: "Mau nhìn kia, đến lúc rồi".

Loan Loan quay lên nhìn, thấy sắc đỏ phía chân trời đậm dần, vàng mặt trời đỏ rực chậm rãi nhô lên từ dưới chân trời giống như một nửa lòng đỏ trứng gà nhuộm đỏ nửa bầu trời, chiếu ra ánh vàng vạn trượng, rực rỡ hoa lệ, tươi sáng rạng ngời, cực kì hùng tráng.

Hơi thở của Loan Loan như tắc nghẽn trong lồng ngực, bị cảnh tượng đẹp không sao tả xiết này làm kinh sợ, ngơ ngác nhìn không chớp mắt, hồi lâu sau mới thở ra một hơi, dài giọng cảm thán: "Đẹp quá!"

Lâu Dự ôm Loan Loan, chỉ xuống tầng mây dưới chân núi: "Nhìn thấy không, chỗ đó chính là thành Thượng Kinh".

Tầng mây đã nhuộm thành màu vàng kim bị gió thổi dạt đi, tầm nhìn trở nên rộng rãi. Giữa vùng mây gió lượn lờ là một tòa thành lớn xanh xanh nguy nga hùng vĩ, có muôn vạn ngôi nhà, vô số phố ngang ngõ dọc, khí thế hào hùng xa hoa dưới ánh nắng ban mai.

Loan Loan chỉ cảm thấy bốn bề mênh mông, trời cao lồng lộng làm người ta tâm tình rộng rãi, buột miệng nói: "Nơi này đẹp thật. Em thích nơi này".

Thấy Loan Loan vui vẻ, Lâu Dự chớp thời cơ nói: "Loan Loan, lần này khai chiến, em ở lại vương phủ được không?"

Loan Loan sững sốt, nói không cần nghĩ ngợi: "Không được".

Lâu Dự chăm chú nhìn Loan Loan: "Loan Loan, chiến trường hung hiểm, anh không thể luôn ở bên cạnh em được. Em ở lại vương phủ, anh mới có thể yên tâm nghênh địch".

Loan Loan lắc đầu, giọng nói kiên quyết chưa từng có: "Em có thể đánh trận, có thể chăm sóc tốt chính mình. Em sẽ không làm anh phân tâm".

Câu trả lời trong dự liệu nhưng vẫn khiến Lâu Dự chán nản không biết làm sao.

Lâu Dự nói: "Loan Loan, nghe lời anh. Tia em trên trời đã đưa em đến bên anh, anh không thể để em xảy ra chuyện gì được".

Loan Loan nói cố chấp: "Em không ở lại. Em phải ở bên cạnh anh, bất kể sống hay chết đều phải ở bên anh, cho dù chết cũng dễ chịu hơn là ở lại vương phủ đau khổ ngóng trông mòn mỏi đợi chờ".

Một câu nói dường như vô ý lại để lộ ra quá nhiều lưu luyến và quan tâm. Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt Lâu Dự đột nhiên cháy rực, ngời sáng kinh người.

Hôm nay Loan Loan không dùng Khởi Hề cao. Gió núi vi vu, lông cáo mềm mại trắng như tuyết trên cổ áo nhẹ nhàng rung lên theo gió. Cổ áo dựng cao tôn lên làn da càng thêm mịn màng trắng trẻo, sáng bóng mơ hồ như ánh trăng, gương mặt thanh tú xinh đẹp còn hơn hoa mai mới nở trong bình.

Lâu Dự liếc nhìn Loan Loan, ánh mắt càng ngày càng dịu dàng, mang theo yêu thương quý mến khó diễn tả: "Loan Loan, đại chiến nổ ra, sống chết khó lường. Nếu lần này anh có thể sống sót trở về, anh sẽ đến trên Dị Thiên Nhai để cầu hôn với tia em".

Giống hệt như ăn bánh ngọt loại ngọt nhất của Thiên Bảo trai, ngọt thấm vào lòng. Loan Loan đỏ bừng mặt, đưa mắt nhìn Lâu Dự, trong mắt toàn là nét cười xảo quyệt: "Anh là thế tử Lăng Nam vương, sau này đánh thắng trận chính là đại tướng quân. Xem kịch thấy người như vậy đều phải lấy công chúa, anh nữ tử bỏ hay sao?"

Lâu Dự không biết nên khóc hay cười, khẽ cốc một cái lên đầu Loan Loan: "Không hiểu gì hết, xem được mấy vở kịch rồi mà đã khoe khoang? Công chúa nào cũng là em họ anh, anh lấy công chúa sao được?"

"Vây... các tiểu thư nhà vương công đại thần đều xinh đẹp tài hoa, vừa biết đánh đàn vừa hát hay múa giỏi, anh cũng bỏ được à?"

Lâu Dự nghe thấy lời này có mùi ghen tị, cô bé này không ngờ cũng đã biết ghen, nhất thời cao hứng hết sức, đầu mày khóc mắt không giấu được vui vẻ, cất tiếng cười dài: "Bỏ được, bỏ được. Chỉ cần có thể được ở bên em, cho dù là cỏi giáp treo ẩn thoái ẩn núi rừng cũng có ngại gì?"

"Anh không làm đại tướng quân nữa?" Loan Loan nghiêng đầu nhìn chàng.

"Trận này nếu có thể đánh thắng, ít nhất cũng sẽ có hai mươi năm thái bình. Anh còn cần binh quyền làm gì?" Lâu Dự nói sang sảng như chuông vàng trống ngọc: "Khi đó anh xong việc lui về, chúng ta sẽ thúc ngựa chèo thuyền, tự do tự tại đi khắp non sông tươi đẹp".

"Vâng". Mắt Loan Loan cong như trăng thượng huyền, hết sức vui mừng: "Người bắc cười ngựa, người nam đi thuyền. Chúng ta chơi chán ở đại mạc sẽ đến Giang Nam. Nghe nói nơi đó lá sen kín hồ, có củ ấu vừa ngọt vừa giòn và loại gà hoa thơm phức.

"Chỉ biết ăn thôi". Lâu Dự cười, gãi gãi mũi Loan Loan. Hai người nhìn nhau cười to.

Mặt trời mới mọc lên từ chân trời phía đông, ánh sáng vạn trượng chiếu xuống người Lâu Dự và Loan Loan, ngay cả mi mắt cũng như được phủ một lớp phấn vàng.

Danh lợi quyền thế vô số vương hầu khanh tướng có bị đánh sưng mặt cũng cả đời không chịu buông tay, đối với hai người lại như giày cũ bỏ đi không hề quyền luyến.

Lúc này hai người ôm nhau nói cười, tâm ý đã thông, sống chết có nhau, không bao giờ rời xa nhau nữa.

Tiếp theo họ sẽ cùng nhau hành quân ngàn dặm, xuất chinh biên tái. Sống hay chết, khai hoàn hay khóc thảm, hết thảy vẫn còn chưa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 4

Tháng ba, mùa xuân năm Vũ Định thứ sáu.

Tuyết đọng còn dày, băng đóng chưa tan, trải qua một mùa đông đóng băng, sông Thú buổi chiều hôm càng có vẻ nặng nề u ám.

Không trung âm u mịt mù, mây xám như chì dày đặc, dường như có thể đè xuống bất cứ lúc nào. Bờ đông sông Thú tối om yên tĩnh bỗng vang lên tiếng ngựa hí khe khẽ.

Một ngàn mã phu từ các quân doanh điều động ra, đứng yên lặng bên bờ sông Thú đóng băng, mỗi người trông coi mười con chiến mã.

Dưới sự quản lý của những mã phu kinh nghiệm phong phú này, cả vạn con chiến mã đứng yên lặng trên tuyết trắng băng trơn.

Đã đợi trọn nửa đêm, đám người ngựa này dường như không sợ giá lạnh, không biết khổ cực, chỉ kiên nhẫn chờ đợi như những bức tượng lò mờ trong bóng đêm. Chỉ nhờ tiếng thở phì phò và tiếng cào móng của những con ngựa mới có thể nhìn ra những bóng dáng này không phải là tượng đá.

Lần này bọn họ được điều gấp trong vòng ba ngày, mang theo những con chiến mã dũng mãnh nhất trong quân doanh đến chờ bên bờ sông Thú, mục đích là để chuẩn bị đối ngựa cho một cánh quân Lương ra khỏi quan ải tập kích.

Bầu trời u ám, phía chân trời tối tăm xuất hiện một vệt đen còn đậm màu hơn cả sắc trời.

Vệt đen từ phía đông ngày càng đến gần cùng với tiếng vó ngựa nặng nề. Khi đến gần mới thấy rõ đây là một đội kỵ binh hàng vạn người, mỗi một kỵ binh dường như đều đã bốn ba đường dài, mặt mày hốc hác, mắt đầy tơ máu, nhưng khuôn mặt vẫn kiên nghị, đập băng vỡ tuyết dày từ xa chạy tới, bốc hơi nóng ngùn ngụt như lửa.

Một lá cờ lớn nền đỏ chữ đen bay phấp phật trong gió, bên trên là một chữ Lâu giương nanh múa vuốt, bị gió bắc gào thét kéo căng, vẽ thành một vệt dài màu đỏ trước đội hình thiết kỵ.

Hàng vạn thiết kỵ đập băng đội tuyết gào thét lao tới, đã có thể thấy rõ khuôn mặt vị tướng đi đầu.

Đám mã phu kinh ngạc mở to mắt. Mấy người đi đầu tiên đều trẻ tuổi kinh người. Vị tướng dẫn đầu dường như chỉ khoảng hai mươi tuổi, mặc dù rất trẻ nhưng ánh mắt liếc qua lại không thua kém bất cứ lão tướng nào, sắc bén mạnh mẽ như mũi băng đâm thẳng vào lòng người.

Một vạn thiết kỵ từ Tây Lương xuất kích ban đêm tập kích đại doanh quân biên phòng nước Sóc, đây là một bí mật quân sự.

Lâu Dự từ Thượng Kinh thế sự xuất phát thẳng về hướng tây, lệnh điều động đã được đưa ra từ lâu, Hắc Vân kỳ các châu quận phủ điều động ra, cuộn cuộn không ngừng gia nhập đội ngũ. Như những dòng suối con sông nhập vào biển rộng, trăm người, ngàn người, cuối cùng hợp thành đội thiết kỵ vạn người vượt ngàn dặm tập kích quân địch.

Tập kích chú trọng tốc độ và hiệu suất, Lâu Dự không dùng phương thức thông thường, không cần thống nhất tập kết đại quân mà dùng cách tập hợp trên đường, ngựa không dừng vó, người không xuống yên, trên đường không ngừng đổi ngựa, chỉ mất vèn vèn ba ngày đã hình thành một đội ngũ vạn người từ Thượng Kinh chạy tới bờ sông Thú.

Bón ba như chán sống, nếu là đội ngũ khác thì đã gục ngã vì mệt từ lâu, may mà lần này kỳ binh điều động ra đều là tinh nhuệ của Hắc Vân kỳ, đã quen với lối ra bài không theo lẽ thường của chủ soái mình, chẳng những không có nửa câu oán hận mà còn cực kỳ phối hợp, triển khai một cuộc chạy đua với thời gian trên hoang mạc đầy cỏ dại và cát vàng này.

Tiếng vó ngựa ầm ầm chấn động mặt đất, đám chiến mã đang lảng lạng chờ đợi bên bờ sông cào móng bất an, có một chút rối loạn nho nhỏ.

"Yên tĩnh, yên tĩnh!" Người dẫn đầu đám mã phu cố gắng duy trì trật tự: "Trông coi ngựa của mình cho tốt".

Các mã phu nắm chặt dây cương. Dây cương kéo quá căng, siết vào da thịt thành từng vết hằn tím đen trên bàn tay xù xì nứt nẻ.

Đội kỵ binh chạy đến gần, cát đá bụi tuyết bị gót sắt hất tung tạo thành một đám bụi mờ hồ bao phủ đội hình như sương mù. Đám mã phu mặc dù đã từng trải chiến trường nhưng cũng chưa bao giờ thấy một đoàn kỵ binh lao nhanh như vậy, tất cả đều không nhìn được nheo mắt.

Chợt có một con chiến mã bị đá vụn bắn trúng mắt, bị đau hí dài đứng thẳng người lên, móng trước lại đá trúng con chiến mã đằng trước. Con chiến mã phía trước lập tức mất không chế, giây tuột dây cương ra khỏi tay mã phu rồi chạy như điên.

Cả vạn con chiến mã đang đứng chỉnh tề, cự li cách nhau rất hẹp. Con chiến mã phát điên này vừa xông tới đã làm rối loạn thế trận, rất nhiều chiến mã hoang mang lo sợ, giờ móng muốn chạy.

Đám mã phu thấy tình hình không tốt, nghiêng rãnh lớn tiếng hò hét, mạo hiểm bị móng ngựa đá trúng, cố gắng hết sức giữ chặt cương ngựa.

Cuối cùng có một con chiến mã lao ra khỏi đàn ngựa, lại chạy tới trước mặt đoàn thiết kỵ vạn người đó. Lộc cộc, lộc cộc... Thoáng cái đã chạy được vài trăm mét, chỉ chốc lát nữa sẽ lao vào đầu đội hình, dẫn đến thảm kịch người ngã ngựa đổ.

Chợt một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, một bóng người nhảy lên từ đội kỵ binh, tốc độ cực nhanh lao vút ngang trời tiến lên mấy trượng, mũi chân khẽ điểm lên lưng ngựa rồi nhẹ nhàng hạ xuống, ngồi vững vàng trên lưng con ngựa đang phát điên đó. Giữ chắc dây cương, khề đá bụng ngựa, không thấy người đó có động tác nào khác, con ngựa phát điên chạy loạn đó đã lập tức bình tĩnh lại.

Người đó kéo dây cương, quay đầu ngựa lại chạy cùng hướng với đội kỵ binh, lao tới phía trước đàn ngựa chờ bên bờ sông Thú. Ngựa dừng gấp đứng thẳng lên, kỵ sĩ trên ngựa phát ra một tiếng hú lạnh lạnh, âm thanh non nớt trong trẻo.

Kể cũng lạ, nghe thấy tiếng hú lạnh lạnh này, những con ngựa đang kinh hãi ra sức vùng vẫy trong tay mã phu lập tức như đứa con hư nhìn thấy mẹ, chợt dạ cúi đầu, ngoan ngoãn thu móng dừng chân, đứng yên tại chỗ.

Thuật khống chế ngựa kinh người như thế thật sự làm mọi người cảm thán không thôi.

Là những người nuôi ngựa chuyên nghiệp, đám mã phu đã gặp quá nhiều người có kỹ thuật cao, nhưng cưỡi ngựa giỏi lại không đồng nghĩa với huấn luyện ngựa giỏi. Kỵ sĩ này không những kỹ thuật cao siêu mà trình độ thuần ngựa cũng cực cao, đám mã phu không ai là không tròn mắt há mồm, mở rộng tầm mắt.

Đến lúc thấy rõ tướng mạo vị kỵ sĩ này, khuôn mặt non nớt, dáng người nhỏ nhắn, dù mình mặc trọng giáp nhưng rõ ràng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, một ngàn mã phu này lại thêm kinh ngạc đến rơi cằm.

Sau khi thuần phục đàn ngựa, Loan Loan không dừng lại mà hai chân kẹp bụng ngựa dẫn đầu chạy ra ngoài.

Sau một loạt diễn biến này, đội kỵ binh vạn người đã tới cách trăm mét, mũi sắt đen đê sát lông mày, ánh mắt Lâu Dự như tia chớp xé không trung, giờ tay lên xoay tròn trên cao ra hiệu.

Cùng với thủ thế của Lâu Dự, đội hình kỵ binh chợt thay đổi. Lấy Lâu Dự và các vị tướng lĩnh làm mũi nhọn, trận hình dần dần kéo dài, từ thế trận cánh nhọn chuyển thành thế trận trường xà uốn lượn. Mười người mười ngựa hợp một làm một đơn vị nhỏ, tất cả mọi người đều khề rướn người lên trên lưng ngựa, cơ bắp căng cứng, tốc độ hơi giảm, duy trì một tần suất đều nhịp lạ lùng chạy qua đàn chiến mã.

Đám mã phu hiểu ý, gần như đồng thời khỏi động, lại là một người mười ngựa, ngay ngắn trật tự ra roi thúc ngựa của mình nghênh đón.

Đúng lúc đội kỵ binh chạy xen qua đàn ngựa, Lâu Dự ra lệnh một tiếng: "Thay ngựa!"

Kỵ sĩ trên ngựa nghe lệnh hành động, tới tập tung người bay lên, người rời yên, chân rời bàn đạp, nhảy lên lưng những con chiến mã ăn uống no đủ, tinh lực dư thừa, dồn sức chờ đợi bên sông Thú đã lâu.

Mười người mười ngựa, sau khi hạ xuống yên không ngừng một khắc, lập tức phi nhanh về phía trước. Toàn bộ không quá thời gian mười giây, những

con chiến mã đã chạy rất lâu sức cùng lực kiệt tảo ra bên cạnh, tự nhiên sẽ có mã phu đến tiếp nhận.

Từng đội kỵ binh hoàn thành việc thay ngựa yên lặng mà trật tự, sau khi thay chiến mã mới không hề nghỉ ngơi mà lại tiếp tục lao đi.

Hành động đổi ngựa tức thì như vậy đã được thực hiện vô số lần trong quá trình bồn tập đường dài này. Động tác của các kỵ binh vô cùng thành thạo, nhanh chóng gọn gàng, không mất thời gian một giây nào, ngay cả bùn đất cũng không dính gót giày đã lướt qua như chớp, như Khoa Phụ đuổi mặt trời, lại như sao băng rơi rụng, chạy như điên về hướng tây, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Lâu Dự lần này quyết tâm đánh địch trở tay không kịp, vì vậy thứ quan trọng nhất là tốc độ, tốc độ!

Một vạn kỵ binh này đi ngang qua bụng Trung Nguyên, lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai vòng qua sông Thú, từ thượng du lao xuống đánh thẳng vào đại doanh quân biên phòng nước Sóc.

Vũ Hòa Liệt mặc dù đã nhận được tin tức đại quân nước Lương xuất phát, đại chiến đã bắt đầu, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ đối phương lại tới nhanh như vậy, tàn nhẫn như vậy!

Rõ ràng ba ngày trước Lâu Dự còn thế sư trong thành Thượng Kinh, ai có thể ngờ được ba ngày sau chàng đã mang hàng vạn thiết kỵ như thần binh từ trên trời hạ xuống, đột nhiên xuất hiện bên bờ sông Thú.

Không... không thể như vậy được! Đây hoàn toàn không phải tốc độ của con người, vậy mà Lâu Dự lại làm được.

Vũ Hòa Liệt nhìn đội kỵ binh đen tuyền như mây đen đè xuống đầu gào thét lao tới trước mặt, khỏe mắt gần như rách toạc.

Đến tận lúc chết, hắn vẫn không làm sao hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 5

Đánh địch bất ngờ, đánh đâu thắng đó.

Đây là một cuộc hành quân thần tốc liều mạng sống chết. Trên đường đi trừ thời gian ngủ nghỉ ngắn ngủi, ngay cả việc ăn uống cũng được giải quyết trên lưng ngựa.

Ngàn dặm xa xăm dường như chỉ thoáng chốc là đến.

Lâu Dự đầy mặt gió sương, râu ria tua tủa, mắt lại sáng như sao, nhìn chăm chăm đại doanh quân Sóc san sát mệnh mông đen kịt cách đó không xa.

Bàn tay vẩy mạnh, đội kỵ binh đột nhiên thay đổi trận hình, chuyển sang thế trận chim nhận giương cánh, tăng tốc lao tới.

Khi thế vạn ngựa phi nhanh là cực kì kinh người. Chiến mã nhảy lên hạ xuống, gót sắt đập xuống mặt đất phát ra tiếng động nặng nề như búa tạ đập vào ngực làm mọi người tức ngực, đau đến mức không thể hô hấp được.

Khói lửa báo động chợt sáng lên trong đại doanh quân Sóc. Binh lính gác đêm phát ra tiếng hò hét như xé rách tim gan: "Có địch tập kích... Có địch tập kích..."

Vô số binh lính và sĩ quan bừng tỉnh từ giấc ngủ say, cuống cuồng tìm binh khí và quần áo. Có tên động tác nhanh, dắt vội vật áo, cầm trường đao chạy ra khỏi lều đi tìm chiến mã chuẩn bị đón địch.

Vũ Hòa Liệt đột nhiên ngồi dậy, hùng hổ đẩy mỷ thiếp trong lòng xuống đất, mặc bừa một bộ quần áo, tóc tai bù xù, áo mũ xộc xệch lao ra bên ngoài.

Màu trắng bạc rõ dần phía chân trời. Trên hoang mạc xa xa xuất hiện một vệt đen nặng nề rất dài, chia cắt trời cao và đại mạc thành hai nửa rất không hài hòa. Vệt đen lao tới như bão táp, quét ngang hết thấy, thế không thể đỡ.

Trong nắng sớm sương mù, giá lạnh hà hơi thành sương trắng, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, càng ngày càng nặng nề, mạnh mẽ đập tan sự yên tĩnh lạnh lùng.

Hắc Vân kỵ!

Thấy rõ trang phục của đội kỵ binh vạn người này cùng với chữ Lâu trên lá quân kì đón gió phấp phới trước chiến đội, con người Vũ Hòa Liệt suýt nữa rơi xuống đất.

Đội kỵ binh hàng vạn người, chẳng lẽ Lâu Dự lại mang hết quân ở thành Lương Châu đi?

Không thể thế được, bởi vì dù có tính hết toàn bộ lính mới và thương binh trong thành Lương Châu cũng không quá một vạn người. Nhưng đội kỵ binh trước mắt sát khí凛冽, kỹ thuật cao siêu, biến trận thành thạo lão luyện, hiển nhiên là tinh binh từng trải trận mạc. Nhiều Hắc Vân thiết kỵ huấn luyện kỹ càng như vậy rốt cuộc là từ đâu mọc ra?

Vũ Hòa Liệt giận dữ kêu rên, nhìn đội thiết kỵ màu đen càng ngày càng gần, trong mắt toàn là tuyệt vọng.

Lâu Dự không phải người, hắn là sát tinh trời cao phái xuống diệt ta!

"Lên ngựa, lên ngựa, mau lên ngựa!"

Quân Sóc phản ứng không thể nói là không nhanh, đám mã phu lập tức thả chiến mã ra, đám đô úy và hiệu úy thúc giục các quân sĩ mũ giáp xộc ịch lên ngựa nghênh địch. Toán quân Sóc tốc độ nhanh nhất đã cướp được ngựa xong ra.

Có điều Hắc Vân kỵ tới thật sự quá nhanh, chiến mã của bọn họ như lướt đi trong gió, mang theo gió lạnh tuyết bay giá buốt thấu xương và cả sát khí nặng nề như núi, chỉ trong nháy mắt đã lao tới phụ cận.

Khoảng cách quá gần. Loạt quân Sóc đầu tiên lao ra còn không có cả khoảng cách tối thiểu để thúc ngựa tăng tốc. Kỵ binh không lấy được tốc độ chính là thuyền nan giữa con biển giận, Hắc Vân kỵ xung phong như cuồng phong sóng lớn, thế như chẻ tre, kỵ binh quân Sóc không chịu được một đòn, trong nháy mắt đã bị nuốt gọn.

Tốc độ của Hắc Vân kỵ không hề giảm xuống. Bên này vung đao giải quyết toán quân Sóc xong tới, bên kia vó ngựa tiên phong đã đập tung mái lều đầu tiên của quân Sóc.

Quân Sóc chưa tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu không hề khác những con dê béo trong mắt Lâu Dự, chỉ có điều da thịt hơi dày một chút.

Thấy đối phương còn đang hỗn loạn tìm chiến mã cố gắng phản kháng, khoe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, giơ tay vẫy đao, hét lớn: "Bắn tên!"

Các quân sĩ tên nỏ doanh đưa tay lấy cung nỏ trên lưng, đồng loạt đặt trọng tiễn. Chỉ sau thời gian một hơi thở, trọng tiễn đen huyền đã như mưa đá, san sát đổ ập xuống doanh trại quân Sóc.

Mùi tên sắt đâm thủng ngực, máu tươi điên cuồng phun ra.

Quân Sóc đang liều mạng xông về phía trước trong nháy mắt biến thành những con nhím, ngã xuống từng mảng, trong doanh trại toàn là tiếng gào khóc thảm thiết.

Chiến mã vẫn tiếp tục lao nhanh. Hắc Vân kỵ lấy tốc độ làm vũ khí, lưỡi đao vung lên sáng như tuyết. Hàng vạn thiết kỵ xông vào đại doanh, đập tung lều trại, chiến đao như tia chớp nhuộm máu quét ngang hơn nửa doanh trại, thế công sét đánh không kịp bưng tai, cuộn cuộn như gió thu thổi lá rụng.

Để sống sót, chó cùng đường cũng phải dứt gấu. Quân Sóc bị ép quá mức lũ lượt cầm đao nhặt cung dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Sau đợt xung phong điên cuồng của Hắc Vân kỵ, song phương rơi vào giai đoạn giằng co.

Loan Loan vốn vẫn đi theo bên cạnh Lâu Dự làm mũi nhọn xung phong, nhưng sau khi đánh vào doanh trại quân Sóc lại bị loạn quân tách ra.

Đưa mắt nhìn quanh, chỗ nào cũng là từng cặp chém giết. Quân sĩ hai bên giết đỏ cả mắt, Loan Loan không tìm được Lâu Dự, lập tức một mình vung trường đao, dựa vào thuật cưỡi ngựa tuyệt đỉnh mà giết địch.

Đang lao vào sâu trong đại doanh, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét cực kỳ quen thuộc. Loan Loan nheo mắt, ghì chặt cương ngựa, quay đầu nhìn lại.

Triệu Vô Cực lao cực nhanh, đáng tiếc vừa lao vào giữa đại doanh địch thì ngựa bị chém đứt chân. Hắn ngã xuống ngựa, rơi vào vòng vây của quân Sóc.

Trên vai bị chém một đao, máu tươi phun ướt áo hết sức thâm. May mà hắn dùng nhẫn, cầm trường kích như que còi lò quét vòng quanh người. Bốn năm tên quân Sóc vây quanh nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Hai bên đang giằng co, một con ngựa kinh hoàng lao ngang tới, chạy thẳng về phía hắn. Để tránh gót sắt chiến mã, Triệu Vô Cực đành phải nghiêng người né tránh. Ba bốn thanh đao chém tới bị hắn dùng trường kích chặn lại. Lực chém chưa hết, lưỡi đao trượt trên thân kích tóe lửa. Cuối cùng một thanh đao lại tìm được khoảng trống chém thẳng xuống đầu hắn.

Muốn tránh cũng không được, Triệu Vô Cực than thầm một tiếng trong lòng: "Thôi xong đời rồi!" Sau đó nhắm mắt chờ chết.

Lại nghe thấy một tiếng xé gió vang lên, liền sau là một tiếng kêu đau đớn.

Thanh trường đao chém thẳng xuống đầu Triệu Vô Cực không chém xuống được nữa. Tên quân Sóc cầm đao bị một thanh trường đao từ xa bay tới đâm xuyên qua ngực, về mặt giận dữ không cam lòng hiện rõ trên mặt, thân hình đã chấn nản ngã xuống.

Triệu Vô Cực điên cuồng hét lên một tiếng, ra sức hất trường kích lên, đánh bay những thanh đao đang đề trên thân kích ra ngoài. Trường kích lập tức như rần ra khỏi hang, đâm thành mấy lỗ thủng trên người đám quân Sóc.

Đi một vòng bên bờ sông chết trở về, Triệu Vô Cực toàn thân mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Loan Loan ngồi tay không trên lưng ngựa, nhếch miệng cười với hắn.

Triệu Vô Cực cảm kích trong lòng, cũng định cười đáp lễ, nhưng khoe miệng còn chưa kịp cong lên đã nhìn thấy một kỵ binh nước Sóc từ phía sau Loan Loan xông tới, trường đao trong tay bổ về phía đỉnh đầu Loan Loan.

"Loan Loan cẩn thận!" Triệu Vô Cực cả kinh kêu to, lông mày dựng đứng.

Loan Loan nghe thấy tiếng gió rít phía sau, nhưng đao của cô bé đang cắm trên ngực tên quân Sóc đó, lúc này tay không tác sát, không thể nào đón đỡ. Trong tình thế cấp bách, Loan Loan chỉ còn cách cúi người lăn từ trên ngựa xuống đất, liên tục lăn mấy vòng rồi mới dừng lại.

Thanh trường đao đó không hề dừng lại mà vẫn theo sát không rời như rắn độc, liên tục chém xuống vị trí Loan Loan dưới đất.

Trong loạn quân, chiến mã chạy khắp nơi, người ở dưới đất bất cứ lúc nào cũng có thể bị vó ngựa đá trúng đạp chết. Loan Loan ý vào khinh công hơn người, gắng gượng xô dịch trốn tránh dưới vó ngựa, trong màn đao, nghiêng ngửa không ngừng.

Thấy Loan Loan gặp nguy, Triệu Vô Cực bất chấp mình cũng không có ngựa, vội vàng giơ trường kích xông lên, định liều mạng đâm chết gã kỵ binh vẫn theo sát Loan Loan như rắn độc.

Lại nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập lao tới, hắn quay đầu nhìn lại, Truy Phong bốn vó tung bay như một vệt đen lao thẳng về phía Loan Loan.

Thanh đao Yêu Nguyệt của Lâu Dữ như có sát thần nhập hồn, gặp quý giết quý, gặp ma chém ma, không gì cản nổi, trên đường liên tục chém ngã mấy tên quân Sóc. Hai mắt Lâu Dữ lại vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng người chặt vật tránh né trong ánh đao bao phủ đó.

"Cân ta là chết!" Ngọn lửa màu đen bùng lên hùng hực trong mắt Lâu Dữ, người ngựa như tên rời dây cung, đằng đằng sát khí, sắc bén không gì đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 6

Khoảng cách còn vài chục trượng, ở giữa hỗn chiến lộn xộn, trở ngại nặng nề. Lâu Dữ lại không khác gì vào chỗ không người, như tách đôi cuồng phong sóng dữ, chỉ trong chớp lát đã lao tới phía sau kỵ sĩ quân Sóc đó.

Không nói một lời, cực kì bá đạo vùng đao chém xuống. Kỵ sĩ quân Sóc đó đang mãi đuổi giết Loan Loan như bọ ngựa bắt ve sầu, ai ngờ lại có chim sẻ đằng sau.

Một đao của Lâu Dữ chém xuống, đầu kỵ sĩ quân Sóc bay lên, máu phun như suối. Thân hình không đầu còn nắm chặt đao, chiến mã lắc lư, rơi huych xuống đất làm đất cát bắn lên tung tóe.

Một đao đắc thủ, Lâu Dữ không ngừng một giây, thúc ngựa phi nhanh về phía trước. Khi chạy qua bên cạnh Loan Loan, Lâu Dữ cúi xuống đưa tay ôm ngang người Loan Loan kéo lên ngựa rồi ôm chặt trước người...

Lâu Dữ và Loan Loan ngồi trên lưng ngựa, chạy qua chiến trường khói lửa, tay cụt chân gãy khắp nơi. Đại chiến gần như đã kết thúc, Hắc Vân thiết kỵ như gió cuốn lá rụng, cuốn sạch đại doanh quân biên phòng nước Sóc. Chỉ trả cái giá nhỏ nhất, bị thương hơn trăm người, mất trăm con ngựa, gần như đã diệt gọn một vạn quân biên phòng nước Sóc.

Sách sử ghi lại, năm Vũ Định thứ sáu, thế tử Lăng Nam vương Lâu Dữ dẫn hơn vạn thiết kỵ bốn tập ngàn dặm, như thần binh trời giáng tập kích đại doanh quân biên phòng nước Sóc, tiêu diệt hai nghìn sáu trăm quân địch, bắt ba ngàn tù binh, bắt sống thống soái biên phòng nước Sóc Vũ Hòa Liệt, xóa sổ quân biên phòng nước Sóc. Sau đó tiến mạnh vào lãnh thổ nước Sóc, lần lượt chiếm lĩnh sáu thành Kính Bắc, Long Giang, Ô Lượng, Di Trì, Thanh Hóa, Phong Tây, thế như chẻ tre, uy không thể đỡ.

Đế đô nước Sóc, trong tòa cung điện màu xanh đen.

Ân Minh nhìn tấu chương khẩn cấp từ tiền tuyến, sững sờ một thời gian đủ uống hết chén trà. Nội dung tấu chương rất đơn giản. Thành Vĩnh Đăng báo nguy, thành Hoàn Cổ báo nguy. Phủ doãn Vĩnh Đăng Hạ Chu, Chấn Hồ tướng quân Lâm Dã từ trận tuyến quốc.

Ân Minh vân vân mi tâm nhú chặt, dùng sức hơi mạnh, để lại một vết đỏ hiện rõ trên mi tâm.

Khí thế của Lâu Dự quá mức mạnh mẽ, chỉ trong thời gian nửa tháng đã đánh hạ sáu thành mười lăm huyện. Xu thế hưng mãnh này làm Ân Minh sao có thể không lo lắng, nôn nóng và cáu kỉnh?

"Đại Sóc vẫn xưng lập quốc trăm năm, nhân tài đông đúc. Nhưng giờ đây đại chiến nổ ra, đưa mắt trong triều, không ngờ lại không có một đại tướng nào có thể lĩnh ấn soái chống lại Lâu Dự". Ân Minh ném tấu chương xuống bàn, cảm hận: "Trần Quốc đại tướng quân Trần Tư Viễn cáo ốm, Chinh Tây đại tướng quân Hoắc Quân Hùng cáo lão, Trần Quan tiết độ sứ Thương Bằng dứt khoát rút cổ trong nhà dưỡng thương không ra. Nguy cấp của đất nước, không ngờ bọn chúng lại coi như không thấy, dùng phương pháp này để bức bách Trẫm, đúng là đáng chết!"

Nói cho cùng vẫn là Đại Lương khởi binh quá mức đột nhiên bất ngờ.

Năm nay tân đế Ân Minh nắm quyền, áy danh nghĩa cầu thân để thăm dò. Vốn cho rằng Đại Lương sẽ quỳ gối thần phục giống như những năm trước, giao nộp vàng bạc lụa là suu cao thuế nặng theo thông lệ những năm trước. Bất luận chênh lệch sức mạnh hay phân tích những biểu hiện của Vũ Định đế mấy năm nay, nước Lương dường như đều không có ý nghĩ và lòng tin nhất quyết sống chết với nước Sóc.

Ân Minh dùng thủ đoạn nhor nhóp lên ngôi nắm quyền, sự bất bình và bất mãn trong triều như dòng nước xiết dưới mặt băng, bề ngoài xem như bình yên phẳng lặng, kì thực lại cuộn trào mãnh liệt, sợ ý một chút sẽ phá băng tràn lên nhấn chìm nuốt gọn hẳn. Đặc biệt là mấy trọng thần, lão thần hết mực trung thành với tiền đế và vẫn nghi ngờ về cái chết của tiền đế càng luôn bằng mặt mà không bằng lòng.

Từ khi lên ngôi tới nay, mặc dù hắn đã dùng thủ đoạn sấm sét quét sạch trong ngoài triều, nhổ tận gốc một số triều thần có lòng phản nghịch, nhưng mấy đại tướng lão thần khó khăn nhất đó lại không động được, cũng không dám tự ý động đến.

Vốn hắn tính toán rất đẹp. Nếu năm nay Đại Lương vẫn thần phục, Đại Sóc vừa thu được vàng bạc của nước Lương để bổ sung quốc khố, vừa có thể khiến hắn có thời gian hòa hoãn để giải quyết những bề tôi không nghe lời đó.

Không nghĩ tới lần này Vũ Định đế lại có quyết tâm và can đảm như vậy, không nói một lời đã chém sứ giả, điều đại quân khai chiến.

Đây không giống tính cách và tác phong luôn luôn ôn hòa cầu tiến của Vũ Định đế.

Thái độ của nước Lương làm cho Ân Minh rất rối rắm và khó nghĩ. Đến tận mười ngày sau, thám tử của Ứng Đình ẩn nấp tại nước Lương chuyển về nước nội dung tranh cãi trên triều đình Đại Lương về chuyện chiến hay không chiến, Ân Minh mới hiểu những lời nói của phe chủ chiến do Lâu Dự dẫn đầu đã đâm chính xác trúng bộ phận mềm yếu nhất trong lòng Vũ Định đế.

Nếu cho ta thời gian một năm nữa, những lão câu này há còn có thể cựa gãi lên mặt, coi thường quân uy? Đến khi đó ta sẽ có thể toàn lực chuẩn bị tác chiến, diệt nước Lương giành thiên hạ là chuyện trong tầm tay, đâu đến nỗi giật gấu vá vai, tiền thoái lưỡng nan, làm hoàng đế mà phải hèn nhát khổ cực như bây giờ?

Ân Minh càng nghĩ càng giận dữ, một quyền nặng nề đập mạnh xuống mặt bàn rồng màu đen bằng gỗ đàn hương, chấn động vờ đôi chén trà Bích Loa Xuân vừa pha đặt trên bàn.

Nước trà nóng bỏng dọc theo mặt bàn chảy xuống long bào, cung nữ thái giám bên cạnh toàn bộ đều sợ hãi kinh hoàng thất sắc.

Lưu Hoài Ân thờ dãi không tiếng động: "Còn ngăn ra đây làm gì? Không mau dọn dẹp sạch sẽ, pha cho hoàng thượng một chén trà tuyết mai thanh tâm trừ hỏa khác?"

Tên thái giám như bưng bình mọng, hết sức thận trọng đi tới lau bàn. Cung nữ pha trà nom nóp lo sợ bung lên một chén trà tuyết mai, hương thơm thoang thoảng, độ nóng vừa phải.

Ân Minh nhắm mắt không nói, một lúc lâu mới thở dài: "Hoài Ân, Trẫm rất mệt".

Lưu Hoài Ân dâng trà tuyết mai lên, cúi đầu buông mắt: "Nếu cho bề hạ thời gian một năm nữa, nước Lương sẽ không phải nước Lương mà là một châu quận của Đại Sóc ta. Lâu Dự sớm đã dùng trực giác như dã thú ngửi được nguy hiểm sắp xuất hiện, cho nên lần này hắn không tiếc hết thảy, nhất định phải thuyết phục Vũ Định đế khai chiến, đây cũng là chuyện trong dự liệu".

Ân Minh nhận lấy chén trà, uống một ngụm vô vị, cười lạnh: "Người cũng đã đọc những lời hắn nói trên triều đình, chắc hẳn sớm đã đoán được đế tâm, tính toán kĩ những lời lẽ này, câu nào cũng không rời từ huyệt của Vũ Định đế. Người này không chỉ đoán trúng tâm tư của ta mà cũng nắm chính xác tâm tư hoàng đế của bọn chúng, thật sự quá mức lợi hại".

Lưu Hoài Ân cúi đầu nói nhỏ: "Bình gia tác chiến, binh khí giáp trụ và sức chiến đấu của quân sĩ dĩ nhiên là quan trọng, nhưng bản lãnh nghiền ngẫm lòng người, liệu rõ chiến cơ của tướng lĩnh mới là điểm nẫu chốt quyết định sống chết. Mà nghiền ngẫm lòng người, nắm chắc chiến cơ dường như là bản năng của người này, đó là còn chưa nói đến hắn có võ công cao cường, năng chinh thiện chiến, quả thật cực kì khó khăn".

Ân Minh đặt lại chén trà xuống bàn, liếc nhìn Lưu Hoài Ân: "Hoài Ân, ngươi muốn nói gì?"

Nếp nhăn bên khóe miệng Lưu Hoài Ân sâu dần, lộ ra một vẻ tàn khốc: "Tật ngoài da nếu không trị tận gốc sẽ dần nhiễm vào máu. Ý của thần là..."

Từng chữ từng câu của hắn vẫn lạnh nhạt trước sau như một, nhưng lại mang sát ý âm thầm: "Muốn có thiên hạ, phải trừ Lâu Dự trước".

Ân Minh cười khổ: "Cái này đương nhiên Trẫm hiểu. Nhưng muốn giết một người không phải chuyện dễ dàng như vậy".

Lưu Hoài Ân xòe một bàn tay già nua như cây khô ra rồi chậm rãi siết lại: "Cần mưu động can qua trong nước họ. Nỗi lo của Lưu Dự không ở ngoài biên giới mà là ở trong triều".

Ân Minh nghiền ngẫm câu này kỹ càng, ánh mắt càng ngày càng sáng: "Không sai! Muốn giết Lưu Dự đâu cần chúng ta phải tự mình động thủ? Bên trong nước Lương đương nhiên có rất nhiều người muốn hấn chết".

Không tự ra tay mà trừ được đối thủ khó nhằn, đó mới là thượng sách.

Ân Minh mừng rỡ trong lòng, nhìn về phía người mình tín nhiệm nhất: "Hoài Ân, người có biện pháp nào không?"

Lưu Hoài Ân khom người gật đầu, giọng nói lạnh lẽo vô tình: "Thần có".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 7

Mùa xuân năm Vũ Định thứ sáu, tuyết động tan, sắc xanh chưa thịnh.

Lưu Dự đích thân dẫn hơn mười ngàn Hắc Vân thiết kỵ vượt sông Thù, diệt quân biên phòng, công thành chiếm đất, tiến thẳng hướng đông, chẳng mấy chốc

đã đánh tới dưới chân núi Đen.

Vượt núi Đen đi về phía đông, qua năm thành trì nữa là đến đế đô nước Sóc.

Quân kì nhà họ Lưu pháp phối như một mũi tên độc bắn thẳng đến trái tim nước Sóc.

Trong ngoài triều đình nước Lương đều phản chấn, Vũ Định để ban liền ba thánh chỉ khen thưởng thế tử Lăng Nam vương anh dũng thiện chiến.

Nhưng khi đánh tới chân núi Đen, Lưu Dự lại thay đổi thế tấn công điên cuồng, chuyển sang tiến chậm.

Không thể tiến về phía trước nữa. Chẳng có giới thảo lược chinh chiến hơn nữa cũng chỉ có một đội quân này. Khi lương thảo không có cung ứng, viện binh không đến, nếu vẫn một lòng cầu thắng thì nhất định sẽ rơi vào vòng vây trùng trùng của quân địch, trở thành một cánh quân đơn độc không có chỗ dựa dẫm.

Mặc dù vẫn đang đánh thắng trận nhưng Lưu Dự không hề bị thắng lợi làm cho choáng váng đầu óc. Nếu chẳng thật sự cho rằng nước Sóc dễ diệt như vậy, đâu Ân Minh dễ chém như vậy thì cũng không khác nào một kẻ ngớ ngẩn.

Dưới sự chỉ huy của Lưu Dự, đội Hắc Vân thiết kỵ này không tiến mà lùi, chỉ trong một đêm đã nhanh chóng rút về sông Thù, trên đường còn tiện thể nuốt mất mấy đội quân Sóc tại các châu quận đi qua.

Sáng sớm hôm sau Hắc Vân kỵ không tiến lên nữa mà cấp tốc rút lui ngoài dự đoán của mọi người, chủ lực quân Sóc đã điên cuồng phản công, mười vạn đại quân chạy tới, bao vây thành Phong Tây nhỏ nhỏ chật như nêm cối. Mà Lưu Dự và Hắc Vân kỵ lại vừa khéo chạy thoát qua khe hở cuối cùng trước khi mười vạn đại quân khép kín vòng vây.

Khi đánh hung dữ như mãnh hổ, lúc rút trơn trượt hơn cá chạch, hành quân dứt khoát, thái độ kiên quyết, tốc độ nhanh chóng không hề thua kém khi bồn tập ngàn dặm làm thống soái quân Sóc tức giận đến mức liên tiếp ới máu ba lần.

Đến lúc Lưu Dự lui về sông Thù, đại quân hàng chục vạn do thái tử lãnh binh mới chạy tới nơi, hạ trại trong thành Kính Bắc bên sông Thù.

Trong nửa tháng ngắn ngủi, Lưu Dự dẫn theo một đám trai tráng gan dạ dũng mãnh không sợ chết, đối thì ăn gạo rang ngay trên lưng ngựa, khát thì bốc tuyết động ven đường, cuộn cuộn như gió, đặng đặng sát khí chạy qua gần nửa lãnh thổ giang sơn nước Sóc, mông gần như không rời yên ngựa, mắt không khép lại quá nửa đêm.

Lúc này một đám kỵ binh Hắc Vân kỵ toàn bộ đều râu ria tua tủa, hai mắt đỏ ngầu, quần áo rách nát, mặt đầy sương gió.

Đây đâu phải Hắc Vân thiết kỵ đánh đâu thắng đó? Đây quả thực chính là đám Cái Bang của Đại Lương.

Ánh mắt thái tử ngờ ngạc nhiên đưa qua đưa lại giữa đám người đen thui, không làm sao tìm được Lưu Dự, đành phải lớn tiếng hỏi: "Lưu Dự, thế tử Lăng Nam vương Lưu Dự ở đâu?"

Trong đội kỵ binh có người đáp: "Thần ở đây".

Giọng nói khàn khàn sắp mất tiếng.

Thái tử nghe tiếng nhìn lại, giật mình kinh hãi: "Người... người làm sao bỗng như vậy?"

Trên mặt Lâu Dự bám một lớp dày đen sì sì không biết là máu hay là bụi đất, không nhìn thấy màu da vốn có, râu ria lởm chởm, tóc dài rối bù, đâu còn một chút phong thái "tay cầm thương bạc, rạp trên tuần mã" mà cuời trên lưng Truy Phong chính là một cặp chủ tớ đen sì, quá khác biệt tương tượng của thái tử.

Lâu Dự lau mặt thờ ơ như không, nhảy xuống ngựa, quỳ một gối xuống thi lễ: "Thần ra mắt thái tử".

Gần vạn tướng sĩ Hắc Vân kỵ cũng xoay người xuống ngựa, động tác chỉnh tề, gót giày nện đất chấn động lớp băng chưa tan hết trên sông Thù lũ lướt vỡ vụn, đồng thanh hô to: "Ra mắt thái tử!"

Vạn người cùng gào lên chấn động, thái tử tim đập thình thịch, hai tay run lên.

Thái tử cố gắng đè nén khí huyết không yên, giữ vẻ mặt ung dung bình thản, ngồi trên lưng ngựa, nặn ra một nụ cười hòa ái dễ gần, hai tay khẽ nâng: "Miễn lễ miễn lễ, các tướng sĩ vất vả rồi, mau mau đứng lên!"

Không ngờ tướng sĩ Hắc Vân kỵ vẫn quỳ một gối dưới đất không hề nhúc nhích.

Thái tử không rõ nguyên do, hai tay vẫn giữ yên trên không, mắt nhìn kỵ binh Hắc Vân kỵ quỳ đông nghịt dưới đất, vẻ mặt hơi lúng túng.

Lâu Dự đứng lên, ôm quyền nói: "Cảm ơn thái tử!"

Đến lúc này gần vạn Hắc Vân thiết kỵ mới đồng loạt đứng lên, mũ giáp va chạm, đồng loạt ôm quyền hô to: "Cảm ơn thái tử!"

Vẫn thường nghe Lâu Dự trị quân nghiêm cẩn, nhưng không ngờ hẳn lại có uy danh trong quân như vậy.

Đáy mắt thái tử thoáng hiện lên một bóng tối không dễ phát hiện, vẻ mặt lại không hề thay đổi, cười nói hết sức thân thiết: "Hắc Vân kỵ lần này đại thắng lập được công đầu, bản thái tử rất vui vẻ. Thế tử và các tướng quân đều vất vả rồi, mau mau tắm rửa nghỉ ngơi đi thôi".

Lâu Dự tạ ơn thái tử, lệnh cho Hắc Vân kỵ về doanh. Đội ngũ gần vạn người này như một dòng suối nhỏ ào ạt chảy vào biển cả, quay về doanh trại của từng người.

Lâu Dự không tháo mũ giáp, lại đến gặp các tướng lĩnh cao cấp Công Tôn Minh, Vương Ký, Tống Bách Lý, dặn dò sơ qua về tình hình chiến đấu và tình hình

quân ta rồi mới về doanh trường của mình.

Chàng thân là phó thống soái đại quân nên đương nhiên có doanh trường độc lập. Trước đó chàng đã sai người dẫn Loan Loan đến doanh trường của mình,

lúc này hắt rèm đi vào, lập tức nhìn thấy Loan Loan ngồi ngơ ngác trên tấm da hổ.

Lâu Dự không nhịn được cười, đi tới giúp Loan Loan tháo mũ sắt, vuốt mái tóc cô bé: "Cô bé ngốc nghếch lại đang nghĩ gì mà ngẩn ra thế?"

Loan Loan cúi đầu nhìn xuống người mình, ngập ngừng đau khổ, âm thanh lí nhí gần như không thể nghe thấy: "Em... muốn tắm".

Trước kia còn có thể lén chạy đến Di Thiên Nhai tắm, bây giờ thì làm thế nào? Trên người vừa dính vừa hôi, đen sì sì, bẩn đến mức chính mình cũng không thể chịu nổi. Nhưng bên ngoài có cả mấy trăm ngàn đàn ông, làm gì có nơi nào để trốn đi tắm? Chẳng lẽ trời rét thế này lại phải xuống sông Thù tắm?

Nghe thấy chữ "tắm", tay Lâu Dự khẽ run lên, lập tức bình tĩnh đặt mũ sắt xuống bên cạnh, động tác cực kì tự nhiên ôm Loan Loan vào trong lòng, trêu chọc: "Nhân tiện anh cũng cần tắm, để khỏi phiền phức, hay là chúng ta tắm chung?"

Lại thế rồi! Gã này và vị Lâu tướng quân uy nghiêm quyết đoán trước vạn quân vừa rồi thật sự là cùng một người sao?

Hai người đều chưa bỏ áo giáp, lúc này ôm nhau như vậy, giáp sắt phát ra tiếng va đập lạnh lạnh như tiếng chuông, rung động tận đáy lòng.

Loan Loan thẹn quá hóa giận, hung ác giẫm mạnh lên mu bàn chân Lâu Dự, giận dữ: "Anh... anh mà còn trêu em nữa, em... em sẽ... em sẽ..."

Nhất thời không nghĩ ra mình có thể làm gì Lâu Dự, Loan Loan nghẹn lời, lại giẫm mạnh một cái nữa.

Hai người chung sống đã lâu, Loan Loan ngày càng thoải mái tự nhiên trước mặt Lâu Dự, vẻ ngây thơ thiếu nữ lộ ra rõ ràng.

Lâu Dự rất thích nhìn dáng vẻ vừa sốt ruột vừa tức giận, mím môi đỏ mặt của Loan Loan, cảm thấy hết sức thú vị.

Chàng khỏe mạnh rắn rỏi, bị giẫm vài cái như vậy cũng không khác gì gãi ngứa, không hề có cảm giác đau. Thấy Loan Loan tức giận xấu hổ đến đỏ cả tai, chàng mới buông cô bé ra, cười nói: "Anh đã sắp xếp rồi. Lát nữa sẽ có người mang nước nóng và đồ dùng tắm rửa tới. Anh đã điều năm mươi người canh gác ngoài cửa, em cứ yên tâm mà tắm trong lều, bảo đảm ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được".

Loan Loan nghe vậy hơi yên tâm, lại xấu hổ lòng bàn chân cũng nóng lên, nhỏ giọng nói: "Thế anh... đi đâu... tắm?" Chữ "tắm" cuối cùng vo ve như muỗi.

Lâu Dự nói, đầu mày khỏe mắt toàn là nét cười, học đúng điển xuất của đám công tử hào hoa trong thành Thượng Kinh, làm bộ chuẩn bị cời giáp trụ: "Thì ra Loan Loan quả thật không nở rồi Lâu Dự ca ca, vậy thì tắm chung nhé!"

Loan Loan ngẹn thở, nghĩ bụng dù thế nào cũng đánh không lại, đưa mắt nhìn quanh, dùng mũi chân hất một ống tên rồng bằng sắt dưới đất lên, tung người đá bay về phía Lâu Dự: "Không được, anh... anh... anh mau đi ra ngoài!"

Lâu Dự vung tay bắt được "ám khí" xé gió bay đến đó, cao giọng cười lớn: "Được được được, anh ra ngoài, anh đi tìm Dung Hàm".

Nhìn cười đi ra khỏi doanh trướng, nhớ lại vẻ mặt của Loan Loan vừa rồi, Lâu Dự lại không nhịn được thoải mái cười thành tiếng, tiếng cười vang vọng hồi lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 8

Trước khi đại quân xuất chinh, Dung Hàm đã đến phủ Lăng Nam vương, cùng Lâu Dự tranh luận không đến mức quyết liệt.

"Lâu Dự, ta không đồng ý để Loan Loan đi đánh giặc". Dung Hàm thần sắc nghiêm túc, đáng vẻ như gà mẹ bảo vệ gà con.

Một cô bé xinh đẹp đáng yêu như Loan Loan vốn nên ở trong khuê phòng thêu hoa bắt bướm, vậy mà người lại để nó cầm đao cưỡi ngựa đi chém người, còn xưng Lâu Dự ca ca. Trên đời này làm gì có loại ca ca nào như người?

Dung Hàm trầm nghĩ hơi ghen tị. Nếu Loan Loan chịu gọi mình một tiếng Dung Hàm ca ca bằng giọng nũng nịu như vậy, chắc chắn mình phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, sao nỡ để Loan Loan mần trời chiếu đất đánh nhau sống chết.

Lâu Dự nói: "Huynh yên tâm, có ta, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì".

Ta không yên tâm chính là vì có người đấy! Dung Hàm mím môi, giọng nói kiên định: "Không được. Huynh trưởng không còn, ta cần thay huynh ấy chăm sóc Loan Loan. Chiến trường hung hiểm trùng trùng, nếu có bất trắc gì thì ta sao có thể không phụ lòng huynh trưởng?"

Lâu Dự thờ dãi một tiếng: "Chẳng lẽ ta không muốn bảo vệ cô ấy trong lòng bàn tay? Nhưng đây là quyết định của Loan Loan. Dung Hàm, Loan Loan khác những cô gái bình thường, cô ấy không bao giờ là hoa lan đáng thương trong phòng ẩm, cô ấy là sen tuyết Thiên Sơn trên đỉnh núi tuyết, độc nhất vô nhị".

Nét dịu dàng trong mắt Lâu Dự càng ngày càng đậm, kèm với đó là sự tự hào kiêu ngạo: "Lựa mềm son thắm ở thành Thượng Kinh không giữ được Loan Loan, cô ấy thuộc về tuyết son đại mạc. Nếu lấy lý do an toàn để ép cô ấy ở lại Thượng Kinh thì cũng như bẻ gãy cánh một con chim ưng non, bẻ gãy ước mơ giương cánh bay lượn giữa trời cao của cô ấy, điều này có công bằng với Loan Loan không? Cô ấy cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ".

Những lời này khiến Dung Hàm lộ vẻ xúc động. Thì ra Lâu Dự nặng tình với Loan Loan như thế, sâu đậm đến nỗi không muốn giam cầm Loan Loan dù chỉ là chút xíu.

Không sai, Loan Loan không phải phụ thuộc một ai, cô ấy kiên cường độc lập, mềm dẻo bất khuất, có tâm thái lòng dạ rộng rãi mà phụ nữ bình thường không thể nào với tới.

Ai có thể nhẫn tâm nhốt một cô gái như vậy trong khuê phòng không cho bay nhảy bên ngoài?

Tình yêu của Lâu Dự dành cho Loan Loan nhìn như vô tình, thực ra lại sâu đến tận xương tủy. Tình yêu này khiến Dung Hàm mặc cảm.

Dung Hàm trầm tư một lúc lâu, không nói một lời quay người ra khỏi phủ Lăng Nam vương.

Hôm sau có tin tức đại phu thủ tịch của ngự y phủ, nhị công tử nhà Trần Quốc công có danh xưng thần y đã chủ động xin hoàng thượng nhập ngũ tòng quân, trở thành một thầy thuốc quân y trong đại quân phạt Sóc.

Quyết định này làm nhiều người kinh hãi rơi cảm.

Hôm đó vô số quan lớn quý nhân trong thành Thượng Kinh đóng cửa phòng than thở, nhà họ Dung không biết chộc phải thần tiên nơi nào mà con cái toàn bộ đều lập dị.

Trước có con trưởng Dung Diễn, thiên tài đích thực lại không màng quan tước, ngược lại còn cùng công chúa bỏ trốn, cuối cùng rơi vào kết cục thê thảm không biết sống chết thế nào.

Lần này lại là con thứ Dung Hàm, rõ ràng ở ngũ y phủ rất được tôn kính, tại hậu cung lại rất được thái hậu nương nương yêu thích, được chỉ định làm ngũ y xem mạch bốc thuốc cho thái hậu, sau này có cơ hội rất lớn cưới Thượng công chúa nắm giữ ngũ y phủ, lại vứt bỏ tiền đồ như gấm, vinh hoa phú quý, tự xin ra tiền tuyến biên thùy làm một thầy thuốc quân y nhỏ bé trong khói lửa chiến tranh, thật sự làm mọi người không sao hiểu nổi.

Trần Quốc công đáng thương sinh được hai người con trai, người nào cũng tài hoa xuất chúng, mọi người đều cực kì hâm mộ, ở bất cứ đâu cũng là nhân vật nổi tiếng, vậy mà cả hai đều không chịu đi đường ngay, hỏi sao mọi người lại vừa róm rệ cảm thông vừa khắp nơi cười trên nỗi đau của người khác.

Xem đi, con cái tài giỏi nào có ích lợi gì, may mà con trai mình ngu dốt, không làm những chuyện động trời đó, yên ổn làm một phú ông cũng tốt hơn nhiều so với ra tiền tuyến liều mạng.

Lúc này Dung Hàm đang gỡ thuốc trong doanh trướng, đột nhiên thấy hơi lạnh tạt vào mặt liền ngừng đầu nhìn. Một bộ mặt đen sì đầy râu ria vén rèm đi vào, Dung Hàm lập tức giật bắn: "Ngươi là ai?"

Lâu Dự tự tiện tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống: "Là ta".

Mùi máu tanh lẫn với mùi mồ hôi ngựa xộc vào mũi. Dung Hàm cau mày đặt chày thuốc xuống, nói ngắn gọn: "Ngươi hôi quá, có thể ngồi xa thuốc của ta một chút được không?"

Lâu Dự cúi đầu nhìn, thấy xung quanh toàn là dược liệu, miễn cưỡng dịch người sang bên cạnh, thoải mái gác chân lên bàn: "Huynh thử ngồi li trên lưng ngựa nửa tháng không tắm rửa không cạo râu không thay quần áo xem, cũng sẽ hôi như ta thôi".

Dung Hàm ném một chiếc khăn tay sạch sẽ tới, quan tâm hỏi han: "Loan Loan thế nào? Nó vẫn tốt chứ?"

Lâu Dự bắt lấy khăn tay, nghĩ đến vẻ mặt vừa xấu hổ vừa tức giận của Loan Loan, không nhịn được cười: "Cô ấy không tốt".

Không tốt? Thế nào là không tốt?

Dung Hàm kinh hãi: "Bị thương ở đâu? Chẳng phải ngươi nói sẽ chăm sóc nó sao? Ta biết ngay mà, chiến trường hỗn loạn, ngươi làm sao chăm sóc cho nó được".

Thấy Dung Hàm bắt đầu lải nhải không thèm nghe mình nói tiếp, không nói không rằng đeo hộp thuốc lên lưng định đi tìm Loan Loan, Lâu Dự vội vàng kéo lại: "Huynh không thể đi được".

"Ta là đại phu, Loan Loan bị thương tại sao ta có thể không đi?" Dung Hàm giật vạt áo ra khỏi tay Lâu Dự, vội vã đi ra ngoài.

"Ai nói cô ấy bị thương chứ?" Lâu Dự khó hiểu.

"Ngươi! Chẳng phải ngươi nói nó không tốt sao?"

Lâu Dự nghe vậy mới hiểu mình nói không rõ khiến Dung Hàm hiểu lầm. Chẳng lúc đầu cười nói: "Cô ấy không sao, chỉ có điều không thích đùa nên đang giận ta".

Dung Hàm thở phào nhẹ nhõm, trợn mắt nhìn Lâu Dự: "Loan Loan không sao thì ngươi chạy đến chỗ ta làm gì?"

Lâu Dự lộ ra nụ cười xấu xa: "Ta đến là muốn mượn chỗ tắm rửa".

Dung Hàm lập tức hóa đá: "..."

Lâu Dự tắm rửa xong quay về, thấy lính gác mình điều đến trước doanh trướng đều đã rút đi, biết Loan Loan cũng đã tắm xong. Chẳng đi vào doanh trướng, nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn nằm trên tấm đệm da hổ, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, ngũ yên không hề nhúc nhích, mái tóc dài ướt sũng xỏa tung sau gáy vẫn còn đang rỏ nước.

Lâu Dự khẽ cười một tiếng, chỉnh lại chăn cho Loan Loan, lấy một tấm vải trắng sạch sẽ, ngồi xuống bên cạnh lau khô tóc cho cô bé rồi dùng lược gỗ răng dày chậm rãi chải mái tóc dài đen óng.

Tóc Loan Loan rất đen, đen như lông quạ, óng mượt lộng lẫy như lụa thượng hạng, tỏa mùi hương thoang thoảng mơ hồ sau khi gội đầu khiến Lâu Dự yêu thích không muốn buông tay.

Lâu Dự không cẩn thận mấy lần chải tóc kéo căng da đầu Loan Loan, Loan Loan bắt đầu cảm thấy đau đầu, đầu ông bình thường cũng không chịu nổi, Loan Loan nhỏ tuổi nhất lại mạnh mẽ chịu đựng không kêu khổ tiếng nào, quả thực làm mọi người thương cảm.

Như vậy mà cũng không tỉnh?

Lâu Dự dở khóc dở cười, biết nửa tháng nay hôn ba đường dài quá thật quá mức mệt mỏi, đàn ông bình thường cũng không chịu nổi, Loan Loan nhỏ tuổi nhất lại mạnh mẽ chịu đựng không kêu khổ tiếng nào, quả thực làm mọi người thương cảm.

Lâu Dự dịu dàng khẽ vuốt ngón tay lên khuôn mặt Loan Loan, cảm thấy làn da sau khi tắm sạch như ngọc pha trong gôm, sữa hòa tuyệt trắng, trắng mịn lại thấp thoáng sắc hồng, dung mạo tươi tắn đến kinh người. Chẳng nhìn một lúc lâu không chớp mắt rồi mới thỏa mãn vén chăn chui vào, ôm Loan Loan từ phía sau, nhắm mắt ngủ.

Ngực chàng ấm áp rộng rãi tràn ngập cảm giác an toàn. Loan Loan trở mình, theo bản năng chui vào trong lòng Lâu Dự, nghe tiếng tim đập rộn ràng quen thuộc, mắt vẫn nhắm, khóe miệng lại khẽ cong lên vui vẻ, chìm thật sâu vào giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 9

Ánh nắng xuyên qua khe hở của màn trướng chiếu vào lều, in thành vệt sáng loang lổ trên mặt đất.

Loan Loan tỉnh lại từ giấc mơ êm ái, vươn vai một cái, chậm rãi mở mắt ra, đưa tay lên mắt che khuất ánh nắng, mỉm cười ngọt ngào.

Giấc ngủ rất say rất ngon, quét sạch toàn bộ những mệt mỏi sau nửa tháng hôn ba gần như không hề ngủ nghỉ.

Loan Loan không vội dậy ngay mà trở mình một cái, phát hiện trên người đắp một chiếc chăn lông cừu mềm mại vừa dày vừa ấm, bên gối vẫn còn vương mùi đàn hương như có như không. Nhớ lại tình hình trước khi ngủ say, gương mặt Loan Loan đỏ bừng xấu hổ. Chẳng lẽ hôm qua anh ấy ôm mình ngủ cả đêm?

Đột nhiên trong trướng sáng bừng lên. Lâu Dự mặc bộ quân phục màu đen sạch sẽ, tinh thần sáng khoái đi vào. Thấy Loan Loan ôm chăn mềm, mắt lại đen láy long lanh, Lâu Dự cười nói: "Dậy rồi à? Xem anh mang đồ ngon gì cho em này".

Vừa nghe thấy hai chữ đồ ngon, Loan Loan lập tức cảm thấy đói cồn cào, bụng sôi lên ừng ực. Nửa tháng ngựa không dừng vó, nhai gạo rang uống tuyết đọng, cô bé vừa đói vừa thèm ăn ngon, cộng thêm ngủ một giấc rất sâu nên càng cảm thấy trong bụng trống rỗng, đói không cưỡng nổi.

"Đồ ngon gì? Bây giờ em có thể ăn hết một con trâu". Loan Loan hưng phấn ngồi thẳng lên, đưa mắt về phía Lâu Dự nhìn đi nhìn lại, thấy hai tay Lâu Dự trống rỗng không cầm thứ gì, không khỏi thất vọng: "Đồ ăn đâu?"

Thấy hai mắt Loan Loan long lanh khiến người rất giống một con sói con đói meo, Lâu Dự buồn cười: "Làm gì phải vội một khắc nửa khắc như vậy, em cứ dậy rửa mặt chải đầu đi đã".

Loan Loan sờ mái tóc rối tung, cười cười xấu hổ.

Quần sĩ bung nước nóng vào rồi vội vã lui ra ngoài, không hề liếc ngang liếc dọc.

Lâu Dự vắt khăn mặt nóng, tự tay lau mặt giúp Loan Loan. Loan Loan ngượng ngùng giành lấy khăn mặt: "Tự em làm được".

Lâu Dự cười nói dịu dàng: "Đề anh".

Ngón tay chàng thon dài mềm mại, thỉnh thoảng chạm vào má Loan Loan. Mặt Loan Loan càng ngày càng đỏ, hai quầng đỏ ửng hiện lên trên nước da như gôm trắng.

Lâu Dự ung dung giúp Loan Loan lau mặt xong, lại cầm lấy lược gỗ định chải tóc cho cô bé.

Loan Loan kinh hãi nói: "Chuyện này anh cũng biết làm?"

Lâu Dự đáp nghiêm túc: "Không biết".

Bàn tay lại không dừng, vén mái tóc xanh của Loan Loan, chải rất cẩn thận, nói nhẹ như không: "Một lần chải đến chân, hai lần chải đến ngọn, ba lần nên duyên chồng vợ. Đàn ông chỉ chải tóc cho người phụ nữ mình yêu mến. Loan Loan, cuộc đời Lâu Dự này chỉ chải tóc cho một mình em".

Từ hôm Lâu Dự bày tỏ nỗi lòng, cởi bỏ khúc mắc tới nay, giữa hai người đã xảy ra một sự thay đổi kì diệu nào đó. Mỗi lần Loan Loan nghĩ đến nụ hôn như mộng ảo trên mái nhà hôm đó, trong lòng lại vừa ngọt ngào vừa xấu hổ, lần nào hai tai cũng nóng lên không sao tránh được.

Sau đó quân vụ bận rộn rồi lại hành quân xa chiến đấu, hai người đồng thời đối mặt với gian nan và sống chết, thời gian riêng tư bên nhau thực ra cực ít, nhưng từng tí từng chút tình cảm lại chậm rãi nảy sinh trong lòng Loan Loan như cỏ non lộc nhú gặp gió xuân, sắc xanh càng ngày càng đậm.

Mà Lâu Dự dường như cũng nhận ra sự thay đổi này, ra lệnh hành quân đánh trận vẫn lạnh lùng như sắt, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt nhìn về phía Loan Loan lại dịu dàng như nước.

Trước mặt Loan Loan, Lâu Dự bày tỏ thẳng thắn, gọn gàng dứt khoát, tất cả mọi tình cảm đều biểu lộ ra rõ ràng, tất cả cõi lòng đều mở rộng cho Loan Loan, không hề giữ kẽ, không chút che giấu, không xiu mập mờ.

Anh thích em, anh phải cưới em, anh sẽ tốt với em suốt đời suốt kiếp.

Chàng dùng hành động rõ ràng để biểu đạt tình cảm của mình, đơn giản dứt khoát, lời lẽ khí phách, nóng bỏng như lửa, lại không làm bỏng Loan Loan.

Loan Loan cảm động trong lòng, mím môi nói khẽ: "Lâu Dự ca ca, anh... thích em từ bao giờ?"

Chẳng lẽ là từ lúc biết tí là ai?

Lâu Dự nhanh nhẹn giúp Loan Loan chải kiêu tóc đuôi ngựa đơn giản, dùng sợi gấm màu đen buộc lại, dường như biết Loan Loan đang nghĩ gì, cười nói: "Em nghĩ linh tinh gì thế? Lúc đó em đóng giả con trai, nhem nhuốc hôi hám, gầy như con khi. Anh nghĩ anh có bệnh hay sao mà đi thích một cậu bé gầy giờ xương chứ?"

Loan Loan tức giận: "Khi đó anh ngang ngược hung dữ không hề lễ độ, em cũng không thích anh".

Hai người trợn mắt nhìn nhau. Một lát sau Lâu Dự cười to, một tay ôm Loan Loan vào lòng, nói: "Đương nhiên không phải anh thích em chỉ bởi vì em là con gái của Dung Diễn. Bởi vì áy này mà đi lấy một người, chuyện ngu xuẩn như vậy anh không bao giờ làm. Những gì nợ Dung Diễn, sau này nếu có cơ hội anh sẽ cố gắng trả lại. Nhưng, Loan Loan, anh thích em không quan hệ gì với việc em là con ai. Cho dù em là con gái của đế quân nước Sóc, anh thích em thì cũng vẫn sẽ cưới em".

Loan Loan nhắm mắt, lông mi dần dần ướt át, một lúc lâu sau mới nói khẽ: "Em có gì tốt chứ? Không biết ngâm thơ vẽ tranh, cũng không biết hát hay múa đẹp".

Em có ngàn tốt vạn tốt, em trong lòng anh còn hơn tất cả mọi cô gái trên đời. Lâu Dự vuốt má Loan Loan, đứng dậy hài lòng nhìn kiêu tóc của cô bé, cao giọng nói: "Chải đầu xong rồi, chúng ta ăn cơm".

Ba tiếng vỗ tay, đầu bếp trong quân bùng đồ ăn đi vào, mùi thơm quen thuộc xộc vào mũi.

Loan Loan nhìn xem, món chính không ngờ lại là một con thỏ nướng ngoài cháy trong mềm, đã rắc hương liệu làm mọi người thêm nhỏ dãi.

Lâu Dự bẻ một cái chân thỏ đưa cho Loan Loan, giọng nói hơi đắc ý: "Ném thử xem, anh bắt, cũng là anh nướng".

Anh dậy từ sáng sớm là để đi bắt thỏ? Loan Loan buồn cười nhận lấy, cắn một miếng, mặt mày hớn hờ: "Ngon!"

Lâu Dự càng thêm đắc ý, lại bẻ một cái chân thỏ đưa cho Loan Loan, chính mình thì cắt mấy miếng thịt ăn với cơm, tự mình khen mình: "Mặc dù chỉ xem em nướng một lần, nhưng người thông minh bắt kẻ làm gì đều có thể làm được đến trình độ những kẻ gốc gác nghề cả đời không thể nào với tới".

Loan Loan cười không thờ nổi. Thì ra bản lĩnh khoát lác của người này cũng không thua kém gì võ công của anh ấy.

Ăn cơm xong, Lâu Dự lại lấy một gói giấy từ trước ngựa ra như làm ảo thuật, mở ra lại là bánh ngọt.

"Lúc đi bắt thỏ anh đi qua một nhà nông đang làm bánh nên mua một chút. Chiến tranh loạn lạc chỉ có thể tìm được loại bánh ngọt này, nhưng hương vị núi rừng cũng rất độc đáo. Em ăn thử xem ngon không".

Loan Loan không ngờ ở nơi như thế này mà Lâu Dự vẫn còn nhớ tìm bánh ngọt đến cho mình. Yên lặng cầm một miếng cho vào miệng, không ngờ miếng bánh lại ngẹn trong cổ, Loan Loan uống liền mấy ngụm nước nóng mới nuốt xuống được, hai mắt đã lấp lánh lệ quang.

Lâu Dự nói nhỏ: "Loan Loan, vì sao em thích ăn đồ ngọt như vậy? Mới đầu chưa ăn thì cảm thấy mới lạ, nhưng ăn nhiều chẳng lẽ không ngán sao?"

Loan Loan lắc đầu nói: "Đương nhiên là không. Khi còn bé tí ra ngoài khám bệnh, khi về bao giờ cũng mang cho em mấy chiếc kẹo. Tía nói ăn kẹo tốt, trong miệng ngọt trong lòng sẽ không đắng".

Lâu Dự chột đau xót trong lòng, không nói một lời, lặng lẽ ôm Loan Loan vào lòng.

Bầu không khí hơi trầm lắng, chợt có quân sĩ ngoài trường bẩm báo: "Bẩm phó thống soái, thái tử điện hạ mời phó thống soái đến lều trung quân bàn bạc quân tình".

Bàn bạc việc quân là việc cấp bách, Lâu Dự nghe vậy buông Loan Loan ra, chăm chú nhìn Loan Loan, trong mắt là tình cảm nồng nàn quyến luyến vô hạn, nhỏ giọng nói: "Chờ anh về".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 10

Khi trận tuyết cuối cùng của mùa đông này rơi xuống, đại quân phạt Sóc hoàn thành việc tập kết cuối cùng, sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi liền tiến đến đầu nguồn sông Tháp Mẫu trong bụng nước Sóc.

Đoạt lại sông Tháp Mẫu là mục tiêu quan trọng của chiến dịch lần này. Trăm năm trước, chỗ đó từng là nơi sản xuất muối và sắt chủ yếu của Đại Lương, màu mỡ phì nhiêu, gánh vác gần một nửa sản lượng muối và sắt của Đại Lương, nhân dân ở đó đến nay vẫn còn dùng tiếng địa phương của nước Lương.

Nhưng thực lực quốc gia của Đại Lương suy yếu, sông Tháp Mẫu bị nước Sóc chiếm lĩnh, đến nay đã được trăm năm.

Trên bản đồ quân sự, từ sông Thú đến thành Phụng Đài ở đầu nguồn sông Tháp Mẫu chỉ có chiều dài hai ngón tay, nhưng nếu thật sự tiến đánh lại phải vượt trăm núi ngàn sông. Quảng đường này không biết phải chôn vùi tính mạng bao nhiêu quân sĩ Đại Lương trẻ tuổi.

Thái tử triệu tập Lâu Dự và các vị tướng lĩnh cao cấp thương nghị chiến lược. Bốn trăm ngàn người được chia làm bốn lộ đại quân. Thái tử Lâu Mẫn là thống soái, dẫn theo một trăm ngàn người làm quân dự bị, phụ trách lương thảo quân nhu, sẵn sàng tiếp viện bổ sung quân lực bất cứ lúc nào. Phó thống soái

Lâu Dự dẫn theo trăm ngàn người làm quân trung lộ, thẳng tiến tấn công Yên Cát, thành trì quan trọng đầu tiên ở lưu vực sông Tháp Mẫu. Công Tôn Minh dẫn trăm ngàn người làm quân cánh trái tấn công thành Khôn Cáp. Vương Ký dẫn trăm ngàn người làm quân cánh phải tấn công thành Mộc Lũy.

Theo kế hoạch, bốn lộ đại quân tiến lên theo hình quạt, cùng nhau hô ứng, chi viện lẫn nhau. Cho dù có một lộ quân không tiến quân thuận lợi, gặp phải trở ngại, mấy lộ đại quân khác cũng có thể phái ra viện quân bất cứ lúc nào. Đến khi bốn lộ đại quân tụ dưới thành Phụng Đài là đã hoàn thành thế vây kín Phụng Đài.

Ban đêm đầu xuân cực kì lạnh giá, vầng trăng lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời tối đen, gió đêm rít gào mang theo hơi lạnh đánh thức đêm đen vạn vật yên tĩnh, điên cuồng gào thét bên trên đại doanh.

Lâu Dự ngồi trên lưng ngựa lặng lẽ nhìn về phía trước. Sự yên lặng đêm trước đại chiến giống như khoảnh khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh.

Trong bóng đêm, từng đội kỵ binh đen kịt bắt đầu nhỏ trại, lặng lẽ di chuyển.

Đột tập kích sấm sét bất ngờ vừa rồi đã tiêu diệt đại bộ phận chủ lực ở sáu thành Kính Bắc, Long Giang, Ô Lương, Di Trì, Thanh Hóa, Phong Tây. Mặc dù quân Sóc đã điều binh khẩn cấp, nhưng mấy thành này vẫn gần như không có bao nhiêu binh lực.

Vì vậy đại quân trung lộ tiến nhanh không gì cản nổi, gần như chưa gặp sự chống cự nào đáng kể đã đến dưới thành Yên Cát.

"Quân Sóc nếu dễ đánh như vậy, nước Lương ta đã không bị ức hiếp bao nhiêu năm". Lâu Dự chăm chú nhìn phương xa, trong mắt không hề có vẻ coi thường hay xem nhẹ, rồi ngựa chỉ thẳng phương hướng thành Yên Cát, trầm giọng nói: "Ồ đó, chúng ta sẽ phải đối mặt với cuộc chiến tàn khốc nhất".

Tổng Bách Lý gật đầu, sắc mặt nghiêm trang.

Trận có khó đánh đến mấy cũng vẫn phải đánh.

Theo hiệu lệnh của Lâu Dự, Tổng Bách Lý phát cò, bày chiến đội hình chim nhạn dàn hàng ngang bắt đầu từ từ thay đổi, cánh tả dần dần kéo dài vẽ thành một vệt cong, cánh hữu giảm tốc độ chậm lại, từ từ co cụm. Bầy thê đội lấy lá cờ tướng quân của Lâu Dự làm trung tâm, dường như biến thành hai cánh tay to lớn, tay trái vươn ra như rồng đen sắp bay, tay phải co lại như chuẩn bị đâm tới.

Tùng tùng tùng tùng...

Trống trận quân Lương vang dội như sấm vang chớp giật. Lâu Dự chậm rãi giờ chiến đao lên, chém xuống đêm đen dày đặc một nhát chói mắt, dường như muốn xé rách sự tối tăm trước bình minh, gầm lên: "Tấn công!"

"Tấn công! Tấn công! Tấn công!" Các tướng sĩ hô vang như núi lửa phun trào phá vỡ trời cao, vạn ngựa cùng phi như dòng sắt màu đen chảy dài ngàn dặm.

"U u u..." Tiếng tù và quân Sóc vang lên nặng nề trong bóng đêm. Từ phía cuối tầm mắt trong đêm tối đột nhiên bay lên mấy đóa hoa lửa rực rỡ, mang theo tiếng rít chói tai, lên tới không trung liền nổ tung.

Khóe miệng Lâu Dự mang nụ cười lạnh lùng. Chàng cố tình gây thanh thế lớn như vậy, nếu quân Sóc đóng ở Yên Cát còn không phát hiện thì tất cả treo

cổ tự từ luôn cho rồi.

Tập kích cần nhất là tốc độ, nhưng đại quân tiến lên lại tất yếu phải hi sinh tốc độ. Đã không thể đánh bất ngờ, kiểu gì cũng phải chiến đấu chính diện, vậy thì phải làm ra động tĩnh thật lớn, âm ỉ sôi trào, sát khí ngút trời, ra oai áp chế, trước tiên khí thế phải áp đảo quân Sóc.

Đây vừa là trận địa chiến đao thương đâm máu, vừa là tâm lý chiến nghiền ngẫm suy đoán đối phương, hơn nhau là ở sĩ khí.

"Chuẩn bị... Bắn!" Đại tướng quân Sóc Phác Hồ lạnh mặt nhìn đội quân đen tuyền lao nhanh tới gần, lớn tiếng hạ lệnh.

Cùng với tiếng giương cung làm người ta ghê rợn, không trung vốn đã u ám lập tức lại nặng nề thêm mấy phần, mây trên trời dường như cũng không có cách nào chịu đựng được sự ồn ào náo động của chiến trường, bắt đầu vỡ vụn từng mảnh.

Tuyết trên trời rơi xuống, còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị tiễn khí ngút trời lao lên đánh vỡ tan giữa không trung.

Một đám mây hình thành từ những mũi tên che khuất những tia nắng ban mai đầu tiên trong ngày, rít gào trên không phát ra tiếng xé gió đình tai nhức óc, lao thẳng tới trước mặt quân Lương.

Trung lang tướng Hầu Hành Tiến của tiên phong doanh Hắc Vân kỳ là tướng lĩnh lãnh binh tiên phong trong lần công thành này, chạy ở mũi nhọn của đội ngũ xung phong. Khi không trung đột nhiên trở nên âm trầm vô có, Hầu Hành Tiến cực kỳ nhanh chóng phản ứng, lớn tiếng hạ lệnh: "Tránh!"

"Tránh!" Các hiệu úy hô to truyền lệnh.

"Tránh!" Tiếng hô của các đô úy lập tức vang lên theo.

Sau đó là thiên phu trưởng, bách phu trưởng, thập phu trưởng, từng cấp một nhanh chóng truyền mệnh lệnh đến tai mỗi một quân sĩ.

Cùng với tiếng "tránh" này, các kỵ binh nhanh chóng co người, xoay mình xuống dưới bụng ngựa có trọng giáp bảo vệ toàn thân.

Trọng tiễn đổ ập xuống như mưa to, tiếng xé gió chói tai, dường như ngay cả mặt đất cũng phải lún xuống.

Các quân sĩ chưa kịp tránh né, toàn thân bị tên xuyên qua như con nhím, giập dừ trợn mắt, vô lực ngã xuống.

Cho dù là những quân sĩ nhanh chóng xoay xuống dưới bụng ngựa, hơn hai ngàn người xông lên trước tiên cũng lũ lượt bị lực bắn cực mạnh của trọng tiễn hất tung.

Bụng là bộ phận phòng ngự yếu kém nhất của chiến mã, bị trọng tiễn xuyên qua, cùng kỵ sĩ trên ngựa ngã xuống đất, co giật một hồi trước khi chết.

Còn chưa giáp mặt đã thương vong nặng nề.

Đợt tấn công thứ nhất không có bất cứ chiến lược quân sự nào, gần như là thể công liều mạng, làm cho trọng tiễn của quân Sóc từ trên cao bắn xuống phát huy được uy lực cực lớn. Mũi tên sắt đến đâu, quân Lương lũ lượt ngã xuống ngựa mất mạng tới đó.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là quân Lương lại không hề lùi bước, không hề khuất phục, vẫn anh dũng quên mình xông về phía trước.

Lâu Dự sắc mặt như sắt, giọng phát mạnh, trống trận gấp gấp, tiếng trống như đập vào lòng người.

Cùng với tiếng trống trận, đội kỵ binh xung phong kéo gần khoảng cách nhưng tốc độ không hề giảm xuống, vẫn liều mạng lao tới như cũ. Đội kỵ binh phía sau nhanh chóng biến trận, các kỵ binh giờ lá chắn huyền thiết lên, co lại gần nhau hình thành một tấm lá chắn thép cực lớn, tiếp tục tiến lên thông thả mà vững vàng.

Thừa dịp đợt mưa tên đầu tiên của đối phương vừa dứt, Hầu Hành Tiến đã dẫn đội cấm từ lao tới cách tường thành năm trăm mét.

Từ trên cao nhìn xuống, cánh tay khổng lồ duỗi dài gần như sắp va chạm vào tường thành, còn nắm đấm siết chặt phía sau thì chậm rãi tích lũy sức mạnh, có thể đâm tới bất cứ lúc nào.

Trống trận long trời lở đất, gần như có thể đánh vỡ tường thành Yên Cát chắc chắn.

"Bắn!" Hầu Hành Tiến hô lên.

Các kỵ binh đang chạy nhanh chóng cầm lấy cung sắt nặng mười bảy cân, kéo cung đặt tên, mượn thế lao tới của chiến mã bắn ra một loạt tên phản kích sắc bén về phía quân phòng thủ trên tường thành.

Các binh sĩ trên tường thành lấp loạt tên mới, đang chuẩn bị tiếp tục bắn xuống quân Lương chợt phát hiện mình đã không có thời gian bắn ra loạt tên này, bởi vì trọng tiễn đối phương phản kích đã bay tới nơi, không thể không tạm thời dừng tấn công, trốn vào sau tường che tạm thời né tránh.

Chỉ chậm trễ một lát như vậy, tiên phong quân Lương đã áp sát được một đoạn.

Phác Hồ nhìn quân đội đông nghịt chạy tới dưới thành như tia chớp, dùng mảnh quyết một trận tử chiến, bàn tay vẫy mạnh. Tù và sừng hươu phát ra hiệu

lệnh đánh giáp lá cà, cổng thành đột nhiên mở rộng, hồ bốn kị binh dồn sức đã lâu gào thét xông ra.

Song phương đều xông tới với tốc độ quá nhanh, khoảng cách năm trăm mét lập tức rút ngắn, gần như chỉ sau chớp mắt đã lao vào nhau long trời lở đất.

Tuyết rơi xuống sà sạt, trời đất mênh mông vắng đục. Ngoài thành Yên Cát, tiếng giết rung trời, vô số tiếng chém giết, tiếng gào thét hình thành một cơn nước xoáy to lớn càng ngày càng mạnh, dường như phải nuốt hết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 11

Quân kị phản phạt, khói lửa mịt mù, lại là một đêm lạnh tối tăm nặng nề.

Trận chiến giáp lá cà giữa hai quân Lương Sóc dưới thành Yên Cát đã kéo dài một ngày, nắm đấm siết chặt của quân Lương cuối cùng cũng đâm về phía trước.

Những kị binh có lá chắn đã dùng lá chắn ngăn cản thế công bằng trọng tiễn, làm cho vũ khí tấn công cự li xa mạnh mẽ nhất của quân địch mất sức sát thương, từng bước một tiến tới, chậm rãi nhưng vững vàng, thương vong tương đối nhỏ.

Trong lúc những đồng bào làm tiên phong không tiếc tính mạng thu hút sức chú ý của kẻ thù, trong lúc quân địch không thể không từ bỏ tập kích bằng trọng tiễn, đưa kị binh ra đối kháng, những quân sĩ tên nỏ doanh đồn sức đã lâu phía sau lá chắn tới tấp đập bàn đập đứng lên, vững vàng giờ cung sắt lên hướng thẳng trời cao, bắn những mũi tên báo thù về phía hồ bốn kị binh vừa lao ra khỏi cổng thành.

Phía bên kia chiến trường, cánh tay không lồ như rồng đen vươn tới mặc dù đã bị chém đứt một đoạn nhưng các quân sĩ tiên phong còn lại vẫn lao tới tường thành Yên Cát nhờ có Hầu Hành Tiễn và tinh nhuệ của Hắc Vân kị mở đường.

Kị binh tác chiến không phải dựa vào sức mạnh áp đảo ba quân của một người mà được.

Lâu Dự biết rõ điều này, vì vậy trong lúc hỗn chiến, bất kể chiến đấu quyết liệt thế nào, ánh mắt chàng vẫn kiên định mà tỉnh táo, từ đầu đến cuối vẫn ở bên các quân sĩ của mình, đứng ở tuyến đầu chém giết thảm thiết nhất.

Tầm đại kị chữ Lâu đó tung bay phản phạt như thiên thần ánh sáng chiếu ra hào quang rực rỡ tiếp thêm sức mạnh và dũng khí cho tất cả các tướng sĩ.

Chiến trường khốc liệt, mùi máu tanh nồng nặc, kị binh lá chắn tiêu diệt toàn bộ loạt hồ bốn kị binh đầu tiên lao ra khỏi cổng thành, nhưng bản thân cũng phải trả giá nặng nề.

Phác Hồ thấy quân Lương khí thế hùng hục, không còn tùy tiện phái kị binh xuất chiến mà đóng chặt cổng thành, dùng đá lăn gỗ lăn giữ chắc thành trì, cố gắng dựa vào sự tiếp viện hùng hậu không ngừng để làm suy sụp cánh quân Lương này.

Lâu Dự nhất thời cũng không làm gì được Phác Hồ. Cuộc chiến đấu ngoài thành Yên Cát rơi vào thế giằng co vững như thép tấm.

Đêm xuân lạnh lẽo, tướng sĩ hai bên chém giết cả ngày, đều đã mệt mỏi cực độ, bất kể thế công hay thế thủ đều đã yếu bớt.

Lâu Dự chăm chú nhìn tòa thành lớn đen sì cách đó không xa, ánh mắt thu lại, đáy mắt lại có lửa hoang cháy rực trong gió mạnh.

Đúng lúc này nghe thấy có người bẩm báo, thái tử có công văn khẩn cấp đưa đến.

Thì ra là tin hàm cầu viện Công Tôn Minh gửi đến, nói hắn có một đội ngũ hậu cần phụ trách vận chuyển lương thảo bị khoảng năm ngàn quân Sóc vây ở thị trấn Sa Loan cách Yên Cát khoảng ba trăm dặm về phía tây bắc, cực kì khẩn cấp, cầu cứu chi viện.

Thái tử lệnh cho Lâu Dự phân ra một bộ phận binh lực lập tức đi đến Sa Loan chi viện.

Lâu Dự cau mày, rơi vào trầm tư.

Thị trấn Sa Loan tuy nhỏ nhưng vị trí địa lí lại cực kì đặc thù, cách Yên Cát nói xa không xa, nói gần không gần, ở giữa còn cách một ngọn núi Lộc, sơn đạo vòng vèo cực kì khó đi, dễ thủ khó công. Nếu phái kị binh bình thường, sợ rằng khi bọn họ chạy đến, đội quân hậu cần của Công Tôn Minh đã bị quân Sóc nuốt gọn từ lâu rồi.

Như vậy có nghĩa quân phái đi chi viện phải là tinh nhuệ của Hắc Vân kị, điều này tương đương với đang lâm trận lại rút mất tinh huyết cốt tủy của trung lộ quân.

"Yên Cát còn đang đánh nhau sống chết, lúc này lại phân chia binh lực của chúng ta, Công Tôn Minh tự mình chọc phiền phức, vì sao chúng ta lại phải

chùi mông cho hần?" Lưu Chính tức giận bắt binh, cả giận nói: "Hơn nữa vì sao thái tử không đích thân đi cứu? Quân dự bị của hần dùng để làm gì?"

Còn có mấy tướng lĩnh mặc dù không phải nguyên gốc Hắc Vân kị nhưng lúc này sắc mặt cũng đều khó coi, không nén được giận.

Cuộc công thành chiến tại Yên Cát đang ở thời khắc nguy cấp, lúc này hạ quân lệnh chia quân chi viện quả thật là quá đáng. Nhưng hiện nay trung lộ quân là cánh quân gần thị trấn Sa Loan nhất, lúc này thái tử hạ mệnh lệnh như vậy, mặc dù có hiểm nghị hãm hại nội bộ nhưng mọi người lại không thể bắt lỗi gì được.

Tổng Bách Lý sắc mặt nặng nề, lên tiếng nhắc nhở: "Thế tử, không tuân lệnh tướng, không giúp đồng bào, đây là tội chết. Cho dù lần này trung lộ quân giành toàn thắng, đánh hạ thành Yên Cát thì sau này cũng không tránh được bị triều đình truy cứu".

Lâu Dự hiểu rõ ý Tổng Bách Lý, bản thân chàng cũng không muốn quân công các quân sĩ dưới tay liều mạng giành được lại bị xóa hết trong đầu đá nội bộ.

Nhắm mắt trầm ngâm chốc lát, khi chàng mở mắt ra thì sắc mặt đã trở nên quả quyết nghiêm nghị: "Ứng Kích tướng quân Tổng Bách Lý nghe lệnh, dẫn năm ngàn tinh nhuệ tiên phong doanh Hắc Vân kị chạy tới Sa Loan, tốc chiến tốc thắng!"

Tổng Bách Lý sắc mặt nghiêm nghị, ôm quyền vâng lệnh.

Quân lệnh vừa hạ, tiếng tù và sừng hươu lại vang lên u u. Vô số mũi tên đầu bọc vải dầu cháy rừng rực từ trong thành Yên Cát lại bắn ra, trúng người hay trúng đất đều cháy, thế lửa lan tràn rợp trời ngập đất.

Một đợt chiến đấu mới lại được mở màn.

Trong lòng Tổng Bách Lý, cuộc chiến Sa Loan chẳng qua chỉ là tiếp viện. Theo tin báo, quân Sóc ở đó chỉ có năm ngàn người, chính mình mang năm ngàn tinh binh Hắc Vân kị đánh tới, với sức chiến đấu mỗi kị binh Hắc Vân kị cần được ba người, tiêu diệt năm ngàn quân Sóc này không khác gì dùng đao mổ trâu giết, dùng cung sắt bắn chim sẻ.

Nơi nguy hiểm thật sự là ở thành Yên Cát này. Đối mặt với tình hình chiến đấu hiểm ác khó lường, quân địch được bổ sung binh lính cấp dưỡng cuộn cuộn không ngừng, trung lộ quân bị rút mất năm ngàn tinh nhuệ kị binh có thể cầm cự được bao lâu?

"Thế tử, năm ngàn người là quá nhiều. Cho hạ tướng ba ngàn tinh kị là đủ rồi". Tổng Bách Lý nói.

"Không, cứ năm ngàn". Lâu Dự nói như chém đinh chặt sắt. Tổng thúc thúc đã lớn tuổi, mang nhiều binh lực một chút thì chàng mới có thể yên tâm. Cùng lắm mình bên này vất vả căng thẳng một chút, chỉ là một thành Yên Cát, chàng cũng không tin mình không đánh hạ được.

Ngon lửa chiến tranh lan tràn khắp nơi, Lâu Dự không có tâm tư lo việc khác, trước khi thúc ngựa lao ra tiếp tục hỗn chiến chỉ kịp quay lại cười an ủi Tổng Bách Lý: "Tổng thúc thúc yên tâm, đi sớm về sớm. Đến khi thúc thúc về, không biết chừng ta đã đánh hạ Yên Cát rồi".

Nụ cười của chàng trải qua sương gió mưa tuyết lại vẫn tươi sáng như ngày xưa, rạng rỡ như bầu trời trên dãy núi sau cơn mưa rào.

Tổng Bách Lý cũng cười an ủi. Cậu bé lớn lên trong tầm nhìn của ông ta này đã không phải chàng thiếu niên lạnh lùng cao ngạo năm đó. Lâu Dự quyết đoán, đáng tin, đảm lược, chiến tranh càng quyết liệt lại càng kiên định sắc sảo, như một thanh bảo đao không có thứ gì là không thể phá tỏa sáng rực rỡ, hoàn toàn xứng đáng trở thành trung tâm của cả đội ngũ và niềm tin trong lòng tất cả các tướng sĩ.

Đứa nhỏ đã lớn lên, việc phải làm của người già chính là hỗ trợ cho tốt, giúp đứa nhỏ đó dọn sạch mọi chướng ngại và gai góc trên tiền đồ cảm tử.

Tổng Bách Lý vỗ vỗ chiến y. Lão phu năm nay năm mươi hai, Liêm Pha đến già vẫn là đại tướng quân, sau khi ta gọn gàng giải vây cho Sa Loan lại quay về giúp thế tử tấn công Yên Cát.

"Hạ tướng sẽ nhanh chóng trở về". Tổng Bách Lý nhận lệnh quay đầu ngựa, dẫn năm ngàn Hắc Vân thiết kị tạm thời rời khỏi chiến trường này.

Xuyên qua màn tuyết mịn lát phát, Lâu Dự nhìn thấy rõ ràng người tướng già từ nhỏ đã dạy bảo chàng, ủng hộ chàng, lặng lẽ hỗ trợ chàng, tình cảm thân thiết như cha con quay lại ôm quyền, dường như nói gì đó nhưng nghe không rõ. Bóng người và những lời nói đó dần dần biến mất trong đêm khuya rơi tuyết trắng trải tịch liêu cùng với tiếng gió heo hút.

Cùng đi Tổng Bách Lý còn có phó tướng Lưu Chính, hiệu úy Triệu Vô Cực, và cả... Loan Loan.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 6 - Chương 12

Loan Loan cảm thấy dường như mình đang chìm trong một biển máu.

Đội kỵ binh trong đó có Loan Loan đã bị quân địch tấn công tan tác, rơi vào hỗn chiến. Thị trấn Sa Loan không lớn đã trở thành địa ngục trần gian không dám nhìn vào, sắc máu mịt mờ, khói mù tràn ngập.

Một ngày trước, Loan Loan đi theo năm ngàn tinh kỵ Hắc Vân của Tổng Bách Lý đến tiếp viện Sa Loan. Vốn tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là một trận chiến đấu quy mô nhỏ, mọi người đều xác định tinh thần tốc chiến tốc thắng, sau khi đánh xong lại trở về tiếp viện Yên Cát.

Không ngờ sau khi ngày đêm thần tốc chạy tới Sa Loan, bọn họ lại phát hiện đây là một thị trấn bỏ không.

Sa Loan là một lòng chảo được các dãy núi vây quanh, xung quanh núi cao liên miên, lúc này thị trấn không có một bóng người, tịch liêu rách nát, chỉ còn lại những lá cờ lay lắt cô liêu trong gió bắc, yên tĩnh đáng sợ, nào có dấu hiệu quân đội bị bao vây.

Tổng Bách Lý thân kinh bách chiến, vừa nhìn qua đã biết không ổn. Đến khi phát ra cảnh báo cho năm ngàn tinh kỵ cấp tốc rút lui thì đã nghe thấy ba tiếng tên lửa xé gió lên cao. Bên ngoài thị trấn Sa Loan âm ỉ rung trời, chân núi Lộc như có một dòng nước thép chảy xuống, vẽ nên một đường nét xanh thẫm lạnh lùng. Hàng vạn quân Sóc mai phục dưới chân núi Lộc như đàn kiến vỡ tổ nhanh chóng tràn tới vây chặt Sa Loan như nêm cối.

Trúng kế rồi! Tổng Bách Lý sắc mặt xanh mét, không kịp nghĩ nơi nào xảy ra vấn đề, lập tức hạ lệnh nghênh địch.

Năm ngàn người này đều là tinh nhuệ của Hắc Vân kỵ, mỗi người đều có sức chiến đấu ngang ngửa dăm người. Nhưng tình hình xảy ra quá bất ngờ, chiến mã không đủ khoảng cách để tăng tốc độ, bọn họ lại tiêu hao quá nhiều thể lực trên chiến trường Yên Cát, vì vậy nhanh chóng rơi vào khổ chiến trong sự vây công điên cuồng của quân địch đông gấp nhiều lần.

Gió vẫn rít gào, ngựa vẫn hí vang, trời đất như sụp đổ. Tuyết và gió điên cuồng quện chặt vào nhau, máu và lửa tàn nhẫn va đập vào nhau.

Tổng Bách Lý rơi vào trong loạn quân, mất liên lạc với đại đa số quân sĩ. Bên cạnh ông ta chỉ có vài chục quân sĩ đang ương ngạnh chiến đấu, còn có Lưu Chính vẫn kiên trì giữ tấm đại kỳ chữ Lô của Hắc Vân kỵ không đổi.

"Lưu Chính, ngươi chỉ huy!" Tổng Bách Lý đột nhiên hô to.

Lưu Chính vùng đao chém gục một tên quân Sóc, kinh ngạc quay lại, nhìn thấy trước ngực Tổng Bách Lý cắm ba mũi tên sâu vào đến nội tạng, phần thân tên sắt bên ngoài đã chuyển sang màu nâu xỉn.

Tổng Bách Lý há miệng thở dốc, chỉ về phía tây nam núi Lộc, nói: "Người dẫn đội từ nơi này phá vòng vây, bên kia địa thế hiểm yếu, với kỹ thuật của quân Sóc sẽ không thể đi lên. Đóng cao thủ vững chờ viện binh".

"Tổng tướng quân, thuộc hạ mang tướng quân ra ngoài." Lưu Chính không nói thêm lời nào, xoay người xuống ngựa định cõng Tổng Bách Lý lên lưng.

"Người đi đi!" Tổng Bách Lý nổi giận gầm lên một tiếng, vùng đao chém lung tung. Ông ta mất quá nhiều máu, trước mắt tối sầm, đã không thấy rõ địch ta mà chỉ còn chém bừa để đuổi Lưu Chính đi: "Các người mau đi! Ta cản phía sau cho các người!"

"Không được, ta không đi". Lưu Chính suýt nữa bị Tổng Bách Lý chém trúng nhưng vẫn tránh né lưỡi đao, ôm chặt lấy ông ta định kéo lên ngựa.

Tổng Bách Lý vùng thoát được. Hai mắt ông ta đã không nhìn thấy gì nữa, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười như có như không, cầm cán cờ trong tay Lưu Chính, giọng nói run run: "Lưu Chính, ta không qua khỏi được. Người nhất định phải dẫn bọn chúng ra ngoài". Nói xong Tổng Bách Lý nghe âm thanh đoản phượng hướng, lao vào chỗ tiếng chém giết tập trung nhất, gầm lên giận dữ: "Giết!"

Lưu Chính mắt hồ rung rung, hai tay run rẩy kịch liệt, không dám quay lại nhìn, xoay người lên ngựa giờ cao chiến kị, gầm lên theo tiếng rống giận của Tổng Bách Lý: "Giết! Hắc Vân kỵ đi theo ta, mở đường máu ra ngoài!"

Chiến kị phản phất tung bay không đổi.

Vô số tướng sĩ Hắc Vân kỵ tựa hồ đều nghe thấy tiếng gầm này, tới tập tụ tập về phía chiến kị.

Sau lưng bọn họ có vô số tướng sĩ Hắc Vân kỵ đã bị trọng thương giống như Tổng Bách Lý mang quyết tâm cảm tử một lần nữa lao vào đội kỵ binh quân địch đen kịt như một con sóng đục ngầu, dùng thân thể đã không còn nguyên vẹn của mình ngăn cản gót sắt quân thù, chặn lại lưỡi đao kẻ thù, đoạn hậu cho các đồng đội cố gắng phá vòng vây. Bọn họ sẵn sàng trả giá bằng cái chết để đổi lấy cơ hội sống sót cho những người anh em của mình.

Trong tai Loan Loan tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của chiến mã, tiếng đao búa chém vào cơ thể người, trong mắt toàn là các quân sĩ đầm đìa máu tươi. Các quân sĩ đang hỗn chiến toàn thân bị máu nhuộm đỏ tươi, không phân biệt được là quân phục màu đen của Hắc Vân kỵ hay là quân phục màu xanh da trời của quân Sóc, chỉ có thể dựa vào chiến mã và binh khí của đôi phương để phán đoán địch ta.

Đây là trận chiến đấu thảm thiết nhất Loan Loan trải qua từ khi nhập ngũ tới nay. Trong mưa máu gió tanh, cô bé kêu đến rách cổ họng, đến tận lúc không phát ra âm thanh nào nữa, hoàn toàn quên âm thanh của mình vốn non nớt ngọt dịu cỡ nào. Cánh tay đã đau nhức vì chém nhưng lại không thể không tiếp tục chém giết trong tét liệt.

Đột nhiên bờ vai tê rần, một mũi tên lạc bắn xuyên qua vai phải, Loan Loan mất trọng tâm từ trên ngựa ngã xuống đất.

Móng ngựa đập xuống như mưa, mũi trọng tiễn trên vai bị đè gãy khi cô bé rơi xuống đất, chỉ còn lại đầu mũi tên sắc nhọn đâm ngập trong bả vai, bên ngoài là một lỗ thủng sâu hun hút.

Trong nháy mắt Loan Loan rơi xuống đất, một bóng người màu xanh thục chiến mã lao tới mang theo bóng tối chết chóc, ánh đao lóe lên định chém Loan Loan thành hai nửa. Loan Loan lập tức lăn một vòng, rút Li Quang từ trong ống giày ra, cắn răng vùng đao chém chân ngựa của đối phương.

Li Quang sắc bén vô cùng, chân ngựa lập tức đứt rời, con ngựa nặng nề đổ vật xuống, chỉ một chớp mắt nữa sẽ đè Loan Loan thành bánh thịt.

Loan Loan đành phải lăn người lăn nữa, đầu mũi tên trên vai lại đâm sâu thêm vài phần, đâm thẳng vào xương bả vai, cọ vào xương phát ra âm thanh ken két.

Cô bé lăn người tránh thoát chiến mã đổ xuống, bất chấp đau đớn phi thân lao lên, đè lên trên người gã quân Sóc vừa rồi nhân lúc hấn chưa kịp bò lên, vùng Li Quang cắt đứt cổ họng hấn.

Máu tươi phun đầy lên mặt Loan Loan như một chuỗi hạt san hô đỏ tươi ướt át. Ánh đao một lần nữa lóe lên trên đỉnh đầu, Loan Loan đã không còn sức lực chống trả, đành phải gắng gượng xoay người, bầm lầy, mũi tên nổ giấu ở trước ngực bay ra như một tia chớp màu đen, bắn chính xác vào mắt tên kỵ binh nước Sóc.

Trong thời khắc mấu chốt, chiếc nỏ xinh xắn Lâu Dự tặng đã cứu mạng Loan Loan.

Loan Loan vòng ngón trở vào ngón cái cho vào miệng huyết sáo, tiếng vó ngựa lộc cộc, trong loạn quân, một con ngựa to lớn màu đỏ trên người đầy rẫy vết thương lao vọt ra, vô cùng dũng mãnh đá tung mấy con ngựa nước Sóc, cuối cùng chạy đến bên người Loan Loan.

Loan Loan tóm cương ngựa, một lần nữa nhảy lên yên cương, phát hiện đội ngũ của mình đang phá vòng vây về phía tây nam liền ra sức thúc ngựa chạy về phía đó.

Lưu Chinh giờ cao chiến kì, dẫn đầu đội ngũ chạy đi theo hướng Tổng Bách Lý chỉ. Tổng Bách Lý không hổ là lão tướng, mặc dù thân hãm vòng vây nhưng vẫn duy trì được khả năng phán đoán tinh táo. Phía tây nam núi Lộc có địa thế cao dốc, không có lợi cho mai phục, quả thật là phương hướng lực lượng địch mỏng yếu nhất.

Theo sự chỉ dẫn của tám đại kị trong tay Lưu Chinh, hàng ngàn kỵ binh Hắc Vân kị hưng hấn lao đi không sợ chết, dần dần mở được một lỗ hổng trên phương hướng này. Ý vào kị thuật cao siêu, các kỵ binh Hắc Vân kị thúc ngựa chạy lên dốc đứng, đã có không ít người chạy ra khỏi vòng vây, chạy lên trên sườn dốc phủ một lớp cỏ màu trắng xám nhợt nhạt vì bị băng tuyết bao phủ suốt mùa đông.

Lưu Chinh nhìn chằm chằm phía trước, dẫn đội điên cuồng xông tới. Sau lưng hấn, đội kỵ binh quân Sóc mang theo gió tuyết lạnh buốt nhanh chóng vây kín, chặn các kỵ binh Hắc Vân kị ở lại đoạn hậu trong vòng vây.

Sâu trong vòng vây, Tổng Bách Lý mặc giáp đen toàn thân lạnh như băng, ngay cả máu tươi trên miệng vết thương cũng đã đóng thành băng, vùng đao chém bay đầu một tên quân Sóc, hai mắt không có tiêu cự ngơ ngàng nhìn về phương hướng ông ta cho rằng là hướng tây nam, trong tai loáng thoáng có âm thanh Hắc Vân kị lớn tiếng hô hét tập kết, khỏe miệng nở nụ cười an ủi. Bọn nhỏ quả nhiên đã lớn, biết tập hợp lực lượng mở đường máu xông ra.

Đỉnh đầu đột nhiên chấn động mãnh liệt, cảm giác đau đớn xuyên thấu qua đầu, trước mắt vốn đã tối sầm đột nhiên lóe lên một quang sáng màu đỏ, nụ cười nhặt bên khóe miệng đông lại cứng đờ...

Tuyết rơi như sương mù che lấp hết thấy, vị lão tướng quân khoan dung cần mẫn nhất của Hắc Vân kị dần dần biến mất trong gió tuyết.

Gần như cùng lúc đó, trên chiến trường Yên Cát cách đó ngoài ba trăm dặm, Lâu Dự vùng đao găm thét, dẫn theo kỵ binh như một con rồng đen nổi giận, điên cuồng lao tới trên biển máu đầy sóng tanh.

Chiến trường tối sầm, mùi máu tanh nồng nặc.

Trận chiến công thành Yên Cát cũng đã tới thời điểm mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 13

"Đề giết chết một con chim ưng hung mãnh, phương pháp tàn nhẫn nhất không ngoài chặt đứt cánh của nó trước tiên".

Đế đô nước Sóc, cung Đại Thừa.

Trong đại điện màu xanh đen chỉ có hai quân thần. Giữa những cây cột hình tròn sơn rất dày bao quanh, âm thanh vừa già nua vừa lạnh lùng của Lưu

Hoài Ân vang vọng không ngừng, từng lời như búa vàng đập vào trái tim.

Lưu Hoài Ân ngẩng đầu đối mặt với Ân Minh cực kì hiếm thấy, nhưng bởi vì đã quen cúi người khom lưng một thời gian dài nên vẫn tỏ ra hơi khúm núm, trong đôi mắt vẫn đục lóe lên một nét tàn nhẫn trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt cung kính điềm đạm của hắn: "Tổng Bách Lý là nguyên lão Hắc Vân kỳ, là cánh tay phải của Lâu Dự. Giết Tổng Bách Lý cũng tương đương với chặt đứt một cánh tay của Lâu Dự. Quan trọng hơn là làm rối loạn tinh thần của hắn.

Trên chiến trường, tâm tình chủ soái hỗn loạn quả thật là điều tối kỵ của binh gia".

Điều bất tinh nhuệ trong trung lộ quân của Lâu Dự, sau đó mai phục tại Sa Loan. Một mặt có thể làm cho chiến trường chính Yên Cát bớt một cánh quân mạnh mẽ, áp lực của Lâu Dự tăng mạnh, mặt khác cũng có thể lấy ít đánh nhiều, xuất kì bất ý bao vây tấn công cánh quân Hắc Vân kỳ tiếp viện Sa Loan.

Bất kể là Lâu Dự chết trận hoặc bị thương tại Yên Cát vì binh lực không đủ hay toàn diệt Hắc Vân kỳ, giết chết Tổng Bách Lý tại Sa Loan đều có thể làm cho nước Sóc giành được thắng lợi mang tính quyết định trong trận đại chiến này mà chỉ phải trả giá cực nhỏ.

Một mũi tên trúng hai con chim!

Ân Minh chăm chú nhìn Lưu Hoài Ân dưới bậc thềm. Một người mới hơn bốn mươi tuổi, tóc mai bạc trắng, lộ rõ vẻ già nua. Biết Lưu Hoài Ân suy nghĩ quá nhiều, trong vụ biến loạn cung đình lần trước lại thay mình uống chén rượu độc đó nên đại thương khí huyết, chưa già đã yếu, trong lòng Ân Minh cảm thấy bi thương, ngoài mặt lại vẫn không hề có biểu cảm gì như cũ: "Làm tốt lắm. Nhưng tại sao Lâu Mẫn lại nghe lời người?"

Cung điện rộng lớn mà trống trải, mặc dù đã đốt than ngấm sương nhưng vẫn rất lạnh lẽo. Lưu Hoài Ân chấp hai tay trong tay áo, co lại dường như sợ lạnh, giọng nói giá băng: "Quân tử lấy nghĩa mà thuyết phục, tiểu nhân lấy lợi mà dụ dỗ. Lâu Mẫn là tiểu nhân, thần lấy lợi mà dụ, hắn sao lại không cắn câu?"

Cái lợi này không phải một thành một châu mà là cái lợi nặng bằng một nước.

"Nếu hắn chịu bắt tay với thần diệt trừ Lâu Dự, thần đồng ý sẽ cố tình đánh thua, chấp tay đưa lưu vực sông Thập Mẩu cho hắn. Để hắn mang quân công đại thắng về triều, vừa làm cho Vũ Định đế vui mừng, lại diệt trừ được mối họa tâm phúc Lâu Dự, ngôi vị thái tử liền vững như thành đồng vách sắt, không ai có thể tranh đoạt với hắn".

Lưu Hoài Ân nói bình thản như thường, lời lẽ lại lộ rõ vẻ mỉa mai khinh miệt: "Lâu Mẫn tầm mắt thiên cận, lòng dạ hẹp hòi, trong mắt chỉ có chiếc ngai vàng chín rồng nhỏ nhỏ trong cung Bắc Thần của Đại Lương mà không nhìn thấy thiên hạ. Người như vậy nếu có thể làm quốc vương Đại Lương thì quả thật chính là may mắn của triều ta".

Ân Minh thả lỏng tứ chi, dựa vào ngai rồng của mình, cười nói: "Không sai, cho dù dâng cả sông Thập Mẩu cho Lâu Mẫn cũng đâu có gì quan trọng. Không có Lâu Dự, Trầm muốn lấy lại sông Thập Mẩu lúc nào thì lấy lại lúc đó, đâu có gì là khó khăn. Dùng một con sông Thập Mẩu đổi lấy một thể tử Lăng Nam vương, thật sự quá có lợi".

Lưu Hoài Ân cúi người thi lễ: "Bệ hạ hùng tâm tráng chí, lòng tại thiên hạ, loại ngu xuẩn như Lâu Mẫn há có thể so đo?"

Ân Minh chỉ Lưu Hoài Ân, lắc đầu cười to: "Nói vậy chúng ta nhất định phải nâng Lâu Mẫn trên ngôi báu, nếu không sẽ là thiệt hại đối với triều đình ta".

Lưu Hoài Ân gật đầu, nếp nhăn bên đuôi mắt lại sâu thêm: "Bệ hạ nói chí phải".

Bị vây trên dốc đứng ở góc Sa Loan đã hai ngày hai đêm. Khí trắng Loan Loan thổi ra ngưng tụ thành sương trắng mỏng manh trên lông mày, toàn thân như vừa từ biển máu đi lên, máu tươi trên người không rõ là của chính mình hay là của kẻ thù, bị cái lạnh ban đêm đông thành băng, mỗi khi cử động có thể nghe thấy tiếng băng máu vỡ lách tách.

Năm ngàn Hắc Vân kỳ còn sống sót không đủ ngàn người. Bọn họ dùng chiến mã chết trận dựng thành chiến hào, rút mũi tên từ xác chết ra, dùng nó cứng tên nặng, dựa vào địa thế đánh lui từng đợt tấn công như sóng sau liền sóng trước của quân địch.

"Cố gắng chống đỡ, viện binh của thể tử sắp đến rồi". Loan Loan ôm lấy đầu một chiến hữu, gào lên bằng giọng nói khàn khàn không rõ: "Cố gắng cầm cự, người nhất định phải cầm cự được".

Trước ngực chiến sĩ này cắm một mũi tên sắt, tay phải đứt ngang cổ tay, máu đã chảy sắp cạn, hai mắt dần dần mất tiêu cự, cuối cùng đồ dẫn không động, ngay cả mí mắt cũng không khép lại.

Loan Loan ôm xác chiến hữu, từ cổ họng phát ra tiếng hét khàn khàn như sói tru, lại không sao khóc được, nước mắt dường như đều đã hóa thành máu tươi chảy đi hết.

Hai ngày nay bọn họ không có lương thực, không có nước, không thể ngủ, hoàn toàn dựa vào một ý chí không phải của con người để chống đỡ. Họ tin tưởng thể tử nhất định sẽ đến cứu họ, thể tử nhất định sẽ không bỏ rơi họ.

Nhưng thám báo phá vòng vây ra ngoài cầu viện như cát vào biển rộng không hề có hồi âm. Thám báo thứ sáu đã đi, cùng với thời gian trôi qua, hi vọng

sinh tồn cùng với viện quân chạy tới cũng trở nên càng ngày càng xa vời.

"Thế tử sẽ không đến". Một thương binh nói: "Tình hình chiến đấu ở thành Yên Cát rất khẩn cấp, lúc này thế tử sao có thể chia quân cứu viện Sa Loan?"

Càng hoảng chi Sa Loan chỉ còn lại không đủ ngàn người, không bị thương thì là tàn phế. Lúc này bỏ thành Yên Cát sắp đánh hạ để dẫn quân tới cứu cũng tương đương với từ bỏ chiến quả quân công sắp đạt được trong tầm tay.

Một bên là chút ít tàn binh, một bên là quân công hiển hách, đối với bất cứ một tướng quân nào, lựa chọn này cũng không hề khó khăn.

"Anh ấy sẽ đến". Trên mặt Loan Loan bầm đầy máu tươi quện cùng đất cát, gần như không phân biệt được ngũ quan, hai mắt lại vẫn sáng ngời trong suốt như trước, giọng nói kiên định: "Anh ấy nhất định sẽ đến".

Lòng tin của Loan Loan đối với Lâu Dự phát ra từ phế phủ, khởi nguồn từ hồn phách. Cô bé tin chắc trong mắt Lâu Dự ca ca của mình, cái gọi là tàn binh bọn họ còn quý giá hơn thành Yên Cát. Cho dù Sa Loan chỉ còn lại một binh một lính, Lâu Dự cũng sẽ dứt khoát mang đại quân đến cứu.

Lưu Chinh nhìn Loan Loan, muốn nói rồi lại thôi. Hắn không nói với Loan Loan, Sa Loan cách Yên Cát chỉ ba trăm dặm, cho dù toàn bộ thám báo đi cầu viện đều bị chặn giết hết, cuộc chiến với tiếng chém giết rung trời bên này cũng sẽ bị quân Lương tác chiến tại các thành trấn gần đó phát hiện. Tin tức năm

ngàn Hắc Vân kị bị vây ở Sa Loan sợ là sớm đã truyền tới bộ chỉ huy đại quân phạt Sóc, thế tử... có lẽ đã nhận được tin tức từ lâu.

Lưu Chinh lập tức cười an ủi. Thế tử làm đúng. Thân là tướng quân, bên nào nhẹ bên nào nặng phải phân biệt rõ ràng, tình đồng đội trên chiến trường làm sao so được với an nguy đất nước? Nếu để cứu một đội tàn binh tâm thường mà bỏ chiến trường Yên Cát đến cứu viện Sa Loan, thế tử đã không phải vị chiến thần sát phạt quyết đoán, lạnh lùng kiên cường trong cảm nhận của mình.

U u u! Tiếng tù và sừng hươu lại vang lên, một đợt tấn công mới đã bắt đầu.

Kị binh và chiến xa Quân Sóc yên lặng mà vững vàng ép tới. Đối mặt với đội tàn binh đầy rẫy vết thương này, quân Sóc vẫn không dám mất cảnh giác mà dùng binh lực đông gấp mấy lần để tấn công.

Hoàng thượng hạ nghiêm lệnh, không tiếc hao tổn, phải giết sạch toàn bộ cánh quân Hắc Vân kị này, không để lại một người sống nào.

Kị binh hồ bôn của quân Sóc đưa ra binh lực gấp mấy lần đối phương, quả quyết chấp hành mệnh lệnh của hoàng đế, thậm chí ngay cả nỗ công thành và chiến xa đều đã dùng tới.

Bên này đội kị binh hồ bôn như đàn kiến khát máu, bên kia tàn binh Hắc Vân kị phủ phục trong đồng xác chiến mã, trong mắt toàn là kiên nghị thấy chết không sờn.

Ở giữa là tuyết bay đầy trời, hai bên đều nhìn thấy sự tồn tại của đối phương. Gió tuyết như đao cắt lên trên gương mặt mỗi một chiến sĩ, sát khí của kẻ thù cũng như đao sắc cắt vào thần kinh các chiến sĩ.

Đại tướng cầm quân của quân Sóc là Phong Tất Hành nhìn "chiến hào" của đối phương, trong mắt lộ vẻ bội phục, tự nhủ: "Hắc Vân kị quả nhiên bất phàm".

Nhưng vẫn phải chết.

Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt, Phong Tất Hành phát tay hạ lệnh: "Giết cho ta!"

Chân núi Lộc tuyết bay kín trời lập tức cháy bùng trong yên lặng, hóa thành địa ngục sôi trào nước thép.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 14

"Tránh ra!" Dung Hàm vùng tay đẩy mấy tên thân vệ bên ngoài doanh trướng chủ soái ra, bắt chấp tất cả xông vào bên trong.

Thấy Dung Hàm khí chất cao quý, ngữ khí凛冽, đám thân vệ cũng không dám động thủ, chỉ kiên nhẫn tạo thành một bức tường người chặn ở phía trước không cho y tới gần: "Thái tử đang thương nghị việc quân, không được quấy rầy".

"Việc quân? Việc của ta mới là việc quân khẩn cấp nhất". Dung Hàm nóng lòng như lửa đốt. Mặc dù y thuật như thần nhưng võ nghệ của Dung Hàm lại rất tầm thường. Thấy không làm sao xông vào được, đang lo lắng không biết phải làm sao, đột nhiên y nghĩ đến chuyện gì đó, móc một tấm lệnh bài đầu hồ bằng đồng thau từ trước ngực ra giơ lên trước mặt các thân vệ, nói uy nghiêm: "Đây là lệnh bài đầu hồ của thế tử Lăng Nam vương. Thấy lệnh bài

như thấy

người, chẳng lẽ ngay cả phó thống soái mà các người cũng dám ngăn cản?"

Dung Hàm mặc dù thân phận cao quý nhưng lại không có quan tước, trong quân cũng không có người thân quen. Để y thuận tiện đi lại trong đại quân, không bị một số quân sĩ không có mắt gây trở ngại, Lâu Dự đã đưa lệnh bài mang theo người của mình cho Dung Hàm, không nghĩ tới hôm nay lại phát huy công dụng.

Lâu Dự có uy danh hiển hách trong quân, mấy thân vệ đó vừa thấy lệnh bài sắc mặt liền thay đổi. So với thái tử, Lâu Dự mới thật sự là sát thần không treu chọc được.

Người trước mặt này mặc dù mặc trang phục quân y nhưng lại có thể cầm lệnh bài của thái tử Lăng Nam vương thì tất nhiên không phải dạng vừa. Cho dù lúc này có khẩu lệnh không phận sự miễn vào cửa thái tử, nhưng nếu sau này Lâu tướng quân về tính sổ thì ai có thể chịu trách nhiệm được?

Mấy thân vệ liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng loạt kêu đau, người ôm bụng, người bắm cửa doanh trường làm bộ đau đớn, ngã trái ngã phải lộ ra một khe hở lớn.

Bọn chúng làm bộ quá giả tạo, ngay cả Dung Hàm cũng sững sờ một lát. Y nhanh chóng phản ứng lại, giận dữ tròn mắt nhìn mấy thân vệ này, tay cầm lệnh bài vén rèm bước vào lều trung quân.

Tiếng ồn ào ngoài cửa sớm đã lọt vào tai thái tử, lúc này ngược mắt thấy Dung Hàm có ý lao vào liền tức giận nói: "Dung Hàm, người thật to gan, một thấy thuốc quân y nhỏ nhỏ mà dám xông vào lều trung quân, thật sự cho rằng bản thống soái không dám làm gì người sao?"

Dung Hàm cất lệnh bài đi, hành lễ, nói: "Thái tử điện hạ, Dung Hàm có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo".

Thái tử liếc các tướng lĩnh bên dưới, hừ lạnh một tiếng: "Người là bác sĩ quân y, không phải tướng lĩnh, không có quyền can thiệp quân tình".

Khuôn mặt hiền hậu của Dung Hàm lộ rõ vẻ tức giận không thể che giấu được: "Không sai, ta là bác sĩ quân y, nhưng một đội Hắc Vân kỵ bị vây tại Sa Loan, ngay cả một bác sĩ quân y như ta cũng biết, người thân là chủ soái không thể không biết, vì sao không phái quân cứu viện?"

Thái tử quát lớn, sắc mặt khó coi: "Quân tình đại sự há là người có thể hiểu được? Về làm bác sĩ quân y theo đúng chức trách của người, không được bàn luận việc quân nữa".

Dung Hàm không lùi mà tiến tới, đi liền mấy bước, đứng lại trước ghế thái tử, cười lạnh một tiếng: "Dung Hàm mặc dù say mê y thuật nhưng không phải đồ ngu. Hắc Vân kỵ bị bao vây ở Sa Loan hai ngày, người rõ ràng đã nhận được tin tức từ lâu nhưng lại không phái quân tiếp viện, thậm chí còn bưng bít tin tức không thông báo, Lâu Dự bây giờ còn không biết chuyện này đúng không?"

Y lớn tiếng vặn hỏi, ngữ điệu sắc bén như dao: "Người thân là chủ soái lại thấy chết mà không cứu, xem tính mạng tướng sĩ như cỏ rác là có rắp tâm gì?"

Thái tử không ngờ Dung Hàm lại to gan lớn mật, dám đối nghịch hằn ngay giữa lều trung quân như thế, nổi giận nói: "Ta đường đường là thống soái đại quân, điều binh khiển tướng tự có sắp xếp, chẳng lẽ còn phải giải thích với người? Dung Hàm, người ý vào Dung phi được sủng ái mà dám coi thường quân kỉ, chống đối chủ soái, có tin ta lập tức dùng quân pháp xử lí người hay không?"

Dung Hàm không hề sợ hãi, từng bước áp sát: "Từng chữ từng câu ta nói hôm nay không có quan hệ gì với quý phi nương nương. Trong thông luật Đại Lương có ghi rõ, hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân. Tướng cầm quân nếu dám che giấu quân tình, mượn đao giết người, xóa bỏ đối lập, tội chém!"

Câu này thật sự quá mức tàn nhẫn hiểm ác. Phải biết tướng lĩnh cầm quân vốn chính là nỗi lo của quân vương. Nếu để hoàng thượng biết có kẻ dùng tiểu xảo chiêu trò ở tiền tuyến, cho dù kẻ đó là thái tử cũng không tránh khỏi phải xử theo quân luật.

Dung Hàm hôm nay mang quyết tâm liều chết, một là cá chết, hai là lưới rách, lời lẽ đanh thép lạnh lùng như cắt vàng bẻ ngọc, thậm chí ngay cả thi lễ cũng cảm thấy lãng phí thời gian, đứng trước mặt Lâu Mẫn phong cốt lạnh liệt: "Ta hỏi người, hôm nay người có phái viện binh đi hay không?"

Thái tử sắc mặt xanh mét, nói hùng hổ: "Nếu ta không phái binh, người làm gì được ta?"

Dung Hàm luôn luôn nhã nhặn, hôm nay lại quyết liệt cố chấp hiềm thấy, lạnh lùng nói: "Nếu người không chịu phát binh, ta sẽ gửi hàm cho gia phụ mời gia phụ bẩm báo hoàng thượng, tố cáo người tội không cứu viện chiến hữu!"

Dung Hàm nói xong xoay người đi ngay, không muốn lãng phí cho dù một giây ở chỗ này nữa, định lập tức đi cướp một con ngựa chạy tới Yên Cát báo tin cho Lâu Dự. Ở đây không tìm được viện binh thì đến Yên Cát, Lâu Dự nhất định sẽ phái binh tiếp viện bằng tốc độ nhanh nhất.

Dung Hàm vừa đi vừa tính toán thời gian chạy tới Yên Cát, trong lòng sốt ruột, nội tạng gần như bị đốt thành than, hai tay nắm lại thật chặt.

Loan Loan, em phải cố cầm cự, em nhất định phải cầm cự!

Hôm đó Dung Hàm đang điều trị cho thương binh từ tiền tuyến chuyển về, đột nhiên nghe nói có một đội Hắc Vân kỵ bị quân địch đông gấp mấy lần vây chặt ở Sa Loan, thương vong cực kì thảm thiết. Sau khi nghe ngóng về thành phần của đội Hắc Vân kỵ đó, y rụng rời như giữa đêm đông lạnh nhất bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào trong lòng.

Loan Loan, Loan Loan ở trong cánh quân đó.

Trong nháy mắt đó, Dung Hàm cảm thấy ngay cả xương cốt mình cũng lạnh buốt, cực kì căm hận chính mình chỉ biết y thuật mà không tập võ từ tể, không có một chút binh quyền nào.

Lúc này thấy thái tử không có ý định phát binh, y cực kì giận dữ, bất chấp trên đường thúc ngựa chạy tới Yên Cát có vô số tàn binh loạn quân, chính mình võ công không cao có thể toàn thân đến nơi hay không, chỉ toàn tâm toàn ý đi tìm Lâu Dự.

Đúng, Lâu Dự, bây giờ chỉ có Lâu Dự mới có thể cứu Loan Loan.

Đã hạ quyết tâm, Dung Hàm vừa định bước ra khỏi lều trung quân chợt nghe thấy một giọng nói âm u nửa âm nửa dương từ phía sau truyền đến: "Dung công tử không cần sốt ruột, Lâu tướng quân đã biết rồi".

Bước chân Dung Hàm dừng lại, lập tức xoay người: "Người nói cái gì?"

Trong bóng tối phía sau thái tử có một người đàn ông mặc trang phục quân sư đang ngồi, thấp bé gầy gò, hai má tụt lại, trán đầy nếp nhăn, đáy mắt thỉnh thoảng lại có ánh sáng lóe lên.

Người đàn ông đó đứng lên, khom người hành lễ, nói không nhanh không chậm: "Ti chức kiêm sự quân vụ Ngô Công ra mắt Dung công tử. Vừa rồi ti chức nói là từ hôm qua Lâu tướng quân đã biết chuyện Sa Loan bị vây rồi".

Dung Hàm đột nhiên chấn động: "Không thể thế được. Lâu Dự mà biết thì không thể không phát binh".

Ở đó có Tổng thúc thúc thân như cha con, có các thuộc hạ trung thành của Lâu Dự, quan trọng hơn là ở đó có Loan Loan, có Loan Loan!

Dung Hàm tuyệt đối không tin, trong lúc Loan Loan rơi vào hiểm cảnh, Lâu Dự lại không phát binh cứu viện.

Ngô Công lại dường như đang xem một vở kịch vui, khoe mắt khẽ xéch lên, ngoài cười nhưng không cười: "Đánh hạ Yên Cát quả thật là một chiến công lớn. Giờ đây Yên Cát đánh được một nửa, thắng bại đã định. Trong thời khắc mấu chốt như thế, Lâu tướng quân làm sao có thể phân tâm?"

Dung Hàm hoàn toàn không tin, chẳng buồn nghe hắn nói nhảm nữa, lại xoay người định đi.

Thái tử đột nhiên quát một tiếng lạnh lùng: "Bắt cho ta!"

Các thân vệ nghe lệnh tràn vào giữ chặt Dung Hàm.

Dung Hàm cắn răng, bất chấp thân phận lễ tiết, quát thẳng họ tên thái tử, cả giận nói: "Lâu Mẫn, người giết ta đi! Nếu để ta về Thượng Kinh, ta nhất định phải đòi lại công bằng cho các tướng sĩ Hắc Vân kị uổng mạng trước cửa cung Bắc Thành!"

Với thân phận của Dung Hàm, thái tử cũng thật sự không dám làm gì y. Giết một bác sĩ quân y là chuyện nhỏ, nhưng nếu bác sĩ quân y đó là con trai Trần Quốc công, em trai của quý phi đương triều thì lại là một chuyện khác.

Thái tử đang cảm thấy khó xử, Ngô Công lại mở miệng cười âm hiểm: "Nếu Dung công tử không tin, ti chức có thể gọi một người vào".

Nói xong hắn gọi người triệu một tên lính truyền tin vào.

Tên lính truyền tin quỳ xuống đất. Ngô Công nói: "Người kể lại rõ ràng tình hình khi đó, không được phép nói sai nửa câu".

Tên lính truyền tin nhìn trộm thái tử, nói thấp thỏm: "Hôm đó thái tử điện hạ lệnh tiểu nhân đến truyền tin cho thế tử Lăng Nam vương, tiểu nhân kiêm trình chạy tới Yên Cát, vừa lúc gặp thế tử từ tiền tuyến trở về. Tiểu nhân giao mật thư cho thế tử, thế tử chỉ thoáng nhìn qua, ngẩn ra rất lâu, cuối cùng..."

"Cuối cùng thế nào?" Dung Hàm vội hỏi.

"Cuối cùng... cuối cùng thế tử điện hạ không nói một câu nào". Tên lính truyền tin cúi đầu nói.

Dung Hàm hai mắt tròn trũng trũng, không thể tin nổi: "Một câu cũng không nói? Thật sự không nói?"

Thấy Dung Hàm lộ vẻ hung dữ, tên lính truyền tin vội vàng gật đầu nói: "Vâng, tiểu nhân không dám nói dối".

Dung Hàm lắc đầu, trong lòng không chịu tin tưởng, nhưng lại nghĩ hôm nay mình tới bất ngờ, Lâu Mẫn không có thời gian cố ý sắp xếp một người và dạy hắn nói những lời này. Nếu những lời này không phải Lâu Mẫn dạy, tên lính truyền tin này phải đích thân trải qua mới có thể nói được.

Chẳng lẽ là thật sự?

Ngô Công quan sát vẻ mặt Dung Hàm, ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong mắt, lặng lẽ lật tìm một tín hàm quân vụ trên bàn đưa tới.

Thái tử ra hiệu cho các thân vệ buông Dung Hàm ra.

Dung Hàm tiếp nhận tin hăm, thấy đầu xi chính là kiểu của mật thư đưa tin trong quân, vội vàng mở ra, đưa mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức xám như tro tàn.

"Tình chiến hữu sao có thể so được với quân công hiển hách, binh quyền cao quý? Dung công tử, Lâu tướng quân đã đưa ra lựa chọn rồi". Ngô Công nói lạnh lẽo, lời nói giống như những mũi băng sắc bén đâm vào trong lòng Dung Hàm, đập nát hi vọng cuối cùng của y.

Ánh mắt y ngơ ngàng, tin hăm trong tay vô lực rơi xuống đất.

Nội dung tin hăm đó chính là tình hình chiến đấu tại Sa Loan, phía dưới cùng có thêm một chữ viết vội đơn giản: Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 15

Đao chém đao, mâu đâm mâu, thậm chí ngay cả răng cũng đã dùng tới, các tướng sĩ Hắc Vân kị đã không còn khái niệm cái chết.

Đao đã chém quần lười, tên đã sắp dùng hết, rất nhiều tướng sĩ Hắc Vân kị trên người cầm tên hoặc bị đao kiếm đâm thủng vài lỗ nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu như sắt thép.

Tại Sa Loan, trước những đợt tấn công mãnh liệt của quân Sóc với binh lực đông gấp mấy lần, dưới thế công như sóng sau đè sóng trước của nỗ công thành, trọng tiễn và gót sắt, đội tàn quân Hắc Vân kị này bùng nổ sức mạnh cuối cùng trước khi chết, dùng khí lực và tinh thần không còn là của con người để chống cự đủ ba ngày hai đêm.

Hi vọng dần dần xa vời, đến lúc này gần như tất cả mọi tướng sĩ Hắc Vân kị đều hiểu rõ viện binh sẽ không đến, trận chiến Sa Loan này sẽ chấm dứt khi tính mạng của bọn họ kết thúc.

Bọn họ đều là quân nhân chuyên nghiệp, từng bị tướng quân Lâu Dự của bọn họ vung roi đánh với tốc độ như gió, bị huấn luyện hừng hực như lửa. Chỉ cần cho bọn họ đủ công bằng, không có âm mưu và hãm hại, đội ngũ của họ có thể như hùng ưng giương cánh bay lượn trên chiến trường sắt thép nặng nề, cùng bất cứ đội quân mạnh mẽ nào chém giết.

Nhưng giờ đây đến tận lúc tử vong, rất nhiều người đều không biết rõ trận chiến sắp nuốt mất tính mạng của bọn họ này rốt cuộc là thế nào.

Vốn phụng mệnh đến cứu viện, tại sao lại trúng phục kích, ngược lại trở thành một cánh quân chờ cứu viện?

Bọn họ không rõ, cũng không có thời gian suy nghĩ rõ ràng, giận dữ nhưng vẫn kiên cường, bị thương lại vẫn mạnh mẽ, chỉ nắm chặt binh khí trong tay theo bản năng, giết địch, giết địch, giết địch!

"Anh ấy nhất định sẽ đến". Vai Loan Loan đã sưng vù tím đen, Li Quang đã mất trong hỗn chiến. Cô bé nắm thanh trường đao nhật được, ngồi xổm dưới

đất, âm thanh khàn khàn bắt đầu trở nên lằng lằng.

Cô bé không tin, tuyệt đối không tin Lâu Dự ca ca lại bỏ mặc bọn họ.

"Thế tử sẽ không đến". Lưu Chính ngồi xuống bên người Loan Loan, sắc mặt bình tĩnh. Thấy Loan Loan lộ vẻ sợ hãi, hấn thở dài, thấp giọng nhắc lại lần nữa: "Loan Loan, thế tử sẽ không đến".

Ánh mắt Loan Loan ngơ ngàng, trước mắt như có một lớp màn trắng dày, ngơ ngàng như thật như ảo, lẩm bẩm nói: "Vì sao?"

Lưu Chính không đành lòng, lau máu trên mặt, nhếch miệng cười nói: "Loan Loan, thế tử làm đúng. Trận chiến Yên Cát cực kì quan trọng. Thế tử thân là phó thống soái, sao có thể không đề ý đến đại cục được?"

Loan Loan ngơ ngác gật đầu. Kì thực cô bé không hề biết đại cục gì cả, cô bé chỉ biết lúc này trong lòng mình đang đau như xé, có một sự thất vọng và mệt mỏi không nói nên lời, cả người dường như sắp đông cứng cùng với gió tuyết đầy trời.

Lưu Chính đột nhiên đứng lên hét lớn: "Kiểm kê nhân số!"

Các tướng sĩ tự giác điểm số. Một, hai, ba... Tám trăm bốn mươi, tám trăm bốn mươi một, tám trăm bốn mươi hai... Tám trăm bốn mươi bảy.

Tám trăm bốn mươi bảy người đàn ông Hắc Vân kị ngang tàng đầy mặt bụi đất, toàn thân là máu, vết thương đầy rẫy, mỗi người đều xem nhẹ sống chết, ánh mắt bình thản nhìn Lưu Chính.

"Loan Loan, hát quân ca một lần nữa". Lư Chính cười nói.

Loan Loan hít sâu một hơi, há miệng ra, lại chỉ phát ra một âm thanh như con thú non kêu khê, cổ họng đau như xé toạc, sưng đỏ gần như có thể chảy ra máu.

Lư Chính quay lại cười an ủi, ngẩng đầu lớn tiếng hát lên.

Lại gặp anh, gió như dao cắt mặt

Lại gặp anh, lâm nguy hóa bình an

Càng ngày càng nhiều tướng sĩ Hắc Vân kị ngẩng đầu hát theo. Âm thanh của bọn họ cũng giống như bọn họ, đã nuốt gió, đã nuốt cát, đã uống máu, thô ráp khàn khàn, như con gió mạnh điên cuồng nhất ngoài thành Lương Châu.

Như rồng cuốn cô thành, khói lửa chiếu rực trời cao

Tuổi hai mươi giết giặc lập công, vó ngựa chiến chinh nơi viễn xứ

Xưa nay bao trang hảo nam nhi, từng tòng quân chinh chiến sa trường

Sáng má hồng, chiều xương trắng, lên cao mong ngóng, phu quân không về

Cắm cờ trên mái đình vọng lâu, không phá thành quyết không trở lại.

Xa xa, đại tướng quân Sóc Phong Tất Hành nghe tiếng hát hào khí xuyên mây, dường như từ sâu trong linh hồn bật ra này, neho mắt lại, trang nghiêm hạ lệnh: "Lập tên!"

Vô số cánh cung sắt tên nặng giờ lên, đồng loạt nhắm về phía chiến hào đơn sơ được xây bằng xác ngựa của Hắc Vân kị.

Phong Tất Hành chậm rãi giơ tay lên, tiếng quân ca bên kia vừa lúc hát đến câu cuối cùng "không phá thành quyết không trở lại". Chữ "lại" vừa dứt, Phong Tất Hành phát mệnh tay xuống: "Bắn!"

Mây chì nặng nề trên trời bắt đầu sụp đổ vỡ vụn, từng mảng tuyết rơi bị ép rơi nhanh hơn, một đám mây tên dày đặc che trời, phát ra tiếng rít đinh tai nhức óc, không ngừng ập xuống như mưa rào.

"Mau tránh!" Lư Chính quát to, cổ họng như bị xé rách, âm thanh khàn khàn khó nghe.

Tướng sĩ Hắc Vân kị lập tức tránh vào trong chiến hào được xếp bằng xác ngựa, các quân sĩ không kịp né tránh lập tức bị mũi tên sắt bắn xuyên qua thành con nhím.

Tiếng gió nức nở như than khóc, mặt đất cũng dường như chậm rãi sụp đổ trong mưa tên không gì đỡ được.

Loan Loan áp sát vào sau xác chiến mã, tiếng tên bắn vào chiến hào nặng nề khiến cô bé cảm thấy khó thở, bên cạnh là một kị binh Hắc Vân kị trúng tên co giật trước khi chết.

Không trung cũng bị cơn mưa tên dày đặc này che khuất, dường như đêm tối đến sớm hơn bình thường.

Phong Tất Hành nhìn "chiến hào" trước mặt, ánh mắt sắc lạnh không giấu được một nét xót thương. Thời khắc cuối cùng đã đến.

Hắn rút chiến đao, lạnh lùng ra lệnh: "Hỗ bọn kị binh chuẩn bị, xung trận!"

Đợt hỗ bọn kị binh đầu tiên lập tức lao tới.

Đợt xung phong tàn khốc của kị binh bắt đầu, vó ngựa to lớn dày đặc như mưa sẽ đập nát bất cứ tính mạng nào trong chiến hào đối diện.

Lư Chính từ dưới đồng xác ngựa nhảy ra, toàn thân đầy máu: "Các anh em, chúng ta ở đây giết thêm một tên, chỗ thế tử sẽ có thể bớt một chút sức lực, giết!"

"Giết!" Các tướng sĩ Hắc Vân kị còn sống sót tới tấp rút binh khí ra, anh dũng lao vào kị binh quân địch.

Triệu Vô Cực liên tiếp chém ngã hai con ngựa, xoay người đang định vung đao lại thấy trước mắt sáng lên. Con ngựa của tên kị binh nước Sóc đang xông tới trước mặt không ngờ lại là đại Hồng.

Đường đường vua ngựa hoang lúc này lại cam chịu ở dưới hồng kị binh nước Sóc, không hề còn chút gì gọi là thần tuấn.

Triệu Vô Cực mừng rỡ, huyết một tiếng sáo. Đôi mắt to của đại Hồng đột nhiên lấp lánh ánh sáng, nhìn trái nhìn phải tìm nơi phát ra tiếng huyết gió.

Triệu Vô Cực huyt sáo lần nữa, đại Hồng cuối cùng cũng nhìn thấy người đầy mặt bụi đen máu đỏ không thấy rõ tướng mạo này, vui mừng vô hạn hí lên ầm ĩ, chân sau đạp mạnh hất bay tên kỵ binh quân Sóc trên lưng xuống đất, lao thẳng về phía Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực tung người lên ngựa, vỗ đầu ngựa cười to: "Đại Hồng, người được lắm, biết trà trộn vào đàn ngựa địch ẩn náu, biết dùng cả mưu kế cơ đây, không hổ là vua ngựa hoang!"

Nhờ có tốc độ và sức mạnh của đại Hồng, Triệu Vô Cực cướp được một thanh trường đao cầm trong tay, xông thẳng tới trước mặt đội kỵ binh nước Sóc, thế như chẻ tre liên tục chém gục mấy kỵ binh ngã xuống ngựa.

Lưu Chính đột nhiên gọi to: "Triệu hiệu úy!"

Triệu Vô Cực ngựa không dừng vó, đầu cũng không kịp quay lại, đáp: "Có!"

Lưu Chính đẩy Loan Loan bên cạnh về phía trước, quát lên: "Mang Loan Loan đi!"

Triệu Vô Cực bừng tỉnh, đề cương ngựa chạy về phía bên này.

Tay phải Loan Loan đã không nhắc lên được nữa, chỉ có thể gắng gượng dùng tay trái nghênh địch. Kỵ binh hổ bôn từ cao đánh xuống, lực chém cực mạnh, dù cô bé có khinh công hơn người nhưng chỉ một hồi sau cũng đã trúng liên mấy đao, toàn thân lần nữa bị máu thấm đẫm. Lúc này nghe thấy Lưu Chính bảo mình đi, Loan Loan lại bước bình không chịu đi, kêu lên: "Tôi không đi".

Tiếc là cổ họng đã rách, chỉ có thể phát ra tiếng nghẹn ngào trầm đục không rõ.

Triệu Vô Cực thúc ngựa xông tới, vurun người ra, không nói không rằng nhắc Loan Loan lên lưng ngựa.

"Hướng đông nam! Rút!" Lưu Chính dẫn theo vài chục kỵ binh Hắc Vân kỵ đứng thành hình mũi dùi, dùng thân thể máu thịt và cương đao trong tay ngăn cản đội kỵ binh quân thù.

Triệu Vô Cực mang Loan Loan chạy về phía đông nam, đại Hồng thấy chủ nhân thì cực kì vui vẻ, sải vó vừa đá vừa húc, mạnh mẽ đụng ngã mấy con ngựa, cực kì ngang ngược xông ra bên ngoài. Vua ngựa hoang một lần nữa thể hiện thần uy, đám chiến mã nước Sóc nhất thời lại hoảng sợ loạn thế trận, không dám tiến lên.

Triệu Vô Cực thúc ngựa chạy được vài bước, quay đầu nhìn lại, phát hiện chỉ có một con ngựa của hãn phá vòng vây ra bên ngoài.

Lại một loạt mưa tên không phân địch ta mãnh liệt ập xuống nơi hai bên đang giằng co.

"Không..." Hai mắt Triệu Vô Cực gần như sắp rớt máu, tiếng hét như vỡ vụn.

Trong nháy mắt, tính lực dường như biến mất. Loan Loan quay lại, chỉ nhìn thấy các chiến hữu của mình bị tên sắt bắn vào ngực, người ngã ngựa đổ, chiến mã bị thương kêu thảm giẫm đạp khắp nơi, máu thịt tung tóe.

Nơi này là địa ngục trần gian thật sự

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 16

Tuyết dày liên miên, trời đất trắng xóa mịt mù, khuôn mặt Lâu Dự trong gió tuyết lạnh lẽo như huyền thiết.

"Toàn quân tập kết, tấn công!" Chàng vượt trên khí thế vạn quân, làm cho tất cả mọi quân sĩ Đại Lương đều cảm nhận được sự tồn tại của chàng.

Trận chiến công thành đã đến giây phút cuối cùng, phía trước thành Yên Cát chất đầy xác chết, quân phục màu xanh màu đen bị máu tươi thấm đẫm, bị tuyết trắng phủ kín, không phân biệt được là quân Sóc hay là quân Lương.

Được kỵ binh hung hãn không sợ chết xung phong mở đường, bộ binh Đại Lương cuối cùng khiêng được cây gỗ lớn nặng nề áp sát cổng thành. Mấy trăm người khiêng một cây gỗ cực lớn, không ngừng va đập vào cổng thành dày nặng đúc bằng đồng thau.

Trên tường thành đội nước sôi xuống bốc khói trắng mù mịt trong không khí. Quân Lương công thành toàn bộ đều ướt đẫm, bị gió lạnh thấu xương thổi qua, nhanh chóng đông thành bột băng, trên đầu trên mặt bám đầy nhũ băng, ngay cả kẽ ngón tay cũng gần như bị đông lại.

Cả người đông cứng, rất nhiều người không chịu nổi cái lạnh thấu xương, tay chân không nghe theo sự điều khiển của đầu óc nữa, tốc độ công thành chậm lại.

Chỉ sau một thời gian tạm dừng rất ngắn, dầu trầu lại đổ từ trên tường thành xuống rợp trời ngập đất.

Sau khi hoàn thành xung phong, đội kỵ binh do Hầu Hành Tiễn dẫn theo đã lùi ra phía sau đội hình, cảnh giới cho bộ binh công thành. Lúc này từ xa xa trông thấy quân Sóc trên tường thành khiêng từng thùng dầu trầu đen sì ra, Hầu Hành Tiễn biết tình hình không ổn, vội vã hét to: "Mau tránh ra!"

Nhưng đã không kịp nữa, thùng dầu mặc dù nặng nề, hắt không xa, tấn không mạnh, chỉ có thể dội xuống phạm vi gần năm mét ngoài tường thành, nhưng quân Lương công thành bị đông cứng tay chân, động tác chậm chạp, mặc dù biết nguy hiểm nhưng lại hoàn toàn không phản ứng kịp, không né tránh nổi.

Hơn ngàn người ở phía trước gần như toàn bộ bị dội vào người.

Một tia lửa như ánh sáng bất hồn xé rách mây đen nặng nề, vẽ thành một đường cong làm lòng người lạnh giá trên không trung, rơi vào cỏ khô dưới thành. Bùng một tiếng, ngọn lửa hùng hực đột nhiên cháy rực, quân Lương bị dội dầu trầu cho dù chỉ có góc áo chạm vào ngọn lửa cũng lập tức cùng cháy, biến thành người lửa, lăn lộn dưới đất hay không ngừng đập lên người tìm cách dập lửa, kêu thảm vang trời.

Phác Hồ không hổ là đại tướng của Đại Sóc, công thủ đều rất bài bản.

Một ngọn lửa hình người lao đảo đi hai bước về phía lá quân kì của Lâu Dự, cổ họng phát ra tiếng gào khàn khàn không rõ nghĩa. Trong ngọn lửa hùng hực, gương mặt đã cháy đen dường như khẽ cười lộ ra hàm răng trắng rồi nặng nề ngã xuống đất không hề nhúc nhích, đến tận lúc bị cháy thành một đồng than đen.

Mặc dù cách xa nhưng qua động tác và dáng người, Lâu Dự đã nhìn ra người lửa đã cháy thành than đó chính là Trần Thiên Kỳ, đô úy tân binh doanh của Hắc Vân kì đóng tại Lương Châu, người giỏi dùng đao, mắng chửi người khác sang sảng, bề ngoài ngang tàng nhưng tâm tư tinh tế, ban ngày tàn nhẫn đấm đá một đám lính mới không biết gì thành thép tới, nửa đêm tuân doanh lại cài góc chân cho lính mới.

Lâu Dự nhúu chặt hai hàng lông mày lưỡi kiếm. Một bông hoa tuyết trên trời bay xuống, rơi vào đuôi lông mày chàng, bị hơi nóng phả ra hòa tan, chảy xuống mi mắt như một giọt nước mắt.

Chiến trường không cho ai quá nhiều thời gian để tiếc thương, Lâu Dự hiểu rõ mình không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Quân cánh phải do Vương Kỳ dẫn theo đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ, kiểm chế đại bộ phận binh lực quân Sóc từ thành Mộc Lũy bên cánh phải tới đây, giảm mạnh áp lực cho Yên Cát.

Nhưng quân cánh trái do Công Tôn Minh dẫn theo lại không biết xảy ra vấn đề gì mà gặp vô số trở ngại, bây giờ lại lạc đường trong gió tuyết đầy trời, không kịp thời chạy tới Khôn Cáp, vì thế một đội viện quân mấy vạn người của nước Sóc đã vượt qua Khôn Cáp tiến thẳng đến Yên Cát.

Đêm nay nếu còn không đánh hạ được Yên Cát, quân trung lộ do Lâu Dự dẫn theo sẽ rơi vào vòng vây, bị quân Sóc giáp công trước sau, đối mặt với nguy cơ toàn quân bị diệt.

Tù và sùng hươu của quân Sóc đồng loạt vang lên, u u u u, viện binh sắp tới, tất cả quân Sóc đang khổ chiến đều phấn chấn tinh thần.

Ánh mắt Lâu Dự như lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, chém nát tối tăm hỗn độn. Đột nhiên chàng thúc ngựa lao ra khỏi đội hình, Truy Phong bốn vó tung bay, như sao băng tiến lên chừng trăm mét. Tướng lĩnh bên cạnh kinh ngạc, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, đành phải hô to: "Tướng quân cẩn thận!"

Lâu Dự một người một ngựa lướt qua cực nhanh trước trận hình. Trong gió tuyết đầy trời, quân Sóc trên tường thành chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy một cái bóng đen thấp thoáng, hoàn toàn không ngờ lại có người to gan đến mức dám một mình một ngựa vượt trận mà ra, chạy thẳng tới trước thành trong lúc vạn quân hỗn chiến.

Đến tận khi bóng đen đó dần dần trở nên rõ ràng trong gió tuyết, đồng tử Phác Hồ đang đứng chỉ huy trên tường thành chợt co lại, vội vã hạ lệnh: "Lấp tên, bắn..."

Chưa kịp hạ xong mệnh lệnh bắn chết Lâu Dự, Phác Hồ lại thấy bóng đen đó giương cao cánh cung, đột nhiên kéo dây cung, bông tuyết giữa cánh cung và dây cung dường như cũng bị đánh bay vỡ nát.

Ba mũi tên cùng bắn! Ba mũi liên châu khoái tiễn xoay tròn cực nhanh, xé gió hút tuyết, từ ba góc độ kì lạ bắn thẳng đến mục tiêu chàng đã ngắm rất lâu.

Phụp một tiếng, khuôn mặt Phác Hồ trên tường thành như nở hoa. Ba mũi tên lần lượt bắn trúng mặt hắn, chất lỏng trắng đỏ bắn ra, Phác Hồ rơi xuống tường thành mà không kịp kêu một tiếng.

"Phác tướng quân trúng tên rồi!" Sau một tiếng kêu to, tất cả quân Sóc dường như đều yên lặng. Bọn chúng không tin vào mắt mình, càng không thể tin được trên thế gian lại có loại tiễn thuật không thể tưởng tượng nổi, có thể lấy thủ cấp đại tướng địch trước mặt hàng chục vạn quân đội hai bên như vậy.

Sau khi bắn ra ba mũi tên, Lâu Dự không dừng một giây, giật cương ngựa quay đầu chạy về, bàn tay giơ lên phát mạnh.

"Giết!" Cùng với động tác này, quân Lương phát ra tiếng reo hò kinh thiên động địa. Đội kỵ binh tiên phong của Hầu Hành Tiễn một lần nữa xông lên như núi hú biển gào, chạy tới tiếp ứng cho tướng quân của bọn họ.

Đại quân theo sát phía sau kị binh tách ra hàng chục khe hở, từ mỗi khe hở có một chiếc chiến xa vô cùng to lớn và nặng nề được đẩy ra, trên chiến xa đặt những chiếc nỏ cũng to lớn không kém. Nỏ công thành!

Trong tiếng gầm giận dữ của thống lĩnh tên nỏ doanh, hàng chục bộ binh ra sức kéo dây nỏ, mũi tên to như cánh tay trẻ con mang theo tiếng gió san bằng tất cả rít gào bay tới.

Ầm! Mũi tên đầu tiên đã bắn trúng vọng lâu trên tường thành, sức mạnh không gì sánh được trực tiếp bắn sụp vọng lâu, vô số gạch vỡ ngói vỡ đổ xuống, quân Sóc trên tường thành gào khóc thảm thiết, không sao tránh kịp.

Đây mới là cỗ máy giết người cuối cùng.

Lâu Dự vẫn giấu kín chúng phía sau lá chắn thép, khi kị binh thương vong thảm trọng không dùng đến, khi hai bên đối đầu bằng trọng tiễn không dùng đến, khi bộ binh công thành cũng không dùng đến, đến lúc này...

Khoảng cách hai bên đã thu hẹp đủ gần, chàng lại một mình một ngựa bắn chết chủ soái quân Sóc, trong lúc sĩ khí của quân Sóc sụp đổ, cuối cùng chàng mới mang những cỗ máy giết người này ra.

Nỏ công thành kinh thiên địa khiếp quỷ thần, từng mũi tên bắn từ nỏ công thành mang theo sức mạnh kinh người bắn vào tường thành Yên Cát, trúng chỗ nào chỗ đó người ngã ngựa đổ, ngói vỡ gạch nứt, còn có mấy mũi tên bắn thẳng đến cổng thành, cắm ngập vào cổng thành, cánh cổng đồng thau dày nặng đang đóng chặt cũng bị bắn ra một khe nứt.

Phác Hồ vừa chết, quân Sóc như rấn mất đầu, lại gặp phải đợt tấn công vô cùng mạnh mẽ bằng nỏ công thành của đối phương, toàn bộ trở nên hỗn loạn.

Sau khi hợp lại với kị binh tiên phong doanh, Lâu Dự quay đầu ngựa lao về phía tường thành. Bộ binh cũng hưng hân không sợ chết khiêng cây gỗ lớn tiếp tục xông lên, phát động đợt đụng thành cuối cùng phá tan cổng thành đã lung lay sắp đổ dưới sự yểm hộ của nỏ công thành.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 17

Một cơn mưa tên ập xuống, trong chiến hào đơn sơ gần như không nhìn thấy một người sống nào.

Triệu Vô Cực và Loan Loan đều rách khố rách quần, khăn giọng gào to: "Không!"

Sau cơn mưa tên, kị binh quân Sóc lần nữa xông lên. Lưu Chính và một bộ phận quân sĩ sống sót nhanh chóng từ đồng xác chết xoay người đứng lên nghênh địch.

"Triệu Vô Cực mau đi!" Lưu Chính dùng thanh đao mẻ chém gục một tên quân Sóc, quay lại gào to.

Triệu Vô Cực trong mắt đầy lệ nóng, lại không chịu lau đi, cắn răng quay lại dùng sống đao vỗ vào móng đại Hồng, quát: "Đại Hồng, xông ra ngoài!"

Đại Hồng bị đau ngẩng mặt hí dài, tung vó xông ra bên ngoài như điên.

Lưu Chính và các kị binh Hắc Vân kị còn lại ngoan cường đứng phía sau chiến hào, dùng thân thể máu thịt tạo thành một bức tường thành ngăn cản quân địch truy kích.

Hai bên đã giết đỏ cả mắt, nhưng bất kể đám người Lưu Chính dùng mảnh thể nào, bọn họ cũng không thể ngăn cản quân Sóc tới gần. Trong gió tuyết, lá đại kị của Phong Tất Hành càng ngày càng gần, bóng dáng hắc cũng càng ngày càng rõ ràng.

Trong chiến hào xếp bằng xác ngựa, khắp nơi đều có tiếng hò hét tàn bạo của quân Sóc, các tướng sĩ Hắc Vân kị bên cạnh Lưu Chính lần lượt ngã xuống.

Phù! Lưu Chính nhổ một ngụm máu trong miệng ra, đôi mắt dày đặc tia máu nhìn chăm chăm bóng dáng Phong Tất Hành. Hắn khổ chiến đến giờ, người trúng mấy mũi tên mà vẫn không ngã chính là đề đợi giờ khắc này.

Hắn nhặt một chiếc cung từ dưới đất lên, trong tay đã không còn tên, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đó, đột nhiên rút một mũi tên từ trên người chính mình ra.

Cùng với mũi tên sắt bị rút ra, trên người hắn lập tức có thêm một vết thương sâu hoắm phun máu tươi ào ạt. Hắn lại dường như không biết đau đớn, nhảy lên đỉnh chiến hào do xác chiến mã xếp thành, đứng bất khuất, giương cung, đặt tên.

Mấy thanh đao chém về phía hắn, hắn lại không tránh không né, chỉ có ánh mắt tập trung ngắm chuẩn mục tiêu, ngoan cường chịu trúng mấy đao, máu chảy như trút, tay lại như thép rắn không hề nhúc nhích, kéo căng dây cung, bắn tên!

Vù! Mũi tên dồn sức đã lâu mang theo máu tươi của Lưu Chính nhanh chóng xuyên phá màn tuyết trùng trùng bay đến trước mặt Phong Tắt Hành.

Đồng tử Phong Tắt Hành co thắt, hắn không ngờ đối phương lại mạnh mẽ như thế, rõ ràng đã sắp chết mà còn có thể bắn ra một mũi tên ngập tràn sát khí.

Mũi tên này chứa đựng tinh hoa tiền thuật cả đời của Lưu Chính, mang theo sát ý không sợ chết của hắn, cấp tốc bay tới, muốn tránh cũng không tránh được.

Phập một tiếng, trúng ngay giữa cổ họng Phong Tắt Hành.

Nhìn thấy Phong Tắt Hành đổ gục xuống, khóe miệng Lưu Chính nở ra một nụ cười sáng khoái, buông cung ra, thân thể ngã ngửa về phía sau, chậm rãi ngã xuống chiến hào đã không còn một người sống.

Tiếng âm ỉ trên chiến trường nhỏ dần, xa dần, ngay cả tiếng kêu giết của quân địch cũng dường như trôi đi xa thật xa.

Bông tuyết bay xuống qua khe hở của những mũi tên cắm trên xác chết nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt hắn, thậm chí hắn còn quay đầu nhìn các huynh đệ chiến hữu đã tử vong bên cạnh, khóe miệng lộ ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

"Thế tử, xin lỗi, Lưu Chính đã làm hết sức rồi".

Quân Sóc mắt chủ tướng xông lên như phát điên, chiến mã san bằng chiến hào tạm thời được xây bằng xác chết này.

"Không!" Hai mắt Loan Loan dường như chảy máu, liều mạng vùng vẫy đòi nhảy xuống ngựa. Triệu Vô Cực giữ chặt Loan Loan trước người, giận dữ hét lên: "Bọn họ đều chết rồi, bọn họ đều đã chết rồi".

Loan Loan cảm thấy trái tim mình đã vỡ tan, trong đầu trống rỗng, chỉ là cố chấp cho rằng mình không thể chạy trốn như vậy, mình phải ở lại, phải ở bên bọn họ, cho dù là chết.

Triệu Vô Cực giữ chặt Loan Loan, không quay đầu lại nữa, dùng sống dao tàn nhẫn đập mạnh vào móng đại Hồng. Đại Hồng bị đau, dùng toàn lực chạy băng băng.

Vô số tiếng vó ngựa theo sát phía sau, tiếng mưa tên xé gió rít gào. Loan Loan cảm thấy trong nháy mắt dường như hai tai không nghe thấy âm thanh nào nữa, chỉ còn lại tiếng gió vù vù. Vô số mũi tên bay qua bên người, bên tai, trên đỉnh đầu. Cô bé nắm chặt dây cương theo bản năng, cúi rạp người xuống trên lưng ngựa.

Đại Hồng bùng nổ tốc độ vượt quá cực hạn, gần như lướt gió lao đi trên tuyết. Tốc độ không gì sánh được của vua ngựa hoang cuối cùng cũng phát huy toàn bộ.

Mặc dù ta không phải quân chính quy, mặc dù chưa được huấn luyện chuyên nghiệp, mặc dù ngang tàng khó thuần, nhưng Truy Phong, lúc này ta không hề thua người!

Trong gió tuyết, đại Hồng hí dài, cuồng ngạo khí phách không gì sánh được, tiếng hí không ngờ lại át hết tiếng vó ngựa phía sau, chấn động vô số chiến mã quân Sóc vỡ mặt mềm chân.

Quân Sóc chỉ chậm lại chốc lát như vậy, đại Hồng đã lao ra mấy trăm mét, lao ra ngoài tầm bắn của trọng tiễn đối phương.

Trong đại tuyết đầy trời, hai người một ngựa đầy rẫy vết thương không phân biệt phương hướng, không nhìn đường, chỉ liều mạng chạy như điên, chạy mù quáng không biết mỏi. Không biết đã chạy bao lâu, chạy bao xa, đến tận khi tiếng đuổi giết và tiếng vó ngựa phía sau dần dần yếu bớt rồi hoàn toàn biến mất.

Hì! Cuối cùng đại Hồng tru lên một tiếng, chân trước quỳ xuống đất, cả người đổ vật. Loan Loan và Triệu Vô Cực bị hất về phía trước, ngã lăn trên tuyết.

Trong miệng đại Hồng trào ra rất nhiều bọt mép, lẫn trong bọt mép không ngờ còn có những tia máu. Suốt quãng đường vừa rồi nó đã chạy điên cuồng, chạy quá sức, cuối cùng đã hao hết thể lực.

Loan Loan kêu một tiếng đau lòng, bò đến ôm lấy đầu đại Hồng. Lúc này cô bé mới phát hiện trên móng đại Hồng cắm mấy mũi tên, máu tươi chảy ra ào ạt, chân sau bị máu nhuộm đỏ, miệng vết thương đã đọng máu tím đen.

"Đại Hồng, đại Hồng... Mau dậy, mau mau dậy đi!" Loan Loan ra sức kêu khóc, tiếng kêu như thú non sắp chết.

Đại Hồng mở đôi mắt to trong suốt nhìn Loan Loan, cái đầu cọ cọ trong lòng cô bé, xác nhận chủ nhân nhỏ bé không có vấn đề gì lớn, cuối cùng hài lòng

kêu một tiếng, gục đầu xuống, chậm rãi nhắm đôi mắt như lưu li lại.

Trong lòng Loan Loan đã không cảm thấy đau đớn, ôm đại Hồng tê liệt nhìn về phía Triệu Vô Cực, lúc này mới phát hiện Triệu Vô Cực vẫn nằm trên tuyết không hề nhúc nhích. Biết tình hình không ổn, Loan Loan vội vàng đặt đầu đại Hồng xuống, bò đến chỗ Triệu Vô Cực.

Lúc bò đến gần Loan Loan mới nhìn thấy trên lưng Triệu Vô Cực cắm mấy mũi tên, một mũi trong đó xuyên qua áo giáp đã tổn hại, xuyên thấu ngực mà ra, chỉ còn lại đuôi tên lộ ra sau lưng.

Thì ra hần vẫn giữ chặt Loan Loan phía trước là để dùng thân thể mình ngăn cản mưa tên đoạt mạng của quân Sóc.

Triệu Vô Cực sắc mặt xanh mét, chỉ thờ hất ra, về mặt lại thỏa mãn như thỏa tâm nguyện: "Loan Loan, hai năm trước em đã cứu tôi một mạng ở dưới Dị Thiên Nhai, bây giờ tôi trả lại mạng cho em là phải, em không cần áy náy".

Thấy ánh mắt hần tan rã, ngón tay cũng chuyển màu xanh, Loan Loan biết hần mất máu quá nhiều, dù là thần tiên cũng không cứu được nữa. Hô hấp nghẹn ứ trong ngực, hai tay run lên không thể khống chế, Loan Loan nói run rẩy: "Tại sao ông biết?"

Tiếng Loan Loan khản đặc như tiếng nước nở nghẹn ngào hỗn tạp, nhưng Triệu Vô Cực dường như đã nghe hiểu, hần lộ ra một nụ cười ngây ngô: "Hôm đó... tôi nghe thấy em thổi sáo trên nóc nhà..."

Hần thờ gấp một hơi nữa, lại nói: "Tiếng sáo dừng, đã đen tối, tiếng sáo khó nghe như vậy, cả đời tôi cũng không thể quên được".

Nước mắt Loan Loan cuối cùng rơi xuống cực kì bi thương như vạn tiễn xuyên tâm, lắc lắc Triệu Vô Cực nói: "Triệu Vô Cực, tôi không tranh giành chân thờ với ông nữa, ông đừng chết, đừng chết!"

Từng ngụm máu đen từ trong miệng Triệu Vô Cực trào ra, khoe miệng lại vẫn mang ý cười rõ ràng, tiếng nói mảnh như tơ nhện: "Tôi còn biết... em là con gái... Loan Loan, đừng trách thế tử..."

Một câu còn chưa nói hết, hơi thở của Triệu Vô Cực đã đứt, lặng yên không một tiếng động.

Loan Loan ngồi ngây dại hồi lâu, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt vẫn mở to cho Triệu Vô Cực, trong đầu chỉ còn lại câu nói đó: "Đừng trách thế tử... Đừng trách thế tử..."

Cô bé cười, tiếng cười đắng nghét giá lạnh như máu bị đông cứng, âm thanh khàn khàn trong đêm tuyết gió lạnh thâm bi thương không nói nên lời.

Tuyết lẫn với mưa đá đập xuống, dường như ông trời cũng rơi nước mắt, không nỡ nhìn thấy cảnh này.

Sâu trong màn mưa tuyết, giữa hư không tối tăm, một mũi tên sắt lộ ra đầu mũi tên nhọn hoắt ngấm thẳng vào Loan Loan.

Vút! Tiếng xé gió vang lên, một đóa hoa máu nở bùng trước ngực Loan Loan. Loan Loan kinh ngạc nhìn mũi tên trước ngực, không thể tin được, chán nản ngã xuống tuyết.

Tuyết cuối cùng cũng dừng, cảnh trắng bạc lạnh lạnh treo trên đỉnh núi Lộc.

Trăng tròn đĩa bạc, ánh sáng chiếu khắp đất trời.

Nhưng không còn một người phụ nữ thổi sáo dưới ánh trăng, thấp giọng ngâm nga đợi chờ tình lang nữa.

Tiếng gió thê lương, trên đồng nội trống trải chỉ có cánh chim ưng cô liêu thoáng qua.

Gió như có tay, nhẹ nhàng vuốt ve những ụ tuyết đọng. Gió như có miệng, thì thầm hát điệu hát đau thương: "Thế gian bao nhiêu hào nam nhi, da ngựa bọc thây chẳng trở về..."

Hết quyển 6

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 1

Mặt tuyết mịn mờ, trời cao mênh mông.

Lâu Dự đứng trên đồi cao ngoài thành Yên Cát, tuyết phủ đầy vai như một bức tượng đá, không hề nhúc nhích nhìn về phía Sa Loan.

Từ khi mặt trời mới mọc đến lúc trăng treo giữa khung trời, từ bình minh mờ sáng đến trời chiều như máu.

Mây trời biến ảo, sao mọc sao lặn, chim ưng bay qua trên đỉnh đầu, dường như chàng đều không cảm nhận được, chỉ cố chấp đứng ở đó như một hình khối màu đen yên lặng nhìn về phương xa.

Sau đại chiến, chàng từ núi xác biển máu chui ra, ngay cả chiến y thấm máu cũng không kịp thay, vẫn đứng đợi ở nơi này.

Yên Cát đã đánh hạ, những người đi tiếp viện Sa Loan lại vẫn chưa về, ngay cả một binh một lính cũng không thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong lòng Lâu Dự âm thầm có điểm báo chẳng lành. Với sức mạnh của Tổng thúc thúc và năm ngàn tinh kỵ đủ để đánh bại binh lực đông gấp đôi, tại sao lại mất nhiều thời gian vì một trận chiến chỉ viện không lớn như vậy?

Đã phái hai nhóm thám báo đi đến Sa Loan tìm hiểu tin tức, Lâu Dự nóng lòng như lửa đốt, thân là chủ soái lại không thể bỏ lại đại quân tự mình chạy đến Sa Loan, đành phải vẫn đứng ở đây chờ đợi, đã đợi đủ một ngày một đêm.

Hầu Hành Tiễn đứng sau lưng chàng không xa, nhìn bóng người gần như đã hóa thành đá cấn sâu xuống đồi cao, mắt hồ rung rung, nắm đấm siết chặt, đột nhiên đi vội về phía trước hai bước rồi lại mạnh mẽ dừng bước, dừng bước quá mức cứng nhắc khiến cả người lão đảo, suýt nữa ngã xuống.

Lâu Dự nghe thấy động tĩnh phía sau, cũng không quay đầu lại, vẫn chăm chú nhìn về phương xa, hỏi: "Lão Thắt, thám báo phái đến Sa Loan tại sao còn chưa về?"

Hầu Hành Tiễn hít sâu một hơi, đưa tay lau nước mắt trên mặt, ổn định lại tâm tình rồi mới đáp: "Về rồi".

Lâu Dự sững sờ, đột nhiên quay người lại: "Ta vẫn đứng ở đây, thám báo về tại sao ta lại không biết?"

Thế tử rất thông minh, muốn giấu giếm thế tử quả thật không hề dễ dàng.

Trong lòng lạnh buốt thê lương như băng trên Dị Thiên Nhai mấy năm không tan, khóe miệng lại thoáng lộ nét cười, Hầu Hành Tiễn bước lên phía trước, nói thờ ơ: "Mấy gã đó gan to hơn trời, để tranh thủ thời gian nên đã đi đường tắt. Trên đường đó có rất nhiều quân Sóc, khoảng cách gần nhất chỉ cách bọn chúng có vài dặm đường, không hiểu sao lại không bắt được bọn chúng. Thế tử nói xem binh lính như vậy có nên phạt hay không?"

Lâu Dự lúc này không có tâm tư suy nghĩ chuyện có nên xử phạt mấy thám báo này hay không, sốt ruột hỏi: "Thế nào, tình hình Tổng thúc thúc và những người khác thế nào?"

Hầu Hành Tiễn cười ha ha, nói: "Có Tổng tướng quân dẫn đội, thế tử còn lo lắng gì nữa. Quân Sóc bên kia đâu phải là đối thủ của năm ngàn tinh kỵ Hắc Vân? Trong lúc chúng ta vất vả đánh thành Yên Cát, bọn họ cũng đã tiếp viện thành công, cứu được đội quân hậu cần bị vây, thái tử lệnh cho họ theo quân đội đi về phía đông, bây giờ đang theo quân cánh trái của Công Tôn Minh chạy đến Phượng Đài".

"Theo Công Tôn Minh đến Phượng Đài rồi?" Ánh mắt Lâu Dự sắc lạnh như lưỡi dao, đôi môi mỏng hơi mím lại: "Thủ lệnh của thái tử đâu? Hẳn không thể điều quân của ta mà không hỏi han lời nào cả".

Dưới ánh mắt của Lâu Dự, Hầu Hành Tiễn cảm thấy trên người dường như có một quả núi đè xuống, bàn tay giấu sau lưng siết chặt, mở miệng trả lời mà dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Thái tử có thủ lệnh đưa đến. Khi đó đại chiến vừa dừng, thế tử đang bố trí phòng thủ thành trì nên thuộc hạ đã nhận". Hầu Hành Tiễn nói bình thản thoải mái, bàn tay sau lưng lại nắm cuộn giấy chặt hơn.

"Mang thủ lệnh đến cho ta xem".

"Thuộc hạ làm mất rồi". Hầu Hành Tiễn quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Hầu Hành Tiễn lỗi mạng khinh suất, lỡ làm mất thủ lệnh của thái tử, xin thế tử giáng tội".

Ngươi vừa cùng ta vào sống ra chết đánh hạ Yên Cát, ngay cả tính mạng cũng bất chấp, mất một thủ lệnh thì đã làm sao, giáng tội cái đầu ngươi ấy.

Lâu Dự nhìn Hầu Hành Tiễn chằm chằm, nói: "Ngươi đứng lên đi. Ngươi biết ta sẽ không trị tội ngươi vì chuyện này. Nhưng, Lão Thắt, ngươi có chuyện giấu ta, là chuyện gì?"

Thế tử thông tuệ tinh tường như yêu nghiệt, chuyện gì cũng không giấu được thế tử.

Hầu Hành Tiễn đứng lên, vẻ mặt do dự, yên lặng một lát rồi mới chậm rãi cười khổ: "Chuyện gì cũng không thể giấu được thế tử. Kì thực trận chiến Sa Loan không hề quá thuận lợi, Tổng tướng quân... bị trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này đã về quân dự bị trị thương. Hắc Vân kỵ tại Sa Loan như rắn mất đầu, vì vậy tạm thời phải thuộc đại quân cánh trái do Công Tôn tướng quân chỉ huy".

Hai mắt Lâu Dự nheo lại: "Tổng thúc thúc..."

"Ngực và bụng trúng hai đao nhưng không nguy hiểm đến tính mạng". Hầu Hành Tiễn nhanh chóng cướp lời".

"Luru Chinh thế nào?"

"Không sao".

"Triệu Vô Cực thế nào?"

"Rất tốt". Hầu Hành Tiền đáp rất nhanh.

Trên mặt Lâu Dự phủ đầy lo lắng, cuối cùng hỏi đến cái tên ngày đêm quanh quẩn trong lòng bên miệng mình: "Loan Loan, Loan Loan có khỏe không? Có bị thương hay không?"

Trước mắt Hầu Hành Tiền hiện lên một bóng dáng nhỏ nhắn, hơi thờ ừ lại, cuối cùng nhếch miệng cười nói: "Thuộc hạ đã cố ý hỏi thăm, tiểu quý lang lợi lắm, võ công lại cao, đám Luru Chinh cũng đều rất chú ý đến nó, lần này chẳng những không bị thương mà còn giết được không ít quân địch, lập được quân công".

Trái tim treo ở giữa không trung chậm rãi hạ xuống, trên gương mặt không biểu cảm của Lâu Dự lúc này mới có một chút sắc hồng, lẩm bẩm "Không bị thương thì tốt rồi, cần gì phải đi lập quân công chứ?"

Trong lòng Hầu Hành Tiền lập tức chua xót vô hạn, vẫn nói nước mắt đàn ông không dễ chảy, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy một cơn đau không gì sánh được đánh trúng, nỗi đau này còn đau hơn thân thể bị đao chém búa chặt cả chục lần, đau đến mức nước mắt suýt nữa tràn mi mà ra.

Mạnh mẽ kiềm chế tâm tình, Hầu Hành Tiền cười nói: "Đúng thế, tiểu quý này gầy lắm, muốn lập nhiều quân công thì còn phải mấy năm nữa, chịu khó ăn uống cho gầy cốt khỏe mạnh mới được".

Lâu Dự mỉm cười vỗ vỗ vai hắn: "Việc quân không nên chậm trễ, nhanh chóng chuẩn bị nhổ trại xuất phát, chúng ta đến Phụng Hoàng Đài tập hợp với bọn họ".

Thành Phụng Hoàng Đài chính là đầu nguồn sông Tháp Mẩu, nếu có thể đánh hạ Phụng Hoàng Đài, đại quân phạt Sóc lần này cũng giành được thắng lợi mang tính quyết định.

Loan Loan, anh đội em trên tường thành Phụng Hoàng Đài.

Lâu Dự thoải mái trong lòng, bước chân như bay, nhanh chóng đi xuống đồi cao, cười lên Truy Phong mà đi, chiếc áo choàng đen tuyền tung bay trong gió như hùng ưng giương cánh.

Hầu Hành Tiền nhìn bóng lưng chàng, mắt đỏ ngầu. Đến lúc Lâu Dự đã đi xa, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, đường đường một người đàn ông thiết huyết thân cao bảy thước lại quỳ gục xuống đất, kìm nén âm thanh khóc nức nở.

Trước đại chiến, tâm trạng chủ soái không yên chính là tội kị của binh gia. Càng huống chi nếu để thế tử biết tình hình Sa Loan, sợ rằng thế tử sẽ suy sụp nổi điên, khi đó không khác gì đất rung núi lở, ai cũng không thể gánh vác hậu quả được. Chỉ sợ tính mạng của thế tử và mười vạn quân trung lộ này đều sẽ bị cuốn vào một xoáy nước đen sâu không thấy đáy, không có cách nào sống sót thoát ra được.

Vì vậy không thể nói, đánh chết cũng không thể nói. Ít nhất trước trận chiến Phụng Hoàng Đài không thể để thế tử biết được.

Hầu Hành Tiền đã hạ quyết tâm, cho dù say này bị xử trảm vì che giấu quân tình, hắn cũng phải giấu kín tin tức này với thế tử.

Chỉ có điều cơn giận dữ và nỗi đau buồn đè ép trong lòng vẫn như nước lũ vỡ đê ầm ầm tuôn trào, gan sắt lòng son giữa thiên binh vạn mã vẫn sừng sững không động lúc này dường như đều bị bóp nát vỡ vụn.

Một trang giấy cuộn tròn bị nắm chặt nhàu nát từ trong lòng bàn tay hắn rơi xuống, trời rét căm căm vẫn bị mồ hôi và máu tươi trong lòng bàn tay thấm đẫm, có thể thấy mồ mả mấy chữ nét mực không rõ: Năm ngàn tình kị Sa Loan toàn bộ hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 2

"Bên đại quân trung lộ có người tự ý giấu giếm quân tình không báo". Ngô Công sắc mặt u ám, nói âm trầm: "Phải chuyển tin tức Hắc Vân kị Sa Loan toàn diệt đến tai Lâu Dự".

Tổng Bách Lý đã chết, năm ngàn tình kị không có người nào còn sống. Một tin tức quan trọng như vậy đương nhiên phải làm cho Lâu Dự biết được. Bởi vì Lâu Dự biết tin này thì mới nổi điên, mà chỉ khi Lâu Dự nổi điên thì quân tâm của đại quân phạt Sóc mới đại loạn. Đến lúc đó quân Sóc phản công, giết Lâu Dự, diệt đại quân, không biết chừng có thể thừa cơ đánh tới kinh đô Thượng Kinh của nước Lương, diệt quốc.

Ngô Công càng nghĩ càng cảm thấy chiều thức ấy của tổng quân đại nhân quá cao thâm bí hiểm, gần như lợi dụng tất cả mọi cơ hội và sự thay đổi tâm lý có thể nghĩ đến, rất cao minh.

Lâu Mẫn sắc mặt âm u, suy nghĩ rất lâu mới nói: "Lâu Dự không biết cũng tốt".

Lâu Mẫn lo nghĩ cho an nguy của bản thân mình. Với trí tuệ của Lâu Dự, nếu để hắn biết được tình hình mọi mặt, chỉ cần phân tích sơ qua liền có thể phát hiện những tình tiết kì lạ trong đó, đến lúc đó mình chắc chắn khó thoát liên quan và truy cứu. Nếu như Lâu Dự phát điên, lại bất chấp cương thường quân thân, với võ công và uy danh trong quân của hắn, mình có ở trong vạn quân cũng khó bảo đảm an toàn.

Ngô Công xem về mặt Lâu Mẫn liền biết hắn đang nghĩ gì, đáy mắt thoáng hiện nét khinh bỉ, lại che giấu cực kì tốt, cúi người nói: "Thái tử điện hạ, chi cần Lâu Dự còn sống thì hắn chính là đe dọa đối với ngôi vị hoàng đế. Lúc này là cơ hội tốt nhất để diệt trừ hắn, nếu như bỏ lỡ sẽ rất khó có cơ hội khác. Mong thái tử điện hạ suy tính cẩn thận".

Lâu Mẫn lại không muốn nghe hắn nữa, lắc đầu nói: "Tên đó chính là một hung thần máu lạnh, ngay cả phụ hoàng mà hắn cũng dám chống đối, luôn luôn không để ta vào mắt. Nếu lúc này cho hắn biết tình hình, trong mười ngàn quân này không có người nào có thể ngăn cản được con giận dữ sấm sét của hắn, cho dù ta là thái tử, là thống soái cũng không được".

Ngô Công trong lòng khó chịu, còn định khuyên nhủ tiếp, lại thấy Lâu Mẫn phát tay bỏ qua chủ đề này, hạ thấp giọng, nói lạnh lẽo: "Bản thái tử đã quyết định rồi, Ngô kiểm sự không cần nói thêm nữa. Còn... Hừ, chuyện chủ người đã đáp ứng, nếu không thực hiện thì đừng trách bản thái tử trở mặt vô tình!"

Hai mắt lóe sáng, Ngô Công lập tức cúi đầu đáp: "Thái tử điện hạ yên tâm, lời hứa của quốc vương há là trò đùa? Để quân nước ta quả thật khâm phục thái tử, chắc chắn sẽ cố gắng góp phần đưa thái tử lên ngôi".

Cố gắng đưa ta lên ngôi? Lâu Mẫn cười lạnh trong lòng, các người đâu có tốt bụng như vậy? Chỉ có điều bây giờ người và ta có mục tiêu chung, đều muốn giết Lâu Dự, cho nên mới mượn thế mà phối hợp thôi.

Lâu Mẫn ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Bản thái tử không có kiên nhẫn, chuyển cáo cho chủ của người, đến lúc giao ra thành Phụng Hoàng rồi".

Ngô Công vâng dạ: "Vâng, tiểu nhân nhất định sẽ chuyển cáo".

"Lui ra đi". Vừa nghĩ đến quả pháo còn chưa châm ngòi mang tên Lâu Dự, trong lòng Lâu Mẫn lại khó chịu vô cùng, phát tay đuổi Ngô Công ra ngoài.

Ngô Công thi lễ lui ra, trong lòng lại thầm nghĩ, tên thái tử này không biết chủ ta thật tình muốn nâng hắn lên làm quốc vương nước Lương.

Lâu Dự ngồi trên lưng ngựa nhìn tường thành Phụng Hoàng xa xa. Cuộc chiến công thành ở đó đang đến hồi quyết liệt, nhưng mức độ thảm thiết lại kém xa Yên Cát, thậm chí ngay cả một trận chiến quy mô cỡ trung cũng không bằng.

Đại quân cánh phải của tướng quân Vương Ký đã chạy tới đúng hạn, đại quân cánh trái của Công Tôn Minh mặc dù hơi chậm trễ nhưng chậm nhất là ngày mai cũng có thể chạy tới, thế bao vây trong kế hoạch đã hình thành, Lâu Dự lại không có quá nhiều cảm giác hưng phấn.

Quá dễ đánh, dễ đánh đến mức làm người ta bất ngờ. Vốn cho rằng đến Phụng Hoàng sẽ gặp phải sự phản kích mãnh liệt của quân địch, sẽ gặp phải sự chống cự thảm thiết hơn ở Yên Cát, lại không nghĩ rằng trên đường đến đây, quân Sóc như đồng loạt uống thuốc mê, đánh đâu sụp đấy, tan tác mà không hỗn loạn, lùi đến trong thành Phụng Hoàng.

Quân Sóc giống như đậu phụ, chỉ dựa vào quân trung lộ của Lâu Dự là có thể đánh hạ, đâu còn cần ba lộ đại quân vây kín nữa?

Lâu Dự nhíu chặt lông mày. Nhiều ngày chiến đấu không ngừng khiến chàng không có thời gian suy nghĩ tỉ mỉ những chuyện kì lạ trong đó, nhưng đáy lòng vẫn luôn có một bóng tối không xua đi được, âm thầm cảm thấy có chỗ nào đó không phù hợp.

Yên Cát lâm trận điều binh, Sa Loan lâu không có tin tức, quân Sóc tự dung mềm yếu như đậu phụ, Phụng Hoàng dễ đánh đến bất ngờ... Dù loại dấu hiệu lướt qua trong đầu chàng, dường như phía sau mọi chuyện có một bàn tay sắp đặt tất cả, lại có ý để lại một chút manh mối để mọi người có dấu vết lần theo.

Trong số những manh mối rõ ràng này, Lâu Dự bắt được chính xác một góc nhỏ, đột nhiên ngọn lửa bùng lên trong mắt, sáng đến ép người, lập tức ghì chặt cương ngựa, bỏ lại một câu "Hầu Hành Tiễn, người đến chỉ huy" rồi quay đầu ngựa lao đi như bay.

Trong khi tác chiến, chủ soái lâm trận bỏ vị trí là tội lớn. Hầu Hành Tiễn sắc mặt tái nhợt, quay lại kêu to: "Thế tử, không thể..."

Nhưng Lâu Dự đâu nghe lời hắn. Trận chiến Phụng Hoàng không có gì lo lắng, với đầu pháp không hề có ý chí chiến đấu của quân Sóc, chỉ trong vòng ba canh giờ tất nhiên sẽ bị đánh hạ.

Lúc này chàng cần phải đi xác minh dự cảm cực kì chẳng lành trong lòng.

Không phải, nhất định là mình đã nhầm rồi.

Mấy mạch máu màu xanh hiện rõ bên thái dương Lâu Dự, giật mạnh không ngừng, hiển nhiên là nóng lòng và căng thẳng đến cực điểm. Chàng dùng roi ngựa quất Truy Phong, chuyện xưa nay cực kì ít làm, thúc Truy Phong chạy đi với tốc độ nhanh nhất.

Truy Phong bốn vó guồng tít, chạy nhanh như chớp, tiếng vó ngựa đập vỡ âm thanh âm ỉ của chiến trường, dội vào trong lòng Lâu Dự. Từ khi ra đời tới nay đã hai mươi năm, chàng chưa bao giờ có cảm giác hoảng sợ bất lực như lúc này, sự sợ hãi và trống rỗng trong lòng như một xoáy nước càng cuộn càng sâu, hai tay run rẩy gần như không cầm được dây cương.

Hai trăm dặm đường, gió mạnh đuối trắng, mây tàn rớt lại. Lâu Dự cười Truy Phong lao thẳng vào đại quân cánh trái của Công Tôn Minh.

"Ai? Khẩu lệnh!" Quân cảnh giới tiên phong chỉ nhìn thấy một bóng đen bay tới như sao băng, tiếng quát hỏi vẫn còn lơ lửng giữa không trung, Lâu Dự một người một ngựa đã lao vào đội tiên phong.

Đội ngũ đại quân đang tiến lên bị chàng ngang ngược lao vào lộn xộn một lát, vô số đô úy và hiệu úy lớn tiếng quát tháo rút đao quay lại, đến lúc thấy rõ khuôn mặt và trang phục của người này lại cực kì kinh ngạc, nhất đao chém xuống dừng lại giữa không trung rồi vội vã thu về.

Lâu Dự kéo ngựa xoay ngang, giảm tốc độ lại, ánh mắt nhanh chóng quét qua trong đại quân. Chàng nhiều năm theo đường binh nghiệp, am hiểu sâu sắc trang bị và cờ hiệu của các quân chủng, ánh mắt vừa lướt qua đã lập tức nhìn thấy lá tướng kì trung quân, không nói một lời kéo cương quay đầu chạy thẳng đến đó.

Hai bên cách nhau thiên binh vạn mã, thấy chàng khí thế ép người, sắc mặt như sắt, lại không có ai dám ngăn cản, ngược lại còn tự ý chủ động nhường ra một lối đi.

Lâu Dự như vào chỗ không người, trên đường thông thoáng, sau nháy mắt đã chạy tới dưới cờ trung quân. Chàng ghim ngựa dừng gấp, bốn vó Truy Phong vẽ ra một vệt thật sâu trên mặt đất, tuyết đọng bắn tung tóe thành một màn sương tuyết mỏng manh trước mắt mọi người. Giữa màn sương tuyết trắng lơ mơ có thể thấy một người mặc quân phục màu đen như sắt thần hạ phàm, mang theo sát khí đoạt mạng lạnh lùng đứng đó.

Công Tôn Minh trong lòng vô cùng kinh hãi, cổ lấy bình tĩnh hành lễ trên ngựa: "Trần Viễn tướng quân Công Tôn Minh ra mắt thế tử".

Lâu Dự không buồn khách sáo với ông ta, đi thẳng vào vấn đề: "Công Tôn Minh, năm ngàn người Hắc Vân kỵ của ta tiếp viện Sa Loan bây giờ ở đâu?"

Thấy chàng giọng nói uy nghiêm lạnh lùng, sát khí cuộn cuộn lăm lăm, ánh mắt có dấu hiệu điên cuồng, Công Tôn Minh thầm kêu khổ trong lòng. Không ngờ Lâu Dự dám một mình một ngựa xông vào đại quân cánh trái của ông ta, chất vấn thẳng thừng không hề nề mặt.

Thấy Công Tôn Minh không đáp, Lâu Dự gần từng chữ: "Ta hỏi một lần nữa, năm ngàn tinh kỵ Hắc Vân kỵ hiện ở đâu?"

Mặc dù đang ở giữa đại quân, xung quanh toàn là thân vệ, Công Tôn Minh lại cảm thấy sát khí của đối phương lạnh buốt thấu xương, làm mọi người không nhìn được rừng mình. Ông ta không thể không co người lại, lấy dũng khí nói: "Tất cả mọi hành động của mặt tướng đều do thống soái đại quân sai phái, năm ngàn tinh kỵ đó... Năm ngàn tinh kỵ đó ở đâu, mặt tướng không biết".

Mặt tướng không biết.

Bốn chữ này như một cây búa lớn vung mạnh đập thẳng vào trong lòng Lâu Dự, trái tim vỡ nát, những chờ mong khao khát trên đường triệt để vỡ tan như lưu ly mỏng manh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 3

Sát khí lập tức ngập tràn, tuyết rơi giữa đất trời dường như đều bị sát ý đẩy dạt ra, nhiệt độ xung quanh dường như chợt giảm xuống, các quân sĩ trong trung quân cánh trái run lên, căng thẳng cầm chuôi đao, lại không biết có nên rút ra hay không.

Công Tôn Minh sắc mặt trắng bệch, trong lòng kêu to một tiếng mạng ta hỏng rồi, nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc ông ta cho rằng mình lập tức sẽ bị Lâu Dự chém chết giữa đại quân, Lâu Dự lại chậm rãi ghim ngựa xoay người, đưa tay che miệng, hai vai rung lên, một ngụm máu từ khóe miệng chảy ra, chậm rãi len qua kẽ tay, từ từ chảy theo cánh tay xuống cổ tay áo màu đen.

Chàng dùng sức che miệng, cường chế đè lại máu tươi không ngừng phun ra, chậm rãi nhai nát nỗi đau khổ không gì sánh được, sau đó nhắm mắt lại nuốt vào cùng máu tươi.

Sát khí thu hết, trong ánh mắt của vạn người, Lâu Dự một người một ngựa cô độc xoay người, chậm rãi rời đi, chỉ để lại một bóng lưng lộ rõ sự đau buồn tịch liêu nặng nề như tảng băng vạn năm không tan được.

Công Tôn Minh mở mắt ra, thở dài một hơi sau khi tưởng chết mà lại sống, lại có chút không rõ nguyên do nhìn bóng lưng cô đơn trống trải đó. Vốn cho rằng mình sẽ trở thành con tốt thí của thái tử, tể phẩm trong con giận của Lâu Dự, không ngờ vị thể tử Lăng Nam vương luôn luôn có tiếng lạnh lùng vô tình này lại không động thủ.

Ánh mắt nhìn về phía Lâu Dự liền có thêm một chút gì đó không rõ ý nghĩa, một lúc lâu sau Công Tôn Minh thở dài một tiếng, chán nản kéo cương ngựa, hạ lệnh: "Đi thôi, tiếp tục tiến đến Phượng Đài".

Đại quân cánh trái như một người không lò nặng nề một lần nữa nhấc chân, lại thông thả mà yếu ớt. Mấy vạn tướng sĩ như một đám bại quân, bối rối bất an, mềm yếu rời rạc.

Công Tôn Minh cũng không có tâm tư chinh đồn, cứ thế chậm rãi đi tới. Dù sao Phượng Đài cũng không cần mình phải đánh. Ánh mắt ông ta ngơ ngàng nhìn sâu vào trong màn tuyết bay múa. Bóng lưng đau buồn cô liêu nọ đã biến mất, lại như một chiếc bàn ủi nóng bỏng in dấu xèo xèo trong lòng ông ta.

Công Tôn Minh cười cười tự giễu, lẩm bẩm một mình, giọng nói đậm vẻ chua chát: "Không ngờ ta lại quên ta cũng là một quân nhân".

Chân núi Lộc bên ngoài thị trấn Sa Loan.

Bông tuyết nhỏ mà dày, tầng tầng lớp lớp bay xuống. Chiến giáp màu đen của quân Lương, quân phục màu xanh da trời của quân Sóc, tình kì đỏ tươi, xác chết máu thịt lẫn lộn, tất cả dần bị phủ kín bằng một lớp tuyết trắng.

Dãy núi liên miên trống trải không có bóng người, trên con dốc phủ thảm cỏ xơ xác trắng bệch vì giá lạnh chỉ có một cánh chim ưng cô đơn lượn vòng phát ra tiếng kêu đau buồn thê lương.

Nơi này là một Tu La trường mồi, chôn vùi tính mạng hàng vạn tướng sĩ. Vô số quân hồn lượn lơ trên không, ngay cả ánh nắng cũng không nở chiếu xuống.

Máu tươi chảy thành sông lúc này cũng đã đông thành băng máu, đỏ tươi chói mắt, như lưỡi đao mũi kiếm đâm vào trong lòng.

Trong đông thi thể lạnh lẽo âm trầm, một bóng người màu đen bò trên mặt đất, yên lặng mà cố chấp lay những xác chết đã cứng đờ như sắt.

Máu tươi đóng băng làm các xác chết đều dính vào nhau. Lâu Dự ra sức tìm các tướng sĩ trong núi xác biến máu, tách từng thi thể ra, lau sạch băng tuyết trên mặt họ, vuốt những đôi mắt còn chưa nhắm lại, đặt thành tư thế ngủ yên.

Giáp sắt đông cứng sắc bén như dao cắt ra vô số vết thương trên tay chàng, chàng vẫn quỳ dưới đất dường như không biết đau đớn, gần như điên cuồng chôn mình trong đông xác chết, lặp đi lặp lại một số động tác mà không biết mệt.

Chàng đã ở đây một ngày một đêm, lôi ra vô số thi thể, đầu tóc rối bù, hai tay đầy rẫy vết thương, tia máu trong mắt đỏ rực như sắp chảy máu.

Chàng phải đưa những quân hồn uống mạng này về, vượt qua sông Thủ đục ngầu, mang về đến quê cha đất tổ.

Phía sau có tiếng vó ngựa vang lên, một đội kỵ binh màu đen xuất hiện dưới chân núi Lộc. Hầu Hành Tiền đi đầu nhìn người trong đông xác chết kia, trong mắt là sự đau thương không thể nào che giấu.

Thành Phượng Đài đã đánh hạ, nhưng tướng quân của bọn họ vẫn không về. Hầu Hành Tiền mang mấy trăm kỵ binh hứng gió đội tuyết đi tìm mà không thấy tung tích, đang sốt ruột vạn phần lại được biết chuyện xảy ra tại đại quân cánh trái, hần không chút do dự quay đầu ngựa lại chạy thẳng đến Sa Loan.

Quả nhiên thể tử ở chỗ này.

Hầu Hành Tiền gắng gượng đè nén nỗi kích động khóc rống xuống, nhảy xuống ngựa đi đến núi xác, bắt đầu lặng lẽ lật xem các xác chết. Giống như Lâu Dự, tìm được thi thể tướng sĩ Hắc Vân kỵ chết trận, hần gạt hết băng tuyết trên mặt họ, vuốt mắt cho ai chưa nhắm mắt, tìm về tứ chi đứt lìa, đặt thành tư thế ngủ.

Hơn trăm kỵ binh phía sau hần cũng tới tấp xuống ngựa, không nói câu nào gia nhập đội ngũ tìm kiếm thi thể.

Tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, trung lang tướng tiên phong doanh Lỗ Chí Túc đến, trung lang tướng bộ binh doanh La Chiêu đến, trung lang tướng tên nó doanh Lữ Nam Cung đến, thị trung lang Ngô Quán đến...

Vô số cự bộ Hắc Vân kỵ được biết tin tức, từ doanh trại của từng người thúc ngựa chạy ra, chạy tới Sa Loan, lẳng lặng cùng với chủ soái của bọn họ thành kính khâm liệm thi thể các chiến hữu của họ.

Không có ngôn ngữ, không có nước mắt, chỉ có từng khuôn mặt cương nghị và vô số đôi tay run rẩy.

Đã tìm được Tống Bách Lý, đã tìm được Lưu Chính, đã tìm được Triệu Vô Cực... Lâu Dự nhẹ nhàng ôm bọn họ vào lòng như đang ôm đồng đội khai hoàn mà về, dường như muốn dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm cho những thân hình bị hủy hoại đã đông cứng trắng bệch.

Cách đó không xa, Truy Phong đứng bên xác đại Hồng, thận trọng cọ vào chóp mũi lạnh buốt của nó, đau buồn hí khê.

Các tướng sĩ Hắc Vân kị chặt cánh thông xếp thành một đài cao rộng rãi, lần lượt đặt thi thể các đồng đội của mình lên đó.

Hầu Hành Tiền giờ được đứng phía trước nhất, im lặng nhìn thể tử một cái, hít sâu một hơi, cắn răng châm lửa đốt cánh thông trên đài cao.

Nhựa thông gặp lửa là cháy, ngọn lửa hùng hực đốt cháy đỏ rực nửa bầu trời, lại không đốt nổi sự lạnh lẽo và nặng nề dưới chân núi Lộc. Các tướng sĩ Hắc Vân kị đã hi sinh đang lẳng lẳng nằm đó, vô số khuôn mặt trẻ trung hoặc già dặn dần dần biến mất trong ánh lửa.

Các tướng sĩ Hắc Vân kị nghiêm nghị xếp hàng đứng trước đồng lửa, lẳng lẽ bỏ mũ sắt xuống, nước mắt cuối cùng cũng rơi, có người bắt đầu nghẹn ngào kim nén.

Hầu Hành Tiền đưa tay lau nước mắt trên mặt, đột nhiên cao giọng hát vang

"Núi cao chi lắm

Trời xanh chi lắm

Gió vi vu hề, sông Dịch lạnh tê..."

Âm thanh sang sảng của Lễ Chí Túc hòa theo: "Hồn hề... về thôi..."

Âm thanh khàn khàn của Lữ Nam Cung cũng vang lên: "Chớ mãi... tha hương..."

Vô số âm thanh chậm rãi vang lên trong gió tuyết đầy trời, dưới chân núi chôn vùi vô số huynh đệ, tiếng ca bi tráng mà đau xót.

"Thân đã chết rồi, quy táng Sơn Dương, Núi cao chi lắm, trời xanh chi lắm. Núi có gỗ hề, quốc có vong. Hồn hề trở về, nhìn ngắm non sông.

Thân đã đi rồi, quy táng sông sâu. Sinh là mê mãi, chết cũng mệt mò. Chỗ nào vui hề, chỗ nào bi. Hồn hề trở về, chớ mãi tha hương.

Thân đã mất rồi, quy táng Nam Chiêm. Gió sao hiu hắt, nước sao thê lương. Trời là nhà hề, đất là giường. Hồn hề trở về, nước nhà đợi trông.

Thân đã diệt rồi, quy táng tứ phương. Xuân cũng xanh xanh, thu cũng vàng vàng. Hết can qua hề, đao kiếm cất. Hồn hề trở về, phù hộ tộc nhân".

Mấy vạn tướng sĩ Hắc Vân kị hát vang bài chiêu hồn để tiễn đưa các anh em đồng đội của họ, âm thanh mang nước mắt, lời lẽ đầm máu đào. Tiếng hát vang vọng trên dốc cỏ trống trải tịch liêu, ngay cả mặt trời dường như cũng không nổi nghe, trốn ra sau những đám mây.

Lâu Dự nhắm mắt một lúc lâu rồi chậm rãi mở ra, cúi đầu nhìn thứ đang nắm chặt trong lòng bàn tay, chính là thanh Li Quang mà Loan Loan bao giờ cũng luôn mang theo người.

Chàng nắm quá chặt, chặt đến nỗi lưỡi đao sắc bén vô cùng cắt vào bàn tay, máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Lật khắp tất cả các thi thể đều không tìm được Loan Loan, trái tim đã đau đến tê liệt của chàng chợt lóe lên một tia hi vọng. Có lẽ cô ấy không chết, không, nhất định cô ấy không chết.

Nhưng, Loan Loan, giờ này em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 4

Tất cả mọi người đều cho rằng Lâu Dự sẽ nổi điên, cũng có rất nhiều người đang chờ mong chàng nổi điên.

Nhưng Lâu Dự lại không điên.

Thậm chí ngay cả xông vào lớn tiếng chất vấn thái tử một câu cũng không có, chàng chỉ tĩnh táo và yên lặng một cách khác thường.

Vì một mình Lâu Dự, bầu không khí trong đại quân mấy trăm ngàn người lại trở nên kì lạ, người nào cũng cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có một lưỡi đao có thể chém xuống bất cứ lúc nào. Tất cả các tướng lĩnh đều cảm như hén, sắc mặt nặng nề. Hai chữ Sa Loan trở thành cấm kị, tuyệt đối không có

ai dám nhắc tới.

Ngay cả thái tử cũng đã chuẩn bị tâm lý bị Lâu Dự tóm cổ đánh một trận tơi bời, không ngờ Lâu Dự lại không hề có động tĩnh. Sự phản kháng rõ ràng duy nhất chính là từ đó chẳng còn tham gia hội nghị quân sự tại lầu trung quân nữa.

Thân là phó thống soái, vậy mà lại không đến dự hội nghị tướng lĩnh cao cấp tại lầu trung quân, dù ở đâu cũng có thể buộc tội chàng ngang ngược vô lễ, nhưng lại không có ai dám nói nửa câu, ngay cả thái tử cũng nhân nhượng cầu an, coi như không thấy, để mặc ý chàng.

Lúc này Lâu Dự giống như một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào, ai cũng không muốn làm ngời nổ kích nổ ngọn núi lửa đó.

Thành Phụng Đài bị đánh hạ không hề khó khăn, quốc thư cầu hoà của đế quốc nước Sóc cũng kịp thời đưa hai bản giống nhau tới lầu trung quân của đại quân cùng với cung Bắc Thần trong thành Thượng Kinh.

"Tốt! Đánh tốt lắm!" Vũ Định để ném mạnh cây bút chu sa, vỗ tay cười to: "Các chàng trai của Trẫm quả nhiên dũng mãnh, thắng rất rực rỡ!"

Nước Lương bị nước Sóc ức hiếp nhiều năm, trên dưới nước Lương bị ức hiếp đã quen, đều có một chút bản tính nô tài, vẫn luôn khom lưng khụy gối nhin nhục cầu hoà. Vũ Định để vốn cũng chỉ là bị ép vào đường cùng, bắt buộc dùng quốc lực và ngôi vua đánh một canh bạc tất tay, chưa từng nghĩ có thể thắng, chỉ muốn đại quân xuất chinh dù chỉ đánh hạ một tòa thành cũng là một thắng lợi, sau này có thể thêm chút vốn liếng và thể diện khi đàm phán về vấn đề hòa thân và thuế phú biên cương.

Không nghĩ tới vậy mà lại thắng, hơn nữa còn thắng vang dội đặc sắc như vậy!

Thuế bảo vệ biên cương phải giao nộp nhiều năm trở thành gánh nặng không chịu nổi của nước Lương đã miễn trừ, sông Thập Mầu đã cướp về, nắm giữ quyền chủ động tại vùng sản xuất muối sắt. Công chúa Trường Lạc không cần gả đi xa cầu thân, trận chiến này có thể nói là đã hoàn thành mục tiêu vượt quá dự liệu.

Lại nhìn quốc thư cầu hoà của nước Sóc, từng chữ chân thành, từng câu tha thiết, ý cúi đầu cầu hoà lộ rõ trên giấy trắng mực đen.

Bao nhiêu năm rồi, quốc thư của nước Sóc luôn luôn kiêu ngạo át người, từ ngữ lúc nào cũng là giọng điệu ra lệnh. Bức quốc thư hôm nay quả thật khiến Vũ Định để hả hê trong lòng, nở mày nở mặt.

"Truyền chỉ xuống, lệnh thái tử kê rõ quân công của tất cả các tướng sĩ tham chiến, Trẫm phải luận công ban thưởng".

Thấy Vũ Định để long nhan rạng rỡ, các triều thần cũng vui vẻ ra mặt, tới tấp chúc mừng, triều đình trên dưới vui sướng hân hoan.

Ngay cả hậu cung cũng tràn ngập không khí vui mừng, tiếng cười không dứt. Sự lo lắng trong lòng Tào hoàng hậu cuối cùng cũng bị xóa bỏ. Thái tử lần đầu tiên cầm quân đã có công trạng như vậy, lần này đại thắng về triều tất nhiên sẽ được ban thưởng rất nhiều, mấu chốt là giành được sự tín nhiệm của hoàng thượng.

Mấy ngày nay các vị phu nhân ra vào cung Phụng Nghi của hoàng hậu liên miên không dứt, tất cả đều mang lễ trọng đến chúc mừng. Người trong triều đình ai cũng sáng mắt như nhau, nhà cao cửa rộng hay giàu sang một nước cũng chỉ là phù du, chỉ có quân công trên người mới là vốn liếng lớn nhất. Giờ đây thái tử mang quân công to lớn như thế trở về, ngôi vị thái tử đã vững như bàn thạch, lúc này không đến nịnh bợ lấy lòng thì để lúc nào?

"Lâu Dự làm ta thất vọng quá". Ân Minh neho mắt nhìn bầu trời nhơ nhơ ngoài điện, thờ dài nói: "Hoài Ân, vì sao muốn một người chết lại khó như vậy?"

Trong cung điện trống trải ở đế đô nước Sóc, các thái giám và cung nữ đều bị đuổi ra, theo thường lệ chỉ còn lại hai chủ tớ, âm thanh của Ân Minh lượn lờ trong đại điện trống trải càng tỏ ra mất mát.

Vốn định chọc giận Lâu Dự, tốt nhất là làm hấn giận dữ giết phăng thái tử, không tốt thì đánh thái tử một trận lên bờ xuống ruộng cũng là một tội danh đại nghịch phạm thượng. Đại nghịch phạm thượng chính là tội chết, cho dù hấn là thế tử Lăng Nam vương, quân công đầy mình cũng khó thoát bị xử tử theo luật.

Lại không nghĩ rằng Lâu Dự không hề có động tĩnh, điều này thật sự làm cho Ân Minh hết sức thất vọng.

"Lâu Dự... không phải kẻ tầm thường". Lưu Hoài Ân cúi người, âm thanh mang một chút bội phục hiếm thấy, nói chậm rãi: "Thần đã tính chuẩn tất cả, chỉ độc không tính chuẩn được hấn".

Biểu hiện của Lâu Dự nắm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, tất cả mọi người ở đây đương nhiên cũng bao gồm cả Lưu Hoài Ân.

Không ngờ Lâu Dự lại nhẫn nhịn được, không ngờ hấn lại giỏi nhẫn nhịn như vậy. Đây đâu giống một thanh niên máu nóng vừa đầy hai mươi tuổi? Đây rõ ràng chính là loài yêu nghiệt âm trầm khôn ngoan bụng sâu như biển, có sự trưởng thành, cơ mưu, trí tuệ và khả năng nhẫn nhịn vượt xa tuổi tác.

Người như vậy quá đáng sợ.

Bàn tay Lưu Hoài Ân rút trong tay áo dần dần siết chặt, mặt mày lại dần lộ vẻ hưng phấn khi bị khiêu khích. Kì phùng địch thủ, một người như vậy mới xứng đáng làm kẻ thù của Ứng Đình Đại Sóc ta.

"Lâu Dự không chết, sông Tháp Mẩu cho bọn chúng, còn miễn thuế nặng biên cương. Hoài Ân, trận này hình như chúng ta thiệt lớn rồi". Ân Minh nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Lư Hoài Ân, giọng nói bình thản, không nghe ra có chút gì ảo não vì thua thiệt.

Lư Hoài Ân nhìn người trẻ tuổi trên bảo tọa cửu long, thấp thoáng phía sau mười hai chuỗi hạt châu trên vương miện là một khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, tâm tính của người trên bảo tọa kia không hề liên quan đến dung mạo phong hoa tuyết nguyệt của người đó. Cái này gọi là mặt mày như ngọc, lòng cứng như sắt.

Nếu phải tìm một người có thể đối địch với Lâu Dự trong toàn bộ Đại Sóc, thì người đó không phải Lư Hoài Ân già nua gần đất xa trời mà là vị quân vương trẻ tuổi ngồi hiên ngang trên bảo tọa này.

Lâu Dự là mãnh hổ ẩn nấp, Ân Minh chính là giao long lặn dưới biển sâu. Cùng trẻ tuổi thông minh như nhau, cùng thâm trầm sâu sắc như nhau, cùng lạnh lùng cứng rắn như nhau.

Cảnh tượng biến cố cung đình ba năm trước hiện ra trước mắt Lư Hoài Ân. Ân Minh khi đó còn rất trẻ đã an bài tất cả. Trước mặt trọng thần đại tướng đầy triều, mặt không đổi sắc nhìn phụ hoàng mình uống chén rượu độc, thậm chí ngay cả lòng mày cũng không động chút nào.

Phò tá một người xuất sắc như vậy để đánh bại một người cũng xuất sắc như thế là một việc đáng tự hào biết bao.

Khỏe miệng Lư Hoài Ân mang một nét cười thỏa mãn. Chính mình mặc dù chỉ là một hoạn quan nhưng lại có thể coi thiên hạ như bàn cờ, tất cả những người xuất sắc nhất trên đời đều là quân cờ trong tay ta, cuộc đời này không uống.

"Chuyện khó khăn nhất trên đời không phải đánh thắng một trận lớn mà là cài thêm một cái gai trong lòng người". Lư Hoài Ân buông mắt nói: "Sau trận chiến này, mặc dù Lâu Dự không hề nổi điên tự hủy hoại mình như trong tưởng tượng của chúng ta, nhưng giữa hắn và thái tử đã có một mâu thuẫn không thể hóa giải. Với tính tình của Lâu Dự, giờ đây hắn càng ẩn nhẫn thì càng nguy hiểm vạn phần".

Lư Hoài Ân tự tay pha trà mới cho Ân Minh, nói bình thản: "Cho nên, bệ hạ, trận chiến này mặc dù chúng ta mất sông Tháp Mẩu, miễn thuế biên cương, nhưng lại giành được thời gian. Bệ hạ có thể lợi dụng thời gian này để chinh đồn triều chính, thu gom binh quyền. Quan trọng hơn là chúng ta đã thành công trong việc cắm một chiếc gai vĩnh viễn không nhổ ra được trong lòng hai người có quyền thế nhất Đại Lương".

Chuyện đến nước này, Lâu Dự đã trở thành biến số lớn nhất trong cả cục diện. Ai cũng không biết chàng sẽ nghĩ thế nào, chàng sẽ làm thế nào, chàng sẽ đi đến đâu.

Ân Minh nghiêng ngả lời của Lư Hoài Ân, hai mắt lộ vẻ xảo trá tàn nhẫn, lại vỗ tay cười to: "Thú vị, thú vị, đúng là thú vị! Hoài Ân, như vậy có vẻ càng vui hơn".

Lư Hoài Ân nhìn Ân Minh trên ngai, thầm nghĩ đây đâu phải việc nhà của Lâu Mẫn và Lâu Dự, đây rõ ràng là cuộc chiến giữa ngai và Lâu Dự. Một là để quân nước Sóc, một là chiến thần bóng đêm, giữa hai người cho dù chỉ va chạm bắn ra một đốm lửa cũng có thể ảnh hưởng đến đại cục thời thế của cả thiên hạ.

Chiến đấu biết trước kết quả thì có nghĩa lý gì, chỉ có trận chiến sống chết khó lường với kì phùng địch thủ như vậy mới có thể kích thích ý chí chiến đấu của con người, làm người ta có hưng phấn khát máu.

Ngoài mặt vẫn kính cẩn như cũ, che giấu nét sáng khoái nơi đáy mắt, Lư Hoài Ân khom mình hành lễ, khúm na khúm núm nói: "Bệ hạ hùng tài vĩ lược, Lư Hoài Ân thề chết đi theo".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 5

Đại quân về triều lại đi qua sông Thú.

Mặt băng cứng trên sông Thú đã bắt đầu tan, dòng nước đục ngầu chảy cuộn cuộn dưới những tảng băng vỡ vụn sắc bén, cuốn theo những tảng băng trôi vụn vút.

Hai ngàn chiếc thuyền phá băng chờ đợi bên sông Thú, chịu trách nhiệm đưa đại quân qua sông Thú trở lại quê hương.

Lâu Dự lặng lẽ nhìn sông Thú. Cảnh tượng vạn kỷ bình băng ngàn núi nửa đêm vượt sông Thú cách đây không lâu hiện lên rõ ràng trước mắt, chỉ có điều trong lồng ngực không còn một chút tráng chí hùng tâm khí nuốt núi sông như khi đó nữa.

Tráng chí đã đi theo người ấy, chỉ còn lại một người bơ vơ trước hoàng hôn.

Không có cô ấy, hùng tâm vạn tượng chớp mắt hóa thành tro.

Lâu Dự chỉ cảm thấy gió thổi tới rét buốt thấu xương, trong lòng có cảm giác mệt mỏi và thất vọng không nói nên lời. Chàng nhắm mắt lại, yên lặng một lúc lâu rồi mới chậm rãi mở ra, nói: "Lư Chinh, truyền lệnh chuẩn bị qua sông".

Phía sau yên lặng như tờ, không có ai trả lời chàng.

Lúc này Lâu Dự mới nhớ ra Lư Chinh đã không còn nữa. Chàng cười vô cùng đắng chát, nói khẽ: "Vượt sông!"

Tướng lĩnh phía sau tuân lệnh, truyền mệnh lệnh xuống, hàng chục vạn kỵ binh yên lặng mà trật tự lên thuyền.

Trong đội ngũ lên thuyền có một số quân sĩ không giống người khác, trên lưng mỗi người trong số họ đều đeo một chiếc bình sứ màu đen dùng vải trắng bó lại, cực kì nổi bật giữa những bộ quân phục đen tuyền.

Những người này đều là tướng sĩ Hắc Vân kỵ, bọn họ mang theo toàn bộ tro cốt của năm ngàn chiến hữu hi sinh tại Sa Loan. Anh linh tử chiến sao có thể lưu lạc nơi đất khách, chúng tôi sẽ đưa các bạn về nhà, đưa về tận tay cha mẹ vợ con các bạn.

Các binh sĩ không hẹn mà cùng tránh ra một con đường để những tướng sĩ Hắc Vân kỵ lưng đeo bình sứ này đi trước.

Không biết là ai bỏ mũ sắt xuống trước tiên. Một, hai, ba... Vô số tướng sĩ lặng lẽ bỏ mũ sắt xuống, trang nghiêm nhìn những kỵ binh Hắc Vân kỵ đứng thành hàng và những chiếc bình sứ màu đen trên lưng họ.

Công Tôn Minh đứng xa xa nhìn cảnh này, vẻ mặt phức tạp, lặng yên không nói.

Lâu Dự cũng bỏ mũ sắt xuống, ngồi một mình trên mũi tàu phá băng. Sóng lưng chàng vẫn thẳng tắp vững vàng nhưng lại lộ rõ sự cô liêu khắc cốt.

Hầu Hành Tiễn dắt ngựa, thân hình nhẹ nhàng lướt theo thuyền, ngẩng đầu nhìn trăng sáng xa xa bên trên sông Thù, dường như chỉ có làm vậy mới có thể khiến nước mắt chảy ngược vào trong lòng, không còn chảy ra ngoài nữa.

Thuyền hơi lắc lư trong sóng gió. Lâu Dự thò tay xuống dưới nước, nước sông lạnh như băng cắt thành từng vệt sâu trên tay chàng, vết thương sâu tận đáy lòng, ngay cả xương cũng đau như bị nghiền vỡ vụn.

Li Quang được quấn băng vải trắng cất trong áo giáp, chuôi đao lạnh như băng tì vào ngực đau đớn. Lâu Dự đột nhiên đưa tay đè mạnh lên Li Quang như bịt kín vết thương máu trào như suối. Chàng ấn cực mạnh, dường như hận không thể ấn thứ vũ khí có mang nhiệt độ cơ thể Loan Loan này vào tận trong lòng mình.

Vừa rồi sâu dưới sông Thù lạnh buốt dường như có một kúm đồng tiền lặng lẽ hiện lên, sau đó bị đầu ngón tay chàng chạm vào vỡ nát...

Trở lại thành Lương Châu, đại quân cần đóng quân ở đây một thời gian ngắn để chỉnh đốn, kiểm kê chiến lợi phẩm và nhân số, sau đó quay về nơi đóng quân của từng người theo biên chế.

Lâu Dự không muốn về phủ tướng quân, tặng lại phủ tướng quân cho đám người thái tử, chính mình thì ở trong đại doanh.

Vạn vật quanh hiu, sao đêm lác đác.

Tiếng trống báo canh ba vang lên, các quân sĩ tuần đêm ca đầu đi qua trước doanh trướng. Lâu Dự khêu bắc đèn, lấy Li Quang từ trước ngực ra yên lặng nhìn.

Ánh đèn hắt bóng chàng lên vách, chiếc bóng đơn côi, lẻ loi như một u hồn, tranh tối tranh sáng, mờ mờ ảo ảo.

Rất lâu không có tiếng động nào, dường như chàng đã trở thành một bức tượng, không biết hô hấp, không hề nhúc nhích.

Tách! Một giọt nền rơi xuống bàn, chợt nghe thấy tiếng đao vù vù ngoài doanh trướng, quân sĩ tuần đêm hô quát ầm ĩ.

"Ai! Ban đêm dám xông vào lều trung quân?"

"Khẩu lệnh!"

"Đứng lại!"

"Dừng tay!"

"Bắt cho ta!"

Lâu Dự cất Li Quang vào trong lòng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một thanh đại đao hắc thiết xé gió vun vút, chén rách rèm doanh trướng, mang theo

sát ý sắc lạnh, bất chấp đạo lí lao thẳng tới chém xuống.

Lâu Dự không nỡ dùng Li Quang đối địch, tay không tác sát. Thấy đại đao hắc thiết khí thế hùng hực, chàng cũng không ham chiến, mũi chân khẽ điểm, cả người rời ghế bay lên cao.

Thanh đại đao hắc thiết theo sát từng bước, lưỡi đao xoay chuyển chém lên không trung, đao ý lăm liết chém thủng một lỗ lớn trên đỉnh doanh trường.

Lâu Dự bay ra ngoài qua lỗ hồng này, bóng đen cầm đao cũng theo sát bay vút ra. Quân sĩ phía dưới lớn tiếng quát lên: "Bắt thích khách, bắt lấy hắc, đừng để hắc chạy thoát..."

Vô số đao thương kiếm kích đồng loạt chém về phía bóng đen, bóng đen ngao nghễ vung đại đao xoay tròn một vòng, gạt hết những binh khí đâm về phía mình, mắt chỉ nhìn chằm chằm Lâu Dự, cũng bất chấp trên người quá nhiều sơ hở, lại là một đao bổ xuống, đầu pháp chấn sông lấy mạng đổi mạng.

Lâu Dự mặt không biểu cảm, sau khi hạ xuống đất không hề dừng lại, mũi chân lại điểm xuống đất lao về phía xa, đang ở trên không trung lại hét lớn: "Ai cũng không được đi theo!"

Các quân sĩ nghe lệnh sững sốt, Lâu Dự đã vút đi xa, bóng đen đó lại không chịu buông tha, thu đại đao hắc thiết ra sau lưng, rảo bước dài đuổi theo. Mặc dù khinh công của cậu ta bình thường, nhưng những em bé lớn lên trên núi vốn đã giỏi chạy, tốc độ chạy không kém gì ngựa phi.

Các quân sĩ đưa mắt nhìn nhau. Đuổi theo? Hay là không đuổi theo?

Chỉ chân chừ một lát như vậy, Lâu Dự và người đó đã biến mất trong đêm sâu tối tăm, không thấy bóng dáng.

Lâu Dự càng ngày càng nhanh, dường như lướt gió bay đi trong đêm lạnh. Chàng không tiếc công lực, mười thành nội lực từ huyết tuyết sơn sau thất lưng phun trào, ra sức chạy như điên.

Gió rét đổ vào từ cổ họng, phổi đau buốt như bị dao cắt, chàng lại vẫn chạy như thể không biết mệt mỏi và đau đớn.

Thanh đại đao màu đen phía sau theo sát như bóng với hình, người cầm đao không ngờ cũng bùng nổ sức mạnh và tốc độ trước đó chưa từng có, liều mạng điên cuồng đuổi theo, không giết Lâu Dự thể không dừng lại.

Hai người một trước một sau như dã thú bị thương, dùng phương pháp nguyên thủy nhất đuổi nhau trên thảo nguyên Dã Tây để phát tiết cơn giận dữ trong lòng.

Cường phong như dao nhọn sắc lạnh, gần như có thể cắt nứt da thịt.

Lâu Dự đột nhiên ngừng mặt hú dài, cổ họng lại phát ra một tiếng hú đau buồn thê lương. Chàng quay lại nghênh đón chính diện lưỡi đao, găm lên giận dữ: "Thác Bạt Hồng Đạt, tới đi!"

Hai mắt Thác Bạt Hồng Đạt đỏ như máu, mái tóc rối bù bị gió thổi tung như một con sư tử nổi giận. Cậu găm lên một tiếng, vung đao xông tới.

Đại đao hắc thiết cuốn theo cuồng phong, cuốn thành vô số vòng xoáy, dường như phải nuốt chửng Lâu Dự. Lâu Dự ra tay như gió, đánh thẳng đến cổ họng Thác Bạt Hồng Đạt...

Hai người lao vào nhau long trời lở đất, đã ra tay chính là sát chiêu, từng chiêu đoạt mạng, đánh nhau sống chết không nói câu nào.

Như kẻ thù nhiều năm không gặp, thề chết mới dừng.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 6

Trăng sáng sao thưa, quạ kêu bi thương, xung quanh tỉnh mạch chỉ có tiếng gió.

Tốc độ của hai người đều nhanh như chớp, như kẻ thù không đội trời chung, không phải người chết chính là ta vong.

Thác Bạt Hồng Đạt múa tit đại đao hắc thiết thành một màn đen nuốt hồn, xoay tròn bổ về phía Lâu Dự, rống giận: "Ta không cần biết Loan Loan là nam hay nữ, nếu Loan Loan là con trai, ta sẽ trân trọng Loan Loan như huynh đệ tay chân. Nếu Loan Loan là con gái, ta phải nâng niu Loan Loan trên tay như bảo bối. Nhưng ngươi lại để Loan Loan mất tích, tại sao ngươi có thể để Loan Loan mất tích được?"

Cơ giận sôi trào không thể kiềm chế, Thác Bạt Hồng Đạt bất chấp tính mạng lao cả người tới.

Lâu Dự không tránh không né, lật tay đánh ra một chưởng. Công lực của chàng cao hơn Thác Bạt Hồng Đạt không chỉ một cấp bậc, trong lúc giằng dứ ra tay đặc biệt tàn nhẫn, một chưởng đánh bay Thác Bạt Hồng Đạt, tiếng gầm dường như phát ra từ đáy lòng: "Không phải ta!"

Đại đao hắc thiết bị đánh bay, Thác Bạt Hồng Đạt cũng không nhụt lại, lau vết máu bên khóe miệng, vung nắm đấm to bằng cái bát lần nữa lao tới: "Không phải ngươi thì là ai?"

Lâu Dự cũng vung nắm đấm phản kích, nỗi đau và cơn giận kìm nén trong lòng cũng không khống chế được nữa bùng nổ trong nháy mắt, gầm thét như dã thú: "Không phải ta, không phải ta..."

Hai người đã hoàn toàn không có chiêu thức, tất cả nền tảng võ công đều quên hết, vung tay đấm lung tung như hai tên lưu manh ngoài phố, nắm tay đấm vào người đối phương như mưa.

Chỉ một hồi sau, cả hai đều mặt mũi bầm dập, gò má bị rách mấy vết dài.

Thác Bạt Hồng Đạt một lần nữa bị đánh bay, lại lập tức lao tới như điên, vung tay đấm Lâu Dự thật mạnh, gầm lên giận dữ: "Không phải ngươi thì là ai? Ngươi đã nói sẽ bảo vệ Loan Loan thật tốt! Ngươi đáng chết!"

Với thân thủ của Lâu Dự, một quyền này hoàn toàn có thể tránh được, nhưng không biết vì sao chàng lại đứng sững tại chỗ như bị đao chém trúng.

Một quyền của Thác Bạt Hồng Đạt đâm chính xác vào mặt Lâu Dự, đấm Lâu Dự bay ngược về sau, một hồi lâu không đứng lên được.

Lâu Dự không đánh lại nữa, khom người chậm rãi từ dưới đất bò dậy, bước chân lảo đảo lắc lư, âm thanh mang theo sự đau khổ nồng đậm: "Đứng, ta đã nói sẽ bảo vệ cô ấy, ta cho rằng ta có thể bảo vệ cô ấy".

Thác Bạt Hồng Đạt một lần nữa xông tới, mấy cú đấm hung ác đập thẳng vào người vào mặt Lâu Dự, một lần nữa đánh Lâu Dự ngã xuống đất, nỗi giận lôi đình: "Nhưng ngươi không, ngươi không làm được. Loan Loan chết rồi! Loan Loan chết rồi!"

"Cô ấy chưa chết!" Lâu Dự nhổ máu trong miệng ra, một quyền đấm gục Thác Bạt Hồng Đạt, quát: "Ai dám nói cô ấy đã chết ta đã tìm khắp Sa Loan mà cũng không tìm được xác cô ấy, cô ấy không chết, cô ấy nhất định không chết".

Thác Bạt Hồng Đạt ngơ ngẩn, dường như thoảng cái đã bị rút hết tất cả sức mạnh, mặt mũi đầy máu, chán nản ngã vật xuống đất, lẩm bẩm: "Đúng thế."

Loan Loan nhất định không chết, Loan Loan bây giờ nhất định rất sợ hãi, rất đau lòng. Nhưng Loan Loan ở đâu? Rốt cuộc bây giờ Loan Loan ở đâu?"

Lâu Dự sắc mặt trắng nhợt, lau máu tươi bên khóe miệng, giọng nói đáng chất vô cùng: "Ta đã sai người đi giao thiệp về vấn đề tù binh, chẳng bao lâu nữa hai bên sẽ đưa ra danh sách tù binh, nếu may mắn Loan Loan bị bắt thì ít nhất cũng vẫn còn sống, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức đón cô ấy về".

Thác Bạt Hồng Đạt thở ra một làn sương trắng thật dài, giận dữ hừ một tiếng.

Hai người như hai con trâu búống bình đánh nhau đã mệt, sức cùng lực kiệt nằm trên cỏ đóng băng cứng lạnh như sắt, nhìn vành trăng khuyết như bạc trên trời một lúc lâu không nói gì, trong ánh mắt là sự đau thương không hòa tan nổi.

Một lúc lâu sau, Lâu Dự cuối cùng cũng mở miệng: "Thác Bạt Hồng Đạt, Loan Loan là con gái".

Thác Bạt Hồng Đạt ờ một tiếng rất nặng bằng giọng mũi: "Điều đó không quan trọng. Cho dù cô ấy là con trai ta cũng vẫn thích như vậy".

Lâu Dự cười, tiếng cười lại khó nghe như tiếng khóc: "Thác Bạt Hồng Đạt, ngươi biết không? Gió bắc Tây Lương tạt vào mặt như đao, trong đêm khuya yên tĩnh phòng thủ quan ải, nghe tiếng sáo véo von, thỉnh thoảng nhớ tới đôi mắt cười cong cong của Loan Loan, tuyết bám đầy quân phục vẫn không hề cảm thấy lạnh. Các ngươi đều cho rằng ta đang bảo vệ Loan Loan, kì thực Loan Loan mới là chỗ dựa và sự ấm áp của ta".

Trên gương mặt trắng xanh xuất hiện một vết xám, sắc máu hoàn toàn biến mất: "Ta cho rằng cuộc đời này mình am hiểu nhất là tìm cơ hội đánh bại kẻ

thù, không sợ nhất chính là dụng binh mạo hiểm. Nhưng lần này ta lại tính sai rồi. Ông trời cho ta một bài học và sự trừng phạt lớn nhất, lại không cho ta cơ hội đi sửa sai và vãn hồi. Ngươi nói đúng, ta quá mức tự phụ, quá mức khinh địch, kết quả là đã để mất người ta yêu quý nhất. Ta thật sự đáng chết".

Thác Bạt Hồng Đạt trên mặt chỗ xanh chỗ tím. Trải qua cuộc đại chiến tàn khốc, lại ném trái sinh li từ biệt, cậu thiếu niên mười lăm tuổi dường như qua một đêm đã lớn lên, vẻ lỗ mãng và ngây ngô trong mắt hoàn toàn biến mất, thay thế bằng sự trưởng thành và trầm lắng chưa bao giờ xuất hiện: "Lâu Dự, ta hỏi một lần, thật sự không phải ngươi sao?"

Lâu Dự nhìn vành trăng khuyết trên trời, nói đáng chất: "Không phải ta, nhưng ta đã để mất cô ấy".

Câu này rất kì lạ, không hề có logic, nhưng Thác Bạt Hồng Đạt lại nghe hiểu. Cậu ta liếc nhìn lại, chỉ thấy Lâu Dự nằm trên mặt đất, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống tóc mai, trong lọn tóc mai lại có vài sợi tóc bạc.

Tròn hai mươi, tóc đã điểm bạc.

Thác Bạt Hồng Đạt lặng lẽ nhìn mấy sợi tóc bạc đó, đột nhiên xoay người dậy, cất bước đi thẳng.

Lâu Dự cũng không nhìn Thác Bạt Hồng Đạt, vẫn nhìn trăng khuyết trên trời, hỏi: "Người đi đâu?"

"Đi báo thù". Trong mắt Thác Bạt Hồng Đạt toàn là kiên nghị: "Ta mặc dù lỗ mắng nhưng không ngu ngốc. Sa Loan rõ ràng không có người bị vây, vì sao phải phái binh tiếp viện? Thị trấn nhỏ đó tại sao lại đột nhiên mọc ra mấy vạn quân Sóc? Bây giờ ta sẽ đi tóm cổ lão già Công Tôn Minh để hỏi cho rõ ràng, cho dù kẻ giờ trở quý sau lưng đó là thái tử, ta cũng phải báo thù cho Loan Loan!"

"Bọn chúng chỉ cần nói một câu tin tức thám báo thu được không chính xác là có thể đẩy hết toàn bộ trách nhiệm". Lâu Dự xoay người đứng lên, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, hai mắt lại sáng khiếp người, dường như có hai ngọn lửa đang bùng cháy: "Người đi như vậy chắc chắn không báo thù được mà chỉ uống phí tính mạng thôi".

"Ta không cần biết. Dù có mất mạng cũng phải bắt tên rác rưởi khôn kiếp đó đền mạng". Thác Bạt Hồng Đạt giận dữ quát lên, nhặt thanh đại đao hắc thiết của mình vác lên vai, đằng đằng sát khí.

"Đứng lại!" Lâu Dự quát.

Thác Bạt Hồng Đạt đột nhiên quay lại, đại đao hắc thiết vung lên: "Làm sao? Còn chưa đánh đủ à? Hay là đánh một trận nữa? Bất kể thế nào hôm nay ta cũng nhất định phải đi tìm lại công bằng cho Loan Loan và các tướng sĩ Hắc Vân kị đã hi sinh".

Lâu Dự lạnh mặt, trầm giọng nói: "Thác Bạt Hồng Đạt, chuyện báo thù giao cho ta. Muốn đánh đổ một số người không phải chuyện dễ dàng như người nghĩ".

Ánh mắt Lâu Dự lạnh lẽo không mang một chút nhiệt độ nào: "Ngoài Loan Loan, những người uống mạng tại Sa Loan đều là anh em đồng đội của ta. Họ có thể vì nước chết trận sa trường, lại không thể chết vì âm mưu và hãm hại ti tiện. Ta tuyệt đối không cho phép bất kì ai dùng tính mạng của họ làm bàn đạp mưu cầu vinh hoa phú quý".

Từng câu từng chữ lạnh lẽo cứng rắn như băng đóng vạn năm, trong giọng nói mang đầy sát ý lẫn liệt.

Lúc này Lâu Dự dường như đã biến thành một người khác.

Nếu như thế từ Lăng Nam vương trước đây sắc sảo kiên nghị, nghiêm khắc cương trực như một thanh bảo kiếm không có thứ gì không thể phá được, tài hoa góc cạnh lại không thiếu tinh táo khôn ngoan thì thế từ Lăng Nam vương lúc này lại không còn sự cứng rắn rạng ngời đó nữa, cả người như Diêm vương từ thế giới tối tăm đi ra, đen tối nặng nề, góc cạnh thu hết, sát khí ngập tràn lại không lan tỏa ra ngoài làm mọi người chỉ nhìn đã thấy sợ.

Thác Bạt Hồng Đạt lộ vẻ xúc động, chăm chú nhìn Lâu Dự một hồi lâu, cuối cùng ném đại đao hắc thiết xuống, nói như chém đinh chặt sắt: "Nghe lời người. Cần bao lâu?"

Lâu Dự lạnh nhạt liếc nhìn trời cao, dường như xuyên qua gió lạnh nhìn về hư vô tối tăm xa xa, nói lạnh lùng: "Có lẽ cần rất lâu, nhưng món nợ máu nặng như vậy, bọn chúng nhất định phải trả".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 7

Đêm, đại doanh Lương Châu.

Mấy ngày nghỉ ngơi đã kết thúc, ngày mai đại quân sẽ phải phân ra trở về đơn vị của mình, các tướng lĩnh cao cấp cầm quân phải về Thượng Kinh giao nộp hồ phù phục mệnh, sau đó các công việc tính toán quân công, ban thưởng, thăng chức đều sẽ giống trống khua chiêng bắt đầu.

Trong trường trung quân, những ngọn đuốc to bằng cánh tay cháy rừng rực, ánh lửa chiếu sáng trong trường như ban ngày. Lâu Dự ngồi sau hồ án sơn đen viền đỏ, trầm ngâm đọc mấy báo cáo văn tắt tình hình.

Chàng vừa đánh một trận với Thác Bạt Hồng Đạt, mặt mũi bầm dập còn chưa đỡ, môi rách ra, khuôn mặt tuần tú chỗ xanh chỗ tím nhìn rất khôi hài.

Nhưng không ai dám cười, cũng không ai có tâm tình để cười.

Ai cũng biết mấy ngày nay tâm tình Lâu tướng quân cực kì không tốt, cả đại quân như mây đen che trời, người người lo sợ bất an, nín thở ngưng thần, thờ cũng không dám thở mạnh. Ngay cả thái tử cũng tránh càng xa càng tốt, không dám động vào Lâu Dự lúc này.

Mấy tin văn tình hình trong tay Lâu Dự rất đơn giản. Tin thứ nhất là danh sách và nhân số chết trận cho tướng lĩnh các chiến đội thống kê. Ánh mắt chàng lướt qua những cái tên màu đen đó, mặt không biểu cảm, chỉ những lúc nhìn thấy những cái tên quen thuộc, hơi thở mới ngưng lại một lát không muốn người khác biết.

Thân vệ bên cạnh thấp thòm, lén lút liếc ngang, thấy sắc mặt Lão tướng quân không thay đổi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâu Dự cầm bút phê một chữ "Duyệt" trên danh sách tử trận, sau đó cầm lấy tờ tin vẫn thứ hai.

Tin thứ hai là bộ Binh phát ra, đó là lệnh điều động Thác Bạt Hồng Đạt, ý tứ đại khái là điều Thác Bạt Hồng Đạt rời khỏi Hắc Vân kỳ.

Lần tác chiến này, Thác Bạt Hồng Đạt được phân công đến đại quân cánh phải của Vương Ký. Cậu ta sát phạt quyết đoán, cam đảm không sợ chết, mấy lần lập được công lớn, được Vương Ký cực kì yêu thích, nhanh chóng thăng chức lên bách phu trưởng.

Chuyện Thác Bạt Hồng Đạt đến đánh nhau tay bo với Lâu Dự buổi tối mấy hôm trước sớm đã truyền khắp cả đại doanh, những người biết chuyện đều không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng thầm gờn gợn cái Thác Bạt Hồng Đạt: "Quả nhiên là một viên mãnh tướng".

Hôm sau đêm đánh nhau với Lâu Dự, Thác Bạt Hồng Đạt mặt mũi bầm dập đến tìm Vương Ký, vô cùng phẫn nộ yêu cầu rời khỏi Hắc Vân kỳ.

Vương Ký vốn còn có chút do dự, dù sao cũng chưa hề có tiền lệ, nhưng đến lúc nhìn thấy Lâu Dự cũng mặt mũi bầm dập liền lập tức đồng ý không nghĩ gì thêm.

Tuyệt đối không thể để hai thùng thuốc nổ này gần nhau, nguy hiểm chết người.

Vương lão tướng quân mang lòng yêu tài quý tài, lấy thân phận hữu thị lang bộ Binh thảo lệnh điều động này. Với thân phận của ông ta, mặc dù chưa có tiền lệ nhưng muốn điều động một bách phu trưởng thì vẫn dư sức.

Lâu Dự chăm chú nhìn quyết định điều động này, đôi môi mím chặt, không nói một lời.

Nhìn những vết bầm tím trên mặt tướng quân, trong lòng đám thân vệ quả thực bội phục Thác Bạt Hồng Đạt sát đất. Không chỉ có thể nguyên vẹn trở về sau khi đầu tay đối với Lâu tướng quân mà sau khi đánh nhau xong lại còn dám hất tay bỏ đi, đây đúng là trước chưa có ai, sau này có lẽ cũng không có ai nổi. Không phải một từ mạnh mẽ có thể diễn đạt được mà quả thực chính là không muốn sống nữa.

Trong lúc các thân vệ thấp thòm không yên, lúc nào cũng sợ Lâu Dự nổi bão, Lâu Dự lại yên tĩnh cầm bút viết hai chữ "Đồng ý" lên trên lệnh điều động.

Cứ thế, Thác Bạt Hồng Đạt chính thức cởi áo giáp kỵ binh của Hắc Vân kỳ, đầu quân cho Long Hồ vệ, đóng quân tận tái bắc xa xăm.

"Thà rằng đến tái bắc giá rét chứ không muốn gia nhập cấm quân ở lại kinh thành phồn hoa". Lão tướng quân Vương Ký vuốt râu thờ dài. Tên nhóc cứng đầu cứng cổ này rốt cuộc đã kết thâm thù đại hận không đội trời chung gì với thế tử Lăng Nam vương vậy chứ?

Những chuyện này để nói sau.

Lâu Dự viết xuống hai chữ "Đồng ý", ném bút xuống bàn, mặt mũi dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Các quân sĩ canh gác thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một tên lính truyền tin bê một tin hàm rất dày đi vào. Tin hàm bình thường là giấy trắng mực đen, tin hàm này lại khác, dùng giấy Tuyên Thành đen tuyền, bên trên lại viết chữ màu trắng, trên đó viết đầy những cái tên chi chiết.

Mấy tùy tùng nhìn thấy tin hàm màu đen này, sắc mặt lập tức thay đổi, trái tim vừa mới hạ xuống lại bị kéo lên giữa không trung.

"Báo! Nước Sóc phái người đưa tới danh sách tù binh, thỉnh cầu tháng ba sang năm trao đổi tù binh". Tên lính truyền tin quỳ một gối xuống, trình tập tin hàm màu đen đó lên.

Hai mắt Lâu Dự đang nhắm chặt đột nhiên mở ra. Chàng ngồi thẳng dậy, đưa tay nhận lấy tin hàm. Có lẽ là vì động tác quá nhanh, bàn tay cầm tin hàm không ngờ lại run nhẹ nhẽ.

Danh sách tù binh không hề dài, chỉ có hơn ba trăm người.

Không phải chết chính là thẳng trận. Chiến tranh thời đại vũ khí lạnh không có khu vực trung gian. Trong mắt thế nhân, tử trận tuần quốc là đại nghĩa, chiến bại bị bắt là chuyện cực kì nhục nhã.

Nhưng Lâu Dự lại đi ngược lại khuôn phép.

"Chiến bại tuần quốc gì đó đều là chó má, tính mạng mới là quan trọng nhất. Không có tính mạng còn nói gì đến chuyện chinh chiến thiên hạ, lòng mang bách tính? Trong mắt người nhà vợ con các người, tính mạng của các người quan trọng hơn giang sơn xã tắc gì đó. Người theo binh nghiệp đánh thua trận là chuyện bình thường, nếu đề ta biết trong các người có người vừa đánh thua trận đã cắt cổ tự sát, hẳn sẽ không phải lính Hắc Vân kỳ của ta!"

Lời này thật sự có chút đại nghịch bất đạo, nhưng bất kể là lính mới vừa nhập ngũ hay là lão tướng kinh nghiệm đầy mình, mọi người trong Hắc Vân kỳ đều chỉ nghe lệnh Lâu Dự mà làm, lời chàng nói chính là khuôn vàng thước ngọc.

Bất kể trong hoàn cảnh tột tệ nào, sống sót mới là đạo lý chính yếu. Đây là lý thuyết sinh tồn Lâu Dự truyền cho mỗi một tướng sĩ Hắc Vân kỳ.

Sau một thời gian dài, các tướng sĩ Hắc Vân kỳ đều rèn được thói quen tốt quý trọng tính mạng, khi tác chiến dừng mãnh liệt mạng, nhưng lúc không nên liều mạng lại đều biết rằng giữ được núi xanh thì lo gì thiếu củi đốt.

Lâu Dự ở Lương Châu hai năm, còn khai thiên lập địa đặt ra một quy chế trao đổi tù binh. Còn nhớ lần đầu chàng đưa ra đề nghị trao đổi tù binh, Vũ Hòa Liệt đã kinh ngạc cười nhạo đủ ba ngày. Nhưng đế quân nước Sóc Ân Minh dường như lại thấy rất hứng thú với đề nghị hoang đường này, không ngờ lại nhanh chóng hạ chỉ chấp thuận trao đổi tù binh tại biên giới, điều này lại khiến Vũ Hòa Liệt ngỡ ngàng ba ngày nữa như bị thiên lôi đánh trúng.

Từ khi đó trở đi, trao đổi tù binh tại biên giới hai nước Lương Sóc đã trở thành thông lệ sau khi chiến đấu. Chỉ một hành động này không biết đã vãn vừng tính mạng của bao nhiêu tướng sĩ hai quân. Cũng là bởi vì đã quen với chuyện này nên danh sách tù binh nước Sóc đưa đến mới xuất hiện trên bàn Lâu Dự sớm như vậy.

Lâu Dự cảm lấy tin hằm, hít sâu một hơi, cực kì nghiêm túc đọc từng chữ một. Trần Văn, Long Võ Thắng, Trương Điền Đạt...

Trái tim như treo trên vách núi hiểm trở cao ngàn trượng, càng đọc xuống dưới, ngọn lửa hi vọng le lói trong lòng càng yếu ớt âm ảm.

Không có!

Sắc mặt Lâu Dự còn trắng hơn cả loại giấy Tuyên Thành của Mặc Văn Hiến ở kinh thành, trên môi không có màu máu, đôi tay tam tiền tê phát vẫn vững như thép đúc lúc này run bần bật. Chàng không cam lòng, lại đọc một lượt từ đầu đến cuối cực kì tỉ mỉ, chỉ sợ bỏ sót mất một chữ.

Danh sách hơn ba trăm người, từ đầu đến cuối, lại từ cuối lên đầu, không biết đã đọc bao nhiêu lần.

Không có! Không có Loan Loan!

Một chút hi vọng mờ mịt xa vời đó cũng tan biến. Loan Loan giống như một dòng suối trong suốt, có cảm giác không chân thực, hóa thành hơi nước trên chiến trường lửa cháy hừng hực, sát khí tung hoành, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lâu Dự cảm thấy gió lạnh len vào qua khe hở của doanh trướng như vô số mũi băng đâm xuyên y phục, làm đông cứng cả máu trong người và ý thức trong đầu, trái tim đau đớn như bị vuốt sắc xé rách, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, cả người ngã gục xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 8

Lăng Nam vương thế tử ốm, ốm rất nặng, đến nỗi tiệc tẩy trần hoàng thượng đích thân sắp xếp cũng không tham gia.

Đại quân phạt Sóc phân luồng trở về đơn vị cũ, một bộ phận tướng lĩnh cao cấp về kinh phục mệnh. Lâu Dự ngờ ngợ ngẩn ngẩn cùng với mọi người trở lại kinh thành, sau đó ốm liệt giường không dậy được, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Hoàng thượng đích thân bố trí tiệc rượu mừng công cho các tướng lĩnh đại thắng trở về. Theo lí, thân là bề tôi, cho dù ốm chỉ còn một hơi thở cũng phải cố làm mặt cười đến dự tiệc cho phải phép.

Lâu Dự lại cáo ốm từ chối tham gia, ngay cả một lí do rõ ràng hơn cũng không có, thật sự là đại bất kính. Không cần nói quần thần cảm thấy chàng cậy công kiêu ngạo, ngay cả trong lòng Vũ Định đế cũng cảm thấy không vui.

Bề phái thái tử lại hết sức vui vẻ. Thế tử Lăng Nam vương như vậy mới là bình thường. Lâu Dự ảm đạm không phát tác trước đó quá mức đáng sợ, làm mọi người thấp thỏm không yên, luôn cảm thấy như sự yên lặng trước cơn bão tố, không chừng một lúc nào đó sẽ đột nhiên gặp phải sự trả thù tàn bạo.

Giờ đây xem ra Lâu Dự vẫn là tên ngờ nghệch cứng đầu cứng cổ, không coi ai ra gì, chỉ biết đánh trận mà mù tịt về chính trị.

Trái tim treo lơ lửng của thái tử cuối cùng cũng trở lại trong lồng ngực. Về đến Thượng Kinh, mình chính là đường đường đông cung thái tử dưới một người trên vạn người, dù là tam tiền liên châu uy chấn toàn quân cũng có thể làm gì được mình?

Trong lòng lại âm thầm hơi tiếc nuối, nghĩ bụng vì sao Lâu Dự lại không tức giận xông vào đông cung đánh mình một trận? Như vậy sẽ có thể lấy tội danh đại nghịch phạm thượng để xử tử hắn, có phải là sạch sẽ gọn gàng hay không?

Lâu Dự ngủ mê một mấy ngày, tâm mạch không yên, hơi thở rối loạn, nhưng trên người lại chỉ có một chút thương tổn da thịt. Các y chính của phủ ngự y bó tay hết cách, làm thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân, Trần Kiếm Ý sốt ruột lửa giận bốc cao vạn trượng, suýt nữa rút kiếm chém người.

May mà đến ngày thứ tư cuối cùng Lâu Dự cũng tỉnh lại, ánh mắt ngờ ngàng lướt qua một đám người bên giường, cuối cùng tiêu cự cũng tập trung trên một người mặc trang phục ngự y, hỏi: "Người là ai?"

Vị ngự y đó vội cúi người thi lễ, nói: "Vi thần là y chính thủ tịch của phủ ngự y, chính tứ phẩm..."

Còn chưa nói dứt lời đã bị Lâu Dự cắt ngang. Chàng ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt, cả người cũng bải hoải, không đủ kiên nhẫn nghe những lời dài dòng, hỏi thẳng: "Dung Hàm tại sao không đến?"

Vị ngự y chân chừ một lát, cuối cùng hành lễ nói: "Dung y chính tình nguyện nhập ngũ, đại quân chưa qua sông Thù đã đâm đơn từ chức, xin thôi giữ chức y chính thủ tịch của phủ ngự y, nói phải bù đắp tâm nguyện của thầy, bôn ba thiên hạ hành y tế thế, hoàng thượng đã phê chuẩn".

"Ngay cả hấn cũng đi rồi sao?" Lâu Dự cười đắng chát. Dung Hàm sợ là cũng thất vọng với chàng tới cực điểm.

Dẫn con đau đón trong lòng, Lâu Dự chậm rãi đứng dậy, xò đôi ủng quân đội, ngay cả áo khoác cũng không mặc đã đi ra ngoài.

Trong sương phòng lập tức rối loạn, ngự y đánh bạo nhấn nhó chặn phía trước chàng: "Thế tử, ngoài trời rất lạnh. Thế tử mặc như vậy ra ngoài khí lạnh xâm nhập, bệnh càng thêm bệnh".

Lâu Dự đầu chịu nghe lời ông ta, lập tức vung tay gạt ông ta sang bên cạnh. Các nha hoàn và thị vệ cuống lên đưa mắt nhìn nhau, vương gia và vương phi hôm nay vào cung, cả nhà trên dưới không có người nào ngăn được thế tử.

Lâu Dự đi được hai bước, lúc gần ra khỏi phòng lại quay lại hạ lệnh cho một đám người cuống quýt đi theo phía sau: "Ta đến đại doanh cho khuây khỏa, không cho phép thông báo truyền tin, kẻ nào trái quân lệnh của ta giết không tha!"

Mấy ngày không có hạt gạo nào vào bụng, Lâu Dự gầy xơ xác, khuôn mặt càng thêm gò gort, chàng giống một con sói cô độc bị thương hung dữ, ánh mắt nuốt người, lúc này chàng nói giết không tha là thật sự sẽ giết không tha.

Các ngự y và gia nhân đã bao giờ thấy khí thế lẫm liệt như vậy, không khỏi hít một hơi dài, lùi lại liền mấy bước, quả thật không ai dám đi thông báo cho vợ chồng Lăng Nam vương.

Vương gia trang ngoài thành Thượng Kinh ba dặm.

Quân đã chiến Hắc Vân kỳ, Long Hồ vệ, Kỳ Môn quân, cảnh vệ doanh không có lệnh vua không được vào kinh, các tướng lĩnh và quân sĩ về báo công đều

đóng quân ở doanh trại Vương gia trang ngoài kinh thành.

Hầu Hành Tiễn nằm nghiêng dưới đất, đổ rượu vào mồm ông ọc, mắt nhìn lên bầu trời đêm, không biết đang nghĩ gì.

Chợt nghe thấy ngoài doanh trại có tiếng ồn ào, trong ánh đuốc rùng rục, một thót ngựa chạy như bay đến, nhảy qua hai hàng rào cản ngựa, thoáng cái đã

đến trước mặt.

"Hầu Hành Tiễn". Lâu Dự mặc một chiếc áo bó ngắn tay nhảy xuống ngựa, nói lạnh lùng: "Chúng ta đấu vật một trận".

Hầu Hành Tiễn không nói câu nào, ném túi rượu xuống đất, cởi chiếc áo bông quân phục, cũng chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay có dấu hiệu của Hắc Vân kỳ

đứng lên.

"Thế tử uy vũ!"

"Hầu tướng quân cố lên!"

Vô số các tướng sĩ nhàn hạ đến buồn tẻ tụ tập tới, hưng phấn xem trận đấu vật hứa hẹn sẽ đặc sắc vô cùng này.

Ánh đuốc rùng rục chiếu xuống, hai người trên sân vật đều lưng ong tay vượn, chân dài lưng hổ, không dùng nội lực mà chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp và kỹ xảo, xoay, gạt, móc, cài, ôm, tránh, nhanh chóng nhịp nhàng làm người xem hoa cả mắt.

Dần dần tiếng reo hò ủng hộ nghiêng về một bên, mọi người đều cổ vũ cho Lâu Dự.

Họ chưa bao giờ nhìn thấy một người có thể sử dụng nhiều kỹ xảo phức tạp khi đấu vật như thế, cũng chưa từng thấy người nào trọng tâm vững như thế. Bất kể đối phương móc, đẩy, kéo thế nào đều vững không ngã.

Nhưng không được bao lâu, âm thanh ủng hộ nghiêng về một bên cũng dần dần dừng lại, mọi người đều phát hiện có gì đó không phù hợp.

Lâu Dự sắc mặt tái mét, lạnh lùng kiên nghị, hạ thủ vừa tàn nhẫn vừa cay độc, không lưu tình chút nào, tàn bạo quật Hầu Hành Tiễn ngã xuống đất vô số lần.

Đây đâu phải đấu vật? Đây quả thực chính là sát hại.

Hầu Hành Tiễn vẫn yên lặng như cũ, chỉ có mỗi lần bị quật ngã lại lau máu tươi bên khóe miệng, đứng lên, sau đó lại bị ngã xuống, lại đứng lên...

Lâu Dự lao tới quật Hầu Hành Tiễn ngã xuống đất một lần nữa, gầm lên: "Vì sao không trả đòn? Vì sao không dùng sức? Vì sao không đánh ta?"

Hầu Hành Tiễn phun ra một ngụm máu, cắn chặt răng, lại vẫn không nói gì, chỉ cố chấp mà ương ngạnh đứng lên lần nữa.

Lâu Dự càng nổi giận, cảm thấy huyết khí cuộn trào, đầu đau như muốn nứt, giờ tay tóm vạt áo Hầu Hành Tiễn, gầm lên giận dữ: "Quân báo Sa Loan cầu viện từ chỗ thái tử là người nhận. Người giết ta, còn giả bút tích của ta kí nhận. Tin tức năm ngàn người toàn bộ hi sinh ở Sa Loan cũng là người nhận, không ngờ lại cũng giết ta. Vì sao, vì sao?"

Chàng càng quát càng lớn tiếng, giận dữ ngập tràn không thể khống chế. Ánh lửa hùng hực chiếu sáng sân đấu, dường như mắt chàng cũng đỏ lên. Chàng bất ngờ bay lên tung cước đá Hầu Hành Tiễn văng ra năm mét: "Đây là vì Tổng thúc thúc".

Sau đó lại lao tới đè lên người Hầu Hành Tiễn, vung nắm đấm liên tục đấm xuống: "Đây là vì Lư Chính, đây là vì Triệu Vô Cực, đây là vì năm ngàn huynh đệ... và cả Loan Loan!"

Hai tiếng "Loan Loan" này như hai mũi dao nhọn đâm vào trong lòng, Lâu Dự hạ thủ càng không có chừng mực, những cú đấm đổ ập xuống như mưa.

Hầu Hành Tiễn nằm dưới đất mặc cho Lâu Dự đấm, không hề chống cự.

Đám người Lỗ Chí Túc, La Chiêu, Lữ Nam Cung, Ngô Quán nghe tin chạy tới, thấy tình hình không ổn vội vàng xông lên ôm chặt lấy Lâu Dự, ra sức kéo Lâu Dự ra: "Thế tử, thế tử, đừng đánh, đừng đánh nữa. Lão Thất chỉ muốn tốt cho thế tử".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 9

Hầu Hành Tiễn ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên quỳ hai gối xuống, nghiêm trang khấu đầu với Lâu Dự, nói đau đớn: "Thế tử, Hầu Hành Tiễn là tội nhân, có lỗi với Tổng tướng quân và các anh em đã hi sinh, không dám sống tạm bợ trên đời nữa, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!"

Nói xong rút bội đao của một quân sĩ bên cạnh ra đặt lên trên cổ mình, đưa tay kéo ngang định cắt cổ tự sát.

"Lão Thất, dừng tay!" Lữ Nam Cung và Lỗ Chí Túc xoay người lao tới giật được đao của hắn, mấy quân sĩ Hắc Vân kỵ cũng lao tới, mỗi người một tay giữ chặt lấy hắn.

Tình hình trở nên hỗn loạn, rất nhiều tướng lĩnh các quân chủng khác cũng lũ lượt chạy tới, nhưng nhìn thấy thế tử Lăng Nam vương như đã phát điên, không có người nào dám ngăn cản.

Lữ Nam Cung chen vào giữa Lâu Dự và Hầu Hành Tiễn, đau khổ hô to: "Thế tử, Lão Thất chỉ muốn tốt cho thế tử, muốn tốt cho thế tử. Khi đó Yên Cát đang khô chiến cừu từ nhất sinh, nếu thế tử biết tình hình chiến đấu tại Sa Loan thì chắc chắn sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, tâm tình sẽ loạn, đại quân tất nguy. Đến lúc đó cả thế tử và đại quân trung lộ đều sẽ rơi vào cảnh khôn khó".

Lâu Dự bị La Chiêu và Ngô Quán giữ chặt, dần dần cũng tỉnh táo lại.

Lữ Nam Cung nói đúng. Quân địch bố trí trọng binh tại Sa Loan và Yên Cát. Lúc Sa Loan nguy cấp, Yên Cát cũng đang đánh rất gian khổ. Lúc này nếu chia quân từ chiến trường Yên Cát đi cứu Sa Loan cũng tương đương với một quả đấm chia thành năm ngón tay, một bên hai, một bên ba, sức mạnh hai bên đều sẽ không đủ. Lúc đó chẳng những không cứu được Sa Loan mà không cẩn thận là ngay cả Yên Cát cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nếu như không chia quân mà rút toàn bộ đại quân từ trên chiến trường Yên Cát đến tiếp viện Sa Loan lại tương đương với chấp tay dâng thành Yên Cát sắp đánh hạ cho quân địch, há không phụ lòng các tướng sĩ đã dùng máu tươi và tính mạng trải đường dưới thành Yên Cát?

Không thể không nói ván cờ Ân Minh và Lư Hoài Ân bày ra này cực kỳ âm độc hiểm ác, rõ ràng đã đẩy Lâu Dự rơi vào hoàn cảnh tiến không được lùi không xong.

Cho dù lòng dạ sắt đá không cứu Sa Loan nhưng trong lòng có lo lắng, áy náy và bận tâm, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu trên chiến trường Yên Cát, không biết chừng quân Sóc còn có thể thừa dịp Lâu Dự tâm tình hỗn loạn không thể tập trung nghênh chiến mà bắn lên một tên mất mạng.

Được vậy thì đúng tâm nguyện của Ân Minh và Lư Hoài Ân, hai người này sợ rằng phải nâng chén chúc mừng trong tòa cung điện đó.

Nhưng bọn chúng không nghĩ tới ván cờ đã bày tỉ mỉ lại bị một tướng lĩnh hết mực trung thành bên cạnh Lâu Dự phá mất.

Hầu Hành Tiễn liều chết giấu tin báo, cắn răng tàn nhẫn, dùng cảm đứng ra làm kẻ vứt bỏ đồng đội, sẽ bị muôn vàn anh em thỏa mạ, làm ra lựa chọn thay Lâu Dự.

"Thế tử, Lão Thất giấu giếm quân tình là tội lớn, nhưng hán có nỗi khổ tâm, thế tử chắc hẳn cũng hiểu rõ". Lữ Nam Cung quý xuống đau khổ khuyên can: "Thế tử, trong lòng Lão Thất cũng rất khổ, niệm tình hán trung thành vì chủ, tha thứ cho hán lần này đi".

Hầu Hành Tiễn toàn thân run rẩy kịch liệt, đột nhiên lớn tiếng khóc lên, nước mắt ướt đầm khuôn mặt toàn là sương gió: "Mỗi lần nghĩ đến Tổng tướng quân và đám Lưu Chinh, ta chỉ khao khát người chết là chính mình. Ta đau, ta đau lắm".

Hán xé rách chiếc áo bó của mình, gào thét xé rách tim gan. Đường đường một người đàn ông sắt đá hơn ba mươi tuổi lại gào khóc thảm thiết, khóc như một đứa trẻ con: "Thế tử, không cần tha thứ cho ta, không cần tha thứ cho ta, ta đáng chết, ta đáng chết".

Lâu Dự lặng lặng nhìn Hầu Hành Tiễn một lúc lâu, cuối cùng buông tay La Chiêu ra, ra hiệu cho La Chiêu và Ngô Quán tránh ra.

Chàng chậm rãi đi tới phía trước Hầu Hành Tiễn, quý xuống dùng bàn tay lau máu và cả nước mắt trên mặt hán, sau đó kéo mạnh, ôm chặt hán vào lòng.

Hầu Hành Tiễn dựa vào trong lòng Lâu Dự, tiếng khóc thảm thiết. Sự đau khổ và áy náy kìm nén nhiều ngày như Trường Giang vỡ đê, mãnh liệt tràn ra, chỉ có khóc lớn mới có thể phát tiết được nỗi đau khổ và thể lương khó mà diễn tả đó.

Lâu Dự ôm chặt lấy Hầu Hành Tiễn, như một bức tường vững chắc, cho hán chỗ dựa và sức mạnh.

Vẫn nói nước mắt đàn ông không dễ chảy, nhưng nhìn thấy cảnh này, tất cả những người đàn ông bảy thước ngang tàng vẫn phải đỏ mắt.

Đội tiếng khóc của Hầu Hành Tiễn dần dừng lại, Lâu Dự vỗ vỗ vai hán, giọng nói trầm thấp: "Lão Thất, xin lỗi!"

Hầu Hành Tiễn lắc đầu: "Không, thuộc hạ đáng chết. Nhưng, thừa thế tử, nếu cho thuộc hạ làm lại một lần nữa, thuộc hạ vẫn sẽ làm như vậy".

Lâu Dự cau mày nhìn hán, hán cũng không hề nhụt chí, ánh mắt kiên định nhìn lại. Hai người yên lặng nhìn đối phương chăm chăm, nơi ánh mắt giao nhau dường như có một sự hiểu ngầm và hứa hẹn nào đó.

"Hầu Hành Tiễn nghe lệnh!" Lâu Dự đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: "Hầu Hành Tiễn che giấu quân tình, lừa gạt chủ tướng, theo luật phải chém. Niệm tình hán có công trong cuộc chiến công thành Yên Cát, tội chết có thể tha, tội sống khó tránh khỏi, phạt ba mươi quân côn, trục xuất khỏi Hắc Vân kị".

Mệnh lệnh này đưa ra, mọi người đều biến sắc. Ba mươi quân côn không là gì, đối với Hầu Hành Tiễn thì điều thứ hai mới là sự trừng phạt nặng nề. Hán thà chết cũng không muốn bị trục xuất khỏi Hắc Vân kị.

"Mong thế tử suy tính cẩn thận..." Đám người Lữ Nam Cung không hèn mà cùng kêu lên, còn định nói đỡ cho Hầu Hành Tiễn mấy câu, lại thấy Lâu Dự phát tay ngăn lại, nói với Hầu Hành Tiễn: "Người có phục hay không?"

Sắc mặt Hầu Hành Tiễn xám xịt như xác chết. Hán nhắm mắt lại một lúc lâu rồi chậm rãi mở ra, nhìn ánh mắt tinh táo mà kiên định của Lâu Dự, dường như đã hạ quyết tâm cực lớn mới nói được hai tiếng nặng nề như núi: "Ta phục".

Lâu Dự xoay người, mạnh mẽ nuốt vào ngụm máu ứ đọng mấy ngày trong lồng ngực, nói không có một chút tình cảm nào: "Người đi đi. Nghe nói Tiêu tướng quân của Ngự lâm quân rất tán thưởng người, người có thể đến nhờ cậy ông ấy".

Hầu Hành Tiễn quý hai gối xuống đất, dập đầu nặng nề, một cái, hai cái, ba cái... Đến tận khi máu tươi trên trán chảy xuống má mới lao đảo đứng lên, loạng choạng rời đi.

"Lão Thất!" Đám người Lữ Nam Cung đau xót kêu to, lại không thể ngăn cản bóng lưng cô liêu vô cùng đó càng đi càng xa.

"Thế tử!" Đám người Lữ Nam Cung quay lại nhìn về phía Lâu Dự, còn muốn tiếp tục khuyên nhủ lại nhìn thấy Lâu Dự đã từng bước đi ra ngoài doanh không quay đầu lại, bóng lưng lộ rõ sự bi thương đau khổ dày đặc như đêm tối.

Những lời định nói của đám người Lữ Nam Cung lập tức nghẹn lại trong cổ họng, không thể nói ra được nữa, chỉ có thể đưa mắt nhìn tướng quân của họ từng bước đi ra ngoài quân doanh, cười lên Truy Phong biến mất trong đêm đen.

Lâu Dự thúc ngựa chạy như điên không phân biệt phương hướng trong bóng đêm. Loan Loan, Tống Bách Lý, Lưu Chinh, Triệu Vô Cực, Hầu Hành Tiễn, Dung Hàm, Thác Bạt Hồng Đạt... Vô số khuôn mặt quen thuộc hiện lên trong đầu, thoáng qua rồi biến mất...

Đều đi rồi, đều đi hết rồi! Từ nay chàng sẽ không còn chia sẻ và phát tiết sự đau đớn trong lòng với bất kì ai, tất cả mọi vết thương đều phải tự mình chịu đựng.

Từ nay chàng phải bắt đầu chiến đấu một mình.

Gió lạnh hóa mưa, mưa rơi tầm tã. Lâu Dự một người một ngựa ướt đầm trong cơn mưa như trút nước. Nước mưa lạnh như băng dề xuống, dường như ngay cả hô hấp cũng tắc nghẽn trong nước.

Truy Phong đột nhiên hí dài một tiếng, giẫm vào một vũng nước, hẫng chân ngã xuống. Lâu Dự trên lưng ngựa bị quán tính hất về phía trước, rơi vào một dòng suối sâu.

Nước suối sâu đến vai, còn có cả những vụn băng chưa tan kịp. Lâu Dự chìm thật sâu vào dòng nước tan băng tháng ba, mặc cho nước lạnh ngập hết miệng mũi mặt mày, dường như vĩnh viễn không muốn đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 10

Nước suối lạnh buốt thấu xương từ miệng mũi tràn vào, hơi thở tắc nghẹn, lồng ngực đau đớn như lửa đốt.

Lâu Dự chìm dưới nước, đến tận lúc sắp ngạt thở mà chết mới từ dòng suối lạnh buốt thấu xương trèo lên.

Mưa đã tạnh, chàng ngồi trên mặt cỏ lầy lội, toàn thân ướt đẫm, để cho gió lạnh thổi vào người. Dường như chỉ có rét lạnh như vậy mới có thể khiến chàng cảm thấy gần gũi các anh em đã vĩnh viễn ở lại trong gió tuyết núi Lộc.

Và cả cô ấy, Loan Loan, người phụ nữ mình chân thành yêu thương, là chỗ dựa và nguồn ấm áp của mình. Loan Loan và Lâu Dự là dai hầy leo trên cùng một thân cây. Loan Loan đã chết, chàng phải đi tiếp con đường dài đằng đẵng này như thế nào?

Lâu Dự ôm đầu, từ trong lồng ngực phát ra một tiếng khóc thảm không rõ ý nghĩa.

Không nói một lời, không hề nhúc nhích, chàng cứ thế ngồi trọn một đêm trong gió lạnh, đến tận khi chân trời chuyển sang màu trắng nhò nhò mới đứng dậy, bước chân bồng bềnh như giẫm trên bông, lên ngựa về phủ.

Tin tức thế tử Lăng Nam vương hành hung thuộc hạ, đuổi cổ trung lang tướng nhanh chóng truyền vào trong cung. Thái tử nhân cơ hội này dâng tấu vạch tội, nói thế tử Lăng Nam vương thân là phó thống soái đại quân phạt Sóc, vậy mà lâm trận rời đại quân, không nghe lệnh đều động, thô bạo ngang ngược, kẻ dưới khó có thể phục tùng, vân vân.

Những chuyện này xếp chồng lên nhau, cuối cùng động chạm đến thần kinh mẫn cảm nhất của Vũ Định đế.

Mấy ngày sau, ân chi khảo thường thăng chức sau đại thắng được ban xuống.

Vũ Định đế lần này rất là hào phóng, một đạo ân chi tươi mát như cam lộ vẩy khắp toàn quân. Thái tử thì không cần phải nói, ban tặng cực nhiều, hẳn vốn chính là dưới một người trên vạn người, lần này lại được ngự ban ngựa trắng cương tím cưỡi thẳng vào cung, vinh quang vời vợi, nở mày nở mặt.

Các tướng lĩnh lập công còn lại đều có đề bạt phong thưởng, ngay cả người nhà của năm ngàn tướng sĩ tử trận bao gồm Sa Loan đều nhận được trợ cấp không kém.

Nhưng trong danh sách rất dài lại không có tên thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự.

Đạo ý chỉ này như một tiếng sấm rền, lặng lẽ đánh vào trong lòng tất cả mọi người. Bề ngoài mọi người vẫn như thường, hỏi han chúc mừng không hề sợ sốt, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính toán.

Thế tử Lăng Nam vương mấy năm nay luyện binh tác chiến tại Lương Châu, mạnh mẽ biến Hắc Vân kị thành một đội quân bền chắc như thép, nước hắt không lọt, hạt cát không vào.

Sức chiến đấu của Hắc Vân thiết kỵ có thể nói là như sói như hổ, nhưng toàn quân trên dưới chỉ nghe lệnh Lâu Dự, chỉ biết có thế tử Lăng Nam vương, không biết có hoàng thượng và thái tử.

Một thanh kiếm sắc như vậy bị nắm vững vàng trong tay người khác, Vũ Định đế làm sao có thể ngủ yên?

Tình hoa quá lộ, công cao át chủ, lần này vừa đánh hạ sông Thập Mầu vừa được miễn thuế bảo vệ biên cương, có thể nói là đại thắng, nhưng ngày đại thắng trở về cũng là lúc thế tử Lăng Nam vương bị tước quyền.

Đây cũng là chuyện trong dự liệu của mọi người, nhưng không ngờ lần này Vũ Định đế lại hạ thủ tàn nhẫn như thế, quả thực không để lại một chút dư địa nào.

Chưa được vài ngày sau, hoàng thượng hạ chỉ: "Thế tử Lăng Nam vương Lâu Dự cậy công kiêu ngạo, ngang tàng vô lễ, lâm chiến rời trận, không tuân quân lệnh, lại thêm ngang ngược thô bạo, vô cớ mạo phạm đông cung, ấu dâm thuộc hạ, theo luật Đại Lương lẽ ra nên phạt nặng. Nhưng xét đến công lớn đánh hạ Yên Cát, công tội bù trừ, miễn chức thống soái Hắc Vân kị, cắt bổng lộc thế tử ba năm, đóng cửa hối lỗi, làm gương cho kẻ khác".

Thánh chỉ hạ xuống dẫn tới vô số lời bàn ra tán vào.

Người người đều suy tính trong lòng, thâm nghĩ thiên uy khó dò. Thế tử Lăng Nam vương tuổi trẻ quyền cao, chiến công hiển hách, lại được hoàng

thượng sùng ái, có thể nói là tiền đồ thênh thang, không ngờ chỉ sau một ngày đã bị đánh rơi xuống mặt đất.

Trong thiên hạ có nơi nào không phải đất của vua, một binh một lính trong thiên hạ cũng đều là của hoàng đế. Việc làm này của Vũ Định đế là giết gà dọa khỉ, vừa là lời nhắc nhở vừa là sự cảnh cáo đối với quần thần. Hoàng quyền là cao nhất, không được bày mưu ma chước quỷ ý đồ này nọ, nếu không diệt người phát một.

Trong triều phong vân cuộn cuộn, phủ Lăng Nam vương ở trung tâm nước xoáy lại là một cảnh tượng khác hẳn. Gia nô hầu gái bận rộn lo âu, chỉ vì thể tử điện hạ sau một đêm trở thành người không quan chức lại uống say.

Lâu Dự không coi giấy tấu, nằm nghiêng trên giường, người toàn mùi rượu, bất tỉnh nhân sự.

"Tức binh quyền cũng tốt, ta đỡ phải ngày ngày lo âu thấp thỏm, ngày ngày cầu thần khẩn phật cho hai cha con". Trần Kiếm Ý lau nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Nhưng Dự nhi cứ thế này thì phải làm sao?"

Hôm đó Lâu Dự toàn thân lạnh buốt từ đại doanh Vương gia trang về, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, môi không có màu máu, ngay cả móng tay cũng biến thành màu xanh, không khác gì một xác chết biết đi, Trần Kiếm Ý sợ đến hoa dung thất sắc, trong lòng đau xót.

Sau khi về phủ, Lâu Dự không để ý đến ai, nằm xuống ngủ luôn, không ăn không uống ngủ liền hai ngày, mãi mới tỉnh dậy lại không gọi cơm chỉ uống rượu, cả ngày lấy rượu thay cơm, rượu say không tỉnh.

Trần Kiếm Ý thật sự không có biện pháp nào, khóc sưng cả hai mắt, nắm tay áo Lăng Nam vương lau nước mắt: "Vương gia, vương gia nghĩ cách đi! Dự nhi cứ thế này thì thân thể làm sao chịu được?"

Lăng Nam vương ôm vợ vào lòng, vỗ vỗ vai tỏ ý an ủi, chăm chú nhìn con trai ngủ say như chết trên giường.

Đứa con trai này chưa hề khiến ông thất vọng, là sự kiêu ngạo cả đời của ông, nhưng dù sao cũng vẫn còn quá trẻ.

Phía sau hào quang của vị chiến thần trong quân, Lâu Dự kì thực chỉ là một thanh niên mới đầy hai mươi. Dưới khuôn mặt kiên nghị quyết đoán và thân hình như đúc bằng thép, chàng cũng là một người biết đau lòng.

Đau vì mất anh em chiến hữu, nỗi đau thấu tim này người không phải lãnh binh tác chiến sẽ hoàn toàn không thể nào hiểu được.

Lăng Nam vương nhớ lại chính mình năm đó, lại nhìn đứa con trai say đến bất tỉnh nhân sự trước mắt, thở dài một tiếng. Thôi kệ đi, năm đó mình còn không bằng được nó.

"Các người đều lui ra". Lăng Nam vương phát tay đuổi các gia nô nha hoàn, lại nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc mai lộn xộn cho vợ, ôn tồn nói: "Nàng cũng đi nghỉ một lát đi, ta muốn nói với Dự nhi mấy câu".

Trần Kiếm Ý biết bây giờ cũng chỉ có vương gia mới có thể khuyên được con trai, lau nước mắt gạt đầu, lưu luyến không rời xoay người đi, ra đến cửa lại quay lại dặn dò: "Vương gia, phải khuyên nó ăn cơm".

Lăng Nam vương gạt đầu, nói: "Vương phi yên tâm".

Trần Kiếm Ý đi ra ngoài, đi một bước quay đầu lại ba lần.

Đến lúc mọi người đã đi ra hết, Lăng Nam vương bắt tay sau lưng đứng bên giường, mặc kệ Lâu Dự có nghe thấy hay không, trầm giọng nói: "Dự nhi, mấy năm nay con tác chiến ở Lương Châu đã quá may mắn, không gặp phải trở ngại gì lớn, không có chiến dịch nào lớn, cũng chưa thật sự cảm nhận được sự đau khổ sinh li tử biệt. Nhưng thuận buồm xuôi gió không ai bằng được cũng có ích lợi gì, khi gặp hoàn cảnh không may vẫn chỉ một đòn là tan vỡ".

Lâu Dự nằm trên giường, lông mi khẽ rung, lại vẫn mê man bất tỉnh.

Lăng Nam vương thở dài một tiếng, ngồi xuống bên giường, cúi xuống nói: "Tổng thúc thúc của con tuấn quốc, cha còn đau xót hơn con mười lần, nhưng đau xót thì có ích lợi gì? Nước mất là thứ vô dụng nhất, chỉ làm cho kẻ thù của con càng thêm vui sướng".

Lăng Nam vương đắp chăn cho Lâu Dự, nói tiếp: "Một tướng thành danh, vạn người thành xương khô. Dự nhi, cha chỉ cho phép con mềm yếu nhu nhược một lần này. Con phải nhớ trên đời hoàn toàn không có chuyện đồng cảm, gai không đâm vào người kẻ khác, bọn chúng sẽ vĩnh viễn không biết đau ra sao.

Tiếp theo con phải lấy tất cả những chiếc gai đâm vào trong lòng con ra, đâm lại vào trái tim những kẻ đó".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 11

"Lâu Dự bị phế rồi?" Ân Minh đi trên tuyết, đôi giày thêu hình rồng đen bay trên mây bạc giẫm lên tuyết đọng phát ra âm thanh kéo kẹt.

Hoa mai trong Thính Tuyết viên sắp tàn, đông đã qua mà xuân chưa đến, thời kì tiêu điều nhất trong năm.

Ân Minh tiện tay bẻ một cành mai tàn đưa cho cung nhân phía sau: "Đưa đến cho Lệ phi".

Ân Minh không ham nữ sắc, từ khi lên ngôi tới nay ngay cả hoàng hậu cũng không lập, hậu cung gần như trống rỗng, chỉ có vền vẹn hai ba phi tần. Lệ phi tương đối được sủng ái này cũng mới vào cung gần đây.

Lệ phi dung mạo xinh tươi, có thể xứng với chữ "Lệ" đó. Quan trọng nhất, Lệ phi là con gái của Trần Quốc đại tướng quân Trần Tư Viễn.

Cung nhân nhận cành mai tàn, nói rụt rè sợ hãi: "Bệ hạ, mai tàn không cát, e nương nương không vui".

Ân Minh khẽ nhếch miệng lên như cười như không: "Trẫm nói tốt, ai dám nói là không cát? Tiệp thê nhấn thêm, nói Trẫm thích khí độ của cành mai tàn này, lạnh lùng cao quý, ngạo tuyết lưu hương, rất xứng với ái phi".

Cung nhân cung kính vâng dạ, tay nâng cành mai lui ra.

Lưu Hoài Ân bên cạnh nói cung kính: "Việc làm này của bệ hạ hơi trẻ con, cần gì phải trêu đùa nương nương như vậy".

Đưa mắt khắp Đại Sốc cũng chỉ có một mình người dám nói Trẫm trẻ con. Ân Minh không biết nên khóc hay cười, nhìn về phía Lưu Hoài Ân: "Lấy người phụ nữ mình không yêu, ta mới là người bị thương sâu nhất. Huống chi Lệ phi sẽ không để ý, một khi đã dám vào cung thì dù sao cũng phải chuẩn bị tâm lí đầy đủ".

Lưu Hoài Ân hiểu, Ân Minh chỉ phát tiết sự buồn bực trong lòng. Thân là đế vương, muốn chinh đồn triều cương lôi kéo lòng người, không ngờ lại cần dùng đến phương pháp như vậy. Đối với một người tâm khí cao ngạo, đây rõ ràng là một sự sỉ nhục.

"Lập hoàng hậu, lấy phi tần là phương pháp nhanh chóng nhất, các đời đế vương đều như thế, hơn nữa..." Lưu Hoài Ân nói, mặt không biểu cảm: "Lệ phi nương nương không giống cha mình, Lệ phi có vài phần tình cảm thật lòng với bệ hạ".

"Hoài Ân, người nói lời này làm ta khó hiểu. Người hi vọng Trẫm thương hại Lệ phi hay muốn Trẫm lợi dụng Lệ phi?" Ân Minh hỏi đầy hứng thú.

"Tất nhiên là lợi dụng". Lưu Hoài Ân không ngần đầu lên, giọng nói vẫn bình thản tự nhiên trước sau như một.

Ân Minh chỉ Lưu Hoài Ân, cười to: "Hoài Ân, Trẫm thích người nói chuyện như vậy".

Khuôn mặt như xác chết vạn năm không thay đổi của Lưu Hoài Ân cũng lộ ra một chút xao động.

Ân Minh chuyển giọng hỏi: "Người tin rằng Lâu Dự bị phế thật sao?"

Nói đến công việc, về mặt Lưu Hoài Ân nghiêm túc: "Không biết bệ hạ có tin hay không, còn thần không tin".

"Kế hoãn binh?" Ân Minh lắc đầu nói: "Trẫm nghĩ không rõ Lâu Dự định làm gì. Bị tước đoạt binh quyền, thu mất ấn soái, một mình hấn cho dù võ nghệ thông thần cũng có thể thế nào?"

Lưu Hoài Ân trầm tư chốc lát, cũng lắc đầu nói: "Lâu Dự muốn làm gì thần cũng nghĩ không rõ, hiện nay chỉ có thể tạm chờ xem diễn biến. Nhưng có một điểm có thể xác nhận, Lâu Dự chắc chắn đang âm mưu gì đó, không làm thì thôi, đã làm là kinh thiên động địa". Lưu Hoài Ân nhìn về phía Ân Minh.

Ân Minh hiểu ý, cười nói: "Xem ai tốc độ nhanh hơn? Xem ra Trẫm phải cố gắng rồi".

Lưu Hoài Ân gật đầu vâng dạ.

Không sai, đây là một trận so đầu tốc độ.

Lâu Dự có âm mưu chưa biết, Ân Minh cũng cần thời gian chinh đồn những triều thần không nghe lời, củng cố hoàng quyền, thu gom quân chính.

Như vậy phải xem ai nhanh hơn.

Vận mệnh của hai nước, cục diện của thiên hạ đều gắn với hai người này.

Lưu Hoài Ân neho mắt nhìn vị quân vương trước mặt, lại ngược mắt nhìn phương xa vô tận, đáy mắt thoáng hiện một nét hưng phấn.

Triều đình Đại Lương như chìm trong gió giạt trước lúc bão về.

"Ta hỏi một lần nữa, ai có thể lãnh binh?" Vũ Định đế sắc mặt xanh mét, mắt lần lượt nhìn quần thần vắn vớ dưới bậc thềm. Ánh mắt đến đâu, quần thần đều khom người cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Con giận của thiên tử như sấm sét.

Chỉ có tướng quốc Ngụy Minh mặt không đổi sắc, hờ hững đứng ở hàng đầu.

Ánh mắt Vũ Định đế dừng lại trên người Ngụy Minh, nói: "Ngụy tướng quốc có tiền cử nào không?"

Ngụy Minh hành lễ, nói bình tĩnh: "Thần tiến cử Lãng Nam vương".

Từ một tháng trước thánh chỉ hạ xuống, cách chức thống soái Hắc Vân kị của thế tử Lãng Nam vương, mười vạn Hắc Vân kị đã rơi vào tình trạng như rắn mất đầu.

Sau đó triều đình liên tục phái bốn vị tướng lĩnh đến đại doanh Hắc Vân kị tại Lương Châu, lại không có ai trấn áp được các kị binh đó, cả bốn người mất hết thể diện, tan tác mà về.

Hắc Vân kị là một trường hợp đặc thù trong các quân chủng Đại Lương.

Lâu Dự tuyển quân bất luận xuất thân, chỉ luận bản lĩnh, chỉ cần là có bản lĩnh thật sự, mặc kệ là đồ tể giết heo, tiểu thương bán quán hay là kiếm khách hành tẩu giang hồ đều mời chào nhập ngũ.

Vì vậy trong Hắc Vân kị có nhiều kị nhân dị sĩ, người nào cũng thân thủ cao siêu, tâm khí cao ngạo, để ở đâu cũng có thể làm tướng uy chấn một phương.

Sở dĩ họ cam nguyện làm một kị binh thông thường trong Hắc Vân kị đều là bởi vì Hắc Vân kị có một tướng lĩnh khiến họ tâm phục khẩu phục thề chết đi theo.

Thế tử Lãng Nam vương Lâu Dự lấy sức chiến đấu siêu cường và tác phong gương mẫu đi đầu tự tay tạo ra một đội quân thép có sức ngưng tụ rất mạnh, khiến trên dưới Hắc Vân kị thật lòng kính phục.

Lần này trận Yên Cát đại thắng, thế tử lại không được thưởng mà bị cách chức, bị tước đoạt hết binh quyền, trong Hắc Vân kị bất kể là tướng lĩnh hay là quân sĩ thông thường đều tức giận bất bình, trong lòng oán hận. Vì vậy họ đương nhiên không hề hòa nhã với tướng lĩnh lãnh binh từ Thượng Kinh phái tới.

Những tướng sĩ này lập võ đài trong quân, quy củ như trước, muốn nhận được tôn trọng phải dựa vào nắm đấm, đánh từng trận mà giành lấy.

Vị trí thống soái Hắc Vân kị mặc dù quyền cao chức trọng nhưng không phải người nào cũng có thể ngồi được.

Thu cưỡi ngựa bắn cung xong lại so đao pháp, so đao pháp xong lại đấu vật, đấu vật xong lại đua ngựa, đua ngựa xong lại đánh tay không. Ngày ngày đều có người tới nhà khiếu chiến, mấy tướng lĩnh đó đã bao giờ thấy tình cảnh này, chỉ mới vài ngày đã bị những kị binh không có tôn ti này đánh bị thương đầy mặt, ảo não về kinh thành.

Luật không phạt đám đông, mấy tướng lĩnh đó chính mình công phu không tốt nên mới mất mặt, hoàng thượng có nỗi giận đến mấy cũng không thể chém hết toàn quân Hắc Vân kị được.

Mười lăm châu Tây Lương trực thuộc quận Xạ Lỗ nằm ở biên giới Lương Sóc, vị trí địa lý đặc thù, toàn bộ phải dựa vào sức chiến đấu kinh người của Hắc Vân kị mới có thể trấn thủ bình an. Giờ đây đội quân thép này thành rắn mất đầu, quân tâm tan rã, Vũ Định đế làm sao có thể không đau đầu khó chịu?

Lúc này nghe thấy Ngụy Minh tiến cử Lãng Nam vương, Vũ Định đế sắc mặt mưa nắng thất thường, trầm ngâm không nói.

Quần thần đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ danh xưng tướng quốc thiết diện quả thật không phải hư danh, biết rõ hiện nay hoàng thượng có ý chèn ép phủ Lãng Nam vương lại còn dám tiến cử giữa triều đình, đúng là gan to hơn trời.

Ngụy Minh lại bình thân không hề sợ hãi, bước ra khỏi hàng cao giọng nói: "Giờ đây đưa mắt trong triều, người có thể một lần nữa gom đông cát rồi Hắc Vân kị thành nắm đấm thép trừ Lãng Nam vương ra không còn ai khác. Nếu Hắc Vân kị vẫn rời rạc như vậy, biên giới sẽ gặp nguy, Đại Lương phải lo ngại, xin hoàng thượng suy xét cẩn thận".

Lãng Nam vương cáo ốm không vào triều, trên dưới triều đình lúc này lặng yên không tiếng động, không có người nào lên tiếng phụ họa hay phản đối.

Lộc thân vương lộ vẻ do dự, định lên tiếng phản đối lại liếc thấy ánh mắt ngăn cản của thái tử, mặc dù không hiểu nhưng vẫn lập tức dừng bước.

Sắc mặt thái tử hơi khó coi. Hắn đương nhiên không muốn đưa Hắc Vân kị về trong tay phủ Lãng Nam vương, nhưng lúc này lên tiếng phản đối, nếu phụ hoàng bắt mình lập tức tiến cử một tướng lĩnh cầm quân thì biết làm thế nào?

Hắn đã lọc kỹ các tướng lĩnh quy thuận mình như lọc cát qua kẽ tay, ngay cả bốn viên đại tướng đã phái đến Lương Châu trước đây cũng có ba người là

hấn tiến cử. Nhưng không ngờ Hắc Vân kỳ lại là một cục xương quá khó gặm, làm cho hắn là người tiến cử cũng mất mặt theo. Lúc này nếu còn tùy tiện mở miệng tiến cử thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, tự làm khổ mình.

Trong triều đình rộng lớn chỉ có âm thanh của một mình Ngụy tướng quốc: "Tướng là hồn của quân, Hắc Vân kỳ do Lãng Nam vương gia tự tay thành lập, giờ đây thế tử phạm sai lầm bị phạt, Lãng Nam vương gia lĩnh chức thống soái thay chính là hợp tình hợp lý, nước chảy thành sông".

"Chỉ sợ Hắc Vân kỳ từ đây sẽ trở thành tư binh của phủ Lãng Nam vương, không coi ai ra gì, không nghe điều động, không tuân quân lệnh, trong mắt chỉ có phủ Lãng Nam vương không có hoàng thượng". Lộc thân vương hừ lạnh một tiếng, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói.

Hai mắt Ngụy Minh lóe sáng, nói rất chính trực: "Lộc thân vương sai rồi. Hoàng quyền đưa ra, thiên hạ thần phục. Hắc Vân kỳ ăn bổng lộc của hoàng đế, nhận quân lương của triều đình, bọn họ là quân của hoàng thượng, điều này là không thể nghi ngờ. Thế tử Lãng Nam vương cứng đầu cứng cổ như thế, giờ đây chẳng phải cũng biết lỗi ở nhà chịu phạt, chẳng lẽ Lộc thân vương cho rằng Lãng Nam vương gia có lòng dạ khác?"

Mấy câu nói đó vừa rõ ràng vừa sắc bén, thâm ý trong đó người thông minh vừa nghe đã hiểu.

Phủ Lãng Nam vương mặc dù thiên chiến nhưng lại không bao giờ dính dáng đến bộ Hộ. Không có quân lương và lương thảo tiếp tế, quân đội mạnh mẽ đến mấy cũng chỉ là một con hổ giấy. Còn Lộc thân vương nhà người vào lúc này lại nói như vậy, không khỏi có hiềm nghi gấp lửa bỏ tay người, chia rẽ li gián tình nghĩa huynh đệ giữa hoàng thượng và Lãng Nam vương.

Người trên triều đình đều biết, tranh cãi với Ngụy tướng quốc cũng không khác nào đổ tài bắn cung với thế tử Lãng Nam vương, chỉ có thua không có thắng.

Trên mặt Lộc thân vương lúc đỏ lúc trắng, nghẹn lời không biết nói sao, một hồi lâu sau mới không cam lòng nói: "Dứt khoát giải thể Hắc Vân kỳ chia đến các quân khác như lần này đại quân xuất chinh, há chẳng phải gọn gàng hay sao?"

Chinh phạt và đóng giữ phòng thủ khác nhau. Lúc đại quân chinh phạt, để cho chỉ huy thuận tiện, có thể xem tình hình chiến đấu mà phân hợp tự nhiên.

Đóng quân dài hạn lại khác, Hắc Vân kỳ một khi giải thể, sức chiến đấu của quân đội trấn thủ biên giới giảm mạnh, lấy cái gì để ứng đối quân biên phòng nước Sóc như sói như hổ trong thời gian dài? Chẳng lẽ còn phải điều quân từ Trung Nguyên hoặc biên giới phía bắc tới? Đến lúc điều tới nơi thì biên giới đã loạn từ lâu rồi.

Lời nói ầu trĩ này vừa dứt, không cần nói các tướng giỏi hành quân tác chiến thuộc bộ Binh, ngay cả thái tử cũng thâm thò dài.

Vũ Định đế hùng hổ tròn mắt nhìn Lộc thân vương, không nói một lời.

Ngụy Minh cúi người, nói khẩn khoản: "Hoàng thượng, Lãng Nam vương gia hết mực trung thành, một lòng vì nước, quả thật là rường cột nước nhà. Thế tử phạm sai lầm đã bị cảnh cáo, nếu lúc này vẫn còn chèn ép sẽ khó tránh khỏi làm vương gia lạnh lòng, làm mười vạn tướng sĩ Hắc Vân kỳ lạnh lòng. Đến lúc đó quân tâm không yên, biên giới đại loạn, chiến quả vô số nam nhi Đại Lương ta không tiếc tính mạng mới giành được sợ là lại phải chấp tay đưa cho nước Sóc".

Vũ Định đế nhíu chặt lông mày, suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng hạ quyết tâm, ban ý chỉ giữa triều đình: "Lãng Nam vương Lâu Dận chiến công hiển hách, trung thành vì nước, hiện phong thống soái Hắc Vân kỳ, ngay trong ngày đến Lương Châu tiếp quản Hắc Vân kỳ, thống lĩnh mười lăm châu trực thuộc quận Xạ Lỗ. Mong Lãng Nam vương lấy nước làm trọng, mang dân trong lòng, lấy bảo vệ lãnh thổ giữ yên biên cương làm trách nhiệm, bảo vệ non sông Đại Lương".

Vũ Định đế trong lòng hiểu rõ, chỉ cần thế tử Lãng Nam vương ở Thượng Kinh thì sẽ chính là con tin, không sợ Lãng Nam vương nhà người dấy binh mưu phản.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 12

Thời gian trôi vùn vụt, xuân tới lại đông qua.

Bốn năm sau, thành Thượng Kinh, đế đô Đại Lương.

Nếu hỏi vũ cơ giỏi nhất thành Thượng Kinh đến từ đâu, câu trả lời đương nhiên là Biên Tiên phường.

Nếu hỏi công tử ăn chơi nào nổi danh nhất trong thành Thượng Kinh bốn năm nay, thế tử Lãng Nam vương Lâu Dự không thể nghi ngờ chính là cái tên đứng đầu hoàn toàn xứng đáng.

Màn đêm buông xuống, ngõ Phiêu Tự có Biên Tiên phường bắt đầu náo nhiệt, đèn lồng đỏ treo cao, đàn sáo rộn ràng, xanh hồng tha thướt, tuyệt sắc

giai nhân dập diu đồn nghênh đưa tiễn, thương gia phú hộ kết đội ra vào, ngựa xe như nước, áo quần như nêm

Tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc, một chiếc xe ngựa nạm vàng khảm bạc dừng lại trước cổng Biên Tiên phường. Vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa này, gã trông cửa cười vội vã chạy tới, hết sức xun xoe vén rèm xe, cúi đầu khom lưng nói: "Hầu gia đến rồi, mời Hầu gia vào bên trong".

Ngô Thượng Trạch bước xuống xe, tiện tay phui chiếc áo gấm hơi nhăn, hỏi: "Tổ Tổ ở đâu?"

Gã trông cửa cười cầu tài: "Tổ Tổ cô nương đang chờ trong phòng".

Ngô Thượng Trạch cũng không nói thêm, ném cho gã trông cửa một thỏi bạc, phất áo bào đi vào, thành thạo đi qua sảnh đường, xuyên qua phòng khách tiếng người huyền não thẳng vào hậu viện.

Biên Tiên phường là một nơi lí thú, mặc dù là chốn hồng trần son phấn lựa là nhưng lớn thì đình đài lầu các, nhỏ thì màn rèm chén bát tách trà đều trang trí rất thanh nhã sang trọng.

Trăng sáng treo cao, vô số lầu cao in hình trên nền trời hậu viện.

Tiếng đàn đã dứt, sau tấm rèm đỏ mỏng manh, Tổ Tổ tự tay bưng chén trà tỉnh rượu đứng bên cạnh nhìn người đàn ông say như chết nằm sấp trên bàn, khẽ than một tiếng. Khuôn mặt gầy gò vẫn anh tuấn như trước, trong ánh đèn hắt xuống càng tỏ ra góc cạnh rõ ràng. Cho dù đã say khướt nhưng người đàn ông này vẫn khô ngồ tuấn tú đến kinh người.

Nhớ khi xưa chàng khí phách ngút trời, hào hiệp tự nhiên, ung dung phóng khoáng dường như nắm cả thiên hạ trong tay, trên gương mặt chỉ có hùng tâm tráng chí, không có một chút u ám nào.

Nhưng giờ đây...

Đôi mắt Tổ Tổ lộ vẻ tiếc nuối và thương cảm sâu sắc, đầu ngón tay nhỏ nhắn khẽ lướt qua chóp mũi cánh môi chàng, chạm vào chân râu cứng sắc, cuối cùng dừng lại trên lọn tóc mai muối tiêu loang lổ.

"Đến cùng là chuyện gì khiến người đàn ông tài hoa ngút trời này phải đau lòng tự hủy hoại mình như vậy?"

Cánh cửa khép hờ khẽ kêu lên cọt kẹt, Ngô Thượng Trạch đẩy cửa đi vào: "Tổ Tổ".

Tổ Tổ giật mình thu tay lại, quay ra cười nói: "Hầu gia, cuối cùng hầu gia cũng đã đến".

Ngô Thượng Trạch bước dài đi tới bên chiếc bàn tròn bằng gỗ lê hoa khảm đá bạch vân, nhìn người đàn ông say bất tỉnh nhân sự, nói ngán ngẫm: "Không bị người khác nhìn thấy chứ?"

Tổ Tổ lắc đầu: "Tổ Tổ vẫn cùng thế tử nghe hát xem múa trong phòng, không để thế tử ra ngoài".

Ngô Thượng Trạch gật đầu, cười khổ nói: "Tổ Tổ thật là hiểu chuyện. Có điều kể cả bị nhìn thấy cũng không sao, mấy năm nay hấn điên cuồng hủy hoại danh tiếng, trong thành Thượng Kinh này không có ai tai tiếng hơn hấn được".

Không sai, mấy năm nay trong thành Thượng Kinh còn ai không biết thế tử Lăng Nam vương đêm đêm chìm trong phấn son bài bạc, say khướt không về.

Nói về độ ăn chơi trác táng, phong lưu lãng tử, sợ rằng ngay cả Ngô Thượng Trạch cũng phải chịu thua.

Ngô Thượng Trạch kéo tay áo lên, tự mình bước tới nâng Lâu Dự dậy, nói với người hầu cận của mình: "Mau đi chuẩn bị xe, chúng ta đi ra cửa sau".

Lâu Dự bước chân lão đạo, dựa người vào Ngô Thượng Trạch như một đồng bần, miệng vẫn còn lẩm bẩm nói: "Ta không say, mang thêm rượu tới đây..."

Còn uống nữa? Ngô Thượng Trạch dờ khóc dờ cười, mắng: "Từ nhỏ đánh nhau vẫn đánh không lại người, đánh trận càng không cần nhắc tới, ta đành phải tìm đường khác để vượt qua người. Sau rất nhiều năm, ta cứ tưởng mình ít nhất cũng xem như kẻ phong lưu phóng khoáng nhất kinh thành, không ngờ danh hiệu này mà người cũng tranh giành với ta".

Tổ Tổ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ngô Thượng Trạch tròn mắt nhìn Tổ Tổ: "Người còn cười được à? Hôm nay không có người đặc biệt nào tới đây à?"

Tổ Tổ bước nhanh mấy bước mở cửa ra giúp Ngô Thượng Trạch, nói: "Ngọc ma ma nói hôm nay Lộc thân vương sẽ tới, không biết chừng sẽ đến ngay bây giờ, hai người mau đi đi".

Vừa nghe thấy cái tên đầy tai tiếng đó, Ngô Thượng Trạch lập tức căng thẳng. Mấy năm nay Vũ Định đế ốm yếu, thái tử quân công đầy mình, rất được hoàng thượng coi trọng và tin nhiệm, đa số việc quân việc nước đều giao cho hấn, rõ ràng chính là một quân vương tương lai. Vì vậy thế lực của nhà họ Tào cũng như mặt trời ban trưa, không có người nào sánh được. Lộc thân vương vốn dĩ đã ngang ngược, giờ đây lại càng hồng hách nhênh ngang, trong thành Thượng Kinh không ai dám động vào.

Nghĩ đến điều này, Ngô Thượng Trạch bước đi nhanh hơn, vội vã từ biệt Tổ Tổ, diu Lâu Dự đi qua vườn hoa, theo đường nhỏ khuất nẻo đi thẳng đến cổng sau.

Tiền viện xanh hồng rực rỡ, ăn uống linh đình, ca múa rộn rã, hậu viện lại tĩnh lặng bình yên, chỉ có ánh trăng thấp thoáng xuyên qua tán lá in bóng loang lổ xuống đất.

Ngô Thượng Trạch diu Lâu Dự ra cổng sau, thấy xe ngựa nhà mình đã chờ ở đó từ lâu liền thở phào nhẹ nhõm. Đang định đỡ Lâu Dự lên xe lại nghe thấy một tiếng cười lạnh vang lên phía sau xe ngựa: "Không biết là thần thánh phương nào mà Tuyên Bình hầu phải đích thân diu đi thế kia?"

Ngô Thượng Trạch lặng lẽ nhắm mắt lại, thầm than một tiếng oan gia ngõ hẹp rồi lại mở mắt ra, người trước mặt này không phải Lộc thân vương thì là ai?

Lộc thân vương mặc cẩm bào thêu mây vàng, dẫn theo một đám con cháu thế gia thân cận, ung dung từ phía sau xe ngựa vòng ra, ngoài cười nhưng trong không cười: "Tuyên Bình hầu rảnh rồi quá, tại sao không đến hoa đình phía trước uống vài chén?"

Ngô Thượng Trạch cười ha ha, nói: "Ai chẳng muốn uống chứ? Đợi ta thu xếp xong việc rồi sẽ đến, các vị cứ uống trước cho thỏa thích, tiền rượu hôm nay cứ tính cho ta".

Lộc thân vương đầu chau đi, bước tới chắn đường, chỉ Lâu Dự nói: "Ồ, ta phải xem là ai mà khiến tiểu hầu gia Tuyên Bình của chúng ta không có cả thời gian để uống rượu thế".

Hắn liếc một cái, đám con cháu thế gia đồng loạt xông lên giữ chặt Ngô Thượng Trạch lại. Ngô Thượng Trạch không phòng bị kịp, hai tay buông lỏng, Lâu Dự từ trên vai hắn trượt xuống, lao đảo ngã xuống đất.

"Ai da, thì ra là thế tử Lăng Nam vương chí khí hào hùng, năng chinh thiên chiến đây mà, tại sao lại trở thành thế này?" Lộc thân vương kinh ngạc chỉ Lâu Dự dưới đất, cười to: "Các người nhìn xem, cái gì mà linh hồn của đội quân thép, chiến thần của Hắc Vân kị? Ta thấy hắn chính là một đồng bunn mà".

Người cổ ý!

Sắc mặt Ngô Thượng Trạch tối sầm, gạt đám con cháu thế gia, ngồi xuống định đỡ Lâu Dự. Lộc thân vương đi tới kéo hắn ra, lạnh lùng quát: "Người trở nên đàn bà như vậy từ bao giờ? Người đâu, xách thùng nước đến dội cho thế tử Lăng Nam vương của chúng ta tỉnh rượu".

Có người nhanh chóng mang một thùng nước lạnh tới, Lộc thân vương tự tay cầm lấy, giơ lên dội thẳng vào người Lâu Dự.

Hiện giờ đã là cuối hạ đầu thu, trời bắt đầu hơi lạnh. Lâu Dự bị dội nguyên một thùng nước lạnh, toàn thân ướt đẫm, rùng mình một cái, vậy mà vẫn không tỉnh lại.

"Các người thật là quá đáng". Ngô Thượng Trạch không nén được giận, xông lên giật lấy thùng nước, quát: "Hắn tốt xấu cũng là thế tử Lăng Nam vương, từng là thống soái Hắc Vân kị, các người làm sao có thể sỉ nhục hắn như vậy?"

"Ngô Thượng Trạch, phải nhớ rõ người đang nói chuyện với ai". Lộc thân vương nói lạnh lùng.

Ngô Thượng Trạch nhìn về phía Lộc thân vương, không nhường nửa bước nhưng ngữ khí lại hòa hoãn lại: "Mong Lộc thân vương nghĩ kỹ. Lăng Nam vương gia quản hạt mười vạn Hắc Vân kị ở quận Xạ Lỗ, Lộc thân vương hạ nhục thế tử Lăng Nam vương như thế, nếu chuyện này tới tai vương gia e rằng sẽ không ổn, cho dù hoàng thượng biết cũng sẽ không vui. Bây giờ thế tử Lăng Nam vương đã thế này, phải chịu đựng đủ chuyện không hay, Lộc thân vương đại nhân đại lượng, cần gì phải chấp nhặt hắn nữa".

Lộc thân vương nhìn Lâu Dự nằm dưới đất, sắc mặt thay đổi không ngừng, cuối cùng hừ lạnh một tiếng: "Cũng phải, loại bunn nhão trát tường không nổi này động vào chỉ tổ bẩn tay".

Đám con cháu thế gia đi theo cười ha ha. Lộc thân vương phất tay dẫn người quay đi: "Không thèm chấp hắn nữa, đi đi đi, đi uống rượu. Ngọc ma ma nói đã tập xong một điệu múa mới, chúng ta đi xem lần này có gì đặc sắc".

Cả đám cười lớn đi theo Lộc thân vương để lại Lâu Dự nằm dưới đất toàn thân ướt đẫm. Ngô Thượng Trạch cúi xuống đỡ Lâu Dự lên, nhìn bóng lưng Lộc thân vương đi xa, ánh mắt lại sắc bén lạnh lùng chưa từng có.

Hoa tươi phù gấm, lửa mạnh đun dầu, chính là thịnh cực tất suy, vinh cực tất nhục. Với lòng dạ và lối hành xử thế này, ngày mà nhà họ Tào suy sụp đã không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 7 - Chương 13

Tiết trời cuối hạ đầu thu, hoa quế nở sớm trong vườn thơm ngát. Một cơn gió thu thổi qua, hương quế vương vấn trên người, ngay cả mùi rượu trên người Lâu Dự cũng nhạt đi nhiều.

Ngô Thượng Trạch dìu Lâu Dự vào phủ Lăng Nam vương, cũng không cần đám quân sự gia nô hỗ trợ mà dìu thẳng chàng vào sương phòng, đặt nằm lên giường, thờ dài nói: "Người thật sự giỏi nhẫn nhịn, ta cực kì bội phục".

Lâu Dự nằm trên giường không hề nhúc nhích, không có phản ứng, dường như đã ngủ.

Ngô Thượng Trạch chăm chú nhìn Lâu Dự một hồi lâu rồi tự nhủ: "Chỉ mong ánh mắt ta chính xác không nhìn lầm người".

Nói xong hắn thờ dài một tiếng nữa rồi xoay người ra cửa.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra một lần nữa, người đi vào tà váy chạm đất, khuôn mặt tròn trịa, thoạt nhìn nở nang, chính là Cẩm Tú.

Sau khi vợ chồng Lăng Nam vương phụng chỉ đến quận Xạ Lỗ, Trần Kiếm Ý đã đưa Cẩm Tú về. Dù sao Cẩm Tú cũng đã chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho con trai bà nhiều năm, có Cẩm Tú ở bên cạnh Lâu Dự, Trần Kiếm Ý cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Cẩm Tú nhìn thể tử trên giường, hai mắt dần trở nên đỏ ửng. Mấy năm nay tính tình thể tử thay đổi chóng mặt, lạnh lùng ít nói, hà khắc khó tính, không biết đã bao nhiêu lần nửa đêm say khướt trở về như thế này, lại không cho người nào động vào người mình, nếu không sau khi tỉnh lại sẽ nổi giận lôi đình.

Nhưng hôm nay lại khác, cả người thể tử ướt đầm, nếu không kịp thời thay quần áo ướt mà cứ mặc Lâu Dự ngủ như vậy cả đêm thì sợ rằng ngày mai sẽ mắc phong hàn.

Cẩm Tú nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường định cởi áo ngoài ướt đầm cho thể tử, không ngờ Lâu Dự đang mơ mơ màng màng lại xoay người hất tay Cẩm Tú ra.

Người tập võ có bản năng đề phòng vô thức, chàng không muốn có người tới gần, cho dù đang ngủ cũng sẽ đẩy người khác ra.

Cẩm Tú cười gượng xoa mu bàn tay bị đánh đau, đang định bước tới một lần nữa lại nghe thấy Lâu Dự nói mơ: "Loan Loan, Loan Loan..."

Chàng không ngừng nhắc đi nhắc lại cái tên này, giọng nói nức nở như khóc thảm.

Cẩm Tú ngẩn ra. Cô ta không biết Loan Loan là ai, nhưng bốn năm nay lại vô số lần nghe thấy cái tên này. Thể tử nhắc đến trong mơ, nhắc đến sau khi uống say, nhắc đến khi mê mị vì bị ốm, nhưng chưa bao giờ nhắc tới hai tiếng này khi tỉnh táo.

Người tên là Loan Loan này rốt cuộc là ai mà lại khiến thể tử ngày đêm nhung nhớ, đêm nào cũng trần trọc không có nổi một giấc ngủ ngon?

Cẩm Tú nhìn khuôn mặt gầy gò của thể tử, thương xót rơi nước mắt, xoay người mở ngăn kéo bàn sách lấy ra một con dao bọc trong vải trắng, nhẹ nhàng đặt vào trong tay Lâu Dự.

Lâu Dự gần như lập tức nắm chặt, ôm vào lòng như một báu vật rồi xoay người thiếp đi.

Đây là một thói quen kì lạ mới xuất hiện 4 năm nay của Lâu Dự, chỉ có ôm con dao găm này, chàng mới có thể ngủ yên giấc.

Cẩm Tú ngơ ngác nhìn Lâu Dự một lúc lâu rồi thờ dài bất đắc dĩ, lấy chăn đắp cho Lâu Dự, thổi tắt đèn rồi lùi ra ngoài.

"Hôm qua say khướt ở Biên Tiên phường, hôm kia đánh bạc gây rối với người của doanh bốn cẩm quân, hôm trước nữa tranh giành phụ nữ với con trai thị lang bộ Hộ tại Yến Xuân lâu..."

Thái tử đứng hầu bên cạnh, bấm báo Vũ Định đế.

Mấy năm gần đây Vũ Định đế lo nghĩ việc nước đến mức mắc bệnh phổi, sức khỏe càng ngày càng kém. Thời gian này là mùa thu khô hanh, ho ngày càng nghiêm trọng, lúc này nghe thấy thái tử nói như vậy, trong lòng tức giận, Vũ Định đế lại ho một trận kịch liệt.

Thái tử vội vàng bưng bát canh lê đường phen trên bàn đưa đến bên miệng Vũ Định đế, khuyên nhủ: "Phụ hoàng, Tử đệ dù sao vẫn còn trẻ tuổi, không chịu được những biến cố lớn, chỉ mới chết mất mấy thuộc hạ đã làm cho chính mình người không ra người mà không ra ma, còn làm phiền phụ hoàng phải bận tâm nữa".

Vũ Định đế gắng gượng dừng cơn ho. Đối với Lâu Dự, Vũ Định đế luôn có một cảm giác tiếc nuối như thấy một thanh bảo kiếm bị gãy. Vốn chỉ định cảnh cáo qua loa để thể hiện uy quyền đế vương, tránh để Lâu Dự cậy công kiêu ngạo, không coi ai ra gì, không ngờ tên nhóc này lại không chịu được đã kích, mới chỉ có vậy mà đã biến thành một kẻ vô dụng. Mặc dù từ đó không còn phải e dè lo ngại vì Lâu Dự nữa nhưng trong lòng Vũ Định đế cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Vũ Định đế uống một ngụm canh, thờ dài một tiếng, nói: "Dự nhi vốn có tài làm tướng, chỉ tiếc là cứng quá dễ gãy, không thể trọng dụng. Ồi... Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt..."

Thái tử đương nhiên rõ ràng Vũ Định đế nói "như vậy cũng tốt" là có ý gì. Một phủ Lăng Nam vương xuất hiện hai tướng lĩnh thiên tài, đều có võ nghệ siêu quần, mưu lược hơn người, lại nắm chắc trăm ngàn Hắc Vân thiết kỵ trong tay. Đối với quyền lực của đế vương, điều này thật sự quá mức nguy hiểm. Chỉ sợ một ngày nào đó hai cha con này thông đồng bày mưu tính kế soán ngôi, mười vạn Hắc Vân thiết kỵ, sẽ lập tức trở thành mũi kiếm đâm thẳng vào cung Bắc Thần tại Thượng Kinh, không thể không đề phòng.

Giờ đây Lăng Nam vương ở quận Xạ Lỗ cách xa ngoài ngàn dặm, thế tử ở lại Thượng Kinh tương đương với con tin, Lâu Dự lại tự hủy hoại mình như thế, Vũ Định đế cũng yên tâm hơn nhiều.

Thái tử đắc ý trong lòng lại không dám đề lộ quá rõ, giọng nói hết sức thành khẩn: "Phụ hoàng anh minh, sức khỏe là quan trọng, phụ hoàng chớ lo nghĩ nhiều vì Tứ đệ nữa".

Vũ Định đế nhắm mắt lại, một môi dựa lưng vào ngai vàng, nói: "Ta mệt lắm, ngươi ra ngoài trước đi, gọi Lục đệ của ngươi vào đây, ta phải kiểm tra xem nó học hành thế nào".

Thái tử nghe vậy, trong mắt lóe lên một nét oán hận. Nhưng hắn che giấu rất tốt, ngoan ngoãn vâng dạ, lại khuyên thêm mấy câu "Phụ hoàng chớ vất vả quá, sức khỏe là quan trọng", thấy Vũ Định đế lộ vẻ mệt mỏi liền biết điều cáo lui.

"Trà nóng bỏng thế này, muốn làm bản thái tử bỏng chết sao?" Trong đông cung, thái tử co chân đạp ngã cung nữ hầu hạ, gầm lên: "Đồ hậu đậu, cút hết ra ngoài cho ta".

Đám cung nữ thái giám hoảng sợ lui ra.

Đúng lúc này Lộc thân vương đi vào trong cung, kinh ngạc nói: "Đang êm đẹp, vì sao hoàng huynh tự nhiên lại nổi giận?"

"Êm đẹp cái gì mà êm đẹp? Chưa nói đến việc ta mang danh thái tử thân chinh, liều mạng giành được quân công, chỉ nói mấy năm nay ta cần cù cần trọng, việc nước việc quân luôn luôn cố gắng hết sức, làm được bao nhiêu việc lớn, có công lao có cả khổ lao. Nhưng trong mắt phụ hoàng lại chỉ có lục đệ, chưa từng biểu dương khích lệ ta một câu nào, bất công như thế hỏi sao không tâm tàn ý lạnh cho được?" Thái tử nói oán hận.

Lộc thân vương thờ ơ như không, đặt mông ngồi xuống ghế: "Hoàng huynh lo nghĩ nhiều quá rồi. Lục đệ năm nay mới chỉ mười bảy tuổi, Dung phủ một không có binh quyền, hai không có tài lực, sao có thể làm nên chuyện lớn gì?"

Thái tử nhũn chặt lông mày: "Dù sao cũng không thể khinh thường. Dung phi giờ đây đang được sủng ái, nhà họ Dung rất có thanh danh trong triều, trở thành trụ cột vững vàng của các văn thân đại nho. Lục đệ lại rất được phụ hoàng yêu thích, ai dám chắc phụ hoàng sẽ không lần thân giao cái ghế đó cho Lục đệ?"

Nói tới đây hắn tức giận ném một chồng sớ trên bàn xuống trước mặt Lộc thân vương, cả giận nói: "Còn ngươi lại chỉ mang phiên hà đến cho ta, lúc nào cũng chỉ ăn chơi trác táng, nghe nói mấy ngày hôm trước ngươi cướp một dân nữ, đánh chết cả chồng chưa cưới của người ta. Tấu chương vạch tội ngươi của đám ngự sử đã đưa đến chỗ ta rồi, nếu để phụ hoàng biết được thì ta cũng không bảo vệ được ngươi".

Lộc thân vương nhếch miệng, hết sức không đồng ý: "Hoàng huynh là đông cung thái tử, tương lai sẽ là chủ thiên hạ, tại sao lại vẫn suy nghĩ mạnh mẽ như vậy? Hơn nữa ta cướp một dân nữ thì đã sao? Hoàng huynh còn thông đồng với đế quân nước Sóc, tại sao không sợ phụ hoàng biết?"

"Câm miệng!" Sắc mặt thái tử xanh trắng đan xen, không nên được giận, quan sát xung quanh một lát, sau khi xác nhận các cung nữ thái giám đều đã lùi ra xa không nghe thấy mới nói hung tợn: "Đồ không có đầu óc, những lời như thế mà cũng dám nói ra khỏi miệng? Nếu để ta biết ngươi làm lộ chuyện này thì đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Lộc thân vương cũng biết mình đã lỡ lời, nói ngược ngược: "Ta cũng chỉ dám nói khi ở chỗ hoàng huynh. Có điều hoàng huynh nói cũng có lý, bệnh của phụ hoàng mấy năm nay ngày càng nghiêm trọng, chuyện lâm chung đối di chiếu cũng không phải không có ghi lại trong sách sử. Vạn nhất phụ hoàng già lần thân thật thì tâm huyết mấy năm nay của chúng ta há chẳng phải uổng phí?"

Cau mày trầm tư, nói: "Ý ngươi là?"

"Không làm thì thôi, đã làm thì làm triệt để, tiên hạ thủ vi cường". Lộc thân vương hạ giọng, giơ tay làm đao, ra hiệu chém xuống.

Ánh sáng lóe lên trong mắt thái tử, lại do dự không nói gì.

Lộc thân vương lộ vẻ hung ác, dần dần trở nên hưng phấn: "Sĩ quan từ đó úy trở lên của tám doanh cấm quân và Ngự lâm quân cơ bản đều là người của chúng ta, trong hoàng thành ai có thể cùng chúng ta tranh phong? Đến lúc đó chúng ta điều binh bao vây cung Bắc Thần, ép phụ hoàng viết chiếu thư thoái vị, hoàng huynh lấy thân phận thái tử chính thống kế vị, thiên hạ này ai dám nói một tiếng không?"

Ánh mắt thái tử dao động lấp lánh: "Có điều thiếu một danh nghĩa, sợ rằng đám ngôn quan ngự sử không phục".

Lộc thân vương nói ác độc: "Ai không phục cứ giết. Đám ngự sử ngôn quan chó má đó ăn bổng lộc triều đình, chính là bê tôi của hoàng thượng, ai là hoàng thượng phải nghe người đó. Thái tử ca ca đã lên ngôi báu, nếu bọn chúng còn dám nhắm nhĩ lăm lờ cử giết từng tên một để răn đe".

Thái tử dường như đang đưa ra một lựa chọn rất khó khăn: "Việc này có phải quá mức nguy hiểm hay không?"

Lộc thân vương cười ác độc: "Hoàng huynh không cần lo lắng. Giờ đây Lăng Nam vương đóng tận quận Xạ Lỗ, Lâu Dự đã phế, đế quân Đại Sóc cũng đang âm thầm ủng hộ hoàng huynh, cộng thêm sức mạnh của chúng ta bây giờ, hiện đang là thời cơ ép thoái vị tốt nhất. Con tiện nhân Dung phi phải giết, Lục đệ cũng không thể để lại. Đến lúc đó chúng ta sẽ có thể gối cao đầu không cần lo nghĩ".

Thái tử cân nhắc một lúc lâu, cắn răng nói: "Không sai! Ta đã gần ba mươi mà vẫn chỉ là một đông cung thái tử, đợi phụ hoàng băng hà không biết còn bao nhiêu năm nữa, trong thời gian đó có bao nhiêu biến số, ai cũng không thể tính trước được. Vạn nhất có chuyện bất trắc gì, tất cả mọi cố gắng cả đời của ta sẽ thành công cốc, không bằng bây giờ cứ mạnh tay làm liều một lần".

Lộc thân vương nói âm trầm: "Ta sẽ đi sắp xếp ngay. Một tháng sau chính là ngày sinh của phụ hoàng, trong cung sẽ mở tiệc lớn để quần thần chúc mừng, ta thấy cứ chọn thời điểm đó mà điều binh vây cung Bắc Thần".

Thái tử gật đầu: "Việc này phải làm chu đáo tỉ mỉ, người đích thân đi gọi đề đốc cửu môn Tăng Khai tới đây, ta phải trao đổi trực tiếp với hắn".

Lộc thân vương nghe lời bước nhanh đi ra ngoài, lúc sắp bước ra ngưỡng cửa lại bị thái tử gọi về: "Nhớ kĩ phải giấu mẫu hậu. Mẫu hậu còn có tình phụ thê với phụ hoàng, chớ để lòng dạ đàn bà làm hỏng việc lớn của chúng ta".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 14

Cung Đại Thừa nước Sóc, Ân Minh gần như chôn mình giữa một biển tấu chương.

Sông Tân lũ lụt, cần cứu tế tai họa. Việc cấp quyền cung hàng cho nội khổ mỗi năm một lần sắp diễn ra. Quan chức làm giám khảo khoa thi đầu thu cần nhanh chóng định ra. Lương thảo tiền bạc cấp cho quân đội trước mùa đông cần phê duyệt rõ ràng..

Bốn năm qua, Ân Minh thay đổi hoàn toàn cung cách hành sự tàn bạo sấm sét trước đó, thói sát phạt thô bạo hoàn toàn thu lại, cần mẫn chăm lo công việc, trọng dụng người có đức có tài, tiếp thu lời can gián có lợi cho dân, đẩy mạnh cải cách trong hòa bình trật tự, lắng lẽ thu nạp nhân tâm, mức độ bận rộn không thể miêu tả bằng cụm từ "trăm công nghìn việc".

"Nếu đơn giản chỉ là giết người, đó là bạo chúa, bạo chúa thì ai cũng làm được, Trẫm khinh thường làm vậy". Ân Minh buông bút chu sa, xoa bóp cánh tay hơi nhức mỏi, tự giễu: "Hoài Ân này, Trẫm làm hoàng đế thật sự là vất vả, đúng là hết sức hăm mộ mấy lão già cáo lão hồi hương, làm một người rảnh rỗi an hưởng phú quý há chẳng tiêu dao tự tại?"

Trầm hương đốt trong lư hương tỏa khói lượn lờ, hương thơm ngan ngát ấm áp. Lưu Hoài Ân châm thêm trà vào chén trà bằng ngọc bích trên long án, buông mắt nói: "Bệ hạ mấy năm nay làm rất tốt".

Ân Minh dùng thủ đoạn tàn bạo kẻ vị, không được lòng người, nội chính rối rắm hỗn loạn. Dùng hình phạt trấn áp rối loạn, lấy bạo lực chèn ép chư hầu không phải là kẻ sách lâu dài, áp lực càng lớn phản kháng cũng sẽ càng lớn. Nếu muốn ổn định hoà bình lâu dài, dùng thủ đoạn mềm dẻo không chế lòng người mới là chính đạo.

Sau trận chiến thành Phượng Đài, Đại Sóc mất sông Thập Mẫu nhưng lại giành được thời gian. Ân Minh có thời gian thi triển quyền cước, chinh đồn triều cương. Như một người mang bệnh nặng cần điều hòa trong ngoài, lưu thông khí huyết, một ngày không thể có hiệu quả ngay. Nếu chỉ cần trấn áp thì không hề có gì khó khăn, nhưng làm thế nào ngăn chặn những dòng chảy ngầm mà không phá vỡ lớp băng yên bình bên trên mới là việc hao tổn tinh thần và sức lực nhất.

Trên phương diện này, Ân Minh đã thể hiện thiên phú chính trị rất cao, một tay chèn ép, một tay lôi kéo, vừa cương vừa nhu, thưởng phạt phân minh, dần dần có dấu hiệu chấn chỉnh được nội chính sắp mất khống chế, một lần nữa ngưng tụ lại và nắm chắc trong tay.

Cũng chỉ có Lưu Hoài Ân mới nhìn rõ những tâm huyết và tinh lực mà Ân Minh đã phải bỏ ra trong quá trình này.

"Bệ hạ hôm qua chỉ ngủ hai canh giờ, lại đã ngồi cả buổi sáng. Bệ hạ có cần đi dạo một lát cho thư thái hay không?" Lưu Hoài Ân hỏi.

"Đi dạo một chút cũng tốt". Ân Minh thả lỏng hai vai, đứng lên cười khổ: "Nói đi nói lại đều vì Lâu Dự. Chỉ cần nghĩ đến việc cần thi chạy với hắn để tranh cướp thời gian là Trẫm lại chỉ mong mỗi ngày có thể thức thêm một canh giờ nữa".

Lưu Hoài Ân khom người đi theo phía sau, yên lặng không nói. Theo hắn thấy, bốn năm qua Ân Minh thay đổi hoàn toàn lối hành xử âm tàn cay độc, tranh thủ thời gian tối đa, lại cực kì kiên nhẫn bố trí hết thảy, trí tuệ chính trị thể hiện ra đã hoàn toàn không giống một người tuổi trẻ mới hơn hai mươi tuổi.

Chính mình không hề nhìn lầm, hắn và Lâu Dự, hai người này đều ẩn nhẫn máu lạnh giống nhau, đều mang chí lớn trong lòng, đều là kiêu hùng trăm năm ít có, chỉ không biết đại thể thiên hạ sau này sẽ ra sao, hai hổ tranh nhau, chung quy hươu chết tay ai?

"Nhật nguyệt như thoi đưa, đời người như kiếp phù du". Ân Minh bắt tay sau lưng đi trên bậc thềm cửu long rất dài trước cung Đại Thừa, thờ dài nói.

Ánh nắng mùa thu chiếu xuống không có gì che chắn, phản quang trắng lóa mắt trên bậc thềm ngọc thạch, hắt một lớp ánh sáng như ảo như thật lên người Ân Minh.

"Hoài Ân, bên phía Đại Lương có động tĩnh gì?"

Mặc dù tiết trời không lạnh, Lư Hoài Ân lại vẫn khom người co tay trong cổ tay áo theo thói quen, giọng nói bình tĩnh thản nhiên trước sau như một: "Tin tức các thám tử Ung Đình cải cắm tại Đại Lương báo về mặc dù đều rời rạc lẻ tẻ, nhưng qua quá trình phân tích kết nối thông tin của thần có thể thấy Lâu Mẫn đã không chờ đợi được nữa. Hắn muốn ép Lương để thoái vị soán ngôi".

"Ép thoái vị? Thăng ngu Lâu Mẫn này to gan đến vậy chứ?" Ân Minh cười lạnh một tiếng: "Sao hắn không động não xem lại mình rốt cuộc có mấy cân mấy lượng? Lâu Dự có phản ứng gì?"

"Không có có phản ứng gì, vẫn ăn chơi sa đọa như không có chuyện gì xảy ra".

Lúc nói câu này, ngay cả một kẻ tàn khốc vô tình như Lư Hoài Ân cũng phải lộ vẻ tiếc nuối: "Ngày ngày uống rượu mua vui, cờ bạc bê tha thành tính, các thám tử Ung Đình tại Đại Lương không tra được hắn có bất cứ hành động khác lạ nào. Thần tin rằng hắn tất có mưu đồ, nhưng giờ đây binh quyền bị tước, cả ngày uống rượu đánh bạc với một đám quân sĩ hạ đẳng không có quyền hành gì lớn, võ tướng có quan hàm cao nhất mà hắn kết giao cũng chỉ là đồ úy tứ phẩm, lại thêm tự hủy danh tiếng, hành vi phẩm tính bị貶抑 vẫn thần xem thường. Không mượn sức võ tướng, không lôi kéo văn thần, vậy rốt cuộc hắn mưu đồ dựa vào cái gì?"

Lư Hoài Ân chán nản lắc đầu, nếp nhăn trên trán lại sâu hơn vài phần: "Người này ẩn giấu quá sâu, lão nô đã sử dụng tất cả lực lượng của Ung Đình mà vẫn không tra được một chút manh mối nào".

Ân Minh không nói, chỉ neho mắt nhìn trời, một hồi lâu sau mới lại cười nói: "Người cũng không tra ra được, khó trách thăng ngu Lâu Mẫn đó lại tin tưởng Lâu Dự thật sự bị đả kích quá nặng không gượng dậy được".

Hắn chỉ chính mình, lại chỉ Lư Hoài Ân: "Nhưng Trẫm cho rằng Lâu Dự đang lặng lẽ phân cao thấp với tất cả mọi người, tất cả mọi người ở đây đương nhiên bao gồm cả Trẫm và người".

Lư Hoài Ân gật đầu: "Lâu Dự mấy năm trước say mê quân vụ, không bao giờ để ý đến việc triều chính. Lão nô không nghĩ ra được hắn có thể dựa vào lực lượng nào để đánh một trận khi trong tay không có binh quyền?"

Ân Minh vươn vai một cái: "Không tra được thì không cần uống phí sức mạnh nữa. Đến ngày Lâu Mẫn soán ngôi, Lâu Dự đương nhiên sẽ bộc lộ, chúng ta chỉ việc đứng nhìn là được".

Vươn vai xong, ánh mắt Ân Minh lập tức trở nên sắc bén: "Báo cho thám tử Ung Đình tại Đại Lương, cần tiền cho tiền, cần người cho người, toàn lực ủng hộ Lâu Mẫn soán ngôi đoạt vị".

Lư Hoài Ân khom người vâng lệnh: "Ung Đình sẽ tự xử lý việc này".

"Không dễ gì việc triều chính có dấu hiệu khởi sắc. Nếu cho Trẫm thêm thời gian mấy năm, Đại Sóc quốc thái dân an, nước giàu dân mạnh, lo gì thiên hạ không thuộc về Trẫm?" Ân Minh tiếu nuối thờ dài một tiếng: "Suy cho cùng thì mọi chuyện không thể hoàn toàn như ý được, bao giờ cũng còn thiếu một chút. Nếu lần này bị Lâu Dự cướp mất tiên cơ, Trẫm không biết phải mất bao nhiêu sức lực nữa mới có thể đạt được tâm nguyện".

Chỉ có rất ít người biết được, bốn năm trước nước Sóc thoát nhìn hùng mạnh huy hoàng, kì thực nội bộ lại cực kì suy yếu, lòng người trên triều đình phân tán, hoàng quyền lung lay sắp đổ, nguy cơ đầy rẫy khắp nơi. Khi đó Lâu Dự với độ nhạy bén quân sự cực cao, nắm được một số manh mối, ra sức chủ trương xuất chiến, có thể nói đã đánh đúng điểm yếu của nước Sóc.

Đại quân nước Lương do Lâu Dự dẫn đầu như bảo kiếm ra khỏi vỏ, tiến quân thần tốc, nước Sóc hoàn toàn không thể ngăn cản. Ân Minh không thể không nhượng bộ, chịu mất sông Tháp Mẩu để đổi lấy thời gian.

Nhưng việc triều chính đã mục ruỗng há có thể chỉnh đốn trong một sớm một chiều? Thời gian bốn năm vẫn còn chưa đủ.

Sau bốn năm, Lâu Dự vẫn là biến số lớn nhất trong ván cờ này. Xét theo một khía cạnh nào đó, Đại Sóc có thể thôn tính Đại Lương thống nhất thiên hạ hay hai nước Sóc Lương vẫn tiếp tục chia đôi thiên hạ, giằng co với nhau như cũ, toàn bộ đều phụ thuộc vào biến số Lâu Dự.

Lư Hoài Ân an ủi: "Bệ hạ không cần quá lo. Soán ngôi đoạt vị không phải là việc nhỏ. Thủ đoạn Lâu Dự đang che giấu chắc chắn là một đòn sấm sét. Đến lúc đó bọn chúng nội chiến đại loạn, binh họa nổi lên, có lẽ không cần chúng ta phải động thủ, số mệnh Lương triều cũng tự kết thúc".

"Ta chưa bao giờ hi vọng thăng ngu Lâu Mẫn đó có thể thắng một lần như bây giờ". Ân Minh gật đầu, đưa mắt nhìn về phương xa, giọng nói cực kì nhạt nhẽo: "Lâu Mẫn, Trẫm coi trọng người như thế, người nhất định phải không chịu thua kém, chớ để Trẫm phải thất vọng".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 15

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng vắng vặc.

Bắc đèn đột nhiên kết thành một hoa đèn thật lớn, ánh đèn bùng lên rồi vụt tắt. Ánh trăng như sương chiếu vào đầy phòng, hơi lạnh mùa thu đã len lỏi khắp nơi.

Lâu Dự ngủ không hề yên giấc, bóng tối như thủy triều chậm rãi nhấn chìm cả người chàng. Chàng như chìm xuống một đầm nước lạnh buốt thấu xương, vô số cỏ nước trắng nõn quần đầy chân tay, đau tận xương cốt, hồ hấp tắc nghẹn.

Đã bốn năm, nàng đông cứng trong thời gian, dung nhan không hề thay đổi chút nào, vẫn khoác chiếc áo trắng da cáo của mình, đứng dưới gốc mai nở đầy hoa, đẹp như trăng sáng trên trời, tươi cười vẫy tay: "Lâu Dự ca ca, Lâu Dự ca ca..."

Chàng cười mà hai mắt rung rung, lao tới định ôm nàng vào lòng mà không ôm được gì cả.

Nàng sẽ không về nữa. Giữa hai người cách trở một dòng suối vàng thật dài, không thể bơi qua, cũng không cách nào bay qua...

Một cơn đau không gì sánh được như búa tạ đập vào trái tim. Lâu Dự bừng tỉnh, ngo ngắc nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, khóe mắt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt.

Đã bốn năm, nếu nàng còn sống thì đã đến tuổi cập kê, nhưng ta lại chưa kịp tự tay cài trâm lên mái tóc nàng.

Nụ cười lúc li biệt dường như vẫn còn trước mắt, vậy mà người đã biến mất từ lâu.

Lâu Dự đưa tay ấn mạnh lên ngực, chuỗi Li Quang lạnh như băng dán vào da thịt như xát muối vào vết thương, đau buốt trong lòng.

Loan Loan, em ở đâu? Anh rất nhớ em.

Cửa sổ có tiếng động khẽ, âm thanh rất nhỏ, dường như chỉ là gió thổi lá cây chạm vào.

Lâu Dự xoay người ngồi dậy, ánh mắt dần dần tỉnh táo tập trung, không còn một chút dấu vết nào của cơn say.

Một người áo đen đẩy cửa sổ nhảy vào, quỳ xuống, hai tay dâng lên một bức thư gấn xi niêm phong.

Lâu Dự nhận bức thư, không mở ra ngay mà trầm giọng hỏi: "Tìm được chưa?"

Người áo đen yên lặng lắc đầu.

Lâu Dự vặn hỏi: "Một chút manh mối cũng không có sao?"

Người áo đen nói nhỏ: "Thuộc hạ kém cỏi, xin thế từ giã tội".

Mặc dù là đáp án đã nghe nhiều năm, trong mắt Lâu Dự vẫn lộ vẻ thất vọng nồng đậm: "Truyền lệnh của ta. Tất cả chim sẽ tiếp tục thăm dò tầm tích của người này, mở rộng phạm vi lục soát và tìm kiếm, có bất cứ tin tức nào lập tức báo cho ta".

"Rõ!" Người áo đen vâng lệnh.

Lâu Dự phất tay, người áo đen đó đưa tay chào theo quân lễ, từ cửa sổ nhảy ra không một tiếng động, biến mất trong bóng tối.

Lâu Dự mở xi niêm phong, một tờ giấy mỏng manh, bên trên chỉ có ba chữ: "Chuyện đã xong".

Lâu Dự chêm bức thư vào ngọn đèn đốt thành tro, không còn buồn ngủ nữa, chậm rãi đi tới bên bàn sách, trái giấy mài mực, múa bút không ngừng, chỉ sau chốc lát đã viết xong một bức chữ thảo như mây trời nước chảy: "Nguy mà như an, lo mà như vui, nặng mà như nhẹ, thân đục lòng trong".

Buông bút chăm chú nhìn bốn câu này, khóe miệng Lâu Dự lộ ra một nụ cười không có nhiệt độ.

Ngô Thượng Trạch bội phục chàng có thể nhẫn nhịn? Đó là bởi vì Ngô Thượng Trạch chưa bao giờ trải qua cảm giác đau lòng muốn chết. So với cảm giác chỉ hận không thể chết đi đó, lời lẽ ác độc đã là gì? Bị dội một thùng nước lạnh cũng có là gì?

Từ ngày Loan Loan mất tích, chàng đã trở thành một người không có trái tim, lồng ngực như có một lỗ thủng xuyên qua, tỏa ra khí lạnh mờ mịt, cũng không cảm nhận được bất cứ hơi ấm nào.

Nhưng người không có trái tim vì sao vẫn còn biết đau?

Lâu Dự rút Li Quang ra, nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao màu đen, đầu ngón tay dường như còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Loan Loan.

Loan Loan, có phải em đang ở một nơi nào đó trên thế gian này, lặng lẽ quan sát, chờ xem anh trả thù những kẻ đã hại chết Tổng thúc thúc và mọi người như thế nào?

Đến lúc đó có phải em sẽ tha thứ cho anh, một lần nữa quay về tìm anh?

Nét cười trên môi Lâu Dự từ từ đông cứng, trở nên lạnh như băng giống như lưỡi dao. Loan Loan, anh sẽ không để em phải chờ quá lâu, món nợ máu này đã đến lúc đòi lại rồi.

Trước mắt Lâu Dự hiện lên hình ảnh của phụ thân chàng trong đêm trước khi đi.

Bốn năm trước, trong thư phòng của phủ Lăng Nam vương, Lăng Nam vương đứng bắt tay sau lưng, sắc mặt nghiêm túc: "Dự nhi, con quyết định rồi à?"

"Con quyết định rồi". Ánh mắt Lâu Dự kiên định.

"Con phải nghĩ cho rõ. Con đường này đầy những gai góc, cho dù chỉ bước nhầm một bước cũng lập tức rơi xuống vực sâu vạn trượng. Con, cha, mẹ con,

cả phủ Lăng Nam vương, còn có rất nhiều người nữa đều sẽ chết không có chỗ chôn".

Trong mắt Lâu Dự có sự áy náy nồng đậm: "Phải liên lụy đến phụ vương và mẫu thân, hài nhi muôn lần chết cũng khó yên tâm".

Lăng Nam vương nhìn con trai mình thật sâu. Một thanh niên hơn hai mươi tuổi đã không còn sự bồng bột hoạt bát, đã như bảo kiếm vô song được tra vào vỏ, như chúa sơn lâm thu vuốt sắc, giấu nanh nhọn, chỉ vì một đòn cuối cùng.

Lăng Nam vương trầm tư chốc lát, cười thân nhiên, bước tới vỗ vai con trai, nói: "Cha hiểu, đây là trách nhiệm một quân nhân nên gánh vác. Cha ủng hộ con, không cần lo lắng cho cha và mẹ con, cha mẹ tự có sắp xếp. Dự nhi, con phải nhớ kỹ, sau khi làm bất cứ chuyện gì đều phải không phụ lòng anh linh Tổng thúc thúc và đám Lưu Chinh trên trời".

Lâu Dự yên lặng nhìn phụ thân, hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu.

Lăng Nam vương cầm lấy một quyển sổ trên bàn sách đưa cho con trai: "Cha vừa thống kê lại. Xem xong nhớ kỹ, sau đó thiêu hủy".

Lâu Dự nhận lấy quyển sổ, nhìn lướt qua một cái, trong đồng tử thu nhỏ toàn là tâm tình khiếp sợ. Đến lúc nhìn thấy cái tên cuối cùng, chàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nói không thể tin được: "Phụ vương, hần cũng là người của phụ vương?"

Lăng Nam vương chậm rãi gật đầu, ánh mắt sâu lắng đầy mưu trí, còn mang theo một chút đau xót khó có thể phát hiện: "Từ khi cửu muội phải gả sang Đại Sóc cầu thân, cha đã hiểu ra một người có võ công cao cường đến vậy cũng chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu. Muốn bảo vệ được người mình cần bảo vệ, phải có lực lượng của chính mình trong triều đình".

Lâu Dự cảm thấy quyển sổ trong tay nặng như Thái sơn. Đây là tâm huyết phụ thân mình đã âm thầm gây dựng nhiều năm. Không nghĩ tới vị phụ vương luôn luôn kín tiếng, không hỏi chính sự, tiêu dao bên ngoài triều đình, cam lòng làm một người an nhàn phú quý của mình lại nghĩ sâu như vậy, đi xa như vậy.

"Đây là toàn bộ sức mạnh của cha, hôm nay cha giao lại cho con, con phải dùng sao cho tốt. Cha chỉ có một yêu cầu: Không được tự ý gây binh họa, làm thiên hạ loạn lạc, làm khổ bách tính. Con có làm được hay không?" Giọng Lăng Nam vương nặng nề như tiếng trống trận.

Lâu Dự gật đầu vô cùng trịnh trọng: "Hài nhi ghi nhớ lời dạy bảo của phụ vương".

Bốn năm sau, hương cúc thơm nồng, trăng lạnh như lưỡi liềm Lâu Dự ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt nhắm lại, ánh mắt dừng đọng lạnh lùng, thoáng hiện lên một tia sát ý không thể nhạt hơn.

Trong thời gian khốn khó trùng trùng, họa phúc chưa biết, nếu có thể ắt hẳn thì phải cố gắng ắt hẳn tìm cơ hội, chờ năm sau hoa nở xuân về.

Những lời đối thoại giữa hai cha con đêm hôm đó vẫn nhớ rõ trong đầu. Mà lúc này mọi chuyện đều đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 16

Năm Vũ Định thứ mười, cuối thu đầu đông, Vũ Định đế mừng thọ năm mươi, đại xá thiên hạ, cả nước chúc mừng.

Hành lang hoàng cung sáng rực, vô số đèn cung đình lựa đồ khê lặc lư trong gió đêm, dưới đất trải kín thảm nhung đỏ, ánh đèn hòa với ánh trăng hết sức hoa lệ.

Trong điện Thừa Thiên, các cung nữ thấp sáng hai hàng đèn lưu li, cả điện lấp tức tràn ngập ánh sáng rực rỡ mà không chói mắt.

Vũ Định đế mở tiệc tại điện Thừa Thiên, văn võ bá quan tề tụ chúc mừng, quan lại tụ tập, hồng nhô nói cười, đông vui tấp nập.

Các cung nhân cảm đèn qua lại rộn ràng, đông mà không loạn, tiến lùi nhịp nhàng, không một tiếng động. Tiệc mừng thọ náo nhiệt mà vẫn tao nhã, không mất khí độ hoàng gia.

Vũ Định đế đau ốm nhiều ngày, hôm nay thân thể đột nhiên thoải mái hơn được một chút, lại thấy hậu phi hoàng tử, quan to trọng thần tề tụ đông đủ trước điện, rõ ràng là cảnh thái bình thịnh thế, trong lòng hết sức vui vẻ, giọng điệu khoan khoái hơn rất nhiều.

Tào hoàng hậu mặc trang phục long lẫy, cầm chén rượu lên, cười dịu dàng nói: "Thần thiết cung chúc hoàng thượng vạn thọ vô cương. Hôm nay khí sắc của hoàng thượng cực tốt, sợ là phải uống thêm một chén".

Vũ Định đế gật đầu cười nói: "Đề hoàng hậu phải lo lắng rồi".

Vừa đưa chén bạch ngọc lên bên miệng, Vũ Định đế lại nghe thấy Dung phi bên cạnh nói dịu dàng: "Hoàng thượng long thể vừa mới tốt hơn một chút, rượu này rất mạnh, hoàng thượng uống chậm kéo lại ho".

Vũ Định đế vừa cầm chén rượu lên lại đặt xuống, đưa mắt nhìn về phía Dung phi, cười nói: "Dung phi vẫn suy nghĩ chu đáo nhất. Trẫm không uống nữa. Người đâu, đổi nước trái cây".

Cung nhân lập tức đi lên cất rượu trên bàn Vũ Định đế đi, đổi bằng nước ép trái cây.

Nụ cười của Tào hoàng hậu đông cứng trên mặt. Bà ta hít sâu một hơi, bàn tay giấu trong tay áo khảm ngọc thêu phượng nắm chặt, một móng tay gầy lia tận gốc.

Quần thần chúc mừng nối liền không dứt, ngay cả đám ngôn quan hay soi mói nhất hôm nay cũng vô đầu bứt tai tìm những lời chúc dễ nghe. Mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an gì đó quá cũ kỹ sáo mòn. Xem lại mấy năm nay, chuyện làm cho hoàng đế vui vẻ nhất vẫn là đại thắng sông Thập Mẩu bốn năm trước, hơn nữa lần đại quân chinh phạt này thái tử là thống soái, khen hoàng thượng cũng tương đương với khen thái tử, đúng là nhất cử lưỡng tiện, một câu lấy lòng cả hai người, đám quần thần tung hô hết cỡ.

Vũ Định đế vui vẻ nhận lời chúc, cười nói: "Trận đó quả thật đánh rất hay. Thái tử còn trẻ, phải dựa vào các khanh phò tá mới có trận thắng này".

Hoàng đế nói tới đây, theo lẽ số, dù thế nào thì thái tử cũng phải đi ra nói mấy lời khiêm tốn mới hợp quy củ. Không ngờ thái tử đang ngồi đầu tiên trong số các hoàng tử lại vẫn bụng chén ngăn người, tâm sự nặng nề, không có một chút phản ứng nào.

Tình cảnh hơi khó xử, Vũ Định đế liếc thái tử một cái, bất mãn hừ một tiếng.

Tào hoàng hậu vội vàng ho nhẹ một tiếng, lại liếc Lộc thân vương một cái. Lộc thân vương bình tĩnh, dùng vai huých thái tử bên cạnh. Thái tử lúc này mới như vừa tỉnh mộng, cũng không biết quần thần vừa rồi nói những chuyện gì, vội vã bụng chén lên định kính rượu, lại luống cuống đánh đổ bát canh trước mặt, nước canh bắn ướt hết vạt áo.

Quần thần im lặng. Tào hoàng hậu vội vàng cười nói: "Thái tử dạo này lo việc quốc sự, sợ là đã quá mệt mỏi. Hoàng thượng nói đúng, thái tử ít tuổi, còn phải nhờ các vị tể tướng phò tá mới được".

Vũ Định đế sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn thái tử một cái, phớt lờ Tào hoàng hậu, quay sang nhìn về phía Dung phi: "Thành nhi dạo này tốt lắm. Thái phó mấy lần khen nó, học sách không tồi, viết chữ cũng rất tiến bộ. Hiếm thấy nhất là tuổi còn nhỏ mà đã có kiến giải độc đáo đối với việc thời sự chính trị, đúng là khiến Trẫm rất mừng rỡ".

Dung phi khẽ cười đáp tạ. Con cái nhà họ Dung bao giờ cũng có ngoại hình xuất sắc, hơn nữa Dung phi tính cách nhã nhặn, lúc này buông mắt mỉm cười càng tỏ ra dịu dàng tươi đẹp vô hạn.

Lâu Thành bụng chén rượu bước ra, quỳ xuống đất thi lễ, cao giọng nói: "Nhi thần chúc phụ hoàng phúc thọ dài lâu. Phụ hoàng khỏe mạnh chính là tâm nguyện lớn nhất của nhi thần".

Sắc mặt Vũ Định đế đỡ khó coi hơn một chút, cười nói: "Tốt tốt, đúng là con ngoan của Trẫm".

Quần thần đều là người biết lựa gió lái thuyền, vừa thấy tình hình này liền nhanh chóng bẻ lái, đủ kiểu a dua nịnh nọt thao thao bất tuyệt hướng đến Dung

phi và Lục hoàng tử.

Tào hoàng hậu gắng gượng duy trì nét cười đoan trang, trên mặt lại như phết một lớp hồ dán dày, đông cứng đến mức có cạo cũng không cạo đi được.

Lộc thân vương lộ ra sắc mặt căm hận, thái tử lại vẫn lơ đãng như cũ, lấy có thay quần áo vội vã rời chỗ ngồi.

Khu của các quan văn, Ngự tướng quốc ngồi đầu tiên khẽ vuốt chòm râu dài, lạnh nhạt nhìn về phía đối diện.

Trên bàn tiệc chéo góc đối diện, khóe môi Lâu Dự lộ ra một nét cười cực kì nhạt, bình thần buông mắt ngồi bên bàn ngọc, cầm một chén rượu lưu li tự rót tự uống, đóng vai một quý công tử cao thượng thanh nhã đặt thân ngoài chuyện.

Nếu nói đến đại thắng sông Thập Mẩu, công đầu đương nhiên phải thuộc về thế tử Lăng Nam vương đã đánh hạ thành Yên Cát. Nhưng giờ đây quần thần nịnh bợ khen ngợi tới tấp lại không nhắc tới Lâu Dự nữa câu, có thể thấy được lòng người ảm lạnh, a dua xu nịnh ra sao.

Ngự tướng quốc nhìn Lâu Dự chốc lát, cúi đầu không biết nghĩ gì, một lát sau tự rót cho mình một chén rượu, cũng không kính bất kì ai mà ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Trong cung vui vẻ rộn ràng, ấm áp như xuân, cảnh tượng như lúc thái bình thịnh thế, mùa màng bội thu, không ai biết lúc này ngoài cung đã hoàn toàn khác hẳn.

Đêm nay khu phố chính của Thượng Kinh cực kì yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng mưa rơi cũng rõ ràng như tiếng sấm, yên tĩnh đến mức gió mát đêm thu thổi qua những biển hiệu cũ nát cũng vì vút như tiếng thông reo, dường như ngoài mưa gió và phố lớn ngõ nhỏ chìm trong sự tiêu điều heo hút, tất cả những thứ khác đều không tồn tại.

Trên phố dài vắng vẻ không có một bóng người. Trong ngõ tối đen như mực đột nhiên vang lên tiếng chạy dòn dập gấp gáp. Các quân nhân mặc trang phục ngự lâm quân tay cầm binh khí, từ góc phố cuối hẻm tràn ra đồng nghịt, vây quanh phủ các triều thần trong khu phố chính, làm lí hung hãn xông vào phủ trong tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ trẻ em.

Tiếng chân chạy càng ngày càng lớn, nhân số càng ngày càng nhiều. Trước phủ đệ ngôi xanh tường trắng nhà nhận cuối con phố chính, ánh lửa sáng rực, vô số quân sĩ tay cầm đuốc, uy nghiêm lạnh lùng đứng trước cổng phủ.

Trong Dung phủ yên lặng không một tiếng động, dường như không có một bóng người. Những quân sĩ này cũng không xông vào mà chỉ vây kín Dung phủ chặt như nêm cối.

"Két két..." Cánh cửa thành nặng nề ở cổng Chính Dương chậm rãi khép lại. Gần như cùng lúc đó, cổng Viễn Định, cổng Tuyên Vũ, cổng Khái Văn, cổng An Trinh, cổng Hoa Quang, cổng Cảnh Chi, cổng Bình Viễn cũng chậm rãi đóng lại.

Chín cổng toàn bộ đóng kín, ngoại quân không thể tiến vào, nội thần không thể trốn ra, thành Thượng Kinh trở thành một tòa thành cô độc, sát khí dần dần tràn ngập khắp thành.

Trong cung tiếng trống rộn ràng, ca múa thái bình, rượu qua ba tuần, mọi người đều đã bắt đầu chệnh choáng.

Vũ Định đế sớm đã cảm thấy mệt mỏi, ngực vừa tức vừa đau, gần như ngồi không nổi. Chỉ có điều tiệc mừng thọ một năm một lần, thân là đế vương không thể lộ ra dấu hiệu bệnh tật mệt mỏi nên đành phải tiếp tục gắng gượng.

Dung phi bên cạnh vừa định mở miệng khuyên hoàng thượng về cung nghỉ ngơi chợt nghe thấy có tiếng quát hét hỗn loạn ngoài điện Thừa Thiên, trong lòng lập tức kinh hãi, lúc như thế này ai dám ồn ào bên ngoài?

Một thái giám hoang mang chạy vào, hoảng loạn suýt nữa vấp ngã, quỳ bái: "Bẩm hoàng thượng, không tốt rồi, cửu môn đã đóng, hai vị thống lĩnh cầm quân đang đập cửa cung, trong thành đại loạn".

Vũ Định đế lập tức ngồi thẳng lên, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên có tiếng vó ngựa đao kiếm xa xa truyền đến, không nén được giật quát lớn: "To gan! Truyền đề đốc cửu môn, thống lĩnh cầm quân, chỉ huy sứ ngự lâm quân lập tức vào cung!"

Lời còn chưa dứt, thống lĩnh ngự lâm quân phụ trách canh giữ hoàng thành đêm nay xông vào, trên người đầy vết thương, quỳ xuống đất vừa khóc vừa bẩm báo: "Tâu hoàng thượng, ngự lâm quân làm phản, vì thần dân áp không nổi. Đám nghịch tặc đó đang xông về phía điện Thừa Thiên".

Vũ Định đế gầm lên: "Truyền ý chỉ của Trẫm, mau điều cầm quân dẹp loạn!"

Vừa dứt lời lại có người báo tin: "Hai thống lĩnh Trương, Vương của cầm quân dẫn quân xông vào cung, đã đến ngoài điện Lương Nghi. Phủ của các triều

thần ngoài cung bị cưỡng chế xông vào, tám doanh cầm quân cũng đã làm phản".

Lời này vừa dứt, các triều thần đều kinh hãi, lo lắng cho an nguy của gia quyến, hoảng sợ không biết phải làm sao.

Hai tay Vũ Định đế run rẩy kịch liệt, âm thanh khàn khàn: "Là ai, là ai? Rốt cuộc là ai?"

Tiếng vó ngựa ngoài điện nặng nề, hơn mười quân sĩ cầm thương đeo đao xông vào. Một người mặc quần phục chậm rãi bước ra, nói điềm đạm: "Phụ hoàng, hài nhi ở đây chúc phụ hoàng thọ tì Nam Sơn".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 17

Thấy rõ khuôn mặt người này, hơi thở lập tức tắc nghẹn trong ngực, Vũ Định đế ho kịch liệt: "Ngươi... Ngươi dám!"

Thái tử cung kính hành lễ, nói: "Hài nhi đã chuẩn bị lễ trọng để chúc thọ phụ hoàng".

Vũ Định đế nổi giận lôi đình: "Đúng là một thằng con hiếu thảo. Người đâu, bắt cho ta!"

Không có ai đáp lời. Các cấm quân trong điện Thừa Thiên đều lạnh lùng đứng yên không hề nhúc nhích.

Lại có hàng chục cấm quân vũ trang từ đầu đến chân xông vào không chừa tất cả văn thần võ tướng, ngay cả trên cỏ Lâu Dự cũng bị kê một thanh đao sáng loáng.

Các tướng thuộc bộ Binh võ nghệ đầy mình, mấy người đứng lên định cướp đao phản kháng, lại phát hiện tay chân mềm rũ, nội lực hoàn toàn biến mất, không sao dùng được sức mạnh.

Vương Ký ngồi rũ trên ghế, không đứng dậy nổi, chỉ thái tử găm lên: "Ngươi cho thứ gì vào trong rượu của bọn ta?"

Thái tử mặt cười mà tâm không cười: "Yên tâm, không phải hóa công tán. Vương đại nhân và các vị tướng quân chính là trụ cột của quốc gia, bản thái tử còn cần các vị mở mang bờ cõi, sao nỡ làm cho mọi người tổn thương? Chẳng qua chỉ là một vài loại thuốc tạm thời tiêu tán khí lực mà thôi".

Lộc thân vương phát tay áo đứng lên, cười ác độc bổ sung: "Có điều các vị đại nhân vẫn không nên làm bữa thì tốt hơn, gia quyến của các vị còn đang ở trong phủ trông chờ các vị đến mơn con mắt".

Đây là sự đe dọa trần trụi, khinh bạc vô lễ cùng cực, nhiều vị đại thần võ tướng lộ vẻ giận dữ, nhưng ai cũng sợ ném chuột vớ đờ, không dám tự ý hành động.

Vũ Định đế nhìn Lộc thân vương, chỉ Tào hoàng hậu nói: "Ngươi... Ngươi nuôi con giỏi lắm!"

Vừa dứt lời, một bãi đờm tắc nghẹn trong ngực, khuôn mặt đỏ bừng, suy sụp ngã bệt xuống ngai rồng.

Tào hoàng hậu hoảng loạn định đỡ lại bị Vũ Định đế hất mạnh ra, loạng choạng một hồi, mũ phượng lệch sang một bên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vừa sột ruột vừa sợ hãi nhìn về phía thái tử: "Thái tử, ngươi đã là người kế vị, là quân vương tương lai, thiên hạ này sớm muộn cũng là của ngươi. Vì sao ngươi lại nóng lòng làm chuyện oán ngôi đoạt vị đại nghịch bất đạo này? Còn không mau nhận lỗi với phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng tha thứ?"

Phụ nữ đúng là không bao giờ làm được việc lớn!

Thái tử mỉm môi cười lạnh: "Muộn rồi. Chẳng lẽ mẫu hậu cho rằng sau khi làm như vậy, phụ hoàng còn tha thứ cho hài nhi sao?"

Tào hoàng hậu như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt, hai chân bải hoải, chán nản ngồi bệt dưới đất.

Thái tử quay lại nhìn về phía Vũ Định đế: "Phụ hoàng vất vả việc nước nhiều năm quá mức mệt nhọc, hài nhi cảm thấy rất áy náy bất an, không bằng hôm nay phụ hoàng viết chiếu thư thoái vị, tuyên bố với cả nước phụ hoàng thoái vị nhường hiền, từ nay an hưởng tuổi già, để hài nhi chia sẻ bớt cho phụ hoàng chẳng phải tốt sao?"

Trong lúc thái tử nói chuyện, có quân sĩ đã bung giấy và bút mực lên đặt xuống chiếc bàn phía trước Vũ Định đế.

Có mấy ngôn quan ngự sử nghe vậy giận dữ, bất chấp sống chết, chỉ thái tử mắng: "Bất trung bất hiếu, tài gì đức gì làm vua một nước? Hành vi của ngươi tì tiện như thế chắc chắn sẽ bị ghi vào sách sử, bị muôn đời thóa mạ".

Lửa giận ngày càng bốc cao trong mắt, thái tử liếc một cái, mấy quân sĩ bên cạnh những ngự sử này lập tức giật tay, lưỡi đao sắc bén cửa qua cổ, máu tươi bắn ra tung tóe. Mấy quan chức liều chết can gián trợn ngược hai mắt, vô lực ngã xuống.

"Thắng làm vua thua làm giặc, sách sử cũng là do người viết, ta muốn các ngươi viết thế nào, các ngươi sẽ phải viết thế ấy!" Thái tử lấy một chiếc khăn gấm màu trắng ra lau máu tươi bắn lên trên mặt, nói lạnh lùng: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, kẻ nào không nghe lời sẽ có cùng kết cục như bọn chúng!"

Lại có võ tướng không phục hết to: "Lăng Nam vương còn ở quận Xạ Lỗ, sao có thể để người ung dung tự tại tạo phản làm loạn như vậy? Lăng Nam vương nhất định sẽ sẽ không bỏ qua cho người!"

Thái tử nghe vậy lại không giận, chỉ nói lạnh lẽo: "Lăng Nam vương? Bây giờ sợ rằng đang bận lắm, không rảnh đến phá hỏng việc lớn của bản thái tử".

Công văn về tình hình quân sự khẩn cấp từ biên giới còn đang trên đường ra rồi thúc ngựa đưa về Thượng Kinh. Đêm trước hôm thái tử soạn ngôi đoạt vị, quân biên phòng nước Sóc đột nhiên phát điên, đồng loạt phát động tấn công mười lăm châu thuộc quận Xạ Lỗ. Lăng Nam vương dẫn theo Hắc Vân kỵ mạnh mẽ phản kích. Lúc này biên giới hai nước Lương Sóc đang cháy rực lửa chiến tranh, nước sôi lửa bỏng.

Thái tử nhìn Lâu Dự cách đó không xa, cười lạnh nói: "Sau khi bản thái tử lấy thân phận người kế vị chính thống lên ngôi, Lăng Nam vương có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ hẳn còn chỉ huy mười vạn kỵ binh Hắc Vân kỵ đánh về Thượng Kinh? Phải biết nội chiến nổ ra, người khổ là trăm họ, quốc lực Đại Lương sẽ sa sút. Nếu Lăng Nam vương coi thường an nguy của bách tính và quốc gia, tự ý gây họa chiến tranh, hẳn mới là kẻ hại nước hại dân, để lại tiếng xấu muôn đời".

Lưỡi đao sáng loáng trên cổ phản xạ ánh sáng chói mắt. Lâu Dự cúi đầu, hàng lông mi thật dài che kín mắt, không nói câu nào, dường như đã say.

Cổ họng Vũ Định để kêu lách cách, hai mắt gần như lòi ra ngoài hốc mắt, tay chỉ thái tử, không nói nên lời.

Dung phi sắc mặt u ám lao tới đỡ lấy Vũ Định để, dùng tay vuốt ngực cho ông ta, đau lòng kêu lên: "Hoàng thượng, hoàng thượng..."

Thái tử sót ruột: "Phụ hoàng mệt rồi, long thể bất an. Người đâu, mải mực chấp bút thay hoàng thượng".

Lập tức có thái giám hầu cận khom người tiến lên, chấm chiếc bút lông cừu vào nghiền mực, trải tờ giấy Tuyên Thành ra, đặt bút vào tay Vũ Định để, lại cầm tay ông ta mà viết.

"Trẫm nay tuổi tác đã cao, muốn an hưởng tuổi già, thoái vị nhường hiền. Trong các hoàng tử, chỉ có thái tử thiên tư hơn người, cần chính yêu dân, đứng là hiền vương lương chúa hiếm có. Vì vậy truyền lại ngôi vị hoàng đế cho thái tử, mong các vị triều thần tận tâm phò tá, không được vọng luận dị nghị..."

Thái tử ngẩng đầu đọc, lại thấy tên thái giám đó cả người run lấy bầy không dám bắt đầu viết liền cả giận nói: "Đồ chết giẫm, còn không mau viết đi?"

Tên thái giám đó run như động kinh, hai mắt trắng dã, ngã huych xuống đất, không ngờ lại hôn mê bất tỉnh.

"Đề ta". Lộc thân vương kéo tay áo, bước dài mấy bước tiến lên, kéo tay Vũ Định để định viết.

"Không được, hoàng thượng!" Dung phi mái tóc tán loạn, lao tới như phát điên, muốn chặn ở phía trước Vũ Định để, lại bị Lộc thân vương vung tay đánh bay ra không lưu tình chút nào.

"Trời lại!" Lộc thân vương nói hùng hổ.

"Mẫu phi!" Lục hoàng tử Lâu Thành gạt đao thương ra xông lên nâng Dung phi dậy, trợn mắt nhìn: "Ai dám động?"

Các quân sĩ lại bị uy thế của hắn làm chấn động, không có người nào dám tiến lên.

Sau khi nâng Dung phi dậy, Lâu Thành lại bất chấp tính mạng xông tới bên cạnh Vũ Định để, vung tay giật lấy bút ném ra xa, cả giận nói: "Tam ca, chẳng lẽ ngay cả luân lý mà Tam ca cũng bất chấp sao?"

Luân lý? Thời khắc một mất một còn mà còn nói chuyện luân lý? Lộc thân vương cười tàn khốc, phát tay nói: "Người đâu! Lục hoàng tử ngỗ nghịch đáng chết, chém chết cho ta".

Lục đệ, người đừng trách ta tàn nhẫn. Có trách thì trách người sinh ra trong nhà đế vương.

Có quân sĩ vung đao tiến lên, ánh đao sáng như tuyết từ cao chém xuống như nhiếp hồn đoạt phách. Lâu Thành mặc dù đã học được mấy chiêu võ nghệ từ Loạn Loạn nhưng sao có thể là đối thủ của cấm quân đại nội, mắt thấy sẽ lập tức bị chém chết tại chỗ.

"Thành nhi!" Dung phi gào góc thảm thiết.

Cách đó không xa, Lâu Dự rung động mi mắt, bàn tay buông thõng khẽ động gần như không thể nhận ra, lại nghe thấy thái tử quát lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Thanh đao dừng lại ngay trên đỉnh đầu Lâu Thành. Lộc thân vương thối lui nhìn về phía thái tử, vội nói: "Hoàng huynh, đêm dài lắm mộng mà!"

Thái tử suy nghĩ sâu sắc hơn Lộc thân vương, sau này hẳn phải lên ngôi, làm hoàng đế, đó là thuật trị quốc lâu dài, đương nhiên hi vọng có một danh tiếng tốt. Nếu trong ngày ép cha thoái vị đã giết cha giết em thì từ chiều thư thoái vị nhường hiền đó coi như vô nghĩa, việc kế vị của hắn cũng trở nên danh không chính ngôn không thuận, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị thiên hạ lên án.

Không giống đế quân Ân Minh của nước Sóc, thái tử Lâu Mẫn biết mình không đủ năng lực và thủ đoạn để chinh đốn triều chính suy sụp, cho nên hắn cực cần một lý do lên ngôi danh chính ngôn thuận.

Lục hoàng tử phải giết, nhưng không thể là lúc này. Nếu lúc này giết Lục hoàng tử rồi để cho thiên hạ chê trách thì cũng không khác nào tự hủy Trường Thành.

Thái tử trợn mắt nhìn Lộc thân vương, nói với vẻ mặt hiền từ: "Lục đệ trẻ tuổi không hiểu chuyện, bản thái tử không tính toán với Lục đệ. Người đâu, dẫn Lục hoàng tử đi!"

Vừa nói xong đã có quân sĩ tiến lên giữ chặt cánh tay và hai vai Lâu Thành, mạnh mẽ lôi hắn ra ngoài.

Vũ Định đế lửa giận công tâm, một bãi đờm tắc ở cổ họng, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay run rẩy, ngồi phịch xuống ngai rồng, bọt mép dần dần từ trong miệng tràn ra.

"Phụ hoàng! Nhi thần mạo phạm". Lộc thân vương nhỏ giọng nói một tiếng, kéo tay Vũ Định đế, một lần nữa nhét chiếc bút vào tay ông ta, cầm tay ông ta bắt đầu viết: Trăm tuổi tác đã cao, muốn an hưởng tuổi già... Truyền lại ngôi vị hoàng đế cho thái tử...

Chỉ một hồi sau, một tờ chiếu thư thoái vị be bét mực đã ra lò, chỉ cần chờ mang ngọc tỷ trấn quốc từ cung Bắc Thần tới đóng dấu là xong.

Lộc thân vương cầm lấy chiếu thư, không đợi khô mực đã sột ruột lớn tiếng tuyên đọc trước bá quan. Các quan chức thuộc bè phái thái tử nháy mắt với nhau, tới tập quỳ xuống đất hành lễ với hoàng đế, hô to: "Chúc mừng tân hoàng đăng cơ, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Việc lớn sắp thành, khóe miệng thái tử không tự chủ được lộ ra nụ cười tự đắc. Hắn bắt tay sau lưng, ngẩng đầu mà đứng, thần nhiên nhận lễ, nghiêm nhiên đã có khí thế của vua một nước.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 18

Thái tử cực kỳ đắc ý nhìn quanh, từ năm mười hai tuổi mình đã được sắc phong làm thái tử, giờ đây tuổi đã gần ba mươi, cuối cùng cũng trèo được lên bảo tọa, trong lòng thoải mái khó mà nói nên lời.

Một đám văn võ đại thần hoặc sớm đã quy thuận thái tử, hoặc lo lắng vì an nguy của người nhà, hoặc bị ép bởi quyền uy của phe thái tử, chỉ trừ Ngụy tướng quốc, Vương Ký và mấy ngôn quan cứng đầu, còn lại đều cúi đầu dưới đất, ba quỳ chín khấu, hô to vạn tuế.

Trong mắt thái tử toàn là vẻ kích động, hai tay nâng lên, nói: "Các khanh bình thân, Trẫm..."

Còn chưa nói dứt lời, một âm thanh lạnh lạnh vang lên, tỏ ra vô cùng ngang tai và không hài hòa trong tiếng hô vạn tuế đều nhịp.

"Người mà cũng xứng tự xưng Trẫm?"

Sắc mặt thái tử thay đổi chóng mặt, nhìn về phương hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Lâu Dự lạnh lùng ngồi ở đó, một đôi mắt đen như mực tĩnh lặng như mặt đầm, khuôn mặt như điêu khắc bằng ngọc thạch, không hề có vẻ mặt gì khác lạ.

Lâu Dự, chính người tự tìm chết, chớ có trách ta vô tình!

Thái tử tức giận điên cuồng, đang định phát tác lại thấy lang trung bộ Binh quy thuận hắn về mặt hoảng loạn xông vào, không kịp thi lễ, đầu đầy mồ hôi lạnh nói: "Thái tử điện hạ, đề đốc cứu môn tấu báo khẩn cấp. Kì Môn quân của Trần Thiên đã phản, một vạn tinh nhuệ Kì Môn quân còn cách cổng Chính Dương không đủ ba mươi dặm!"

Thái tử kinh hãi: "Nói bậy Kì Môn quân đóng ở trung tâm Trung Nguyên, cách Thượng Kinh mấy trăm dặm, một đội quân vạn người làm sao có thể không một tiếng động chạy đến cổng Chính Dương của Thượng Kinh mà không kinh động quân đội địa phương?"

Hắn đang hoảng loạn không tin, lại nghe thấy Lâu Dự buông mắt cười lạnh một tiếng. Lộc thân vương lập tức như một con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, nổi giận nói: "To gan, dám khinh thường hoàng thượng, đây là tội chết! Người đâu, bắt thế tử Lăng Nam vương dẫn ra ngoài!"

Lộc thân vương lớn tiếng quát, liếc mắt với cấm quân bên cạnh Lâu Dự. Ý nghĩa không thể rõ ràng hơn, nhân cơ hội này giết chết Lâu Dự, tuyên bố với bên ngoài là thế tử Lăng Nam vương không phục tân hoàng, khi quân phản nghịch, tội phải giết đương trường để tuyệt hậu hoạn.

Lại không ngờ tên cấm quân đó dường như không nghe thấy mà cũng không nhìn thấy, không ngờ lại vẫn không hề nhúc nhích.

"Quân vương? Hoàng thượng còn chưa chết, lấy đâu ra tân hoàng?" Lâu Dự nói lạnh lẽo, ánh mắt che giấu dưới hàng lông mi dài liếc xéo qua, lại khiến thái tử và Lộc thân vương cùng rùng mình một cái.

"Người thật to gan!" Thái tử phát óng tay áo, chỉ Lâu Dự, cả giận nói: "Phụ hoàng đã nhường ngôi cho ta, giờ đây ta chính là hoàng đế Đại Lương, chẳng

lẽ ngươi muốn tạo phản sao?"

Giọng Lâu Dự lạnh nhạt đến mức không thể lạnh nhạt hơn: "Tạo phản thì sao?"

Rõ ràng là Lâu Dự mặt không biểu cảm, tay không tắc sất, khẩu khí nói chuyện cũng bình thản nhẹ nhàng, lại có sát khí như muốn uống máu đoạt mạng, làm mọi người không rét mà run.

Thái tử sắc mặt tái nhợt, giận dữ hét lên: "Còn không mau lôi tên nghịch tặc này ra cho ta!"

Vẫn như cũ, không có một người cử động.

Những cấm quân vừa rồi xông vào trong điện, nghe lệnh răm rắp đột nhiên đều như trúng tà, vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Bầu không khí kì lạ khiến mọi người phải sờn gai ốc.

Thái tử tức giận đến mức toàn thân run lên, nổi giận quát lớn: "Bất tuân hoàng mệnh, các ngươi đều muốn bị tru di cửu tộc sao? Vương thống lĩnh cấm quân ở đâu? Trương thống lĩnh cấm quân ở đâu?"

Vừa dứt lời đã thấy Vương thống lĩnh của doanh hai cấm quân người đầy vết thương, vẻ mặt hoảng loạn kéo lê thanh đao chạy vào, quỳ bả: "Thái tử điện hạ, việc lớn không tốt, cấm quân phản rồi".

Vừa rồi tình hình còn tốt đẹp, thuận buồm xuôi gió, giờ đây cục diện thay đổi chóng mặt, thái tử nhất thời không thể nào chấp nhận được, vội nói: "Ngươi nói lại lần nữa!"

Vương thống lĩnh bối rối nói: "Vốn cấm quân làm việc theo kế hoạch, đã khống chế lối ra của các cung bên trong hoàng thành. Không ngờ ngay vừa rồi các quân sĩ từ đô úy trở xuống trong các doanh đột nhiên nổi loạn không nghe hiệu lệnh, chém giết thống lĩnh, ba vị thống lĩnh Trương Lưu Vũ đã bị giết, hạ thân không dễ gì giữ được tính mạng, lại không đàn áp nổi binh biến. Thái tử điện hạ, hạ thân còn có mấy trăm tướng sĩ tinh nhuệ trung thành, ngay bây giờ sẽ hộ tống thái tử điện hạ và Lộc thân vương rời cung tránh họa!"

Thái tử kinh hãi: "Nói vậy, thống lĩnh tám doanh cấm quân đều là người của Trầm, thần phục Trầm, tuyệt không có khả năng làm phản".

Vương thống lĩnh còn định giải thích nhưng lại liếc nhìn thấy Lâu Dự, sắc mặt lập tức tái mét, lập tức rút đao đứng lên bảo vệ trước người thái tử, giọng nói mang theo sự hoảng sợ không kìm chế nổi: "Là hần, chính là thế tử Lăng Nam vương, chính hần đã xúi giục tám doanh cấm quân".

Thái tử kinh sợ quay lại, dù thế nào cũng không chịu tin tưởng. Mấy năm nay mình đã tổn vô số tâm tư và vốn liếng vì cấm quân, cố gắng lắm mới có thể nắm toàn bộ thống lĩnh tám doanh cấm quân trong tay. Còn Lâu Dự cả ngày thúc ngựa đi săn, uống rượu đánh bạc, không bao giờ thấy hần động đến binh quyền, toàn bộ những người qua lại nhiều nhất cũng chỉ là quan chức cấp bậc trở xuống, còn lại đa số là đám tiểu binh như bách phu trưởng không đáng nhắc tới. Hần làm sao có thể tiếp quản cấm quân trong một đêm, làm cho tám doanh cấm quân ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của hần?

Không thể! Thái tử không thể kiềm được, vung tay hất tất cả đồ ăn thức uống trên bàn xuống đất, chỉ Lâu Dự rống giận: "Lôi tên nghịch tặc này ra, tại chỗ đánh đòn đến chết!"

Mấy chục cấm quân trong điện không có người nào tiến lên, ngược lại chuyển hướng đao xoẹt xoẹt, toàn bộ kê lên cổ bè lũ thái tử trong số vẫn võ đại thần.

Thượng thư bộ Binh, phó thị lang và quan chức bộ Hộ, viên ngoại lang bộ Lại... Hễ là quy thuận thái tử, trên cổ toàn bộ các quan chức lập tức có thêm một loạt những lưỡi đao sáng ngời.

Lâu Dự vẫn yên tĩnh ngồi ở đó, thấy thái tử bối rối hoảng loạn, trong mắt lóe lên một vẻ thương xót cực nhạt.

Lúc này tiếng vó ngựa ngoài điện Thừa Thiên lại vang lên dồn dập mà đều nhịp, càng ngày càng gần. Hơn mười quân sĩ xông vào, toàn bộ đều đao cong ủng cao cổ, trang phục cấm quân tiêu chuẩn, đứng xếp hàng trước điện trở thành trận hình xung phong hình tam giác chéo cạnh.

Một người đàn ông vạm vỡ uy nghi từ giữa đội hình chậm rãi bước ra. Người này thân hình cao lớn, lại què một chân, tay áo bên trái trống không, hiển nhiên là thiếu một cánh tay. Người đàn ông vạm vỡ này thi lễ với Lâu Dự: "Nguyên thống lĩnh doanh một cấm quân Lục Thành Kiệt ra mắt thế tử".

Lộc thân vương cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, chăm chú nhìn lại, suy nghĩ một hồi, đột nhiên kêu to: "Thì ra là ngươi, Lục Thành Kiệt, không ngờ ngươi lại không chết!"

Khuôn mặt Lục Thành Kiệt tối đen như sắt, nói lạnh lùng: "Lục mỗ nhờ được ân huệ của Lộc thân vương và nhà họ Tào mà mất tay mất chân, suýt mất tính mạng, cha già vợ góa con côi lưu lạc dân gian bị người đời nhục mạ, may mà được Lăng Nam vương thế tử điện hạ cứu mới có ngày hôm nay".

Gã Lục Thành Kiệt này nguyên là thống lĩnh doanh một cấm quân, lần trước hai ông cháu Loan Loan đánh bại đánh bại cứu được trước Túy Nguyệt cư chính là người nhà của hần. Sau khi Lâu Dự cứu Lục Thành Kiệt từ đại lao ra liền bố trí cho ba ông cháu mai danh ẩn tích ở kinh thành.

Lục Thành Kiệt dũng mãnh thiện chiến, tính tình cương trực, đối đãi thuộc hạ hào phóng trọng nghĩa, lại có đảm đương, rất được quan binh cấp thấp trong doanh một cấm quân và thậm chí cả các doanh khác yêu quý và ủng hộ, tiếng tăm trong cấm quân rất cao, thanh danh cực tốt.

Trong bốn năm qua, thông qua Lục Thành Kiệt, Lâu Dự đã làm quen được rất nhiều sĩ quan cấp đô úy và quân sĩ cấp thấp trong cấm quân. Lục Thành Kiệt

cũng nhận ơn giọt nước mà báo đáp suối ngàn, dâng hết toàn bộ các mối quan hệ của mình trong cấm quân cho Lâu Dự. Tiểu viện nhà họ Lục ở nơi hẻo lánh trong Thượng Kinh đã trở thành chỗ mọi người tụ tập bày mưu tính kế.

Thực ra tin tức thái tử không chế cấm quân soán ngôi đoạt vị sớm đã được đưa tới chỗ Lâu Dự. Như người ta thường nói, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau, cảnh tượng thái tử tay nắm cấm quân ép Vũ Định để nhường ngôi vừa rồi chẳng qua chỉ là một màn kịch vui trước mặt Lâu Dự mà thôi.

Màn kịch ép thoái vị thật sự lúc này mới chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 19

Lâu Dự dùng hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy thanh đao trên cổ ra, chậm rãi đứng lên, từ từ cởi bỏ áo bào thể tử màu nâu nhạt in hình cừu long trên người ra để lộ bộ áo đen tay bó bên dưới. Lưng dài vai rộng, cao ráo dũng mãnh, vẻ cà lơ phất phơ quân là áo lượt nhiều năm qua biến mất sạch, như một thanh thần binh lợi khí yên lặng đã lâu cuối cùng cũng rũ sạch rỉ sắt tro bụi đầy mình, ngang trời xuất thế.

"Lâu Mẫn, người mưu đồ tính toán nhiều năm, cũng coi như có chuẩn bị mà đến. Đáng tiếc là người không hiểu binh tình. Trụ cột vững vàng thật sự trong binh nghiệp chính là cấp bậc đô úy, còn vào sống ra chết chủ yếu là quân sĩ thông thường. Lòng người của một doanh không nằm ở thống lĩnh mà nằm ở quân sĩ".

Trời đêm giá lạnh, từng chữ từng câu của Lâu Dự như sương lạnh vụn băng thấm vào trong xương thịt.

Thái tử sắc mặt trắng bệch, tức giận đến mức cả người run lên: "Ta còn có hàng vạn Ngự lâm quân ở ngoài cung, đề đốc cừu môn Tăng Khải đã phong tỏa chín cổng bao gồm cả Cửu Dương, gia quyến của văn thần võ tướng trong triều đều nằm trong tay ta. Nếu bọn chúng dám có lòng dạ khác, ta sẽ giết hết toàn bộ già trẻ lớn bé trong phủ! Cho dù người không chế được hoàng cung cũng có ích lợi gì?"

Lâu Dự hơi khép mắt lại, sắc mặt trầm tĩnh: "Người biết là ta sẽ không cho người cơ hội này mà".

Cuối con phố chính ngoài cung, trước tòa phủ đệ tường trắng ngói xanh, Hầu Hành Tiễn mặc nguyên bộ quân phục trọng giáp ngồi trên lưng ngựa, trên cánh tay phải thắt một dải vải đỏ, sắc mặt lạnh lẽo, dẫn quân đích thân bảo vệ trước cửa Dung phủ.

Gần như cùng lúc đó, vô số ngự lâm quân trước đó đã xông vào các phủ không chế gia quyến của các đại thần đột nhiên mọc ra những dải lụa đỏ từ trước ngực buộc lên trên cánh tay phải.

Các quân sĩ thân phục thái tử bên cạnh họ còn đang ngơ ngác không hiểu đã cảm thấy cổ họng lạnh buốt, lần lượt bị chém ngã gục...

Nếu đến canh hai mà trong cung vẫn không có tin tức truyền ra, lập tức dẫn gia quyến các đại thần từ ngoài cung vào trong, bức bách các võ tướng đại thần này phải cúi đầu xưng thần. Đây là kế hoạch của thái tử trước đó. Nhưng lúc này canh hai đã đến, ngoài cung lại không có bất cứ động tĩnh nào. Thái tử thâm biết tình hình không tốt nhưng vẫn ôm hi vọng, vội cả giận nói: "Lâu Dự, người chó nên đặc ý quên mình. Trong tay cậu của ta còn có Vũ Lâm vệ và Long Hồ vệ, dù ở xa tận biên giới phía bắc nhưng cũng là một cánh quân cần vương. Người muốn giết ta cũng còn phải hỏi bọn họ có đồng ý hay không!"

Lâu Dự mặt không đổi sắc, giọng nói rét lạnh: "Cậu Tào Giác của người không cứu được người, bởi vì hắn đã chết rồi".

Lúc này không người nào biết, một đêm trước khi Lâu Dự nói câu này, một thanh đại đao hắc thiết đã chém toang doanh trường của đại tướng quân Tào Giác, mang theo ý chí hung ác ngang ngược vô cùng thô bạo, chém bay đầu đại tướng quân Tào Giác trong lúc hắn bất ngờ không phòng bị kịp.

Nghe nói tên thích khách đó là một thân vệ được Tào đại tướng quân rất tán thưởng, sau khi đắc thủ lại trà trộn vào trong đại quân, không hề còn một tấc tích nào.

Thái tử căn bản không chịu tin, đang định mở miệng phản bác lại nhìn thấy phía cổng Chính Dương có ánh lửa ngút trời, loáng thoáng có tiếng võ ngựa và tiếng quát hét truyền đến.

"Kì Môn quân đã bắt đầu công thành. So với đội quân đã chiến này, đám binh lính của đề đốc cừu môn hoàn toàn không chịu được một đòn. Không cần đến nửa canh giờ, chín cổng thành Thượng Kinh sẽ cấm quân kì của Kì Môn quân". Lâu Dự đi thong dong trong điện, giầy cao cổ gõ xuống đất phát ra âm thanh lạnh lùng lạnh lạnh: "Thái tử điện hạ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại cũng vô dụng".

Thái tử cực kì căm phẫn tuyệt vọng, giọng nói khàn khàn: "Không thể thế được. Không có công văn qua cửa ải do tướng quốc phụ trách nội các tự tay kí, Kì Môn quân làm sao làm sao có thể im hơi lặng tiếng đi tới Thượng Kinh?"

Lâu Dự nhìn về phía một góc sảnh tiệc, chỉ cười không nói.

Nhìn lại theo ánh mắt Lâu Dự, thái tử cảm thấy như giữa trời quang mây tạnh có một tia sét đánh xuống đỉnh đầu, con người gần như lòi ra khỏi hốc mắt, nói mà không thể nào tin được: "Ngụy tướng quốc, người... người... không ngờ người lại là người của Lâu Dự?"

Lâu Dự đứng xa xa hành lễ với Ngụy tướng quốc, nhớ tới danh sách phụ thân đưa ra trong đêm chuẩn bị đi xa. Khi đó chàng cũng khiếp sợ không thua gì thái tử lúc này, phải mất một thời gian rất dài mới có thể tiêu hóa được thôn tin đó, sự bội phục đối với phụ vương trong lòng quả thực như nước sông cuộn cuộn. Có câu nói gừng càng già càng cay, đại đế ý tứ chính là như vậy.

Đứng cuối cùng trong danh sách rất dài đó không ngờ lại viết hai chữ: Ngụy Minh.

Ngụy Minh nhẹ nhàng vuốt chòm râu dài, bình tĩnh đáp lễ, quay về phía thái tử: "Hiện thần chọn cây lành mà đậu, Ngụy Minh nguyện thần phục Lãng Nam vương".

Cho đến lúc này thái tử mới tin rằng đại thế của mình đã mất, ủ rũ ngã ngồi xuống, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người trong điện, cười đau lòng nói: "Nói đến mưu lược và ẩn nhẫn, cả Đại Lương ta quả nhiên không có người nào là địch thủ của hai cha con người. Không ngờ người giấu mình chờ thời, chịu nhục bốn năm, giấu được toàn bộ người trong thiên hạ. Nhưng mà Lâu Dự, để đánh đổ ta, người không quản gây nên binh họa, đến lúc đó trong nước đại loạn, hại đến bách tính, chẳng lẽ người không sợ trở thành tội nhân hại nước hại dân?"

Lâu Dự ngắt lời nói: "Người yên tâm. Giờ đây kinh thành đều ở trong khống chế của ta. Ngoài thành có Kỳ Môn quân trấn thủ, trong thành có Ngự lâm quân tiếp quản canh phòng, biên giới Lương Sóc có Hắc Vân kỵ trấn thủ, Long Hồ vệ bên chỗ ông cậu người ta cũng sớm đã sắp đặt nhân thủ, Đại Lương sẽ không có binh họa nổi lên, lẽ dân cũng không phải chịu nổi khổ nội loạn".

Lộc thân vương thờ hồn hèn, ánh mắt đột nhiên lóe sáng âm hiểm, bất ngờ đoạt lấy một thanh đao cong từ gã quân sĩ bên cạnh lao tới chỗ Lâu Dự: "Lâu Dự, ta giết người!"

Lâu Dự không hề cử động. Lục Thành Kiệt hừ lạnh một tiếng, xông về phía trước vài bước, cánh tay cụt lóe lên ánh đao đánh văng đao của Lộc thân vương, quát: "Trối lại!"

Mấy cấm quân phía sau hấn lao tới như sói như hổ, chắc hẳn đã quen trối người, chỉ thoáng cái đã trối Lộc thân vương không sao xoay sở được.

"Hoàng huynh cứu ta! Mẫu hậu cứu ta!" Lộc thân vương dòng dõi thiên hoàng, đã bao giờ phải rơi vào cảnh này? Lúc này búa rìu trên đầu mới biết Lâu Dự thật sự dám giết người, vội vã cầu cứu thái tử và Tào hoàng hậu.

Tào hoàng hậu sắc mặt tiêu điều, chán nản ngồi dưới đất, yên lặng nhìn Vũ Định đế ngồi rũ trên ngai rồng không thể nhúc nhích, nước mắt như mưa, dường như không nghe thấy tiếng kêu cứu của con trai mình.

Thái tử thấy Lộc thân vương bị trối, cực kì tuyệt vọng, tay chỉ Lâu Dự, không che giấu vẻ căm hận: "Ta đã làm sai chuyện gì? Bao nhiêu năm ta cẩn trọng tuân thủ bốn phận, làm đủ những chuyện một thái tử nên làm. Nhưng phụ hoàng luôn hà khắc nghiêm ngặt với ta, chưa hề khuyến khích khen ngợi. Cho dù ông ta chỉ chia cho ta một chút quan tâm và yêu thương mà ông ta dành cho Lục đệ thì ta cũng đã không làm những chuyện này. Còn người, ta và người chưa từng có địch ý, ngược lại ra sức lôi kéo mượn sức, nhưng người lại chưa bao giờ mềm mỏng với ta, lúc nào cũng đối địch với ta. Vì sao, rốt cuộc là vì sao?"

Lâu Dự từng bước đi tới, bộ y phục đen dưới đèn đuốc sáng ngời càng tỏ ra uy nghiêm như Diêm vương đòi mạng, lạnh lùng nói: "Vì sao à? Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Năm ngàn tướng sĩ tuần quốc tại Sa Loan lúc này vẫn đang ở trên trời nhìn người đấy!"

Một tia chớp như sợi dây thừng vắt ngang trời cao, tiếng sấm kéo dài liên tiếp, ánh chớp chiếu rọi gương mặt hai người sáng như tuyết, ánh mắt gặp nhau, không hề có nửa phần che giấu.

Thái tử cả kinh lùi lại mấy bước, ngay cả môi cũng trắng bệch, nói run run: "Bản thái tử không biết người đang nói cái gì".

Ánh mắt Lâu Dự như một ngọn lửa đen sậm ép tới: "Thân là thái tử Đại Lương lại cấu kết nước địch bán rẻ đồng bào của mình, coi tính mạng tướng sĩ quân ta như chuyện vặt. Người như người có chết trăm lần cũng không chuộc hết tội, làm sao xứng làm quốc vương Đại Lương ta?"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 20

Tiếng sấm vang dội, sắc mặt các văn võ đại thần tại đây đều biến đổi, ngay cả những kẻ ôm chân thái tử cũng lộ vẻ khiếp sợ. Cấu kết địch quốc là tội lớn ra sao? Càng huống chi người này lại là thái tử nước ta, điều này thật sự quá mức làm mọi người khó tin.

Thái tử lùi lại liền mấy bước, nổi giận nói: "Ngươi nói vậy! Ta thân là thái tử một nước, dưới một người trên vạn người, có lý do gì cấu kết địch quốc?"

"Ta có bằng chứng". Lâu Dự ra hiệu, liền có thân vệ mang một bọc gấm đi vào, rồi bức gấm bọc màu trắng thấm đẫm vết máu, cõi ra trước mặt văn võ cả triều, một thứ đen sì si lập tức lăn ra.

Đến khi thấy rõ thứ đó là cái gì, toàn bộ mọi người đều không thể không hít sâu một hơi.

Một cái đầu người đầy đủ râu tóc, vết máu trên cổ đã đông lại, trong đôi mắt chưa nhắm còn có vẻ hoảng sợ, dường như bị người khác chặt xuống trong lúc bất ngờ không phòng bị kịp.

"Hắn tên là Ngô Công, là phụ tá đứng đầu trong đông cung của thái tử, hôm qua bị ta tự tay chém đầu, thi thể mang đi cho chó ăn". Lâu Dự nói lạnh lẽo, lộ ra sự căm hận từ xương tủy.

Sắc mặt thái tử trắng bệch như ma, trong mắt gần như thấm ra máu tươi: "Chém đầu một phụ tá đông cung mà định áp tội trạng tư thông địch quốc cho bản thái tử? Giết phụ tá đông cung của ta, bản thái tử còn phải truy cứu người tội tự ý giết người!"

Lâu Dự khinh thường nhìn hắn một cái, móc từ trong lòng ra mấy phong thư, nói lạnh lùng: "Tên Ngô Công này là người của Ứng Đình nước Sóc, từ trên người hắn đã tìm ra mấy bức mật thư không kịp đưa đi, bên trên có nội dung người tự tay viết, ngươi còn muốn chống chế sao?"

Sắc mặt thái tử đại biến, bất chấp tất cả lao tới định cướp những tin hăm dọa. Lâu Dự sao có thể dễ hắn đắc thủ, bước chân khê dõng sang bên, giao mật thư cho Ngụy Minh.

Ngụy Minh mở ra nhìn kỹ, bỗng nhiên ngừng đầu lên, trong mắt toàn là đau đớn kinh hãi, trầm giọng nói: "Đúng là bút tích của thái tử".

"Các ngươi là một giuộc, thông đồng với nhau tìm người bắt chước bút tích của ta, muốn mưu hại bản thái tử!" Thái tử có dấu hiệu điên cuồng như hổ muốn phá chuông, quát hét ầm ỉ.

Ngụy Minh giao thư cho ngự sử đại phu bên cạnh. Sau khi xem xong, ngự sử đại phu im lặng đưa thư cho các quan khác.

Mấy năm nay thái tử phụ tá triều chính, thỉnh thoảng thay Vũ Định để phê duyệt tấu chương, bá quan cực kỳ quen thuộc bút tích của hắn. Hơn nữa những quan văn này đều đi theo đường khoa cử, mỗi một người đều sống trong núi sách biển mực nhiều năm, trong đó không thiếu các đại gia thư pháp, chỉ nhìn qua đã biết bút tích thật giả, sự chấn động trong lòng không thể nào dùng ngôn ngữ biểu đạt được.

Nhất thời toàn bộ góc quan văn không có một tiếng động.

Thái tử mặc dù dùng thủ đoạn vũ lực ép Vũ Định để thoái vị, nhưng nói thế nào thì hắn cũng là thái tử, thân phận vẫn còn đó. Cha con xích mích cũng vậy, anh em cãi nhau cũng thế, chung quy là hoàng tử chính thống, là chuyện của gia đình đế vương. Mà Lâu Dự chỉ là thế tử, thân phận hơn kém nhau một cấp bậc, nếu để Lâu Dự bình biến lên ngôi sẽ khó tránh khỏi có người lời qua tiếng lại, trong bá quan cũng có khối người không phục.

Nhưng sau khi xem xong vài phong thư này, những quan chức ban đầu duy trì thái độ trung lập và cả một số quan chức bất mãn khi thấy Lâu Dự lấy thân phận thế tử thân vương động binh giành quyền đều ngậm miệng không còn do dự nghi vấn nữa.

Thế tử cũng là hoàng tộc. Để cha con Lăng Nam vương lên ngôi dù sao cũng tốt hơn nhiều so với giao giang sơn cho một tên khốn thông đồng với nước địch.

Lúc này ánh mắt văn võ bá quan nhìn thái tử đều như biết nói, đúng là phá gia chi tử, lòng lang dạ sói, ăn cây táo rào cây sung.

Thái tử nhìn sắc mặt văn võ cả triều, biết tòa nhà đã đổ, không còn có cơ hội văn hồi nữa. Hắn chán nản ngồi bệt xuống, gót áo dính đầy bụi đất và nước canh, sắc mặt ngơ ngẩn, lầm bầm nói: "Ngươi nói vậy, ngươi nói vậy, các ngươi mưu hại bản thái tử..."

"Nói đến mưu hại, đâu có ai so được với ngươi". Lâu Dự từ cao nhìn xuống, hình tượng tỏ ra đặc biệt lạnh lùng nghiêm khắc, từng chữ từng câu như lưỡi đao sắc bén chém thẳng vào lòng người: "Ta hỏi ngươi, trận Sa Loan bốn năm trước, tòa thành trống đó là thế nào? Đột nhiên mọc ra mấy vạn quân Sóc là chuyện gì? Ngươi và đế quân nước Sóc cấu kết bày ra cục diện đó định đẩy ta vào chỗ tiến thoái lưỡng nan, kết quả làm hại năm ngàn tính mệnh Hắc Vân toàn bộ hi sinh tại Sa Loan".

Lâu Dự nắm chặt quả đấm thép, cố gắng đè nén cảm giác muốn tóm cổ thái tử lên đánh gục tại chỗ, âm thanh mang theo sự phẫn hận và đau đớn thấm sâu như biển: "Năm ngàn người, đủ năm ngàn người đấy! Bọn họ đều là chiến hữu thân như anh em của ta, mỗi người đều anh dũng thiện chiến, trung thành vì nước, lại đều táng thân trong những âm mưu hèn hạ đó của ngươi! Ngươi không chết, anh linh bọn họ trên trời vĩnh viễn không yên nghỉ!"

Lại một tia sét chia đôi trời cao, dường như có một bàn tay xé đôi màn trời tối tằm thành hai nửa, mây đen quay cuồng, tiếng sấm rền rĩ, một cơn mưa to gió lớn hiếm thấy trong mùa thu sắp sửa ập tới.

"Lâu Mẫn, biết ta muốn giết ngươi đến mức nào không? mấy năm nay ta luôn luôn muốn tự tay giết ngươi, nhưng ta không thể để ngươi được chết dễ dàng như vậy. Ta nhất định phải làm cho ngươi nếm đủ cảm giác bị mọi người xa lánh, mất hết tất cả, như thế mới không phụ lòng năm ngàn anh linh uống mạng tại Sa Loan!"

Trong điện tĩnh lặng không tiếng động, Lâu Dự như sứ giả thần chết đoạt mạng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, từng câu nặng nề sắc bén, từng chữ như đao như kích.

Thái tử chỉ cảm thấy trong điện lạnh lẽo trống trải, giá lạnh thấu tim, thấp thoáng có bóng đen lắc lư lay động, dường như có vô số âm thanh vang lên bên tai. Tiếng kêu thảm thiết, hấp hối văng vẳng trên chiến trường, tiếng ngựa hí, tiếng kêu đau của thương binh đứt tay cụt chân, tiếng khóc thảm khi mất thân nhân...

"Đừng đến tìm ta! Các người cút đi, đừng đến tìm ta..." Thái tử đưa hai tay bịt tai, vùng chân đá lung tung, quát lớn trong suy sụp: "Không phải ta, không phải ta, đều là chủ ý của Ân Minh, các người đi mà tìm hắn, biến đi, cút đi..."

Lời này vừa nói ra, ngay cả những người thuộc phe thái tử từ đầu tới giờ vẫn kiên định đến cùng cũng phải xấu hổ cúi đầu.

Sấm rền sét đánh, cơn mưa to âm ỉ đã lâu cuối cùng cũng ập xuống.

Lâu Dự bắt tay sau lưng đứng trong điện, trong mắt có niềm vui tràn trề, trên má lại có lệ quang lấp lánh.

Tổng thúc thúc, Lưu Chính, Triệu Vô Cực... Từng cái tên như dao chém búa đục trong lòng. Bốn năm rồi, cuối cùng mọi người cũng có thể được yên nghỉ.

Loan Loan, cuối cùng anh vẫn để em phải đợi quá lâu. Giờ đây năm ngàn tình kỷ Hắc Vân cũng rửa sạch được oan khiên, em có thể tha thứ cho anh hay không, có thể trở về bên anh một lần nữa hay không?

Thành Thượng Kinh, phủ Tuyên Bình hầu. Tiểu hầu gia Tuyên Bình đang thoải mái tựa vào lưng ghế mềm ăn nho do Tây Vực tiến cống.

Tổ Tổ bên cạnh pha trà thơm lên tiếng nũng nịu: "Bên ngoài loạn lạc khắp nơi, hầu gia lại bình chân như vại, chẳng lẽ không lo lắng một chút nào sao?"

Ngô Thượng Trạch ném một quả nho vào miệng, cười nói: "Một canh bạc, lúc đặt cửa mới là khi căng thẳng nhất. Lúc này vốn liếng đều đã đặt rồi, chi còn nghe theo mệnh trời, có gì để căng thẳng nữa?"

Tổ Tổ bất an nhìn ra ngoài: "Hầu gia làm sao có thể khẳng định thế tử nhất định sẽ thắng?"

Ngô Thượng Trạch xoay người ngồi dậy, uể oải nói: "Cuộc đời chính là một vụ làm ăn, cục diện thay đổi trong nháy mắt, cơ hội kinh doanh cũng theo đó mà đến. Ta là một thương nhân, đương nhiên biết ai đáng đầu tư nhất. Yên tâm đi, ánh mắt của ta còn chưa bao giờ sai lầm".

Tổ Tổ chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, áo gấm hoa lệ, dưới bề ngoài lười nhác vô lại là một trái tim tính toán khôn khéo ẩn giấu rất sâu.

Nhà họ Ngô giàu ngang một nước, gia tộc khổng lồ, con cháu đời này có hơn trăm người, Ngô Thượng Trạch có thể bộc lộ tài năng, tuổi còn trẻ đã trèo lên ghế gia chủ, thủ đoạn và năng lực của hắn đúng là sâu không lường được.

Trong bốn năm nay Lâu Dự bị đánh rơi khỏi vị thế tốt vời, rơi thẳng xuống đáy khe núi sâu, những kẻ xu nịnh toàn bộ đều tránh thật xa như tránh ôn thần, duy chỉ có Ngô Thượng Trạch kiên định đứng bên cạnh Lâu Dự, âm thầm dùng tài lực của nhà họ Ngô mang đến sự ủng hộ mạnh mẽ cho Lâu Dự.

"Đây là một canh bạc tất tay. Ta đã đặt cửa bằng cơ nghiệp trăm năm và tính mạng mấy ngàn tộc nhân nhà họ Ngô. Thắng, nhà họ Ngô sẽ có thể lên đến đỉnh cao rồi lại thêm một bước. Thua, vậy thì toàn bộ đi đời".

Ngô Thượng Trạch vươn vai một cái, đột nhiên chuyển giọng, dang tay ôm lấy Tổ Tổ, áp sát mặt tới: "Tổ Tổ, ta nói này, ta đã đợi nàng nhiều năm như vậy, nàng đã suy nghĩ xong chưa? Rốt cuộc nàng có bằng lòng lấy ta hay không? Thanh xuân của phụ nữ ngắn lắm, cẩn thận không tuổi xuân vượt mất lại không có người nào cần nữa".

Tổ Tổ xi một tiếng, nói: "Hầu gia danh vọng cao quý mà lúc nào cũng không đứng đắn như vậy. Hôn sự của hầu gia cần có chỉ dụ của hoàng thượng, hoặc ít nhất cũng phải được các trưởng lão nhà họ Ngô gật đầu, há là chuyện chính hầu gia có thể quyết định? Tổ Tổ mặc dù phiêu bạt phong trần nhưng cũng có chút ước mong, chỉ cầu có trái tim một người, bên nhau đến khi đầu bạc. Nếu bắt Tổ Tổ phải làm thiếp, người nữ cùng thờ một chồng thì còn không bằng lẻ loi một mình, hưởng hết ấm lạnh trên đời đến lúc già đi còn hơn".

Ngô Thượng Trạch trầm ngâm không nói, không ngờ lại bỏ hết vẻ là loi tung tung thường ngày, dịu dàng mân mê lọn tóc Tổ Tổ, một hồi lâu mới nói như thể nói cho Tổ Tổ nghe, hoặc như là nói cho chính mình nghe: "Vậy ta sẽ không lấy vợ. Nếu có một ngày nàng nhận ra nàng không thể một thân một mình hưởng hết thế gian ấm lạnh thì cũng không cần buồn bã, vì đã có ta ở đây rồi".

Hết quyển 7

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 1

Ánh nắng mùa thu vàng như mật ong, những tia sáng vàng dường như từ giữa đất trời trải ra, bao la bát ngát, thảo nguyên rộng vô biên dưới ánh nắng trở nên lấp lánh sáng ngời. Bầu trời cao xanh thăm thẳm, mây trắng cuộn cuộn muôn hình vạn trạng.

Một dòng sông lớn như từ trên trời chảy xuống quanh co, lằng lằng chảy trên thảo nguyên, sóng bạc lăn tăn phản xạ ánh sáng chói mắt.

Một người đàn ông áo trắng đứng bên bờ sông, cúi gùi thuốc trên lưng xuống, cúi người dùng hai tay vốc một vốc nước sạch uống mấy ngụm, thở phào một hơi, mặt mày giãn ra.

Lau sạch vệt nước bên môi, người đàn ông kéo tay áo lên, đưa tay bẻ mấy cây sậy xanh biếc, suy nghĩ một lát rồi bắt đầu trải sậy ra đan. Ngón tay y nhỏ dài khéo léo, một đàn cò trắng thấy động, từ bãi sậy xanh lướt tới tập vỗ cánh bay lên. Đàn cò còn chưa kịp bay xa, trên tay y đã xuất hiện một con thỏ được bện bằng thân sậy.

Con thỏ rất sống động nhưng người đàn ông vẫn thấy không hài lòng, lại tìm một gốc thảo dược trong gùi thuốc, bóp một trái cây màu đỏ rỏ nước lên vị trí mắt thỏ, lúc này mới hài lòng ngắm nghía một hồi, tự nhủ: "Không biết cô ấy có thích không".

Nước sông trong vắt uốn lượn chảy xuôi, cách vài dặm về phía hạ nguồn có một tòa thành lớn, thương nhân qua lại, cửa hàng san sát, phố xá đông vui tấp nập, hết sức phồn hoa náo nhiệt.

Nơi này là ngọn nguồn của sông Thú, thành Phụng Hoàng Đài.

Người đàn ông áo trắng đi vào thành, đi qua quán bánh ngọt liền dừng bước. Bà chủ Vương của cửa hàng bánh ngọt chào hỏi: "Dung đại phu lại đến mua bánh ngọt à? Xem thử bánh hạt dẻ mềm này đi, mới ra lò, còn nóng hôi hổi, ngon lắm!"

Dung Hàm gật đầu mỉm cười: "Ồ, vậy lấy cái đó luôn. Làm phiền chị gói cho tôi một bọc".

Nụ cười của y nhẹ nhàng thanh thoát không nói nên lời, bà chủ Vương chỉ cảm thấy dường như gió xuân thảng ba lướt qua mặt, hai mắt hoa lên, đứng sững một hồi mới tỉnh lại được, vội vã chọn những chiếc bánh xốp giòn nóng hôi hổi gói thành một bọc to đưa tới.

Dung Hàm nhận bọc bánh hạt dẻ, cảm ơn một tiếng, trả bạc rồi xoay người đi.

Bà chủ Vương ngờ ngác nhìn bóng lưng y, lẩm bẩm nói: "Chàng trai này thật là nhã nhặn lễ phép, ngoại hình lại dễ coi như vậy, khó trách vừa chuyển tới đây chưa được nửa năm mà bậc cửa bà mối Trương hàng xóm đã sắp bị mòn vẹt rồi. Chỉ có điều một chàng trai tuấn tú thế này, khuê nữ nhà nào trong thành Phụng Hoàng Đài mới xứng với cậu ta chứ?"

Dung Hàm rẽ vào ngõ nhỏ lát đá xanh, mở một cánh cổng gỗ cuối con ngõ và đi vào.

Đây là một ngôi nhà dân thông thường, phía trước là cửa hàng, phía sau là một tòa viện. Trong cửa hàng phía trước chỉ có vô số dược liệu, hậu viện tuy nhỏ nhưng vẫn ngay ngắn, nam bắc đối xứng, gạch xanh ngói đen bốn gian hai trước hai sau, sân vườn nhà bếp đầy đủ. Khoảnh sân lát đá xanh, mặt đá phủ rêu xanh loang lổ, cây cối sum suê, bàn đá ghế đá rất là thanh nhã.

Một tấm biển vải đơn giản treo ở trên mái hiên, viết hai chữ to: "Y xá".

Đã có hai ba bệnh nhân chờ trong y xá, Dung Hàm xin lỗi một tiếng, đặt gùi thuốc xuống rửa tay, phát vạt áo bào ngồi xuống, vừa xem mạch cho một ông lão lại nghe thấy bên ngoài y xá có tiếng ồn ào, mấy gã gia đình hình dạng hung ác giương nanh múa vuốt đi đến.

Một gã mập mạp có vẻ là quản sự đi đến trước mặt, cười hi hi chấp tay thi lễ: "Dung đại phu, lão gia nhà ta lại phát bệnh, không ăn được không ngủ được, mời đại phu đến xem cho một chút".

Dung Hàm không rời tay khỏi mạch của ông lão, nói bất đắc dĩ: "Lão gia nhà ngài không có vấn đề gì lớn, chẳng qua chỉ là đầy bụng khó tiêu, uống hai thang thuốc là khỏi ngay, không cần ta phải đến xem mạch".

Gã quản sự mập mạp lại không chịu đi, kéo ghế ra ngồi bắt chân chữ ngũ, nói: "Dung đại phu, ngài vừa tới thành Phụng Hoàng Đài chẳng bao lâu, sợ là còn không rõ lão gia nhà ta là ai. Để ta nói rõ với ngài, lão gia nhà ta chính là cháu của chủ họ của phủ doãn thành Phụng Hoàng Đài, là nhân vật có máu mặt trong thành, đề ý đến ngài chính là cho ngài thể diện, ngài đừng để rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt".

Dung Hàm buông mắt không nói, thầm nghĩ chẳng lẽ lại phải chuyển nhà lần nữa?

Mấy năm nay, vì phải ẩn giấu tung tích, tránh né tai mắt tìm kiếm của người nào đó, y đã dẫn theo nàng lăn lộn khắp nơi trên lãnh thổ Đại Sóc, làm nghề y kiếm sống.

Mới đầu ở thâm sơn cùng cốc, mở một y quán nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, cũng không dám quá mức bộc lộ, chỉ nhận khám một số chứng bệnh vặt vãnh như cảm lạnh đau đầu... Nhưng người làm nghề y nhìn thấy các triệu chứng nghi nan cũng không khác gì người làm tướng nhìn thấy quân đến dưới thành, khó tránh khỏi kích động ngứa tay. Hơn nữa bệnh nhân bệnh nặng tới nhà cầu xin, thân là đại phu sao có thể đẩy người ta ra khỏi cửa?

Sau khi thể hiện diệu thủ chữa trị mấy bệnh nhân mắc bệnh nặng, cái danh thần y thoảng cái đã truyền khắp các thôn xóm xung quanh, người tới nhà cầu y nói liền không dứt.

Thấy thanh thế trở nên quá lớn, Dung Hàm không thể không chuyển nhà ngay trong đêm. Sau khi chuyển đến một địa phương mới, y đã nhiều lần khuyên răn chính mình, vì cô ấy, người phải nhìn, nhất quyết không thể bộc lộ tài năng gây sự chú ý nữa.

Nhưng Dung Hàm có y thuật thông thần, cho dù chỉ dùng đến hai ba phần bản lĩnh cũng đã kinh người. Chẳng bao lâu sau, y xá nhỏ nhọ lại đông như trảy hội, Dung Hàm đành phải chuyển nhà lần thứ hai...

Trong bốn năm, y gần như đã đi khắp tất cả các thành trấn gần biên giới Lương Sóc, cuối cùng đi tới thành Phụng Đài.

Thành Phụng Đài đầu tiên là thuộc nước Lương, sau đó bị nước Sóc cướp mất. Bốn năm trước Lâu Dự dẫn quân đông chinh đoạt lại sông Thập Mầu, lại đưa thành Phụng Đài vào trong biên giới nước Lương. Lịch sử của thành Phụng Đài quả thật quanh co khúc khuỷu một ngày không thể nói hết được.

Chính vì như thế, phong tục tập quán của người dân ở đây cũng không giống bình thường, văn hóa hai nước Lương Sóc giao thoa. Con người ở đây nói tiếng địa phương của nước Lương, viết văn tự của nước Sóc. Phố xá bán đồ ăn vặt của nước Lương, trong hiệu thợ may lại có váy áo thắm vòng của nước Sóc.

Lại bởi vì nằm ở khu sản xuất muối và sắt trữ phú, thương nhân lái buôn qua lại tấp nập, vàng thau lẫn lộn, những người tha hương có chút tay nghề như Dung Hàm nhiều vô số, quả thật giống như một hạt cát rơi xuống biển cả, muốn tìm cũng không tìm được, không hề làm người khác chú ý.

"Cao nhân ẩn cư giữa phố thị, cô nhân quả nhiên không lừa ta". Dung Hàm cảm khái vạn phần. Mấy năm nay trốn đông trốn tây lang bạc kì hồ, chính mình thì không sao, nhưng y không muốn để nàng phải chịu khổ chịu mệt. Thấy phong thổ ở Phụng Đài như thế, Dung Hàm dứt khoát mua một tòa tiểu viện, dự định sống ở đây lâu dài. Không ngờ vừa mới thu xếp xong xuôi lại rước lấy rắc rối.

Dung Hàm thăm mắng chính mình một trận, ôn tồn nói: "Vị quân sự này, chờ ta khám cho các bệnh nhân ở đây xong sẽ đến quý phủ chẩn trị cho đại nhân nhà ngài".

Quân sự mập mạp nghe xong lông mày lập tức dựng đứng lên, nói rất thiếu kiên nhẫn: "Đại nhân nhà ta là ai? Sao có thể đợi đám nông phu đầy tớ hạ đẳng này? Mời Dung đại phu mau mau khởi hành, đừng để bọn ta phải khó xử".

Dung Hàm tức giận, cố gắng kiềm chế, nói: "Ồ trong mắt ta, bệnh nhân nào cũng giống nhau, không có phân chia thượng đẳng và hạ đẳng. Chuyện gì dù sao cũng phải có thứ tự trước sau, họ đến trước, ta phải khám cho họ xong mới đi đến chỗ ngài được".

Quân sự mập mạp hiển nhiên đã quen ức hiếp dân quê, vẻ hung tàn lộ ra ngoài mặt, đột nhiên đứng lên, ngón tay béo múp chìa vào không khí, cá giận nói: "Ta hỏi ngươi một lần nữa, có đi hay không?"

Dung Hàm không hề nhúc nhích, không tự ti cũng không kiêu ngạo: "Không đi".

Quân sự mập tung chân đá bay gói thuốc dưới đất, liếc một cái ra hiệu: "Lôi những người này ra cho ta, đập cửa hàng!"

Không đợi hấn phải lời, những người chờ khám bệnh đã sợ hãi chạy mất. Mấy tên gia đình xắn tay áo đi tới đá đổ bàn ghế, lại có một tên giơ ghế lên đập xuống tủ thuốc.

Ghế còn giơ lên không trung chưa rời tay, chợt nghe thấy gió lạnh thổi qua bên tai, ánh sáng chợt lóe lên trước mắt. Phập một tiếng, một mũi dao cắm chính giữa kẽ tay đang giơ ghế của hắn, tỏa ra ánh sáng lạnh buốt.

Đám gia đình hoảng sợ trợn mắt, còn chưa kịp phản ứng lại, một mũi phi đao nhỏ nhắn khác lại từ phòng trong bay ra, như sét đánh không kịp bưng tai, liên tiếp cất bay bụi tóc của hai gia đình.

"A a a..." Quân sự mập mạp lú lỏi chỉ vào phòng trong, còn chưa kịp hét lên thì mũi phi đao thứ ba đã bay ra, ghim thẳng chiếc mũ trên đầu hắn vào cột nhà.

"Có ma..."

Đám quân sự gia đình này đã bao giờ thấy tài nghệ như vậy, còn tưởng gặp ma giữa ban ngày, sợ đến suýt tè ra quần, kêu cha gọi mẹ từ trong y xá bò ra ngoài.

Dung Hàm không nhịn được cười, sờ sờ bọc bánh hạt dẻ còn ấm áp trong lòng, cười khò lắc đầu đi vào phòng trong, thầm nghĩ lần này phải chuyển nhà thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 2

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích. Ngoài cửa sổ vẫn có trăng, ánh trăng len qua tán liễu già dịu dàng chiếu vào phòng, vẽ nên những vệt sáng loang lổ trên tường.

Nàng cau mày, hai mắt nhắm chặt, mồ hôi lấm tấm trên trán, đang rơi vào ác mộng.

"Giết!" Tiếng hét vang trời, xác chết khắp nơi. Nụ cười như người cha hiền từ của Tống Bách Lý vừa mới nở ra đã lập tức bị gió tuyết đầy trời nuốt gọn.

Hình ảnh thay đổi, Lưu Chính cười tit mắt lấp nguyên bộ yên ngựa bàn đạp cho đại Hồng. Đại Hồng có vẻ không thoải mái, hí lên một hồi tỏ ý phản đối, quay đầu lại thân thiết cọ cọ.

Triệu Vô Cực bên cạnh cười ranh mãnh: "Ta cũng biết bắt thỏ. Ngươi nướng chân thỏ cho ta, ta bắt mười con thỏ trả ngươi".

Nàng đang định đấu khẩu mấy câu với Triệu Vô Cực, lại vô cùng hoảng sợ nhìn thấy mưa tên đầy trời ập xuống, lập tức chôn kín tất cả mọi người trước mắt.

Đi đâu rồi? Mọi người đi đâu hết rồi?

Nàng quỳ trên mặt đất phủ tuyết trắng, bàng hoàng tìm kiếm trong ngọ ngác, nước mắt dần dần hóa thành máu vẽ thành từng vệt đỏ tươi trên mặt. Trong lúc đang kinh hoàng chợt cảm thấy trước ngực mát lạnh, một mũi tên sắt như ma quỷ từ trong gió tuyết bay tới, cắm thật sâu vào trước ngực nàng.

Lạnh quá, lạnh đến mức không cảm nhận được cơn đau như xé. Nàng vô lực ngã xuống, trơ mắt nhìn một bóng người mặc quân phục nước Sóc càng ngày càng lớn dần trong đồng tử.

Một thanh quân đao giơ lên chém thẳng xuống đầu. Nàng cười, dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại bấm lấy trước ngực, một mũi tên nhỏ bắn vọt lên trên...

Nàng lật người, cắn chặt môi, tay nắm chặt chần dèm đến mức móng tay biến thành màu trắng xanh, tiếng nứt vỡ như con thú non sắp chết phát ra từ trong cổ họng.

"Loan Loan!" Cửa bị đẩy ra, Dung Hàm bước nhanh vào, rảo bước đi tới bên giường, mở túi kim lấy ngân châm ra, cổ tay xoay nhẹ, nhanh chóng đâm vào các huyệt vị ngọc châm và phong trì của nàng.

Loan Loan bình tĩnh lại một chút, lại vẫn cắn chặt môi như cũ, một giọt máu từ từ chảy ra từ môi nàng.

Dung Hàm cực kì đau lòng, ôm lấy Loan Loan, nhẹ nhàng đưa ngón tay mình vào kẽ răng nàng.

Loan Loan vô thức cắn lấy, càng cắn càng chặt.

Đầu ngón tay Dung Hàm bật máu, mặt y lại không đổi sắc, bàn tay kia dịu dàng vuốt ve mái tóc và bên má Loan Loan, âm thanh nhẹ nhàng ảm áp không ngại sóng gió: "Loan Loan, đừng sợ, là anh đây, là Dung Hàm ca ca đây, anh đang ở bên cạnh em".

Loan Loan run run, vô thức ngẩng đầu lên, thần trí còn chưa tỉnh táo, trong ánh mắt toàn là hoảng sợ hoang mang, gần như sắp sửa bật khóc thất thanh.

Dung Hàm không nhận được nhẹ nhàng ôm Loan Loan vào trong lòng: "Loan Loan đừng sợ, đừng sợ, có anh đây".

Cuối cùng Loan Loan cũng bình tĩnh lại, chậm rãi mở mắt. Trước mắt nhòe đi, gương mặt Dung Hàm như sóng nước chậm rãi tan đi, một khuôn mặt khác lặng lẽ hiện lên, góc cạnh rõ ràng như điêu khắc.

Loan Loan từ từ đưa tay lên khẽ vuốt khuôn mặt đó.

Dung Hàm vừa sợ vừa mừng, nhẹ nhàng nắm lấy tay Loan Loan, nói dịu dàng: "Tại sao tay lại lạnh như vậy? Ngày mai anh kê cho em một chút thuốc bổ dưỡng âm thân, em nhất định phải uống đúng giờ".

Ngón tay Loan Loan run lên, vẻ hoảng hốt ngỡ ngàng trong mắt tan biến, khuôn mặt nơi đầu ngón tay nàng lại biến thành khuôn mặt tươi cười ảm áp của Dung Hàm.

Không phải anh ấy!

Loan Loan nhẹ nhàng thu tay lại, cười áy náy với Dung Hàm, cúi đầu nín thở không nói.

Ánh mắt Dung Hàm trở nên ảm đạm, lặng lẽ thờ dài trong lòng, lập tức cười nói an ủi: "Lại mơ thấy ác mộng à?"

Loan Loan khẽ gật đầu, mái tóc dài đen như mực xõa xuống bên cổ, hõm cổ lõm sâu càng tỏ ra gầy gò yếu đuối.

"Loan Loan, đều qua rồi, tất cả đều đã qua rồi". Dung Hàm vỗ nhẹ vai nàng, lại lấy một con thỏ con đan bằng lau sấy từ trong lòng ra, dỗ dành: "Nhìn

này, thích không? Cho nó ngủ cùng em được không?"

Thấy con thỏ con đó tinh xảo đáng yêu, hai mắt đỏ như mả não rất sống động, Loan Loan không khỏi yêu thích, cầm lấy để nó xuống bên gối của mình.

Khỏe miệng Dung Hàm khẽ cong lên không thể nhận ra được, đỡ Loan Loan nằm xuống, đắp chăn cho nàng: "Mắt con thỏ này được nhuộm bằng quả của cỏ Khương Bồ. Loại cỏ Khương Bồ này có một sự tích, em có muốn nghe không?"

Loan Loan mở to đôi mắt như mắt hươu con, nhẹ nhàng gật đầu.

"Ngày xưa ngày xưa có một phụ nữ tên là Khương Bồ. Có một lần tà ma tấn công thôn xóm của Khương Bồ, nàng dũng cảm đứng ra giúp toàn bộ mọi người trong thôn ngăn cản tà linh. Cảm động trước tấm lòng nghĩa hiệp của nàng, trời cao ban thần lực cho những cây cỏ thấm máu tươi của nàng để ngăn cản tà ma. Từ đó những cây cỏ này có công hiệu trừ tà, được người đời gọi là cỏ Khương Bồ. Chính vì thế, Loan Loan ạ, có con thỏ mắt đỏ này ở đây, ác mộng sẽ không dám đến nữa. Bây giờ em nhắm mắt lại ngủ một giấc, anh sẽ ở lại đây với em".

Giọng y ấm áp như ánh nắng, nhẹ nhàng êm ái. Chiếc gối thuốc tỏa ra mùi thơm dịu dịu. Loan Loan ôm con thỏ con, mí mắt ngày càng nặng nề, cuối cùng nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Thấy Loan Loan thiếp đi, Dung Hàm không dám ra ngoài, trải đệm xuống đất nằm xuống ngủ một giấc qua loa.

Chân trời xám xịt dần dần chuyển sang màu trắng nhò nhò, ánh nắng len qua khe hở giữa những tầng mây chiếu xuống, hôm nay mà một ngày mùa thu nắng đẹp.

Hoa quế trong vườn rơi xuống đất, phủ một tấm thảm màu vàng kim lên nền đá xanh, hương thơm lãng đãng như có như không.

Dung Hàm dậy sớm, tinh thần sáng khoái, mở cửa ra định đi mua một ít mìn thầu hay bánh ngọt cho Loan Loan ăn sáng. Vừa đẩy cửa ra y đã nhìn thấy một người phụ nữ áo vải do dự đứng ngoài cửa. Dung Hàm hơi ngạc nhiên: "Phượng Lan cô nương. Gió lạnh sương giá tại sao lại đứng ở đây? Sao không gõ cửa?"

Phượng Lan nhìn khuôn mặt nho nhã của y, hai má đột nhiên hiện rắng hồng, tay vịn vào góc áo, nhỏ giọng nói: "Chào Dung đại phu".

Dung Hàm bước ra khỏi cửa, hỏi: "Chẳng lẽ bác gái lại bị ốm à? Để ta đến khám xem sao".

Phượng Lan vội ngăn cản, cực kì e lệ đưa chiếc làn trong tay tới: "Cho anh này".

Dung Hàm nghi hoặc nhận lấy, lật tấm vải bông phủ bên trên ra. Bên dưới xếp ngay ngắn một loạt bánh ngọt và bánh nướng trứng gà nóng hổi thơm nức.

"Phượng Lan cô nương, tại hạ chẳng qua chỉ khám bệnh giúp đại nương một lần, lại làm phiền cô nương tự tay làm bánh mang tới". Dung Hàm xách làn, nói nhã nhặn: "Lần sau cô nương không cần vất vả..."

Sợ y trả lại chiếc làn, Phượng Lan vội vàng ngắt lời: "Không phải cho anh... Đây là cho em gái anh".

Nàng đỏ mặt, nói tiếp: "Thấy anh nói em gái anh thích ăn bánh ngọt, chuyện khác Phượng Lan không dám nói, nhưng làm bánh thì lại tốt nhất trong thành Phượng Đài. Em gái anh gầy yếu quá, may mà cô ấy thích ăn bánh, anh làm sao có thể không nhận?"

Dung Hàm cầm chiếc làn, trầm ngâm chốc lát rồi tươi cười nói: "Tốt, vậy ta thay xá muối cảm ơn Phượng Lan cô nương".

Trong mắt Phượng Lan thoáng hiện lên một sự ước ao. Nàng kế thừa tay nghề của tổ tiên, làm bánh ngọt rất giỏi, gia đình mở một cửa hàng bán bánh, gia cảnh cũng coi như không tồi. Hơn nữa nàng có dung mạo thanh tú, được đám thanh niên chưa lập gia đình trong thành gọi là Tây Thi bánh ngọt, người tới nhà cầu hôn dập diu không dứt.

Nàng cũng khá kén chọn, không coi trọng những người cầu hôn bình thường, đã từ chối không ít người. Đến một ngày nhìn thấy tướng mạo và khí độ của Dung Hàm, nàng mới lập tức vương vào lưới tình.

Tình ý như lưới, ngày nhớ đêm mong, nghĩ đủ mọi cách chỉ để được gặp Dung Hàm. Mấy lần trước mang quần áo hay giày tự tay làm đến đều bị Dung Hàm từ chối khéo trả về, biết y có một em gái ốm yếu bệnh tật, suốt ngày ru rú trong nhà lại thích ăn bánh ngọt, Dung Hàm luôn rất chiều chuộng cô em gái này, Phượng Lan liền mang bánh ngọt chuẩn bị kĩ càng đến đây, quả nhiên Dung Hàm đã chịu nhận.

Trong lòng Phượng Lan vui mừng vô hạn, tay vịn vào góc áo, lấy dừng khí, dường như dùng hết sức mạnh toàn thân, mở miệng nói: "Dung đại phu..."

"Phượng Lan cô nương". Hai mắt Dung Hàm như gió xuân lướt qua, quay lại thoáng nhìn vào trong viện, giọng nói vẫn nhã nhặn trước sau như một nhưng lại lộ rõ vẻ kiên định: "Dung Hàm đã có người trong lòng rồi".

Sắc mặt Phượng Lan lập tức trắng bệch.

Dung Hàm lộ vẻ áy náy, nói: "Dung Hàm là một người theo nghề y lang bạt khắp nơi, lại có vương vấn trong lòng, thật sự không hợp với cô nương. Cô nương là một người tấm lòng như lan, tư chất như huệ, nhất định sẽ tìm được một người rất tốt".

Phượng Lan hai mắt đỏ ừng, sụt sùi muốn khóc, giọng nói đau buồn: "Cô gái đó tất nhiên phải rất đẹp nên mới có thể được một người như Dung đại phu

yêu quý".

Dung Hàm lại quay đầu thoáng nhìn về phía hậu viện, buông mắt mỉm cười, nụ cười dịu dàng như non sông trong nắng sớm: "Đúng vậy, cô ấy không chỉ xinh đẹp mà còn rất dũng cảm kiên cường, bị thương thời gian dài mà không hề kêu đau, lại khiến người khác đau đến nhói lòng".

Nhìn thấy nụ cười của Dung Hàm, thấy sự yêu thương ám áp hiện lên từ đáy mắt, phát ra từ nội tâm, không có gì che giấu, Phụng Lan biết mình không còn cơ hội gì nữa. Lần đầu tiên động lòng vì một người đàn ông, người ta lại đã có người trong lòng, đúng là một chuyện khó chịu biết bao.

Nước mắt Phụng Lan rơi gấp gáp. Nàng gắng gượng cúi chào Dung Hàm rồi xoay người đi.

Dung Hàm không đành lòng, muốn gọi lại an ủi mấy câu nhưng rồi lại dần lòng dừng chân. Đã không yêu, hà tất phải cho người ta hi vọng, chỉ khiến người ta càng thêm đau lòng.

Phụng Lan đi được vài bước, dừng chân suy nghĩ một lát rồi quay người lại: "Dung đại phu, gã quân sự bị đại phu giáo huấn mấy ngày hôm trước là gia nô nhà họ Tiền. Nhà họ Tiền này cậy có quan hệ với một số người trong triều đình, xưa nay luôn luôn ngang ngược hống hách. Đại phu phải chăm sóc em gái đau ốm khó có thể ứng phó được, không bằng cứ tạm lánh một thời gian. Gần đây y xá lớn nhất để đô nước Sóc đang mở rộng thu nạp danh y trong thiên hạ, với y thuật của đại phu nhất định có thể thi vào, tiền đồ không thể hạn lượng".

Dung Hàm trịnh trọng cúi người: "Cảm ơn Phụng Lan cô nương nhắc nhở".

Phụng Lan chăm chú nhìn y lưu luyến không rời, cuối cùng cắn răng xoay người bước đi.

Dung Hàm đưa mắt nhìn chân trời xa xa, nhà họ Tiền tầm thường ở Phụng Đài đâu đáng phải để vào mắt. Nhưng không muốn gây động tĩnh để người đó biết được, xem ra nhất định phải chuyển nhà lần nữa.

Đế đô Đại Sóc? Đó là một lựa chọn không tồi. Với thân phận của người đó lúc này có lẽ còn chưa đến mức tìm tới tận đế đô nước Sóc.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 3

Bánh xe lăn lộc cộc, tiếng vó ngựa vang lên, một chiếc xe ngựa màu đen chạy trên đường cái quan, bánh xe bằng đồng thau lăn trên đường lát đá phát ra âm thanh nặng nề, bên cạnh xe có hàng chục hộ vệ mặc trọng giáp.

Xa xa có một đội ngự lâm quân cầm đuốc tuần đêm đi tới, lập tức có kỵ binh hộ vệ tiến lên ra hiệu cho ngự lâm quân nhường đường. Nhìn thấy thê bài đeo bên hông các hộ vệ đó, người dẫn đầu ngự lâm quân lập tức biết người trong xe là ai, cực kì cung kính hành lễ, cầm đuốc im lặng lui lại.

Đội người ngựa này yên lặng đi về phía cuối phố, dừng lại trước một tòa nhà lớn sâu trong ngõ nhỏ cuối con phố chính.

Đại thái giám Vương Hi đích thân đánh xe bước xuống xe đi tới trước phủ, gia nô trên vọng lâu phụ trách quan sát nhìn thấy đội xe này đã ra cửa nghênh đón.

"Mau đi bẩm báo chủ nhân nhà người, hoàng thượng giá lâm". Vương Hi hạ giọng nói.

Trước mặt chủ nhân của tòa phủ đệ này, cho dù hắn là tổng quản đại nội, người hầu hạ sát bên hoàng thượng cũng không dám tự cao tự đại chút nào.

Quần sự ra cửa đón khách lộ vẻ khó xử. Ngày này hàng năm vương gia luôn luôn đóng cửa không tiếp bất cứ khách nào. Hoàng thượng cũng biết thói quen này, tại sao hôm nay lại vội vã đến nhà?

Thậm chí quần sự còn oán thán hoàng đế đến nhà không đúng lúc, lại không nghĩ người trong xe ngựa là hoàng đế Đại Lương. Trong thiên hạ này, hoàng đế Đại Lương muốn đến nhà bề tôi nào chẳng lẽ còn phải hẹn trước?

Thấy quần sự do dự không đi, Vương Hi cũng lộ vẻ khó xử, nhỏ giọng nói: "Cũng biết ngày hôm nay không tiện, nhưng hoàng thượng lại cứ..."

Lúc này rèm xe ngựa màu đen bị vén ra, một đôi giày da màu đen thêu rồng vờn mây bạc đặt xuống mặt tuyết.

"Hoàng thượng!" Vương Hi kinh hãi run rẩy trong lòng, vội vã bước tới nghênh đón, khom người nói: "Bên ngoài lạnh giá, tại sao hoàng thượng lại xuống xe".

Đám hộ vệ kỵ binh tới tấp xuống ngựa, quần sự và đám gia nô trước cổng phủ cũng quỳ xuống đất thi lễ: "Khấu kiến hoàng thượng!"

Lâu Thành khoác áo da chồn đen đứng trên tuyết, hà hơi trắng xóa, ngẩng đầu nhìn tám biển trên cổng phủ, trên biển viết bốn chữ to như rồng bay

phượng múa: Phủ Tây Lương vương.

Mùa thu năm Vũ Định thứ mười, kinh đô Thượng Kinh của Đại Lương xảy ra bạo loạn, cấm quân và ngự lâm quân phụng mệnh tạo phản, thái tử Lưu Mẫn mưu toan giết cha giết em đoạt vị không thành, cùng với đồng đảng Lộc thân vương bị giam cầm trong ngục tối của Đại Lý tự. Tào hoàng hậu bị phế thành thứ dân, ban cho lụa trắng tự tử. Vây cánh của nhà họ Tào toàn bộ bị bỏ tù, các quan chức thuộc bề lũ thái tử bị quét sạch bằng thủ đoạn sấm sét, danh gia vọng tộc trăm năm đổ sụp sau một đêm, trở thành một đồng gạch vụn.

Lục hoàng tử Lưu Thành kế vị, đổi quốc hiệu thành Thiên Nguyên, tôn Vũ Định đế làm thái thượng hoàng. Dung quý phi làm hoàng thái hậu. Thừa tướng Ngụy Minh đứng ra tổ chức lại nội các. Thế tử Lăng Nam vương công lao lớn nhất, sắc phong làm Tây Lương vương, quay lại nắm Hắc Vân kỳ, kiêm quản bộ Binh, ban tước vị công tước nhất đẳng, cha truyền con nối.

Từ đó cha con Lăng Nam vương đều là thân vương, tay nắm binh quyền hùng hậu, vinh sủng không ai bì được.

Lưu Thành nhìn bốn chữ to trên bảng hiệu, không biết suy nghĩ gì, hồi lâu sau thở dài một hơi, nói: "Trẫm biết hôm nay Tứ ca không tiếp khách. Không sao, Trẫm cũng quen đến phủ Tây Lương vương rồi, cứ coi như vào nghỉ chân một chút, đến sảnh hoa uống chén trà thơm".

Dứt lời phát vạt áo bào nhấc chân đi vào trong phủ.

Hoàng đế muốn đi vào, còn ai dám ngăn cản? Đám quân sự gia nô quỳ ngay ngắn, phủ phục khấu đầu: "Cung nghênh hoàng thượng".

Lưu Thành khẽ gật đầu, thành thạo đi đến phòng khách.

Quân sự phủ Tây Lương vương cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, bất chấp nguy cơ bị vương gia đá ra ngoài, oai phong凛冽 đích thân đi đến hậu viện mật báo.

Trong sương phòng của hậu viện, trên bàn có một chiếc hộp gỗ trắng đáy lót gỗ lê vàng đun trên ngọn lửa lưu lưu tỏa ra hương thơm ngọt ngào lượn lờ tinh tế.

Lưu Dự nghiêng người dựa vào bên ghế, cầm một bầu rượu in hình cánh hạc thất lạc hoa tự rót tự uống, đã say đến bảy tám phần.

Chiếc ghế đối diện trống không, lại đặt một bộ váy áo phụ nữ. Đã nhiều năm trôi qua, màu hồng nhạt đã phai dần, kiểu hoa đào thêu bên góc váy cũng tỏ ra lỗi thời, nhưng vì được giữ cẩn thận nên ngay cả cánh hoa mỏng manh bằng voan cũng không thiếu một cánh nào.

Lưu Dự đổ một ngụm rượu vào miệng, ngoác nhìn bộ váy áo đó rơi lệ.

Hôm nay là mừng tám tháng chạp, là ngày sinh của nàng!

Mừng tám tháng chạp bốn năm trước, chàng và nàng đã ước định ngày này hàng năm chính là sinh nhật của nàng. Chàng sẽ nấu cháo lạp bát để chúc mừng sinh nhật nàng. Nhưng bốn năm sau đó, cháo lạp bát vẫn thơm ngon như trước, trên chiếc ghế đối diện lại không còn có cô gái tươi cười đáng yêu đó nữa.

Lưu Dự dốc bầu rượu vào miệng ồng ộc, đến tận lúc trong bầu rượu không còn một giọt nào. Trong lòng khó chịu, chàng đập mạnh bầu rượu không xuống đất, hô to: "Mang rượu tới".

Cửa sương phòng mở ra, quân sự rón rén tiến vào, trên tay lại không có bầu rượu mà quỳ xuống đất bẩm: "Vương gia, có khách tới".

"Không gặp!" Lưu Dự đáp không cần suy nghĩ. Hôm nay là ngày của chàng và nàng, bất kì ai cũng không thể quấy rầy.

Quân sự hết sức thận trọng nhìn sắc mặt vương gia nhà mình, bẩm: "Vương gia, khách đến là hoàng thượng".

Lưu Dự chậm rãi ngồi thẳng lên, trầm ngâm một lát rồi nói: "Mời hoàng thượng chờ một chút, bản vương thay y phục rồi sẽ lập tức ra đón".

Sảnh hoa phủ Tây Lương vương, chính giữa là một tấm bình phong lớn màu đỏ rực vẽ hình Chu Tước, xung quanh trang trí cảnh săn bắn, yến ẩm, ca múa, khảm các đồ trang sức như sọ bạc, trân châu, ngọc thạch.

Tuy nói là sảnh hoa nhưng lại không có lấy nửa đoá hoa, lối trang trí cổ xưa cứng cáp, bố cục tổng thể trầm tĩnh vững chắc, toát lên tinh thần thượng võ nồng đậm.

Lưu Thành ngồi trên ghế chính giữa, dựa vào gối lụa thêu hoa vàng, ung dung dùng nắp chén trà gạt vụn trà trên mặt chén, đã uống đến chén trà thơm thứ ba.

Vương Hi đứng bên cạnh thầm than, tân hoàng mới có mười bảy tuổi, tính tình nói dễ nghe thì là hoạt bát hiếu động, nói khó nghe một chút thì chính là hấp tấp thiếu kiên nhẫn. Đưa mắt nhìn khắp Đại Lương cũng chỉ có chủ nhân tòa phủ đệ này mới có thể khiến tân hoàng kiên nhẫn chờ đợi như vậy.

Lưu Thành nhấp một ngụm trà, quan sát lối trang hoàng trong sảnh hoa, cảm khái: "Sảnh hoa này là nơi Tứ ca và Ngũ thúc bàn bạc việc quân với các tướng lĩnh. Đạo đó Trẫm suốt ngày tìm cơ hội đến phủ Lăng Nam vương chơi, rất muốn đi vào sảnh hoa này nhưng bọn họ đều coi Trẫm là trẻ con không cho vào.

Bây giờ cuối cùng Trẫm cũng có thể chính đại quang minh ngồi ở đây uống trà, đúng là hả hê lòng người, ha ha ha ha".

Vương Hi nhăn nhó trầm nghĩ, hoàng thượng ơi là hoàng thượng, ngài cho rằng biểu hiện của ngài bây giờ là giống người lớn sao?

"Vương Hi, người nói xem vì sao Tứ ca không tự mình làm hoàng thượng?" Lâu Thành giữ phong độ hoàng đế một hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi nữa, thả nắp chén trà xuống bàn, dang tay dặng chân thoải mái tựa vào chiếc gối dựa mềm.

Vương Hi thầm khinh bỉ trong lòng. Hoàng thượng hỏi câu này nô tài làm sao dám trả lời? Đây là chuyện mất đầu chứ đâu phải chuyện chơi?

Thấy Vương Hi ấp úng không đáp được, Lâu Thành cũng không ép hấn, kéo tay áo long bào lên, tức giận nói: "Lúc Tứ ca mười bảy tuổi đã ngang dọc sa trường, ra trận giết địch. Còn Trẫm thì sao? Cả ngày bị thái phó và Ngự tướng quốc nhìn chăm chăm, nhốt trong cung phê tấu chương đọc sách sử học thuật trị quốc an bang bí bức muốn chết".

"Thái hậu vẫn dạy bảo Trẫm phải làm một hoàng đế tốt, nhưng kì thực Trẫm không hề muốn làm hoàng đế chút nào". Lâu Thành vén vạt áo, cười hề hề khoa tay múa chân theo mấy chiêu thức võ công: "Trẫm chỉ muốn rong ruổi sa trường giết địch lập công như Tứ ca".

Đuôi mắt giật giật, Vương Hi không nhịn được thầm oán trách rất bất kính. Hoàng thượng à, mấy chiêu mèo cào của hoàng thượng ngay cả cấm quân gác cửa cung cũng đánh không lại, còn nói gì đến ra trận giết địch? Cứ ngoan ngoãn nghe lời thái hậu làm hoàng đế đi!

Lâu Thành đâu biết gã thái giám bên cạnh gan to hơn trời đang oán thầm chính mình, vẫn bùng bùng hào hứng múa may quyền cước.

Vương Hi nhăn nhó đứng hầu bên cạnh, đột nhiên thoáng thấy một góc áo bào màu xanh bên ngoài sảnh hoa liền nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng, vương gia đến rồi".

Lâu Thành đang đứng thề kim kê độc lập nghe vậy giật mình, chân đứng lảo đảo suýt nữa ngã nhào.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 4

Sau khi đứng vững lại, Lâu Thành chỉnh lại tay áo, vẻ mặt trở nên trang nghiêm đoan chính.

Lâu Dự như cười như không, bắt tay sau lưng đứng trước cửa sảnh hoa. Đợi Lâu Thành chỉnh trang lại xong ngồi xuống, chàng mới bước qua cửa vào, quỳ xuống hành đại lễ quân thần, cao giọng nói: "Thần Tây Lương vương Lâu Dự khấu kiến hoàng thượng".

"Tứ ca mau đứng lên". Lâu Thành vội vàng đứng lên, đi vài bước đến đỡ Lâu Dự đứng dậy.

Đối với vị Tứ ca này, từ nhỏ hấn đã vừa kính vừa sợ. Cho dù bây giờ đã làm hoàng đế, sự kính trọng của hấn vẫn chỉ tăng không giảm. Lúc này thấy Lâu Dự quỳ xuống hành đại lễ quân thần, hấn cảm thấy rất không quen.

Lâu Dự không hề đứng dậy mà trịnh trọng hành đại lễ xong mới đứng lên, nói: "Hoàng thượng không thể xưng hô như vậy nữa, thần không dám nhận".

Lâu Thành tức giận nói: "Cái gì mà không dám nhận? Người chính là Tứ ca của ta, ta không thích người gọi ta là hoàng thượng, cứ gọi ta là Lục đệ như trước kia mới thoải mái tự nhiên.

Lâu Dự nói bất đắc dĩ: "Bây giờ hoàng thượng đã là hoàng thượng, phải có khí độ của hoàng thượng, không thể tùy tiện giống như trước nữa".

Lâu Thành nhếch miệng nói: "Làm hoàng thượng vui như vậy, vì sao người không tự mình làm mà lại đẩy cho ta? Người không biết mấy tháng nay ta mệt thế nào à?"

Lâu Dự thấy khuôn mặt vốn bầu bình của hấn quả thật đã gầy hơn một chút, không khỏi buồn cười. Bảo tạo hoàng đế, thiên hạ không ai không bu vào như ruồi thấy mật, tên Lục đệ này của mình lại khác người, xuất thân hoàng thất mà không có tham vọng uy quyền. Lần này nếu không phải mình đốc hết sức nâng đỡ, sợ rằng Lâu Thành chỉ muốn làm một thân vương an nhàn phú quý chứ nhất định không chịu ngồi lên ngai rồng.

Chàng cũng không muốn nhiều lời về chuyện này, phát vạt áo ngồi xuống, nói: "Sao hôm nay hoàng thượng lại rảnh rỗi tới đây?"

Trên dưới triều đình Đại Lương giờ đây đều biết Tây Lương vương có một quy củ quái gở mà trong ngày mùng tám tháng chạp nhất quyết không tiếp khách. Giờ đây chàng dưới một người trên vạn người, địa vị tôn quý vô cùng, không có người nào dám đến phá vỡ quy củ của chàng, ngay cả Ngự tướng quốc cũng không đến bàn việc nước với chàng vào ngày này.

Ngần vạn lần không thể nói với huynh ấy là mình chẳng qua nửa đêm không ngủ được, muốn nhân lúc huynh ấy không tiếp khách, chạy đến sảnh hoa trong phủ của huynh ấy chơi cho đỡ chán. Lâu Thành đảo mắt không ngừng, ậm ờ nói: "Tiện đường đi qua vào uống chén trà".

Đi qua? Có hoàng đế nào đêm hôm khuya khoắt đi lại lung tung ngoài cung sau đó chạy đến nhà triều thần chỉ để uống chén trà? Lâu Dự lẳng lặng nhìn hần, yên lặng không nói.

Từ ca, huynh đừng có như yêu nghiệt có thể nhìn thấu lòng người nữa được không? Lâu Thành ương ngạnh chống cự một hồi, cuối cùng chịu thua, nói: "Ta... không ngủ được, bởi vì nửa đêm đột nhiên nhớ tới một người, càng nghĩ càng khó chịu không sao ngủ được".

"Hoàng thượng nhớ tới người nào?"

"Loan Loan". Lâu Thành nhìn về phía Lâu Dự, đột nhiên cảm thấy thấp thòm không yên một cách vô cớ: "Chính là tên tiểu tướng Hắc Vân kị ta tình cờ gặp trong phủ của huynh đó, hần còn dạy công phu cho ta nữa. Mấy năm nay hần vẫn ổn chứ?"

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, tất cả bi thương đau đớn lập tức nổ tung trong lồng ngực, cổ họng như bị lửa đốt, Lâu Dự nhất thời không nói nên lời.

Lâu Thành nhìn kỹ sắc mặt Lâu Dự, cảm giác nóng bỏng trong lòng dần dần lạnh đi, hơi áp úng suy đoán: "Loan Loan... Bây giờ hần ở đâu? Chẳng lẽ... chẳng lẽ hần đã..."

"Loan Loan rất ổn, không ngờ đã nhiều năm rồi mà hoàng thượng còn tưởng nhớ đến Loan Loan". Lâu Dự ngắt lời hần, đáy mắt dường như có một vết rạn không thể nhận ra.

Lâu Thành lập tức vui vẻ, nhếch miệng cười nói: "Bên cạnh ta vẫn thiếu một người tri kỷ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Loan Loan là hợp ý ta nhất. Năm đó ta xin hần đến chỗ ta nhưng huynh không chịu, bây giờ huynh có thể cho hần đến chỗ ta làm một tư phẩm đối đạo hộ vệ không?"

"Không được!" Lâu Dự đáp không cần suy nghĩ, giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Khuôn mặt tròn trịa của Lâu Thành lập tức xịu xuống, cá giận nói: "Vì sao? Bây giờ ta là hoàng đế rồi, chẳng lẽ cần một thị vệ cũng không được?"

Sắc mặt Lâu Dự vô cùng nghiêm túc, giọng nói nặng nề: "Lục đệ".

Sắc mặt Lâu Thành không khỏi thay đổi. Từ sau khi hần lên ngôi, Từ ca luôn luôn gọi hần là hoàng thượng, cực ít khi gọi là Lục đệ. Lúc này thấy Lâu Dự gọi một tiếng Lục đệ nghiêm túc như thế, chuyện sắp nói tiếp theo sợ là sẽ tương đối quan trọng.

Lâu Dự nhìn Lâu Thành, nói từng chữ từng câu như búa vàng đập vào chuông đồng, âm thanh vang vọng: "Lục đệ, ta có thể cho đệ cả thiên hạ, trừ Loan Loan".

Lâu Thành kinh hãi. Hần đã thấy Từ ca sát phạt quyết đoán, đã thấy Từ ca ảm đạm máu lạnh, đã thấy Từ ca thâm trầm tàn nhẫn, nhưng lại chưa bao giờ thấy Từ ca như bây giờ. Lúc này sắc mặt Lâu Dự vẫn trầm tĩnh nhưng sự dịu dàng và đau buồn dưới đáy mắt sâu như đêm tối lại tuyệt đối không phải giả dối.

Người có thể làm cho Từ ca ngay cả giang sơn cũng không để vào mắt đương nhiên phải là người chàng yêu thương hơn cả tính mạng mình.

Liên tưởng đến tiếng cười như ngọc trai rơi vào đĩa ngọc và bóng dáng nhỏ nhắn bốn năm trước, Lâu Thành dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhất thời trong lòng mừng mừng tủi tủi. Vừa hối hận vì đã đòi người làm Từ ca không vui, lại cực kỳ hâm mộ Từ ca, đời này không biết mình có thể gặp được một cô gái trong sáng lung linh như Loan Loan hay không. Nghĩ tới đây, đáy lòng hần lại xuất hiện một thoáng thất vọng mơ hồ.

"Tốt tốt tốt, không được thì không được chứ sao. Nhưng huynh phải tìm một người thân thủ tốt trong Hắc Vân kị đến làm thị vệ cho ta, chuyện này thì được chứ?"

Lâu Thành xoa tan nỗi thất vọng mơ hồ trong lòng, chủ động chuyển đề tài, nói hơi ngập ngừng: "Từ ca, đã đến đây rồi thì ta còn có một việc cần hỏi huynh. Thái tử... Không, tội nhân Lâu Mẫn và Lâu Hiệt đã giam ở Đại Lý tự hơn ba tháng, nên xử trí như thế nào?"

"Lệnh cho Đại Lý tự tra rõ tội trạng của bọn chúng, chiêu cáo thiên hạ, chém đầu thị chúng". Lâu Dự mặt không biểu cảm, giọng nói hơn ngàn khăn, dù nói ra những lời tàn nhẫn nhưng lại hơi hệt như cần đá chết một con chó.

Lâu Thành lộ vẻ không đành lòng: "Dù sao cũng vẫn là huynh đệ".

Lâu Dự nói lạnh lùng: "Người nhân từ thì không cầm quân. Khi đó bọn chúng đoạt vị có hề nghĩ đến tình phụ tử huynh đệ? Quan trọng nhất là để quân nước Sóc bình bưng đã tâm, vẫn nhìn Đại Lương ta chăm chăm như hổ đói, Đại Lương tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người như Lâu Mẫn, nếu không đại chiến lại bùng nổ, trăm họ lầm than, dân chúng điêu linh".

Lâu Thành mặc dù khó xử trong lòng nhưng lại biết Từ ca nói có lý. Từ sau khi đoạt lại sông Thập Mầu, quốc lực của Đại Lương tăng mạnh, gờ đây sức mạnh của hai nước Lương Sóc chênh lệch không lớn, cả hai nước đều không có năng lực thôn tính đối phương thống nhất thiên hạ, chỉ có thể cản trở lẫn nhau, giằng co cách một con sông.

Trăm họ không dễ gì được sống mấy năm thái bình, tiếp tục giằng co trong ổn định như vậy chính là điều lòng dân mong muốn. Nếu cho Lâu Mẫn cơ hội, vạn nhất để hần tro tàn lại cháy, lần nữa cầm quyền, nước Lương tất sẽ loạn lạc, Ân Minh sao có thể từ bỏ thời cơ tốt đẹp đó?

"Dân là cao nhất, xã tắc thứ hai, quân vương cuối cùng". Trong cung Phượng Nghi, Dung thái hậu bưng một bát canh đường nắm tuyết, dùng thìa bạc

mức, nhẹ nhàng thổi ngạt rồi đưa đến bên miệng Vũ Định đế, nói dịu dàng: "Thiếp không cần Thành nhi thống nhất thiên hạ, lưu danh sử sách. Thiếp chỉ cầu cho nó là một vị vua tốt, làm cho bách tính Đại Lương có cuộc sống giàu có thái bình".

Vũ Định đế râu tóc trắng xóa, nằm trên ghế dựa lót da chồn trắng, từ cổ trở xuống cứng đờ không thể cử động, há miệng ăn thìa nếm tuyết đó, lạnh lùng nói: "Muốn làm hiền vương phải làm một chuyện trước đã. Chuyện này nếu Thành nhi không hạ quyết tâm được thì để Lâu Dự giúp nó".

Dung thái hậu lại mức một thìa đưa tới bên miệng Vũ Định đế, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì?"

Đôi mắt vẫn đục của Vũ Định đế đột nhiên sáng rực, giọng nói uy nghiêm "Muốn làm hiền vương, trước hết phải giết thái tử".

Dung thái hậu kinh hãi, bàn tay run rẩy, cả bát lẫn thìa rơi xuống đất. Tiếng vỡ vụn vang lên, chiếc bát ngọc lập tức vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 5

Đê đồ nước Sóc, cổng Hậu Tề.

Cánh cổng thành bằng huyền thiết mở ra, cầu treo sông hộ thành hạ xuống, quân coi giữ trên tường thành đứng trang nghiêm, nín thở tập trung quan sát dưới thành.

Một đội kỵ binh mặc quân phục màu xanh toàn bộ vũ trang vây quanh một chiếc xe ngựa màu đen đi quanh co qua cổng thành, đi dọc đường cái quan tiến thẳng về phía hoàng thành.

Trên chiếc xe ngựa màu đen không có bất cứ đồ trang trí nào, tỏ ra rất thông thường kín tiếng, nhưng sự nghiêm trang toát ra từ trên người các kỵ binh đi trước mở đường mà hộ vệ xung quanh vẫn đủ để nói rõ địa vị của chủ nhân chiếc xe ngựa này.

Ân Minh mặc áo hồ cừu ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, thân hình khẽ lắc lư theo chuyển động của chiếc xe.

Thời gian rét đậm hàng năm hẳn đều phải đến suối nước nóng ở núi Cảnh một thời gian. Suối nước nóng ở đó có nước màu trắng sữa, ấm áp quanh năm, những ngày tuyết rơi băng đóng vẫn tỏa hơi nóng dào dạt, rất thích hợp để nghỉ ngơi thả lỏng.

Lưu Hoài Ân cho một mẫu long diên hương vào trong lò, nói nhỏ: "Lần này đến Cảnh Sơn không mang phi tần theo, nghe nói Lệ phi nương nương ở trong cung đau lòng rơi lệ, bệ hạ về nên đến an ủi Lệ phi một chút".

Ân Minh không mở mắt ra, hừ một tiếng bằng giọng mũi.

Lưu Hoài Ân lại nói: "Cho dù bệ hạ không vui nhưng nghĩ đến thân phận của nương nương cũng nên chăm sóc dịu dàng một chút, nếu cứ đối xử lạnh nhạt e rằng không có lợi cho đại cục".

Ân Minh trong lòng khó chịu, mở mắt ra nói: "Hoài Ân, tại sao đàn bà lại phiền phức như vậy? Ngươi không tốt với ả, ả sẽ khóc lóc ờn ào. Ngươi tốt với ả, ả lại muốn ngươi tốt với ả hơn nữa. Trẫm tha rằng phê duyệt năm trăm tấu chương còn hơn phải tốn tâm tư suy nghĩ việc này".

"Đó là bởi vì bệ hạ chưa gặp được người phụ nữ bệ hạ thật lòng yêu thương". Mặt Lưu Hoài Ân vẫn không hề có biểu cảm gì, quanh năm cứng đờ như mặt xác chết.

Giọng điệu thật là kinh nghiệm, cứ như thể ngươi đã trải qua rất nhiều chuyện nam nữ không bằng! Ân Minh cảm thấy buồn cười, vén rèm xe băng qua

nhìn cảnh sắc bên đường, nói hờ hững: "Trẫm quả thật muốn biết rốt cuộc một người phụ nữ kiểu gì có thể làm cho Trẫm động lòng".

Nơi nào chiếc xe ngựa màu đen và đội kỵ binh đi qua, toàn bộ ngựa xe, người đi đường, người bán hàng rong đều phải dạt sang lề phố. Mọi người tới tập cúi đầu im lặng không dám nhìn thẳng, cả con phố dài im lặng có thể nghe thấy tiếng kim rơi lá rụng.

Chỉ trừ một chiếc xe ngựa tạm tránh bên đường, rèm xe bị vén ra một kẽ hở, lộ ra một đôi mắt lạnh buốt như suối băng tan nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa

màu đen chính giữa phố dài.

Ân Minh thờ ơ nhìn trăm họ cúi đầu im tiếng ven đường, đột nhiên cảm thấy có gì đó hơi khác thường, dường như mình đang bị một đôi mắt không biết đến

từ nơi nào nhìn trộm chằm chằm. Ánh mắt hẳn trở nên sắc lạnh, đột nhiên lướt qua đám người. Đúng lúc này hai chiếc xe ngựa đến sát nhau, ánh mắt hẳn

gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo đó. Bốn mắt gặp nhau, thời gian dường như đông cứng. Ân Minh cảm thấy cả người như bị ngấm xuống hồ sâu, lạnh thấu tim phổi, lạnh không thở nổi.

Nói ra thì dài nhưng thực tế chỉ trong chốc lát, ánh mắt giao nhau chỉ trong nháy mắt, đôi mắt lạnh lẽo đó nhanh chóng biến mất phía sau rèm xe. Ân Minh vẫn vén rèm sững sờ, sắc mặt kì dị, dường như đang cười nhưng lại mang một chút ngờ ngàng hoảng hốt.

Lưu Hoài Ân gọi liền mấy tiếng: "Bệ hạ, bệ hạ..."

Ân Minh sực tỉnh, buông rèm quay lại, lặng lẽ đưa tay đề lên ngực, nói nghi hoặc: "Hoài Ân, tìm ta đập rất nhanh, chuyện gì vậy?"

"Bệ hạ vừa rồi nhìn thấy gì?" Lưu Hoài Ân căng thẳng vén rèm lên, thò đầu ra nhìn lại, chỉ thấy đội xe như sừng tê rề nước đi qua, con phố dài lại khôi phục sự náo nhiệt, đông vui tấp nập, dòng người cuộn cuộn, đầu còn có thể nhìn ra có gì khác thường.

Ân Minh đè ngực, lộ ra vẻ mặt ngờ ngẩn hiềm thấy, lẩm bẩm nói: "Ta nhìn thấy một đôi mắt cực kì lạnh lùng, mang theo sát ý đậm đặc, nhưng..."

Hắn thở dài một hơi, nói tiếp: "Đẹp đến mức khó tin".

Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Lưu Hoài Ân, hắn lại vén rèm lên thò đầu ra nhìn lại, tìm kiếm một hồi lâu, cuối cùng thất vọng ngồi về chỗ cũ, đưa mắt nhìn về phía Lưu Hoài Ân: "Hoài Ân, vì sao khi nhìn thấy đôi mắt đó, tìm ta lại đập nhanh như vậy?"

Lưu Hoài Ân trầm tư chốc lát, lời ít mà ý nhiều: "Bệ hạ, ngài động lòng rồi".

"Tốt!" Trong Quốc Y đường, y xá trung ương của đế đô vang lên tiếng khen hay náo nhiệt khiến vô số y đồ được sự kéo tới đứng xem.

Thang Chân Hải, thủ tọa Quốc Y đường, tuổi đã quá thất tuần, mắt sáng như sao, kích động nhỏ liền hai ba sợi râu bạc, vội vã hỏi: "Ta hỏi người câu nữa, chứng viêm ruột thừa nên chẩn trị thế nào?"

Dung Hàm mặc thanh sam đứng trong y đường, nói bình tĩnh: "Trước hết cho uống thuốc tê, rạch thành bụng ra, dùng dao cắt nhanh túi ruột thừa hình dạng như con rết..."

"Nói bậy!" Thang Chân Hải đập bàn thật mạnh, râu bay phát phơ, cả giận nói: "Thân thể da tóc khí huyết là trời sinh, làm sao có thể cắt xé chia lìa mà người bệnh vẫn còn sống? Quả thực là ăn nói bừa bãi, không thể tưởng tượng nổi".

"Việc này đã có tiền lệ". Dung Hàm không hề vội vàng, chậm rãi nói tiếp: "Thần y Cao Chi Úy tiên bối đã ghi lại trong Kim Quỹ Tập Bệnh Luận, thần y thánh thủ Đỗ Viêm thời nay cũng ghi lại tỉ mỉ quá trình làm thủ thuật trong Hạnh Lâm Tổ Vấn".

Thang Chân Hải không thể tin dc: "Hạnh Lâm Tổ Vấn của Đỗ thần y ta cũng nghiên cứu rất nhiều lần, điều hai mươi tám chương bảy quả thật có ghi lại chứng viêm ruột thừa có thể cắt nhanh, nhưng lão hủ chưa từng nhìn thấy có người nào thực hiện thủ thuật này thành công. Mổ bụng mà người vẫn còn sống, ngoài Đỗ thần y, ta cho rằng thiên hạ này không ai có thể thực hiện thủ pháp như vậy".

"Ta có thể". Nụ cười của Dung Hàm nhàn nhạt ảm áp nhưng lại mang theo sự tự tin không thể nghi ngờ.

Thang Chân Hải kích động, bất chấp nguy hiểm vấp ngã sắp mặt chạy tới kéo Dung Hàm chạy vào phòng thủ thuật: "Nào nào nào, cậu thanh niên này, đúng lúc ở đây có một bệnh nhân viêm ruột thừa, cậu làm thủ thuật cho ta xem một chút".

Tất cả thầy lang được sự có mặt ở đây vội vã chạy theo, chen chúc trong phòng thủ thuật chật như nêm cối.

Bàn tay Dung Hàm cực kì vững vàng khéo léo, gây tê, sát khuẩn, mổ bụng, cắt ruột, cầm máu, khâu lại... Thao tác mổ bụng cắt ruột thừa phức tạp nguy hiểm trong tay y lại trở nên trật tự nhịp nhàng, đơn giản sạch sẽ, ngay cả máu cũng chưa kịp chảy ra, đám người Thang Chân Hải nhìn mà hoa mắt mê mẩn, miệng há hốc một hồi lâu không khép lại được.

Sau nửa canh giờ, Dung Hàm mang một bọc vàng lá ra cửa, phía sau là ánh mắt lưu luyến không rời của Thang thủ tọa và một đám y quan. Thang Chân Hải vội vã gọi to: "Cậu trai trẻ, ngày mai ngàn vạn lần đừng quên đến y xá tọa chẩn!"

Đã đến đế đô thì phải mang lại cuộc sống tốt nhất cho cô ấy trong khả năng của mình. Những gì các cô nương khác có, cô ấy phải có. Những gì các cô nương khác không có, cô ấy cũng phải có.

Dung Hàm đã hạ quyết tâm không để Loan Loan phải trốn đông trốn tây, lang bạt kì hồ nữa. Những gì người đó có thể cho nàng, y cũng có thể cho nàng. Mà những gì người đó không thể cho nàng..

Dung Hàm ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh vơi vợi, trong lòng cuộn trào cảm xúc, như thể lương trắng vắng lại như trải rộng mệnh mông.

Người kia không thể cho nàng sự bình yên an ổn, y lại có thể cho nàng.

y sẽ dốc hết sức lực gây dựng một chốn bồng lai sạch sẽ xanh tươi, không có giết chóc, thù hận và máu tanh để nàng sống vui vẻ không lo nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 6

Một ngõ nhỏ heo lánh tại đế đô, một nhánh mai mọc chéo qua bức tường trắng tỏa hương thơm dịu dịu lan xa.

Dung Hàm mở cánh cửa gỗ ra, cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Mặt trời ngày đông ấm áp len qua kẽ hở trên tán cây mai in bóng lốm đốm xuống mặt đất. Một người mặc áo mỏng đứng cô đơn trong sân ngẩng đầu nhìn về phương xa, bóng dáng như cây ngọc trong những bức tranh thủy mặc.

Dung Hàm nhìn say mê, chân không sao bước đi được. Bốn năm qua, ngày ngày y ở bên nàng, thấy vẻ mặt quật cường của nàng khi bị thương đau hành hạ, thấy nụ cười gượng gạo của nàng sau khi đau lòng quặn thắt và cả sự kiên cường vỡ vụn khi nàng yếu đuối chơi vơi.

Nàng rất giỏi nhẫn nhịn, cho dù khi rút tên chữa thương cho nàng, nàng cũng không chịu kêu đau một tiếng, lại làm cho y nhìn mà trong lòng đau xót.

Nàng rất yên tĩnh, có thể không ăn không uống đứng một mình dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài cả ngày, chỉ có lúc y gọi mới quay lại cho y một nụ cười nhạt, lại làm cho y nhìn thấy sự thương tâm và đau buồn thật sâu dưới đáy mắt.

Bất giác y phát hiện trong tim trong mắt mình chỉ có toàn bóng dáng của nàng. Cô gái độc lập kiên cường, ngoài mềm trong cứng này không biết từ khi nào đã chiếm trọn trái tim y.

Tâm đã lún sâu, lòng nghiêng khó chống.

Nếu cuộc sống cứ an lành bình thản, yên ổn nhẹ nhàng như bây giờ thì thật tốt. Y sẵn lòng vĩnh viễn ở bên nàng, cho dù người trong lòng nàng không phải là y cũng không sao.

Tháng năm vội vã, lòng người đổi thay, tin rằng một ngày nào đó trong lòng nàng sẽ có hình bóng của mình.

Gió nhẹ lay động tay áo, người đứng trong sân quay đầu lại như phát hiện gì đó.

Dung Hàm nở nụ cười dịu dàng, đi nhanh mấy bước về phía nàng, cởi áo ngoài ra khoác lên người nàng, nói khẽ: "Trời lạnh thế này em đứng ở bên ngoài làm gì, mau vào trong nhà đi".

Khoe môi Loan Loan cong lên như trăng non, lấy một chiếc túi thêu từ trong lòng ra đưa tới. Trên chiếc túi thêu một mớ bùng nhưng đủ mọi màu sắc xiêu xiêu vẹo vẹo, không biết là hoa sen hay là cỏ dại.

Dung Hàm có chút không dám tin, nhận lấy chiếc túi, vuốt ve những mũi thêu xiêu xẹo bên trên, vui mừng nói: "Đẹp quá, em thêu à?"

Loan Loan cười nhạt gật đầu.

"Tặng anh à?"

Loan Loan lại gật đầu.

Dung Hàm vui mừng khôn xiết, nhìn ngắm chiếc túi một hồi lâu rồi cất vào trước ngực như một báu vật, khen không dứt lời: "Loan Loan của chúng ta đúng là thông minh khéo tay, sao lại thêu đẹp như thế chứ? Anh thấy tú nương giỏi nhất Thượng Kinh cũng không thêu được đẹp như em".

Nghĩ tới một đồng chi thêu lộn xộn lung tung trên chiếc túi, sắc đỏ hiện rõ trên gương mặt Loan Loan.

Tâm tình Dung Hàm cực tốt, cầm tay Loan Loan bắt mạch cẩn thận, nói: "Hàn độc đã bị anh dùng ngân châm ép vào huyết khí hải, tạm thời sẽ không phát tác. Đạo này khí sắc của em rất tốt, làm anh hết sức yên tâm. Lần trước khi anh tìm được em ở Sa Loan, em đã lạnh đến mức toàn thân cứng đờ tím tái, ngay cả máu cũng sắp không chảy được nữa, đúng là làm anh sợ gần chết".

Dung Hàm nhớ lại hôm đó mình cầu viện binh không được liền đánh liều một phen, bất chấp tất cả một thân một mình thúc ngựa chạy tới Sa Loan, lại chỉ thấy xác chết ngổn ngang, máu chảy thành sông. Y hoang mang lo sợ tìm xung quanh rất lâu, nếu không phải màu lông của đại Hồng đặc thù, tương đối nổi bật giữa bạt ngàn quân phục mũ giáp màu xanh đen, sợ rằng y rất khó tìm được Loan Loan giữa biển máu núi xác.

Chỉ đến chậm một chút nữa là thần tiên trên trời cũng khó cứu.

Mặc dù chuyện đã xảy ra rất lâu nhưng mỗi khi nhớ lại y vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chưa bao giờ y cảm thấy may mắn vì mình theo học y thuật như bây giờ.

Mấy năm nay y chăm sóc thuốc thang, dùng hết khả năng, bất chấp an nguy lên núi hái linh dược, cuối cùng đã ngăn chặn được hàn độc trong người nàng, giúp nàng không cần phải chịu đựng nỗi khổ lạnh buốt thấu xương mỗi khi hàn độc phát tác.

Nhớ tới sắc hồng trên mặt nàng vừa rồi, Dung Hàm thở phào một hơi, cảm thấy rất an ủi, ôn tồn nói: "Anh đã hầm canh nóng trong bếp, cho nhiều dược liệu bổ khí dưỡng huyết, lát nữa em phải nghe lời, ngoan ngoãn uống hai bát canh nóng là sẽ không bị lạnh nữa".

Loan Loan ngoan ngoãn gật đầu, Dung Hàm chỉnh lại chiếc áo khoác trên người nàng rồi dắt tay nàng đi vào trong nhà.

Đưa nàng vào đến trong nhà, y làm như vô tình quay lại nhìn mặt tuyết dưới gốc mai, vẻ mặt phức tạp như đang suy nghĩ gì đó, sau đó buông mắt cười khô, đóng cửa phòng lại.

Trên mặt tuyết dưới gốc mai có một chữ Dự nhỏ nhỏ dường như được viết bằng cành cây, từng nét lại rất chỉnh tề ngay ngắn.

Bên ngoài gió bắc lạnh lẽo, trong nhà lại ấm áp như xuân. Cửa sổ dán một lớp giấy dày, than ngân sương loại thượng hạng cháy hồng trong lò đồng, hơi ẩm tràn ngập khắp nơi.

Một cành mai đỏ cắm nghiêng nghiêng trong bình ngọc đặt trên bệ cửa sổ, hương thơm thoang thoang như có như không.

Dung Hàm mua tòa viện này chính là vì vừa ý với hương mai xa xăm, đá xanh tường trắng, ngói đen cửa sổ giấy ở đây, mặc dù nhỏ nhưng lại không thiếu tươi mát nhã nhặn. Đã quyết định ở lại thời gian dài, cho nàng cuộc sống tốt nhất, y phải chú ý đến mọi thứ, lo lắng mọi chuyện chu đáo, không để nàng có một chút khó chịu nào.

Y vốn xuất thân quý tộc môn đình, có tầm nhìn, ánh mắt và khiếu thẩm mỹ độc đáo, chỉ cần chú ý một chút là đã bố trí lại tiểu viện cực kì ấm áp dễ chịu.

Loan Loan ngồi bên lò sưởi, hơ đôi tay lạnh như băng. Dung Hàm múc một bát canh nóng đưa tới, cười nói: "Bây giờ biết lạnh rồi chứ? Mặc phong phanh như vậy mà còn ra ngoài, em định làm anh tức chết hay sao?"

Loan Loan cười áy náy, đỡ lấy bát canh đưa lên miệng.

Dung Hàm nhìn Loan Loan uống hết nửa bát canh rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng như vô ý: "Lâu Dự đã giết thái tử Lâu Mẫn..."

Đột nhiên nghe thấy cái tên này, Loan Loan run lên không kiềm chế được. Dung Hàm nhanh tay lẹ mắt giữ tay Loan Loan lại, không để bát canh sánh ra một giọt nào.

"Lâu Dự giờ đây đã là Tây Lương vương của Đại Lương, một tay nhiếp chính một tay cầm quân, thế lực trải khắp trong ngoài triều đình, có thể nói là quyền khuyh thiên hạ".

Đỡ chiếc bát từ tay Loan Loan đặt xuống bên cạnh, Dung Hàm trầm tư một lát rồi mới nói nhỏ: "Loan Loan, em... có muốn gặp hắn không?"

Loan Loan ngồi nghiêng người, ánh mắt trôi từ phía tây chiếu vào, nửa bên mặt sáng ngời, nửa bên còn lại hơi tối, tỏ ra lạnh lẽo yếu ớt vô có.

Thời gian dường như đọng lại. Trái tim Dung Hàm như lơ lửng giữa không trung, nhìn Loan Loan không hề chớp mắt.

Loan Loan cúi đầu, hàng lông mi thật dài che khuất ánh mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Dung Hàm yên lặng một hồi lâu, giọng nói lộ rõ vẻ chua chát nồng đậm: "Nếu như... nếu như em muốn gặp hắn, anh sẽ đưa em về. Với thế lực của hắn bây giờ tất nhiên có thể bảo vệ em chu toàn, anh cũng có thể yên tâm".

Trong lòng y đáng ghét, giọng nói trở nên khàn khàn: "Mấy năm nay hắn vẫn tìm em. Loan Loan, em muốn quay lại bên cạnh hắn không?"

Nụ cười của Tống thúc thúc, tiếng rống giận của Lưu Chính khi yếm họ nàng rút lui, ánh mắt Triệu Vô Cực trước khi chết, thi thể tan nát của các tướng sĩ Hắc Vân, và cả chính mình bây giờ...

Loan Loan đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt có sự đau xót chưa kịp che giấu, ngờ ngác nhìn Dung Hàm, chậm rãi lắc đầu.

Khóe miệng mím chặt thoáng cái giãn ra, Dung Hàm không dám khẳng định, hỏi lại một lần nữa: "Không cần nghĩ đến anh, càng không được để chính em khó chịu. Nếu em còn nhớ hắn..."

Lời còn chưa dứt lại phát hiện gương mặt Loan Loan đã ướt đầm nước mắt, Dung Hàm vội nói: "Loan Loan..."

Trên môi đột nhiên có thêm một bàn tay lạnh như băng. Loan Loan nhẹ nhàng che miệng y lại, nước mắt rơi gấp gấp như chuỗi ngọc đứt dây, một lần nữa lắc đầu chậm rãi.

Dung Hàm cảm thấy trái tim mình như sắp vỡ, không nhận được ôm Loan Loan vào lòng, vỗ lưng nàng an ủi: "Tốt tốt tốt, chúng ta không quay về, không gặp hắn nữa. Đừng khóc, ngoan, đừng khóc nữa".

Loan Loan gục vào trong lòng y, khóc như xé rách tim gan, âm thanh lại không sao bật ra được, trong lòng cuộn cuộn trào dâng, tất cả chỉ có hai chữ.

Lâu Dự, Lâu Dự, Lâu Dự...

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 7

Gió thổi qua làm tuyết đọng trên cây rơi sần sật. Màn đêm đã sâu, trong thư phòng phủ Tây Lương vương vẫn có một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu.

Lâu Dự cúi đầu múa bút viết, ánh đèn đèn đưa chiếu rõ những sợi bạc trên hai bên tóc mai.

Hoàng thượng dù sao cũng còn trẻ, Dung thái hậu bận chăm sóc Vũ Định đế bệnh nặng không có thời gian lo việc khác liền giao hết việc nước cho Lâu Dự và Ngụy Minh.

Lâu Dự nhiếp chính với danh nghĩa thân vương, cùng với Ngụy Minh, người đứng đầu các đại thần phụ chính, một văn một võ, một thống lĩnh binh mã cả nước, một nắm giữ văn thân nội các, hai người phụ tá Lâu Thành xử lý các đại sự quốc gia.

Gần đến cuối năm, công văn về lương thảo tiền bạc, quân nhu quân dụng, tặng thưởng thăng chức từ các quân đưa về như tuyết rơi chất đầy một chiếc bàn, Lâu Dự không thể không thức trắng đêm phê duyệt.

Cầm Tú lặng lẽ đi tới rót thêm trà vào chén trà bên bàn, nhìn những sợi tóc mai điểm bạc của Lâu Dự, hai mắt lộ vẻ chua xót.

Vương gia mới hai mươi tư tuổi mà hai bên tóc mai đã bạc sớm, tính tình vốn đã lạnh nhạt cao ngạo, mấy năm nay lại càng thêm lạnh lùng. Sự sắc bén như lưỡi đao lưỡi kiếm không còn lộ ra ngoài mặt mà đã thu vào sâu bên trong, thỉnh thoảng mới lộ ra qua một lời nói hay một ánh mắt làm mọi người kính sợ trong lòng.

Chàng rõ ràng đã là nhiếp chính vương quyền khuynh thiên hạ, được vạn người vây quanh, quần thần triều bái, nhưng lúc này Cầm Tú nhìn bóng lưng chàng lại cảm thấy đây là một người cô độc nhất thiên hạ.

Sang năm mình sẽ phải rời phủ lấy chồng, bên cạnh vương gia không có một người tri kỉ hầu hạ thì biết làm thế nào?

Phát hiện ánh mắt sau lưng, Lâu Dự nói mà không quay đầu lại: "Ra ngoài đi, không cần phải hầu hạ trà nước nữa".

Cầm Tú dạ một tiếng rồi lui ra ngoài.

Lâu Dự cầm lấy một công văn lên nhìn kỹ, lại là bản tấu của Trần Viễn tướng quân Công Tôn Minh xin ban cho chết. Gã Công Tôn Minh này thật là thú vị, trong ngày thái tử khởi binh soán ngôi, ông ta là người cũ của Tào Giác, đương nhiên được coi là phe phái thái tử nhưng lại im lặng trối buộc thủ hạ của mình, không cho phép một binh một lính tham dự việc này.

Sau khi thái tử bị bắt bỏ tù, một đám vây cánh của thái tử tự biết ngày chết đang tới gần liền hợp lực cản trả như chó cùng rứt giậu. Công Tôn Minh đã không tham dự lại không mặt báo, chỉ dứt khoát đóng cửa không ra.

Giờ đây Lâu Dự nắm quyền trong tay, Công Tôn Minh dâng sớ xin ban cho chết, chỉ cầu không liên lụy người nhà.

"Muốn dùng một mình mình đổi lấy hàng trăm tính mạng cả nhà, mơ tưởng hão huyền". Lâu Dự lạnh lùng đọc bản tấu, nhớ lại chuyện chàng đích thân đến phủ Công Tôn Minh uống trà mấy ngày trước.

Sau khi chàng uống hết chén trà thơm thứ ba mà không lên tiếng, cuối cùng Công Tôn Minh cũng không chịu nổi nữa, đứng bật dậy, cũng không tự xưng hạ quan mà nói dứt khoát: "Vương gia, ta muốn đi theo vương gia, nhưng lời này nói ra trong thời điểm này chắc chắn sẽ khiến vương gia cho rằng ta là một kẻ tiểu nhân nịnh bợ. Nhưng bất kể vương gia nghĩ thế nào, giết cũng được, lãng trì cũng được, câu này ta vẫn phải nói ra".

Lâu Dự đặt chén trà xuống: "Vì sao muốn đi theo ta?"

"Ai mà không có huynh đệ đồng sinh cộng tử, ai mà không có tri kỉ giải bày gan ruột". Công Tôn Minh đứng thẳng tắp, lão tướng tuổi gần bốn mươi mà động tác không kém gì lính mới vừa nhập ngũ: "Trận chiến Sa Loan làm ta nhớ ra ta cũng là một quân nhân. Nếu vương gia không cho ta đi theo thì cứ ban rượu độc cho Công Tôn Minh này. Nhưng ta có một thỉnh cầu, người theo binh nghiệp nên có đảm đương, chuyện của mình chính mình chịu trách nhiệm, không được làm liên lụy người nhà". Công Tôn Minh đứng nhìn thẳng vào Lâu Dự, xem cái chết như không.

Bầu không khí nặng nề như thể chỉ cần có một đốm lửa là sẽ phát nổ. Lâu Dự yên lặng nhìn ông ta, sau đó phát tay áo bỏ về không nói một lời.

Mấy ngày sau quả nhiên Công Tôn Minh đã dâng sớ xin được ban cho chết.

Lâu Dự đọc xong cầm bút chu sa lên nhanh chóng viết hai chữ: Không duyệt. Suy nghĩ một lát nữa, chàng lại viết thêm một câu: Từ hôm nay điều Trần Viễn tướng quân Công Tôn Minh nắm giữ Long Hồ vệ tại biên giới phía bắc".

Công Tôn Minh tuyệt đối không lường được điều này. Vốn cho rằng mình bị quy vào bè cánh thái tử, ban cho chết là chuyện sớm hay muộn, ông ta một lòng xin chết, chỉ xin đừng liên lụy người nhà. Không ngờ ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Lâu Dự chẳng những không giết mà ngược lại còn phái ông ta lên tái bắc nắm giữ Long Hồ vệ trước đây do Tào Giác khống chế.

Lòng dạ và sự tín nhiệm của Lâu Dự làm cho Công Tôn Minh không khỏi lệ già rung rung. Ông ta vốn chính là cựu bộ của Tào Giác, xuất thân Long Hồ vệ.

Bây giờ Lâu Dự điều ông ta về nắm giữ cánh quân này, mọi chuyện trong Long Hồ vệ đều rõ như lòng bàn tay, ông ta không hề có chút bờ ngõ nào.

Từ đó trở đi, Công Tôn Minh tuổi già nhưng chí chưa già, cần cù chăm chỉ dùng hết mưu mẹo toàn thân luyện binh tác chiến, đánh cho dân mạn hoang tan tác chạy dài, cả biên giới phía bắc vững như thành đồng, nhưng chuyện này để sau hãy nói.

Trăng lên đến đỉnh đầu, cuối cùng Lâu Dự cũng phê duyệt xong tấu chương trên bàn, tựa vào lưng ghế thở phào một hơi, dùng ngón tay day trán, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên có người nhẹ nhàng gõ cửa sổ ba tiếng. Lâu Dự mở mắt ra, trầm giọng nói: "Vào đi".

Cửa sổ bị đẩy ra, một bóng người nhảy vào, khăn đen che mặt, chính là trang phục của Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi là một nhóm thám tử năm đó Lăng Nam vương đã bí mật huấn luyện. Khác những thám báo trong quân, Hoàng Tước Nhi linh hoạt hơn nhiều. Bọn họ đến từ dân gian, mỗi người đều có khinh công trác tuyệt, thông hiểu tiếng lòng và quy củ của các môn phái giang hồ, có cơ sở ngầm trải rộng

khắp các quán rượu, nhà trọ, lầu xanh trong thiên hạ, có nhiều con đường tìm hiểu tin tức hơn, thủ đoạn cũng bí ẩn hơn.

Sau khi tiếp nhận Hoàng Tước Nhi, Lâu Dự đã phái riêng một bộ phận nhân thủ chuyên môn tìm kiếm tung tích một người.

Người cầm đầu bộ phận nhân thủ này Liêu, xếp hàng thứ ba. Lúc này người quỳ một gối xuống trước mặt Lâu Dự chính là Liêu Lão Tam.

Tâm tình Liêu Lão Tam lúc này hiển nhiên hơi kích động, bởi vì bàn tay hắn buông xuống bên người đang run nhè nhẹ.

Lâu Dự đưa mắt nhìn, như có linh tính đột nhiên ngồi thẳng lên, giọng nói luôn luôn lạnh giá không mang theo tình cảm không ngờ lại cũng run lên giống như bàn tay Liêu Lão Tam.

"Tìm được rồi à?"

Liêu Lão Tam gật đầu, còn chưa kịp nói gì đã nhìn thấy Lâu Dự đang ngồi trên ghế đứng bật dậy, quỳ một chân xuống trước mặt hắn, tay giữ chặt vai hắn: "Người khẳng định là cô ấy chứ? Cô ấy ở đâu?"

Tay Lâu Dự siết rất chặt, Liêu Lão Tam cảm thấy xương bả vai mình sắp bị bóp nát, cố nén đau trả lời: "Thuộc hạ không dám hoàn toàn xác nhận nhưng nắm chắc được sáu phần".

Lâu Dự cố gắng kiềm chế trái tim đập thình thịch: "Mau nói rõ ràng cho ta nghe".

Liêu Lão Tam cũng rất kích động. Bọn họ đã tìm người này quá lâu, lâu đến mức làm mọi người hoài nghi rằng sự tồn tại của người này thực ra chỉ là ảo giác của vương gia nhà mình.

Bọn họ không biết người này và vương gia có quan hệ gì, nhưng bọn họ biết người này cực kì quan trọng đối với vương gia.

Bốn năm qua bọn họ hết lần này tới lần khác đối mặt với ánh mắt thất vọng của vương gia và cả vết rạn không thể nào hàn gắn nơi đáy mắt, điều này làm cho nhóm Hoàng Tước Nhi của bọn họ cảm thấy rất hổ thẹn, áp lực nặng như núi.

Rốt cuộc đến bây giờ cũng tìm được, trong lòng Liêu Lão Tam tràn ngập cảm giác tự hào, cuối cùng bố cũng được nở mày nở mặt, không cần phải nhìn ánh mắt có thể khiến người khác nội thương nôn ra máu của vương gia nữa.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, Liêu Lão Tam mới mở miệng nói: "Kì thực chúng thuộc hạ không hề nhìn thấy cô nương vương gia yêu cầu tìm

kiếm, nhưng tháng trước Quốc Y đường, y xá trung ương lớn nhất đế đô nước Sóc mở rộng cửa chiêu nạp hiền tài trong thiên hạ, chúng thuộc hạ phát hiện trong số những người đến dự tuyển có một người gọi là Dung Nhị, người này nhìn cực kì giống Dung Hàm, nhị công tử phủ Trấn Quốc công".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 8

Hôm sau vào triều, Lâu Thành mặc áo bào cừu long ngồi ngay ngắn trên ngai rồng, văn võ đại thần chia làm hai nhóm đứng trong điện.

Lâu Thành nhìn lướt một vòng trong điện rất uy nghiêm, nói: "Các khanh già, có việc thượng tấu, không có bãi triều".

Ngụy tướng quốc bước ra khỏi hàng, thi lễ bẩm báo: "Bẩm hoàng thượng, thần có việc cần tấu. Nửa tháng nữa lại đến ngày triều đình ta và nước Sóc trao đổi quốc thư. Việc lựa chọn sứ thần lần này cần phải thương nghị".

Vị thế của Đại Lương giờ đây đã khác xưa. Từ sau khi đoạt lại vùng sản xuất muối sắt tại sông Thập Mẩu, quốc khố ngày càng đầy tràn, lại có Ngụy Minh và Lâu Dự hiệp lực, văn võ cùng trị, trọng dụng hiền tài, màn khói độc đầu đá nội bộ nhiều năm phủ kín triều đình bị quét sạch, thay bằng bầu không khí công chính ôn hòa, đường hoàng nghiêm túc.

Cùng với quốc lực tăng dần, mối quan hệ với nước Sóc cũng trở nên tế nhị hơn, không phải một mực khom lưng khuyu gối hoặc dùng chiến tranh đòi lấy hòa bình mà đã có thể ngang vai ngang vế, cách sông giăng co.

Trong tình hình hiện nay, nước Sóc nhất thời khó có thể thôn tính nước Lương, nước Lương cũng không có thực lực nuốt trọn nước Sóc. Hai nước cũng cố hết sức tích lũy sức mạnh, cả hai đều không muốn lãng phí một binh một lính đi đánh một trận chiến không hề nắm chắc.

Vì vậy, cho dù quân biên phòng hai nước suốt ngày va chạm với nhau, xung đột không ngừng, ba ngày một trận đánh nhỏ, bốn ngày một trận đánh vừa, nhưng bất kể có muốn hay không thì quan hệ hai nước vẫn đã bước vào một kỳ trắng mắt trước đó chưa từng có.

Những lần đưa quốc thư trước đây đều là sứ thần nước Sóc vênh vào tự đắc, trên dưới nước Lương chỉ có nước nghe dạy bảo. Bây giờ nước Lương cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt, đường đường chính chính sánh vai mà đứng, cho nên việc lựa chọn sứ thần năm nay trở nên đặc biệt quan trọng.

Nhất định phải đủ mạnh mẽ, phải áp đảo được nước Sóc! Đây là nhận thức chung của tất cả các văn thần võ tướng.

Lâu Thành gật đầu nhìn quần thần: "Các khanh có đề cử tiến cử nào?"

Văn cần trấn được công khanh, võ phải phục được các tướng, còn phải có dũng có mưu, nhanh nhạy quyết đoán, trước mặt đế quân Ân Minh thâm trầm âm hiểm của nước Sóc và con cáo già Lưu Hoài Ân tổng quân Ứng Đình càng không thể rụt rè khiếp đảm, phải đường đường ngạo khí lộ rõ phong phạm nước lớn của ta.

Người như vậy biết tìm đâu ra?

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, ngay cả Ngụy tướng quốc cũng lộ vẻ do dự.

Nói thật là ông ta đã thương nghị với bộ Lễ mấy ngày rồi mà vẫn không tìm được người nào hợp ý. Mắt thấy ngày trao đổi quốc thư đã sắp đến gần, bộ Lễ trên dưới đều như kiến bò chảo nóng, thị lang bộ Lễ sốt ruột lờ hết cả miệng, nằm bẹp ở nhà uống thuốc hạ hỏa.

Thấy chúng thần không đáp, Lâu Thành cũng có chút sốt ruột, đang định hỏi lại một lần nữa, không ngờ còn chưa kịp mở miệng đã thấy Lâu Dự bước dài tiến lên, thi lễ nói: "Thần Lâu Dự nguyện làm sứ thần đi sứ nước Sóc trình quốc thư".

Vừa nghe Lâu Dự nói xong, phản ứng đầu tiên của Lâu Thành, Ngụy tướng quốc và quần thần văn võ là như trút được gánh nặng. Không sai, luận văn, luận võ, luận thân phận, luận địa vị, luận uy thế, làm gì có lựa chọn nào thích hợp hơn Tây Lương vương? Sau khi suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt tất cả vua tôi đều kinh hãi, Lâu Thành và Ngụy tướng quốc không hẹn mà cùng mở miệng kêu lên: "Tây Lương vương không được!"

Nói đùa chắc? Đế quân nước Sóc chỉ hận không thể lột da ăn thịt người, chúng ta làm sao có thể đưa cừu vào miệng cọp? Ồ... mặc dù người cũng không phải một con cừu.

Lâu Dự mặt không đổi sắc, giọng nói lại kiên định không thể phản bác: "Thần nhất định phải đi".

Ngụy Minh lắc đầu, tận tình khuyên bảo: "Mong Tây Lương vương suy tính cẩn thận. Ngài là rường cột nước nhà, sao có thể không quan tâm đến tính mạng của mình, đi chịu chết một cách vô ích được?"

Lâu Dự nói, sắc mặt trầm tĩnh: "Ngụy tướng quốc yên tâm. Lâu Dự há lại đi chịu chết vô ích?"

"Trẫm không cần biết". Lâu Thành cuống lên vung tay, tay áo long bào rộng thùng thình phát lên không trung: "Khanh không thể đi, Trẫm không cho khanh

đi".

Trên dưới triều đình đều biết Tây Lương vương hành sự luôn luôn lắng nghe ý kiến của mọi người như biển chứa trăm sông, quyết đoán tìm ra trọng điểm của vấn đề, một khi đã quyết định chuyện gì là không cho phép ai nghi ngờ, không người nào có thể sửa đổi.

Ngụy Minh nhìn người trẻ tuổi trước mặt, nói bất đắc dĩ: "Tây Lương vương nhất định phải xâm nhập hang hổ, vậy phải cho chúng ta một lý do không thể không đi".

Lâu Dự chậm rãi ngược mắt lên, ánh mắt như xuyên qua đại điện lộng lẫy, vượt qua trăm núi ngàn sông tới đế đô nước Sóc, giọng nói bình tĩnh mang một chút dịu dàng mà chính chàng cũng không hề phát hiện: "Ta phải đi, phải đi đón một người".

Người này đương nhiên không phải Dung Hàm.

Năm đó Dung Hàm lấy danh nghĩa hành y cứu đời, đại quân chưa qua sông Thú đã biến mất không một tiếng động.

Trong thời gian Lâu Dự đau lòng tự hủy hoại mình, chàng không có thời gian rảnh rỗi nghĩ đến chuyện của Dung Hàm. Đến tận lúc tâm tình của chàng bình tĩnh lại, lần lượt sắp xếp rõ ràng các manh mối liên quan mới phát hiện Dung Hàm biến mất rất khéo, khéo đến mức kì lạ.

Khi đó chàng chưa thể điều quân chi viện Sa Loan. Với tính khí và sự quan tâm đối với Loan Loan của Dung Hàm, tất nhiên y sẽ giận dữ tìm tới cửa cất vạ áo bào đoạn tình tuyệt nghĩa, hoặc ít nhất cũng chửi mắng thẳng mặt chàng một trận.

Nhưng lại không có, Dung Hàm không làm gì cả mà chỉ im lặng bỏ đi.

Nếu Dung Hàm thật sự đi hành y tế thế, với y thuật của người này thì mấy năm nay đã danh chấn thiên hạ từ lâu, không có người nào không biết đến.

Nhưng chuyện này cũng không có.

Dung Hàm biến mất cực kì triệt để, thật giống như đã bốc hơi giữa thế gian, giống như Loan Loan.

Loan Loan biến mất, Dung Hàm cũng biến mất. Thời gian hai người này biến mất rất gần nhau, đều ngoài dự đoán của mọi người như nhau, đều không để lại dấu vết như nhau.

Sau khi sắp xếp phân tích mọi chuyện rõ ràng, Lâu Dự nhảy bén kết luận sự mất tích của Dung Hàm nhất định có quan hệ với Loan Loan, tìm được Dung Hàm sẽ có khả năng tìm được Loan Loan.

Mấy năm nay tổ Hoàng Tước Nhi của Liêu Lão Tam gần như đã lục tung tất cả mọi y xá của Đại Lương, không ngờ Dung Hàm lại ở tận đế đô nước Sóc.

"Tóm lại là phải đi đón ai mà người phải đích thân chạy đến đế đô nước Sóc?" Lâu Thành tức giận đến mức xưng hô cũng trở nên lộn xộn: "Từ ca, nguy hiểm lắm, ta không muốn huynh xảy ra chuyện gì".

"Trong cuộc đời này của thần, vì một người, có một số việc dù biết rõ không thể làm nhưng cũng vẫn phải mạnh tay mà làm". Lâu Dự hành lễ quân thần với Lâu Thành, nói: "Hoàng thượng yên tâm, phụ vương của thần đã trên đường về kinh. Có Lăng Nam vương trấn thủ kinh thành, thống lĩnh toàn quân, mọi chuyện sẽ tốt hơn khi có thần ở đây".

Nhìn thấy sự kiên nghị dưới đáy mắt Lâu Dự, Lâu Thành biết có khuyên nữa cũng vô dụng, bực bội dựa vào lưng ghế, giận dữ không chịu nói gì.

Ngụy Minh nhìn Lâu Dự, ánh mắt như đã nhìn thấu tất cả. Ông thở dài một tiếng, lầm bầm một mình: "Hỏi thế gian tình là gì! Đi thôi chàng trai trẻ! Nếu không cho người đi, sợ là ngày mai người sẽ tháo gáp treo án tự ý bỏ đi".

Ngay cả hoàng thượng và Ngụy tướng quốc cũng khuyên không nỡ, còn ai có thể khuyên bảo được Lâu Dự?

Đến lúc này, quần thần biết Tây Lương vương đi sứ nước Sóc đã thành chuyện không thể thay đổi, bất kể vui vẻ hay là không vui, tán thành hay là không tán thành, tất cả đều tới tập thị lễ chúc mừng Lâu Dự.

Lâu Dự đứng bất tay sau lưng, lạnh nhạt gật đầu đáp lễ, tâm tư lại sớm đã không còn ở nơi này.

Dung Hàm, người cho rằng đến đế đô nước Sóc mà ta sẽ phải buông tay?

Người nhầm rồi. Đừng nói là đế đô nước Sóc, cho dù là đầm rồng hang hổ, góc biển chân trời, ta cũng sẽ đến đón cô ấy về bên mình.

Đế đô nước Sóc cách đó ngoài ngàn dặm, trong tiểu viện nở rộ hoa mai đó, Dung Hàm nhìn Loan Loan uống thuốc xong, dặn Loan Loan đi ngủ rồi xoay người tắt bớt đèn đuốc.

Trong phòng tranh tối tranh sáng, Loan Loan hô hấp đều đều, hiển nhiên đã ngủ. Dung Hàm yên lặng chăm chú nhìn Loan Loan ngủ. Nàng là một bệnh nhân rất ngoan, bảo nàng uống thuốc là nàng uống thuốc, dặn nàng nghỉ ngơi là nàng nghỉ ngơi, nhắc nàng không được đi lung tung là nàng sẽ ngoan ngoãn ở nhà.

Đặc biệt là thời gian gần đây Loan Loan ngày càng ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo con được chủ nhân ve vuốt.

Nhưng nhìn thấy Loan Loan bình tĩnh hiền dịu như thế, trong lòng Dung Hàm lại có một cảm giác sợ hãi vô cớ. Loan Loan như vậy khiến ý cảm thấy rất không chân thực, như giọt sương trên lá trúc sáng sớm, trong suốt long lanh, lại biến mất không còn dấu vết khi nắng lên, làm mọi người cảm không nổi, giữ không được.

Lấy chiếc túi thêu từ trước ngực ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên những đường thêu thô ráp, Dung Hàm nhìn người đang ngủ say trên giường, khe khẽ thờ dài. Cốc xua tan sự bất an vương vất trong lòng, chính lại chặn cho Loan Loan, Dung Hàm thôi tất nển rồi xoay người ra cửa.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Đợi tiếng bước chân của Dung Hàm biến mất, Loan Loan đang ngủ trên giường đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, ngo ngắc nhìn bóng mai ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ ngợi gì.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 8 - Chương 9

"Đã lâu lắm để đô không có một trận tuyết nào lớn như thế này". Ngoài cung Ly Đường, một bóng người thanh tú khoác áo màu hồng đứng trên tuyết ngẩng đầu nhìn những bông tuyết từ trên trời bay xuống, đưa ngón tay trắng như cọng hành ra đỡ mấy bông tuyết nhưng lại lập tức rớt về vì lạnh.

"Nương nương nên về cung thôi, cẩn thận kéo lại trúng phong hàn". Cung nữ Như Ý bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ.

Lệ phi không hề để ý, đưa mắt nhìn về phương xa, nét buồn lộ rõ trên án đường, cho dù là cây trám mai đỏ cài trên đầu cũng không che giấu được.

"Như Ý, thích một người tại sao lại khổ cực như vậy?" Lệ phi lẩm bẩm nói: "Hôm nay chắc hẳn chàng cũng sẽ không đến".

Như Ý đương nhiên biết "chàng" ở đây là ai, sao dám lẩm miệng trả lời nửa chữ, chỉ có thể nhìn bóng lưng cô liêu của Lệ phi, lặng lẽ thờ dài. Đang định tiếp tục khuyên bảo, Như Ý lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ sâu trong rừng mai truyền đến: "Lệ phi hôm nay thật là có nhã hứng".

Lệ phi vội vã quay đầu lại, cây trám cài đầu đang đưa, trong mắt là sự mừng rỡ khó tin.

Một bóng người mặc long bào màu đen tách hoa gặt cành từ sâu trong rừng mai đi ra.

Lệ phi nhìn bóng người cao ráo đó, ngỡ như đang mơ, nói như mê ngữ: "Bệ hạ!"

Như Ý và một đám cung nhân tới tấp quỳ xuống thi lễ.

Ân Minh đi tới, liếc mắt nhìn đám cung nữ thái giám cúi đầu quỳ dưới đất rồi mới nhìn về phía Lệ phi, nhẹ nhàng cầm tay nàng, cực kì dịu dàng đưa lên miện hà hơi ấm, khước miệng khẽ cong lên: "Ăn mặc phong phanh quá, cố ý mặc phong hàn để Trẫm thương hay sao?"

Lệ phi ngo ngắc nhìn nụ cười quyền rũ bên khước miệng hắn, dường như trúng tà, một câu cũng không nói nên lời, nước mắt đột nhiên chảy xuống như đứt dây.

Nụ cười của Ân Minh càng rõ ràng hơn. Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt trên má Lệ phi, nói dịu dàng: "Tại sao lại khóc? Nhìn thấy Trẫm không vui sao?"

Lệ phi vội vàng lắc đầu, nghẹn ngào nói: "Vui, vui đến mức không thể tin được đây là sự thật".

Ân Minh cười nửa thật nửa giả, cố ý ôm Lệ phi vào trong lòng: "Ngốc ạ, trước Trẫm bận quốc sự nên lơ là không chú ý đến nàng. Ái phi, Trẫm rất thương nàng!"

Âm thanh của hắn êm dịu thanh nhã như hơi nước, có cảm giác ấm áp mượt mà như nhung, mang theo sự chân thành yêu thương không diễn tả hết được.

Lệ phi hoàn toàn bị Ân Minh đầu độc, ngo ngắc nhìn tướng mạo xuất trần của hắn, mắt lại đỏ lên: "Thần thiếp hiểu quốc sự là quan trọng, sao có thể trách cứ bệ hạ".

Ân Minh gật đầu khen: "Lệ phi không hổ xuất thân danh môn, vừa hiểu chuyện lại biết đại cục, Trẫm càng ngày càng thích nàng".

Hai má trở nên đỏ ửng, Lệ phi ngượng ngùng cúi đầu.

Ân Minh nâng cầm Lệ phi lên, mỉm cười nói: "Hong mai một đóa trong sương gió, tựa chốn tây sương đợi trăng lên. Lệ phi hôm nay trang điểm rất đẹp, đặc biệt là cây trám hoa mai cài đầu rất hợp với khung cảnh nơi đây, tô điểm làm người xinh đẹp hơn hoa".

Gương mặt Ân Minh mang đầy vẻ phong lưu. Lệ phi đã vào cung rất nhiều năm nhưng còn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hắn như thế này, tâm hồn lập tức say điên đảo, sự oán trách trong chốn thâm cung vì suốt ngày bị lạnh nhạt, vô võ một mình vắng vẻ cô đơn không biết đã biến mất từ lúc nào. Lệ phi hồn dỗi một tiếng, dựa vào trong lòng Ân Minh: "Bệ hạ chỉ giễu cợt thần thiếp".

Ân Minh khẽ vuốt mái tóc Lệ phi, như thể rất lưu luyến không muốn rời: "Lát nữa Trẫm còn phải bàn với bộ Binh chuyện tăng cường binh lực năm sau, sợ là không có thời gian ở bên nàng. Nàng về cung trước đi, bên ngoài tuyết lớn, không được ở ngoài này gió lạnh nữa, vạn nhất trúng gió Trẫm sẽ rất đau lòng".

Nghe thấy giọng nói quan tâm của hân, Lệ phi vừa cảm động vừa ấm lòng, đầu còn có một chút giận hờn nào, vội nói hết sức hiền thực: "Bệ hạ cứ yên tâm đi thương nghị quốc sự, thần thiếp sẽ về cung ngay. Bệ hạ cũng đừng mệt nhọc quá mức, cẩn thận không lại ảnh hưởng đến sức khỏe".

Ân Minh mỉm cười gật đầu, Lệ phi lưu luyến không rời thi lễ, tha thướt xoay người. Một đám cung nữ thái giám đã quỳ rất lâu cuối cùng như được đại xá, tọt tấp khấu đầu thi lễ với Ân Minh, cong lưng cúi đầu vây quanh Lệ phi mà đi.

Ân Minh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, kêu lên: "Lệ phi!"

Lệ phi vui mừng quay lại. Ân Minh bước tới mấy bước, đột nhiên đưa tay che mắt Lệ phi quát sát dung nhan của nàng, là da mịn màng như mỡ, đôi môi tươi như cánh hoa, quả thật rất là xinh đẹp.

Ân Minh khẽ lắc đầu, lại bỏ bàn tay che mắt Lệ phi ra chuyển sang che mặt nàng, bắt đầu nhìn chằm chằm vào mắt Lệ phi.

Lệ phi không hiểu ra sao, sóng mắt long lanh như hươu con, vừa xấu hổ vừa e sợ, lẩm bẩm nói: "Bệ hạ, có chuyện gì vậy?"

Ân Minh nhìn một lát, đáy mắt hiện lên một thoáng thất vọng không thể nhận ra, nét cười trên mặt lại không thay đổi. Hân trở tay bẻ một nhánh mai nhỏ cài lên búi tóc của Lệ phi, cười nói: "Như vậy còn đẹp hơn. Được rồi, trời lạnh lắm, nàng về cung đi, đừng để nhiễm lạnh".

Lệ phi sờ nhánh hoa mai trên búi tóc, trong lòng cực kì ngọt ngào, một lần nữa hành lễ rồi mang theo vẻ mặt ngượng ngùng, bước đi mà mừng khắp khỏi trong lòng.

Nhìn bóng lưng Lệ phi, mặc dù trên mặt Ân Minh vẫn giữ nguyên nét cười nhưng đáy mắt lại dần dần lạnh đi, giọng nói bình thản nhạt nhẽo: "Hoài Ân, vừa rồi Trẫm thể hiện thế nào?"

Lưu Hoài Ân khoanh tay khom người đứng hầu bên cạnh, trong lòng thầm gio ngón cái lên, diễn xuất quá là tinh tế, hoàng thượng không vào Lê Viên biểu diễn thì đúng là đáng tiếc, ngoài miệng lại trả lời: "Bệ hạ đôi mắt như thế, Lệ phi nương nương rất vui vẻ".

Ân Minh bắt tay sau lưng nhìn về phương xa, chỗ đó dường như hiện ra một đôi mắt lạnh lẽo vô cùng, sát ý thấu xương. Hân lẩm bẩm một mình: "Đạo này có một đôi mắt luôn xuất hiện trong mơ, cũng không biết người đôi mắt này là nam hay nữ. Ta luôn nghĩ nếu đôi mắt này nằm trên gương mặt một cô gái thì cô gái này sẽ có dụng mạo ra sao".

Hân quay sang nhìn về phía Lưu Hoài Ân, vẻ mặt tò mò như học trò hỏi thầy giáo: "Hoài Ân, người nói xem nếu đôi mắt đó nằm trên gương mặt Lệ phi thì sẽ như thế nào?"

Thần chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt đó, làm sao mà biết được? Lưu Hoài Ân dờ khóc dờ cười, cảm thấy sau khi từ suối nước nóng núi Cảnh về, mỗi khi nhắc tới đôi mắt đó là Ân Minh lại lộ ra vẻ non nớt và ngộ nghĩnh trái hẳn với tính tình lạnh lùng trầm lặng bình thường.

Lưu Hoài Ân trầm ngâm một tiếng, chuyển đề tài: "Bệ hạ, có tin tức báo rằng hôm trước có một thanh niên đến Quốc Y đường, mặc dù trẻ tuổi nhưng y thuật lại cao siêu, có bản lĩnh cứu sống người đã chết. Theo Ung Đình tìm hiểu, người trẻ tuổi lấy tên giả là Dung Nhị này rất có khả năng là Dung Hàm, nhị công tử phủ Trần Quốc công nước Lương".

Ánh sáng chột lóe lên trong mắt Ân Minh: "Tin tức này có chính xác không?"

Lưu Hoài Ân gật đầu: "Tám chín phần mười".

Ân Minh trầm ngâm không nói. Lần này Quốc Y đường ở đế đô mở rộng cửa mời chào người tài trong phạm vi rộng chưa từng có tiền lệ, không hỏi đến xuất thân, không phân biệt nam nữ, không quan tâm quốc gia và chủng tộc, chỉ cần có bản lĩnh là có thể trúng tuyển.

Đây vốn chính là ý của hân.

Hùng tâm của Ân Minh không hề hạn chế trong biên giới nước Sóc, tầm mắt của hân bao quát hết thiên hạ. Người sau này phải thống nhất thiên hạ, làm thánh quân minh chủ, làm sao có thể thu hẹp tầm nhìn vì chủng tộc quốc tịch?

Dưới gầm trời này có nơi nào không phải là đất của vua, tất cả mọi người có ai không phải là con dân của vua? Anh tài tuấn kiệt, kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ đều là để ta dùng, đó mới là lòng dạ bậc thánh quân, phong độ của đại quốc.

Mặc dù Dung Hàm là con trai Trần Quốc công nước Lương nhưng y chỉ là một thường dân không có quan tước, không bao giờ can thiệp vào việc quân việc nước, cộng thêm lại là cao đồ của thần y Đỗ Viên, lấy danh nghĩa thầy thuốc để hành y tế thế, hành tẩu thiên hạ, chữa bệnh tạo phúc cho nhân dân Đại Sóc. Ân Minh cảm thấy chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, trầm tư một lát rồi nói: "KHÔNG có vấn đề gì. Tiếp tục sai người xác định rõ thân phận của hân, nếu quả thật là Dung Hàm, phải thêm người giám sát chặt chẽ hơn một chút là được".

Lưu Hoài Ân gật đầu vâng lệnh, lại nói: "Bệ hạ không sợ hân ở đế đô làm nội ứng âm thầm trợ giúp triều Lương thu thập và báo lại tin tức sao?"

Ân Minh lắc đầu cười nói: "Sợ cái gì? Nếu sợ thì bề quan tòa càng như tiên đế, tin tức bên trong không ra được, tình hình bên ngoài cũng không vào được, giậm chân tại chỗ, bo bo giữ mình thì làm gì có triển vọng?"

Hắn dừng lại một lát rồi nói rất tự hào: "Hoài Ân, khanh nhìn xem! Lần này Quốc Y đường mở rộng cửa chiêu nạp người tài trong thiên hạ đã tuyển được rất nhiều người có tài thực sự. Đợi đến lúc Trẫm thống nhất thiên hạ, những người này đều sẽ là con dân của Trẫm, để cho Trẫm dùng, há chẳng phải rất tuyệt sao?"

Lưu Hoài Ân gật đầu vâng dạ, trong lòng lại rất cảm khái. Nước Sóc xuất hiện một đế quân như Ân Minh không biết là may mắn hay là bất hạnh.

May mắn là người này có tài cao chí lớn, lại có lòng dạ và khí độ của bậc thánh quân. Nếu thời vận phù hợp, không biết chừng có thể thật sự làm cho nước Sóc thống nhất thiên hạ, ghi danh sử sách muôn đời muôn kiếp. Bất hạnh là đã tâm không chịu ngồi yên một góc là cùi khô, quân lực ngày càng mạnh mẽ là đá lửa, trong quá trình chinh phạt thiên hạ sẽ có bao nhiêu tướng sĩ tử trận hi sinh, bao nhiêu bách tính phải phiêu bạt chân trời?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 8 - Chương 10

Mấy ngày nay bộ Lễ Đại Lương rất bận, bận đến mức thượng thư bộ Lễ chỉ hận không thể vứt bỏ mũ quan cáo lão hồi hương.

Đây vốn chính là thủ tục đã quen làm, trong giai đoạn quan hệ hai nước mập mờ khi tốt khi xấu cũng đã thực hiện vô số lần, chỉ có điều các loại quy cách năm nay đều phải nâng cao mấy cấp bậc, bởi vì năm nay quan chính sứ là Tây Lương vương Lâu Dự.

Bộ Lễ vốn chỉ muốn tìm một người tin cậy có thể khống chế được cục diện, không ngờ Tây Lương vương lại đứng ra. Giờ thì tuyệt đối có thể khống chế cục diện, nhưng lại làm cho từ trên xuống dưới của bộ Lễ rơi vào một hồi bận rộn điên cuồng nhất dịp cuối năm.

Xe ngựa nghi trọng, cờ phướn long quạt, rìu vàng búa gỗ đều phải định lại một lần nữa căn cứ quan tước của Lâu Dự. Bộ Lễ còn cố ý chọn một vị quan chức trung niên tinh thông luật pháp hai nước, rất thông thạo các thủ đoạn ngoại giao, từng giao thiệp vô số lần với Hồng Lư tự nước Sóc là Vương Truyền Minh làm quan phó sứ.

Vương Truyền Minh năm nay tuổi ngoài bốn mươi, từng theo đoàn đi sứ nước Sóc nhiều lần, có thể nói là người có kinh nghiệm phong phú nhất bộ Lễ. Giao cho Vương Truyền Minh phụ trách việc ăn ngủ tiếp tế, công văn qua lại của sứ đoàn trên đường, thống nhất việc nghênh đón tiễn đưa với quan viên địa phương, giao thiệp thỏa thuận với Hồng Lư tự nước Sóc rõ ràng là không thể ổn thỏa hơn được nữa.

Còn Tây Lương vương Lâu Dự trong mắt các quan viên bộ Lễ chính là một lá cờ lớn đón gió phấp phới. Chỉ cần chàng đứng vững vàng ở đó, ánh mắt sắc bén quét qua đã đủ để làm kẻ địch đau đớn, người mình vui sướng, đâu cần chàng phải động một ngón tay.

Chỉ cần tượng tượng về mặt thất kinh suýt nữa rơi mất cằm của mấy lão thất phu Hồng Lư tự nước Sóc khi nhận được danh sách sứ đoàn, nhìn thấy tên của quan chính sứ Đại Lương, đã cảm thấy vui sướng tràn trề, ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm giác này há là một chữ sướng có thể miêu tả hết được?

Bên này bộ Lễ từ trên xuống dưới xắn tay áo làm thật lớn chuyện, dự định rửa sạch sỉ nhục trước kia, bên kia Lâu Dự lại lạnh nhạt hạ một mệnh lệnh: Không được để lộ chuyện Tây Lương vương đi sứ nước Sóc.

Chàng tự có tính toán. Không thể để tin tức truyền đi quá nhanh, ít nhất trước khi chàng tiến vào ranh giới nước Sóc không thể để cho đối phương biết được. Vạn nhất Dung Hàm biết tin chàng đến lại dẫn Loan Loan chạy mất thì làm thế nào?

Mặc dù mệnh lệnh này tạm thời đè nén được sự nhiệt tình như nôi canh sôi trào của quan chức bộ Lễ, nhưng mỗi người vẫn làm việc hết sức mình. Đây là cơ hội nở mày nở mặt trăm năm có một, những thứ đưa ra đương nhiên phải là tốt nhất.

Sau một thời gian bận rộn tới tấp mặt mũi, thời gian đi sứ cuối cùng đã đến.

Đúng ngày hoàng đạo mà quan thiên giám đã chọn, cửu môn đốt mười tiếng pháo mừng, sứ đoàn cuộn cuộn ra khỏi kinh thành, hàng chục chiếc xe ngựa kéo dài quanh co, chỉ có một số xe ngựa chờ người, còn lại đa số là chờ các loại đồ nghi trọng cần thiết cho chuyến đi sứ lần này.

Quan binh tuần thành hộ tống sứ đoàn ra khỏi thành hai mươi dặm liền quay về, giao lại việc canh gác bảo vệ trên đường cho quân đội địa phương. Để đảm bảo an toàn cho Lâu Dự, Hắc Vân kị lại điều thêm một ngàn tinh kị hộ tống trên đường.

Sứ đoàn không lờ đi động đến thành Lương Châu ở biên giới Lương Sóc một cách thông thả mà bình an.

Thượng Kinh và Lương Châu mặc dù cách xa nhau nhưng có chậm đến mấy thì cuối cùng cũng phải đến. Trương Thành Uyên đã được điều làm đô đốc Kí Châu, thủ bị Lương Châu hiện nay họ Cao, tên Bất Thức, được điều từ quân địa phương lên, mới nhậm chức được nửa năm.

Nhưng trăm họ Lương Châu không hề quan tâm hắn tên là Cao Bất Thức hay là Cao Thức Bất, bởi vì ai cũng biết trung tâm quyền thế thật sự ở Lương

Châu là Hắc Vân kị, mà người nắm giữ Hắc Vân kị mới là người đứng đầu thật sự.

Giờ đây Lăng Nam vương đã về Thượng Kinh, vị trí thống soái cao nhất của Hắc Vân kị tạm thời để trống, thoát nhìn như rảnh rỗi nhưng quân tâm lại cực kì ổn định và đoàn kết, không chỉ có các kị binh Hắc Vân kị đóng quân ở Lương Châu mà ngay cả bách tính Lương Châu cũng hân hoan vui mừng, thì thầm rỉ tai nhau.

Tất cả là vì thế tử đã về.

Mặc dù Lâu Dự đã là Tây Lương vương nhưng mọi người ở đây vẫn quen gọi chàng là thế tử Lăng Nam vương. Năm đó thế tử Lăng Nam vương trấn thủ Lương Châu, huyết chiến với quân Sóc, chạy gấp ngàn dặm tập kích bất ngờ, tiêu diệt đại doanh quân biên phòng nước Sóc, trăm họ ở đây vẫn nhắc mãi chuyện này, trở thành một câu chuyện mang tính giáo dục cần có trong quá trình trưởng thành của những đứa trẻ.

Đặc biệt là những người đã trải qua trận đại chiến thủ thành đó thì càng nói chuyện say sưa, dùng hết tâm trí kể đi kể lại từng chi tiết năm đó, mọi lúc mọi nơi, quán trà quán rượu, sau khi ăn, trước khi ngủ...

Tại Lương Châu, thế tử Lăng Nam vương là một người như truyền kì thần thoại, nhà nhà đều biết, tên chàng như sấm bên tai.

Giờ đây nhân vật trong truyền thuyết này sắp trở lại Lương Châu, mọi người sao có thể không hưng phấn kích động ngủ không yên giấc?

Vì vậy khi sứ đoàn tiến vào thành Lương Châu, phó sứ Vương Truyền Minh bị sóng người hoan nghênh cuộn trào mãnh liệt làm sắc nước trà, ho đến đỏ mặt tía tai.

Hai bên đường cái quan không coi như rộng ở Lương Châu đông nghịt già trẻ lớn bé, đám thanh niên trai tráng khỏe mạnh chệch tầm nhìn dưới đất không được tốt, trèo lên chiếm các vị trí cao như nóc nhà cửa sổ, còn có người không sợ chết đi cả kheo giữa đám đông, thấp thoáng một vài tiểu thư trên lầu các đài cao ngượng ngùng nhìn ra xa.

Các tướng sĩ Hắc Vân kị đã quen nhìn cảnh tượng như vậy, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, bảo vệ xe ngựa của sứ đoàn chậm rãi tiến lên theo đường cái quan.

Vương Truyền Minh hết sức thận trọng vén rèm lên, thoáng nhìn sóng người mãnh liệt bên ngoài, sợ ý một chút bị hai đóa hoa không biết từ đâu ném tới đập thẳng vào mắt. Chắc là một cô nương hoài xuân nào đó tìm mãi không thấy thế tử Lăng Nam vương, trong lòng sốt ruột, vừa thấy trong đội xe có người vén rèm liền vội vã ném tới.

Vương Truyền Minh sợ hãi vội hạ rèm xuống, dụi mắt lắc đầu cười khò. Nếu để họ biết Tây Lương vương kì thực không hề ở trong đội ngũ sứ đoàn, không biết mình là phó sứ có bị bách tính nhiệt tình như lửa ở đây ăn sống nuốt tươi không?

Cực ít người biết ngay từ đêm trước ngày sứ đoàn lên đường đi sứ, Tây Lương vương đã dẫn theo Hầu Hành Tiễn và mấy tướng lĩnh Hắc Vân kị ra khỏi Thượng Kinh.

Sau vụ cung biến, Hầu Hành Tiễn đã được thăng chức phó thống lĩnh ngự lâm quân, nhưng hắn không thêm quan tâm đến quân hàm Trung Vũ tướng quan tam phẩm mà chủ động yêu cầu trở lại Hắc Vân kị, làm một phó tướng bên cạnh Lâu Dự.

Lâu Dự không thuyết phục được Hầu Hành Tiễn nên đành phải đồng ý. Từ đó trở đi Hầu Hành Tiễn theo sát Lâu Dự như Lưu Chính năm đó, trở thành trợ thủ đắc lực của chàng, xử lí đủ loại công việc khác nhau.

Sứ đoàn công kênh, di chuyển chậm chạp, Lâu Dự nóng lòng như lửa đốt không thể đợi được, sau khi giao phó xong mọi chuyện liền ra khỏi thành từ sớm, ra roi thúc ngựa chạy đến Lương Châu.

Từ Thượng Kinh đến Lương Châu cách xa ngàn dặm. Trên đường đi, Lâu Dự đưa mắt nhìn quanh, phong cảnh như vẽ, trong lòng chợt có cảm giác thê lương như đã trải qua mấy kiếp.

Con đường này chàng đã đi không biết bao nhiêu lần, nhưng đa số đều bốn ba ngày đêm thần tốc, chỉ có lần cùng Loan Loan về phủ Lăng Nam vương bốn năm trước mới an nhàn thoải mái thưởng thức non sông gấm vóc, phong tục dân sinh.

Non sông phong thổ ven đường không hề có thay đổi gì lớn. Năm đó chàng mảy kiếm mắt sáng, khí khái hào hùng, nàng mặt mày như vẽ, cười tươi như hoa, hai người ghim cương đi chậm rãi, chuyện trò vui vẻ. Hình ảnh này vẫn còn rõ ràng trong mắt, nhưng giờ đây cảnh sắc vẫn như cũ, người xưa lại đã xa tận chân trời.

Lâu Dự cảm thấy vô số tâm tình quay cuồng quanh quẩn trong lòng, lòng bàn tay cầm cương ngựa ướt đầm mồ hôi.

Loan Loan, em thật sự ở đế đô sao? Bao năm đã qua, em đi tới đây thế nào? Có bị thương hay không? Có khổ cực hay không? Có... nhớ anh hay không...

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 11

Đêm đã khuya, tuyết rơi cả ngày, cảnh mai bên ngoài như mặc thêm lớp áo trắng, gió thổi qua làm bông tuyết bay xuống phát ra âm thanh sần sật.

Dung Hàm theo thường lệ sắc thuốc cho Loan Loan uống, lại dùng ngân châm xem huyết, thấy kinh mạch không tắc, huyết khí thông suốt, hàn độc vẫn bị ép vào huyết Khí Hải như trước, trong lòng mới bớt lo lắng.

Y đỡ Loan Loan nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho nàng, cười nói: "Hàn độc đã rất lâu không phát tác. Đợi qua mùa đông này, đến khi xuân về hoa nở, anh lại vào núi hái một ít hư linh thảo. Hư linh thảo có hiệu quả xua hàn khí bảo vệ tâm mạch rất tốt, dùng liên một tháng, không biết chừng sẽ có thể loại bỏ hết hàn độc, anh cũng yên tâm hơn".

Loan Loan ôm chăn, thấy y cười vui vẻ cũng khẽ cong khóe môi lên, nhẹ nhàng phát tay ra hiệu cho y mau đi nghỉ.

Dung Hàm cầm tay nàng để ủ ấm trong lòng bàn tay mình rồi nhẹ nhàng đặt về trong chăn: "Loan Loan, nhớ lời anh dặn em không? Tuyệt đối không thể dùng nội lực, nếu không hàn độc công tâm, tổn hại kinh mạch, nhẹ thì từ nay hàng năm hàng tháng phải chịu nỗi khổ hàn độc, nặng thì..."

Âm thanh của y nghẹn ứ một lát rồi mới nói tiếp, giọng nói cực kì trịnh trọng nghiêm túc: "Nặng thì sẽ mất tính mạng, biết không?"

Loan Loan chớp hàng lông mi dày, ngoan ngoãn gật đầu.

Dung Hàm chăm chú nhìn nàng thật sâu, nói dịu dàng: "Thời gian này trời rất lạnh, em không tiện ra ngoài, sợ là trong người rất bí bức. Nghe nói gần đây có núi Cảnh, phong cảnh rất đặc sắc, lại có suối nước nóng. Mấy ngày nữa anh sẽ xin nghỉ phép dẫn em đi chơi, dùng nước suối xua lạnh, đối với thân thể em cũng có lợi".

Loan Loan gật đầu, con buồn ngủ ập đến, mí mắt dần dần khép lại.

Dung Hàm quay người thổi tắt nến, lúc sắp bước ra cửa lại không yên tâm quay lại thoáng nhìn. Thấy Loan Loan thở đều đều không hề cử động, dường như đã ngủ, y mới nhẹ chân bước ra ngoài.

Trăng treo chênh chếch, ánh trăng chiếu xuống mặt đất phủ tuyết trắng, ánh sáng phản xạ từ mặt tuyết trong vắt chiếu vào trong phòng, cho dù không đốt đèn nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ.

Loan Loan mở mắt ra nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy phòng bên cạnh yên lặng không tiếng động liên tục chấn động dậy. Nàng ngồi khoanh chân, hai tay bắt quyết, hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại, hết sức thận trọng thử điều động một sợi nội tức từ huyết khí hải ra.

Sợi nội tức này cực kì yếu ớt, nhỏ như một sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn, lại dường như nối với lực phủ ngũ tạng, mỗi khi điều động vào trong mạch một chút lại kéo theo sự đau đớn khó có thể tưởng tượng.

Mồ hôi lấm tấm rất dày trên trán, Loan Loan mạnh mẽ ép sợi nội tức đó chạy trong kinh mạch. Nội tức đi đến đâu như có dao cắt rìu chém đến đó, con đau kịch liệt dường như có thể xé rách thân thể, làm cho kinh mạch đứt từng khúc, nhưng nàng vẫn cắn môi không kêu một tiếng nào.

Huyết khí hải bị kích thích, hàn độc bị phong tỏa trong huyết cũng không khống chế được nữa, mãnh liệt tràn ra như nước lũ vỡ đê, lập tức xâm nhập xương cốt ngũ tạng. Trên cánh tay và trên mặt Loan Loan dần dần xuất hiện một lớp sương mỏng màu trắng, cả người như bị ngâm dưới sông băng giữa trời đông giá rét, ngay cả cốt tủy dường như cũng đã đông cứng.

Da nàng vốn đã trắng muốt mịn màng, lại mất một bộ đồ màu trắng, lúc này cả người bị sương lạnh bao phủ như một bức tượng khắc bằng băng hay tạc bằng bạch ngọc, không hề giống như người sống, không có một chút sức sống nào.

Trong nháy mắt sắp bị đông lạnh mất hết tri giác, hai mắt Loan Loan chợt mở ra mang theo ánh sáng chói mắt. Một luồng nội tức ầm ập từ huyết khí hải ào ào tràn ra, từng chút từng chút một, cực kì chậm rãi thấm vào xương cốt, ngũ tạng, kinh mạch, ép hàn độc đã chạy khắp cơ thể phải quay về huyết khí hải.

Phóng thích hàn độc khắp cơ thể sau đó cường chế điều động nội tức áp chế. Trong quá trình đấu tranh với hàn độc, nội tức sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ. Nhưng vì bị hàn độc không ngừng ăn mòn, một hậu quả không thể tránh né là kinh mạch và xương cốt cũng sẽ ngày càng yếu ớt vỡ vụn.

Mấy ngày nay tối nào nàng cũng giấu Dung Hàm, dùng phương pháp gần như tự sát này để khôi phục công lực.

Trăm sông đổ về biển, đến khi một tia hàn độc cuối cùng bị ép về huyết khí hải, cả người Loan Loan đã ướt đẫm mồ hôi như từ dưới nước vớt lên. Nàng thở dài một hơi, mệt rũ người nằm vật xuống giường ngất đi.

Ngoài thành Lương Châu, tiếng vó ngựa đập vỡ sự yên tĩnh của đêm tuyết.

Chiếc áo choàng màu đen của Lâu Dự gần như bị gió kéo căng trải rộng, như một đôi cánh màu đen to lớn mọc lên từ hai vai.

Hầu Hành Tiễn thúc ngựa theo sát bên cạnh. Nhìn khuôn mặt như đầm nước lạnh của Lâu Dự, lại nhớ đến bóng người lấp lánh ánh sáng dưới ánh nắng chói chang trước kia, trong lòng vừa áy náy vừa đau buồn, Hầu Hành Tiễn lặng lẽ thờ dài.

Họ đến Lương Châu từ sớm, phỏng chừng còn phải đợi mấy ngày nữa sứ đoàn mới đến. Vương Truyền Minh lo việc công văn qua cửa ải, việc giao tiếp với quan chức Hồng Lư tự nước Sóc lại mất mấy ngày nữa. Vì thế Lâu Dự chỉ dẫn theo một mình Hầu Hành Tiễn, hai người hai ngựa ra khỏi thành ngay trong đêm, không hề dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

"Lão Thất, cùng ta đi đến một nơi". Chẳng nói.

Thế là Hầu Hành Tiễn giật cương đi ngay mà không hề hỏi thêm câu nào. Bốn năm trước hắn đã giao tính mạng mình cho Lâu Dự, dù lúc này Lâu Dự có bảo hắn đến địa ngục, hắn cũng không cau mày lấy một cái.

Gió tuyết lớn dần, gió lạnh mang theo bông tuyết đập vào quần áo lộp bộp. Càng chạy về phía tây càng chỉ thấy tuyết trắng cỏ khô hoang vu, hoàn toàn không có bóng người.

Màn đêm dày đặc, trên thảo nguyên Dã Tây, Dị Thiên Nhai như một người khổng lồ không sợ lạnh giá, đứng sừng sững lạnh lùng nghiêm nghị.

Chạy đến trước vách núi, Lâu Dự ghim ngựa dừng gấp, bốn vó Truy Phong vẽ ra bốn vết sâu trên tuyết, bắn lên vô số tuyết trắng.

Ánh mắt Hầu Hành Tiễn căng thẳng. Chẳng lẽ vương gia định trèo vách núi? Trời lạnh tuyết tron, trèo vách núi hiểm trở trong thời tiết khắc nghiệt như vậy thật sự quá mức nguy hiểm.

Hắn chưa kịp mở miệng khuyên bảo lại thấy Lâu Dự thúc ngựa tiến lên vài bước rồi dừng ngựa nhìn lên đỉnh vách núi một lúc lâu không nói gì.

Tuyết càng ngày càng lớn, trên vai trên đầu nhanh chóng phủ một lớp tuyết dày. Trên gương mặt hơi ngẩng lên, ngay cả mi mắt lông mày cũng phủ một lớp bụi tuyết mỏng, nhưng chàng lại vẫn đứng yên ở đó, nhìn vách núi cao lạnh lẽo trầm lặng này, không hề nhúc nhích, không biết đang nghĩ gì.

Bầu không khí nặng nề như màn tuyết rơi dày đặc khắp trời, gần như làm mọi người ngạt thở.

Hầu Hành Tiễn không dám khuyên bảo gì, cũng dừng ngựa thu cương, lặng lẽ chờ đợi sau lưng Lâu Dự.

Rất lâu sau, đến tận lúc tay chân Hầu Hành Tiễn đều sắp đông cứng, Lâu Dự mới phui tuyết đọng trên người, nói lạnh nhạt: "Đi thôi".

Chàng kéo cương ngựa chạy vào sâu trong thảo nguyên. Hầu Hành Tiễn theo sát phía sau, cuối cùng không nhịn được tò mò, hỏi: "Vương gia, vừa rồi vương gia đứng dưới vách núi lâu như vậy làm gì?"

Lâu Dự khẽ mỉm cười môi mỏng, không quay đầu lại, nói ra bốn chữ, âm thanh mang theo sự đau đớn khôn cùng trong gió tuyết: "Tự đây tạ tội".

"Trước Dị Thiên Nhai?" Hầu Hành Tiễn kinh ngạc quay lại nhìn về phía vách đá lạnh như băng, không hiểu vương gia nhà mình vì sao phải tạ tội trước một vách núi không có tính mạng.

Hắn không hề biết trên đỉnh vách đá cực kì hiểm trở này có một ngôi mộ kiếm nho nhỏ. Vừa rồi vương gia nhà hắn đứng dưới Dị Thiên Nhai là để im lặng phát lời thề độc với người lẽ ra đang nằm dưới ngôi mộ kiếm này.

"Lửa cháy rực trời, sao sánh được một tiếng cười của nàng? Giang sơn như vẽ, không bằng một điểm chu sa trên trán nàng. Nếu trời cao rủ lòng thương làm cho Loan Loạn trở về bình an, ta, Lâu Dự, nguyện chinh chiến cả đời để bảo vệ nàng một kiếp an lành, cho dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không hối tiếc!"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 12

Dưới chân núi Tuyết Phong có một thung lũng rộng hơn mười dặm. Mùa xuân, cỏ non xanh biếc, mặt đất xanh tươi, cỏ nước mon môn. Mùa hè, băng tuyết trên núi Tuyết Phong tan ra, băng tan tụ lại thành suối chảy xuống róc rách, lạnh buốt dễ chịu. Mùa thu trái cây lúc lỉu, hoa thơm cỏ lạ khắp nơi. Đến mùa đông, dãy núi Tuyết Phong rộng lớn liền trở thành một màn chắn thiên nhiên ngăn cản gió bắc thấu xương và rợp trời tuyết bay theo gió.

Đây là một đồng cỏ cực tốt, bốn mùa tươi đẹp, được thiên nhiên ưu đãi.

Giờ đây vùng bảo địa phong thủy này là nơi ở của bộ lạc Sơn Dương, mấy ngàn chiếc lều san sát như một rừng hoa nở trong thung lũng.

Màn đêm buông xuống, những đồng lửa rải rác khắp nơi, đầy tiếng cười, tiếng hát hò vui vẻ lẫn với mùi thơm nồng của canh thịt dê, cho dù gió lớn tuyết

dây cũng vẫn có thể len qua khe hở của gió tuyết bay đi rất xa.

Lâu Dự và Hầu Hành Tiền người đầy tuyết trắng xông thẳng vào nơi hạ trại hết sức ầm áp của bộ lạc này.

Nhìn thấy hai người lạ mặc áo đen thúc ngựa xông vào trại, phụ nữ trẻ em hoảng sợ chạy tứ tán khắp nơi, rất nhiều đàn ông cường tráng mình khoác da thú, trên trán có dấu ấn hình ngọn lửa rút binh khí ra, hò hét vây lại.

Người Sơn Dương giỏi đi săn, không thiếu các dũng sĩ sức mạnh kinh người. Mấy trăm người đàn ông sức dài vai rộng cầm đại đao vây lại, thanh thế hết sức đáng sợ.

Lâu Dự và Hầu Hành Tiền không rút đao cũng không xuống ngựa mà chỉ ghim chặt cương ngựa đứng yên chờ đợi.

Khuôn mặt hai người lẫn trong bóng tối không nhìn thấy rõ. Thấy quần áo cùng khí độ của hai người này đều bất phàm mà lại không hề có địch ý, các dũng sĩ Sơn Dương bao vây cũng không động thủ, chỉ vây chặt rồi phái người chạy đi thông báo cho thủ lĩnh trong tộc.

Chốc lát sau, một bóng người cao lớn vội vã chạy tới, gạt đám đông ra, nhìn hai người lạ bị vây kín trước mặt.

Chỉ thoáng nhìn một cái, Thác Bạt Hồng Liệt đã nhận ra người đến là ai, vẻ kích động lập tức tràn ngập trong mắt. Hắn không nói một lời, quỳ xuống đặt tay phải lên vị trí trái tim, nói kích động: "Thế tử, ngài như hùng ưng bay lượn trên trời cao, cuối cùng cũng đáp xuống bộ lạc của bọn ta".

Lâu Dự xoay người xuống ngựa đỡ hắn lên.

Thác Bạt Hồng Liệt quay lại hô lớn với các tộc nhân: "Đây chính là thế tử Lăng Nam vương, hiện đã là Tây Lương vương, ba lạc cách của người Sơn Dương chúng ta!"

Thác Bạt Hồng Liệt nói xong, xung quanh yên lặng một lát rồi cả bộ lạc chột sôi trào. Trong số những người đàn ông mặc da thú vây quanh có không ít người năm đó từng đi theo Lâu Dự về giải vây cho thành Lương Châu, hôm nay gặp lại vui mừng khôn xiết, tới tấp ném binh khí xuống, quỳ một gối dưới đất, tay phải đặt lên trái tim thì lễ, lớn tiếng hô lên: "Ba lạc cách, ba lạc cách, cuối cùng chúng ta cũng đợi được ba lạc cách trở về!"

Đám phụ nữ vừa rồi hoảng sợ bỏ chạy giờ lại quay về, vây chặt xung quanh Lâu Dự, tranh nhau ngắm nhìn người anh hùng trong truyền thuyết. Lũ trẻ hô to "Ba lạc cách tới rồi, ba lạc cách tới rồi", vui sướng chạy qua chạy lại khắp nơi.

Năm xưa Sơn Dương đối mặt với nguy cơ diệt tộc, Lâu Dự thân là thế tử cao quý vẫn đích thân dẫn Hắc Vân kị tới cứu, sự dũng cảm và mưu lược của chàng khiến các tộc nhân Sơn Dương thật lòng bội phục. Sau đó Sơn Dương quy thuận Đại Lương, trưởng lão trong tộc nhận được sắc phong của triều đình, lại có quân đội Đại Lương bảo hộ, hơn nữa các bộ lạc khác trên thảo nguyên hoang mạc cũng lần lượt bị Lâu Dự thu phục, thời gian qua việc đánh nhau tranh giành địa bàn giữa các bộ lạc đã ít hơn rất nhiều.

Thác Bạt Tư liền chuyển cả bộ lạc từ trong núi đến một thung lũng cỏ xanh tươi tốt, nước nổi đầy đủ như nơi này.

Giờ đây người Sơn Dương được sống những ngày thái bình yên ổn, phát triển thịnh vượng, cơm áo không lo.

Ăn quả phải nhớ kẻ trồng cây, uống nước không quên người đào giếng. Biết tất cả những điều này đều là thế tử Lăng Nam vương mang đến, mỗi một người Sơn Dương đều coi Lâu Dự là anh hùng tuyệt đối.

Hiện nay Lâu Dự đã là Tây Lương vương, quyền cao chức trọng, như trăng sao trên trời cao không với được. Họ vốn cho rằng Lâu Dự sẽ không đi tới Sơn Dương nữa, không ngờ chàng lại bất ngờ xuất hiện trong đêm tuyết, người Sơn Dương sao có thể không vui mừng khôn xiết?

"Thế tử, thế tử". Đám người tách ra, một ông lão râu dài vẻ mặt kích động bước nhanh tới, chính là Thác Bạt Tư.

Thác Bạt Tư đi tới trước mặt Lâu Dự, đang định quỳ xuống hành đại lễ lại bị Lâu Dự đỡ lại: "Trưởng lão miễn lễ, mau mau đứng lên".

"Nhanh lên nhanh lên, giết trâu mổ dê nghênh đón thế tử, không, nghênh đón Tây Lương vương". Thác Bạt Tư quay lại lớn tiếng phân phó.

Lâu Dự ngăn lại: "Không cần, bản vương lần này đến đây là muốn vào núi Tuyết Phong tìm một bạn cũ".

"Bạn cũ?" Thác Bạt Tư ngần ra. Núi Tuyết Phong này chính là bãi săn của người Sơn Dương, bọn họ cực kì hiểu rõ dãy núi này, nhưng chưa bao giờ nghe nói nơi này có bạn cũ của Tây Lương vương.

Lâu Dự đưa mắt nhìn về phía dãy núi Tuyết Phong xanh mướt, đôi mắt sâu lắng như biển.

Cách để đô nước Sóc năm mươi dặm có một ngọn núi tên là núi Cảnh. Núi Cảnh tên sao thực vậy, phong cảnh cực đẹp. Dưới chân núi là một rừng mai đỏ rực như ráng chiều, một đầm nước xanh ôm lấy ngọn núi, mùa đông đóng băng, thác nước chảy xuống đầm cũng bị đông lại, nhìn xa xa như một con rồng trắng uốn lượn từ trên núi xuống, cực kì tráng lệ.

Đi đến sườn núi lại có vài nguồn nước nóng rải rác trong rừng núi, giữa trắng trời băng tuyết vẫn bốc hơi nóng nghi ngút, hết sức mê người.

Dung Hàm từ trên xe ngựa nhảy xuống, hít sâu một hơi khí lạnh trong lành, quay lại đưa tay định đỡ Loan Loan bước xuống xe ngựa.

Loan Loan không biết nên khóc hay cười. Từ sau khi cứu nàng trên chiến trường về, Dung Hàm đối xử với nàng như một viên ngọc lưu li mỏng manh dễ vỡ, cẩn thận nhẹ nhàng, che chở ấm lạnh, dường như sợ nàng chỉ khẽ chạm vào đâu là sẽ vỡ vụn thành vô số mảnh.

Kì thực Dung Hàm cũng không nghĩ nhiều. Dùng dao mổ thì y là một cao thủ, nhưng cầm đao giết người thì lại hoàn toàn là một tay mơ. Trong hai người, Loan Loan mới là người có giá trị vũ lực cao hơn.

Nghĩ là nghĩ thế, Loan Loan vẫn ngoan ngoãn đưa tay cho Dung Hàm đỡ y đỡ mình xuống xe ngựa.

Dung Hàm thắt chặt chiếc áo khoác trên người Loan Loan. Thấy gương mặt nàng bọc trong chiếc áo da mềm mại trắng muốt như một cánh hoa sen, lông mày đen như mực, làn da trắng mịn long lanh như tuyết hòa lẫn sữa, chỉ tiếc đôi môi tái nhợt, khóe mắt lộ ra màu xanh, dấu hiệu đau ốm bệnh tật rõ ràng, y không khỏi thương xót: "Em vẫn gầy quá, tại sao ăn bao nhiêu mà vẫn không béo được?"

Câu này trước kia cũng có người thường xuyên nói. Lúc nói câu này, vẻ mặt người đó luôn bức bối, chỉ hận không thể mang hết các món ngon trong thiên hạ về chất đống trước mặt mình.

"Ta thề, tất cả các món ngon trên đời này, chỉ cần Loan Loan muốn ăn, ta nhất định sẽ làm cho Loan Loan được ăn!"

Lời thề khi mới gặp nhau năm đó vẫn văng vẳng bên tai, mọi chuyện đã qua lại dường như xảy ra từ muôn kiếp trước.

Trong lòng Loan Loan đắng chát không chịu nổi, nàng cố gắng xóa đi nụ cười, giọng nói của người đó trong đầu, giọng gào nộ một nụ cười.

Dung Hàm cũng phát hiện sự rung động trong lòng nàng. Y thăm thò dài, ngoài mặt lại làm như không biết, cười như nắng ấm ngày đông, thản nhiên chuyển đề tài, chỉ phượng xa nói: "Mau nhìn xem, bên kia đẹp quá!"

Loan Loan nhìn theo hướng tay Dung Hàm, dưới gốc mai cách đó không xa có mấy con hạc trắng vung cánh múa, tư thế thanh nhã cao quý, cùng với mai đỏ tuyết trắng xung quanh như một bức tranh thủy mặc tĩnh tế đẹp không sao tả xiết.

"Loan Loan, em thích nơi này không?" Giọng nói của Dung Hàm vừa nhẹ vừa ấm làm tâm tình người nghe được buông lỏng: "Chiến trường, giết chóc, thù hận đều đã qua rồi. Em không cần phải sống những ngày lo lắng hãi hùng, sống chết khó liệu nữa. Chờ anh trừ hết hàn độc cho em, chúng ta sẽ mua một biệt viện trên núi Cảnh này. Mùa hè nghỉ mát ngắm thác nước, mùa đông đến suối nước nóng xem hạc múa. Nếu ở lâu bí bức, chúng ta sẽ chu du thiên hạ, em muốn đi đâu anh sẽ cùng em đi đó".

Y nói thản nhiên, mô tả hình ảnh hạnh phúc an lành, năm tháng nhàn nhã sau này, âm thanh trong trẻo như nước suối, thấm vào ruột gan.

Loan Loan nghe y nói, trước mắt lại hiện lên hình ảnh đỉnh núi Vân Đình ngoài thành Thượng Kinh năm đó, người đó cùng mình sánh vai đứng cùng xem mặt trời mọc.

Loan Loan, đại chiến sắp đến, sống chết khó lường. Nếu lần này anh có thể sống sót trở về, anh sẽ đến Dị Thiên Nhai cầu hôn với tía em.

Nếu trận này có thể đánh thắng, ít nhất sẽ có hai mươi năm thái bình, anh cần binh quyền để làm gì?

Đến lúc đó xong việc lui thân, chúng ta sẽ cưỡi ngựa chèo thuyền, tự do tự tại du lịch non sông tươi đẹp.

Âm thanh của người đó như chuông vàng trống ngọc, từng tiếng vang vang.

Cảnh nay và cảnh xưa quá giống nhau, chỉ có điều giờ đây người đã nơi xa, đời này kiếp này e rằng chàng và nàng không còn có ngày gặp lại.

Mây trời nước chảy, trời đất cô liêu.

Loan Loan nhìn lên đỉnh núi tuyết xa xa, trong lòng trống rỗng chỉ còn lại có thể lương. Rời xa chiến trường và giết chóc dĩ nhiên là tốt, nhưng cũng phải rời xa nơi mình lớn lên, rời xa... những tháng ngày ở bên anh ấy.

"Loan Loan, Loan Loan?" Thấy Loan Loan ngây ngốc, Dung Hàm thấp giọng hỏi: "Có phải lạnh quá nên em khó chịu không?"

Loan Loan bừng tỉnh lại, quay sang cười cảm kích với Dung Hàm, nhẹ nhàng lắc đầu. Đột nhiên hai lúm đồng tiền ẩn hiện bên má, Loan Loan đi mấy bước về phía trước, cúi xuống vốc một vốc tuyết vo tròn rồi xoay người ném về phía Dung Hàm.

Dung Hàm bất ngờ không phòng bị kịp, bị Loan Loan ném trúng người.

Loan Loan cười vui vẻ nhìn Dung Hàm, sắc mặt nàng vốn hơi yếu ớt trắng xanh, lúc này cười lên lại hoạt bát dễ thương, tươi vui lóa mắt.

Dung Hàm dường như nhìn thấy cô bé hoạt bát vui vẻ như một viên minh châu quay tít năm đó, trái tim treo cao mới hạ xuống trong lồng ngực.

Nhìn nàng tươi cười hiếm thấy, tâm tình Dung Hàm rất tốt, trên mặt toàn là nét cười chiều chuộng dịu dàng. Y đứng yên tại chỗ, mặc cho những quả bóng tuyết của Loan Loan ném đầy y phục.

Quyển 8 - Chương 13

"Lần trước Thác Bạt Hồng Đạt gặp các vị ở chỗ này đúng không?" Thác Bạt Đương Đương vẫn mặc một bộ váy đỏ như xưa, đứng bên cạnh dòng suối, đưa mắt nhìn với vẻ mặt phức tạp.

Bây giờ Thác Bạt Đương Đương đã là vợ người ta, là mẹ của một đứa trẻ. Chồng cô ta là dũng sĩ trong tộc, dù không được tuần lãng cao quý như Lâu Dự nhưng lại hơn ở chỗ quan tâm chăm sóc, yêu quý che chở cô ta, một nhà ba người vui vẻ đầm ấm.

Còn người đàn ông trước mặt này khuôn mặt vẫn anh tuấn như trước, thậm chí còn già dặn và hấp dẫn hơn lần đầu gặp, chỉ là hai bên tóc mai đã hoa râm, khuôn mặt bừng bừng sức sống ngày xưa giờ đây đã lặng lẽ bình thản, có một nét đau buồn không sao hòa tan được.

Thác Bạt Đương Đương đau buồn trong lòng. Sĩ tình làm người ta tổn thương sâu nhất. Năm đó nếu mình vẫn một mực dây dưa ái mộ người này thì sao có được sự hạnh phúc an ổn hôm nay?

Hôm qua Lâu Dự xông vào bộ lạc Sơn Dương giữa đêm khuya, nói cần phải vào núi. Dãy núi Tuyết Phong này xem như hết sức bình thường nhưng lại ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm. Hơn nữa mùa đông tuyết phủ, nếu không có người dẫn đường cơ bản sẽ không thể vào núi được, cho dù vào được sợ cũng sẽ lập tức lạc đường.

Vốn Thác Bạt Hồng Liệt định đi dẫn đường, nhưng cuối cùng nhiệm vụ này lại bị Thác Bạt Đương Đương xung phong tranh mất với lý do: "Trong tộc, ngoài Thác Bạt Hồng Đạt chỉ có ta biết nơi ngòi và Loan Loan được cứu".

Ánh mắt Lâu Dự sắc bén. Chàng ở địa vị cao, uy thế tự nhiên sinh ra, ánh mắt chỉ liếc qua đã lộ rõ uy phong, mang theo sự lạnh lẽo mà không tự biết.

Thác Bạt Đương Đương lại ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ chút nào, nói thản nhiên: "Thác Bạt Hồng Đạt đã nói với ta rồi. Loan Loan rất tốt, bại bởi người khác ta không phục, bại bởi Loan Loan ta chịu phục".

Lâu Dự nhìn cô ta, sự lạnh lẽo trong mắt dần dần tan đi, cuối cùng gật đầu nói: "Tốt, người dẫn đường".

Thác Bạt Đương Đương dẫn Lâu Dự đi dọc theo con đường Lâu Dự và Loan Loan vào núi lần trước.

Vách núi hiểm trở đầu lối vào rừng núi. Ở chỗ này, chàng và nàng đã đồng thời leo lên. Chàng leo chậm hơn rất nhiều, bị nàng chế nhạo một phen.

Nơi ở cũ của bộ lạc Sơn Dương. Ở chỗ này, nàng đã liều lĩnh ra tay, cứu được hai mẹ con Hồ nhi.

Cây cầu độc mộc trên thác nước cao ngàn trượng. Ở chỗ này, rõ ràng nàng đã đi qua cầu lại quay về cùng chàng kể vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử.

Dòng suối nơi thác nước đổ xuống. Ở chỗ này chàng bị trọng thương, trong lúc hôn mê vẫn có thể nghe thấy nàng gọi tên mình, còn có một đôi tay lạnh buốt từ đầu đến cuối không rời khỏi trán chàng.

Từng hình ảnh trong quá vãng tái hiện trước mắt, những hình ảnh khốn khó gian nguy lại ngọt ngào ấm áp đó giờ đây giống như từng mũi dao đâm vào trái tim, từng nhát dao đâm nát trái tim chàng.

"Con người dù có năng lực đến đâu cũng không chống lại được thiên mệnh. Vương gia, chuyện nên quên vẫn nên quên đi". Thác Bạt Đương Đương nhìn bóng người cô liêu đó, nói khẽ.

"Không quên được, cũng không muốn quên". Lâu Dự đứng bên dòng suối cạnh một tảng đá lớn, nói một câu đơn giản nhẹ nhàng không e dè sóng gió.

Khi đó mình bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh, chỉ nhớ mang máng mình nằm trên tảng đá lớn này, nàng ngồi bên cạnh rút tên chữa thương cho mình.

Tình cảm xưa kia như một sợi dây đàn cũ, chỉ khẽ động vào lại rung lên vừa chất vừa đau.

Lâu Dự đưa mắt nhìn rừng núi, tuyết đọng dề cành, những mũi băng bám dưới cành cây phát ra âm thanh leng keng êm tai mỗi khi có gió thổi qua. Khóe miệng chàng bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng. Nếu cô ấy ở đây, nhìn thấy cảnh đẹp này, sợ là sẽ vui vẻ nhảy dựng lên.

Thác Bạt Đương Đương và Hào Hành Tiễn đứng bên cạnh, nhìn thấy nụ cười bên môi chàng lại cảm thấy như uống một bát canh hoàng liên, đắng từ đáy lòng đắng ra, không hẹn mà cùng thờ dài. Hai người đang do dự xem nên nói gì đó an ủi, lại thấy Lâu Dự đột nhiên ngừng mặt hú dài, âm thanh được nội lực hỗ trợ như tiếng rống ngâm, những mũi băng trên cành cây ngoài trăm mét cũng bị chấn động rơi leng keng khắp đất.

Tiếng hú vang vọng trong khe núi truyền đi cực xa. Lâu Dự hú một tiếng chưa dừng, nội tức cuộn cuộn không ngừng, lại một tiếng rỗng ngậm hồ gầm vang lên, nhất thời cả dãy núi Tuyết Phong đều vang vọng tiếng hú của chàng.

Thác Bạt Đương Đương và Hầu Hành Tiễn đưa mắt nhìn nhau không hiểu ra sao. Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ vương gia đau lòng quá độ nên phát điên rồi?

Tiếng hú nhỏ dần. Sau khoảng thời gian chấy hết một nén hương, cây cối bên dòng suối đột nhiên lay động kịch liệt, trong rừng cây vang lên tiếng gầm gừ trầm thấp của mãnh thú, một bóng đen rất lớn xé rừng lao ra, tốc độ cực nhanh như một vệt đen làm mọi người hoa mắt lao thẳng tới Lâu Dự.

Hầu Hành Tiễn sợ tái mặt, vội vã rút bội đao ra xông về phía trước, ý vào lực cánh tay kéo được cung ngàn thạch, vung đao lên một vòng chém về phía bóng đen đó.

Keng! Thanh đao Yêu Nguyệt của Lâu Dự ra khỏi vỏ chặn đao của Hầu Hành Tiễn lại. Hai thanh đao chém vào nhau tóe lửa, liền đó Lâu Dự đã bị bóng đen to lớn đó lao ngã xuống đất.

"Vương gia!" Ánh mắt Hầu Hành Tiễn căng thẳng, không kịp nghĩ đến chuyện vừa rồi vì sao Lâu Dự lại cản đao của hắn, vung đao định chém lại thấy Lâu Dự ôm bóng đen này lăn mấy vòng dưới đất, cười ha ha nói: "Tiểu Hắc à tiểu Hắc, ngươi đã lớn thế này rồi cơ à?"

Nhát đao của Hầu Hành Tiễn vội vã dừng lại giữa không trung. Hắn nhìn kĩ lại, bóng đen đang lăn lộn cùng Lâu Dự dưới đất chính là một con báo đen trưởng thành hiếm thấy.

Con báo đen này dài đến năm thước, hai chân trước đề lên vai Lâu Dự, cái đuôi dài như một ngọn roi không ngừng đập xuống đất làm những viên sỏi bên suối bắn tung tóe. Miệng con báo sặc sỡ cổ Lâu Dự, thoạt nhìn hung hiểm vô cùng nhưng nhìn kĩ lại phát hiện con báo đen này đang thè lưỡi ra thân thiết liếm mặt Lâu Dự.

"Được rồi, tiểu Hắc, đừng làm nũng nữa, tránh ra!" Lâu Dự tóm gáy con báo đen kéo đầu nó ra. Trước kia chàng đã nhìn thấy Loan Loan làm như vậy, đối phó con vật quái người này cực kì hiệu quả.

Quả nhiên con báo đen quay đầu hết sức hưởng thụ, lưu luyến không muốn rời từ trên người Lâu Dự bò xuống, giũ lông một cái, gầm nhẹ một tiếng ai oán.

"Tiểu Hắc? Ngươi chính là con báo đen Loan Loan nuôi đó?" Hầu Hành Tiễn vui mừng cất đao, đi vòng quanh tiểu Hắc mấy vòng, cười mắng: "Khá lắm, mấy năm không gặp không biết mày ăn uống thế nào mà béo tốt như vậy".

Cái gì mà béo tốt? Ngươi khen hay chê ta vậy? Phải nói là cao lớn uy mãnh! Tiểu Hắc khinh thường liếc Hầu Hành Tiễn một cái, không thèm để ý đến hắn mà lững thững đi đến trước mặt Lâu Dự, cọ cái đầu to lớn vào chân chàng sau đó nằm xuống, lật ngửa người lộ ra cái bụng mềm nhũn để Lâu Dự gãi ngứa.

Thác Bạt Đương Đương nhìn trân trối. Con báo đen này không biết mọc ra từ đâu và từ bao giờ, chạy cực nhanh, lại giỏi leo trèo, hung mãnh vô địch, ngang dọc núi rừng, toàn bộ mãnh thú trong núi đều phải tránh từ xa, kể cả hổ cũng không phải là đối thủ của nó. Bay giờ nó đã là một bá chủ trên núi Tuyết Phong, được người Sơn Dương coi là thần núi đầu thai, mỗi lần đến sinh nhật thần núi đều phải dâng thịt cung phụng nó. Không ngờ con mãnh thú đó lúc này lại như một con mèo con, nằm ngửa gãi cái bụng mềm mại nhất ra cho người khác gãi ngứa.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi, làm mọi người tròn mắt mà nhìn.

Thấy Thác Bạt Đương Đương tròn mắt há mồm, Hầu Hành Tiễn cười ha ha nói: "Tiểu Hắc cũng chỉ như vậy trước mặt vương gia và Loan Loan, cô đừng bắt chước vuốt ve nó. Con này hung dữ lắm, ngày trước Triệu Vô Cực không ít lần thiệt thòi với nó..."

Nhắc tới mấy cái tên quen thuộc đó, Hầu Hành Tiễn chợt đau xót trong lòng, những lời định nói cũng không nói tiếp được nữa.

Lâu Dự nhẹ nhàng vuốt lông bụng tiểu Hắc, vẻ mặt hơi ngơ ngẩn xuất thần. Năm đó Loan Loan và đại Hồng đều không trở về từ chiến trường, tiểu Hắc ở đại doanh Lương Châu đau buồn gầm rú mấy đêm trắng, đến một đêm nó chạy ra khỏi doanh trại không trở về nữa.

Tiểu Hắc là Dung Diễn và Loan Loan bế từ núi Tuyết Phong về. Lâu Dự suy đoán sau khi mất tiểu chủ nhân và bạn chơi cùng, nếu tiểu Hắc không ở Di Thiên Nhai thì tất nhiên sẽ trở lại nơi này.

Quả nhiên cuối cùng mình đã tìm được nó ở đây.

Vỗ vỗ đầu tiểu Hắc, Lâu Dự lấy một thanh đoản đao quán bằng vải trắng từ trong lòng ra, tháo vải đưa lưỡi đao màu đen đến trước mũi tiểu Hắc. Cánh mũi tiểu Hắc khẽ động, đột nhiên nó xoay người đứng dậy, nhìn Li Quang chăm chăm, phát ra tiếng kêu khẽ đầy đau thương.

Lâu Dự vuốt lông cổ nó, nói nhỏ: "Tiểu Hắc, ta để lạc mất tiểu chủ nhân của ngươi rồi. Bây giờ ngươi có đồng ý cùng ta đi tìm cô ấy về hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 8 - Chương 14

Lâu Dự mang theo tiểu Hắc trở lại Lương Châu, lại đợi thêm ba ngày nữa sứ đoàn mới đến.

Sứ đoàn đi sứ lần này có thể nói là xa hoa nhất trong lịch sử nước Lương từ khi lập quốc đến nay. Dưới pho sứ, chỉ riêng nhân viên văn thư và tùy tùng hộ vệ đã có hàng ngàn người, đồ nghi trượng và lễ vật chất đầy hơn mười chiếc xe ngựa.

Sứ đoàn cuộn cuộn vào trạm dịch tại Lương Châu, có người phụ trách bố trí nghỉ ngơi, đảm bảo cơm nước lương thảo, dù nhân số rất nhiều nhưng vẫn không hề lộn xộn.

Vương Truyền Minh không hổ là người kì cựu ở bộ Lễ, kinh nghiệm dày dặn, nghênh đón tiễn đưa, bàn bạc điều đình đâu ra đấy, công văn thông quan trình cho Hồng Lư tự nước Sóc cũng đã được thảo sẵn từ lâu, chỉ còn đợi Lâu Dự phê duyệt.

Mặc dù là quan chủ sự của sứ đoàn nhưng Lâu Dự vẫn ở trong đại doanh Hắc Vân kị theo thói quen, chỉ khổ Vương Truyền Minh ngày nào cũng phải qua lại giữa thành Lương Châu và quân doanh để thông báo tiến độ và các công việc của sứ đoàn với Lâu Dự.

Một hôm Vương Truyền Minh lại chạy tới quân doanh để báo cáo danh sách quà cáp và lộ trình cuối cùng với Lâu Dự.

"Nhân sâm và linh chi ngàn năm mỗi thứ ba cây, sen tuyết Thiên Sơn hai đóa, sừng hươu mười bộ, da bạch hổ một tấm, trang sức châu báu các kiểu hai mươi hòm. Bảo mã tám con, tê giác trắng hai con, cò lửa mười đôi, tinh tinh lông đỏ bốn con. Đồ sứ thượng đẳng Hình Dao mười rương, gấm lụa ba ngàn cuộn, trà núi đá ba trăm gánh..."

Vương Truyền Minh đọc khô cả miệng lưỡi, trong quân doanh lại không chú ý đến chuyện trà nước, đành phải liếm môi, ho khan một tiếng, định tiếp tục đọc.

"Phía sau không cần đọc nữa. Giữ lại tám con bảo mã, hai đóa sen tuyết, quà cáp còn lại giảm một nửa. Tặng quà cho Ân Minh không cần phải hào phóng như vậy". Lâu Dự nói lạnh tanh.

Vương Truyền Minh há hốc miệng hồi lâu không ngấm lại được: "Vương gia, mang chừng đó quà phải chẳng quá khó coi, tổn hại đến quốc thể?"

Lâu Dự nghiêm mặt nói: "Tôn nghiêm của một nước không phải dựa vào quà cáp mà có. Nếu như quốc khố tràn đầy, quân đội mạnh mẽ, cho dù ta tay không đi đến, đối phương cũng không thể không tôn trọng. Ngược lại, nếu như quốc lực của chúng ta yếu ớt, quân đội một đòn là sụp đổ, cho dù hôm nay có mang núi vàng núi bạc cho Ân Minh thì hắn cũng sẽ không cho chúng ta một chút tôn trọng nào. Trước kia lấy lễ trọng mở đường cầu cạnh nước khác vốn là một si nhục, giờ đây triều đình Đại Lương ta không cần làm như vậy nữa".

Những lời này như vén mây mờ, Vương Truyền Minh chợt cảm thấy trời đất sáng ngời, vui vẻ khen ngợi: "Tây Lương vương nói cực đúng, bộ Lễ chúng ta một lòng muốn thể hiện tôn nghiêm của triều ta trước mặt nước Sóc, chỉ mong dùng các loại chim quý thú lạ ngọc ngà châu báu đổi lấy sự hòa nhã của đối phương, bây giờ nghĩ lại hóa ra đều sai hết. Hạ quan sẽ đi làm ngay bây giờ, tất cả quà giảm một nửa, nhân sâm ngàn năm không phải dễ kiếm, cũng dứt khoát không cho bọn chúng nữa mà để lại trong quân, không biết chừng còn có thể cứu sống các tướng sĩ bị thương".

Lâu Dự bật cười. Ông già Vương Truyền Minh này mấy năm nay chắc hẳn đã không ít lần uất ức trước sự vênh vào tự đắc của sứ thần nước Sóc, sau khi suy nghĩ thông suốt liền lập tức keo kiệt hết cỡ, ngay cả một chút lợi ích cũng không muốn cho đối phương.

Những chuyện vụn vặt này chàng cũng chẳng muốn quản, cho phép Vương Truyền Minh đi xử lí.

Đi sứ nước Sóc đã rất nhiều lần, nhưng lần này là hăng hái nhất. Vương Truyền Minh cảm thấy hưng phấn, hết sức phấn khởi bắt tiếp: "Vương gia, công văn thông quan đã thực hiện thỏa đáng, nhanh nhất là sáng sớm ngày kia sẽ có thể xuất phát. Ra khỏi Lương Châu, qua sông Thú là đã tiến vào lãnh thổ nước Sóc. Theo thông lệ, quan chức Hồng Lư tự phụ trách nghênh đón của đối phương sẽ chờ chúng ta ở thành Kính Bắc, thành trì đầu tiên ở biên giới. Sau đó chúng ta sẽ đi thẳng đến đế đô, trên đường phải đi qua..."

Lâu Dự ngắt lời ông ta: "Phải đi qua Long Giang, Ô Lưỡng, Di Trì, Thanh Hóa, Phong Tây, Thạch Đài, Hắc Sơn, Thiên Đăng, Sơ Y, Tĩnh Hòa, Bạc Hồ, Ô Lý, những nơi này ta đều biết. Ta chỉ hỏi ngài với tốc độ của sứ đoàn hiện giờ thì nhanh nhất mấy ngày có thể đến đế đô?"

Nghe thấy Lâu Dự không hề chớp mắt đọc ra những địa danh trên đường như đọc thư nhà mà không hề sai lệch so với lộ trình mình sắp xếp, Vương Truyền Minh sững sốt, tại sao vương gia lại hiểu rõ nước Sóc như vậy, quen thuộc không khác gì hậu viện nhà mình, sau đó mới vội vã trả lời: "Sứ đoàn rất lớn, nhân số đông đảo, chậm thì nửa tháng, nhanh nhất cũng phải mười ngày".

"Quá chậm". Lâu Dự lắc đầu: "Đẩy nhanh tốc độ, bảy ngày tới nơi".

Bảy ngày? Sao mà kịp được?

Vương Truyền Minh há miệng ra không ngấm lại được. Sông Thú cách đế đô nước Sóc hơn ngàn dặm, mình đã chọn tuyến đường gần nhất, nhưng sứ đoàn không phải quân đội, trong đó có nhiều văn thần, lại mang theo vô số đồ nghi trượng và lễ vật, tốc độ không thể nào nhanh được.

Bẩm Vương gia, bọn ta đều là người đọc sách, vương gia không thể đối xử với bọn ta như Hắc Vân kị được!

Thấy Vương Truyền Minh lộ vẻ do dự, mở miệng định nói, Lâu Dự lại ngắt lời: "Trong biên giới nước Sóc, năm trăm dặm phía hạ nguồn sông Thú có một tòa thành nhỏ tên là Tát Cáp cách Hắc Sơn tám mươi dặm, không có trên bản đồ nên chắc hẳn ngài không biết. Tát Cáp tuy nhỏ nhưng lại có cảng cá nước sâu, có thể đón chiến thuyền chở trăm người. Chúng ta đưa tất cả đồ nghi trượng và quà cáp lên thuyền xuôi dòng đến Tát Cáp rồi chuyển lên đường bộ chờ đến Hắc Sơn, các văn thần không biết cưỡi ngựa đi theo thuyền, ta sẽ phái thêm ba trăm Hắc Vân kị đi theo bảo vệ. Những người còn lại cùng ta cưỡi ngựa lên đường, như vậy có thể tiết kiệm thời gian ba ngày".

Vương Truyền Minh nghe chàng nói thao thao bất tuyệt, tính toán không bỏ sót chi tiết nào, ngăn người há mồm đến mức cảm đau nhức không khép lại được. Thầm nghĩ may mà từ nhỏ ta vẫn đọc sách thánh hiền, vào làm việc tại bộ Lễ, nếu khi còn bé học vài chiêu quyền cước, hăm lên xin vào quân ngũ, không cần thận phải đối đầu với loại yêu nghiệt như Tây Lương vương thì không biết phải chết bao nhiêu lần.

Tây Lương vương quyền nghiêng trong ngoài triều, khi lâm binh biến thủ đoạn càng tàn nhẫn, giết chết vây cánh của thái tử không lưu tình chút nào. Bộ Lễ và bộ Binh không giao thiệp nhiều, trước đây mặc dù Vương Truyền Minh từng nghe nói không ít truyền thuyết có liên quan đến Tây Lương vương nhưng lại chưa thật sự tiếp cận nhân vật quyền thế nóng bỏng tay này bao giờ. Vốn cho rằng Tây Lương vương chẳng qua chỉ là một gã vũ phu đánh đánh giết giết trên chiến trường, trong lòng ngoài sợ hãi còn có một chút khinh thường, ai ngờ mấy ngày nay tiếp xúc, qua đủ loại tình tiết vụn vặt lại nhìn ra người này tâm tư rất tinh tế, suy đoán chuẩn xác, sắc bén mà rõ nét như than đen giữa tuyết trắng, thật sự làm mọi người nổi da gà. Lúc vào thành lại tận mắt thấy chàng được bách tính ủng hộ như vậy, Vương Truyền Minh càng kinh ngạc vô cùng. Phải biết lòng dân hướng tới không phải là chuyện một sớm một chiều, không thể nào làm giả được. Đưa mắt nhìn khắp trong ngoài triều đình Đại Lương, có vị đại thần nào có thể xuất hành rầm rộ như vậy, chỉ sợ dù là hoàng thượng cũng chưa chắc có thể được lòng dân như Lâu Dự.

Trước mặt một người như vậy, Vương Truyền Minh không hề dám khoe khoang chút kinh nghiệm của mình, nói hết sức thận trọng: "Hạ quan sẽ làm theo đúng những gì vương gia dặn dò".

Dừng lại một lát, ông ta lại hỏi tiếp: "Vương gia, Hồng Lư tự của đối phương đến đòi danh sách sứ đoàn, đây là thông lệ khi đi sứ để xem phẩm bậc của quan chủ sự cao hay thấp, tiện bề chuẩn bị nghi thức nghênh đón theo đúng quy cách, có cần đưa danh sách cho bọn chúng không?"

Nghênh đón? Nếu Ân Minh biết chàng sẽ đến, chỉ sợ mỗi ngày sẽ phải chín mười sát thủ đến "nghênh đón" thì có. Lâu Dự cười thầm, lại cũng không vạch rõ mà nói với Vương Truyền Minh: "Chờ thêm bốn ngày nữa. Bốn ngày sau chắc hẳn ta đã qua Hắc Sơn, đến lúc đó người ta cần tìm dù có biết cũng không chạy xa được".

Vương Truyền Minh vừa kính vừa sợ trước khí thế ép người của Lâu Dự, ông ta luôn luôn cẩn thận nghiêm túc, nhưng lúc này trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ đại bất kính mà không tự chủ được.

Một nhân vật như Tây Lương vương, lòng dạ khí độ đều không chê vào đâu được, có tài trị quốc an bang, khi đó có cơ hội lên ngôi nhưng lại không chịu làm hoàng đế. Hiện giờ Tây Lương vương cam chịu mạo hiểm xâm nhập đầm rồng hang hổ đi tìm người, người làm cho Tây Lương vương vượt trăm núi ngàn sông liều chết đi tìm rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 15

Cung điện màu xanh đen ở đế đô Đại Sóc, nền lát đá xanh, xà nhà gỗ lim, trong đại điện trống trải ngoài chiếc ngai rồng tít trên cao chỉ có mấy cây cột bằng gỗ đàn hương màu đen to hai người ôm, ngay cả một hoa văn hơi phức tạp hoa lệ một chút cũng không có, lộ ra một khí thế lạnh lẽo uy nghiêm.

Ân Minh tính tình lạnh nhạt, ngoài lúc lên triều thì thường ngày chỉ để một mình Lư Hoài Ân hầu hạ, trong đại điện không có một thái giám cung nữ nào khác. Đến mùa đông nơi này cực kì lạnh lẽo, đốt bao nhiêu lò than ngân sương cũng vô dụng.

Hai người chủ tớ này cũng khác thường, dường như không sợ lạnh, mỗi lần đều ở trong đại điện này vài canh giờ liền.

"Thực ra ta cũng sợ lạnh". Ân Minh đặt bút lông xuống, xoa bóp ngón tay hơi cứng đờ, nói với Lư Hoài Ân: "Như khanh vẫn tốt hơn, nội công thâm hậu, không lạnh được".

Lư Hoài Ân ngoan ngoãn cúi đầu, nói: "Vì sao bệ hạ không đi giả đến thiên điện Bích Sa Trù? Ở đó ấm áp hơn nhiều".

"Chỗ đó hương nồng đầu đầu, ấm áp làm người ta buồn ngủ, Trẫm sao có thể ở được". Ân Minh đứng lên đi lại mấy bước, hoạt động tay chân hơi tê cóng.

"Không được thì đến ngự thư phòng, cũng phải tốt hơn đại điện". Lư Hoài Ân nói.

"Không đi. Trẫm cứ cảm thấy lạnh giá giúp người ta tỉnh táo thanh tâm".

Ân Minh nhìn mũi băng trong suốt treo trên góc mái ngoài điện phát ra ánh sáng bảy màu dưới ánh mặt trời, than thở: "Bốn mùa nối tiếp, cảnh tượng đổi thay, một năm chỉ có một lần cơ hội, nếu muốn nhìn thấy cảnh đẹp như vậy nữa lại phải đợi thêm một năm. Hàng năm như thế, quả lãng phí thời gian".

Ngữ khí như cảm khái bãi bể nương dâu.

"Bệ hạ còn trẻ, cần gì sốt ruột". Lư Hoài Ân khuyên nhủ.

"Cơ hội chỉ khe buông là mắt ngay. Trước kia lúc nước Lương nhỏ yếu không một cước giẫm chết, giờ đây bọn chúng đã lớn mạnh, muốn thôn tính sẽ khó hơn nhiều. Với tình hình hiện nay, cho dù Trẫm ngày đêm không nghỉ chăm lo việc nước, chỉ sợ sinh thời cũng khó đạt thành tâm nguyện".

Hắn đưa mắt nhìn Lư Hoài Ân: "Trẫm còn trẻ, nhưng khanh lại già rồi. Nếu khanh bỏ mặc tất cả buông tay về tây thì còn ai cùng Trẫm đi trên con đường thống nhất thiên hạ không thể quay lại này?"

Lư Hoài Ân không có phản ứng gì, mặt không biểu cảm: "Ý bệ hạ là?"

Ân Minh như cười như không: "Hoài Ân này, Trẫm đã nói đến nước này, tại sao khanh vẫn không cảm động một chút nào?"

Khỏe mắt mình có mấy nếp nhăn không biết, nhưng tâm tư Ân Minh đã chuyển mấy vòng, Lư Hoài Ân lại có thể đoán được tám chín phần mười. Lư Hoài Ân đi theo Ân Minh hơn mười năm, từ khi Ân Minh vẫn là một hoàng tử đã theo hầu bên cạnh nên quá mức hiểu hắn. Người này lạnh lùng thâm trầm, đối với chính mình còn nghiêm khắc ngặt nghèo như thế, đối với người khác lấy đâu ra dù chỉ một chút lòng trắc ẩn xót thương?

"Nếu bệ hạ không đợi được thì ngay lúc này đã có một cơ hội tốt nhất". Lư Hoài Ân ngắt đầu nói: "Ứng Đình do thám được, lần này hai nước trao đổi quốc thư, quan chủ sự nước Lương là Lâu Dự".

Ánh mắt Ân Minh sắc lạnh: "Quả thật là vậy?"

Đối phương lẽ mề không chịu trình danh sách sứ đoàn, lão nô nghi ngờ phái thám tử đi tìm hiểu. Người nước Lương vẫn giấu chuyện này rất kín, nhưng một việc lớn như vậy há có thể giấu nhẹm đi được, bao giờ cũng có một vài manh mối lộ ra".

"Lâu Dự dám đích thân đến đế đô, hẳn chán sống rồi chắc?"

Ân Minh vẫn cảm thấy khó tin. Lâu Dự là tảng đá cản đường lớn nhất trên con đường đến đại nghiệp nhất thống thiên hạ của mình. Chính mình ngày nghỉ đêm mong tìm cách diệt trừ hắn, tuyệt đối không ngờ người này lại gan to hơn trời, chủ động chui đầu vào rọ, chuyện này thật sự làm mọi người khó mà hiểu được.

Đối với chuyện này, loại cáo già như Lư Hoài Ân cũng có cảm giác "Lâu Dự chắc chắn đã uống nhầm thuốc", bất kể nghĩ từ góc độ nào cũng vô cùng khó hiểu. Hắn chỉ có nước lắc đầu cười khổ: "Tên này luôn luôn đi những nước không theo lẽ thường. Lần này nếu không phải hắn quá tự tin thì chính là đầu óc có vấn đề".

Đột nhiên hắn lại nghĩ đến một vấn đề: "Thời gian gần đây Dung Hàm vào quốc y quán của đế đô, có phải Lâu Dự..."

Sau khi dẫn dò Lư Hoài Ân phái thêm người âm thầm theo dõi chặt chẽ một chút, Ân Minh liền bỏ chuyện của Dung Hàm sang một bên. Lúc này nghe Lư Hoài Ân nhắc tới, sắc mặt hắn lập tức trở nên rất kì dị: "Ý khanh là... Lâu Dự bất chấp sống chết, mạo hiểm tính mạng đi xa ngàn dặm tới đế đô chính là để gặp Dung Hàm một lần?"

Nói xong chính hắn cũng rùng mình, lạnh toát chân tay.

Lư Hoài Ân cũng nổi da gà khắp người. Nhi nữ tình trường có thể làm cho anh hùng thoái chí, nhưng nếu đối tượng của tình trường đó là một người đàn ông..

Cố gắng gạt bỏ những hình ảnh không thể tưởng tượng nổi trong đầu đi, Lư Hoài Ân khom người nói: "Bất kể Lâu Dự vì sao mà đến, lão thần đã lệnh cho Ứng Đình chuẩn bị tốt, toàn lực chặn giết hắn".

Đại doanh Hắc Vân kị Lương Châu, trước cửa lều trung quân có tiếng ồn ào.

"Tránh ra!" Tiếng gầm như sấm làm người nghe đau nhức hai tai.

"Không tránh!" Tiểu binh gác cửa trung với chức trách, nắm chặt áo người đó, sống chết không chịu buông tay, lại không chống lại được sức mạnh của người đó nên bị kéo thẳng vào lều trung quân.

Một người to khỏe như cột thép đứng trong doanh trướng, doanh trướng vốn rộng rãi lập tức có cảm giác chật chội.

"Vương... vương gia, Dục Uy tướng quân chưa thông truyền đã xông vào". Tiểu binh gác cửa đỏ bừng mặt, chỉ người đó trách móc.

Lâu Dự khề ngược mắt nhìn người đó một cái, phát tay nói: "Biết rồi, người ra ngoài đi".

Tiểu binh trợn mắt nhìn người đó một cái rồi mới tức giận lui ra.

Lâu Dự nhìn người vừa đến: "Thác Bạt Hồng Đạt, tìm ta có chuyện gì?"

Năm đó Thác Bạt Hồng Đạt bỏ đi khỏi Hắc Vân kị đến nhờ cậy Long Hồ vệ. Chuyện hấn cùng Lâu Dự đánh nhau một trận trong Hắc Vân kị lan truyền khá xa. Với thân phận kẻ thù của Lâu Dự, hấn được Tào Giác, người nắm giữ Long Hồ vệ khi đó tín nhiệm thu làm thân vệ.

Một ngày trước khi Lâu Dự gây binh biến, Thác Bạt Hồng Đạt một đao chém rơi đầu Tào Giác, sau đó lẩn vào đại quân chạy trốn đến Lương Châu.

Khi Lăng Nam vương nắm giữ Hắc Vân kị, hấn tác chiến dũng mãnh, hung hãn không sợ chết, một thanh đại đao hắc thiết không gì cản nổi, dựa vào vô số chiến công thắng liền mấy cấp, giờ đây đã là Dục Uy tướng quân tứ phẩm.

Khí thế trên người Lâu Dự như tảng băng vỡ trên sông băng, vừa sắc bén vừa lạnh thấu xương, người khác tới gần cũng phải rùng mình, đưa mắt khắp toàn quân cũng chỉ có tên Thác Bạt Hồng Đạt lỗ mãng này dám xông vào quân trường của chàng.

Thác Bạt Hồng Đạt bước tới vài bước, cực kì hấp tấp, tiếng nói hào sảng dường như từ trong lồng ngực phun ra: "Có phải ngươi tìm được Loan Loan rồi không?"

Đầu óc có tiến bộ rồi đấy!

Lâu Dự không bao giờ vòng vo với hấn, cũng trả lời dứt khoát: "Không nhất định là cô ấy, ta chỉ nắm chắc năm phần".

Thác Bạt Hồng Đạt đứng thẳng tắp, cau mày, vẻ mặt rõ ràng là không tin: "Chỉ nắm chắc năm phần mà ngươi đã cam chịu mạo hiểm đích thân đến để đồ nước Sốc?"

Ánh mắt Lâu Dự lấp lánh nhìn tới: "Cho dù chỉ có một chút manh mối ta cũng sẽ đi".

Nghe thấy Lâu Dự nói như vậy, Thác Bạt Hồng Đạt lập tức nói không cần nghĩ ngợi: "Được, ta cũng đi! Kẻ nào dám ngăn cản Loan Loan về, ta sẽ chém chết con bà kẻ đó!"

"Ngươi không thể đi". Lâu Dự nói chém đinh chặt sắt.

Thác Bạt Hồng Đạt nổi giận đùng đùng, bất chấp người trước mặt này Tây Lương vương hay là Đông Lương vương, kéo tay áo lên định đánh nhau một trận.

Nhưng lời Lâu Dự nói sau đó lại như một chiếc đinh ghim cứng hấn tại chỗ cũ.

"Nếu Loan Loan không ở để đồ mà lần này ta không về được, sau này ngươi phải đi tìm đón cô ấy về".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 1

Đêm khuya nặng nề, sương mù dày đặc.

Thị trấn Hắc Sơn dưới chân núi Đen, trạm dịch nơi sứ đoàn Đại Lương dừng chân tối đen như mực, không thấy có một ánh đèn đuốc nào. Góc nhón của mái nhà biến mất trong tối tăm và sương mù, tất cả mọi người dường như đều đã ngủ say, chỉ còn gió lạnh thổi qua cửa sổ dán giấy kêu sần sật.

Trong bóng tối xa xa đột nhiên vang lên tiếng kéo cung rất nhỏ, âm thanh khẽ như mũi dao rạch vào một tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết loại tốt nhất, gần như không thể nghe thấy trong tiếng gió vu vu.

Sau tiếng kéo cung rất nhỏ này, tiếng xé gió chói tai vang lên từ xa đến gần, một mũi trọng tiễn giống như ma quỷ xé rách sương mù dày đặc xuất hiện bên trên sương phòng của trạm dịch.

Mũi tên bay tới cực nhanh, mũi tên cấp tốc xoay tròn mang theo sát khí dường như xua tan cả sương mù đặc như khói trắng.

Mũi trọng tiễn lên đến điểm cao nhất, lập tức nhanh chóng rơi xuống mang theo tiếng sấm sét ầm ầm, vô cùng tàn nhẫn đâm xuống nóc nhà trạm dịch.

Ầm một tiếng, mũi trọng tiễn này không ngờ lại bắn ra một lỗ lớn trên mái ngói, thế lao chưa dứt, tiếp tục bắn thẳng xuống bên dưới.

Đến lúc mũi trọng tiễn biến mất, xà nhà và mái ngói vỡ vụn mới rơi xuống như mưa, người trong phòng dù không bị trọng tiễn bắn chết sợ rằng cũng sẽ bị mái nhà đè chết.

Chỉ một mũi tên này đã gần như bắn sập một nửa mái ngói của trạm dịch, uy lực cực kì đáng sợ.

Nhưng điều này còn chưa phải đáng sợ nhất.

Sau mũi trọng tiễn này, bốn phương tám hướng sâu trong sương mù xung quanh trạm dịch không hện mà cùng vang lên vô số tiếng giương cung. Tiếng giương cung tập trung dường như tiếng khóc đòi mạng của ác quỷ làm mọi người dựng tóc gáy. Sau khi dây cung được giương lên hết mức, sương mù cuộn cuộn giữa trời đất dường như đều ngưng trệ một lát, ngay sau đó một luồng khí mạnh mẽ gào rít thổi tới, những mũi trọng tiễn tập trung dày đặc như mưa phát ra tiếng rít đáng sợ giữa không trung, mỗi một mũi tên đều mang theo sát khí nhiếp hồn đoạt phách, toàn bộ đổ ập xuống trạm dịch.

Trạm dịch không lớn lập tức bị mưa tên bao trùm. Sau vô số tiếng nổ ầm ầm, khói bụi tràn ngập trong sương mù, trên tường, trên cửa sổ, trên nóc nhà trạm dịch khắp nơi cắm đầy trọng tiễn như một con nhím to lớn. Trọng tiễn đến đâu, gỗ gãy gạch tan ngói vỡ đến đó, ngay cả một gian phòng nguyên vẹn cũng không còn.

Tổ liệt há còn có trúng lành? Bị trọng tiễn tập kích như thế, người trong trạm dịch sợ là đã dữ nhiều lành ít.

Nhưng kì quái là trạm dịch tan nát vẫn yên tĩnh không tiếng động, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có.

Người bắn mũi trọng tiễn đầu tiên là hộ pháp Ứng Đình Tào Chấn sắc mặt thay đổi kịch liệt. Trạm dịch không có ai?

Trong lúc hấn đang kinh ngạc, một mũi tên đuôi trắng xuyên qua sương mù, không một tiếng động xuất hiện trong đồng tử của hấn.

So với mũi trọng tiễn thanh thế kinh người trước đó, mũi tên trắng này nhẹ nhàng như được sương mù đỡ đi, không mang theo một chút tiếng gió nào, tỏ ra hết sức lặng lẽ thấp giọng.

Tào Chấn và Hồng Tam Hi nằm đó được xưng là song tiễn của Ứng Đình, đều là siêu cao thủ bắn cung đương thời. Sau khi Hồng Tam Hi chết, hấn chính là thần xạ thủ số một trong Ứng Đình, thống lĩnh xạ đội huyền tiễn.

Một người như vậy đương nhiên là một người biết hàng. Lúc này nhìn thấy mũi tên đuôi trắng lặng lẽ xuất hiện như âm hồn, đồng tử Tào Chấn co chặt, chuông báo động trong lòng kêu ầm ĩ.

Vừa rồi hấn bắn mũi trọng tiễn đầu tiên đã để lộ hành tung, đang định chuyển chỗ ẩn nấp lần nữa, không ngờ đối phương lại phản kích nhanh như vậy, chuẩn như vậy, đáng sợ như vậy...

Căn bản không cho hấn bất cứ thời gian phản ứng nào, mũi tên trắng đã đến trước mắt, đuôi tên bằng lông vũ trắng vẽ thành một vệt sáng trong đồng tử hấn.

Tào Chấn cảm thấy toàn thân mình đều bị tiến ý bao trùm, muốn tránh cũng không tránh được, đáy lòng dâng lên sự sợ hãi chưa từng có, vội vã vung đao chém mũi tên này.

Phập! Ánh đao xé rách sương mù, đập xuống mặt đất bắn lên một đám tuyết mịn nhưng lại chém hụt. Tay kia của Tào Chấn ôm cổ họng, mũi tên trắng đó cắm xuyên qua cổ họng hấn, đầu mũi tên sắc bén lộ ra sau gáy lấp lánh ánh sáng lạnh.

Máu tươi theo lông vũ màu trắng rõ xuống tuyết, trong mắt Tào Chấn toàn là khó tin và hối hận thật sâu.

Hấn đã quên một chuyện rất quan trọng, người hấn cần giết chết đó cũng là một siêu cao thủ bắn cung, hơn nữa lúc này xem ra còn mạnh hơn hấn.

Sống chết chỉ trong nháy mắt, không có thời gian hối hận, Tào Chấn ôm cổ họng máu chảy như trút, chán nản ngã xuống.

Chưa hề đối mặt đã bắn chết Tào đại hộ pháp, phó thống lĩnh của xạ đội huyền tiễn trọn mắt há mồm nhìn thi thể Tào Chấn, trong lòng khiếp sợ khó có thể diễn tả được.

Bọn chúng sớm đã tìm hiểu rõ ràng, đối phương chỉ có vẹn vẹn mấy trăm người. Lần này xạ đội huyền tiễn dốc hết toàn bộ sức mạnh, bắt buộc phải thành công, lại không nghĩ rằng Tào thống lĩnh có danh thần tiễn lại chết rất nhẹ nhàng không hề có dấu hiệu báo trước như vậy.

Vấn đề là ngay cả đối phương ở nơi nào mình đều không rõ, dù có hàng ngàn xạ thủ trọng tiễn ở bên cạnh nhưng lại không có mục tiêu, không biết nên bắn đi đâu, chẳng lẽ phải oanh tạc trạm dịch đã trở thành một đồng gạch ngói vụn một lần nữa?

Xạ đội huyền tiễn là một mũi nhọn phá núi mở đường của Ứng Đình, luôn luôn sắc bén không gì cản nổi, đã bao giờ gặp phải tình cảnh quần bách như lúc này?

Trong sương mù khó thấy hành tung kẻ địch, thủ lĩnh đã chết, không nên ham chiến.

Nghĩ đến mũi tên ẩn hiện như bóng ma đó của kẻ thù không biết đang trốn nơi nào, phó thống lĩnh lạnh toát trong lòng, suy nghĩ chốc lát rồi nhanh chóng quyết định phát tín hiệu rút lui.

Xạ đội huyền tiễn không hổ là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất của Ứng Đình, tiễn lùi nhịp nhàng, thời gian nửa nén hương sau khi tín hiệu phát ra, hàng ngàn xạ thủ trọng tiễn đã rút sạch, ngay cả thi thể Tào Chấn cũng không để lại.

Mặt tuyết sương mù bao phủ vẫn tối tăm yên tĩnh như thể chưa hề xảy ra chuyện gì, chỉ có những mũi trọng tiễn dày đặc cắm trong trạm dịch mới cho thấy cơn mưa tên chấn động lòng người vừa rồi không phải là ảo giác.

Phía sau tấm bia của một ngôi mộ sau trạm dịch, Lâu Dự chậm rãi đặt cung xuống, thở dài một hơi thật sâu, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, dính chặt vào lưng lạnh buốt.

Vừa rồi chàng đứng trên bia mộ nghe âm thanh đoán vị trí. Trong giây lát cuối cùng trước khi mưa tên ập xuống ropy trời ngập đất, chàng phản kích một mũi tên rồi lập tức trốn phía sau bia mộ, bị trọng tiễn ép cho không ngẩng được đầu, thật sự là cực kì nguy hiểm.

Nhìn tấm bia mộ bị bắn vỡ một nửa, Lâu Dự cười khổ lắm bầm một mình: "Xạ đội huyền tiễn dốc hết toàn bộ sức mạnh, đúng là coi trọng ta quá!"

Nếu là trên chiến trường, một xạ đội huyền tiễn như vậy dư sức nuốt gọn một đội kỵ binh cỡ trung năm trăm trở lên, đêm nay lại được Ân Minh phái tới để ám sát một người, đúng là ra tay hào phóng cực kì.

Hầu Hành Tiễn từ phía sau một tấm bia mộ khác thò đầu ra, nhìn thấy Lâu Dự không việc gì mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lần thứ bốn mươi tám rồi. Đám ranh con Ứng Đình chỉ biết chơi trò lên lút, có giỏi ra chiến trường mà đấu xem ông xử lí chúng mày thế nào".

Lần thứ bốn mươi tám!

Từ khi bọn họ vượt sông Thú tiễn vào lãnh thổ nước Sóc tới nay đã gặp phải bốn mươi tám lần ám sát.

Bên người Lâu Dự mặc dù có mấy trăm kỵ binh Hắc Vân kỵ, người nào cũng là tinh nhuệ ngàn người chọn một, nhưng kỵ binh Hắc Vân kỵ sở trường cười ngựa bắn cung xung trận, đối phó trò ám sát âm hiểm này của Ứng Đình lại không có biện pháp tốt hơn, trên đường ứng phó cực kì tốn sức, đã có hàng chục người thương vong.

May mà đa số các văn thần trong sứ đoàn đã được Lâu Dự cho đi theo thuyền. Không bị các văn thần này và quả cáp nghi trọng kéo chân, mọi người trong Hắc Vân kỵ mới có thể gắng gượng cầm cự được đến Hắc Sơn.

Ứng Đình lần này đã dốc hết vốn gốc, sát thủ liên miên không dứt, cuộn cuộn không ngừng. Đến đêm nay sự xuất hiện của xạ đội huyền tiễn có nghĩa việc ám sát đã được đặt công khai lên bàn, chuyển thành sẵn lòng không kiêng nể gì.

Vương Truyền Minh run rẩy dựa vào phía sau một ngôi mộ. Ông ta là quan phó sứ của bộ Lễ, còn có chức trách trên người, các văn thần khác có thể đi nhưng ông ta lại không đi được.

Từ nhỏ không để ý đến chuyện bên ngoài, nhất tâm chỉ đọc sách thánh hiền, ông ta chưa bao giờ thấy chuyện đầm máu giết người không bỏ sót một ai như vậy. Mặc dù dưới sự hợp lực bảo vệ của kỵ binh Hắc Vân kỵ, trên đường không bị mất một sợi lông măng nào, Vương Truyền Minh vẫn bị dọa cho tim đập quá nhanh, suýt nữa cười hặc về tây.

"Vương... vương... vương gia không sao chứ?" Vương Truyền Minh răng cắn vào nhau lập cập, lời nói cũng không rành mạch được.

Hầu Hành Tiễn buồn cười nhìn ông ta. Vương gia không có việc gì, nhưng ta thấy ngươi lại rất có chuyện.

Vương Truyền Minh rùng mình thối mác: "Vương... gia, chúng ta còn chưa trình danh sách cho đối phương, tại sao bọn chúng lại biết vương gia đến đây?"

"Ông cho rằng Ứng Đình nước Sóc là đám ăn không ngồi rồi hay sao? Mật thám của bọn chúng trải rộng khắp thiên hạ, vương gia đi sứ là chuyện rất lớn, làm sao có thể giấu được bọn chúng?" Hầu Hành Tiễn thật sự nhìn những thư sinh nho nhã yếu đuối trời gà không chặt này rất không vừa mắt, tức giận nói.

Vương Truyền Minh cứng đầu không chịu buông xuôi, đánh bạo áp ứng: "Thế vì sao còn bắt ta giữ danh sách sứ đoàn không đưa ra, làm hại ta phải nhìn về mặt cau có của mấy lão thất phu Hồng Lư tự đối phương mấy ngày".

Các huynh đệ của bọn ta liều chết liều sống bảo vệ ngươi, cho ngươi đi làm một chút chuyện như vậy mà cũng lải nhải cò kè mặc cả. Hầu Hành Tiễn lông mày dựng đứng, chuẩn bị nổi khùng.

"Lão Thất!" Lâu Dự quát hấn, quay sang cười với Vương Truyền Minh vỗ về: "Vương đại nhân chớ trách, dưới tay ta toàn là những kẻ lỗ mãng, ngài đừng chê cười".

"Không không không, các vị tướng quân khí phách hào hùng, không phải người thường có thể so sánh". Vương Truyền Minh vội xua tay, nhưng chung quy vẫn còn tò mò, không nhịn được lại hỏi: "Vương gia, không phải giấu để quân nước Sóc để tránh ám sát, vậy vương gia dặn hạ quan giữ danh sách không đưa ra là muốn giấu người nào?"

Lâu Dự vốn không nghĩ chuyện mình đi sứ có thể giấu được Ứng Đình nước Sóc, dặn Vương Truyền Minh không trình danh sách vội chẳng qua chỉ là muốn giấu Dung Hàm mà thôi.

Dung Hàm xuất thân quý công tử, một là không có kinh nghiệm giang hồ, hai là không có tai mắt, chỉ cần tin tức không chiêu cáo thiên hạ, y sẽ không có cách nào hỏi thăm được.

Đến lúc mình đã tới đế đô, dù Dung Hàm có biết cũng không chạy xa được.

Còn Ân Minh, nếu ngay cả tin tức này đều không thăm dò nổi, đám mật thám của Ứng Đình nước Sóc đồng loạt thất cổ tự từ hết cho xong chuyện.

Việc này chàng chẳng muốn giải thích với Vương Truyền Minh, có nói ông ta cũng không hiểu.

Lâu Dự đưa mắt nhìn các kỵ binh Hắc Vân kỵ lục tục từ sau các ngôi mộ chui ra, nói sang chuyện khác: "Một cơ hội tốt như vậy Ân Minh làm sao có thể bỏ qua. Không lấy được mạng ta hẳn sẽ không chịu dễ yên. Kế tiếp còn phải khổ chiến, cần nghỉ ngơi cho tốt duy trì thể lực".

Lại nhìn trạm dịch đồ nát, thành khẩn: "Vương đại nhân, đêm đã khuya, không bằng tôi nay ở đây ngủ ngoài trời một đêm".

Vương Truyền Minh nhìn những ngôi mộ hoang xung quanh, sắc mặt tái mét, hai chân bủn rủn ngồi bệt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 2

Loan Loan đi trên đường chính ở đế đô, mặc một bộ váy áo vải thô mộc mạc màu xanh da trời, mái tóc dài ngang lưng đen óng như tơ lụa được buộc lại bằng một sợi vóc màu đen, tà váy dài vừa vạt lướt trên mặt đường trải đá dăm, ngọn tóc nhẹ nhàng lay động theo gió nhẹ khiến nàng bước đi nhìn rất nhẹ nhàng thoải mái.

Tuyết vừa dừng, ánh nắng mới hừng, bầu trời hôm nay quang đãng hiếm thấy trong mùa đông, không trung như vừa được gội rửa xanh đến chói mắt.

Loan Loan chậm rãi đi tới dọc theo phố dài, thỉnh thoảng hơi tò mò quan sát những hàng quán ven đường.

Đến đế đô đã gần hai tháng, đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài một mình, hết thấy mọi thứ xung quanh đều mới lạ. Cảnh tượng đế đô Đại Sóc hoàn toàn khác biệt so với Thượng Kinh. Thượng Kinh nằm ở phía đông nam đại lục, dựa núi nhìn sông, trong thành có hồ nước trong suốt thấy đáy, cá dưới hồ to mập, xuân đến nước xanh thăm thẳm, nắng lên hoa đỏ hơn lửa, phong cảnh quyến rũ, náo nhiệt phồn hoa. Còn đế đô nước Sóc nằm ở phía tây bắc đại lục, dãy núi phụ cận có nhiều đá xanh, phố lớn ngõ nhỏ đều lát đá xanh, một con phố dài chạy chính giữa nối thẳng đến hoàng thành, hai bên phố chính là những phố ngõ thẳng tắp vuông vức, nhà cửa san sát kéo dài hơn mười dặm, khí thế hào hùng.

Một phong lưu nhã nhặn, ôn nhuận tinh tế, một tự nhiên phóng khoáng, khí thế huy hoàng, mỗi đô thành đều có những đặc sắc riêng.

Loan Loan dừng lại trước một cửa hàng bánh ngọt. Còn hai trăm mét nữa là đi đến cuối phố dài, mà điểm cuối phố dài chính là hoàng thành.

"Cô nương, toàn bộ bánh ngọt đều vừa mới ra lò, vẫn còn nóng bỏng". Bà chủ cửa hàng bánh ngọt nhiệt tình chào hỏi, lại thấy quần áo và khí chất của nàng không giống dân bản xứ liền mở mấy chiếc lồng hấp ra: "Bánh Định Thăng này là đặc sản của đế đô, dùng bột gạo gói bột đậu đỏ rồi cho vào hấp, hương thơm thoang thoang, ngon lắm. Tôi thấy cô nương không phải người địa phương, chắc chắn chưa từng ăn bao giờ, cô nương có muốn mua về ăn thử không? Tôi không hề khoác lác, riêng bánh Định Thăng thì cả con phố lớn ở hoàng thành đều không tìm được nơi nào ngon hơn chỗ tôi".

Loan Loan nhìn những chiếc bánh còn bốc hơi nóng, cười xin lỗi, nhẹ nhàng lắc đầu, chuyển ánh mắt nhìn về phía hoàng thành cách đó không xa.

Tường hoàng thành cao mười trượng rộng ba trượng, toàn bộ đá xanh đều lấy từ núi Cảnh, những tảng đá to lớn bị cắt thành khối hình vuông xếp chồng lên nhau thật cao, khe hở giữa những tảng đá dùng đồng nung nóng chảy đổ vào cực kì chắc chắn.

Phía trong tường thành, một con đường lát đá nối thẳng đến tận cùng, xuyên qua sân luyện võ vô cùng rộng rãi chính là trái tim của đế quốc Đại Sóc, cung Đại Thừa của đế quân Ân Minh.

Loan Loan lặng lẽ nhìn tòa hoàng thành khí thế hùng vĩ, đôi mắt như đắm lạnh sâu, không nhìn thấy đáy.

Hoàng thành có một cổng chính, bốn cổng phụ. Một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy ra từ cổng phụ xa nhất. Chiếc xe ngựa này toàn thân phủ gấm lụa xanh biếc, mình xe dùng cành trúc xanh bóng đan thành, thân xe theo một đóa mẫu đơn nở rộ đỏ rực, phía trên có hai cánh bướm trắng nhẹ nhàng bay lượn, trông rất sống động, sắc màu rực rỡ cực kì thu hút ánh mắt.

Người đánh xe giao nộp điệp văn ra vào cung cho quan binh thủ thành, chiếc xe ngựa liền ra khỏi hoàng thành chạy dọc theo phố dài, tốc độ không nhanh không chậm, mang theo một làn gió thơm chạy qua trước mắt Loan Loan.

"Đây là xe ngựa của phường mười hai, xe ngựa của họ đều có sắc màu rực rỡ, rất dễ nhận biết". Bà chủ hiệu bánh thấy ánh mắt Loan Loan di động theo xe ngựa, có vẻ rất tò mò với chiếc xe ngựa này nên nhiệt tình giới thiệu: "Phường mười hai là phường vũ nhạc lớn nhất đế đô, các cô nương ở đó ai cũng xinh đẹp, giỏi ca múa, trong phủ các quý nhân ở đế đô có mở tiệc rượu bao giờ cũng phải mời họ đến ca múa trợ hứng. Nghe nói sắp tới sứ đoàn Đại Lương sẽ đến đế đô, trong cung Đại Tĩnh cần mở tiệc lớn, có lẽ trên chiếc xe này chính là các vũ cơ vào cung tấp luyến.

Loan Loan nhìn theo bóng chiếc xe ngựa xanh biếc đang đi xa dần, nhanh chóng ngẩng đầu lên lấy một miếng bạc vụn đưa cho bà chủ hiệu bánh, gật đầu mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Thấy nàng dung nhan mỹ lệ, nụ cười nhàn nhạt, hết sức lễ phép làm người khác yêu thích, bà chủ hiệu bánh đầu chịu nhận bạc của nàng, cười ha ha đẩy về: "Tôi thấy cô nương là người nơi khác, nơi này mặc dù là đề đô nhưng không phải không có một số kẻ vô lại, cô nương cứ cất bạc đi, chớ để những kẻ đó trộm mất".

Bà chủ nói xong vừa nhanh tay nhanh chân lấy hai chiếc bánh Định Thắng dùng lá sen gói lại nhét vào tay Loan Loan: "Đây là tôi mời cô nương, không lấy tiền. Cô nương có một mình đường đi lung tung khắp nơi, tốt nhất là về nhà sớm một chút để người nhà khỏi lo lắng sốt ruột".

Nghe thấy hai tiếng người nhà, trước mắt Loan Loan hiện lên nụ cười nhàn nhạt của Dung Hàm, trong lòng không khỏi ấm áp, khóe miệng lộ ra một nét cười.

"Dung đại phu!"

Phương Tranh, nữ đại phu duy nhất của Quốc Y đường đầu đầu mồ hôi chạy vào phòng khám bệnh của Dung Hàm, tóm tay áo Dung Hàm, vội nói: "Bên chỗ tôi có một thai phụ đã đủ tháng nhưng làm thế nào cũng không sinh con được, nghi là chứng rong huyết, tôi bó tay hết cách nên chỉ tới tìm anh, lúc này chỉ có anh mới có thể cứu được chị ấy".

Dung Hàm mặc dù mới vào Quốc Y đường không đến hai tháng nhưng trình độ y thuật thể hiện ra đã khiến từ trên xuống dưới trong Quốc Y đường thật lòng bội phục. Các đại phu hay được sự ở các phòng khám bệnh khác hẳn gặp phải chứng nghi nan không giải quyết được đều sẽ đến nhờ y giúp đỡ, ngay cả thủ tọa Thang Chân Hải cũng cả ngày ôm sách thuốc ở ngay gần phòng khám của y, tận dụng mọi thời gian rảnh để thảo luận y thuật với y.

Dung Hàm vốn tính thân thiện nhàn nhạt, chỉ cần có người nhờ vả là ai đến cũng không cự tuyệt, vì thế cũng trở thành người bận rộn nhất Quốc Y đường.

Lúc này Dung Hàm đang kê thuốc cho một ông già, thấy Phương Tranh tay đầy máu tươi liền biết tình hình của thai phụ đó không ổn, vội đặt bút xuống, nói áy náy: "Lão bá chịu khó đợi chút, tình hình bên kia tương đối khẩn cấp, ta đi một lát sẽ về".

"Mau đi mau đi". Ông già gật đầu như gà mổ thóc, nhớ lại chuyện cũ lại đau buồn hết sức, lệ già rung rung: "Con dâu tôi năm đó cũng chết vì khó sinh, đứa cháu trai đáng thương của tôi còn chưa kịp nhìn thấy mặt trời..."

Phương Tranh cảm kích nhìn ông già, trong tình thế cấp bách cũng bất chấp lễ giáo nam nữ, lập tức kéo tay Dung Hàm chạy đi.

Dung Hàm sững sờ, thấy Phương Tranh chạy thẳng không quay đầu lại cũng đành cười gượng lắc đầu, không rút tay về mà để cho Phương Tranh kéo đi.

Còn chưa chạy đến nơi, bên phía phòng khám bệnh kia đã có tiếng khóc lớn đầy đau khổ. Phương Tranh vội dừng bước, sắc mặt lập tức trắng bệch, giọng chân nói: "Chết rồi sao? Không đợi chúng tôi đến sao đã chết rồi?"

Dung Hàm đi vội vào phòng khám, thấy thai phụ nằm trên giường, máu từ hạ thể thấm đỏ chiếc chăn chiên dày, sắc mặt trắng như tờ giấy, đã không còn hơi thở. Một người đàn ông ăn mặc như nông phu bên cạnh đang gục xuống ôm xác khóc lớn.

"Anh tránh ra đi". Dung Hàm nói với hắn.

"Ông là ai?" Người đàn ông tâm tình kích động, bảo vệ thi thể vợ không cho Dung Hàm tới gần.

"Anh ấy là đại phu giỏi nhất ở chỗ chúng tôi". Phương Tranh cũng đi vào theo.

Người đàn ông nửa tin nửa ngờ, lau nước mắt tránh sang bên cạnh. Dung Hàm mở hộp kim lấy ra mũi kim châm, tay vung lên như gió, nhanh chóng

đâm vào mũi đại huyết khắp người thai phụ.

"Dung đại phu, chị ấy đã chết rồi". Phương Tranh không rõ nguyên do.

"Đúng là chết rồi, nhưng chưa chết hẳn". Dung Hàm nói bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 3

Dung Hàm không hề ngẩng đầu lên, tay không dừng lại, mười mũi ngân châm lần lượt đâm vào huyết đạo: "Hơi thở đã dứt nhưng tâm mạch vẫn còn. Tôi giúp cô ấy cầm máu, bảo vệ tâm mạch. Phương đại phu cầm phiên mạng hộp dao của tôi đến đây".

Đã đến lúc như thế này mà vẫn còn khách sáo cảm phiền gì chứ? Phương Tranh bật dậy chạy ra ngoài nhanh như thỏ, về đến phòng khám của Dung Hàm lấy hộp dao rồi lại quay về như một con gió.

Động tĩnh lớn như vậy, mọi người trong Quốc Y đường đều bị kinh động. Đám thầy thuốc đang khám bệnh chỉ cần không phải có bệnh nhân cần chữa gấp đều tạm thời gác việc trên tay lại, tụ tập đến cửa phòng khám bệnh của Phương Tranh.

"Dao của anh đây".

Lúc Phương Tranh chạy về, Dung Hàm đã dùng rượu mạnh rửa tay xong, dùng một tấm vải bông trắng phủ lên bụng thai phụ chỉ cắt một lỗ trên tấm vải lộ ra một phần da bụng.

Cầm lấy hộp dao, Dung Hàm lấy ra một lưỡi dao nhỏ nhất, mỏng nhất, cho vào rượu mạnh ngâm qua rồi rạch một đường nhỏ trên bụng thai phụ...

Mọi người đứng xem không hèn mà cùng hít một hơi kinh hãi, chồng thai phụ nổi giận xông tới tát một cái thật mạnh vào mặt Dung Hàm.

"Kéo anh ta ra". Tay Dung Hàm vẫn vững như bàn thạch, dường như cái tát đó không hề đánh vào mặt mình.

Đám thầy thuốc đồng loạt xông lên kéo người đàn ông ra, mồm nấp miệng cười: "Dung đại phu y thuật cao siêu, không biết chừng có thể cứu sống thật. Dù sao cũng đã đến nước này, không bằng để Dung đại phu thử một lần..."

"Kẹp!"

"Sắt nóng!"

"Vải bông!"

"Bột cầm máu!"

Phương Tranh nhanh chóng đưa những thứ cần thiết cho Dung Hàm.

Dung Hàm ánh mắt chăm chú, hai tay cực nhanh cực vững, dao mổ đến đâu lập tức dùng lá sắt nóng bông cầm máu đến đó, cả quá trình thậm chí không chảy ra một chút máu nào. Đám thầy thuốc vây xem nhìn mà mê mẩn hoa mắt, ngay cả chồng của thai phụ cũng quên khóc, ánh mắt nhìn vợ mình ngoài đầu đón còn có một chút mong mỏi.

Dung Hàm mổ bụng thai phụ lấy một đồng máu me be bét ra, lại xách hai chân, đánh mạnh mấy cái.

Oe! Tiếng khóc trong trẻo của đứa bé lập tức vang lên. Cả phòng khám bệnh đều sôi trào, Phương Tranh kích động nước mắt chảy dài.

Dung Hàm nhìn Phương Tranh, đặt đứa bé vào trong lòng nàng: "Ngần ra đây làm gì? Mang chỉ đến đây, sau đó ấn vào vị trí trái tim ở ba tấc dưới ngực bệnh nhân theo đúng nhịp thở bình thường".

Còn có thể cứu cả mẹ nữa? Trong lòng cực kì chấn động, Phương Tranh vội giao đứa bé cho người đàn ông đang vui quá mà khóc, tìm chỉ ruột dê đưa cho Dung Hàm, sau đó ấn lên trái tim thai phụ theo dặn dò của y.

Sau khi khâu vết mổ lại, Dung Hàm lại nhanh chóng cầm ngân châm đâm vào các huyết phong trì, thái dương, thiên trụ của thai phụ, lập đi lập lại xoay kim kích huyết.

Phương Tranh không ngừng ấn ngực thai phụ đến tận lúc mũi tay không còn sức mạnh mới vô lực nhìn về phía Dung Hàm: "Không hiệu quả, làm thế nào?"

Một lớp mồ hôi mịn thấm ra trên trán, Dung Hàm cực kì chăm chú nhìn những mũi ngân châm trong tay, nói không có biểu cảm gì: "Tiếp tục ấn!"

Phương Tranh cắn răng, liều mạng dùng hết sức toàn thân, bắt chắp hai tay nhừ mỗi cực kì khó chịu, ra sức ấn xuống...

Bầu không khí trong phòng khám căng như dây đàn chỉ kéo thêm chút nữa là đứt. Các thầy thuốc nín thở, nhìn hai người chăm chăm không chớp mắt.

Trong lúc mọi người đều sắp tuyệt vọng, thai phụ vốn đã không còn hơi thở cuối cùng lại phát ra một âm thanh cực nhẹ.

Sống rồi! Không ngờ cả hai mẹ con đều sống rồi!

Phòng khám bệnh yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng kim rơi, các thầy thuốc tận mắt chứng kiến kì xảo tuyệt diệu như vậy, trong lòng khiếp sợ cảm khái khó nói nên lời, từng người lặng lẽ hồi tưởng toàn bộ quá trình vừa rồi, nhất thời đều không nói nên lời.

Chồng của thai phụ đó không cầm được nước mắt, bế con định quỳ xuống trước mặt Dung Hàm. Dung Hàm đưa tay ngăn lại, dặn dò kĩ lưỡng những chuyện cần chú ý khi chăm sóc người bệnh.

Những công việc tiếp theo tự nhiên có các thầy thuốc khác tiếp nhận. Đến lúc người đàn ông đó cảm ơn rồi rít rồi đi xem vợ mình, Dung Hàm mới lấy một tấm vải bông trắng ra lau sạch tay chuẩn bị đi.

Quá tài giỏi! Trong mắt Phuong Tranh toàn là sùng bái ái mộ che lấp không nổi. Thấy trán Dung Hàm toàn là mồ hôi, trên mặt ửng đỏ một mảng, cái tát rất mạnh đó để lại dấu tay hết sức rõ ràng, Phuong Tranh thương xót, không nghĩ ngợi gì lấy một chiếc khăn gấm ra định lau mồ hôi cho Dung Hàm.

Bàn tay sắp chạm đến trán Dung Hàm, Dung Hàm lại dường như vô tình nghiêng người đi, nói: "Các vị còn có bệnh nhân cần chẩn trị, tốt nhất là nên về đi đã. Bệnh án hôm nay sẽ được hội y học ghi lại nhanh nhất có thể, ai có nhu cầu cứ việc đến đọc".

Tay Phuong Tranh dừng lại trên không một hồi lâu rồi mới chậm rãi thu về.

Thủ tọa Thang Chân Hải nghe tin chạy tới xem cuối cùng cũng tỉnh táo lại sau một hồi khiếp sợ, phát tay lệnh cho mọi người giải tán, chính mình lại lẻo đẻo đi theo sau lưng Dung Hàm, nói vô cùng thành khẩn: "Dung đại phu, không, Dung tiên sinh, y thuật của ngài Thang mô phỏng theo kíp, thật sự thẹn với vị trí thủ tọa Quốc Y đường. Không bằng ngài đến làm thủ tọa, sau đó nhận ta làm học trò. Ngài yên tâm, ta mặc dù lớn tuổi một chút nhưng đầu óc vẫn rất tốt, nhất định không làm mất danh tiếng của ân sư".

Thang Chân Hải này cả đời không lấy vợ, cực kì si mê y thuật. Trong mắt ông ta, vàng bạc địa vị đều là vật ngoài thân, giờ đây thấy thủ pháp của Dung Hàm như vậy làm sao có thể buông tha. Bất chấp râu đã dài đến mức quấn quanh cổ được, tuổi đã cao đến mức có thể làm ông nội người ta, bầu nhiệt huyết trong ngực vẫn nóng như lửa, không đợi Dung Hàm trả lời, Thang Chân Hải đã cong gối định hành đại lễ bái sư, miệng hô: "Ân sư ở trên xin nhận của đồ nhi..."

Dung Hàm dờ khóc dờ cười, vội đỡ ông ta lên, nói chân thành: "Thang tiên sinh chớ làm như vậy. Vị trí thủ tọa vẫn bởi tuyệt đối đảm đương không nổi, nếu tiên sinh không chê, thời gian tới chúng ta tranh thủ thời gian trao đổi y thuật một chút là được. Không phải văn bởi gấu ghề mà vì đã đáp ứng một người, đợi đến khi thân thể cô ấy bình phục liền dẫn cô ấy đi du ngoạn núi non sông nước, cô ấy muốn đi đâu chơi văn bởi sẽ đưa đi đó. Cô ấy còn ít tuổi, tính tình vốn hoạt bát hiếu động, chỉ là giờ đây..."

Y dừng lại một chút rồi ngừng đầu cười nói: "Tóm lại nếu có nơi nào cô ấy muốn đi, dù thế nào văn bởi cũng sẽ đi cùng cô ấy. Văn bởi không ở lại để đồ lâu, sao có thể làm thủ tọa Quốc Y đường".

Dung Hàm không hề biết lúc nói câu này trong mắt y toát lên sự dịu dàng như nước khiến Phuong Tranh bên cạnh nhìn ngây ngốc.

Y nói một một hơi mấy lần nhắc đến cô ấy làm Thang Chân Hải nghe mà không hiểu ra sao. Thang lão tiên sinh đã quá bảy mươi mà còn không thành thân, đương nhiên không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, chỉ cảm thấy vị Dung đại phu này cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá mức khiêm tốn. Đường đường ghé thủ tọa Quốc Y đường, ngay cả đương kim thừa tướng cũng phải kính ba phần, người theo nghề y trong thiên hạ không ai không coi là lí tưởng cao nhất, không ngờ y lại từ chối mà không suy nghĩ lấy một lát, đúng là khiêm tốn đến mức làm mọi người phần nộ.

Bệnh nhân ở phòng khám của mình đã được các thầy thuốc khác nhận hết, Dung Hàm rửa tay thu xếp bệnh án, nhớ đến người ở nhà liền định về sớm một chút.

Cáo từ mọi người, đi tới cửa Quốc Y đường, Dung Hàm vừa bước ra khỏi cửa đột nhiên dừng lại nhìn về phía góc phố. Chỉ một giây sau nụ cười trên gương mặt đã như gió xuân rạng rỡ.

Phía góc phố có một thiếu nữ áo xanh duyên dáng yêu kiều đang đứng, mái tóc dài buộc đơn giản, không trang điểm, ánh nắng chiều nghiêng nghiêng chiếu xuống gương mặt nàng tôn thêm làn da nõn nà như ngọc, cả người tươi mát như một dòng suối trong suốt.

"Thì ra cô ấy là người này, thảo nào, thảo nào". Ông già họ Thang vuốt chòm râu dài, bàng hoàng tỉnh ngộ: "Trai tài gái sắc, thảo nào ngay cả vị trí thủ tọa Quốc Y đường mà người thanh niên này cũng không coi ra gì. Nếu lão hủ trẻ lại vài chục tuổi, gặp được một cô nương hợp ý, chắc hẳn cũng sẽ nhiệt huyết sôi trào, không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân. Tiếc là đã già rồi".

Thang thủ tọa vừa tiếu tuổi xuân đã qua của mình vừa cho Dung Hàm một ánh mắt "sao không nói sớm, có gì mà ngại", vỗ vỗ vai Dung Hàm, bắt tay sau lưng, mỉm cười bước đi.

Trong mắt Dung Hàm lấp lánh vui mừng. Mấy ngày nay thân thể Loan Loan dường như tốt hơn, sợ nàng ở nhà mãi bí bức, sau khi ăn tối xong y thường cùng nàng ra ngoài tản bộ. Khu vực gần tiểu viện đã đi quá nhiều, những nơi khác còn chưa đi, tiểu viện cách Quốc Y đường ba con phố không xa không gần, không ngờ hôm nay nàng lại tự mình đi tới Quốc Y đường.

Chạy nhanh mấy bước đến trước mặt Loan Loan, Dung Hàm cúi xuống nhìn nàng, dịu dàng gát một lọn tóc buông xuống bên má ra sau tai Loan Loan, cười nói: "Tới đón anh à?"

Loan Loan mỉm cười gật đầu.

Dung Hàm lập tức cảm thấy ánh nắng ngày đông như chiếu thẳng vào đáy lòng mình, cả người nóng rực vui sướng.

Mình chỉ đi qua đợi anh ấy một lát mà anh ấy lại vui vẻ đến mức này. Loan Loan hết sức áy náy khó chịu trong lòng, ngoài mặt lại vẫn cười như cũ, đưa

gói bánh Định Thắng trong tay cho y. Dung Hàm nhận gói bánh vẫn còn ấm, trong lòng nóng bỏng quay cuồng, vừa ngọt vừa chua.

Bóc lá sen ra cho một miếng bánh vào miệng nhai kĩ, Dung Hàm nhìn Loan Loan, miêu tả cực kì nghiêm túc: "Ngọt, có mùi gạo nếp và hoa quế, bột đậu đỏ làm nhân cũng ngọt, xay rất nhỏ, cho vào miệng là tan ngay".

Hai mắt Loan Loan lập tức đỏ lên, nàng giả như vô tình quay đầu nhìn đi nơi khác.

Trái tim Dung Hàm như bị cắt bằng một con dao cùn, ngoài mặt lại không hề thay đổi, kéo tay Loan Loan cười nói: "Được rồi, chúng ta về nhà thôi".

Hai người sánh vai đi trên đường, đàn ông hiền hậu dịu dàng, phụ nữ tươi đẹp long lanh như bước từ trong tranh ra, người đi đường nào nhìn thấy cũng phải nhìn thêm đôi ba lần, không nhịn được thán khen một câu: "Đúng là một đôi người ngọc trời đất sinh thành".

Phurong Tranh đứng ở cửa y quán nhìn bóng lưng hai người đi xa, trong lòng buồn bã mắt mắt khó kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 4

Vương Truyền Minh ngồi trong góc tường không hề có hình tượng, cảm thấy còn chưa đủ an toàn nên lại kéo một chiếc ghế gãy đến chắn trước người, lo lắng bất an nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ đen hun hút, ngay cả một ánh trăng cũng không có. Cả ngôi miếu đồ nát như một chiếc thuyền đơn độc chìm ngấm sâu dưới đáy biển, yên tĩnh như chết.

Vốn cho rằng cùng Tây Lương vương đi sứ là cơ hội điều võ dương oai hiếp có, bước đi trước mặt người nước Sóc cũng có thể hiển ngang, không ngờ hiện thực lại bị thảm như thế, bị sát thủ nước Sóc đuổi giết dọc đường, ngay cả cơ hội thờ dõc cũng không có.

"Này, tôi bảo, ông làm thế không có ích gì đâu. Nếu có cao thủ đến, chỉ một đao là chém luôn cả người lẫn ghế". Hầu Hành Tiễn ngồi xuống chiếc ghế gãy một chân đổ, hừ một tiếng qua kẽ răng, nói khinh thường: "Đọc nhiều sách như vậy có ích lợi gì, không chế được cùi, không mang được gánh, gặp phải một chút chuyện là chỉ biết run lên".

Lời này đã đâm đúng chỗ đau của Vương Truyền Minh. Văn nhân tự có phong cốt, há có thể để người xem nhẹ như thế? Cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, Vương Truyền Minh lập tức đứng bật dậy, vãi một cái nói: "Lời này của tướng quân sai rồi. Khổng Tử nói tam quân có thể đoạt soái, thất phu không thể đoạt chí. Trước có Phurong Hiếu Nhụ lấy mười tộc tuần quân, sau có Lục Tú Phu công ấu đế nhảy xuống biển. Hành động vĩ đại chính trực ngay thẳng như thế được truyền tụng thiên cổ, khí tiết văn nhân quả thật là sống lưng của xã tắc".

Chiếc ghế thiếu một chân, Vương Truyền Minh đột nhiên đứng lên làm Hầu Hành Tiễn giật mình, người hơi nghiêng một chút, rầm một tiếng cùng ngã xuống đất với chiếc ghế gãy chân làm bốc lên một đám bụi bặm.

Bị sặc bụi ho mấy tiếng, Hầu Hành Tiễn phui bụi trên đầu, hừ một tiếng nặng nề qua mũi, nói: "Cái gì mà lấy mười tộc tuần quân, công ấu đế nhảy xuống biển, tôi thấy chính là ngu xuẩn, chôn vùi tính mạng của mình vô ích thì lấy cái gì để liều mạng với quân địch?"

Vương Truyền Minh nghiêm mặt nói: "Lời này của tướng quân sai rồi. Mạnh Tử nói ta phải dưỡng tính tình cương trực, quân tử có hạo nhiên chính khí đã có thể trừ tà xua bệnh, luôn luôn thuận lợi, gây đánh không gãy, đao giết không tận, chính nhờ có khí tiết của văn nhân chí sĩ cưỡi lửa tương truyền, đòi đòi không tắt, mới có càn khôn thịnh thế được khai sáng như hiện nay..."

Ông ta ở bên này thao thao bất tuyệt, Hầu Hành Tiễn nghe như rơi vào mây mù, đầu đầu căng não, bò dậy lẩm bẩm: "Chả hiểu ông nói cái gì, nếu lợi hại như vậy, lần nào ông cũng trốn trong góc tường run rẩy làm gì?"

"Lời này của tướng quân sai rồi..." Sắc mặt Vương Truyền Minh nghiêm túc.

Lại tiếp nữa sao? Đúng là bị người đánh bại rồi!

Hầu Hành Tiễn vừa nghe thấy mấy chữ này đã choáng váng, mặt như màu đất, hô to: "Dừng lại! Vương gia lệnh cho tôi bảo vệ ông, không biết chừng sát thủ sắp đến rồi, ông cứ trốn ra sau ghế như lúc này đi!"

Vương Truyền Minh giật mình, lúc này mới nhớ ra mình đang ở trong một ngôi miếu đồ nát chứ không phải đang tranh luận trên kim điện, vì vậy đành phải im miệng lui ra sau lưng Hầu Hành Tiễn, nhìn về phía Lâu Dự cách đó không xa, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, tại sao vương gia biết đêm nay sát thủ sẽ đến?"

Lâu Dự nhắm mắt ngồi dưới một bức tượng Bồ Tát bằng đất không có đầu, nghe vậy liền trả lời bình thản: "Ngày mai chúng ta sẽ tiến vào địa giới đế đô, đêm nay là cơ hội cuối cùng của bọn chúng, bọn chúng làm sao có thể không đến?"

Sau khi vào đế đô, Ứng Đình cũng không tiện đuổi giết công khai nữa. Dù sao bọn họ cũng đường đường là sứ đoàn Đại Lương, cho dù trong lòng Ân Minh và Lưu Hoài Ân muốn chàng chết đến mấy, khi chàng đã đến đế đô, ngoài mặt cũng phải làm đủ mọi chuyện theo lễ tiết bang giao. Trừ khi nước Sóc muốn xé bỏ hợp ước, khơi nên đại chiến hai nước thì lại là chuyện khác.

Vương Truyền Minh là đại thần ngoại giao từng trải, đương nhiên hiểu những lí lẽ này liền gật đầu, lại nhớ tới một chuyện, không nhịn được hỏi tiếp: "Tất cả mọi người chúng ta đều trốn trong ngôi miếu đồ này, vạn nhất đối phương dùng trọng tiễn bắn một trận nữa chẳng phải là thành bia ngắm hết sao?"

Nhớ tới cơn mưa tên tập trung như châu chấu đêm đó, tim vẫn còn đập thình thịch.

"Ông cho rằng điều động xạ đội huyền tiễn là chuyện dễ dàng lắm sao?" Hầu Hành Tiễn cuối cùng cũng tìm được cơ hội phản kích, nhếch miệng nói: "Xạ đội hàng ngàn người, lại mang cung cứng trọng tiễn, làm sao chạy được nhanh như chúng ta? Xạ đội chó má đó bây giờ còn không biết đang ở phía sau chúng ta mấy trăm dặm, Ứng Đình đi đâu tìm một xạ đội huyền tiễn khác đến bắn giết chúng ta?"

"Chẳng lẽ không thể điều quân đội?" Vương Truyền Minh tỏ ý ham học hỏi, truy hỏi kĩ càng.

Hầu Hành Tiễn bày vẽ mặt "chuyện này ông không hiểu đâu", nói: "Đây là ám sát, cho dù dùng xạ đội huyền tiễn cũng bị Ứng Đình khống chế trong phạm vi nhỏ nhất, số người biết không nhiều, sau đó có truy cứu cũng không đưa ra được bằng chứng xác đáng nào. Nhưng nếu điều quân đội thì lại khác hẳn, công văn điều động nào mà chẳng phải bằng chứng? Ân Minh không ngu, làm sao lại vác đá đập chân mình".

Vương Truyền Minh lập tức tỉnh ngộ hiểu rõ mọi chuyện.

Có làm bộ làm tịch thế nào thì bề ngoài hai nước vẫn duy trì quan hệ hòa bình theo hợp ước. Nếu chuyện ám sát sứ đoàn Đại Lương bị nắm được bằng chứng, chuyện để quân nước Sóc bội bạc, trước mặt một đẳng, sau lưng một nhẽ sẽ khó tránh khỏi bị người đời thóa mạ.

Ân Minh rất muốn làm một đế vương thánh minh, sao có thể để lại một vết bẩn có thể bị đời sau lên án trong quá trình thống nhất thiên hạ của mình?

Nghĩ tới đây, trong lòng bội phục, Vương Truyền Minh vãi Hầu Hành Tiễn thật dài, nói thành khẩn: "Cổ nhân nói tam nhân hành tất hữu ngã sư, hạ quan lần này cùng vương gia và các vị tướng quân đi sứ đã học được rất nhiều, quả thật là được lợi không cạn".

Hầu Hành Tiễn vừa nghe ông ta nói đã đau đầu: "Tôi nói này, đám người đọc sách các ông quá vòng vèo, động cái lại thơ vớ thần, ngay cả ăn con cua cũng phải nói một câu, vậy giẫm rắc gừng thêm hưng phấn, các ông không mệt sao?"

"Lời này của tướng quân sai rồi..." Vương Truyền Minh phui bụi trên tay áo, há mồm đang định nói mấy câu võ tướng không hiểu tính tình văn nhân gì đó, lại thấy con báo đen đang uể oải nằm bò dưới chân Lâu Dự đột nhiên dỏng tai đứng lên, đôi mắt xanh lét lóe lên ánh sáng khiếp người trong bóng đêm.

"Đến rồi". Hai mắt Lâu Dự sáng lên, chậm rãi đứng dậy.

Nóc nhà có tiếng loạt soạt rất nhỏ, đột nhiên ầm một tiếng, nóc nhà vốn đã rách nát tả tơi đột nhiên xuất hiện một lỗ lớn, ngói vỡ rơi xuống khắp nơi. Bốn bóng người màu đen cùng với bụi bặm màu trắng từ nóc nhà bay xuống, không nói một lời, bốn thanh trường đao vây quanh Lâu Dự bày thành trận khôi cương tứ tượng.

"Bốn Phó tổng quản cùng đến, trận thế lớn thật".

Lâu Dự bị vây ở chính giữa, mặt không biểu cảm, giọng nói nhẹ như tuyết đọng trên đất, không mang theo một chút tâm tình nào.

Bốn người áo đen đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó mở miệng nói: "Quá khen! Ứng Đình phải đưa ra thành ý mới có thể lưu được Tây Lương vương".

Giọng nói ồm ồm nhưng lại chói tai hết sức khó nghe.

Lâu Dự nói lạnh lùng: "Đúng là giới tăng bốc chính mình. Chim ưng là bá chủ không trung, tự xưng là ưng, các người cũng xứng?"

Trong mắt bốn người đều lộ vẻ tàn khốc, người vừa mở miệng cười nói âm hiểm: "Xứng hay không xứng, Tây Lương vương lập tức sẽ có thể biết được".

Vừa dứt lời, bốn thanh đao đan xen dệt thành một lưới đao kín như bùng sáng như tuyết chụp về phía Lâu Dự.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 5

Cheng! Âm thanh đao Yêu Nguyệt ra khỏi vỏ vang lên như rồng ngâm.

Lâu Dự không lùi nửa bước, vừa ra tay đã chọn cứng đối cứng, ánh đao như màn lụa giăng ngang trời kéo theo một vệt sáng thật dài chém về phía lưới đao trùm xuống đầu.

Sau một loạt tiếng ma sát chói tai ghê răng, lưới đao bị xé ra một khe hở. Bốn người tay cầm trường đao lao đảo lui lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

Đao thật sắc! Thân thủ thật nhanh! Nội lực thật thâm hậu!

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự sợ hãi và khó tin trong mắt đối phương. Tây Lương vương chiến công hiển hách, uy danh lan xa, bốn người này thân là Phó tổng quản Ứng Đình, cái tên Lâu Dự này sớm đã nghe nhiều thành quen, nhưng dưới đây lòng lại vẫn có chút không tin và khinh thường.

Một thế tử vương phủ xuất thân phú quý thì có thể mạnh đến đâu, chẳng qua là vì xuất thân tốt, lại đọc được mấy cuốn binh thư, những trận dễ đánh nhất đều giao cho hãn đánh, binh lính mạnh nhất đều giao cho hãn cầm, mọi người cùng ủng hộ hết sức nên mới có ngày nay mà thôi.

Nhưng vừa rồi chỉ giao thủ một lần, cả bốn người đều biết ngay thực tình ra sao. Không ngờ Tây Lương vương tuổi còn trẻ lại có thiên phú dị bẩm, tu vi bản thân lại mạnh mẽ như thế, chỉ một đao đã phá được trận tứ tượng, làm cho bốn người bọn chúng lùi lại liền mấy bước. Bốn người không hèn mà cùng thu hồi sự coi thường, thâm vận đủ mười thành công lực, huyết thái dương nhanh chóng gồ lên, hai tay nổi đầy gân xanh, quát lớn một tiếng, tung người lao đến lần nữa.

Ánh đao lại lóe lên.

Đều là cao thủ hạng nhất, chiêu nào cũng trí mạng, đao nào cũng mang gió, đi đến đâu cửa nát cột gãy đến đó, vụn gỗ rơi xuống như mưa, ngôi miếu đồ nát không chịu nổi đao phong mạnh mẽ như vậy, lung lay sắp đổ.

Lâu Dự đột nhiên hú dài một tiếng, tung người nhảy ra ngoài miếu, cao giọng nói: "Miếu sắp sụp rồi, ra ngoài đánh tiếp!"

Bốn ánh đao theo sát phía sau Lâu Dự như bóng với hình. Năm người năm đao mang theo màn sáng liên miên cuộn cuộn, chém nát vô số bông tuyết, bột tuyết đầy trời giống như sương mù bay là tả dọc theo trận tứ tượng, nhìn từ xa như một đóa hoa ngân sương lạnh buốt đang nở ra trên tuyết trắng.

Xung quanh ngôi miếu đồ nát, tiếng đánh nhau quát tháo, đao kiếm va vào nhau vang lên khắp nơi, hãn là các tướng sĩ Hắc Vân kỵ mai phục xung quanh đã giao chiến với các cao thủ Ứng Đình khác.

Vương Truyền Minh bất chấp nguy cơ bị đề gãy cổ, thò đầu ra cửa sổ đang lung lay nhìn ra bên ngoài, nom nớp lo sợ hỏi: "Vương gia có thể đánh thắng không?"

Hầu Hành Tiền có một sự tin tưởng gần như hoang đường đối với Lâu Dự, nói tràn đầy tự tin: "Vương gia nói được là được".

"Ta thấy... vương gia sợ rằng... không được". Tay Vương Truyền Minh run run chỉ ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, trên lưng Lâu Dự bị chém trúng một đao, máu tươi tung tóe, dù là một người không có võ cũng có thể thấy được Tây Lương vương đang nằm ở hạ phong.

Hầu Hành Tiền căng thẳng rút bội đao định lao ra, lại nhớ đến quân lệnh của Lâu Dự nên đành phải dừng bước, hết sức lo lắng căng thẳng đứng xem, phát tiết tất cả những uất ức lên người Vương Truyền Minh: "Nếu không phải vương gia lệnh cho tôi phải bảo vệ ông thì tôi đã ra ngoài giết khắp tứ phương rồi, đầu phải rơi vào tình cảnh trở mặt nhìn vương gia bị người khác vây công như bây giờ".

Giọng hãn sang sảng làm Vương Truyền Minh run sợ trong lòng, tay run run chỉ ra năm người đang đánh nhau hỗn loạn bên ngoài, nói: "Mau... mau nhìn đi, vương gia... hình như lại được rồi".

Đã có thể ngồi vào vị trí Phó tổng quản Ứng Đình, tất nhiên không phải nhân vật tầm thường. Bốn người này vốn chính là cao thủ có thể một mình đảm đương một phía của Ứng Đình, trận tứ tượng lại đã được tập luyện kỹ càng, phối hợp ăn ý, công thủ nhịp nhàng, ánh đao như sóng lớn vỗ bờ, bột trắng tung tóe, cuộn cuộn không ngừng, sức sát thương rất mạnh. Cộng thêm đêm nay đã nhận từ lệnh của Lưu đại tổng quản: Nếu không lấy được đầu Tây Lương vương thì mạng đầu chính mình về thay thế.

Bốn người bị ép đến bên rìa sông chết, trở nên tàn nhẫn điên cuồng, đao nào cũng dùng sát chiêu bất chấp tính mạng, đúng là đấu pháp giết địch một ngàn tự hại mình tám trăm.

Đối mặt cường địch như thế, Lâu Dự lấy một địch bốn, cho dù sức chiến đấu mạnh mẽ cũng khó có thể chống đỡ lâu được, chỉ một hồi sau lại trúng một đao vào vai, một đao vào lưng, máu tươi thấm ướt một nửa y phục. Đường như hai đao này không phải chém vào trên người mình, Lâu Dự không cau mày lấy một cái, đột nhiên ánh đao biến đổi, đao pháp Liên Y đã được dùng đến. Như khó nhẹ thỏi qua mặt hồ cuộn theo tầng tầng sóng gợn, chim bay lướt qua đầu cành làm rung động những đóa hạnh trong mưa bụi, rõ ràng là nhẹ nhàng vô hạn không mang theo sát ý, lại làm cho bốn người đó cảm thấy dường như có một sức hút vô hình nhất loạt hút lấy đao của bọn chúng, không tự khống chế được cùng với Lâu Dự đi về một phương hướng.

Mặt tuyết trắng mịn mờ phía trước ngôi miếu đồ kéo dài đến bóng tối vô biên, không nhìn thấy điểm cuối. Giữa mặt tuyết động mênh mông lại cảm một cảnh khô héo.

Không có cây lầy đâu ra cảnh? Cảnh cây khô héo này lẽ loi cắm trên mặt tuyết tỏ ra hết sức kì lạ, nhưng bốn người đó một lòng muốn giết Lâu Dự, đánh rất chăm chú, không có thời gian phân tâm, căn bản không chú ý tới cảnh cây kì lạ này, mà cho dù nhìn thấy cũng không có tâm tư suy nghĩ kĩ càng.

Hầu Hành Tiễn nhìn chằm chằm cảnh cây khô đó, mắt không chớp cái nào. Mắt thấy bốn cao thủ Ứng Đình đó bị Lâu Dự kéo theo, khoảng cách cảnh cây khô đó càng ngày càng gần, mồ hôi ướt đầm nóng bừng lòng bàn tay.

Vương Truyền Minh nhìn cảnh khô rồi lại nhìn Hầu Hành Tiễn, không hiểu ra sao. Vì sao Hầu tướng quân nhìn mê mẩn như vậy, chẳng lẽ cảnh cây khô đó lại sắp đâm chồi nảy lộc?

Bốn phó tổng quân Ứng Đình thoáng chốc đã bị Lâu Dự dẫn tới gần cảnh khô. Trong thời gian chiến đấu không dài, trên người Lâu Dự lại trúng thêm hai nhát, máu tươi rõ xuống dọc theo tay áo chàng, bị đao khí ép tới hóa thành mưa máu li ti rồi tiêu tan trong không khí.

Bốn người này cũng đã nhìn ra Tây Lương vương ngày càng đuối sức, đao ý cũng ngày càng tàn nhẫn mạnh mẽ. Tây Lương vương nhà người có giới mấy cũng chỉ là người trần mắt thịt, nội lực có hạn, lấy một địch bốn có một cũng một chết người! Bọn chúng tự tin nếu tiếp tục đánh thế này, nhiều nhất là hơn trăm chiêu nữa nhất định có thể chém Tây Lương vương chết dưới đao của mình.

Lâu Dự quả thật đã đuối sức, đột nhiên có vẻ như nội lực không duy trì được, trước ngực lộ ra một khoảng trống rất lớn. Bốn người đó thấy có cơ hội há chịu buông tha, không hẹn mà cùng vội vã lao tới, bốn thanh trường đao nhất tề đâm tới trước ngực Lâu Dự.

Lâu Dự cấp tốc lui lại, bốn thanh đao theo sát không rời, theo đuổi tới bên trên cảnh khô. Mắt thấy Lâu Dự sắp bị đâm thủng bốn lỗ, tình hình cực kì nguy cấp, đột nhiên chàng quát to một tiếng: "Điểm!"

Điểm? Điểm cái gì?

Bốn người này không kịp phản ứng lại, dưới nền tuyết chợt có ánh lửa, một vệt lửa rất nhỏ như rắn bò rất nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới chân, biến mất ở chỗ cảnh khô.

"Àm àm àm!" Ba tiếng nổ cực mạnh vang lên, vô số tuyết bị sức ép mạnh mẽ hất lên không trung tán ra, từ giữa màn tuyết trắng bốc lên một cột khói đen to hai người ôm mang theo ngọn lửa hùng hục như một con rồng lửa màu nâu đậm bay lên trời.

Trong thời gian gấp gáp đó, mũi chân trái của Lâu Dự khẽ điểm lên chân phải, nội lực từ tuyết son sau thất lung tràn ra, sử dụng thể vân bộ kéo thân hình mạnh mẽ bay chéo ra ba thước. Cho dù đã tính toán từ trước, chiêu thể vân bộ được dùng đến cực hạn, ngọn lửa hùng hục vẫn liếm đến lòng bàn chân chàng.

Lâu Dự liên tục quay cuồng trên không trung, miễn cưỡng tránh thoát được ngọn lửa, lão đảo rơi xuống đất, cảm thấy gan bàn chân nóng rất đau đớn.

Chàng nhìn kĩ lại đôi giày quân nhu da trâu đặc chế đạp băng vượt tuyết, đế giày dày cả tấc đã bị cháy sạch, lòng bàn chân máu thịt cháy đen lẫn lộn, bị thương không nhẹ.

Rồng lửa đột nhiên chồm lên, bốn người của Ứng Đình bất ngờ không phòng bị kịp, còn không kịp cả cảnh báo lẫn nhau, lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng. Bốn người lửa vùng vẫy lẫn lộn trên tuyết, tiếng kêu thảm cách xa nửa dặm cũng có thể nghe thấy làm mọi người rừng mình kinh hãi.

Chỉ sau chốc lát, bốn người lửa đó đã trở thành bốn tảng than hình người đen sì sì không nhìn ra mặt mũi nằm im lìm trên tuyết.

"Vương gia không sao chứ?" Hai quân sĩ Hắc Vân kỵ khoác áo to màu trắng gạt lớp tuyết dày dùng để nguy trang ẩn nấp trên người ra, bò lên hỏi. Một người trong đó trên tay còn cầm một cây hương đang cháy, nghẹn lời liú lười nhìn vệt cháy đen to bằng ba doanh trường quân trên mặt tuyết.

Không nghĩ tới uy lực lại lớn như vậy.

Lâu Dự nhìn bốn xác chết cháy đen, trái tim cứng rắn như sắt cũng không kiềm được kinh sợ.

Ông thuốc nổ quân bộ vừa nghiên cứu chế tạo được, dùng loại thuốc nổ cực kì hiếm có và chất dẫn cháy tinh chế từ dầu trẩu, còn chưa kịp kiểm tra hiệu quả, chỉ mới làm được một ống đã bị chàng mang tới nước Sóc.

Trước khi đi đã đoán được sẽ có tình hình hôm nay, chuẩn bị kĩ càng, dù không thể nói là chu toàn nhưng cũng đã làm hết sức có thể. Người người đều nói chàng khur khur cố chấp xông vào hang hổ, không suy nghĩ đến chuyện sống chết. Kì thực trước khi nhìn thấy Loan Loan, chàng sao có thể chết được?

Lâu Dự liếc máu chảy xuống từ cổ tay áo mình, đưa mắt nhìn về phía chân trời đen đặc phía tây không có điểm cuối.

Qua đêm nay sẽ tiến vào đế đô. Loan Loan, anh đến rồi, em nhất định phải ở đó chờ anh!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 6

Rầm!

Ân Minh vô cùng giận dữ, đập cực mạnh lên mặt long án, những chuỗi ngọc trên vương miện để quân lay động kịch liệt.

Đế quân nổi giận, quần thần kinh hoàng.

Văn võ đại thần quỳ dưới điện, trong lòng hoảng sợ, im lặng không dám lên tiếng.

Nhìn thấy Ân Minh khôn ngoan thâm trầm nổi giận hiềm thấy, Lư Hoai Ân thầm thở dài, bước ra khỏi hàng quỳ gối xuống đất, cúi đầu nói: "Vi thần thất trách, tội đáng chết vạn lần!"

Ánh mắt Ân Minh âm trầm hiềm ác như lưỡi dao lạnh lẽo làm mọi người không rét mà run: "Cao thủ Ung Đình dốc hết sức mạnh, chẳng những không giết được một Lâu Dự, ngược lại còn mất quân mất tướng, chết một hộ pháp bốn phó tổng quản, biểu hiện như thế làm cho Trẫm cực kì thất vọng".

Ung Đình là tổ chức tình báo cao nhất của nước Sóc, mật thám sát thủ đông đúc, nghe lệnh trực tiếp từ đế quân, có đặc quyền theo dõi bá quan, dưới tam phẩm không cần xin phép đã có thể tra khảo thẩm vấn, danh tiếng trên triều đình luôn luôn không được tốt lắm. Đặc biệt sau khi tổng quản đại nội Lư Hoai Ân nắm quyền, phạm vi quyền lợi của Ung Đình mở rất rộng, tương đương với tai mắt của Ân Minh ở khắp thiên hạ, là một lưỡi dao sắc treo trên đầu bá quan triều đình Đại Sóc, làm cho bá quan rất kiêng kị. Hôm nay thấy Lư Hoai Ân bị đế quân trách cứ giữa triều đình, trong số văn võ bá quan quỳ dưới bậc thềm bạch ngọc có một nửa cười trên nỗi đau của người khác, dù không bỏ đá xuống giếng nhưng cũng không có người nào đứng ra nói đỡ hãn một câu.

Lư Hoai Ân hiểu rõ chuyện giết gà dọa khỉ, Ung Đình đã bị Ân Minh đẩy đến chỗ đối lập với bá quan, lúc này không thể không làm con gà bị giết để dọa khỉ đó. Vì vậy trước ánh mắt khinh thường và sung sướng của cả triều, hãn buông mắt nói cực kì cung kính: "Ung Đình lần này chưa thể giết chết Lâu Dự, Lư Hoai Ân cam chịu trách phạt".

Ân Minh nói lạnh như băng: "Tổng quản Ung Đình Lư Hoai Ân giáng xuống chức phó, phạt một năm bổng lộc".

Như chưa trút hết cơn giận, Ân Minh quay sang nhìn Trần Quốc đại tướng quân Trần Tư Viễn chăm chăm, nói đầy oán hận: "Trận chiến Yên Cát lần trước chúng ta chiếm hết thiên thời địa lợi, không ngờ lại còn đánh thua. Nếu khi đó đã có thể giết Lâu Dự, hôm nay Trẫm cần gì phải chịu sự uất ức này? Trận chiến Yên Cát Tì binh mã các ngươi không chối được trách nhiệm, ngày mai tự động dâng sớ, tất cả mọi quan chức Tì binh mã bao gồm người hạ xuống một cấp".

Trần Tư Viễn là lão tướng hai triều, khi tiên đế còn tại vị đã trở thành chỉ huy sớ Tì binh mã nước Sóc, nắm giữ binh mã toàn quốc, là người có thực quyền không thể xem nhẹ trong triều đình.

Sau khi Ân Minh kế vị, thái độ của Tư Viễn nập mờ nước đôi, không phụng nghênh lại cũng không tỏ ý phản đối mà chỉ lẽ mề tiêu cực khiến lệnh điều động đại quân của Ân Minh khó truyền đạt được, cực kì trở ngại, lại không có cách nào làm gì được hãn trong một sớm một chiều.

Sau khi Lệ phi vào cung, tình hình này đã có chuyển biến tốt. Trần Tư Viễn chỉ có một nữ nhi bảo bối, hơn nữa Lệ phi lại thường nhắc tới chuyện Ân Minh dụ dỗ chàng sóc mình thế nào thế nào trước mặt phụ thân, dần dà ánh mắt Trần Tư Viễn nhìn Ân Minh đã có cảm giác như bố vợ nhìn con rể, đều là người một nhà.

Lúc này bị Ân Minh giận lây trách phạt, mặc dù trong lòng không phục nhưng nghĩ lại thì con rể bị uất ức bức bối trong lòng, ngay cả Lư Hoai Ân luôn luôn được tin cậy ân sủng cũng bị phạt, chính mình thân là nhạc phụ sao không khoan dung một lát để an ủi nó. Vì thế Trần Tư Viễn thay đổi khác hẳn thường ngày, không hề tranh cãi một câu, ngoan ngoãn nhận trách phạt.

Ánh sáng chợt lóe lên trong đáy mắt Ân Minh rồi nhanh chóng biến mất sau màn châu thật dài, như cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tan, hãn phát tay áo, tức giận rồi ngại bỏ đi.

"Bãi triều!"

Trên ngọn núi sau cung Đại Thừa có một tầng thư các nằm chênh vênh giữa sườn núi, lại có dòng suối đổ xuống, hơi nước mịt mù giống như ráng chiều dưới ánh mặt trời, vì thế đặt tên là Lăng Yên các.

Lăng Yên các chứa hết sách trong thiên hạ, tứ thư, kinh, sử, tử, tập, binh, nho, thích, đạo, liệt truyện, thư họa, có thể nói bao trùm toàn bộ các lĩnh vực thiên văn địa lý, y học tử vi tứ cổ chí kim.

Ân Minh đứng trong các xem một bản binh thư, đột nhiên cười lên, chỉ một trang sách nói: "Trong này ghi mượn cục tạo thế, phạt mình trước người. Việc làm hôm nay của Trẫm lại ứng vào câu này".

Lư Hoai Ân bên cạnh nói: "Bệ hạ anh minh!"

"Không trách ta trách phạt người giữa triều đình sao?" Ân Minh quay lại hỏi.

"Bệ hạ muốn mượn lão nô để khai đao với Ti bình mã, lão nô cảm thấy vinh hạnh sâu sắc". Luru Hoài Ân cúi người hành lễ: "Làm sao lại có oán hận".

Ân Minh tâm tình thoải mái, chỉ Luru Hoài Ân cười ha ha: "Quả nhiên người hiểu ta chính là Hoài Ân".

Ứng Đình vốn chính là do một tay Luru Hoài Ân nắm giữ, cho dù giáng xuống cấp phó cũng vẫn là người có quyền lực lớn nhất trong Ứng Đình, giáng hay không cũng không có khác biệt gì lớn, chẳng qua chỉ là danh tiếng bị chút tổn hại mà thôi.

Nhưng danh tiếng lại là thứ Luru Hoài Ân không cần nhất.

Mà Ti bình mã lại khác, thoát nhìn như thành đồng vách sắt, kì thực đỉnh núi san sát, phe phái đông đảo, bè cánh thế lực các bên âm thầm đấu đá, Trần Tư Viễn chẳng qua chỉ chiếm cứ đỉnh núi lớn nhất trong đó mà thôi, các thế lực khác luôn luôn nhìn hằm chằm.

Giờ đây Trần Tư Viễn bị giáng chức giữa triều đình, những kẻ ao ước vị trí chỉ huy sứ Ti bình mã này há lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy? Con đề dài ngắn dậm lại vỡ vì một tổ kiến, mặc dù chỉ giáng có một cấp nhưng đã đủ rồi.

Chiêu minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương này của Ân Minh thoáng cái đã đẩy Trần Tư Viễn lên đầu sóng ngọn gió, Trần đại tướng quân đáng thương còn không biết mình đã trở thành cá trong nồi, hổ trong bẫy, bị tước quyền đoạt chức chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Trẫm biết Lâu Dự không dễ giết như vậy, cho nên Trẫm không hề trách người". Ân Minh thờ dài một tiếng rất tiếc nuối, lại muốn đến cảnh tượng ở buổi chiều sớm, lắc đầu cười khổ: "Bỏ ra vốn liếng lớn như vậy vẫn không giết được Lâu Dự, dù sao cũng phải để Trẫm gỡ gạc một chút, nếu không thật sự là lỗ to".

"Dung đại phu, hôm nay Phụng đại phu mời khách, mở tiệc ở Quy Vân lâu mời chúng ta đến uống một chén, đại phu có muốn đi cùng không?"

Một thầy thuốc bình thường quan hệ với Dung Hàm rất tốt đi tới hỏi.

Phụng Tranh đứng cách đó vài bước, hai má đỏ ửng, vẻ mặt chờ mong nhìn Dung Hàm.

"Thôi, mọi người uống thêm vài chén đi". Dung Hàm đặt bệnh án trên tay xuống, nhìn về phía Phụng Tranh, nói áy náy: "Dung mỗ không biết uống rượu, đành phụ ý tốt của Phụng đại phu vậy".

Dứt lời y mỉm cười gạt đầu cáo từ mọi người, đi ra khỏi cổng Quốc Y đường.

Nhìn bóng lưng Dung Hàm xa dần, trong mắt Phụng Tranh lộ rõ sự thất vọng sâu sắc.

Thầy thuốc nam đó không đành lòng khuyên bảo: "Thôi, được rồi, Phụng đại phu cũng biết Dung đại phu luôn luôn không thích náo nhiệt mà, càng huống chi..."

Nhìn thấy vẻ mặt thương cảm mắt mát của Phụng Tranh, những lời tiếp theo tự động bị nuốt vào trong bụng.

Càng huống chi người ta đã có người trong lòng rồi.

Dọc theo phố dài, qua hai giao lộ rồi rẽ vào một ngõ nhỏ, cuối ngõ nhỏ chính là tòa viện hương mai thoang thoang đó.

Nghĩ đến người đang ở nhà chờ mình, trên mặt Dung Hàm không khỏi lộ ra nét cười dịu dàng, bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Đi qua một cửa hàng trang sức ở đầu phố, Dung Hàm dừng lại, ánh mắt bị một vật trắng muốt hấp dẫn. Đó là một cây trâm hoa sen chạm trổ bằng bạch ngọc, toàn thân mịn màng như mỡ, trắng không tí vết, từ xa nhìn lại dường như được bọc trong một màn trắng mờ mờ, có tiền khí mờ ảo như mưa bụi mỏng lung.

Chủ quán là người làm ăn từng trải, thấy ánh mắt Dung Hàm dính chặt vào cây trâm liền nhiệt tình đi ra chào hỏi: "Ánh mắt công tử thật tinh tường, đây là bạch ngọc dương chi thượng đẳng. Công tử nhìn xem, chất ngọc tốt như vậy, chạm khắc tinh xảo như vậy, đưa mắt cả để đồ cũng không tìm được cây thứ hai".

Dung Hàm nhìn cây trâm hoa sen, trước mắt lại hiện lên bóng người tươi đẹp thoát tục như hoa sen trắng đỏ. Từ lúc biết Loan Loan tới nay, cô bé này nếu không mặc quần áo đàn ông thì cũng chỉ áo vải tóc bó, đường đường một giai nhân tú lệ mà một món đồ trang sức ra hồn cũng không có.

Nghĩ tới đây, nét cười nơi khóe miệng càng đậm hơn, y nói với chủ quán mà không hỏi giá cả: "Tôi lấy cây trâm này".

Chủ quán tươi cười rạng rỡ, thấy y chỉ mặc thanh sam nhưng tướng mạo tuấn tú, khí độ bất phàm, liền run gợn hai ngón tay lên thăm dò: "Cây trâm này giá hai mươi lượng".

Hai mươi lượng bạc là mức chi tiêu một năm của những hộ gia đình nhỏ.

Không biết có hết giá quá cao mà mất khách hay không? Chủ quán suy tính trong lòng, chăm chú quan sát vẻ mặt Dung Hàm, sẵn sàng chủ động hạ giá

khi thấy sắc mặt y biến đổi.

Dung Hàm gạt đầu, lấy ra một thỏi bạc tuyết hoa lớn ném tới, nói: "Gói lại".

Vẫn nói làm ăn không thể xem mặt bất hình dong, không ngờ cậu thanh niên quần áo thông thường này lại hào phóng như vậy. Chủ quán lập tức thờ phào, cười tít mắt rồi lại thăm giậm chân hồi hận, tại sao vừa rồi không liều mạng nâng giá lên cao gấp đôi chứ?

Chủ quán vội vã dùng vải đỏ thượng hạng gói cây trâm lại cho vào hộp trang sức đưa tới. Dung Hàm nhận lấy, cảm ơn một tiếng rồi xoay người đi về nhà.

Trên đường nghĩ đến hình ảnh Loan Loan cài trâm, trong lòng vui sướng, bước chân nhẹ nhàng. Dung Hàm cực kì hưng phấn mở cửa viện ra, trong viện lại không một tiếng động, tối đen như mực không hề có ánh đèn.

Trái tim Dung Hàm thất lại, nụ cười trên mặt tắt ngấm, đi vội vài bước đẩy cửa phòng Loan Loan ra.

Trong phòng không có một bóng người, chăn trên giường gấp ngay ngắn, thuốc trong bát đã nguội ngắt không ai động vào, trên bàn có một tờ giấy từ vân.

Bên trên viết bốn chữ nhỏ không thể coi là ngay ngắn: "Đa tạ, đừng tìm".

Nét mực đã khô.

Dung Hàm thoáng nhìn một cái, trong đầu như nổ tung, hộp trang sức trên tay rơi thẳng xuống đất, cây trâm hoa sen bằng bạch ngọc bắn ra ngoài phát ra tiếng gậy lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 7

Sách sử ghi lại, mùa đông năm Thiên Nguyên thứ nhất, Tây Lương vương Đại Lương đi sứ nước Sóc, để quân Đại Sóc mở cổng chính cung nghênh đón bằng nghi thức ba quân, mở tiệc ba trăm chiếu tại chính điện cung Đại Thừa, bá quan đông đủ, đàn trống rộn ràng, châu ngọc lưa hoa đầy rẫy, tình nghĩa láng giềng hai nước thuận hòa, có nhật nguyệt trên cao chứng giám.

Ân Minh ngồi trên ngai rồng nhìn vãn vũ trong triều, nâng chén ngọc bích lên, mỉm cười nói: "Hôm nay Tây Lương vương đến cung Đại Thừa của ta, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh, chén rượu này là để Tây Lương vương đón gió tẩy trần".

Quần thần đều giong chén của mình lên, đồng thanh nói: "Đón gió tẩy trần cho Tây Lương vương!"

Lâu Dự mặc áo bào thân vương, ngồi bên phải phía dưới ngai rồng, buông mắt mỉm cười không hề tiếp lời, nâng chén đứng lên uống một hơi cạn sạch, giong chén rượu đã cạn tro đầy cho Ân Minh nhìn.

"Tây Lương vương hào tửu lượng, hào khí phách". Ân Minh vỗ tay khen, ánh mắt toàn là tán thưởng.

Hai người này người một chén ta một chén, uống có qua có lại, rõ ràng là thù địch không đội trời chung, đêm qua còn chém giết đao kiếm vấy máu, hôm nay lại dường như chưa hề xảy ra chuyện gì, cùng ngồi một chỗ, nói cười vui vẻ, trò chuyện thân mật.

Lưu Hoài Ân đứng hầu bên cạnh, trong lòng thầm giong ngón cái lên khen hai người. Vốn cho rằng diễn xuất của Ân Minh đã đạt tới đỉnh cao, không ngờ ở đây còn có một người nữa không hề kém cạnh. Nhìn hai người chuyện trò hòa hợp, khách chủ tận hoan, người không biết còn tưởng rằng bọn họ là bạn tri kỉ nhiều năm không gặp.

Sau khi để quân nâng chén, Vương Truyền Minh cầm một cuốn lụa vàng bước ra khỏi hàng, hắng giọng một tiếng, đợi xung quanh yên tĩnh lại rồi cao giọng đọc: "Hoàng triều Đại Lương kính chúc Sóc đế quân Ân Minh khỏe mạnh, chúc hai nước bang giao hòa thuận, nay phái sứ thần đến triều bàn chuyện hai nước kết đồng minh. Thường nghe thiên hạ rộng lớn không phải thiên hạ của một người, cần khôn mênh mông không phải một nước có thể độc đại. Hoành đồ xã tắc cần hợp lực xây dựng, thiên hạ thái bình thì dân giàu, vạn dân giàu thì nước mạnh. Nay đặc phái sứ thần đưa quốc thư, cùng quý quốc kết bang giao Tàn Tấn, tặng phần lễ mọn để bày tỏ thiện ý, mong từ đây bang giao vĩnh cố, giúp đỡ lẫn nhau, đây là phúc khí của hai nước, cũng là may mắn của thiên hạ..."

Ngụy tướng quốc không hổ là bậc đứng đầu đại nho, một thiên quốc thư viết cực kì mạch lạc, có lí có tình, thỏa đáng đúng mực, tài hoa lộ rõ, lại thêm giọng đọc trầm bổng du dương của Vương Truyền Minh làm mọi người đều cảm thấy kính trọng.

Sau đó lại có quan chức Hồng Lư tự nước Sóc đứng dậy đáp từ nghênh đón, tặng quà đáp lễ, đủ loại lễ tiết phức tạp được tiến hành rất trật tự.

Đầu ngón tay Lâu Dự nhẹ nhàng vuốt ve thân chén, khẽ cười hờ hững, cảnh tượng náo nhiệt ồn ào đó như con sông chảy qua trước mắt không lưu lại một ấn tượng nào.

Lễ nghi phiền phức có Vương Truyền Minh đứng ra thực hiện là được, tâm tư của chàng sớm đã bay tới nơi khác. Vừa tiến vào đế đô, chàng đã sai người đến Quốc Y đường nhưng tin tức tìm hiểu được lại khiến chàng vừa mừng vừa lo.

Mừng là đám người Liêu Lão Tam không lắm, vị đại phu trẻ tuổi lấy tên giả Dung Nhị ở Quốc Y đường chính là Dung Hàm. Lo là nhân thủ phải đi đã bám theo Dung Hàm về nơi ở, lại không phát hiện tung tích của Loan Loan.

Chẳng lẽ Loan Loan không hề được Dung Hàm cứu, mình đã đoán sai? Nếu là như vậy thì Loan Loan đã đi đâu?

Lâu Dự cảm thấy sự lo lắng nhớ nhung trong lòng như cỏ nước dây leo quấn quanh trái tim không thở nổi, vết thương trên người lập tức đau tận xương cốt, nào có tâm tư để ý đến ngự tiệc cung đình.

Để quân nước Sóc đích thân nghênh đón, lại mở tiệc trong cung, bá quan cùng tới đón tiếp sứ đoàn nước Lương. Gần trăm năm này Lương triều có khi nào được nở mày nở mặt như vậy?

Nhìn thấy các quan chức Hồng Lur tự trước đây luôn vênh vảo tự đắc lúc này lại hỏi han ân cần vô cùng thân thiết, Vương Truyền Minh quả thực hết sức đắc ý, phần khởi thoáng nhìn Lâu Dự, lại phát hiện vương gia nhà mình đang ngăn người ra.

"Ôi, hỏi thế gian tình là thứ gì, mà khiến người người thế nguyên sống chết?" Vương Truyền Minh cực kì thông cảm, đọc một câu danh ngôn thiên cổ, trong lòng thoáng xót xa.

May mà mình đã ngoài bốn mươi vẫn chưa thành thân, một chữ tình này giết người không thấy máu, hại người không thấy hình, thật sự không phải thứ tốt gì.

Có điều một nhân vật như Tây Lương vương còn bị chữ tình vây khốn, người phụ nữ dùng tơ tình trói buộc Tây Lương vương không biết nghiêng nước nghiêng thành ra sao, quả thật khiến mọi người hết sức tò mò.

Ngự yến sao có thể không có ca múa?

Dạ yến ở cung Đại Thừa mời vũ cơ giới nhất đế đô đến. Chỉ nghe thấy nhạc công đánh một tiếng đàn âm cao nhất, một phụ nữ từ ngoài cung Đại Thừa chậm rãi đi vào.

Nàng đứng thẳng người, kiều diễm thướt tha, tà váy dài trắng tinh kéo dưới đất, mái tóc xanh dùng lụa đen buộc lại sau lưng, trên người không hề có đồ trang sức trừ một vành trắng non màu bạc cài trên mái tóc, mộc mạc đến cực điểm.

Rõ ràng váy áo trắng trong mộc mạc, mạng trắng che mặt, nhưng nàng đi tới từng bước, lại làm mọi người cảm thấy như một đóa sen tuyết trên đỉnh Thiên Sơn, cảm giác mát lạnh tinh khiết thấm vào ruột gan.

Yến tiệc đang huyền ảo lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi ánh mắt đều bị thu hút đến trên người nàng.

Lâu Dự cầm chén rượu lên, thờ ơ liếc vũ cơ đó một cái rồi quay lại đưa chén lên miệng định uống. Đột nhiên một ánh chớp lóe lên trong đầu, chén rượu

khựng lại ngay bên môi, chàng vô cùng kinh ngạc quay lại, tròn tròn mắt nhìn vũ cơ đó từng bước đi vào, toàn thân cứng đờ như bị thiên lôi đánh trúng.

Là nàng!

Dù không thấy rõ khuôn mặt nàng, nhưng chỉ qua dáng đi, đôi mắt, chàng đã biết người này chính là nàng, người làm cho chàng đêm mơ ngày tưởng.

Tiếng đàn réo rất tấu khúc trời chiều trăng thu nổi tiếng của nước Sóc, du dương trầm bổng mang cảm giác thê lương đau buồn và phiền muộn.

Nàng đi vào điện trong sự chú ý của muôn người, đột nhiên cánh tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng phát lên, tay áo dài vài thước tung bay, giống như một đóa hoa trắng ngần nở ra giữa điện.

Khúc nhạc êm ái du dương, tiếng nhạc từ dây đàn tuôn ra ào ạt. Nàng xoay người, tay áo tung bay, dáng múa có lẽ không phải uyển chuyển nhất nhưng hơn người ở chỗ thân hình mềm dẻo, vừa cương vừa nhu, tay áo phát ra thu về tự nhiên, có cảm giác ung dung tự tin muốn gì được nấy.

Đại điện yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng nhạc êm tai.

Núi có cây mà gỗ có cành, lòng thích chàng mà chàng đâu biết, đã không quay về hà tất vẫn vương, đã không có duyên cần gì thế hẹn. Chuyện hôm nay đã như nước lạnh, ngày tháng chảy trôi, chàng đã hóa người đứng..

Tay áo nàng như hoa, mái tóc xanh như thác nước chảy dài, điệu múa còn thê lương cảm động hơn cả tiếng nhạc, dường như trút hết toàn bộ tình ý và đau khổ vào trong điệu múa, mạnh mẽ khắc vào trong lòng mọi người, làm người xem cảm thấy âm thanh đau khổ, từng tiếng xót xa, thống khổ ai oán như xé rách tim gan.

Tiếng nhạc thê lương, điệu múa tuyệt diệu, tay áo quay tròn như một đóa sen trắng nở bừng trên hồ nước xanh phũ sen trắng kéo dài tít tận chân trời,

làm cho các quan chức dự tiệc si mê ngỡ ngàng.

Lâu Dự sững sờ nhìn nàng, ánh sáng vui sướng cực độ trong mắt lấp lánh sáng rực như lửa, mang theo nhiệt độ chưa bao giờ có.

Đã lớn rồi... Đã cao rồi... Gầy hơn rồi... Đã trở thành một thiếu nữ...

Trong lòng mặc dù cuộn trào như dòng sông lấp biển không thể khống chế, sự nhớ nhung khắc cốt ghi tâm và cái tên vẫn vương đêm ngày dưới đáy lòng lại

như ghen ở cô hòng, không thể nói ra nửa câu, chén rượu ngọc bích nắm trong tay gần như có thể bị bóp nát bất cứ lúc nào.

Loan Loan... Loan Loan...

Lúc chậm rãi bước lên bậc thềm bạch ngọc của đại điện, dường như có thần giao cách cảm, Loan Loan ngay lập tức nhìn thấy Lâu Dự ngồi đầu tiên bên phải. Tuyệt đối không ngờ tới chàng lại ở đây. Trong nháy mắt nhìn thấy chàng, dường như thời gian đã đông cứng bị đao chém thủng một vết dài, những hình ảnh đã cố quên lại ào ạt tràn tới trong lòng.

Lụa trắng che mặt không thấy vẻ mặt nàng, đôi mắt vẫn như đầm lạnh sâu không mang sóng gợn, nhưng móng tay dài giấu trong tay áo lại đâm vào lòng bàn tay chảy máu, nhờ thế nàng mới có thể không sụp đổ tại chỗ khi nhìn thấy chàng.

Với thân phận của chàng bây giờ, ngồi trong cung Đại Thừa này có ý nghĩa gì, nàng không có thời gian suy nghĩ chuyện này, chỉ cố gắng kiềm chế không cho phép mình nhìn chàng. Bởi vì nàng biết cho dù chỉ nhìn một cái, sợ rằng mình sẽ không thể nào rời đi được.

Trên người Lâu Dự có quá nhiều yêu hận tình thù, yêu quá đậm, lại hận quá sâu, cho nên nàng hèn nhất đào sâu chôn chặt tất cả yêu và hận dưới đáy lòng không dám đối mặt.

Không phải nhìn, không dám nghĩ nữa.

Cùng với tiếng nhạc vút cao, Loan Loan cường chế thu lại tâm tình, cúi người xoay tròn, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh. Cùng với câu cuối "chàng đã hóa người dung", nàng xoay người phát mạnh tay áo như rắn ra khỏi hang đánh thẳng về phía mặt Ân Minh.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 8

Tay áo dài phất tới bên trong có ánh sáng lạnh lẽo thấp thoáng.

Nàng cách người trên ngai rồng rất gần, hần còn chưa kịp phản ứng, tay áo đã phát đến trước mặt.

Ân Minh có võ công, mặc dù không được coi là cao thủ hạng nhất nhưng ít ra cũng không phải thư sinh trời gả không chặt. Nhưng không biết vì sao lúc này tâm trạng hần dường như không yên, trở mắt nhìn tay áo phất thẳng đến mặt mà vẫn ngây ra không hề nhúc nhích.

Lưu Hoài Ân hoảng sợ tái mặt, tung người tiến lên, hai tay như vuốt ưng chặn ánh sáng lạnh ản trong tay áo lại rồi lật tay ném đi.

Chát! Hai mũi phi đao tinh xảo cắm vào cây cột đen bằng gỗ đàn hương trong đại điện, ánh sáng lạnh lấp lóe.

Biến cố bất ngờ, tiếng đàn im bật.

Quần thần còn say mê trong điệu múa tiếng đàn lúc này mới bừng tỉnh, kinh hoàng kêu to: "Bất thích khách, hộ giá, hộ giá..."

Chén đồ bát nghiêng, khắp nơi hỗn loạn.

Tay áo rất dài nhẹ nhàng rơi xuống như bóng nhận, một vết sáng lạnh như nước mùa thu lóe lên, Loan Loan cầm dao găm giấu trong tay áo, mũi chân khẽ điểm xuống đất, thân hình bay vọt lên như tiên nữ đạp sóng, mũi dao đâm thẳng về phía Ân Minh.

Lưu Hoài Ân chặn ở phía trước Ân Minh, ánh mắt sáng rực, không kịp lấy vũ khí, hai tay chụp lại, chỉ dùng tay không kẹp chặt mũi dao găm đoạt mạng đó, xoay tay một cái, quát lớn: "Buông tay!"

Loan Loan cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn từ dao găm truyền đến khiến nàng suýt nữa không giữ được chuôi dao.

Lần này nàng tới đã xác định phải chết nên đầu chịu lùi nửa bước, bất chấp tất cả vận nội lực đến tay, mạnh mẽ đâm mũi dao về phía trước hai tấc nữa.

Lưu Hoài Ân không ngờ người phụ nữ nhìn yếu ớt trước mặt lại có công lực như vậy, hơi kinh ngạc nhưng vẫn chỉ cười lạnh, vận đủ mười thành nội lực. Có tiếng xương cốt rung động lách cách vang lên, hai tay hắn dường như chợt to lên vài phần, lại không sợ lưỡi dao sắc bén, chỉ dùng một tay nắm lưỡi dao găm, tay kia được giải phóng liền chuyển thành trào tàn nhẫn chụp vào đỉnh đầu Loan Loan.

Ứng trào công tăng thứ chín, xương đồng da sắt không sợ đao kiếm.

Loan Loan vừa nhìn đã biết lợi hại, muốn rút dao lui lại nhưng đã không kịp. Tốc độ của Lưu Hoài Ân cực nhanh, bàn tay già nua khô gầy như quỷ trào đã chạm đến tóc nàng.

Năm ngón tay Lưu Hoài Ân đang co vào để bóp nát thiên linh cái của nàng, đột nhiên tiếng xé gió rít lên, một vậy tròn xoe tròn bóng bay thẳng tới mặt hắn, thể bay nhanh, mạnh, chuẩn, hoàn toàn không thua một trào dùng hết sức của hắn.

Cao thủ vừa ra tay đã biết đẳng cấp ra sao.

Đồng tử Lưu Hoài Ân co chặt, biết nếu kháng kháng muốn lấy mạng người phụ nữ này, chính mình cũng khó tránh khỏi bị ám khí đánh nát xương sọ. Trong tình thế cấp bách, hắn thu chiêu buông Loan Loan ra, trở tay chụp một cái bắt gọn ám khí đó.

Một hồi giao đấu này kể lại thì phức tạp dài dòng, Loan Loan cầm dao xông tới, Lưu Hoài Ân tay không đón đỡ, kì thực chỉ xảy ra trong hai ba chiêu.

Mọi người chỉ mới thấy hoa mắt, hai người đã tách ra.

Cầm y vệ trong cung Đại Thừa bây giờ mới bừng tỉnh, đồng loạt xông lên vây quanh Ân Minh lui ra hậu đường.

Lưu Hoài Ân cảm thấy thứ trong tay trắng tinh trơn bóng, mở tay ra xem, ám khí đó lại là một chiếc chén ngọc bích nhỏ nhỏ.

Chỉ mất thời gian một lát, Loan Loan đã điểm mũi chân tung người mấy cái, nhìn chặt Ân Minh, đuổi theo vào hậu đường.

Lưu Hoài Ân hung ác đập chiếc chén xuống đất, đang định đuổi theo lại thấy một bóng người từ bàn tiệc bay lên, khẽ đập vào bàn mượn lực, như đại bàng

giương cánh bay qua đỉnh đầu mọi người, vừa khép hạ xuống trước mặt hắn ngăn cản đường đi.

"Từ lâu đã nghe ung trào công của Lưu đại tổng quản Ứng Đình cực kì thâm hậu, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, bản vương nhìn mà ngửa tay ngửa chân nên muốn lãnh giáo luận bàn một hai". Lâu Dự liếc mắt nhìn một góc tay áo trắng tinh còn chưa vào trong hậu đường, che giấu sự lo lắng nồng đậm dưới đáy mắt, quay lại cao giọng nói.

Hôm nay để quân bị ám sát, trong cung đại loạn, người đứng là biết chọn thời điểm! Lưu Hoài Ân nóng lòng như lửa đốt, nào có tâm tư luận bàn võ công với chàng, cố kiềm chế tức giận nói: "Xin Tây Lương vương nhường đường, đợi đến lúc bắt được thích khách, lão nô luận bàn với vương gia sau cũng không muộn".

Lâu Dự đâu quan tâm hắn có đồng ý không, mũi chân hất một thanh đao lên nắm trong tay, chưa nói một lời đã thô bạo ngang ngược vung đao chém tới.

"Tây Lương vương, người!"

Lưu Hoài Ân không nén được giận, lại thấy đao ý thấu xương, sát khí tràn ngập, căn bản không hề có ý định luận bàn mà chiêu nào cũng là sát chiêu, quả thực chỉ muốn chém chết hắn dưới đao cho hả giận, vì thế không thể không tập trung tinh thần ứng phó.

Bên này Lưu Hoài Ân bị Lâu Dự ngăn cản, bên kia Loan Loan theo sát Ân Minh vào hậu đường, đôi mắt như mảnh băng trên mặt suốt cuối thu nhìn hắn chằm chằm không rời không bỏ.

Chính là hắn, chính kẻ này đã hại chết công chúa An Ninh, làm hại tia đau lòng nhắm mắt, làm hại mình từ đó trở đi lẻ loi cô quạnh không nơi dựa dẫm.

Còn có Tổng thúc thúc xem mình như con gái, Triệu Vô Cực, Lưu Chính xem mình như huynh đệ bạn thân... Năm ngàn anh linh máu chảy đầm đìa, món nợ máu nặng trĩu đó cũng khởi nguồn từ kẻ này.

Giờ đây mình yêu không thể yêu, hận không thể hận, lại mang bệnh tàn phế, không còn lưu luyến cuộc đời. Nếu sinh thời có thể báo thù cho tía và đồng đội cũng coi như là không sống uổng phí một hồi.

Phía sau cung Đại Thừa có một hành lang gấp khúc rất dài, cuối hành lang phân nhánh, một đường đi về hậu cung, một đường khác chạy dọc theo thềm núi lên trên, điểm cuối là một ngôi đình cao hình bát giác. Góc đình treo những chiếc chuông đồng rung động leng keng trong gió hết sức dễ nghe, trên mái cong treo một bức hoành phi: Yết Sơn đình.

Trong mắt Loan Loan chỉ toàn oán hận, nhìn sát Ân Minh. Nàng có thân pháp nhẹ nhàng, kiếm thuật quỷ mị, thường xuyên dùng những chiêu hiểm, xuất kì bất ý tấn công điểm yếu của đối thủ, mạnh mẽ mở một lỗ hổng trong đám quân sĩ hộ giá, một mạch giết qua hành lang, đuổi theo đến Yết Sơn đình.

Trên đường đuổi theo dao găm bị quân sĩ đánh văng mất, nàng lại tiện tay cướp một thanh trường kiếm, bóng kiếm lúc nào cũng không rời Ân Minh ba bước.

Ân Minh bị kiếm khí của nàng ép cho liên tục lui lại, đột nhiên vấp vào ghế đá trong đình ngã nhào.

Loan Loan thấy cơ hội đã đến, bất chấp tất cả cản trở điều động nội tức, kiếm khí lập tức kéo dài ba thước, kiếm quang lấp lánh như hàng ngàn hàng vạn đóa hoa lê nở rộ đâm thẳng đến đầu Ân Minh.

Kiếm khí như cầu vòng, mũi kiếm gần như đã chạm đến cổ Ân Minh.

Đột nhiên hai thanh đao cong từ chéo bên đâm tới chặn thanh kiếm của Loan Loan lại, người cầm đao nội lực hùng hậu, đao kiếm giao nhau, sức mạnh cực lớn khiến Loan Loan văng ra mấy mét.

Loan Loan cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động gần như lệch vị trí, lao đảo lúi lũi liên mấy bước mới dừng lại được. Nàng định thần nhìn lại, hai người đàn ông trung niên mặc trang phục sát thủ Ứng Đình đang hoành đao chặn phía trước Ân Minh.

Hai người này đều có huyết thái dương nhô cao, mỗi người cầm một thanh đao cong, hai mắt lấp lánh tinh quang, hiển nhiên là cao thủ nội gia.

Chỉ chút xíu nữa là thành công.

Loan Loan cực kì tức giận, tiếp tục quyết chí vùng kiếm tiến lên.

Hai người đàn ông trung niên đó rõ ràng chính là cao thủ hạng nhất trong Ứng Đình, ánh mắt ổn định, đao pháp liên hoàn nhanh chóng, lão luyện thuần thục. Cuốn, trượt, vặn, rút, chém, móc, chặt, bổ, phối hợp ăn ý, chiêu thức liên mạch như ngọn thác ngàn tầng, phối hợp, lúc hư lúc thực, biến ảo vô cùng.

Loan Loan lấy một địch hai, dần thấy đuối sức, chỉ một hồi sau đã bị trúng một đao vào bụng, máu tươi chảy dài nhuộm đỏ chiếc váy trắng tinh.

Nguy hiểm nhất là kinh mạch bị hàn độc ăn mòn không chịu nổi nội tức cường chế thúc ép ra như vậy, bắt đầu đau lâm râm, có dấu hiệu sắp sửa sụp đổ.

Hai người đó đã nhìn ra Loan Loan xuống sức, mỗi một đao đánh tới lại càng vững vàng cay độc, không đao nào là không nhằm vào yếu hại của nàng.

Toàn thân như có lửa cháy, xương cốt kinh mạch không chỗ nào không đau. Sắc mặt Loan Loan còn trắng hơn giấy, trong lòng biết hi vọng càng lúc càng xa vời, nhìn Ân Minh cách đó trong gang tấc, trong mắt toàn là không cam lòng.

Một chiêu hồi phong lược liễu, hai thanh đao một ngang một dọc từ hai phương hướng chém tới. Loan Loan vội xoay người tránh nhưng chỉ có thể tránh thoát nhất đao chém ngang đến cổ nàng, còn đao chém thẳng xuống đầu thì làm thế nào cũng không tránh nổi.

Ánh sáng lạnh từ lưỡi đao càng ngày càng gần, đao phong sắc bén chém xuống, Loan Loan tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tia ơi tia, Loan Loan vô dụng không thể báo thù cho tia, xuống suối vàng âm ti cũng không mặt mũi nào gặp lại tia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 9

Đúng lúc Loan Loan sắp bị chém chết, Ân Minh vẫn đứng phía sau hai cao thủ Ứng Đình đột nhiên quát một tiếng lạnh lùng: "Dừng tay!"

Lưỡi đao đã chém đến đỉnh đầu Loan Loan, người đó không hề là cao thủ dùng đao hạng nhất của Ứng Đình, vừa nghe lệnh đã lập tức thu lực, cổ tay vặn sang bên, lưỡi đao lệch đi xẹt qua bên đầu Loan Loan. Mặc dù vậy sát khí lạnh buốt trên lưỡi đao vẫn để lại một vết đứt mỏng như tờ giấy trên trán Loan Loan, máu tươi như một con giun ngoằn ngoèo chảy xuống từ vết chém đó, thấm ướt một mảng trên chiếc mạng che mặt bằng lụa trắng.

Ân Minh yên lặng nhìn đôi mắt như núi băng suốt lạnh bên trên chiếc mạng che mặt thấm máu, nói lạnh lùng: "Trẫm cần bắt sống".

Hai người đó đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp lời: "Vâng!"

Để quân cần người sống, bọn chúng đương nhiên không thể mang người chết về phục mệnh, trừ khi chính bọn chúng cũng muốn biến thành người chết. Vì vậy khi tiếp tục ra tay, đao pháp đã có thay đổi, không còn là từng đao đoạt mạng mà lấy công làm thủ dệt thành một tấm lưới đao, định vây khốn Loan Loan ở trong đó.

Nhưng bọn chúng đã xem thường Loan Loan. Loan Loan mặc dù eo như cành liễu, thân như mây bay, nhanh như bóng nhạn, múa một khúc trời chiều trăng thu kinh động chúng nhân, nhưng nàng không phải vũ cơ, cũng không phải một cô gái bình thường. Nàng là cô đại súc sống mãnh liệt trên đại mạc, nàng là hoa sen giữa sương trắng tuyết lạnh trên vách núi hiểm trở, nàng là truyền kì lớn lên cùng ngựa hoang báo đen, nàng là cao thủ đao pháp tinh diệu, khinh công độc nhất vô nhị. Đối với nguy hiểm và đường sống, nàng đều có cảm giác nhạy bén bẩm sinh như dã thú, lúc này thấy sát khí trên đao của hai người đó đã thu lại hết liền biết cơ hội đã đến, vượt mắt sẽ không bao giờ quay lại.

Về ra một đóa hoa kiếm, Loan Loan đột nhiên biến chiều, chỉ thấy kiếm quang mãnh liệt, không môn mở rộng, sát chiêu dùng hết, như sấm mùa xuân động tứ phương, lại như mưa rào che nắng sớm, chiêu nào cũng hung hiểm tàn nhẫn sẵn sàng cả hai cùng chết, đấu pháp liều mạng đúng kiểu "Ta có chết cũng phải lấy mạng người".

Rõ ràng một đao đã bổ về phía ngực nàng, nhưng nàng chẳng những không né không tránh mà ngược lại còn lao tới chém xuống đầu đối phương.

Rõ ràng một đao có thể đâm vào bụng nàng, nàng lại không thềm liếc lấy một cái, dùng đúng chiêu đó, cũng trở tay đâm một kiếm thẳng đến bụng đối phương.

Hai người đó nhớ đến mệnh lệnh của đề quân, không dám hạ sát thủ. Những chiêu đao sắp chém xuống ngực, sắp đâm vào bụng nàng lúc chạm tới tay áo nàng lại không thể không thu hồi, mà kiếm của nàng lại chỉ tiến không lùi không hề cô kị.

Chưa từng thấy một người phụ nữ nào chán sống như vậy. Hai cao thủ Ứng Đình nhất thời bị nàng ép cho luống cuống tay chân, ứng phó cực kì chật vật.

Loan Loan đánh cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã công liền hai mươi lăm chiêu, ép hai người đó liên tục lui lại. Thừa dịp hai người đang uất ức mất tập trung, đột nhiên nàng dùng một chiêu gió xuân thổi bông sợi, mũi chân điểm xuống đất, người kiếm hợp nhất, cả người như một thanh kiếm sắc bén xuyên qua khe hở giữa hai thanh đao bay thẳng tới chỗ Ân Minh.

Thân kiếm khẽ rung lên mang theo tiếng kêu ong ong, chiêu kiếm này tập hợp tất cả công lực và tâm huyết của nàng, mang theo hận ý và sát khí vô hạn, không thể thất bại.

Thích khách bị cao thủ Ứng Đình ngăn lại, Ân Minh không hề vội vàng rời đi mà đứng xem ở phía sau. Sự kinh ngạc khi mới gặp nàng đã trôi qua, khi tâm tình ổn định, hắn lại là vị đế vương âm hiểm thâm trầm, coi khinh thiên hạ đó.

Nhưng không biết vì sao lúc này nhìn thấy đôi mắt như đầm nước lạnh mùa thu của nàng, trái tim lạnh lùng như sắt của hắn lại có chút vui mừng và nhảy nhót.

Không sai, chính là đôi mắt này đã xuất hiện vô số lần trong mơ, hành hạ mình một thời gian dài. Hắn từng bí mật phái người đến phố dài tìm kiếm, nhưng hắn không thể nói đó là nam hay nữ, cũng không thể mô tả đặc trưng rõ ràng của đôi mắt này, chỉ nói "lạnh, đẹp, có sát khí", cho dù thủ đoạn của các thám tử Ứng Đình đó có cao siêu đến mấy cũng làm sao có thể tìm được? Vốn cho rằng chỉ là bóng nhận thoáng qua, không có khả năng nhìn thấy lần nữa, không ngờ hắn lại gặp nàng ở đây, càng không ngờ chủ nhân của đôi mắt đó lại đến để ám sát chính mình.

Ân Minh cảm thấy chuyện hôm nay rất thú vị.

Đang nhìn mê mẩn, không ngờ Loan Loan lại có thể xuyên qua lưới đao của hai đại hộ pháp Ứng Đình lao tới trước mặt hắn. Khoảng cách giữa hắn và nàng rất gần, gần đến mức có thể thấy rõ bóng dáng mình trong đôi mắt pha lê mờ khói của nàng. Ân Minh không đổi sắc mặt, vội lùi lại mấy bước. Loan Loan

như bóng với hình, kiếm khí như gió. Chỉ còn một chút xíu nữa, kiếm của nàng sẽ có thể đâm vào ngực hắn.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, khoe miệng Ân Minh lộ ra một nét cười tàn khốc đầy hứng thú. Hắn đưa tay kéo một thái giám bên cạnh tới chặn ở trước người mình.

"Phập!"

Nhát kiếm của Loan Loan xuyên qua tim, xuyên qua cả người tên thái giám xui xẻo đáng thương đó.

Sau khi dồn hết sức lực đâm ra nhát kiếm này, Loan Loan cảm thấy trong người đột nhiên lạnh buốt, dường như nước sông cuộn cuộn lập tức đóng băng ngàn dặm, nội tức đang lưu chuyển trong kinh mạch bị đông cứng, thân hình lập tức dừng lại.

Tiếng hò hét vang lên ầm ĩ ngoài cung, vô số Cẩm y vệ tay cầm binh khí tràn vào, hai cao thủ Ứng Đình đó cũng đã xông tới.

Cuối cùng vẫn không giết được kẻ này! Loan Loan cực kì không cam lòng nhìn Ân Minh, nàng rất hận chính mình.

"Bắt lấy!" Ân Minh đứng trong đám người nhìn Loan Loan, lạnh lùng hạ lệnh.

Loan Loan dùng hết chút sức mạnh cuối cùng, trường kiếm quét quanh một vòng gạt đao thương kiếm kích xung quanh ra, lấy một chiếc bình ngọc từ trong lòng ra vung lên.

Bột màu lục trong bình bay khắp nơi, trong không khí toàn mùi gay mũi.

"Có độc... Bảo vệ đề quân..." Đám cẩm y vệ hắt hơi, nước mắt giàn giụa, mặc dù vẫn bao quanh người Ân Minh nhưng đao thương kiếm kích đều mất đi độ chính xác.

Loan Loan nhân cơ hội vung kiếm gạt mấy thanh đao cản đường, tung người nhảy ra ngoài, bật nhảy vài lần rồi biến mất trong rừng núi phía sau.

Ân Minh cố nhin hất hơi, nhặt chiếc bình ngọc bị nằng ném xuống đất lên, lấy một chút bột màu lục ra nhìn kĩ.

Phấn son quỳ, uống vào có thể trị đau bụng nôn mửa, thoa ngoài da có thể trị đau mỗi khớp xương tay chân.

Thuốc bột chữa bệnh mà nằng cũng không biết xấu hổ lấy ra rải như độc phấn? Ân Minh dờ khóc dờ cười, nhìn về phía rừng núi ngoài đình, nói bình thản: "Bất nằng lại cho Trầm, Trầm cần bất sống".

Hai đại hộ pháp của Ứng Đình đã đuổi theo từ lâu. Hôm nay trong cung xuất hiện thích khách, để quân suýt nữa bị ám sát, trong lúc lộn xộn lại có hơn mười vị đại thần hoặc bị đụng ngã hoặc bị giẫm đạp mà bị thương, vốn là ngư yển nghênh đón sứ đoàn nước Lương lại trở thành một màn hỗn loạn.

Vũ cơ phường mười hai được lựa chọn vào cung hiến vũ tên là Anh Lạc, tài sắc song toàn, tài nghệ ca múa đứng đầu các vũ nhạc phường ở đế đô, sau khi trong cung đại loạn lại có người phát hiện bị trói trong phòng ở một thiên điện, trong miệng nhét khăn thơm, ứ ứ không thể nào lên tiếng được.

Để thích khách giả mạo vũ cơ vào điện hành thích, cấm y vệ phụ trách phòng vệ trong cung khó tránh được trọng tội. Chỉ huy sứ cấm y vệ lo sợ bất an, đã chuẩn bị tâm lí đón nhận cơn giận kinh khủng của đế quân, lúc này lại thấy Ân Minh nói lạnh nhạt, không rõ vui giận, không khỏi có cảm giác như bước hụt một bước, không hiểu ra sao.

Cần người sống? Là muốn bắt về ép hỏi kẻ giết dây phía sau hay sao?

Chỉ huy sứ cấm y vệ thầm hạ quyết tâm nhất định phải lập công chuộc tội, bắt được thích khách đó sẽ đánh gãy hai chân, cho lên ghế hùm, đổ nước ớt. Với thủ đoạn của cấm y vệ, người sát người đá cũng phải gãy làm ba khúc, không sợ ả không khai ra người đứng sau là ai.

Ân Minh nhìn thấy vẻ mặt hẩn, điền tiết thầm mắng ba câu liền: Ngớ ngẩn! Ngớ ngẩn! Ngớ ngẩn!

Nếu có Lưu Hoài Ân ở đây, Lưu Hoài Ân chỉ cần quan sát sắc mặt đã biết suy nghĩ trong lòng hẩn, hẩn đâu cần phải tốn công giải thích thêm làm gì?

"Không cho đánh gãy tay chân, không cho cực hình bức cung, không cho đeo gông mang xiềng, tóm lại không cho phép làm mất một sợi lông tơ, mang nằng nguyên vẹn về cho ta".

Mình đã bao giờ phải lái nhai như vậy chứ? Ân Minh khó chịu trong lòng, trợn mắt nhìn chỉ huy sứ cấm y vệ một cái, hùng hổ phất tay áo bỏ đi.

Chỉ huy sứ cấm y vệ bị hẩn nhìn mà da đầu ngứa ran, vội vàng nghiêm mặt khom mình hành lễ: "Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 10

Cung Đại Thừa được xây dựa vào núi, ngọn núi này vốn cũng xanh mướt tươi đẹp, lại bị cung điện lầu các san sát khí thế hùng tráng át mất, khi nhắc tới mọi người chỉ nói "Ngọn núi phía sau cung Đại Thừa", dần dà tên của núi cũng bị quên mất, được gọi tắt là núi sau.

Núi sau không cao, rừng lại rất rậm rạp. Trong núi đầy tuyết đọng khó đi, hàng ngàn cấm y vệ lục soát trắng đêm trên núi, lưỡi đao gạt hết tuyết đọng trên những lùm cỏ, ngay cả một đồng tuyết nhỏ cũng không buông tha.

Đã tìm một đêm mà không thấy tung tích thích khách, chẳng lẽ thích khách đã chạy ra khỏi núi, lẩn vào trong thành? Chỉ huy sứ cấm y vệ cau mày hạ lệnh tăng thêm năm trăm người, dùng phương thức trải lưới lục soát núi, đồng thời đóng chặt chín cổng thành, về ảnh thích khách dán khắp các cổng thành và các y xá, quán rượu, nhà trọ trong thành, truy nã toàn thành.

Lâu Dự mặc phục sức cấm y vệ nước Sóc trà trộn trong đội ngũ lục soát núi, kéo thấp vành mũ che khuất vẻ lo lắng khôn cùng lộ rõ trên mặt.

Chuyện hôm qua xảy ra bất ngờ, mặc dù chàng đã ra tay chặn lại người có đe dọa lớn nhất đối với Loan Loan là Lưu Hoài Ân nhưng bản thân cũng bị cầm chân, trơ mắt nhìn Ứng Đình cùng với cấm y vệ phản ứng nhanh chóng, điều vô số người cầm đao mang kiếm đuổi theo thích khách, trong lòng sốt ruột vạn phần như có lửa đốt.

Vào cung dự tiệc không tiện mang theo binh khí, trong sứ đoàn đại đa số là văn thần, trong thời khắc mấu chốt này, thật sự chỉ có một người có thể nhờ vả được là Hầu Hành Tiễn.

Lâu Dự vừa giao thủ với Lưu Hoài Ân vừa liếc Hầu Hành Tiễn một cái. Hầu Hành Tiễn vốn đã cảm thấy vũ cơ này nhìn rất quen, đang cau mày suy nghĩ xem đã gặp ở đâu, đến tận lúc nhìn thấy nằng múa xong rút đao, kiếm thuật tinh diệu, thân pháp nhẹ nhàng bay bổng, trong đầu như có tia chớp lóe lên, một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc xuất hiện. Lại thấy vương gia nhà mình đột nhiên bật dậy đích thân ra tay ngăn cản tổng quản Ứng Đình, hẩn liền khẳng định được nghi vấn của mình.

Đã nhiều năm trôi qua, bọn họ có thể không nhận ra, nhưng vương gia tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn.

Đã lớn lên thành thiếu nữ rồi.

Nhất thời mừng mừng tủi tủi, dường như vết sẹo đã đóng vảy trong lòng lại bị một dao cắt ra, Hầu Hành Tiền cảm thấy mũi cay sè, nước mắt lập tức tràn ra viền mắt, cổ họng phát ra một tiếng nghẹn ngào, con người sắt đá đường đường bảy thước suýt nữa rơi lệ tại chỗ.

Lúc này nhận được ánh mắt Lâu Dự, Hầu Hành Tiền ngẫm hiểu, lập tức vòng qua Lâu Dự và Lư Hoài Ân, thừa dịp trong cung hỗn loạn theo đám người xông vào sau điện.

Lúc đó sau điện đã có thiên binh vạn mã, vô số cấm y vệ và cao thủ Ứng Đình cuộn cuộn không ngừng tràn tới, đường núi dẫn đến Yết Sơn đình rất hẹp, đình lại nhỏ, không chứa được bao nhiêu người, kể cả có lòng hộ giá cũng không có chỗ đứng, vô số người đành phải đứng trên hành lang nhìn hai vị hộ pháp Ứng Đình đánh nhau với thích khách, hoàn toàn không xen vào được.

Hành lang đã kín người hết chỗ, Hầu Hành Tiền chạy tới đây cũng không đi qua được. Thấy Loạn Loạn bị thương rơi xuống hạ phong, nóng lòng như lửa đốt, hần đoạt bội đao của cấm y vệ bên cạnh, mũi chân khễ điềm vào lan can nhảy lên định mở đường xông tới.

Vừa nhảy lên đã bị người khác vung đao ngăn lại: "Sứ thần định làm gì?"

Hầu Hành Tiền mặc phục sức của sứ đoàn Lương triều, nổi bật giữa đám cấm y vệ mặc đồng phục màu xanh. Nửa nén hương trước, sứ thần Lương triều vẫn là khách quý của đế quân, vì vậy mặc dù hành vi của hần kì lạ nhưng trước khi nhận được mệnh lệnh của cấp trên thì cấm y vệ cũng không dám lập tức trở mặt đánh nhau với hần.

Hầu Hành Tiền động não rất nhanh, nói dối mà không hề chớp mắt: "Đến trợ giúp các người hộ giá".

Không thấy bao nhiêu người đang xếp hàng sao? Bọn ta muốn đi thể hiện lòng trung thành mà còn không có chỗ đứng, làm gì đến lượt người? Người có vẻ là thủ lĩnh cấm y vệ đó chửi thề một câu, vừa bực mình vừa kiêu ngạo xua tay nói: "Thích khách tầm thường không có gì đáng ngại. Trọng địa hoàng cung người ngoài không nên ở lâu, mời quý sứ về trước".

Hầu Hành Tiền lo lắng cho an nguy của Loạn Loạn đầu chịu đi về, đang định bất chấp mọi chuyện lập tức trở mặt vung đao chém người thì lại nhìn thấy Loạn Loạn bị thương trốn vào rừng núi.

Nhận được tin tức của Hầu Hành Tiền, sau khi ra ngoài cung Lâu Dự không ngừng lại một khắc, lập tức vòng tới núi sau, đánh ngã một cấm y vệ, thay quần áo của đối phương trà trộn vào đội ngũ lục soát.

Sắc trời dần dần chuyển sang trắng nhờ nhờ, đã bốn canh giờ trôi qua. Nghe Hầu Hành Tiền nói Loạn Loạn bị thương không biết nặng hay không, giữa băng tuyết bạt ngàn không có thuốc thang, không biết có cấm cự được một thời gian dài như vậy hay không. Trong lòng Lâu Dự như bị dầu chiên lửa đốt, một đôi thiết quyền gần như bóp nát chuỗi đao. Loạn Loạn dường sợ, Lâu Dự ca ca đến rồi. Anh không dễ gì tìm được em, em nhất định không được chết, nhất định không thể chết!

Phía nam đỉnh núi loáng thoáng có tiếng thú gầm, đám cấm y vệ đã tìm một đêm vừa mệt vừa lạnh vừa đói, đầy bụng bức tức than vãn, lúc này nghe thấy tiếng gầm càng căn căn nổi nóng.

"Núi sau có hổ từ bao giờ?"

"Tìm suốt một đêm mà không thấy bóng dáng, núi thì to thế này, không biết chừng thích khách đã bị hổ ăn thịt từ lâu rồi".

"Nếu cứ tiếp tục tìm kiếm thế này, thích khách còn không tìm được thì các anh em đã bị chết công rồi".

Bực tức oán thán một khi đã mở đầu liền không thể dừng lại được, sức mạnh trong người như vại nước bị đục một lỗ, ào ào chảy hết. Có người đặt móng ngồi xuống tuyết, xoa bóp bắp chân đông cứng không muốn đứng dậy, lập tức có nhiều người bất chước, tự tìm nơi ít tuyết kín gió nghỉ chân.

Không ai phát hiện trong đội ngũ có người đã biến mất không một tiếng động. Lâu Dự không tiếc nội lực, vận khinh công đến cực hạn, như chuồn chuồn đập nước, chím bay qua cành, chạy băng băng trong rừng mang theo một con gió làm cành lá đung đưa. Tuyết đọng trên cây rơi xuống sần sật, còn chưa chạm vào vai chàng thì bóng chàng đã chạy đến cách đó mấy trượng.

Phía nam núi sau là vách núi hiểm trở, vừa cao vừa dốc, phẳng lì như chém, vượn cũng khó leo lên được. Đoán rằng thích khách sẽ không tự tìm đường chết chạy về phía này, cấm y vệ đặt trọng điểm lục soát ở sườn núi phía bắc, định lục soát từ bắc về nam, từng bước đẩy thích khách vào tuyệt địa. Vì vậy Lâu Dự chạy rất nhanh mà không gặp trở ngại gì, dù có gặp mấy cấm y vệ đơn lẻ, đối phương cũng chỉ cảm thấy hoa mắt như có một vệt xanh xẹt qua, dụi mắt nhìn lại thì không thấy có gì khác lạ.

Một con báo đen chạy ra từ rừng cây dưới vách núi hiểm trở, lập tức lao tới bên người Lâu Dự, tốc độ dường như còn nhanh hơn Lâu Dự mấy phần. Lâu Dự không hề dừng bước, cùng báo đen sánh vai chạy như điên, trầm giọng hỏi: "Tiểu Hắc, cô ấy ở đâu?"

Cánh mũi tiểu Hắc phập phồng ngửi thấy hơi rồi lao vọt tới sườn dốc phủ tuyết phía đỉnh vách núi.

Trên đỉnh vách núi, một tà váy trắng tinh bị chôn dưới tuyết, lò mờ lộ ra vết máu loang lổ nhìn rất kinh hãi. Loạn Loạn nằm sấp trên tuyết, đôi môi tím

bầm đàng sọc, sắc mặt lại gần như trong suốt, trắng như tuyết bay xuống vách núi.

Núi cao gió mạnh, lại một trận gió lạnh mang theo băng tuyết thổi qua, sắc bén như lưỡi đao cắt vào má nàng, cơ thể vẫn không hề nhúc nhích cuối cùng cũng run nhẹ nhẹ.

Nội tức trong khí hải đã bị hàn độc ăn mòn gần hết, kinh mạch dường như đứt đoạn từng khúc, máu trong người dường như đông thành băng trong huyết quản, lạnh đến cực hạn.

Đây chính là cảm giác chết sao?

Đủ loại kí ức ùn ùn kéo đến, như những hình ảnh thoáng qua trong đầu. Góc phố dơ bẩn, tia bể mình lên; Dưới Dị Thiên Nhai, đại Hồng kiều ngạo phún hơi thở, tiểu Hắc vô lại lăn dưới đất làm nũng; Trên thảo nguyên nở đầy thiên nhật thảo, đàn ngựa hoang lao nhanh như một dòng nước xiết...

Còn có dáng vẻ khờ khạo của Thác Bạt Hồng Đạt vác đại đao hắc thiết; Có nụ cười ấm áp như mặt trời sớm mai của Dung Hàm.

Còn có anh ấy. Ngày đầu tiên anh ấy và mình gặp nhau, ánh mặt trời rực rỡ như một lớp voan nhẹ nhàng, dịu dàng phủ lên gương mặt hai người, rất đẹp, rất sáng, rất vô tư.

Khỏe miệng nàng khẽ cong lên như trăng non, cố gắng không để mất tri giác, cực kì thông thả bỏ từng bước một về phía vách đá.

Tía, Loan Loan phải tới tìm tía rồi. Không thể báo thù cho tía, vốn Loan Loan không có mặt mũi tới gặp tía, nhưng âm phủ lạnh lắm, có tía ở bên Loan Loan mới không thấy sợ.

Trước mắt tối sầm, tay nàng đã bám đến gờ vách đá. Bên dưới vách núi sâu không thấy đáy, chỉ có một khoảng hư không trắng mênh mông, bên tai chỉ còn lại tiếng gió thê lương.

Loan Loan đang định thả người rơi xuống vách núi lại nghe thấy tiếng tay áo xé gió vang lên. Một giây sau, nàng đã ở trong một vòng tay ấm áp.

Nàng vô thức vùng vẫy, một chương đánh tới, lại bị người đó nhẹ nhàng đỡ lại, bên tai vang lên một âm thanh khàn khàn trầm thấp mang theo đau đớn vô tận.

"Loan Loan, là anh đây".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 11

Vòng tay chàng ấm áp khô ráo, có mùi của guơm đao giáp trụ vừa xa xăm vừa chân thật quanh quẩn nơi chóp mũi, vững vàng quen thuộc không nói nên lời.

Tựa vào ngực chàng, nghe tiếp tim chàng đập mạnh mẽ áp áp, thần trí Loan Loan còn chưa tỉnh táo nhưng lại vô thức thả lỏng ra, cơ thể căng cứng trở nên mềm rũ trong lòng chàng, ngắt đi không hề phòng bị.

Tay nàng còn lạnh hơn băng đã đóng cả mùa đông trên đỉnh núi. Lâu Dự ôm chặt lấy nàng, trong lòng đau như có ngàn mũi tên xuyên qua trái tim, nhanh chóng nắm chặt mạch môn của nàng, điên cuồng vận nội tức từ tuyết sơn sau thắt lưng ào ạt đưa nội lực vào trong cơ thể nàng, dựa vào nội lực hùng hậu của mình, mạnh mẽ sưởi ấm cơ thể nàng, bảo vệ tâm mạch sắp đông cứng thành băng.

Loan Loan, em không thể chết, anh không cho em chết!

Tuyết càng ngày càng dày, gió điên cuồng gào thét trên vách núi cao, tuyết rơi như những đám bông bị xé nát, che trời phủ đất, ngăn cản ánh mắt mọi người, cũng tạm thời ngăn cản bước chân đám cầm y vệ đi lục soát.

Cơ thể Loan Loan càng ngày càng lạnh, tiểu Hắc không ngừng đi tới đi lui bên người nàng, thỉnh thoảng dùng mũi cọ vào bàn tay lạnh buốt của nàng, khe khẽ rên rỉ, tỏ ra hơi nôn nóng bất an.

Nơi này quá lạnh, kinh mạch Loan Loan đã vỡ nát hết, khí hải gần như đóng băng. Ngoài một luồng hơi ấm chàng cường chế đưa vào, toàn thân nàng không tìm được một chút hơi thở nào của sự sống. Ngón tay trắng xanh trong suốt, dường như có một lớp băng mỏng từ đầu ngón tay dần dần lan lên trên.

Lâu Dự nóng lòng như lửa đốt, lại biết mình không nên hoảng loạn, bắt buộc chính mình bình tĩnh lại, tỉ mỉ quan sát tình hình địa thế vách núi này.

Chàng cảm quân tác chiến nhiều năm, cực kì giỏi quan sát và lợi dụng địa hình, ánh mắt chỉ quét qua một vòng đã hoàn toàn hiểu rõ địa thế vách núi này, nơi nào có thể tránh gió tránh tuyết, nơi nào có thể leo lên đều nắm chắc như lòng bàn tay.

Bé Loan Loan đến một kẻ đá kín gió, Lâu Dự xé tay áo rất dài của nàng ra vắn thành dây thừng rồi buộc chặt nàng lên lưng mình.

Nàng nhẹ đến mức dường như không có trọng lượng, Lâu Dự khẽ nhún, xác nhận đã buộc đủ chặt rồi mới chuyển ánh mắt nhìn về phía tảng đá lớn nhô ra ngoài mép vách đá.

Vừa rồi mặc dù chàng chỉ nhìn một vòng đơn giản đã phát hiện vách núi này xem như cực kì hiểm yếu, mà nơi hiểm yếu nhất chính là tảng đá lớn đó. Tảng đá vươn ra ngoài vách núi vài thước, treo lơ lửng trong gió như một cái mỏ chỉ ung không lồ vươn ra, phía dưới trắng xóa mênh mông, chỉ thấy tuyết bay không thấy đáy, sâu không lường được. Nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ có thể thấy chỉ cần xuống được bên dưới tảng đá này một đoạn là thể núi đã dần thay đổi, mặc dù vẫn dốc đứng nhưng không phải như lách trời không thể vượt qua, mà càng xuống dưới lại càng dễ đi hơn.

Nói ngắn gọn, chỉ cần có thể qua được tảng đá lớn này là sẽ có thể xuống núi.

Một bước, hai bước, Lâu Dự bước lên tảng đá. Gió mạnh tuyết dày, tay áo chàng bay phấp phật. Đầu Loan Loan gục vào vai chàng, mái tóc dài bị gió núi kéo thành vô số những đường vòng cung giữa không trung.

Lau tuyết bám trên mặt, Lâu Dự hoạt động tay chân một chút, lại đi về phía trước hai bước, nửa bàn chân đã thò ra bên ngoài.

Từ xa nhìn lại, chàng gần như đã đến tuyết cảnh, lác lác như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Gió núi cuốn theo tuyết bay không hề nể nang đánh vào trên người chàng, dường như chỉ sợ ý một chút là sẽ rơi xuống tan xác.

Cao như vậy, nếu ngã xuống sợ rằng thịt nát cũng không còn.

Lâu Dự thoáng nhìn xuống dưới chân rồi khẽ quay đầu sang, đôi môi lạnh lạnh chạm vào má nàng, lưu luyến dừng lại trên gương mặt lạnh buốt của nàng một lát rồi nói dịu dàng: "Loan Loan đừng sợ, bản lĩnh leo núi của anh chính là do em dạy. Đã mấy năm qua rồi, em xem anh có tiến bộ không nhé".

Cực kì dịu dàng nói xong câu này, chàng quay đầu về phía trước, ánh mắt chăm chú kiên quyết, thả người nhảy xuống vách núi cao.

Thân thể rơi xuống rất nhanh, tiếng gió gào thét bên tai.

Chàng vẫn nhìn kĩ một chỗ lồi ra trên tảng đá lớn, gần như vừa nhảy xuống đã nhanh chóng đưa tay móc vào vị trí đó. Chỗ lồi lên này không chịu nổi sức nặng của hai người, vỡ ra khỏi tảng đá lớn, hóa thành một mảnh đá vỡ rơi thẳng xuống đáy vách núi, phải mất thời gian uống hết chén trà mới nghe thấy âm thanh rơi xuống nước.

Hình như bên dưới vách núi là một đầm nước. Lâu Dự thoáng yên tâm hơn, nhanh chóng móc vào một chỗ nhô ra khác, nhưng lần này chàng không bắt được, đầu ngón tay chỉ kịp chạm vào bên cạnh đã trượt xuống dưới. Bàn tay bị cạnh đá sắc bén cắt một vết sâu thấy xương, máu tươi đầm đìa.

Tốc độ rơi xuống như sao băng, càng ngày càng nhanh. Lâu Dự ra tay cũng càng ngày càng nhanh, không ngừng tóm lấy những tảng đá nhô ra và những cành cây mọc chéo lên.

Đà rơi rất mạnh, căn bản không thể dựa vào những thứ này để dừng lại, ngược lại còn nhổ tận gốc rất nhiều cây già đã mọc mấy trăm năm trên vách núi, nhưng dù sao tốc độ rơi xuống của hai người cũng có thể chậm lại ít nhiều.

Chỉ sau chốc lát hai người đã rơi xuống được khoảng trăm mét, tảng đá mỏ ung trên đỉnh đầu đã rất xa, hóa thành một điểm đen nhỏ trong mắt.

Quả nhiên như dự liệu của Lâu Dự, càng rơi xuống thể núi càng thoải dần. Vách núi vốn thẳng đứng như dao chém nghiêng dần theo một đường cong lớn biến thành một dốc đứng.

Cuối cùng chân Lâu Dự cũng giẫm được lên dốc đứng, nhưng vì đà rơi quá mạnh nên chàng không thể đứng vững được, cả người lại trượt về phía trước.

Sợ Loan Loan sau lưng bị thương nên không dám xoay người giảm bớt lực rơi, ánh sáng trong mắt sáng rực, chàng hét lớn một tiếng.

Đành liều thôi!

Sử dụng thể vân bộ, chân trái đạp lên mu bàn chân phải mượn lực lao ra ngoài thêm mấy mét, Lâu Dự công Loan Loan rơi thẳng xuống đáy vách núi.

Ừm một tiếng, hai người rơi xuống hồ sâu dưới đáy vách núi.

Bên trên vách núi gió tuyết quay cuồng, dưới chân vách núi lại có núi vây quanh bốn phía nên tuyết nhỏ gió nhẹ, thậm chí còn rất ấm áp so với trên đỉnh núi. Mặt nước chỉ có một lớp băng mỏng như tờ giấy, bị lực rơi cực mạnh đập vào vỡ tan, một đám sơn dương kiếm ăn bên đầm cả kinh chạy trốn khắp nơi.

Rơi xuống từ độ cao như vậy, đà rơi ra sao không cần nói cũng hình dung được.

Hai người gần như chìm xuống đáy đầm, dù Lâu Dự có nội lực thâm hậu cũng bị lực va đập cực mạnh làm cho đầu văng mắt hoa. Chẳng định thần, nín thở, nhanh chóng cời dây buộc trên người. Thân thể Loan Loan đã mất tri giác bị dòng nước đẩy ra, như một chiếc lá liễu lơ lửng trong nước.

Lâu Dự xoay người bơi tới ôm lấy nàng, không hề nghĩ ngợi hôn lên môi nàng.

Môi nàng vừa mỏng vừa mềm, Lâu Dự dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cắn chặt của nàng, không ngừng đẩy không khí vào.

Mặt nước trên đỉnh đầu xuất hiện ánh sáng lơ mơ như một viên ngọc bích tròn bóng, càng ngày càng mỏng, càng ngày càng sáng, cuối cùng mặt nước rung động kịch liệt rồi vỡ tan.

Tiếng nước ào ào, Lâu Dự ôm Loan Loan nổi lên mặt nước. Nhìn vách núi hiểm trở cao không thấy đỉnh, Lâu Dự hít một hơi thật sâu, ôm Loan Loan quay đầu bơi vào bờ.

Vừa liếc mắt đã nhìn thấy một con báo đen đang ung dung uống nước bên đầm nước. Thấy hai người ngoi lên, con báo đen hưng phấn chạy qua chạy lại bên bờ, cái đuôi như roi sắt vẩy rồi rít giống hệt một con chó con mừng chủ.

"Không ngờ là mày vẫn nhanh hơn". Lâu Dự cười khỏ, đường đường Tây Lương vương, đã cố gắng hết sức mà còn không bằng một con báo, đúng là làm người ta khó có thể chấp nhận.

Hai canh giờ sau, một đội cảm y vệ hơn mười người đội gió dầm tuyết trèo lên đến đỉnh vách núi.

"Thời tiết chết tiệt". Một tên trong đó thờ hồng học, nhô phi phi tuyết bay vào miệng ra ngoài, nói bực tức: "Chỉ huy sứ đại nhân sợ là sốt ruột phát điên rồi, thích khách đầu óc có bệnh mới chạy đến chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này".

Hiệu úy dẫn đầu mặc dù không dám mắng chỉ huy sứ đại nhân đã phát điên trước mặt thủ hạ nhưng trong lòng lại thầm gật đầu vô số lần.

Vách núi này vừa hiểm vừa cao, đừng nói là người mà khi chắt cũng khó có thể trèo lên trèo xuống được. Biết rõ cảm y vệ đang rải lưới lục soát núi, thích khách chẳng lẽ lại ngu đến mức tự cắt đứt đường sống, chạy đến đây chờ bọn chúng đến bắt cá trong chậu?

Ngoài miệng hần lại quát mắng: "Đồ khốn! Chỉ huy sứ đại nhân anh minh thần võ không bao giờ sai được!"

Tiểu binh cảm y vệ đó sờ sờ mũi, im miệng không nói nữa.

Hiệu úy nom nóp lo sợ bò lên trên tảng đá lớn bên bờ vách núi nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy dưới vách núi là mây quyển lẫn sương, trắng mênh mông không thấy đáy.

Vừa quay đầu lại định hạ lệnh tìm kiếm kỹ càng, bất ngờ một con gió lạnh thấu xương thổi đến, hần lão đảo trượt chân, suýt nữa ngã xuống dưới vách núi.

Hiệu úy sợ đến tè ra quần, bò bốn chân xuống khỏi tảng đá, hậm hực mắng một câu mà vẫn chưa hết sợ: "Có ma mới trốn tới chỗ chó má này, không ngã chết cũng phải chết công".

Hần ra về bình tĩnh phát tay nói với đám tiểu binh đang giương mắt nhìn mình: "Thích khách không có ở đây, không cần tìm nữa, chúng ta rút!"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 12

"Loan Loan, rốt cuộc thì em ở đâu?"

Dung Hàm bước đi vội vã trên phố dài, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng, tờ giấy tử văn nắm trong lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt, nét mực hơi nhòe đi.

Đa tạ, đừng tìm!

Bốn chữ ngắn ngủi lộ ra ý đoạn tuyệt rõ ràng khiến Dung Hàm kinh hoàng sợ hãi, bàn tay bình thường mổ bụng phẫu thuật hay châm cứu cũng vững như Thái sơn lúc này buông dọc theo người, khẽ run lên không khống chế được.

Y đã tìm kiếm rất lâu, trắng đêm không ngủ. Gần tiểu viện, khu vực quanh Quốc Y đường, mười phố bốn mươi chín ngõ xung quanh đều đã tìm khắp lượt, chỉ riêng con phố dài của hoàng thành đã đi qua đi lại hàng chục lần.

Đã hỏi bà thím gần nhà, ông chú bán mũ rom đầu phố, bà lão bán thức ăn gần tiểu viện, cô nương bán hoa ven đường... Thấy người nào cũng giữ lại mô tả hình dáng, chiều cao của Loan Loan, hỏi xem có gặp cô gái nào như vậy hay không.

Nếu không phải thấy y ngoại hình khôi ngô tuấn tú, sợ là mọi người sẽ cho rằng gặp phải người điên.

Nhưng đã tìm rất nhiều nơi, hỏi rất nhiều người mà vẫn không tìm được tung tích của Loan Loan. Nàng biến mất cực kì triệt để, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.

Loan Loan mới đến đế đô không lâu, dù không thể nói là chưa bao giờ ra khỏi cổng nhưng quả thực rất ít khi ra ngoài, không hề quen thuộc tình hình đường ngang ngõ dọc ở đây, càng không thể có người quen nào để đến nhờ cậy.

Giương lược váy áo vẫn còn, tiền trong nhà không ít đi dù chỉ một xu. Trên người không có tiền, lạ nước lạ cái, nàng có thể đi đâu?

Chẳng lẽ một mình ra khỏi thành?

Dung Hàm quả thực đã nóng lòng phát điên, bước chân vội vã về phía cổng Chính Dương, định tìm binh sĩ gác cổng thành hỏi một câu.

Cổng Chính Dương là cổng duy nhất trong chín cổng của đế đô được mở ra cho nhân dân ra vào, các cổng thành còn lại đều được dùng cho việc chiến đấu khi cần thiết, binh thường luôn đóng chặt, có vũ lâm quân canh gác, người không phận sự không được đến gần.

Nếu Loan Loan muốn ra khỏi thành thì chỉ có thể đi cổng Chính Dương. Nàng nhan sắc hơn người, ai nhìn thấy chắc hẳn cũng có chút ấn tượng, không biết chừng sẽ tìm ra manh mối.

Dung Hàm sốt ruột bước nhanh, quãng đường bình thường một nén hương mới đến lúc này chỉ mất thời gian một chén trà. Vừa đi tới cổng thành, y lại nghe thấy phía sau có giọng nữ lanh lảnh không giấu được sự vui mừng.

"Dung đại phu, khéo quá nhỉ!"

Dung Hàm quay đầu nhìn lại, người phụ nữ đó mặc váy vải thô, cài trâm gỗ, tay xách một chiếc làn không, chính là Phương Tranh.

Không nghĩ tới có thể gặp được anh ấy ở đây. Phương Tranh vui mừng trong lòng, chạy tới cười nói: "Dung đại phu, anh cũng cần ra ngoài thành hái thảo dược à? Vừa lúc tôi cũng phải đi, nghe nói kim ngân ở núi Cảnh giờ đang độ tốt nhất, trong rừng thưa ở sườn nam có một khoảnh to, tôi định đi hái một ít về chế thành dược hoàn hạ sốt giảm nhiệt, nhất định sẽ rất tốt".

Dung Hàm không có lòng dạ hàn huyên với Phương Tranh, gật đầu đáp: "Chào Phương đại phu. Không phải tôi ra thành hái thuốc, tôi đang tìm người".

Lúc này Phương Tranh mới chú ý thấy dường như Dung Hàm cả đêm không ngủ, mắt đầy tia máu, vẻ mặt hốc hác, sắc mặt đầy vẻ lo âu, hoàn toàn khác hẳn vẻ nho nhã ung dung hàng ngày.

Dung Hàm lúc nào cũng bình tĩnh tự nhiên, chưa bao giờ thấy y sốt ruột cuống cuống như lúc này, vô số lời trong bụng Phương Tranh lập tức nghẹn lại cổ họng, vội vã hỏi han: "Dung đại phu, anh tìm ai? Tôi giúp anh cùng tìm".

"Chính là cô gái mấy ngày hôm trước chờ tôi ở ngoài cổng Quốc Y đường, cô ấy biến mất rồi. Nếu Phương đại phu nhìn thấy cô ấy thì làm ơn nói với tôi".

Dung Hàm gật đầu với Phương Tranh tỏ ý cảm ơn trước rồi đi thẳng về phía cổng thành. Mới đi được hai bước, hình như liếc thấy thứ gì đó, y đột nhiên chết sững như thiên lôi đánh trúng.

Trên tường thành bằng đá xanh gần cổng thành dán một bức tranh truy nã treo thưởng.

Trước đây tranh truy nã của quan phủ đều chỉ to bằng đầu người, nhưng bức tranh này lại dài đến hai thước. Trước đây dù là cường đạo đầu sỏ giết người không chớp mắt, tội ác chồng chất, treo giải cao nhất cũng chỉ có ba ngàn lượng bạc. Lần này tiền thưởng treo giải cũng là ba ngàn lượng, nhưng là vàng.

Đủ thấy quan phủ coi trọng và quyết tâm bắt được người bị truy nã này đến mức nào.

Quan binh của Ti thủ thành như gặp đại địch, vẻ mặt kẻ nào cũng nghiêm túc, lần lượt kiểm tra tướng mạo tất cả mọi người ra khỏi thành.

Hai người có vẻ như là thống lĩnh cầm y vệ đứng bên cạnh, nhìn thấy phụ nữ trẻ tuổi liền gọi tới dùng một mảnh vải trắng che khuất nửa dưới khuôn mặt, nhìn kĩ vào mặt đối phương, kiểm tra một hồi lâu rồi mới cho phép qua.

Phương thức kiểm tra kì dị quái lạ này đương nhiên cực kì mất thời gian, trăm họ chờ ra ngoài thành xếp thành hàng dài trước cổng thành, tiếng oán than dậy đất.

Có một số người không đợi được, kín đáo lấy ra ít bạc nhét vào tay các quan binh đó, hi vọng có thể được châm chước một chút. Không ngờ biện pháp luôn luôn hiệu quả này hôm nay lại mất thiêng, những quan binh Ti thủ thành bình thường tham lam như châu chấu giờ chỉ liếc nhìn cầm y vệ, nuốt nước bọt, quát mắng người dứt lốt một câu rồi cực kì tiếc nuối ném bạc trong tay lại cho người đó.

Phương Tranh kéo áo một phụ nữ trung niên xếp hàng: "Cô ơi hôm nay có chuyện gì vậy?"

"Cháu không biết sao? Nghe người ta nói hôm qua bệ hạ bị ám sát hụt trong cung, bây giờ cầm y vệ đang lùng bắt thích khách khắp thành".

Người phụ nữ trung niên đắc ý khoe khoang những tin vĩa hè mình vừa hóng được, chu môi về phía bức tranh truy nã to lớn đó, hạ giọng nói: "Cô còn nghe nói thích khách đó chính là người tình cũ của bệ hạ, vì yêu sinh hận, hành thích không thành công mà chính mình lại bị trọng thương. Tặc tặc tặc, đúng là nghiệt duyên, tuồng cung đình không diễn thì thôi, một khi khai diễn là kinh thiên động địa".

Không đợi bà ta nói xong, Phương Tranh đã vội cảm ơn để cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt đó, quay lại nhìn về phía Dung Hàm: "Dung đại phu, hôm nay có lẽ là không..."

Nói được nửa câu lại thấy sắc mặt Dung Hàm tái mét, ánh mắt nhìn chằm chằm bức tranh thích khách dán trên tường gần cổng thành, toàn thân run lên không sao kiềm chế được.

Phương Tranh vô cùng kinh ngạc nhìn theo ánh mắt Dung Hàm. Trên bức tranh là hình vẽ toàn thân một người phụ nữ, váy dài trắng tinh, mái tóc như thác nước, thoát nhìn nhỏ bé yếu ớt, trên mặt đeo mạng che mặt không nhìn thấy dung mạo mà chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng. Mặc dù họa sĩ không thể miêu tả được một phần vạn sự lạnh lẽo, sát khí và sự linh động của đôi mắt này, nhưng Dung Hàm chỉ thoáng nhìn đã nhận ra ngay. Khả năng xấu nhất vẫn quán quanh dưới đáy lòng mà mình không muốn đối mặt cuối cùng vẫn trở thành hiện thực.

Như ngâm ướt dầm dưới sông băng rồi lại bị nướng trên đồng lửa, trong lòng hết rét buốt thấu xương lại đau đớn như lửa đốt, có một chớp mắt trong đầu Dung Hàm chỉ còn lại một màu xám xịt chết chóc. Nhưng dù sao Dung Hàm cũng không phải một người dân quê bình thường, sau một thời gian cực ngắn hoang mang quay cuồng, y nhanh chóng khôi phục tỉnh táo.

Cầm y vệ lũng bắt toàn thành như gặp đại địch cho thấy còn chưa tìm được cô ấy. Chắc chắn là cô ấy còn ẩn nấp ở nơi nào đó trong thành. Nghe nói cô ấy bị thương, lúc này chắc hẳn tất cả mọi y xá ở đề đô đều nằm dưới sự giám sát của cầm y vệ, đi mua thuốc trị thương khó tránh khỏi đề lộ tung tích. Mà trong tiểu viện nở rộ hoa mai đó có rất nhiều được liệu, còn mình lại là đại phu giỏi nhất, cô ấy cần chữa thương, không biết chừng đã về nhà rồi.

Nghĩ tới đây, Dung Hàm thoáng yên tâm hơn, nắm chặt nắm đấm dứt khoát xoay người sai bước trở lại trong thành.

Phương Tranh nhìn bóng lưng Dung Hàm, lại nhìn bức tranh truy nã trên tường thành, nhớ tới thiếu nữ cười nhạt dịu dàng dưới ánh mặt trời mấy ngày hôm trước, dường như đã hiểu được điều gì đó. Trong lòng khiếp sợ không nói nên lời, tuyệt đối không ngờ được người trong lòng Dung đại phu thoát nhìn yếu đuối gầy gò, trên thực tế lại là một cô gái mạnh mẽ như vậy. Một mình vào cung hành thích đề quân của đế quốc Đại Sóc, điều này thật sự làm mọi người quá mức kinh ngạc, quá mức khó tin, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi Phương Tranh có thể tưởng tượng được.

Ánh mắt Phương Tranh nhìn Dung Hàm liên hết sức phức tạp. Theo luật của Đại Sóc, chứa chấp thích khách là phải bị ngũ mã phanh thây, lúc này Dung đại phu nên mau chóng ra khỏi thành mới có thể thoát chết, nhưng anh ấy lại không chút do dự quay vào trong thành. Cũng là phụ nữ, nếu mình được anh ấy che chở bảo vệ sống chết không rời như thế, cuộc đời này coi như không còn gì tiếc nuối.

Nói không rõ là hâm mộ hay là quạnh hiu, trong lòng Phương Tranh vừa chua vừa đắng, nhìn bóng lưng Dung Hàm đi xa, đột nhiên cắn răng như đã hạ quyết tâm, kéo vạt váy lên chạy vội đuổi theo Dung Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 13

Dung Hàm trong lòng có việc, bước chân đương nhiên rất nhanh, một bước bằng hai bước bình thường.

Đi qua phố dài của hoàng thành, rẽ trái vào con phố nhỏ bên cạnh, đi qua cửa hàng bán trang sức ngọc thạch rồi rẽ một lần nữa chính là ngõ Sáu Bồn Tám Mươi.

Ngõ Sáu Bồn Tám Mươi, tên sao thực vậy, cực kì sâu, ước chừng bốn trăm tám mươi trượng. Nhà cửa hai bên ngõ đều tường trắng cổng gỗ, nhà nọ cách nhà kia rất xa, bình thường vắng vẻ yên tĩnh ít có người đi đường.

Dung Hàm vừa đi vào ngõ, đột nhiên một người đàn ông cao to vạm vỡ từ dưới bóng mai xông ra, hùng hổ lao về phía y. Kì thực người đàn ông này không hề định lao tới, chỉ có điều trong lòng hắn rất sốt ruột, lại quá vui vẻ khi nhìn thấy Dung Hàm nên bước chân nhanh hơn bình thường một chút. Hắn thân cao chân dài, sai bước đi tới làm mặt tuyết kêu kêu kẹt, sinh ra một cơn gió lạnh tuyết trên cây rơi sần sật, thoát nhìn rất giống đang hung hăng lao tới.

Dung Hàm biến sắc mặt nhưng vẫn thản nhiên giữ nguyên tốc độ đi về phía trước, bàn tay đưa vào trước ngực, lúc rút tay ra thì kẽ tay đã kẹp một mũi ngân châm nhỏ bé lấp lánh.

Khi hai người chỉ còn cách nhau năm bước, Dung Hàm đột nhiên đi nhanh tới, gần như là va vào người đàn ông đó. Ánh bạc chợt lóe lên từ kẽ tay, cây ngân châm nhỏ bé đâm thẳng vào huyệt thiên trì trước ngực hắn.

Võ công của Dung Hàm mặc dù không cao nhưng lại là một thần y, tự nhiên phải biết những huyệt vị nào là có thể lấy mạng người. Ngân châm mặc dù

nhỏ giòn, chạm vào là gãy, nhưng vào trong tay thần y lại có thể trở thành vũ khí giết người đoạt mạng.

Hầu Hành Tiễn hơi sững sờ, không nghĩ rằng vị quý công tử thoát nhìn như thư sinh trói gà không chặt lại chủ động ra tay tấn công, hơn nữa góc độ tấn công còn chính xác và tinh diệu đến vậy. Trong tình thế cấp bách, hắn chỉ kịp đưa bàn tay che ngực, chặn trước mũi nhọn của ngân châm.

Xệt! Ngân châm đâm vào lòng bàn tay hắn, một giọt máu chảy xuống theo thân kim. Hầu Hành Tiễn da dày thịt cứng, vết thương này không khác gì muỗi đốt, nhưng lại nhìn thấy động tác của Dung Hàm cực nhanh, ngân châm trên tay này vừa đâm vào lòng bàn tay hắn, tay kia đã rút một mũi ngân châm khác ra đâm về phía cổ hắn.

"Dừng!" Hầu Hành Tiễn hô to một tiếng, lui nhanh hai bước tránh được mũi ngân châm đoạt mạng đó, quỳ một gối xuống đất, tay phải nắm lại đặt ở trước ngực, nói cung kính: "Dung công tử, mặt tướng tôi để tìm công tử".

Quỳ một gối xuống đất, tay phải nắm thành nắm đấm đặt trước ngực là phương thức thi lễ riêng của Hắc Vân kỳ. Sắc mặt Dung Hàm nhanh chóng thay đổi, không ngờ người đó thật sự đã đến.

Hầu Hành Tiễn biết xích mích giữa vị Dung công tử này và vương gia nhà mình có nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Bây giờ tình hình khẩn cấp, không có thời gian giải thích dài dòng, hắn liền nghe theo dặn dò của Lâu Dự, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội, xòe tay ra đưa tới trước mặt Dung Hàm.

Miếng ngọc bội này xinh xắn lung linh, tròn bóng óng ánh, nằm trong lòng bàn tay Hầu Hành Tiễn như được phủ một lớp ánh sáng mờ hồ.

Vừa thấy miếng ngọc bội này, đồng tử Dung Hàm co chặt lại, trong mắt đã có sương mù tràn ngập. Đây là miếng ngọc bội Dung Diễn tặng Loan Loan trước khi chết, do Thiên Cơ lão nhân chạm khắc, cực kì khó bắt chước. Ngoài ba người con nhà họ Dung mỗi người có một miếng, trên đời này tuyệt đối không tìm được miếng thứ tư giống như vậy.

"Vương gia nhà ta nói bây giờ cô ấy đang gặp nguy trong sớm tối, đã nhìn thấy ngọc bội, mời công tử cùng ta đi một chuyến". Hầu Hành Tiễn nhắc lại những lời Lâu Dự dặn dò từ đầu chí cuối không sai một chữ.

Mặc dù viên tướng Hắc Vân kỳ trước mặt không nói rõ cô ấy là ai, nhưng lúc này Dung Hàm đã biết rõ mọi chuyện, không hề hoài nghi. Cuối cùng cũng tìm được cô ấy, cô ấy còn sống! Tầng đá lớn đè trong lòng rơi xuống, lại nghe thấy cô ấy đang gặp nguy trong sớm tối, tâm tình Dung Hàm lại lập tức rơi xuống đáy vực.

Trong thời gian rất ngắn, tâm tình hết cao lại thấp, thay đổi cực nhanh, sắc mặt Dung Hàm hơi tái nhợt nhưng vẫn quyết định thật nhanh, không đợi đối phương nói xong đã xua tay ngắt lời: "Cô ấy ở đâu? Xin tướng quân dẫn đường".

Vốn cho rằng còn phải tốn công tốn sức, không ngờ Dung Hàm còn sốt ruột hơn mình. Hầu Hành Tiễn thở phào nhẹ nhõm, vương gia nói quả không sai, nhìn thấy miếng ngọc bội này, Dung công tử quả nhiên lập tức đi theo không hề do dự.

Hắn đứng dậy chuẩn bị dẫn đường, đột nhiên hai mắt lóe sáng, cực nhanh che Dung Hàm sau lưng, bước chân không dừng mà lao về phía đầu ngõ như mãnh hổ xuống núi, xách ra một bóng người nhỏ nhắn từ sau tường, bàn tay to lớn bóp cổ người đó, lạnh lùng nói: "Người là ai mà dám nghe trộm?"

Phương Tranh bị hất đè vào tường, cảm thấy cổ như bị khóa bằng đai sắt không thở nổi, đỏ mặt ngạt thở vùng vẫy: "Không sai, tôi đã nghe thấy hết rồi. Đề phòng ngừa tiết lộ bí mật, hai người phải mang tôi đi cùng".

Lúc này Hầu Hành Tiễn mới thấy rõ người trong tay mình là một phụ nữ trẻ tuổi quần áo mộc mạc, dung mạo thanh tú đoan chính, lại tròn tròn hai mắt như hung thần ác sát.

"Nếu không muốn tiết lộ bí mật, có một phương pháp khác còn thuận tiện hơn". Hầu Hành Tiễn nói lạnh lẽo, bóp chặt cổ Phương Tranh, năm ngón tay chạm rãi co vào.

Việc lần này cực kì trọng đại, không cho phép hắn có một chút mềm lòng thương hương tiếc ngọc nào.

Mất thấy Phương Tranh sắp bị vạ gãy cổ, Dung Hàm vội vàng kéo tay Hầu Hành Tiễn, nói: "Tướng quân chậm đã, cô ấy là đại phu ở y quán của ta".

Hầu Hành Tiễn sững sờ, mặc dù vẫn bóp cổ Phương Tranh không thả ra nhưng ngón tay lại dần nới lỏng.

"Phương đại phu, tôi không cần biết vì sao cô đi theo tôi, cũng hi vọng cô đừng can thiệp vào chuyện của tôi. Bây giờ tôi sẽ cho cô đi, nhưng cô phải bảo đảm những chuyện xảy ra ở đây và tất cả những gì cô suy đoán đều phải bảo mật, không được tiết lộ với bất kì ai". Dung Hàm nhìn Phương Tranh, sắc mặt lạnh lùng, từng chữ từng câu như búa tạ đập xuống.

Phương Tranh cũng nhìn Dung Hàm không chịu thua, đáy mắt toàn là thâm tình và quyết đoán mà không tự biết: "Dung đại phu, tôi cùng đi với anh. Anh cần chữa trị cho cô gái đó, có chỗ nào không tiện tôi có thể giúp anh. Trừ tôi ra, anh tìm đâu được một phụ nữ hiểu y thuật đến giúp anh?"

"Không được!" Dung Hàm quả quyết từ chối. Đây là việc lớn dính dáng đến sống chết, chưa chấp khâm phạm, nặng thì ngũ mã phanh thây, nhẹ thì bêu đầu giữa chợ, nhất quyết không thể để người vô tội tham dự mà mất mạng vô ích.

Phương Tranh cố gắng dùng tay gạt tay ra, nhưng hấn lực lớn vô cùng, bàn tay như sắt không hề động, đành nhụt chí nói: "Tôi nhất định phải đi, nếu không các anh cứ giết tôi đi. Giết đi, giết đi!"

Hầu Hành Tiễn gia nhập Hắc Vân kị từ mười lăm tuổi, sau đó suốt ngày ở quân doanh, tung hoành sa trường, số phụ nữ có liên hệ bao gồm chính mẹ đẻ của mình cũng không quá một bàn tay. Mặc dù trong số đó có một Loan Loan nữ đóng giả nam nhưng cũng không phân biệt nam nữ, trước giờ luôn xem như huynh đệ, đã bao giờ thấy kiểu chơi xấu không nói đạo lý như thế này? Bàn tay bóp cổ Phương Tranh không dám bóp chặt mà cũng không dám buông ra, hân hạnh phải lấy khí thế như lúc luyện quân, hung tợn trợn mắt nhìn Phương Tranh, từ kẽ răng bật ra mấy tiếng: "Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết hả?"

Phương Tranh lại vẫn ngoan cường không nhường nửa bước, cũng trợn mắt nhìn lại: "Có giỏi thì anh giết tôi đi! Giết tôi đi!"

Hầu Hành Tiễn cười ngửa đánh trận là một hảo thủ, kinh nghiệm đối phó phụ nữ lại gần như bằng không, không biết phải xử lý thế nào nên đành phải quay lại nhìn về phía Dung Hàm như cầu cứu.

Dung Hàm lo lắng cho thương thế của Loan Loan, không muốn mất thời gian một giây nào nữa, thấy tình hình này liền suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Vậy thì cùng đi. Nhưng mà, Phương đại phu, sợ là cô phải chịu khó mấy ngày. Đến khi cô ấy thoát khỏi hiểm cảnh, tôi sẽ nghĩ cách đưa cô về".

Phương Tranh sáng mắt lên, còn chưa kịp vui vẻ đã nhìn thấy Dung Hàm liếc Hầu Hành Tiễn một cái. Hầu Hành Tiễn hiểu ý, đột nhiên chém cườm tay vào sau gáy Phương Tranh.

Trước mắt Phương Tranh tối sầm, trước khi ngất xỉu vẫn nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn.

Dung đại phu nhún nhường khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc, người xúi giục gã này đánh ngất tôi quả thật là anh sao?

Hầu Hành Tiễn ôm thân hình mềm mại của Phương Tranh lên, vác lên vai như một cái bao tải, dẫn Dung Hàm đi đến chỗ một chiếc xe ngựa đỗ ở góc phố.

Bánh xe lăn lộc cộc, chiếc xe ngựa thông thường này lặng yên biến mất trong ngõ phố hẻo lánh.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 14

Tiếng gió vù vù, bên ngoài dịch quán dành cho sứ thần ở đế đô, lá cây đã rụng hết từ lâu chỉ còn lại cành cây khẳng khiu đung đưa trong gió phát ra tiếng sần sật thê lương buồn thảm.

Trước cửa và xung quanh dịch quán đứng đầy kị binh Hắc Vân kị lưng đeo vũ khí, nghiêm túc lạnh lùng cảnh giới.

Bên ngoài gió tuyết đan xen, lạnh buốt thấu xương. Trong sương phòng ở hậu viện tình hình lại khác hẳn. Trong phòng đốt đủ mùi lò than ngân sương, không thể nói là ấm áp như mùa xuân, phải nói là nóng bức như mùa hè.

Nhưng dù thế vẫn không thể làm cho thân thể nàng ấm áp chút nào.

Loan Loan nằm trên giường, trên người đắp ba lớp chăn bông dày cộm, chỉ còn khuôn mặt lộ ra bên ngoài chăn. Sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, hốc hác và yếu ớt không hề có sức sống, mi tâm chuyển sang màu xanh đen nhân nhợt, hơi thở yếu ớt dùng tay không thể phát hiện, Loan Loan như mặt trăng đang chìm xuống chân trời phía tây, sắp sửa biến mất, có cảm giác trống vắng điều linh.

Lâu Dự ngồi bên giường nắm chặt tay nàng, nội lực từ tuyết sơn khí hải tuôn ra ào ạt, cuộn cuộn không ngừng trút vào trong cơ thể nàng. Nội lực của chàng chí cương chí dương, như trắng sáng chiếu sông lớn, lại như nắng gắt rọi trời cao, cuộn cuộn mệnh môn, bao la bát ngát, thẳng tiến không lùi.

Nhưng sau khi trút vào trong cơ thể nàng lại như lửa mạnh gặp mưa to, sắt nung ngâm suối lạnh, hoặc bị dập tắt hoặc bị đóng băng, sau đó bị sự giá lạnh không gì sánh được nuốt chửng. Khí hải của nàng giống như một hang băng sâu không thấy đáy, bất kể nội lực mạnh thế nào cũng không thể lấp đầy.

Không ngừng trút nội lực ra như vậy cực kỳ tiêu hao tinh khí thần, mồ hôi trên trán Lâu Dự không ngừng rơi xuống mu bàn tay, chiếc áo đơn màu đen đã ướt đẫm. Sắc mặt chàng càng ngày càng trắng, mắt lại càng ngày càng nhắm chặt, liều mạng rút hết mỗi một tia nội lực trong khí hải của mình, không hề

tiếc rẻ chuyển sang người nàng, hóa thành từng tia hơi ấm bảo vệ vững chắc tâm mạch của nàng.

Chỉ cần có thể làm cho nàng sống sót, cho dù mình chỉ còn một hơi cũng có gì phải tiếc nuối? Nhưng đã qua một thời gian rất dài, khí hải của Loan Loan vẫn như băng lạnh. Nếu chính nàng không thể khống chế được hàn độc, cho dù chàng hao hết nội lực cũng có thể chống đỡ được bao lâu?

Nhìn màu xanh đen trên mi tâm Loan Loan càng ngày càng đậm, Lâu Dự cảm thấy trái tim mình cũng càng ngày càng lạnh lẽo theo.

"Ngươi còn tiếp tục làm như vậy là chính ngươi sẽ chết trước". Một âm thanh lãnh đạm vang lên ngoài cửa.

Lâu Dự chấn động tinh thần, lập tức quay lại. Dung Hàm bước chân vội vã mở cửa đi vào, chỉ vài bước đã đến bên giường, không nói một lời mở hộp kim ra lấy mười mũi ngân châm, tay nhanh như gió đâm vào các huyệt thiếu thương, ngư tể, thái uyên, xích trạch trên cánh tay nàng.

Đầu ngón tay chạm vào da nàng như chạm vào băng đóng vạn năm, lạnh đến mức ngay cả ngón tay mình cũng gần như đông cứng. Dung Hàm vô cùng khiếp sợ, vội vàng dùng ngân châm thấm huyết, thăm dò kinh mạch và khí hải của nàng, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, lẩm bẩm nói: "Sao lại thế được?"

Rõ ràng ta đã ép chặt hàn độc vào khí hải, tại sao bây giờ lại tán loạn khắp nơi không chịu khống chế, ăn mòn kinh mạch đến mức độ này?"

Không thể như vậy được!

Dùng ngân châm thăm dò các đại huyệt trên người nàng, trái tim Dung Hàm càng ngày càng lạnh, không cam lòng thăm dò lại một lần nữa, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống ròng ròng. Bàn tay chấn trụ vô số ca bệnh luôn vững như bàn thạch lúc này lại run lên không sao dừng lại được.

"Thế nào?" Lâu Dự không thông y thuật, không hề chớp mắt nhìn Dung Hàm chăm chăm vô cùng căng thẳng.

Khí hải đã vỡ, kinh mạch rạn nứt, hàn độc công tâm.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Từ khi theo nghề y tới nay, cho dù đối mặt với chứng bệnh hiểm nghèo nhất cũng có thể tự tin trăm phần trăm, tay đến bệnh trừ, chưa bao giờ luống cuống do dự như hôm nay, rõ ràng nhìn thấy cô ấy bên cạnh mà lại sinh ra cảm giác bất lực, chỉ có thể tro mắt nhìn tính mạng nàng chậm rãi biến mất như cát mịn trong đồng hồ cát mà không thể ngăn cản.

Dung Hàm không trả lời, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vô lực ngồi bệt xuống mép giường, lộ ra vẻ mặt ngỡ ngàng tuyệt vọng hiếm thấy.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Dung Hàm, trái tim chợt thất lại, Lâu Dự sốt ruột vạn hồi: "Rốt cuộc là thế nào? Người ở bên cô ấy lâu như vậy, bệnh tình của cô ấy người biết rõ nhất, với y thuật của người nhất định có thể chữa khỏi được đúng không?"

Ngữ khí vô cùng thấp thỏm và khẩn thiết, mang theo sự hoang mang và bất an cực độ. Đường đường Tây Lương vương chinh chiến sa trường không gì cản nổi, chỉ một người một ngựa đã có thể lấy thủ cấp tướng địch, trước mặt trăm vạn quân địch cũng không nhú mày lấy một cái, vậy mà lại có lúc tuyệt vọng bất lực như vậy.

Dung Hàm đờ đẫn, ngơ ngác lắc đầu. Công việc của người làm nghề y nói đơn giản cũng giống như thợ nề sửa mái nhà, thợ làm vườn tỉa cành cây, chẳng qua chỉ là sửa chữa chấp vá một chút trên một nền tảng vốn có. Sửa mái nhà trước tiên phải có một ngôi nhà, tỉa cành cây trước hết phải có một cái cây, chữa bệnh cũng trước tiên phải có một nền tảng có thể chữa được. Cái gọi là diệu thủ hồi xuân, cải tử hoàn sinh phải có một tiền đề là vẫn còn sinh cơ, hơi thở chưa dứt, sau đó mới có các phương pháp trị liệu tiếp khí giữ mạng.

Như ngôi nhà đã đổ, cây đã chết khô, cho dù tay nghề giỏi đến mức nào cũng đã mất nền tảng để thi triển.

Tình hình của Loan Loan lúc này cũng giống như ngôi nhà sắp đổ, thân cây tàn lụi, sinh cơ suy vong khô kiệt. Y thuật cao minh đến mấy cũng không thể từ không sinh ra có. Đã ai thấy người nào bị chặt rơi đầu, sau khi chữa trị lại mọc lên một cái đầu mới chưa?

Đó không phải y thuật, đó là phép thuật.

"Ta đã vậy hàn độc của cô ấy tại khí hải, không ngờ cô ấy lại dẫn hàn độc xung đột với nội lực để khôi phục công lực. Cô ấy sớm đã ôm lòng phải chết, ta và cô ấy sống cùng nhau thời gian dài như vậy mà lại không phát hiện ra. Ta... ta... ta đúng là đáng chết".

Sắc mặt Dung Hàm u tối, hận không thể cho chính mình mấy bạt tai. Nghĩ đến chính mình đã mang danh thần y, vậy mà ngay cả người phụ nữ mình yêu mến cũng không cứu được, trong lòng đau khổ hối hận, hai mắt nóng lên, nước mắt chảy xuống như mưa.

Lâu Dự cảm thấy trái tim dường như bị một bàn tay khổng lồ bóp chặt, cơn đau kịch liệt làm cho chàng không thể nào hô hấp. Nhìn về phía Loan Loan

không hề có sức sống trên giường, chàng lắc đầu không thể tin được. Minh vừa mới gặp lại cô ấy sau bốn năm sinh li, chẳng lẽ ngay lập tức lại phải từ biệt?

Không! Sao có thể thế được! Sao có thể thế được!

Lâu Dự lập tức bị một nỗi xót xa không gì sánh được đánh gục, như một con sư tử nổi điên, đột nhiên tóm lấy ngực áo Dung Hàm, giận dữ hét lên: "Không phải người là đồ đệ của thần y Đỗ Viêm sao? Không phải người có bàn tay thần diệu cứu người vô số sao? Tại sao người lại bó tay hết cách? Tại sao người lại không cứu được cô ấy? Ta bắt người phải cứu được cô ấy, người phải cứu được cô ấy!"

Dung Hàm vốn tính điềm đạm, luôn luôn hiền lành khiêm tốn, lúc này lại bùng nổ ra sự quyết liệt và giận dữ trước đó chưa từng có, gạt phất tay Lâu Dự ra, quát: "Người cho rằng ta không muốn chữa khỏi cho cô ấy sao? Nếu có thể trao đổi, ta sẵn sàng chết để cho cô ấy sống".

Hai mắt căm hận nhìn Lâu Dự, lửa giận dâng trào mãnh liệt: "Nếu không vì người, tại sao cô ấy lại nhập ngũ tòng quân? Nếu không vì người, cô ấy làm sao phải viễn chinh nước Sóc? Nếu không vì người, làm sao cô ấy lại bị vây ở Sa Loan? Nếu không vì người, cô ấy làm sao lại bị trọng thương hàn độc xâm nhập? Nếu không vì người, làm sao cô ấy lại rách tan, từ đó không nói được nữa? Cô ấy biến thành như hôm nay đều là nhờ người ban

tặng, đều là do người hại, chính người đã hại chết cô ấy, chính người!"

Dung Hàm vô cùng phần nộ lên án Lâu Dự, âm thanh như sấm sét không ngừng đánh vào trong lòng Lâu Dự, làm sắc mặt chàng trắng bệch như tuyết.

Vô số chuyện trong quá khứ như những vết sẹo trên người bị xé rách ra. Hồi hận, căm thù, khổ sở, tuyệt vọng, đau đớn, các tâm tình trào lên trong lòng, chàng lùi lại liền mấy bước, chân nắn ngã bệt xuống đất.

"Người biết rõ cô ấy bị vây tại Sa Loan, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, vậy mà lại không phái quân cứu viện, người có biết trong lòng cô ấy tuyệt vọng và đau khổ thế nào không? Bốn năm qua mặc dù cô ấy không thể nói, cũng chưa từng tỏ ra buồn bã trước mặt ta, nhưng ta biết trong lòng cô ấy đau khổ hơn bất cứ một ai. Nếu không phải đã đau khổ đến mức tuyệt vọng, tại sao cô ấy lại đi ám sát Ân Minh tự cắt đứt đường sống của mình? Lâu Dự, chính người đã hại chết cô ấy, chính người!"

Tận mắt nhìn Loan Loan đang hấp hối, sự đau buồn phần nộ dồn nén nhiều năm trong lòng trào ra như vỡ òa, từng lời chì chiết, từng tiếng đầy huyết lệ.

Lâu Dự ngã bệt dưới đất, đầy mắt toàn là kinh hoàng đau đớn và tự trách không gì sánh được, một hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói: "Vừa rồi người nói cỗ hống Loan Loan đã rách, từ đó không nói được nữa?"

Dung Hàm không kìm lòng được, bắt chập mình không phải là đối thủ của Lâu Dự, tiến lên tóm ngực áo Lâu Dự, một quyền hùng hổ đâm thẳng vào mặt chàng: "Không sai, đều là do người hại!"

Lâu Dự lao đảo lui lại vài bước, máu mũi chảy dài, lại không lau đi cũng không đánh trả, sắc mặt hoảng hốt, lẩm bẩm nói: "Vừa rồi người nói Loan Loan một lòng muốn chết, tự tuyệt sinh cơ?"

Dung Hàm gật đầu, lại vung tay đâm tới, đâm chính xác giữa mặt Lâu Dự. Mặc dù y không có võ công nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, chuyển vung tay đâm người không hề có kĩ xảo này từ khi sinh ra đã hiểu, không cần ai dạy cũng biết, nắm đầm xé gió, lực đạo rất lớn.

Lâu Dự lại bị đánh lùi lại mấy bước, đập thẳng người vào tường. Một lọ hoa bằng sứ men xanh trên chiếc bàn đặt sát góc tường rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ vụn lạnh lạnh.

Sau khi đưa Dung Hàm đến sương phòng, Hầu Hành Tiễn nghĩ bụng hai người họ và Loan Loan có thể sẽ có một màn đốc bầu tâm sự xé rách tim gan cảm động lòng người, tự giác chờ ở ngoài cửa không đi vào trong.

Lại không ngờ xé rách tim gan thì có nhưng cảm động lòng người lại quăng tám sào cũng không tới, hai người đàn ông trong phòng như sư tử nổi điên động thủ với nhau. Kì thực cũng không phải hẳn muốn nghe trộm, mà là hai người này điên cuồng gào thét găm rú, thanh âm cực lớn, bịt tai mà màng nhĩ vẫn chấn động phát đau. Hầu Hành Tiễn nghe một hồi lâu, lắc đầu cười khò. Minh đoán nhầm rồi, đâu phải nhiều năm không gặp đốc bầu tâm sự, rõ ràng chính là tình địch gặp nhau hết sức đố mắt. Sau đó nghe thấy vương gia nhà mình chỉ chịu đòn không đánh trả, Hầu Hành Tiễn cũng không nhịn được nữa, đột nhiên đẩy cửa xông vào đứng chắn phía trước Lâu Dự đỡ cho chàng một quyền của Dung Hàm.

Hai mắt rung rung, Hầu Hành Tiễn khản cầu: "Dung công tử, năm đó chính ta đã giả bút tích của vương gia cự tuyệt Sa Loan cầu viện, chính ta biết rõ tình hình chiến đấu khẩn cấp ở Sa Loan lại che giấu quân tình không báo. Công tử có đánh có mắng có giết một mình ta chịu hết, ta tuyệt đối không tránh không né".

Hắn giọng cổ lên nói tiếp: "Tóm lại đều là lỗi của ta, không quan hệ gì với vương gia. Công tử và Loan Loan đều hiểu lầm vương gia, trốn tránh vương gia, vương gia lại tìm hai người khắp thiên hạ, dù chỉ có một chút manh mối cũng không chịu buông tha. Mấy năm nay vương gia quá khổ, vương gia thật sự là quá khổ, công tử không được trách vương gia nữa".

Lâu Dự lau máu mũi, đẩy Hầu Hành Tiễn ra: "Lão Thất, người tránh ra, để cho hắn đánh. Hắn đánh là thay cho Loan Loan, ta nên chịu đòn".

Nhìn Lâu Dự máu me đầy mặt, nắm đầm Dung Hàm nắm chặt giữa không trung, lại không làm sao đâm tới được nữa.

Lâu Dự nhìn Dung Hàm, âm thanh khàn khàn: "Dung Hàm, năm đó không thể kịp thời cứu viện Sa Loan là nỗi ân hận suốt đời của ta. Hôm nay dù người giết ta, ta cũng sẽ không nhủu mày một cái. Nhưng người phải cứu Loan Loan, xin người hãy cứu cô ấy".

Hầu Hành Tiễn đau đớn nhìn Lâu Dự. Vương gia nhà mình luôn luôn như sắt như thép, giống như lá quân kì chữ Lâu vĩnh viễn đứng sừng sững không ngã trên sa trường, như thần linh trong lòng muôn vàn quân sĩ, đã bao giờ phải năn nỉ cầu khẩn một ai như lúc này?

Nắm đầm chậm rãi hạ xuống, như lập tức bị rút cạn toàn bộ sức lực, Dung Hàm lao đảo ngã bệt xuống đất, đưa tay che mặt, âm thanh cực kì đau khổ len qua kẽ tay: "Chẳng lẽ ta không muốn cứu cô ấy? Ta chỉ hận người đang nằm kia là chính ta, nhưng..."

"Chẳng lẽ với y thuật của người mà cũng không có biện pháp nào?" Lâu Dự siết chặt nắm đầm, vẫn không chịu bỏ cuộc.

Chàng biết rõ y thuật của Dung Hàm thế nào, nếu ngay cả Dung Hàm cũng không có cách nào, thiên hạ tuy lớn nhưng cũng không còn ai có thể cứu được Loan Loan.

Dung Hàm ôm đầu, ngón tay đâm thẳng vào mái tóc, không nói một lời.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Ba người đàn ông đứng ngây như gỗ, vẻ mặt trống rỗng mà tuyệt vọng.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước nở kim nén trong cổ họng.

Đúng lúc này đột nhiên trên giường có một tiếng động, dường như người trong chăn khẽ động tay chân. Âm thanh cực nhỏ, nhỏ đến mức Hầu Hành Tiền hoàn toàn không nghe thấy, nhưng Lâu Dự và Dung Hàm lại như nghe thấy tiếng sét đánh bên tai, hai người đàn ông không hẹn mà cùng nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới bên giường.

Mắt Loan Loan vẫn không mở ra, một tay lại thò ra ngoài chăn, lông mày khẽ nhíu lại một chút, dường như trong hôn mê vẫn cảm thấy đau đớn.

"Cô ấy động rồi!" Lâu Dự cực kì vui mừng nắm bàn tay Loan Loan thò ra ngoài chăn, cảm thấy bàn tay nàng gầy trơ xương, khớp xương nhô lên, trong lòng đau xót không chịu buông ra.

Dung Hàm phản ứng cực nhanh, lấy một mũi ngân châm, cực nhanh, cực chuẩn, cực vững đâm vào huyệt thần đình trên trán Loan Loan, sau đó bắt mạch cho Loan Loan, nhắm mắt thăm dò thật kĩ.

"Mạch tượng mặc dù đứt đoạn nhưng lại mạnh hơn vừa rồi một chút". Bỗng nhiên y mở to mắt, lại dùng ngân châm thăm huyệt, trên mặt dần có vẻ vui mừng: "Lạ thật, trong khí hải loáng thoáng có một tia nội tức phối hợp với luồng khí âm áp đang bảo vệ tâm mạch. Chẳng lẽ là nội lực vừa rồi ngui trút vào đã kích thích nội tức còn sót lại trong khí hải của Loan Loan, tự nhiên bắt đầu chống cự hàn độc?"

Như nhìn thấy một tia sáng giữa đêm đen như mực, Lâu Dự vui mừng khôn xiết, nói không chút do dự: "Vậy ta truyền thêm cho cô ấy".

"Khí hải của ngui rồi cũng đến lúc khô kiệt, nếu Loan Loan không thể tự điều động nội tức, ngui có truyền bao nhiêu cũng vô dụng". Giọng nói của Dung Hàm vẫn nặng nề như cũ, trong đầu nhanh chóng lục lại những sách thuốc và bệnh án chính mình từng đọc.

Thứ không thiếu nhất trong y xá của Đỗ Viêm chính là sách thuốc, Dung Hàm từ nhỏ học rộng hiểu nhiều, có khả năng chỉ đọc qua một lần là không quên được, số sách thuốc và bệnh án đã đọc như sao trên trời, nhiều không đếm xuể. Nhưng suy nghĩ thời gian uống hết chén trà, y cũng không nghĩ ra có sách vở nào ghi lại ca bệnh tương tự và phương pháp chữa trị. Không tìm được phương pháp, hai mày Dung Hàm nhíu chặt, một lớp mồ hôi mỏng thấm ra ướt trán.

Một giọng phụ nữ rụt rè đột nhiên vang lên ngoài cửa: "Dung đại phu, có lẽ tôi có biện pháp".

Dung Hàm vừa ngẩng đầu lên, Hầu Hành Tiền đã sai bước đi tới, xách cổ người nói từ ngoài cửa đi vào.

"Anh thả tôi ra". Phương Tranh đâm đá lung tung, tức giận tròn mắt nhìn Hầu Hành Tiền, chỉ hận không thể cắn hán một miếng. Lần nào cũng xách cổ ta, ta có phải chó con đâu?

Hầu Hành Tiền thả Phương Tranh xuống, Dung Hàm sốt ruột hỏi: "Phương đại phu, khí hải của cô ấy cực lạnh, kinh mạch yếu ớt, mạch nhỏ mà chậm, nội tức ngưng trệ không thể tự sinh, thật sự là cực kì nguy hiểm. Tôi đã nghĩ rất lâu mà không biết phải làm sao, Phương đại phu có biện pháp gì?"

Kì thực Phương Tranh cũng không biết biện pháp này có hiệu quả hay không, hơi chột dạ nói: "Dung đại phu, nếu nói đến y thuật, tôi tuyệt đối không so được với anh. Nhưng từ nhỏ tôi đã chuyên tâm nghiên cứu nữ khoa, rất có tâm đắc đối với việc khám chữa bệnh cho phụ nữ. Thần y Phương Trung Cảnh trăm năm có ghi lại trong "Nữ khoa kinh luận", phụ nữ tính hàn, thường thiếu khí huyết. Nếu không có triệu chứng nghiêm trọng, có thể dùng đơn thuốc bổ khí ích huyết chậm rãi điều dưỡng. Nếu cực lạnh như băng, đành phải lấy lạnh xua lạnh".

Phương Tranh căng thẳng cắn môi, tiếp tục nói: "Trước đây tôi nghĩ nếu lạnh như băng thì chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao, còn nói gì đến chuyện chữa trị nữa? Cộng thêm từ khi theo nghề đến nay chưa từng gặp bệnh nhân nào lạnh như băng cho nên chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về câu này trong sách. Nhưng hôm nay nhìn thấy tình hình của cô nương này mới biết thì ra trên đời thật sự có ca bệnh như vậy. Nếu thế theo lời Phương thần y, có phải lấy lạnh xua lạnh chính là biện pháp chữa trị?"

Dung Hàm sáng mắt lên, lập tức lại nghi hoặc: "Nữ khoa kinh luận của Phương Trung Cảnh đã thất truyền từ lâu, cho dù trong y cốt của sư phụ tôi cũng chỉ giữ được có một hai trang, tại sao Phương đại phu lại đọc được bản đầy đủ của quyển sách này?"

Phương Tranh đỏ mặt lên, âm thanh tuy nhỏ lại lộ rõ vẻ tự hào: "Phương Trung Cảnh chính là gia tổ, quyển sách này là gia bảo tổ truyền, được các tiền bối trong nhà sao chép vô số lần, vì vậy giữ được rất hoàn chỉnh".

"Thì ra Phương đại phu là hậu duệ của thần y, thật kính thật kính". Dung Hàm như nhìn thấy hi vọng, lại hỏi: "Xin hỏi Phương đại phu, lấy lạnh xua lạnh là ý gì?"

"Trong sách của gia tổ chỉ có một câu như vậy, không hề có giải thích khác". Phương Tranh hiển nhiên hơi phân vân do dự: "Cho nên đành..."

"Đành cái gì? Cô có thể nói chuyện gãy gọn một chút được không? Cứ áp a áp ứng làm người ta sốt ruột muốn chết". Hầu Hành Tiền không chờ đợi được, lớn tiếng hỏi.

"Cho nên đành còn nước còn tát". Không biết lấy dũng khí từ đâu ra, Phương Tranh ngẩng đầu nói: "Tôi định thử dùng vị thuốc cực lạnh phối với băng lạnh, trong uống ngoài ngâm, đạt tới hiệu quả lấy lạnh xua lạnh".

Lâu Dự không biết Phương Tranh là ai, nghe thấy Phương Tranh nói trước đây chưa hề có tiền lệ liền nắm chặt tay Loan Loan, lạnh lùng nhìn về phía

Phuong Tranh: "Ta không cần biết cô là ai. Nếu không nắm chắc mười phần, ta tuyệt đối sẽ không để cô ấy phải mạo hiểm".

Một câu nói bình thản nhẹ nhàng, lại mang theo sự đe dọa áp bức nặng nề.

Phuong Tranh cảm thấy ánh mắt người này như một thanh trường đao lạnh lẽo chậm rãi đưa tới gần cổ mình, không nhìn được rùng mình mấy cái, sợ đến mức không nói nên lời.

Trong lòng kinh hãi, đây chính là Tây Lương vương vẫn thường nghe nói, khí thế quả nhiên giống như núi băng hết sức dọa người, đâu được tao nhả lịch sự, bình dị thân thiện làm mọi người vui vẻ thoải mái như Dung đại phu của chúng ta? Bước chân Phuong Tranh không tự chủ được dịch ra sau lưng Dung Hàm.

Hầu Hành Tiễn nhìn về phía Dung Hàm với vẻ mặt nghi ngờ: "Nha đầu này nói có đáng tin không? Loạn Loạn vốn đã cực lạnh, nếu như lại dùng thuốc lạnh sợ là ngay cả một chút hơi ấm cuối cùng cũng không giữ được, có phải quá mức nguy hiểm không?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 15

Ánh mắt Dung Hàm chớp động, trầm tư chốc lát, đột nhiên nhìn Lâu Dự hỏi một câu không liên quan: "Người nói lúc người cứu Loạn Loạn trốn ra từng rơi xuống đầm băng?"

Trên xe ngựa đi đến đây, y đã tìm hiểu tình hình đại khái từ chỗ Hầu Hành Tiễn, lúc này hỏi lại thực ra chỉ là để xác nhận một vấn đề cực kì quan trọng mà thôi.

"Không sai". Lâu Dự gật đầu.

"Đầm nước rất lạnh?"

"Cực kì lạnh".

"Còn lạnh hơn băng?"

"Còn lạnh hơn băng".

Dung Hàm ờ một tiếng, rơi vào trầm tư một lúc lâu không nói gì.

Lâu Dự nắm chặt tay Loạn Loạn, nhìn Dung Hàm chăm chăm, ánh mắt vốn đã tuyệt vọng lộ ra một tia mong chờ khao khát.

Phuong Tranh cũng nhìn Dung Hàm chăm chăm. Đây là đề nghị nàng đưa ra nhưng dù sao cũng chỉ có mấy chữ được ghi lại trong sách thuốc, chưa bao giờ có tiền lệ, lúc này trái tim treo giữa không trung cực kì thấp thỏm.

Hầu Hành Tiễn hết nhìn Lâu Dự lại nhìn Loạn Loạn đang hôn mê bất tỉnh, cuối cùng cũng chuyển ánh mắt tha thiết đến trên người Dung Hàm.

Vương gia và Loạn Loạn trải qua nhiều cực khổ đều do hấn đã liều chết che giấu thư cầu viện trong chiến dịch Sa Loan, mặc dù khi đó là vì đại cục nhưng vẫn trở thành quyết định đau đớn nhất trong cuộc đời hấn. Bao nhiêu năm nay, mỗi lần nhớ đến những cái tên quen thuộc đó, hấn lại cảm thấy mình có chết nghìn lần cũng không chuộc được lỗi, trong lòng đau đến tê liệt như bị cắt bằng một con dao cùn.

Nếu lần này có thể cứu được Loạn Loạn, cho dù bất hấn lập tức xông vào cung Đại Thừa cướp đoạt linh dược, hấn cũng sẽ xách đao đi ngay không nói một lời.

Ba ánh mắt sáng rực như lửa, cực kì căng thẳng nhìn chăm chăm vào người Dung Hàm, Dung Hàm lại dường như không có cảm giác gì, vẫn chỉ nhắm mắt trầm tư.

Sau thời gian nửa nén hương, Dung Hàm mới ngẩng đầu lên, sắc mặt nghiêm túc nặng nề, dường như vừa hạ một quyết định hết sức khó khăn, nói với Lâu Dự: "Ta quyết định thử dùng phương pháp mà Phuong đại phu đã nói".

Ánh sáng lóe lên trong mắt, Lâu Dự vội vàng hỏi: "Người có nắm chắc không?"

"Không". Dung Hàm lắc đầu.

"Vậy ý người là?"

Lâu Dự biết lúc như thế này Dung Hàm sẽ không nói đông dài, yên lặng chờ y cho mình một lời giải thích.

Dung Hàm nhìn Loan Loan, nói: "Ngươi và cô ấy rơi xuống đầm băng, người Loan Loan vốn đã cực lạnh, theo lẽ thường thương thế sẽ khó tránh khỏi nặng thêm. Nhưng vừa rồi nội tức của cô ấy lại rung động, trong khí hải vỡ nát lại lại mờ có một tia sinh cơ, điều này hết sức kì lạ, trái với y lý".

Y đưa mắt nhìn Lâu Dự, nói tiếp: "Vốn ta cho rằng là do nội lực của ngươi dẫn động, nhưng suy nghĩ kĩ lại có thể là bị nước lạnh trong đầm kích thích nên đạt được hiệu quả chúng ta không lường được. Giống như chứng bông lạnh không thể trực tiếp dùng khăn nóng mà trước hết phải dùng nước lạnh ngâm chỗ bị bông, nếu không chỗ bị thương sẽ thối rữa. Lạnh xoa lạnh mà Phương thần y đã nói có lẽ chính là ý này".

"Vạn nhất ngươi đoán sai thì sao? Loan Loan không thể chịu nổi sự gầy vò như thế nữa". Lâu Dự nắm tay Loan Loan cực kì do dự, khó có thể đưa ra lựa chọn.

Trên chiến trường, chàng luôn sát phạt quyết đoán, gọn gàng nhanh chóng, chưa bao giờ phải nhìn trước ngó sau, suy tính thiệt hơn như thế. Nhưng chuyện này dính dáng đến tính mạng Loan Loan, chàng không thể không đắn đo, rất khó hạ quyết tâm.

"Lâu Dự, tình hình của Loan Loan đã tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn được nữa. Chuyện đã đến nước này, chúng ta không thể không đánh cược một lần".

Trong mắt Dung Hàm chỉ có sự kiên định tìm đường sống trong chỗ chết. Y là người theo nghiệp thuốc, quyết định gian nan này phải do y đưa ra.

Lâu Dự chăm chú nhìn Dung Hàm, trong lòng Dung Hàm cũng cực kì chần chừ lưu luyến nhưng vẫn nhìn lại cực kì kiên nghị.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Lâu Dự gật đầu, hết sức thận trọng đặt tay Loan Loan vào trong chăn, đột nhiên phát áo bào quỳ xuống, ôm quyền hành đại lễ với Dung Hàm và Phương Tranh, nói cực kì trịnh trọng: "Trông cậy cả vào hai vị".

Hầu Hành Tiễn lộ vẻ khiếp sợ, biết ý nghĩa của hành động trịnh trọng này của vương gia, không cần suy nghĩ cũng quỳ xuống theo.

Phương Tranh hoảng sợ lùi lại liền mấy bước, không biết nên ứng đối thế nào, ngơ ngác nhìn về phía Dung Hàm.

"Không cần phải cầu xin ta. Ta muốn cứu sống cô ấy không kém người một chút nào". Dung Hàm lạnh mặt như sắt, quay sang nói: "Phương đại phu, cô đi chuẩn bị thùng nước băng cho Loan Loan ngâm, ta sẽ kê thuốc".

Phương Tranh bật cao ba thước, kêu lên: "Tôi sẽ đi ngay".

Hấp tấp chạy ra tới cửa, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, Phương Tranh vội vã dừng bước, quay lại nhìn về phía Lâu Dự và Dung Hàm, cắn môi một lát rồi nói cực kì gian nan: "Có một chuyện rất quan trọng phải cho các vị biết".

"Chuyện gì?"

Thấy sắc mặt Phương Tranh nghiêm túc, Lâu Dự và Dung Hàm cũng căng thẳng theo. Chẳng lẽ phương án trị liệu này lại có gì đó không ổn?

Phương Tranh ấp úng một lát, dứt khoát nói lớn tiếng: "Loan Loan cô nương bị cực hàn ngấm vào người, hàn độc có thể sẽ bị khu trừ, nhưng... nhưng sợ rằng từ nay vĩnh viễn không thể có con".

Lâu Dự và Dung Hàm sững sờ đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự đau đớn kinh hoàng trong mắt đối phương, lập tức quay lại, không hẹn mà cùng phát tay quát lên: "Còn không mau đi đi!"

Còn một câu tiếp theo cả hai người đều không nói ra miệng. Ta chỉ cần cô ấy sống, không có con mặc dù rất tiếc nuối, nhưng chỉ cần cô ấy có thể sống sót, mọi chuyện đều không còn quan trọng.

Cửa sương phòng đóng chặt. Phương Tranh trong phòng lấy nước lạnh ngâm mình cho Loan Loan, Dung Hàm đích thân bốc thuốc sắc thuốc. Lâu Dự không tiện ở lại trong phòng, đành phải ở ngoài cửa đi qua đi lại như lừa kéo cối xay, không dám rời khỏi nửa bước.

Hầu Hành Tiễn đứng cách đó không xa như một cây gậy, nhìn vương gia nhà mình đi qua đi lại, thầm đếm. Vòng thứ nhất, vòng thứ hai... Vòng thứ ba trăm mười lăm, vòng thứ ba trăm mười sáu... Vòng thứ tám trăm tám mươi tám... Vòng thứ tám trăm tám mươi chín...

Đếm tới sau đó chính hắn cũng lẫn lộn mất, đành phải thở dài nặng nề, nghĩ đến chữ tình làm người ta đau khổ như thế, im lặng hoàn nhật trình cưới vợ của mình vô thời hạn.

Trong sương phòng không hề có động tĩnh. Đối với Lâu Dự, mỗi một khắc chờ đợi đều là gầy vò và hành hạ vô hạn.

Khoảng một canh giờ sau, Dung Hàm xách một bình thuốc về, ngoài hộp bọc kĩ một lớp vải bông để tránh hơi nóng thoát ra ngoài.

"Hoàng liên, tri mẫu, kim ngân, khổ sâm, bát tiên thảo, bắc đậu căn, bạch tàn hoa..." Dung Hàm đứng bên cạnh chàng, không nhìn chàng mà nhìn chằm chằm cửa sương phòng đóng chặt, nói: "Trong bình này là gần như tất cả các loại thuốc cực lạnh ta có thể nghĩ ra, tổng cộng hai mươi tám loại thuốc, lấy mười bát nước sắc thành một bát. Người cường tráng khỏe mạnh đến mấy uống vào cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề. Người sức khỏe không tốt không biết chừng uống vào sẽ lập tức từ vong".

"Nhưng người vẫn sắc cho cô ấy uống". Lâu Dự cũng không nhìn Dung Hàm, mắt nhìn cửa sương phòng chằm chằm giống như y.

"Đúng vậy. Chẳng qua ta chỉ hi vọng người có thể khuyến khích ta vài câu, bởi vì lát nữa cho cô ấy uống thuốc, ta sợ chính mình sẽ không chịu nổi". Dung Hàm cười còn đáng hơn hoàng liên, cảm thấy bình thuốc trên tay nặng cả ngàn cân.

Lâu Dự không lên tiếng, nhìn sương phòng một hồi lâu rồi mới mở miệng nói: "Ta thật hi vọng người nằm trong kia là ta chứ không phải cô ấy. Mấy năm nay, đối mặt với bất cứ gian nan đau khổ, căm hận nhục nhã nào, chỉ cần nghĩ cô ấy còn sống ở một nơi nào đó trên thế gian này chờ ta, ta lại tràn ngập dũng khí".

Nói tới đây chàng dừng lại một chút, sự đáng chất trong giọng nói dường như đậm đặc đến mức có thể ép ra nước: "Dung Hàm, vì sao Loan Loan không muốn gặp ta?"

Không đợi Dung Hàm trả lời, chàng lại nói tiếp: "Chẳng lẽ là bởi vì cô ấy không thể nói được nữa, cho nên mới ngốc nghếch tự ti, sợ bị ta xem nhẹ?"

Dứt lời, chàng cười khổ lắc đầu: "Bé con này bao giờ cũng thích nghĩ ngợi lung tung".

Trong giọng nói của chàng có sự dung túng và chiều chuộng không sao tả xiết.

Dung Hàm đau đớn trong lòng: "Người hiểu cô ấy như vậy sao?"

Lâu Dự như rơi vào hồi ức xa xăm, khóe môi lộ ra một nét cười dịu dàng: "Lúc Loan Loan mười một tuổi ta đã biết cô ấy. Một chút tâm tư nhỏ nhẻ của cô ấy, làm sao ta lại không rõ?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 16

Trước mắt Dung Hàm hiện lên một bóng người nhỏ nhắn, váy áo trắng tinh, tóc dài như nước, dường như không chân thực, đứng trên mặt tuyết dưới gốc mai nhìn về phương xa không hề nhúc nhích, trên người ngoài nỗi đau lạnh lẽo còn có sự nhớ nhung không sao tan được, giống hệt sự dịu dàng trên khóe miệng Lâu Dự lúc này.

Trong lòng đau xót, sự ghen tị cháy bùng mà không tự biết, đuôi lông mày xéch lên, giọng Dung Hàm mang theo ý khiêu khích: "Lâu Dự, người có xem thường Loan Loan bởi vì cô ấy cảm không?"

Lâu Dự không đổi sắc mặt, mơ hồ hỏi ngược lại: "Vậy còn người? Người có xem nhẹ cô ấy, rồi xa cô ấy, không còn thích cô ấy vì chuyện đó không?"

"Đương nhiên là không". Dung Hàm buột miệng nói không kịp suy nghĩ".

Lời vừa ra khỏi miệng, Dung Hàm đã sững sờ. Hai người đã nói chuyện với nhau rất lâu, nhưng lúc này y mới quay sang nhìn Lâu Dự lần đầu tiên, một hồi lâu sau mới nói: "Người biết ta thích cô ấy?"

Mặc dù dùng câu nghi vấn nhưng ngữ khí lại kiên định không thể nghi ngờ.

Lâu Dự gật đầu, cũng quay sang nhìn y, lại bỏ qua câu hỏi của y vừa rồi, quay trở lại vấn đề trước đó: "Ta cũng không".

Giọng nói cũng kiên định không thể nghi ngờ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nơi ánh mắt giao nhau như có tia lửa tóe ra, đều cứng rắn kiên quyết không lùi nửa bước.

Nhiệt độ xung quanh dường như chợt hạ thấp, ngay cả Hầu Hành Tiễn đứng cách đó hơn một trượng cũng bị hơi lạnh lan đến, rung mình một cái, vừa nôn nóng vừa ngán ngẩm nhìn hai người, lại không dám đi tới khuyên bảo một câu.

Dường như sau một thời gian rất dài, cuối cùng Lâu Dự cũng quay mặt đi, giọng nói mang vẻ đau buồn nồng đậm: "Dung Hàm, Loan Loan bị cảm thế nào?"

Loan Loan trên chiến trường gào thét bất chấp tất cả, cổ họng bị thương, sau đó lại bị hàn độc nhiễm vào, cổ họng gần như hoàn toàn bị phá hủy, chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe như tiếng dao cứa.

Vì vậy cô ấy không chịu nói nữa.

Như mĩ ngọc lưu li bị sứt một góc, nói không hết những tiếc nuối và đau lòng, mỗi khi nhớ tới tiếng cười vui vẻ như ngọc trai rơi xuống đĩa ngọc quay tròn lạnh lạnh của Loan Loan, Dung Hàm lại đau buồn tột độ.

Lúc này nghe thấy Lâu Dự hỏi, lửa giận lập tức bốc cao, giọng nói trở nên cay nghiệt và sắc bén hiếm thấy: "Cô ấy không chết đã là vô cùng may mắn rồi."

Nhưng nhờ người mà mấy năm nay cô ấy vẫn chìm trong ác mộng, nếu không dùng ngân châm châm cứu, cả đêm sẽ không ngủ yên được một khắc. Cô ấy nói trong mơ nhìn thấy Tổng thúc thúc, Triệu Vô Cực, Lưu Chính, còn có rất nhiều người khác".

Y dừng lại một lát, chỉ Hầu Hành Tiễn nói: "Mặc dù năm đó mệnh lệnh tiếp viện Sa Loan bị hấn giấu đi, nhưng Lâu Dự, hôm nay ta hỏi người một câu, nếu

khi đó người biết tình hình chân thực ở Sa Loan, người sẽ lựa chọn thế nào? Cứu viện hay không cứu viện?"

Một lời như kiếm, đâm thẳng vào tim.

Sắc mặt Lâu Dự chợt trắng bệch, tay phải lộ ra gân xanh nắm chặt lan can son đỏ bên hành lang gấp khúc trước mặt, trong mắt toàn là sự đau khổ sâu sắc nặng nề.

Đây là câu hỏi nhiều năm qua chàng vẫn né tránh không dám suy nghĩ.

Một chiều đó của Ân Minh cực kỳ tàn nhẫn ác độc, đẩy chàng vào hoàn cảnh cực kỳ khó khăn. Yên Cát đang đánh thăm thiết, nếu chàng vì bản thân mà bỏ mặc chiến trường Yên Cát chia quân tiếp viện Sa Loan, chẳng lẽ lại không phụ lòng các tướng sĩ đang anh dũng chém giết hoặc đã hi sinh vì nước tại Yên Cát? Nhưng nếu không tiếp viện Sa Loan, mình làm sao có thể trợ mắt nhìn Loan Loan và đám người Tổng thúc thúc chết đi?

Bất kể ở thời đại nào, mâu thuẫn giữa giang sơn và nữ nhân vĩnh viễn đều là vấn đề khó khăn nhất mà các bậc kiêu hùng hào kiệt phải đối mặt. Độ khó của nó cũng giống như câu hỏi mãi mãi không thay đổi "vợ và mẹ ngã xuống nước cứu ai trước", rồi rắc rối giải quyết, chọn thế nào cũng sai.

Nếu không phải khi đó Hầu Hành Tiễn đứng cảm đứng ra lựa chọn giúp chàng bắt chấp khả năng bị người đời nguyên rủa, không biết chừng, không đúng, là chắc chắn, khi đó tinh thần chàng đã sụp đổ, nổi điên không biết làm sao.

Áy náy, hối hận, đau buồn, tiến thoái lưỡng nan trở thành một nút thắt vĩnh viễn không thể cởi bỏ trong đáy lòng chàng, sau đó mỗi một đêm lạnh, chàng đứng ngoài sân nhớ tới Loan Loan và năm ngàn tướng sĩ Hắc Vân, trái tim lại đau đến dường như bị xé thành hai nửa.

"Nếu là người, người sẽ lựa chọn thế nào?" Lâu Dự cắn chặt răng, mỗi một chữ đều mang đau đớn vô tận như bị ép bật ra qua kẽ răng.

"Ta không phải người, cho nên ta không cần lựa chọn". Dung Hàm nói lạnh lùng: "Thân phận của người nhất định sẽ đẩy cô ấy vào đủ loại hãm hại, âm mưu và giết chóc đẫm máu. Mấy năm nay ta dẫn cô ấy lang bạt khắp nơi chính là để tránh né người, rồi xa các loại tổn thương người sẽ mang tới cho cô ấy".

Lâu Dự nắm chặt lan can son đỏ như người đuối nước nắm lấy bó rom cứu mạng duy nhất, năm ngón tay gần như đâm vào trong gỗ, vụn gỗ rơi xuống sàn sạt.

Dung Hàm nhìn đáng vẻ của Lâu Dự, trong lòng lại không có sự sáng khoái như tưởng tượng mà thầm dâng lên một sự thương xót và thông cảm.

Loan Loan cần cuộc sống yên bình êm ả, người vĩnh viễn không thể cho cô ấy. Lâu Dự, xin lỗi, vì cô ấy, ta cũng phải dẫn cô ấy rời khỏi người!

Dung Hàm luôn luôn khiêm tốn điềm đạm lại tàn nhẫn chém ra một đao mãnh liệt cuối cùng: "Loan Loan không chỉ tổn thương như thế. Bởi vì bị thương quá nặng, dùng thuốc quá độ, cô ấy đã mất vị giác, từ đó trăm vị nhân gian đều nhạt như nước ốc".

Răng rắc! Lan can gỗ lim trong tay Lâu Dự gãy vụn, dầm gỗ dài nhọn đâm vào bàn tay chàng đầm đìa máu tươi.

"Trẫm muốn nàng". Ân Minh ngồi trên ngai rồng, nhìn thẳng vào Lưu Hoài Ân, ra lệnh gọn gàng dứt khoát.

"À là một thích khách". Lưu Hoài Ân cúi đầu, giọng nói bình tĩnh biểu đạt sự phản đối mãnh liệt: "Lão nô không hề cho rằng để một người muốn lấy mạng mình ở bên người là việc bệ hạ sẽ làm".

"Để một người muốn lấy mạng mình ở bên người cũng giống như nuôi một con mãnh hổ bất cứ lúc nào cũng có thể lộ vuốt sắc ra, rồi có ngày mãnh hổ sẽ được nuôi dưỡng thành một con thú cưng ngoan ngoãn nghe lời, chẳng phải là rất thú vị sao?" Ân Minh nói.

Đúng là một sở thích quái ác, biến thái mà nhảm chán. Lưu Hoài Ân thầm khinh thường trong lòng: "Chỉ sợ mãnh hổ còn chưa nuôi thành thú cưng, bệ hạ đã bị nó cắn đứt cổ".

Lời này đại bất kính, cho thấy tâm tình cấu kinh không kiềm chế được trong lòng tổng quản Ứng Đình luôn luôn kính cẩn ngoan ngoãn. Ân Minh lại không hề để tâm, xòe hai tay mình ra quan sát kỹ càng. Khớp xương đều đặn, tay trắng ngón dài, chỉ có ngón giữa có một vết chai do cầm bút viết chữ trong thời gian dài.

"Đôi tay này của Trẫm mặc dù chưa nhuộm máu nhưng có vô số người trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay Trẫm. Người muốn Trẫm chết trong ngoài

triều nhiều không kể xiết, nhưng bề ngoài kẻ nào cũng cung kính, dù đầy bụng căm hận cũng không để lộ ra mặt một chút nào. Quá giả tạo, quá dối trá, nhìn càng nhiều càng khiến Trầm buồn nôn". Ân Minh hai mắt tỏa sáng, nói búng búng hào hứng: "Nhưng nàng không như vậy. Trong đôi mắt đó không hề che giấu thù hận thấu xương, thú vị hơn nữa là đáy mắt lại có sự coi thường mạng sống bất chấp tất cả. Nàng muốn chết, lại muốn kéo Trầm chết theo, thảo nào bây giờ khắp nơi đều đồn đại thích khách là tình nhân cũ của Trầm khi phiêu bạt dân gian".

Ân Minh vỗ tay cười to: "Thú vị, quá mức thú vị".

Lưu Hoài Ân nghiêng răng nghiêng lợi: "Tin đồn mê hoặc dân ngu, lạm nhục uy vọng đế quân. Lão nô sẽ đi bắt kẻ truyền bá tin đồn hời tộ".

"Tin đồn dừng lại ở kẻ trí, khanh cần gì phải sốt ruột?" Ân Minh thể hiện ra sự khoan hồng độ lượng hiếm thấy, nói: "Khanh có muốn bắt thì mau đi bắt cô nàng đó về cho Trầm".

Lưu Hoài Ân vừa đau đầu vừa ngán ngẩm: "Giải lệ trong hậu cung dù không được ba ngàn nhưng cũng có tám trăm, mỗi người đều xinh đẹp như hoa, dịu dàng như nước, có ai không hơn thích khách đó cả trăm lần, bệ hạ cần gì phải cố chấp?"

"Những phụ nữ trong hậu cung đều uốn éo giả tạo, làm bộ làm tịch, sao có thể so với nàng được?" Ân Minh khinh thường phất tay như đuổi mấy con ruồi kêu ong ong: "Ngang tàng hết mức, võ nghệ siêu quần, cứng đầu cứng cổ, đàng đàng sát khí, tràn ngập ý chí chiến đấu và sự kiên nghị không đạt được mục tiêu không từ bỏ ý định, giống hệt một con thú non không chịu thuần phục, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn đứt cổ họng người. Người không cảm thấy phụ nữ như vậy rất hiếm thấy, rất có tính thách thức sao? Nàng rất giống Trầm!". Hắn dừng lại một chút, trong mắt toàn là quyết đoán: "Chỉ có một phụ nữ như vậy mới xứng đứng bên cạnh Trầm, cùng Trầm thực hiện hoành đồ bá nghiệp thống nhất thiên hạ".

Lưu Hoài Ân quả thực ngán ngẩm đến sụp đổ trước quan điểm về tình yêu méo mó vụn vụn của hắn, cường chế đè nén dục vọng gào thét, hít một hơi thật sâu, nói: "Nhưng đã tìm bao nhiêu lâu mà không tìm được, núi sau đã tìm khắp lượt, ngay cả trong thành cũng tìm khắp rồi, thích khách dường như có cánh, đến giờ vẫn không thấy tung tích".

Ân Minh suy nghĩ một lát, chợt có tia chớp lóe lên trong đầu: "Dịch quán nơi sư thần Lương triều ở đã tìm chưa? Đến đó tìm xem".

Nghĩ đến biểu hiện cực kì khác thường của Lâu Dự khi thích khách xuất hiện hôm đó, ánh mắt Lưu Hoài Ân sắc lạnh, thâm hạ quyết tâm "nếu tìm được nữ thích khách này phải giết chết tại chỗ", buông mắt cúi đầu đáp: "Tuân chỉ".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 17

Két! Cánh cửa sương phòng trạm dịch dường như nhiều năm không sửa chữa, lúc mở phát ra âm thanh ghê răng sồn gai ốc.

Phương Tranh run run từ trong sương phòng đi ra, vừa bước chân ra khỏi cửa lập tức cảm nhận được bầu không khí lạ lùng mà lạnh lẽo từ phía hai người, đôi môi tím tái vì nước lạnh càng thêm tím ngắt, răng hàm trên và hàm dưới thậm chí bắt đầu va chạm hữu nghị, chào hỏi lẫn nhau không chịu khổng chế.

Chẳng lẽ đây chính là bầu không khí giữa tình địch với nhau? Không có một mắt một còn, cũng không có đánh nhau sống chết, lại làm mọi người cảm thấy quá xót xa, quá bi thảm, quá đau khổ, quá buồn bã, quá rối rắm một cách vô cớ?

Ánh mắt Phương Tranh qua lại giữa Lâu Dự và Dung Hàm, bước chân bắt giắc di động ra bên ngoài, vô thức tránh xa hai người đàn ông này một chút để tránh bị hơi lạnh thô bạo phát ra từ trên người họ lan đến, khiến máu trong người vốn đã chảy chậm lại vì giá lạnh lập tức bị đông cứng, sau đó bị thấm chết oan chết uổng.

Mặc dù nàng di động vừa chậm vừa nhẹ nhưng làm sao tránh được hai người đó? Vừa liếc thấy nàng đi ra, Lâu Dự và Dung Hàm lập tức chạy vội tới, một trái một phải giữ cánh tay nàng lại, đồng thanh hỏi: "Cô ấy thế nào?"

Lâu Dự vốn đã cực kì sốt ruột vì đợi quá lâu, cộng thêm tâm tình cực kì không tốt, bàn tay dùng sức hơi mạnh một chút. Phương Tranh cảm thấy cánh tay mình sắp bị vặn gãy, nghe răng nhếch miệng hít một hơi khí lạnh, hàm trên hàm dưới vẫn va vào nhau lập cập: "Loan Loan cô... cô... nương còn chưa tỉnh, tiếp theo... tôi... tôi cũng không biết nên làm thế nào".

Cái gì mà người cũng không biết làm thế nào? Biện pháp này vốn chính là người nghĩ ra mà! Lâu Dự quan tâm quá mức, lông mày nhướng lên, chuẩn bị nổi bão.

"Đa tạ Phương đại phu, chuyện tiếp theo giao cho tôi". May mà Dung Hàm kịp thời mở miệng, hơi áy náy gật đầu với Phương Tranh, trợn mắt nhìn Lâu Dự một cái rồi xoay người đi vào sương phòng.

Dung Hàm đã nói như vậy, chắc hẳn quá trình chữa trị vẫn nằm trong tầm khống chế. Sắc mặt Lâu Dự hơi dịu bớt, buông tay ra ôm quyền hành lễ với Phương Tranh rồi cũng bước dài vào trong phòng theo.

Khí lạnh như băng trên người chàng cuối cùng cũng biến mất, Phương Tranh xoa bóp cánh tay bị bóp đau, thở phào một hơi, lẩm bẩm chưa hết sợ: "Thật là hung ác, thảo nào Loan Loan cô nương không... không thích ông".

Ông ở đây đương nhiên là chỉ Lâu Dự.

"Ai nói Loan Loan không thích vương gia? Tiểu nha đầu biết cái gì?" Hầu Hành Tiễn khoanh tay trước ngực đứng dựa vào góc tường, bởi vì nóng lòng bảo vệ chủ nên ngữ khí cũng trở nên khinh thường mà không tự biết.

Lại là ông!

Gã này đã đánh ngất mình, vác về như vác bao tải, ném ngoài cửa phòng như ném rác, bây giờ lại còn chăm chọc mình, quả thực chính là diện mạo đáng ghét, ngôn ngữ đáng ghét, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đáng ghét!

Phương Tranh nổi giận tròn mắt nhìn hắn, nói nghiêng răng nghiêng lợi: "Đồ quê mùa chỉ biết động thủ không biết động não, ông... ông... ông thì biết cái gì?"

Tiếng quát cũng khá to, chỉ tiếc rằng va vào nhau lách cách làm yếu bớt không ít khí thế.

"Cô em cũng mạnh miệng đấy chứ!" Hầu Hành Tiễn đứng thẳng người lên nhìn Phương Tranh, từng bước một đi tới chỗ nàng.

Hắn thân hình cao lớn, khoảng cách một trượng chỉ đi vài bước đã đến trước mặt. Phương Tranh cảm thấy một bóng đen khổng lồ trùm xuống đầu, kinh hãi nhảy về phía sau, hai tay ôm ngực, nói căng thẳng: "Ông muốn làm gì?"

Hầu Hành Tiễn buồn cười: "Khi đó cô em không hỏi xem bọn ta là ai, là người tốt hay người xấu mà đã cố sống cố chết đòi đi theo, bây giờ mới biết sợ hãi thì quá muộn rồi".

Thấy hắn từ trên cao nhìn xuống như chim ưng nhìn thỏ, giọng nói bất thiện, Phương Tranh hơi chột dạ lùi lại liền mấy bước, sau lưng đã chạm vào lan can nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Ai đòi đi theo ông? Đó là tôi nể mặt Dung đại phu, vốn cho rằng Dung đại phu là người ôn nhuận nho nhã như vậy, bạn bè kết giao đương nhiên cũng là người tốt, không nghĩ tới lại gặp phải một kẻ..."

Còn chưa nói xong đã thấy một bóng đen trùm xuống đầu, trong mũi lập tức toàn mùi guom đao máu lửa, Phương Tranh vùng vẫy thò đầu ra, đưa mắt nhìn lại thì ra là một chiếc áo khoác quân phục Hắc Vân kỳ, hiển nhiên vừa mới cởi từ trên người xuống, vẫn còn mang nhiệt độ ấm áp.

Nàng mạnh mẽ nuốt hai chữ "xấu xa" vào bụng, kinh ngạc nhìn Hầu Hành Tiễn, định ném chiếc áo khoác về cho Hầu Hành Tiễn, nhưng vì quá lạnh nên trong lòng lại hơi không nỡ.

Hầu Hành Tiễn cười to, nói: "Cho cô thì cứ mặc đi, đường còn dài lắm, tôi không muốn xách một cái xác đông cứng đi tới đi lui đâu".

"Ông!" Phương Tranh tức giận đến tím mặt, hơi thở tắc nghẹn, suýt nữa ngất xỉu.

Hai người đang mắt to nhìn mắt nhỏ như một đôi oan gia, một kỳ binh Hắc Vân kỳ vội vã chạy vào.

Hầu Hành Tiễn nghiêm mặt: "Chuyện gì?"

"Bẩm tướng quân, người nước Sóc đến, một người tự xưng là Hồng Lư tự thừa dẫn cảm y vệ định xông vào dịch quán, bị các anh em chặn lại ngoài cổng".

Hầu Hành Tiễn rung mình, không còn lòng dạ nào trêu chọc Phương Tranh nữa, lập tức đi thẳng ra ngoài cổng.

Ngoài cổng dịch quán, Hắc Vân kỳ và cảm y vệ giằng co quyết liệt, đao kiếm đã ra khỏi vỏ, hai bên giương cung bạt kiếm.

Hầu Hành Tiễn đi mấy bước tới chỗ hai bên giằng co, đánh giá trận thế của đối phương, trong lòng hơi yên tâm hơn. Năm mươi người, mang bội đao, không có cung cứng nỏ mạnh. Với một đám vô dụng này mà đã nghĩ đến chuyện xông vào dịch quán do Hắc Vân kỳ của ta canh gác, hoàng đế nhà ngươi nằm mơ giữa ban ngày sao?

Hắn hừ lạnh một tiếng, quát: "Các người làm gì hả? Đây là nơi ở của sứ đoàn Đại Lương, cảm đao cảm thương xông vào là có ý gì? Muốn khai chiến sao?"

Cùng với tiếng quát mắng của hắn, các quân sĩ Hắc Vân kỳ đồng thanh quát lên một tiếng, đồng loạt bước ra bên ngoài một bước, đao kiếm gần như đâm đến mặt đối phương.

Đối phương bị khí thế ép người này đẩy lùi lại mấy bước, một lão già gầy gò ở chính giữa có vẻ là một nhân vật cứng, gạt đám đông bước ra, lạnh lùng nói: "Đế quân nước ta bị ám sát giữa triều đình, mặc dù thánh thể không tổn thương nhưng vẫn không tìm được thích khách. Đế quân lo lắng cho an toàn của sứ thần Đại Lương nên lệnh cho hạ quan đến đây thăm hỏi".

"Người là ai?" Hầu Hành Tiễn liếc mắt dò xét.

Lão già ưỡn bộ ngực khô quắt lên, nói kiêu ngạo: "Hạ quan là Hồng Lư tự thừa Trần Lương Trung của đế quốc Đại Sóc. Đế quân thánh tâm nhân hậu, mong tướng quân thu hồi binh khí tránh đường, chớ để tổn hại sự hòa thuận tương giao của hai nước".

Cái gì mà tới thăm hỏi, chó má, chẳng qua chính là nhân cơ hội đến theo dõi lục soát. Loan Loan đang ở trong dịch quán, lúc này là giây phút chữa trị quan trọng, mình có chết cũng không thể để bọn chúng đi vào.

Hầu Hành Tiễn hạ quyết tâm, rút đao ra khỏi vỏ chìa vào mũi lão già Trần Lương Trung: "Vương gia nhà ta rất khỏe, không cần phải thăm. Vương gia bây giờ đang ngủ, ngủ là chuyện cực lớn, ai dám quấy rầy vương gia nhà ta nghỉ ngơi, ta sẽ chém đầu kẻ đó".

"Thô bạo, ngang ngược, lỗ mãng!" Trần Lương Trung tức giận đến run lên, ngón tay khô gầy run rẩy, một hơi tắc nghẹn trong ngực, đành phải bóp võ rồi chậm rãi phun ra mới tiếp tục thở được, lại cả giận nói: "Nơi ở của sứ đoàn Đại Lương nói cho cùng chính là quốc thổ của Đại Sóc, ở trên lãnh thổ của ta thì phải nghe lệnh đế quân Đại Sóc ta. Khuyến tướng quân mau mau nhường đường, đi thông bẩm Tây Lương vương đến gặp. Nếu tướng quân vẫn cố ý chặn đường, mong chớ trách hạ quan vô lễ. Nếu quan hệ hai nước rạn nứt vì chuyện này, đó cũng là quý sứ đoàn vô lễ khiêu khích trước nên tự gánh hậu quả, chớ trách hạ quan không nói trước".

Trần Lương Trung không hổ là Hồng Lư tự thừa, lão luyện xảo quyệt, chỉ mấy lời đã đẩy ngòi nổ hai nước khai chiến sang phía Đại Lương. Nếu Ân Minh mượn cớ này xé bỏ hợp ước, hưng binh chinh phạt, thiên hạ đông người cũng không thể chỉ trích gì được.

Đây là một cạm bẫy cao sâu, cũng là lưỡi đao sáng loáng giờ lên đe dọa.

Hầu Hành Tiễn biết sự lợi hại trong đó. Nói đến kiến thức uyên thâm, lời lẽ sắc bén, mình có thúc ngựa cũng không đuổi kịp người ta. May mà hắn tự biết mình, đã không nói lại được thì cứ ngậm miệng không nói. Vương gia đã dạy bảo, tác chiến phải lấy sở trường của ta công sở đoản của địch, sở trường của mình là gì? Chính là đánh, dứt khoát thô bạo đến cùng, cũng là một biện pháp lấy bất biến ứng vạn biến rất tốt.

Hầu Hành Tiễn lập tức quyết đoán ngẩng đầu ưỡn ngực đứng chặn trước trận, cười lạnh nói: "Ta cứ không nhường đấy, ngươi làm gì? Giết ta à? Ngươi giết đi, giết đi!"

Sắc mặt và lời nói có vài phần rất giống Phương Tranh khi chơi xấu lúc trước.

Thấy Hầu Hành Tiễn đầu muối không thấm, bách độc bất xâm, Trần Lương Trung cũng nổi cáu: "Như vậy chớ trách hạ quan vô lễ, xông vào cho ta!"

Đám cảm y vệ được lệnh, hò hét vung đao vung kiếm định xông vào.

Hầu Hành Tiễn nửa bước không lùi, bàn tay phát xuồng. Các tướng sĩ Hắc Vân kỵ sắc mặt lạnh lùng đồng loạt đứng thành một bức tường người, đao kiếm chìa ra ngoài, kim cầm không lộ, nước chảy không qua.

Trên tường dịch quán đột nhiên xuất hiện hàng chục kỵ binh Hắc Vân kỵ tay cầm cung cứng, đầu mũi tên sắc bén lấp lánh ánh sáng sắc lạnh chìa thẳng vào đám cảm y vệ.

"Ta không động thủ trước, nhưng nếu các ngươi dám làm bị thương một người của ta chính là các ngươi gây nên tranh chấp trước". Hầu Hành Tiễn nói lạnh lùng.

Đúng lúc hai bên đao kiếm giương cao, ác chiến sắp sửa nổ ra, trong dịch quán lại vang lên một âm thanh nhẹ nhàng: "Trần đại nhân chậm đã, Hầu tướng quân chậm đã".

Bầu không khí căng thẳng lập tức chùng lại, mọi người giương cung bạt kiếm tới tấp quay lại nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy phó sứ Vương Truyền Minh mỉm cười đứng trong sân dịch quán, trời rét mà tay vẫn cầm quạt gấp, xẹt một tiếng xòe quạt ra phe phẩy vài cái rất có phong độ.

Hồng Lư tự và bộ Lễ Đại Lương nhiều năm giao thiệp, Trần Lương Trung thoáng nhìn đã nhận ra Vương Truyền Minh, tức giận nói: "Vương đại nhân, ngài tới rất đúng lúc. Nói chuyện với loại mãng phu này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu. Bản quan thân mang lệnh vua đến đây thăm hỏi Tây Lương vương, ngài nhanh chóng lệnh cho bọn chúng lui ra nhường đường".

Lão già khô quắt này, ngươi dám gọi ta là trâu? Hầu Hành Tiễn giận tím mặt, mũi đao chìa về phía Trần Lương Trung, hận không thể một đao chém bay mũi ông ta.

Phách! Vương Truyền Minh thu quạt gấp, đứng xa xa hành lễ, nói hết sức tao nhã lịch sự: "Lời này của Trần đại nhân sai rồi. Hầu tướng quân có lễ phép, có tiết tháo, không thể chỉ ra bất cứ sai lầm nào. Chỉ có Trần đại nhân ngài lại so sánh với trâu, thật sự thất lễ với người ta. Chắc ngài không biết mỗi người có một nghề, nghe đạo có trước sau, Hầu tướng quân dù không giỏi thi thư nhưng lại chinh chiến sa trường, uy phong hiển hách, ngài lấy sở trường của mình đi so với sở đoản của người ta, đó không phải việc làm của quân tử.

Âm thanh của Vương Truyền Minh lạnh vù vù như gió bắc, trên mặt thậm chí vẫn giữ nụ cười nhã nhặn, lời nói ra hết sức đường hoàng, những lời chỉ trích lại khiến Trần Lương Trung không tìm được cách nào phản bác.

"Vương Truyền Minh, ngài..." Trần Lương Trung không nén được giận, chỉ Vương Truyền Minh nói: "Sứ đoàn Đại Lương các ngài tới để đô nước ta, chân giẫm đất đai Đại Sóc, đầu đội bầu trời Đại Sóc, nên phục tùng luật lệ nước ta, chịu hoàng mệnh của đế quân Đại Sóc quân hạt. Đến nhà người khác làm khách mà lại kiêu ngạo ngang ngược như thế, chẳng lẽ đó chính là đạo của bậc quân tử?"

Vương Truyền Minh chậm rãi đi tới. Hầu Hành Tiễn phát tay, ông ta đi đến đâu các tướng sĩ Hắc Vân kỵ lũ lượt lui lại nhường đường đến đó.

Vương Truyền Minh thoải mái đi tới trước mặt Trần Lương Trung như rẽ hoa gạt liễu, giờ hai ngón tay gạt một thanh đao của đối phương chắn trước mặt, xòe quạt chậm rãi quạt hai cái, nói đặc ý: "Lời này của Trần đại nhân sai rồi..."

Hầu Hành Tiền chưa bao giờ cảm thấy những chữ này thân thiết đáng yêu, êm tai dễ nghe đến thế, lửa giận đầy bụng lập tức tắt ngấm như gặp nước, trên mặt thậm chí còn lộ vẻ háo hức như xem kịch vui.

Vương Truyền Minh đang cười tủm tỉm, nói xong mấy chữ đó đột nhiên chuyển sang nghiêm nghị, một lần nữa thu quạt gấp về như đập bàn lúc xét xử giữa công đường, chấp tay nói: "Sóc Lương thông lễ có ghi lại, coi trọng ngoại giao, báo đáp đức hạnh. Nơi ở của sứ tiết một nước, một cây một cỏ, một tường một cổng, một gạch một ngói đều coi là quốc thổ của nước đó, không thể xâm phạm. Giờ đây dịch quán sứ thần đang ở mặc dù nằm ở đế đô nhưng cần coi là quốc thổ Đại Lương ta. Hầu tướng quân là quân nhân Đại Lương, bảo vệ quốc thổ, giữ gìn cao quân uy, hạ quan cho rằng cần vỗ tay khen ngợi, đâu có lỗi gì?"

Nói tới đây, ông ta lại chuyển giọng: "Trần đại nhân thân là Hồng Lư tự thừa, chẳng lẽ lại không hiểu điều này? Còn nói cái gì mà trời của Đại Sóc, đất của Đại Sóc, đúng là nực cười. Ngược lại, lúc này Trần đại nhân đang giẫm lên đất của Đại Lương ta, đầu đội trời của Đại Lương ta, cần phải nghe lệnh hoàng đế Đại Lương ta. Nếu dám cưỡng chế xông vào sẽ bị coi là xâm phạm quốc thổ của ta, đe dọa trăm họ của ta, người người đều có thể đánh giết!"

Sóc Lương thông lễ là bộ quy tắc lễ giáo được đặt ra trăm năm trước khi quan hệ hai nước còn tốt đẹp, mấy năm nay hai nước chiến tranh không ngừng, quyền quy tắc lễ nghi bang giao này đã bị ném vào xô nhà không có ai hỏi han, không ngờ lúc này Vương Truyền Minh lại mang ra nói.

Sắc mặt Trần Lương Trung hết xanh lại đỏ cực kì đặc sắc, vẫn cố mạnh miệng: "Trăm năm đã qua, thế sự đổi dời, điển tịch xưa kia sớm đã mất đi hiệu lực, làm sao có thể áp dụng đến nay?"

Chiếc quạt của Vương Truyền Minh gần như chạm vào mũi Trần Lương Trung, lời nói như đã tính trước: "Lời này của Trần đại nhân sai rồi. Hai nước Lương Sóc bang giao từ xưa, trong thời gian này tuy có chiến có hòa nhưng chưa hề đi ngược lại quy định của tổ tiên. Thông lễ là do thái tổ hoàng đế hai nước đặt ra, mỗi chữ nặng ngàn cân, không thể vi phạm. Chẳng lẽ Trần đại nhân lại cho rằng hôm nay ngài có thể ngỗ ngược với thái tổ hoàng đế?"

Không đợi Trần Lương Trung mở miệng, Vương Truyền Minh nói tiếp: "Pháp luật của triều đình, di huấn của thái tổ, ngài nói xằng bậy keng keng sắt đá, luật pháp sách sử trôi chảy như nước, thao thao bất tuyệt như một áng văn chương. Sau khi vòng vèo chín chín tám mốt lần, cuối cùng đổ chậu nước bẩn có ý đồ mưu phản lên đầu Trần Lương Trung. Hầu Hành Tiền nghe mà như mê như say, thần hồn điên đảo, lòng kính trọng cuộn cuộn như nước sông liên miên không dứt. Trần Lương Trung vừa xấu hổ vừa tức giận nghiêng vờ rằng, định tìm chỗ sai nào đó để phản bác lại nhưng Vương Truyền Minh đã bịt kín mít không thể bắt lỗi.

Ông ta nói không nhanh không chậm, ngôn từ không quá sắc sảo, tốc độ không quá gấp gáp, lại trích dẫn kinh sử leng keng sắt đá, luật pháp sách sử trôi chảy như nước, thao thao bất tuyệt như một áng văn chương. Sau khi vòng vèo chín chín tám mốt lần, cuối cùng đổ chậu nước bẩn có ý đồ mưu phản lên đầu Trần Lương Trung. Hầu Hành Tiền nghe mà như mê như say, thần hồn điên đảo, lòng kính trọng cuộn cuộn như nước sông liên miên không dứt. Trần Lương Trung vừa xấu hổ vừa tức giận nghiêng vờ rằng, định tìm chỗ sai nào đó để phản bác lại nhưng Vương Truyền Minh đã bịt kín mít không thể bắt lỗi.

Cùng với mỗi một câu một từ đầy âm độc hiểm ác của Vương Truyền Minh, Trần Lương Trung lông mày ngày càng cau chặt, nếp nhăn cũng ngày càng nhiều hơn.

"Giỏi lắm Vương Truyền Minh, người quả là một tên âm hiểm xảo trá. Chúng ta còn có lúc gặp nhau, khi đó bản quan sẽ tiếp tục lí luận với người".

Trần Lương Trung biết hôm nay đương nhiên không làm được gì nữa, cố gắng bỏ lại mấy câu kiều ngạo rồi xanh mặt phát tay áo bỏ đi.

Sắc mặt thống lĩnh cảm y vệ còn xanh hơn mặt Trần Lương Trung. Cảm y vệ tung hoành đế đô, ngoài mấy tên Ứng Đình là không dám trêu chọc, đã bao giờ bị người khác sập cửa vào mặt như thế này? Vốn cho rằng hôm nay cuộn cuộn đến đây lưng sục nghi phạm, ai ngờ lại bị một lão già hủ nho cản lại, một người giữ ái vận người không qua được, thật sự là quá mất mặt, quá nhục nhã.

Khinh thường nhìn bóng lưng Trần Lương Trung, thầm mắng một câu, con bà nó, ăn không bổng lộc cao như vậy, ngay cả cái nhau cũng không cài lại được người ta, còn làm Hồng Lư tự thừa, Hồng Lư cái đầu người ấy, hần quay lại nhìn các tướng sĩ Hắc Vân kỵ đao kiếm sáng như tuyết, cực kì cảm giận không cam lòng phát tay: "Rút!"

Vương Truyền Minh chậm rãi chấp tay thi lễ, cười tủm tỉm nói: "Trần đại nhân đi thông thả, thứ cho ta không thể tiễn xa, mong hai nước Lương Sóc hữu nghị lâu dài".

Câu cuối cùng của ông ta khiến Trần tự thừa đang đi như gió chân trái vướng vào chân phải, suýt nữa ngã lộn nhào.

Không tốn một binh một lính, chỉ động miệng lưỡi đã đuổi được năm chục cảm y vệ. Đúng là quá hoành con bà nó trắng! Hầu Hành Tiền nhìn đám cảm y vệ chật vật đi xa, lại quay sang nhìn Vương Truyền Minh ngoại hình tầm thường bên cạnh, trong mắt toàn là khâm phục.

Hần trịnh trọng ôm quyền hành lễ, vừa định nói gì đó lại nhìn thấy Vương Truyền Minh bủn rủn hai chân, hơi thở gấp người ngã xuống.

"Vương đại nhân!"

Hầu Hành Tiền nhanh tay đưa ra đỡ, lại chỉ kịp tóm được cổ áo bông của Vương Truyền Minh. Trời lạnh như vậy, áo bông dày như vậy, không ngờ lại đã ướt đầm mồ hôi.

Vương Truyền Minh bị hấn xách cổ áo như xách gà con, hết sức lúng túng đưa nắm tay lên che miệng háng giọng mấy tiếng: "Hầu tướng quân, xin thả hạ quan xuống trước đã".

Hầu Hành Tiễn buông tay ra như bưng tinh mộng, Vương Truyền Minh bất ngờ không phòng bị kịp ngã bệt mông xuống đất, không nhận được kêu đau một tiếng.

"Xin lỗi xin lỗi". Hầu Hành Tiễn vội vàng nâng ông ta dậy, lại ân cần phải tuyệt bám trên áo bào cho ông ta.

"Làm ta sợ gần chết. Vừa rồi lưỡi dao chỉ cách đầu ta có chừng này". Vương Truyền Minh giờ hai ngón tay tả lại khoảng cách giữa trán mình và lưỡi dao, nhớ lại hơi lạnh căm căm phát ra từ mũi dao của cảm y vệ mà vẫn còn chưa hết sợ, lau mồ hôi lạnh trên trán nói tiếp: "Hầu tướng quân, vừa rồi hạ quan thể hiện thế nào?"

Hầu Hành Tiễn giờ ngón cái to tỏ chẳng lên, chỉ sợ hiệu quả không tốt, lại giật giật hai cái trước mắt ông ta: "Tốt! Ngon lắm!"

Hắn ôm quyền hành lễ, nói với vẻ mặt thành khẩn: "Vương đại nhân, trước kia ta xem thường người đọc sách, hôm nay mới biết đã hoàn toàn sai. Ngài nói đúng, người đọc sách tự có phong cốt và khí tiết, những kẻ quê mùa bọn ta có ra roi thúc ngựa cũng không đuổi kịp. Hầu Thất trước đây có chỗ vô lễ với ngài, nay xin nhận lỗi với ngài, sau này có việc gì cần dùng đến huynh đệ, ngài cứ việc mở miệng".

Mấy câu nói này mang theo sự bội phục phát ra từ nội tâm, sự tôn kính đến từ phé phủ.

Vương Truyền Minh hết sức tán thưởng tính tình ngay thẳng như sào trúc của hắn, cười ha ha mấy tiếng, đột nhiên dường như nhớ tới chuyện gì đó, sắc mặt căng thẳng, nhảy dựng lên nói: "Hong Lư tự luôn luôn không làm chuyện thừa thãi, lần này đến đây với ý đồ bất thiện, mặc dù tan tác mà về nhưng chắc hẳn sẽ nhanh chóng quay lại, chỉ sợ lúc quay lại sẽ không chỉ..."

Ông ta còn chưa nói xong, Hầu Hành Tiễn đã xen ngang: "Chỉ sợ sẽ không chỉ đến cãi nhau mà là không nói một lời trực tiếp động dao động kiếm".

Vương Truyền Minh gật đầu. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự lo âu và bất an trong mắt đối phương, không hẹn mà cùng quay đầu đi vào trong dịch quán.

"Tình hình khẩn cấp, phải bẩm báo vương gia chuẩn bị cho sớm".

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 18

Trong chiếc thùng gỗ dùng để tắm nằm chính giữa sương phòng, nước suối lạnh như băng vẫn bốc khí lạnh thăm thẳm.

Loan Loan mặc một bộ váy áo màu trắng sạch sẽ, mái tóc dài hơi ướt buộc lại bên cổ, nằm yên tĩnh trên giường. Nàng quá mức yên lặng, thậm chí ngay cả ngực cũng gần như không thấy nhấp nhô theo nhịp thở làm mọi người sinh ra cảm giác sợ hãi vô cơ như thể nằm không chắc, giữ không xong.

Lâu Dự sắc mặt hoảng sợ, bước dài đến bên giường, vội đưa tay xem mạch cho nàng.

Da nàng lạnh như băng, mạch dù đập nhỏ đến mức gần như không cảm thấy được nhưng vẫn ngoan cường tồn tại.

Lâu Dự bớt lo hơn một chút, hết sức thận trọng nâng nàng ngồi dậy dựa vào người mình, nhìn về phía Dung Hàm: "Tiếp theo nên làm thế nào?"

Dung Hàm mở bình thuốc quán chặt bằng vải bông ra, mùi thuốc nồng nặc và đắng nghét dần dần tràn ngập trong không khí.

Đổ nước thuốc đậm đặc ra bát, dùng thìa bạc khuấy đều, Dung Hàm bưng bát thuốc ngồi xuống mép giường, nói với Lâu Dự: "Ta phải bón thuốc, để đề phòng vạn nhất, người dùng nội lực bảo vệ tâm mạch cho cô ấy, giữ cho luồng hơi áp đó không tắt".

Lâu Dự nghe lời làm theo, nhẹ nhàng cầm cổ tay Loan Loan, nội lực hùng hậu âm áp thông thả mà liên tục truyền vào kinh mạch nàng.

Dung Hàm bưng bát thuốc lên, múc một thìa thuốc đưa đến bên môi Loan Loan.

Chiếc thìa bạc va chạm vào miệng bát gốm phát ra âm thanh lạnh lạnh, Lâu Dự đột nhiên lên tiếng: "Chờ một chút!"

Trên mặt tràn ngập lo lắng và bất an: "Dung Hàm, vạn nhất..."

Chiếc thìa bạc dừng lại giữa không trung, bàn tay Dung Hàm run lên rất khê, lại thu hết tâm tình trong nháy mắt, nói nhỏ: "Quan tâm sẽ bị loạn. Bây giờ chúng ta không thể loạn được, đây là cơ hội sống duy nhất, chúng ta phải đánh cược".

Lâu Dự chăm chú nhìn y, gương mặt dần dần hiện lên vẻ kiên nghị quả quyết, gật đầu thông thả mà nặng nề, giọng nói đấng chất: "Ta chưa bao giờ tin thần phật, lúc này lại hi vọng có thể bái đủ một lượt tất cả thần phật khắp thiên hạ".

Chẳng lẽ ta lại không như thế? Dung Hàm nhắm mắt lặng lẽ cầu khẩn thần phật khắp nơi vài câu rồi mở mắt ra, khẽ cắn môi dùng thìa bạc nhẹ nhàng cạy miệng Loan Loan ra đổ một thìa thuốc vào.

Loan Loan đang hôn mê không thể nuốt được, nước thuốc đen đặc chảy ra từ khóe miệng nàng, vẽ ra một vết đen trên nước da gần như trong suốt bên cằm, một giọt thuốc rỏ xuống khăn trải giường.

Sự lo âu và thương cảm trong mắt Lâu Dự gần như muốn tràn ra khỏi vành mắt, chàng căng thẳng nhìn về phía Dung Hàm.

Dung Hàm trầm ngâm một lát, đặt bát thuốc xuống, mở hộp kim lấy ra hai mũi ngân châm đâm vào huyệt vị trên cổ nàng: "Ta dùng ngân châm khai huyệt để dùng ngoại lực trợ giúp cô ấy nuốt".

Hai huyệt vị này đâm kim vào cực đau, người thường khó có thể chịu được, Loan Loan lại không hề nhúc nhích, hiển nhiên đã hôn mê rất sâu.

Dung Hàm biết không thể kéo dài thời gian nữa, một lần nữa dùng muối bạc cạy miệng nàng ra, đổ từng thìa từng thìa thuốc vào.

Loan Loan vô thức nuốt xuống, không ít thuốc tràn ra khóe miệng nhưng chung quy vẫn nuốt vào hơn nửa bát.

Dung Hàm vừa bón thuốc vừa quan sát hơi thở và mạch tượng của nàng. Từng thìa này rốt cuộc là thuốc giải hay là thuốc độc? Vạn nhất... đánh cược thua, có nghĩa là chính mình đã tự tay giết chết cô ấy. Dung Hàm cảm thấy mình giống như một sợi tơ trên vách núi cao vạn trượng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt lìa rơi xuống, cho Loan Loan uống hết bát thuốc, sau lưng đã vừa ướt vừa lạnh.

Kinh mạch Loan Loan đã vỡ nát khó có thể chịu được chân khí quá cương quá mạnh. Lâu Dự cực kì kiên nhẫn biến khí hải tràn trề thành mưa bụi li ti, mưa thuận gió hoà, nhẹ nhàng không tiếng động đưa từng chút một vào kinh mạch nàng, xuyên qua núi non trùng điệp, như một tia nắng yếu ớt trong trời đông giá rét, cố gắng hòa tan băng tuyết đóng dày ba thước.

Đột nhiên đầu ngón tay chàng run lên, sắc mặt thay đổi cấp tốc.

Trong khí hải của Loan Loan bất ngờ sinh ra một luồng khí lạnh lẽo thô bạo, điên cuồng nuốt chửng mất tia nắng ấm đó. Không những thế, luồng khí lạnh thô bạo này còn nhanh chóng chạy trong kì kinh bát mạch, tốc độ cực nhanh hoàn toàn không cho chàng cơ hội chống cự, cắn nuốt hết chân khí của chàng, chiếm lĩnh tâm mạch của Loan Loan.

"Loan Loan!"

Lâu Dự cực kì kinh hãi, ngón tay bất quyết, chân khí từ tuyết sơn chảy cuộn cuộn, định liều mạng với hơi thở lạnh lẽo đó.

"Không được!" Dung Hàm ném bát giữ chặt tay chàng, tay vung lên như gió, năm mũi ngân châm đã đâm vào ba mạch dương trên tay Loan Loan.

Luồng khí lạnh đó vừa nhanh vừa mạnh, Dung Hàm nhanh chóng cầm kim, dẫn đường cho khí lạnh phân tán chia vào kinh lạc huyết mạch.

Ngân châm rung rung, Dung Hàm giữ lấy đuôi kim, sắc mặt ngưng trọng, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán không khổng chế được, rỏ xuống cánh tay Loan Loan.

Lâu Dự mím chặt môi, nhìn Loan Loan không chớp mắt, căng thẳng đến cực điểm.

Không biết qua bao lâu, tay Dung Hàm cuối cùng chậm lại, giữ mũi ngân châm cầm giữa trán Loan Loan thật lâu không động.

Bát thuốc bị Dung Hàm ném lên bàn đổ xuống, nước thuốc còn sót lại chảy xuống mặt đất. Trong phòng cực kì yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước thuốc rỏ xuống đất tách tách.

Phương Tranh nhẹ chân đi vào trong phòng, cảm nhận được hơi lạnh trong nhà, không tự chủ được kéo chặt chiếc áo bào của Hầu Hành Tiễn nhưng vẫn bị hơi lạnh thấm vào người, cố nhịn một hồi mà không nhịn được, hắt hơi một tiếng vang dội đánh thức hai người trong phòng.

Lâu Dự vô cùng thấp thòm nhìn Dung Hàm thăm dò: "Thế nào?"

Dung Hàm mặt không biểu cảm, không nhìn ra vui lo, chỉ một mực nhìn mũi ngân châm trên tay, dường như trên mũi châm đang nở ra một đóa hoa. Đột nhiên y nhũn mày lộ vẻ quyết đoán, đưa tay rút mũi ngân châm trên trán Loan Loan ra.

Sắc mặt Loan Loan vốn đã trắng xanh gần như trong suốt, cùng với ngân châm rút ra, một luồng khí lạnh chậm rãi từ trong da thịt lan ra, trán, khóe mắt, chóp mũi, má dường như sinh ra một lớp sương trắng, da dẻ dần dần chuyển thành màu xanh không giống như người sống.

Dung Hàm và Phương Tranh nín thở ngưng thần nhìn Loan Loan, Lâu Dự mặc dù không hiểu y thuật nhưng cũng hiểu đã đến thời khắc sống chết quan trọng nhất, tay nắm chặt tay Loan Loan, chính mình lại không nhịn được hơi run lên.

Loan Loan vẫn không hề nhúc nhích, trên người lại càng ngày càng lạnh, ngay cả đuôi lông mày cũng dần dần xuất hiện sương trắng.

Phương Tranh không nhịn được run run đưa tay xem hơi thở của nàng, lúc quay sang nhìn Dung Hàm, trong mắt toàn là ngỡ ngàng bối rối, kinh hãi nói: "Không... không có hơi thở".

Như một tiếng sét từ trên trời đánh xuống, sắc mặt Lâu Dự và Dung Hàm đồng thời trắng bệch.

Dung Hàm lao đảo lui lại, va vào một chiếc ghế đổ xuống đất, ngơ ngác không nói nên lời.

Lâu Dự hoảng loạn nhìn y một cái, khi quay lại nhìn về phía Loan Loan, ánh mắt chàng lộ ra sự quyết đoán chưa từng có.

Anh không tin, không tin em cứ thế chết đi trước mặt anh. Hắc Bạch vô thường, thần ma Diêm La, kẻ nào cũng đừng hòng mang em đi, anh không cho phép!

Tuyệt vọng và đau đớn gặp nhau trong ngõ hẹp, va chạm thành ý chí quên mình như tung người nhảy xuống vực sâu. Chàng ôm Loan Loan đã mất tri giác vào lòng, nhắm mắt điều động nội tức, trong khí hải dâng lên một luồng hơi nóng tan đá chảy vàng. Một luồng khí tức chí cương chí thuận chí dương lan rộng trong phòng, hơi lạnh gặp phải lập tức băng tan tuyết tan.

Hầu Hành Tiễn bước vào cửa thấy tình hình này sắc mặt liền đại biến. Người có tu vi nội lực đều biết điều này tương đương với lấy thân mình làm củi đốt, phát ra nhiệt lượng hùng hực. Nhiệt lượng phóng thích hết, củi cũng sẽ biến thành than.

Việc làm này của Lâu Dự tương đương với dùng tính mạng của chính mình để cố cứu Loan Loan.

"Vương gia!" Hầu Hành Tiễn đau khổ hô to, lại thấy Lâu Dự đột nhiên lộ vẻ ngạc nhiên, nội lực phun trào như tuyệt vọng cũng hơi thu lại, nhanh chóng hóa thành năng sớm, lưu động ào ạt lại ôn hòa như xưa mấy đuôi sương.

Dung Hàm cũng phát hiện sự thay đổi của Lâu Dự, chạy vội mấy bước tới bên giường, đặt tay lên cổ tay Loan Loan.

Sau chốc lát, trong mắt y toàn là sự vui mừng khó tin, lâm bảm nói: "Thì ra sau khi lấy lạnh xua lạnh còn phải dùng nhiệt độ nhất định để sưởi ấm khôi phục, tại sao ta không nghĩ tới chuyện này?"

Mặc dù y nói không đầu không đuôi, nhưng đều là người trong nghề, Phương Tranh vẫn có thể nghe hiểu được. Như tay chân bị bỏng lạnh, trước hết cần dùng băng tuyết xoa bóp, sau đó lại dùng nước ấm để làm ấm. Sau khi khử trừ hàn độc, cái lạnh vẫn còn trong người, nếu không kịp thời sưởi ấm hơn nóng, bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Quá trình này phải nhịp nhàng kín kẽ, các điều kiện đều không thể thiếu được. Nếu Dung Hàm không ép khí lạnh vào kinh mạch tứ chi Loan Loan, hàn độc sẽ không bị bức ra. Nếu Lâu Dự không dùng nội lực chí dương, không tiếc đốt cháy chính mình để sưởi ấm cho Loan Loan, Loan Loan cũng không thể được cứu sống.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh toát mồ hôi lạnh, trong lòng vẫn chưa hết sợ, vô cùng ám ức với lão tổ tông nhà mình: "Cụ tổ làm ơn có trách nhiệm một chút được không? Nói gì cũng chỉ nói một nửa, viết thêm vài chữ thì sẽ chết hay sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 19

"Người nói lại lần nữa!"

Ân Minh ngồi sau long án, mi mắt buông xuống che khuất ánh mắt không nhìn ra vui giận.

Trần Lương Trung sợ hãi khấn đầu: "Hắc Vân kị rút đao ngăn cản, không nhường nửa bước. Lão thất phu Vương Truyền Minh..."

Nhận ra mình nói lời thô tục trước mặt bệ hạ, Trần Lương Trung đỏ mặt lên, ngượng ngùng ngậm miệng lại, hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm tình rồi mới mở miệng nói: "Phó sứ Lương triều Vương Truyền Minh mồm mép tặc nhảy trích dẫn thông lễ của thái tử, nói dịch quán cũng là quốc thổ của Lương triều. Vì thần chưa nhận được hoàng mệnh, sợ ảnh hưởng đến bang giao hai nước cho nên không dám xông vào".

Câu này nói thẳng ra chính là thần làm sao biết bệ hạ muốn đánh hay là không muốn đánh? Nếu thần gây nên tranh chấp mà bệ hạ lại không muốn đánh thì chẳng phải thần sẽ chết vì ngu như con lợn chạy lên đàn tế hay sao?

Trần Lương Trung không hổ là Hồng Lư tự thừa, câu trả lời đưa đẩy khéo léo, một câu "chưa nhận được hoàng mệnh" ám chỉ Ân Minh không dặn dò rõ ràng khiến bề tôi rất khó làm việc, từ đó giảm bớt tội trạng của mình.

"Nói cho cùng, chức trách của Hồng Lư tự chỉ là múa mép khua môi. Giờ đây ngay cả múa mép khua môi mà các người cũng thua kém người ta..." Ân Minh co ngón giữa lại gõ lên mặt long án màu đen bằng gỗ đàn hương phát ra âm thanh lanh lảnh, một tiếng lại một tiếng, dường như đang suy nghĩ vấn đề khó lựa chọn nào đó.

Một hồi lâu sau, Ân Minh ngẩng đầu lên nói: "Vậy ta còn cần các người làm gì nữa?"

Trần Lương Trung kinh hãi, biết tình hình không ổn, sắc mặt tái nhợt, vội vàng khấn đầu muốn bào chữa thêm một hai câu lại nghe thấy Ân Minh cười lạnh một tiếng: "Đi tự nhận hai mươi đình trọng cho xong chuyện".

Hắn nói nhẹ nhàng hời hợt, dường như đang nói mặt trời mọc đằng đông lặn đằng tây, trăng có khi mờ khi tỏ, đâu nghĩ rằng năm xương già như Trần Lương Trung ăn hai mươi đình trọng, nhẹ thì nằm trên giường mấy tháng, nặng thì có thể bị đánh chết tại chỗ.

Trần Lương Trung sắc mặt trắng bệch, cả người mềm rũ xuống đất như rắn bị rút gân cốt, run như lên con đống kinh, nước mắt giàn giụa hô lên: "Bệ hạ, bệ hạ thứ tội..."

Ân Minh liếc nhìn Lư Hoài Ân. Lư Hoài Ân nhú mày, lập tức hiểu ý, ngoài mặt tỏ vẻ như thể không đành lòng, bước ra một bước quỳ xuống, giọng nói thành khẩn: "Bệ hạ, Trần đại nhân luôn luôn hết mực trung thành, nắm giữ Hồng Lư tự nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao. Mong bệ hạ niệm tình Trần đại nhân đã lớn tuổi mà khoan thứ cho một lần".

Khỏe miệng Ân Minh lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa, nhìn Trần Lương Trung, nghĩ một lát rồi nói: "Lư đại tổng quản đã cầu xin cho khanh, vậy Trẫm sẽ nể mặt Lư đại tổng quản, đình trọng miễn đi, phạt bổng lộc một năm, giáng chức quan hai cấp, đến bộ Công quản lý công văn".

Hồng Lư tự thừa chức vụ cao, bổng lộc dày, công việc an nhàn, quả thật việc nhẹ lương cao. Ân Minh chỉ một câu đã điều Hồng Lư tự thừa thâm niên hơn hai mươi năm đến bộ Công vất vả khổ cực làm nhân viên quản lý công văn, hình phạt không thể nói là không tàn nhẫn.

Nhưng Trần Lương Trung mới thoát được một mạng dưới đình trọng lại xoa bụng, cảm thấy mạng mình vẫn còn cực lớn, thở phào nhẹ nhõm lau sạch nước mắt nước mũi, thành khẩn khấn đầu mấy cái thật mạnh: "Tạ ơn bệ hạ thứ tội".

Thậm chí còn thành tâm thành ý khấn đầu với Lư Hoài Ân: "Đa tạ Lư tổng quản đã nói đỡ". Giọng nói toàn là cảm kích.

Ân Minh thiếu kiên nhẫn phất tay: "Xuống đi".

Đội Trần Lương Trung cảm ơn rồi rút lui ra, Lư Hoài Ân thờ dài nói: "Bệ hạ tâm tình không tốt, cần gì phải trút giận vào Trần đại nhân".

"Tâm tình không tốt quả là có, nhưng xử lý hắn như vậy lại là muốn cho khanh một ân tình". Ân Minh liếc Lư Hoài Ân, như cười như không: "Mấy ngày trước Trẫm làm khanh mất mặt giữa triều, hôm nay trả lại cho khanh gấp bội".

Chuyện trách phạt Hồng Lư tự thừa sẽ nhanh chóng truyền khắp trong ngoài triều, mà một câu nói đỡ của Lư Hoài Ân lại có thể khiến đế quân đổi ý, điều này nhất định sẽ làm cho tất cả mọi đại thần phải đánh giá lại trọng lượng của Lư Hoài Ân một lần nữa.

Triều đình vốn chính là nơi xu nịnh nhất thiên hạ, từ nay ba chữ Lư Hoài Ân sẽ như được viền vàng, sáng lấp lánh, nặng như chì, không ai dám xem nhẹ.

Thế diện này thật sự rất lớn.

Lư Hoài Ân quỳ xuống thi lễ: "Lão nô sợ hãi".

"Khanh không cần sợ hãi". Ân Minh đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài điện: "Mấy ngày trước Trẫm trách cứ khanh, không một người nào đứng ra nói đỡ cho khanh. Trẫm biết những văn võ đại thần đó ý vào xuất thân tốt nên tự cho mình là siêu phàm, đặc biệt là đám văn thần đọc sách được mấy năm càng luôn luôn xem thường khanh".

Hắn dừng lại một lát, cười lạnh một tiếng khinh thường: "Hôm nay Trẫm phải cho bọn chúng biết, người bên cạnh Trẫm bọn chúng không động được, ngay cả xem thường cũng không được".

Lư Hoài Ân đi theo sau lưng hắn, mặt không biểu cảm, giọng nói cũng không có một chút sóng gió nào: "Đa tạ bệ hạ".

"Ngoài miệng nói đa tạ, trong lòng khanh lại đang mắng Trẫm một tên hai chim đúng không?"

Ân Minh quay lại nhìn Lư Hoài Ân, đột nhiên thờ dài thừa nhận: "Không sai, lão già Trần Lương Trung kia dạo này qua lại với thị lang bộ Lại quá mật thiết.

Bây giờ vừa xử được hắn lại vừa cho khanh một ân tình, rõ ràng chuyện gì cũng có lợi cho Trẫm lại còn muốn khanh cảm động rơi nước mắt, quả thật là không biết xấu hổ".

Lư Hoài Ân cúi đầu buông mắt không thấy rõ vẻ mặt ra sao.

Gió lạnh thổi vù vù, bầu trời xanh xám mênh mông. Ân Minh đi bộ ra ngoài đại điện, đứng trên thềm bạch ngọc nhìn tượng đôi thần thú hải trãi bằng đồng đồ đứng hai bên đại điện phía xa xa, nói lạnh nhạt: "Hoài Ân, Trẫm có hùng tâm thống nhất thiên hạ, con đường này nhất định rất là loi cô quạnh. Bên cạnh Trẫm chỉ có khanh, cho nên khanh nhất định không được chết trước khi Trẫm giành được thiên hạ".

Vẫn tràn ngập khí phách như trước giờ vẫn vậy, lại mang theo một nỗi phiền muộn cô đơn không nói nên lời.

Lặng lẽ nhìn bóng lưng hơi cô liêu của hắn, trái tim luôn luôn lạnh lùng tàn nhẫn của Luru Hoài Ân cuối cùng cũng có một chút ấm áp. Luru Hoài Ân khom người nói: "Lão nô nhất định cúc cung tận tụy giúp bệ hạ đạt được tâm nguyện".

Ân Minh vẫn nhìn về phía xa xa, lại đột nhiên chuyển đề tài: "Trần Lương Trung ừ rừ ra về, Lâu Dự tránh mà không gặp, trong đó tất có điều kì lạ".

Mấy ngày nay cảm y vệ và Ứng Đình đã lật tung cả núi sau và đế đô mà ngay cả một sợi tóc của nữ thích khách cũng không tìm được. Lại nghĩ đến biểu hiện kì dị của Lâu Dự trong ngày xảy ra vụ ám sát, Luru Hoài Ân gật đầu nói: "Thích khách không thể phi thiên độn địa được. Lão nô suy đoán ả đang ở trong dịch quán của sứ đoàn Đại Lương".

Ân Minh trầm ngâm nói: "Ngần dăm xa xôi mang một phụ nữ đến hành thích Trẫm? Lâu Dự không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy được. Người phụ nữ này không phải người của sứ đoàn Đại Lương mà lại có thể ẩn nấp trong sứ đoàn Đại Lương, nàng và Lâu Dự có quan hệ gì, đúng là làm Trẫm hết sức tò mò".

Luru Hoài Ân buông mắt nói: "Tất nhiên là người cực kì quan trọng đối với Lâu Dự".

Trong mắt Ân Minh lóe lên ánh sáng lạnh. Hắn suy nghĩ một lát, quay lại nói đều đều: "Trần Lương Trung không làm được gì, vậy thì Hoài Ân, khanh tự mình đi một chuyến xem".

Luru Hoài Ân cúi đầu vâng lệnh, lại hỏi: "Nếu giết người của đối phương mà thích khách không ở trong dịch quán của sứ đoàn, sợ rằng Lâu Dự sẽ không chịu để yên".

"Giết nhầm người thì xin lỗi, nói mấy câu cũng không tốn bao nhiêu sức lực". Ân Minh nói lạnh nhạt không khác gì giẫm chết một con kiến nho nhỏ.

"Nếu Đại Lương khai chiến vì việc này?"

"Bọn chúng khai chiến chẳng lẽ Trẫm sợ sao?" Ân Minh nói cực kì căm hận: "Lâu Dự dám một mình chạy đến đế đô chính là tát vào mặt Trẫm, da mặt Trẫm đau đớn nóng rát như bị lột, đứt khoát mượn cơ hội này giết luôn cả Lâu Dự. Nếu hắn chết, còn ai có thể ngăn cản Trẫm thống nhất thiên hạ?"

Khur khur cổ chấp, không ngại mắc sai lầm liên quan đến cả thiên hạ, dù có xé bỏ hợp ước đình chiến, trở mặt với Đại Lương cũng nhất định phải xông vào dịch quán, chắc chắn chính là vì người phụ nữ đó. Bệ hạ, bệ tình vô biên, quay đầu lại là bờ! Luru Hoài Ân hơi thương xót nhìn Ân Minh. Nếu bệ hạ không quay đầu lại được, lão nô sẽ giúp bệ hạ.

Hắn cúi người cung kính nhận lệnh, vừa quay đi lại bị Ân Minh gọi về.

"Chờ đã!" Ân Minh chăm chú nhìn hắn, một áp lực vô hình ập đến như dòi núi lấp biển, từng chữ từng chữ nói ra: "Người phụ nữ đó, Trẫm cần bắt sống".

Bệ hạ đã nhìn ra sát tâm của mình đối với nữ thích khách đó. Luru Hoài Ân thâm kinh hãi, cộng thêm một chút ấm áp vừa thoáng hiện trong lòng trước đó, mạnh mẽ gạt bỏ một chút sát ý, những tính toán trong đầu cũng nhanh chóng thay đổi.

Để quân cần bắt sống, vậy sẽ để cho ả sống. Cùng lắm cắt đứt hết kinh mạch tay chân người phụ nữ đó rồi đưa đến bên cạnh bệ hạ. Một người phụ nữ không hề có sức sát thương chỉ có thể dùng để ủ ấm giường, dù có mười người tám người cũng không có gì đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 20

Mặt đất dưới chân khẽ rung động, tuyết đọng trên cành một cây đại thụ khô héo bên tường cũng chấn động rơi xuống sàn sạt.

Vương Truyền Minh đứng trước cổng dịch quán nhìn đội kỵ binh nước Sóc đông nghịt từ xa xa thúc ngựa mà đến, nhưng vẫn kiên quyết không lùi nửa bước, thậm chí còn ưỡn bộ ngực không thể gọi là rộng rãi lên.

Đội kỵ binh càng ngày càng gần, toàn bộ đều mặc phục sức Ứng Đình. Người chạy đầu tiên không có râu, sắc mặt vàng xin, dáng người khô quắt gầy gò, thoạt nhìn đôi mắt vẫn đục vẫn có ánh sáng thu liễm, chính là Luru Hoài Ân.

Chỉ sau chốc lát đội kỵ binh đã đến trước dịch quán, các cao thủ Ứng Đình nhất tề xoay người xuống ngựa. Luru Hoài Ân lại không động, ngồi trên lưng ngựa ngắm nghía chiếc roi ngựa, từ cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn Vương Truyền Minh.

Sát khí lạnh lẽo rợp trời ngập đất tràn đến!

Tay Vương Truyền Minh run rẩy không thể kiềm chế, trên mặt lại lộ ra một nụ cười vừa kiêu ngạo vừa khinh thường, xoẹt một tiếng xòe chiếc quạt gấp, phe phẩy quạt chủ động nghênh đón...

Nửa canh giờ trước, Lâu Dự hạ đạt mệnh lệnh toàn thể cùng chạy trốn...

Ân Minh là người kiêu gì, Lâu Dự là người hiểu nhất. Hắn đã sinh lòng nghi ngờ, tất nhiên sẽ không từ thủ đoạn, không chịu dừng tay. Vương Truyền Minh có thể lừa gạt một lần nhưng lừa gạt không nổi lần thứ hai.

Lần trước Hồng Lư tự thừa ừ rử quay về, lần sau người trở lại chắc hẳn chính là Lưu Hoài Ân.

Không cần quan tâm đến lời chất vấn của các văn nhân trong thiên hạ, chỉ dựa vào một tội danh "chứa chấp thích khách" đã đủ để Ân Minh lập tức trở mặt, giết chết toàn bộ sứ đoàn Đại Lương trong dịch quán, sau đó thân nhiên viết một phong thư chiêu cáo thiên hạ, mắng hoàng đế Đại Lương máu chó ngập đầu.

Đi, phải đi, hơn nữa phải đi càng nhanh càng tốt.

Lâu Dự nhìn Loan Loan nằm trên giường, trong mắt toàn là lo lắng và gấp gáp.

Loan Loan đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất nhưng còn chưa tỉnh dậy, triệt để loại trừ hàn độc cũng cần một thời gian nhất định. Trên đường xe ngựa xóc nảy, không biết nàng có chịu đựng được hay không?

Dung Hàm nhẹ nhàng rút ngân châm trên người Loan Loan ra, lông mày nhíu chặt, cực kì lo lắng ngẩng đầu nhìn Lâu Dự, giọng nói hết sức nặng nề: "Sáu ngày, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được sáu ngày".

Mặc dù mỗi nguy hàn độc tạm thời được giải nhưng khí hải của nàng trống rỗng, kinh mạch tổn hại, thân thể trúng đao mất máu quá nhiều, lúc này nội công ngoại kích lại bắt đầu sốt cao, cộng thêm thời gian dài hôn mê bất tỉnh, không ăn không uống, cơ thể đã yếu ớt đến cực điểm. Không có được phẩm và điều kiện chữa trị phù hợp, có thể cầm cự sáu ngày đã là một kì tích.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều yên lặng.

Lúc đến đã bỏ hết đại bộ phận quân nhu quả cấp, chạy đến suất học máu còn mất thời gian bảy ngày. Sáu ngày làm sao về nổi?

Quả đã tặng rồi, quân nhu hành lí cũng có thể vứt hết, kị binh Hắc Vân kị không ngủ không nghỉ ra roi thúc ngựa có lẽ có thể rút ngắn một ngày hành trình, nhưng Loan Loan thì làm thế nào? Các văn thần không biết võ công làm thế nào?

Lâu Dự đi qua đi lại, roi vào trầm tư.

Trong đời chàng đã vô số lần gặp phải tuyệt cảnh, mỗi lần đều chuyển nguy thành an, bình yên vượt qua hiểm cảnh trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng không còn hi vọng. Khi quân đến dưới thành, chàng không kinh hãi. Khi bị tước hết chức vụ, chàng không kinh hãi. Khi bày mưu tính kế cướp ngôi đoạt vị, chàng cũng không kinh hãi.

Nhưng lúc này chàng lại vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, bồn chồn thấp thỏm khó có thể quyết định được.

Bởi vì lần này quan hệ đến tính mạng của người chàng yêu nhất, nhất định phải không hề có sơ hở nào.

Chàng đã sợ sẩy một lần, một lần phán đoán sai lầm đó đã làm hại chàng và Loan Loan bốn năm không biết sống chết ra sao. Cho nên bây giờ chàng tuyệt đối không thể sai lầm một lần nữa.

Trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, trên trán hiện ra một sự kiên nghị và quyết đoán, chàng ngẩng đầu hạ lệnh: "Hầu Hành Tiễn!"

"Có thuộc hạ!"

"Người dẫn theo bốn trăm người hộ tống Loan Loan và Dung đại phu, vứt bỏ hết tất cả hành lí chỉ chừa lại nước sạch và lương khô, đi đường tắt, ngày đêm không ngừng lên đường, phải quay về Lương Châu trong vòng sáu ngày".

Hầu Hành Tiễn đã theo Lâu Dự chinh chiến nhiều năm ở biên giới với nước Sóc, rất hiểu địa hình địa mạo nước Sóc, nghe lệnh xong nhanh chóng tính toán các đường tắt có thể trở về, cẩn rằng tuân lệnh.

"Rõ! Cùng lắm đi lối tắt qua núi Long Sơn, mặc dù nguy hiểm một chút nhưng lần này toàn là hảo thủ, có thể bảo vệ Loan Loan và Dung đại phu. Các huynh đệ một khi có quyết tâm, đám binh lính nước Sóc chắc chắn không theo kịp được".

Lâu Dự yên lặng nhìn Hầu Hành Tiễn, Hầu Hành Tiễn đứng thẳng tắp như cán thương, từng chữ vang vang: "Vương gia yên tâm, Hầu Thát dù có vứt bỏ tính mạng cũng tuyệt đối không để Loan Loan và Dung đại phu gặp nguy hiểm".

Lâu Dự không nói một lời, đột nhiên tiến lên ôm lấy Hầu Hành Tiễn, vỗ mạnh vào vai hắn mấy cái.

Không cần ngôn ngữ, đây là sự giao phó và tin tưởng giữa những người đàn ông với nhau.

Khỏe môi Hầu Hành Tiễn lộ ra nét kiên nghị, sống lưng thẳng tắp, trong mắt đã có lệ quang lấp lánh.

"Triệu Long!" Lâu Dự quay lại kêu lên.

"Có thuộc hạ!"

"Người dẫn số Hắc Vân kỳ còn lại hộ tống Vương đại nhân và các văn thần cải trang đi đường khác. Các người không phải mục tiêu của Ân Minh, lực cản sẽ nhỏ hơn rất nhiều, cần phải bảo đảm an toàn cho Vương đại nhân".

"Rõ!" Hiệu úy tiên phong doanh Triệu Long nghiêm nghị tuân lệnh.

"Lâu Dự, vậy còn người?" Dung Hàm hỏi.

"Ta chịu trách nhiệm dẫn truy binh đi. Mục tiêu của bọn chúng là ta, chỉ cần ta lộ ra hành tung, tất nhiên sẽ có thể thu hút đại bộ phận truy binh, đến lúc đó các người nhân cơ hội mà chạy".

"Vương gia, đơn thương độc mã dẫn truy binh đi, việc này quá nguy hiểm". Hầu Hành Tiễn và Triệu Long không nhịn được kêu lên.

"Một mình ta mục tiêu nhỏ, có thể tránh, có thể né mà lại thuận tiện. Cứ quyết định vậy đi, các người đi trước, ta đoạn hậu". Lâu Dự chém tay, kiên quyết không thể khuyên bảo.

Hầu Hành Tiễn và Triệu Long quay lại nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự lo lắng sốt ruột trong mắt đối phương, lại đều biết tính khí của Lâu Dự nên không dám khuyên nữa.

"Ta không đi".

"Tôi phải đi với các ông".

Hai âm thanh đồng thời vang lên, Vương Truyền Minh và Phương Tranh lúng túng đưa mắt nhìn nhau. Vương Truyền Minh gật gật đầu rất lễ phép: "Phương cô nương, cô nương nói trước".

Phương Tranh cũng không khách khí, đỏ mặt lên, vội nói: "Tây Lương vương, Dung đại phu, tôi muốn đi cùng mọi người".

Biết rõ chuyến đi này nặng nề sát cơ, sống chết khó liệu, người phụ nữ này lấy đâu ra dũng khí và can đảm?

Lâu Dự cảm thấy hơi bất ngờ, quay sang nhìn về phía Dung Hàm: "Người quyết đi".

Dung Hàm nhìn Phương Tranh, vừa khó xử vừa cảm động, khản khoản khuyên nhủ: "Phương đại phu, bọn ta giờ lên đường như đi trên băng mỏng, thật sự là nguy hiểm cùng cực. Phương đại phu chưa hề lộ diện trước mặt người nước Sóc, bọn chúng không hề biết Phương đại phu ở đây. Chỉ cần bí mật đi ra khỏi dịch quán về đến nhà là có thể giữ được bình an, cần gì phải theo bọn ta mà uổng phí tính mạng?"

"Dung đại phu, cha mẹ tôi chết sớm, ở đế đô không thân không quen, trong nhà cũng không có của cải gì, không có gì để bản khoãn liên lụy".

Phương Tranh đỏ mặt lên, lệ rơi như mưa, nghẹn ngào nói: "Nói ra không sợ mọi người chê cười, mặc dù chung sống thời gian không dài, nhưng trong lòng tôi, anh chính là người thân thiết nhất, tin cậy nhất. Tôi... tôi không sợ chết, anh cứ dẫn tôi đi theo đi".

Nàng nói chân tình thật ý, thẳng ngu cũng có thể nghe ra tình cảm trong những lời nói đó.

Cùng là người vương nặng chữ tình, ánh mắt Lâu Dự nhìn Phương Tranh liền mang theo thiện ý rõ ràng và cả sự cảm thông sâu sắc.

Nhìn thấy Phương Tranh khóc rất đau lòng, Hầu Hành Tiễn không đành lòng: "Vương gia, vạn nhất Ứng Đình nước Sóc tra ra manh mối, giờ chúng ta đi, nếu có nguy hiểm gì ai lo cho cô ấy được? Không bằng để cô ấy đi cùng chúng ta, trên đường đi cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau".

Dung Hàm nhũn mảy thật chặt, cảm thấy hết sức do dự và khó xử.

Ánh mắt Lâu Dự chuyển qua chuyển lại giữa hai người, không đợi Dung Hàm trả lời, quay sang nói: "Hầu Hành Tiễn, Phương cô nương cùng đi với các người, phải bảo vệ cô ấy thật tốt".

"Rõ!" Hầu Hành Tiễn nhìn Phương Tranh, lớn tiếng tuân lệnh.

Phương Tranh mừng rỡ, lau sạch nước mắt trên mặt, cười cảm kích với Lâu Dự.

"Khụ khụ". Vương Truyền Minh hắng giọng mấy tiếng, nhắc nhở mọi người về sự tồn tại của mình: "Vương gia, hạ quan không đi".

Lâu Dự đột nhiên quay lại: "Vương đại nhân?"

"Vương đại nhân, đầu óc ông có vấn đề sao? Tình hình bây giờ như vậy, không đi chỉ có đường chết". Trận đánh vô mồm trước công địch quân khiến ấn tượng của Hầu Hành Tiền đối với Vương Truyền Minh tốt hơn nhiều, lúc này thấy Vương Truyền Minh không chịu đi, Hầu Hành Tiền lập tức sốt ruột.

"Thân là sứ tiết một nước, mình mang sứ mạng giương cao quốc uy, truyền bá lễ nghi, giao thiệp đàm phán, thay mặt cho quốc thể Đại Lương ta, chịu phò thác của hoàng thượng, phải cúc cung tận tụy đến chết mới thôi. Giờ đây việc trình quốc thư trên triều đình còn chưa kết thúc, hai nước vẫn tuân thủ thỏa thuận đình chiến hoà đàm, an dưỡng sinh lợi. Thân là sứ thần một nước, nếu không một tiếng động rời khỏi sẽ khó tránh khỏi miệng lưỡi thế gian, làm cho Đại Lương bị người thiên hạ nhạo báng". Sắc mặt Vương Truyền Minh nghiêm túc chưa từng có.

"Cô hù! Ông cho rằng ở lại để bọn chúng giết thì để quân nước Sóc sẽ không đốt ngọn lửa chiến tranh sao? Lúc nên đánh bọn chúng vẫn đánh như thường, giết ông cũng không khác gì giết một con kiến, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái. Từ cô chỉ kim có bao nhiêu sứ thần chết vì đầu óc không đủ linh hoạt, tất cả đầu chết vì ngốc hết". Hầu Hành Tiền nghiêng rằng, hận không thể một quyền đánh ngất Vương Truyền Minh đóng gói khiêng đi.

"Truy binh sẽ tới rất nhanh, các người mang phụ nữ đầu ốm đi không nhanh, ta ở lại dù sao cũng có thể ngăn chặn bọn chúng một thời gian, các người cũng có thể chạy xa hơn một chút".

Vương Truyền Minh trịnh trọng vái Lâu Dự: "Tô Vũ nuôi dê mười chín năm mà đi sứ bất khuất, Đường Thư mặc áo vải đón con gian của thiên tử, Vương Truyền Minh mặc dù bất tài nhưng nguyện theo gương, mong vương gia thành toàn".

Lâu Dự chăm chú nhìn ông ta một hồi lâu không nói, sắc mặt dần dần ngưng trọng mà nghiêm túc.

Vương Truyền Minh cũng nhìn lại chàng, nơi ánh mắt giao nhau chỉ có sự bình tĩnh thấu hiểu và thấy chết không sờn.

"Vương gia, lần này đi sứ khác những lần trước kia, không còn phải xun xoe xu nịnh mà có thể đường đường chính chính hãnh diện đứng giữa triều đình. Thân là sứ thần có thể như thế, tâm nguyện nhiều năm của hạ quan đã được hoàn thành, nếu có thể làm vài việc vì nước, vì dân, vì... huynh đệ, đời này của hạ quan đã vinh quang đến cực điểm, không còn gì phải hối tiếc nữa".

Ở đây đa số là đàn ông máu lửa coi nhẹ sống chết, nhưng một từ huynh đệ mang nặng mùi giang hồ của Vương Truyền Minh lại mạnh mẽ đẩy nước mắt mọi người ra khỏi khóe mắt.

Hai người đối mặt chốc lát, Lâu Dự biết ông ta đã quyết định chủ ý, có nhiều lời cũng vô ích, chậm rãi chấp tay, vô cùng trịnh trọng hành một đại lễ:

"Vương đại nhân, mặc dù ngài không biết võ nghệ nhưng lại có chính nghĩa và khí phách lớn lao, Lâu Dự vô cùng bội phục và kính trọng".

Vương Truyền Minh mỉm cười đáp lễ, lại vái chào mọi người xung quanh: "Việc này không nên chậm trễ, các vị tướng quân nên sớm chuẩn bị hành trang lên đường".

Nói xong lại cúi chào Triệu Long thật sâu: "Triệu tướng quân, các đồng僚 khác trong bộ Lễ phải nhờ ngài lo liệu".

Triệu Long nghiêm sắc mặt, vội vàng chấp tay nhận lời.

Ánh mắt Vương Truyền Minh lướt qua mọi người, khẽ gật đầu tỏ ý cáo biệt rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

"Vương đại nhân!" Hầu Hành Tiền đi nhanh mấy bước, mắt hồ rung rung, đột nhiên phát áo bào quỳ xuống, nắm đấm sắt đặt ở trước ngực, vô cùng nghiêm túc trang trọng hành một quân lễ, giọng nói vang vang mạnh mẽ: "Hôm nay cuối cùng cũng có thể được thấy khí tiết của người đọc sách, có tấm gương của Vương đại nhân, đời này Hầu Thất sẽ không dám xem nhẹ bất cứ người đọc sách nào nữa".

Những nếp nhăn quanh đuôi mắt Vương Truyền Minh giãn ra, cười khoan khoái gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng trong ánh mắt của mọi người...

Lúc này Vương Truyền Minh đứng ở công địch quán, một mình đối mặt các sát thủ Ứng Đình hồ hết lao tới, nhìn Lưu Hoài Ân trên người dày đặc sát ý.

Mỉm cười chậm rãi tiến lên từng bước một, Vương Truyền Minh thản nhiên mà bình tĩnh đi lên con đường dẫn tới cái chết.

Phía sau ông ta là dịch quán không có một bóng người, một trận gió lạnh thổi qua cuốn theo những bông tuyết dày mịn.

Trận tuyết cuối cùng của mùa đông này rốt cuộc cũng bắt đầu rơi xuống.

Hết quyển 9

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 1

Bông tuyết mịn bay lãng đăng khắp trời che khuất ánh mắt của mọi người, xung quanh tĩnh mịch chỉ còn có tiếng gió vi vu.

Một chiếc xe ngựa màu đen đội gió mang tuyết chạy nhanh trên con đường ruột dê men theo sườn núi. Hầu Hành Tiền ngồi trước xe, tuyết bám đầy đầu đầy mặt, những nếp nhăn trên bộ quần phục màu đen cũng bám một lớp tuyết trắng dày. Dây cương trong tay nắm chặt, roi ngựa giờ lên không thỉnh thoảng lại đánh lên người hai con chiến mã khỏe mạnh kéo xe phát ra âm thanh vang dội.

Chiến mã là tính mạng thứ hai của kỵ binh, nếu là lúc khác hẳn tuyết đối không nở đánh, nhưng bây giờ tất cả đều phải xếp lại sau.

Đường nhỏ gấp gheh đột nhiên ngoặt gấp, Hầu Hành Tiền kéo chặt dây cương, dây cương đông cứng siết vào tay hắn thành một vệt tím thật sâu. Hai con chiến mã phun khí trắng, vó ngựa chuyển gấp, tuyết đọng đá vụn bắn tung tóe.

Xe ngựa bị quán tính rất mạnh hất văng ra ngoài bánh sau bên phải ra khỏi mép vực, bên dưới chính là vách núi dốc đứng sâu không thấy đáy. Hầu Hành Tiền hét lớn một tiếng, dùng hết toàn bộ sức mạnh nghiêng người kéo dây cương. Hai con chiến mã ngẩng mặt hí dài, vội vàng nghiêng người kéo xe, vừa vọt vượt qua được khúc ngoặt gấp này.

Vô số đá sỏi rơi xuống dưới vách núi rào rào, một hồi lâu không thấy tiếng vọng.

Trong xe ngựa, Dung Hàm một tay ôm chặt lấy Loan Loan, một tay nắm chặt tay cầm trong xe, cố gắng giữ thân thể thăng bằng.

Phương Tranh không phản ứng kịp, từ bên trái lăn sang bên phải, suýt nữa lăn ra ngoài xe. Tiếng hét kinh hãi còn chưa ra khỏi cổ họng lại bị quán tính ném vào trong xe, Dung Hàm nhanh tay nhanh mắt giữ lại được.

Phương Tranh vất vả ngồi về chỗ, sờ chỗ bị va đập bầm tím trên trán, cảm thấy chóng mặt đau đầu tức ngực buồn nôn, sắc mặt tái mét nôn khan mấy tiếng.

Dung Hàm khẽ than một tiếng, lấy một lọ sứ nhỏ ra đưa tới.

Phương Tranh nhận lấy lọ sứ, mở nút gỗ ra. Một mùi thơm mát lạnh bay ra thoang thoang, tinh thần lập tức phấn chấn, cảm giác tức ngực buồn nôn lập tức giảm bớt rất nhiều.

Chung quy vẫn cứ mang thêm phiền phức đến cho các vị, Phương Tranh tỏ vẻ xấu hổ, mấp máy miệng định cảm ơn.

"Phương đại phu, tôi phải cảm ơn cô mới đúng". Dung Hàm cúi đầu nhìn Loan Loan trong lòng, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc tản mát trên mặt nàng, ngừng đầu lên nói: "Nếu không có cô, sợ rằng Loan Loan đã bị hàn độc công tâm mà chết từ lâu rồi. Trong y cốc của sư tôn có hàng vạn quyển sách, sau này khi đã ổn định mọi việc, nếu cô thích có thể đến trong cốc một thời gian. Nếu có chỗ nào không rõ, tôi có thể cùng cô nghiên cứu trao đổi, có lẽ y thuật sẽ có tăng tiến nhất định".

Ý là Dung Hàm sẽ dốc lòng truyền thụ hết y thuật cho Phương Tranh. Chịu ơn người khác phải báo đáp gấp bội, đây vốn là việc làm của người quân tử.

Nhưng y thanh toán ân nghĩa sòng phẳng rõ ràng như thế lại có vẻ như cố ý kéo giãn quan hệ giữa hai người.

Phương Tranh không biết là mừng hay lo, lời cảm ơn nghẹn lại trong lòng, sự đắng chát trong lòng dần dần lan rộng như giọt mực rơi xuống nước.

Trên sơn đạo phía sau xe ngựa loáng thoáng vang lên âm thanh binh khí va chạm, thỉnh thoảng có tiếng kêu đau và rên rỉ vang lên trên tuyết trắng thê lương làm mọi người thấy sống lưng lạnh toát.

Hầu Hành Tiền biết truy binh đã đuổi theo rất gần, đang giao thủ với các huynh đệ ở lại đoạn hậu. Hắn nóng lòng như lửa đốt, roi ngựa quất xuống như mưa để lại từng vệt máu trên thân chiến mã.

Chiến mã bị đánh đau tung vó chạy như điên.

Chiếc xe ngựa màu đen chạy trên sơn đạo với tốc độ kinh người, bánh xe đè lên tuyết đọng phát ra âm thanh kéo kẹt, thân xe lắc lư mãnh liệt, kêu cọt két không ngừng, dường như không chịu nổi tốc độ như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ thành từng mảnh.

Bọn họ đã liều mạng chạy như vậy năm ngày, người không rời yên, ngựa không dừng vó.

Hai ngày đầu tiên còn coi như thoải mái, Vương Truyền Minh chặn sát thủ Ứng Đình do Lưu Hoài Ân dẫn theo ở ngoài dịch quán. Hai nước tương giao không chém sứt giả, Lưu Hoài Ân mặc dù tàn nhẫn nhưng chưa đến nước vạn bất đắc dĩ cũng không muốn giết sứ thần để lại tiếng xấu cho Ân Minh.

Vương Truyền Minh tay không tác sát, chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết và lòng dũng cảm không sợ chết, trợn mắt nhìn hàng trăm lưỡi đao, cực kỳ mạnh mẽ cầm chân truy binh đủ nửa canh giờ.

Nhưng Lưu Hoài Ân là người thế nào? Hạng người như Trần Lương Trung há có thể so đo với hắn về độ cay độc tàn khốc? Sau khi phát hiện tình hình

không đúng, Lưu Hoài Ân không thèm tốn nước bọt với Vương Truyền Minh nữa, trực tiếp vung đao chém người rồi cường chế xông vào dịch quán.

Máu tươi nhuộm ba thước tường trắng, một tấm lòng son cuối cùng chỉ còn lại một vết máu vô danh trên tường.

Sau khi phát hiện dịch quán hoàn toàn trống không, Lưu Hoài Ân mau chóng điều quân truy đuổi, không lâu sau đã nhận được tin tức Tây Lương vương đề lộ hành tung.

Rất nhiều truy binh quay đầu ngựa đuổi theo Tây Lương vương theo vết vó ngựa Lâu Dự cố ý để lại.

Có Vương Truyền Minh liều mình cầm chân địch, lại có Lâu Dự thu hút cao thủ Ứng Đình và rất nhiều truy binh, Hầu Hành Tiễn mới có thể mang theo đám người Loạn Loạn và Dung Hàm chạy thẳng một mạch.

Giống như một mũi tên bắn ra về thành một đường gần như thẳng tắp từ đế đô đến Lương Châu, ý vào kỹ thuật cực kỳ cao siêu, Hầu Hành Tiễn chọn tuyến đường ngắn nhất, ngày đêm không nghỉ chạy đến Long Sơn ở thượng nguồn sông Thú.

Đãy núi này như một con rồng khổng lồ vắt ngang sông Thú, sóng dữ đục ngầu từ triền núi cuộn cuộn đổ xuống, vừa hiểm vừa cao, dễ thủ khó công.

Đây là con đường duy nhất để vượt qua sông Thú mà không cần thuyền.

Năm đó Lâu Dự dẫn hàng vạn quân đánh úp đại doanh quân biên phòng nước Sóc chính là nhân lúc đêm tối lên vượt Long Sơn, trả giá bằng việc ngã chết mấy chục con ngựa, như thần binh từ trên trời hạ xuống đánh cho Vũ Hòa Liệt trở tay không kịp.

Có bài học này, sau đó nước Sóc đã bố trí quân đội phòng vệ cảnh giới dưới Long Sơn, nhưng đội quân biên phòng này chỉ đề phòng Hắc Vân kỳ từ bên kia triền núi đánh tới, không nghĩ rằng kẻ địch lại xuất hiện từ trong nước nên lập tức loạn thế trận, bị đám Hầu Hành Tiễn mạnh mẽ lao qua.

Chỉ rạng sáng ngày mai sẽ có thể vượt qua Long Sơn, băng qua sông Thú, nhìn thấy tường thành Lương Châu, lúc này lại xuất hiện rất nhiều truy binh.

Đáng sợ nhất là trong số truy binh còn có xạ thủ huyền tiễn do hộ pháp Ứng Đình dẫn đầu.

Lưu Hoài Ân dù sao cũng là nhân vật lợi hại, tâm tư phức tạp tính toán sâu xa không phải người thường có thể so sánh. Lúc đích thân dẫn quân đuổi theo Lâu Dự, hẳn cũng không quên chia quân tìm kiếm tung tích của những người khác trong sứ đoàn. Sau khi nhận được tin tức về chiếc xe ngựa màu đen này, Lưu Hoài Ân lập tức đoán được trong xe ngựa tất nhiên phải có người quan trọng, nếu không làm sao Lâu Dự lại không tiếc mạo hiểm tính mạng đánh lạc hướng dẫn truy binh theo?

Lâu Dự phải giết, nữ thích khách đó cũng phải bắt cho được. Nếu có thể bắt được ả, tội danh chứa chấp thích khách sẽ có thể gắn chặt trên đầu sứ đoàn Đại Lương. Không sợ thiếu lý do, chỉ sợ không có bằng chứng, đến lúc nắm được bằng chứng xác thực, cho dù có giết chết Lâu Dự gây ra chiến họa, hoàng đế Đại Lương cũng không thể nói gì hơn. Chẳng những uy danh của Ân Minh sẽ không tổn hại mấy may, ngược lại còn giành được được lòng dân lòng quân, được trăm họ ủng hộ, quần thần tương trợ, thiên hạ quy về một mối là chuyện trong tầm tay.

Vương gia thế nào rồi? Bên chỗ Triệu Long thế nào rồi? Lao xuống một con dốc nhanh như chớp, Hầu Hành Tiễn mạnh mẽ kiềm chế sự lo lắng trong lòng, điều chỉnh lại tâm tình, roi ngựa quất xuống điên cuồng hơn nữa.

Vùng chân núi sau lưng hắn, thám báo Hắc Vân kỳ cố ý tụt lại đã hút truy binh đến sơn đạo, bốn trăm kỵ binh Hắc Vân kỳ dàn tiền trận trong rừng cây cạnh con dốc, đầu mũi tên sáng loáng lấp lánh ánh sáng lạnh ngăm thẳng vào ngực đám truy binh.

Quyết chiến đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 2

Một trận mưa tên trút xuống, một thám báo Hắc Vân kỳ cuối cùng sắp lao ra khỏi vòng vây, cả người lẫn ngựa bị bắn thành con nhím.

Đó là một chàng trai chưa đến hai mươi tuổi, da đen nhem, hàm răng đều tăm tắp lại trắng bóng, bình thường chắc hẳn có nụ cười chỉ nhìn thấy răng không nhìn thấy mắt. Lúc này trên người hắn trũng hơn mười mũi tên, một mũi gần như bắn xuyên qua tim. Hai mắt hắn tròn trũng nhìn về phía rừng cây đen ngòm, cổ họng phát ra âm thanh ồ ồ ọc, máu đen trào ra từ miệng, khoe miệng lại khể cong lên hầu như không thể nhận ra, nở nụ cười cuối cùng với các đồng đội ẩn thân trong rừng.

Ta đã làm hết sức rồi. Các anh em, kế tiếp đến lượt mọi người!

Một người một ngựa ngã vật xuống đất. Đến lúc này hơn ba mươi thám báo Hắc Vân kỳ cố ý tụt lại thu hút truy binh toàn bộ từ trận.

Trong rừng cây, ánh mắt tất cả các tướng sĩ Hắc Vân kỳ đang ẩn nấp đều hướng về phía trước, hai tay lại vẫn vững vàng như đá không hề nhúc nhích.

Bọn họ là sắt thép được tôi rèn qua máu và lửa, bọn họ có trái tim sắt đá đã trải qua vô số lần rèn luyện sinh tử.

Cái chết của chiến hữu hóa thành chiến ý mãnh liệt như cầu vồng sắp xuyên qua mặt trời, như sông lớn sắp phá vỡ đê, mãnh liệt quay cuồng nhưng lại bị nhốt lại trong lồng ngực, sau đó được truyền đến những mũi tên sắc nhọn sáng lóe.

Bọn họ như những người thợ săn giỏi nhất đang chờ con mồi tự chui đầu vào rọ.

Truy binh có khoảng ngàn người, mặc trang phục thống nhất của quân biên phòng nước Sóc, chắc là được Lưu Hoài Ân điều từ quân đồn trú gần đây.

Sau khi giết chết kỳ binh Hắc Vân kỳ cuối cùng, tên thống lĩnh cầm quân lộ ra nụ cười vui mừng đắc ý.

Là quân biên phòng nước Sóc, bọn chúng và Hắc Vân kỳ có hận thù sống chết không đội trời chung, nhưng bởi vì sức mạnh chênh lệch quá xa nên luôn bị Hắc Vân kỳ đánh thê thảm. Cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội đuổi Hắc Vân kỳ chạy như vịt, làm sao tên thống lĩnh này có thể không vinh vào tự đắc, sung sướng từ tận đáy lòng?

Chính cảm giác sung sướng này đã khiến vị thống lĩnh đại nhân quên hết cảnh giác và lo sợ khi nhìn thấy rừng cây tối tăm đó, không quan tâm đến vẻ mặt như táo bón của hộ pháp Ứng Đình bên cạnh, phát tay lớn tiếng hạ lệnh: "Tấn công!"

"Đồ con lợn, đồ con lợn!" Hộ pháp Ứng Đình giận dữ gầm lên nhưng vẫn không thể ngăn cản được, đành phải trở mặt nhìn hàng ngàn quân biên phòng như nước thủy triều tràn tới theo con đường xuyên giữa rừng cây đó.

Quân biên phòng là quân chính quy, trực thuộc Ti binh mã quân hạt, luôn luôn không hợp với cơ quan chuyên ám sát và do thám tin tức bí mật như Ứng Đình. Hơn nữa Ứng Đình lại độc lập bên ngoài triều đình, là một đội ngũ mật thám nội đình do Ân Minh và Lưu Hoài Ân tự tay xây dựng, mặc dù có rất nhiều đặc quyền nhưng phẩm bậc lại không quá cao, cho dù là cấp bậc hộ pháp cũng chỉ là Trung thường thị lục phẩm, thấp hơn thống lĩnh quân biên phòng đủ hai bậc.

Thống lĩnh biên phòng hoàn toàn xem thường gã hộ pháp Ứng Đình bên cạnh. Đây là một loại miệt thị từ đáy lòng của mỗi một người đàn ông. Cái gì mà hộ pháp Ứng Đình? Cái gì mà xạ thủ huyền tiễn? Nói cho cùng chỉ là một đám hoạn quan!

Có sẵn tâm tình tệ hại đó, lúc này nghe thấy đối phương lại chửi mình là đồ con lợn, thống lĩnh quân biên phòng càng thêm giận dữ. Để chứng minh mình không phải loài động vật ngu xuẩn chỉ biết ăn với ngủ đó, hắn rút đao ra, quát to hơn nữa: "Tấn công! Tấn công! Tấn công!"

Hơn ngàn quân biên phòng cười ngựa vùng đao lao vào tầm tên bắn.

Hiệu úy Hắc Vân kỳ nheo mắt ngắm chuẩn kẻ xông lên trước tiên, cánh cung như trăng khuyết, mũi tên như sao băng. Vù một tiếng, một mũi tên như tia chớp xé rách không trung bắn chính giữa mặt đối phương, miệng vết thương phun ra chất lỏng trắng đỏ lẫn lộn.

Một tên vỡ đầu!

Cùng với mũi tên này, rừng cây tối tăm dường như lại tối hơn vài phần. Vẻ hoang mang vừa hiện lên trên mặt đối phương, tiếng kêu sợ hãi còn tắc nghẽn trong cổ họng đã kinh hoàng nhìn thấy vô số mũi tên bay đến.

Đầu mũi tên bằng thép rỗng phát ra ánh sáng lạnh như ngàn sao lấp lánh đầy trời đêm, lại mang theo sát khí ngạt thở, lao tới với tốc độ kinh người như mưa to gió lớn.

Như ánh sao lấp lánh giữa trời đêm, chỉ chớp mắt sau cảm giác lạnh buốt đã ngấm thẳng vào trong thân thể, trong mạch máu, trong trái tim.

Phập phập phập! Vô số âm thanh mũi tên bắn vào người vang lên, người ngã ngựa đổ, máu thịt tung tóe.

Về mặt cường nhiệt của thống lĩnh quân biên phòng đông cứng trên mặt, thanh đao vùng lên còn đang vạch một đường vòng cung vô dụng trên không trung, đột nhiên cảm thấy trước ngực hơi lạnh.

Hắn kinh ngạc cúi xuống nhìn mũi đao thò ra trước ngực vẫn còn đang rõ máu, nhìn người bên cạnh bằng ánh mắt không thể tin được rồi ngã thẳng xuống ngựa.

Đám xem thường Ứng Đình là phải chết.

Hộ pháp Ứng Đình rút đao về, lạnh lùng khinh miệt nhìn xác chết dưới đất, hừ một tiếng nặng nề qua lỗ mũi, quay lại hạ lệnh: "Chuẩn bị!"

Két két! Hơn một trăm xạ thủ của xạ đội huyền tiễn đặt trọng tiễn lên cung, kéo dây cung chĩa tên lên trời.

"Hộ pháp, trong đó còn có quân ta". Thuộc hạ rút rè nhắc nhở.

Hộ pháp Ứng Đình nhếch miệng cười lạnh lùng, mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào sâu trong rừng cây, hạ lệnh: "Bắn!"

Tiếng xé gió đáng sợ vang lên xé rách không khí dường như đông đặc, như dòi núi lấp biển ập xuống chỗ hai bên đang giằng co tập trung nhất.

Không phân địch ta, hết thảy giết chết.

Các kỵ binh Hắc Vân kỵ nghe tiếng gió liền biết lợi hại, lập tức cất cung, dùng tốc độ nhanh nhất tránh ra phía sau các đồng đất hay thân cây to.

Cũng có người không tránh kịp, lập tức bị trọng tiễn ghim thẳng xuống đất.

Không nghĩ tới Ứng Đình lại độc ác như vậy, hạ thủ tàn nhẫn với cả người một nhà. Đám quân biên phòng nước Sóc thăm chừi thề những câu độc địa nhất,

sau đó tuyệt vọng nhìn những mũi tên từ trên trời giáng xuống, muốn tránh cũng không được, tử thương hết sức nặng nề.

Nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương, hộ pháp Ứng Đình vẫn không hề cử động, lại hô to: "Chuẩn bị!"

Các xạ thủ huyền tiễn một lần nữa đặt tên lên cung, chờ đợi mệnh lệnh bắt đầu lượt tàn sát tiếp theo.

Rừng cây này không rộng lắm, từ con mưa tên của đối phương vừa rồi có thể đoán được đại khái số lượng và phân bố của Hắc Vân kỵ trong rừng. Hộ pháp Ứng Đình ánh mắt hiểm độc, giơ tay lên vẽ một vòng tròn trên không trung. Tất cả các xạ thủ huyền tiễn chia mũi tên về phía vòng tròn vô hình theo ngón tay hất chỉ.

Vòng tròn đó chính là khu vực Hắc Vân kỵ phân bố tập trung nhất.

Hộ pháp Ứng Đình mang nụ cười lạnh lùng mà tàn khốc, giơ cao tay phải lên, mệnh lệnh "Bắn!" đã ra đến kẻ rằng. Đột nhiên hắn cảm thấy cổ hơi lạnh, những sợi lông tơ nhỏ bé tới tấp dựng thẳng lên, bàn tay giơ cao lập tức khựng lại trên cao.

Dường như cảm ứng được gì đó, đột nhiên hắn hô to một tiếng, hai chân đạp mạnh vào bàn đạp, vội vàng tung người nhảy từ lưng ngựa lên rồi xoay người giữa không trung.

Trong lúc đám xạ thủ huyền tiễn vô cùng kinh ngạc, cho rằng hộ pháp tự nhiên phát điên, một vết xám xẹt qua trước mắt bọn chúng, nhanh đến mức gần như khiến bọn chúng cho rằng là ảo giác. Vết sáng bay qua sát lòng bàn chân hộ pháp đại nhân, cắm phập vào một cây nhỏ phía sau hắn.

Thời gian dường như đông cứng, nhưng thời gian không thể thật sự đông cứng.

Mọi người vẫn còn há hốc miệng, trợn trừng mắt, lông vũ màu trắng ở đuôi tên còn khẽ rung động, lại nghe thấy một tiếng rắc, thân cây khoảng bằng cánh tay gãy xuống.

Cùng với tiếng gãy này, chân hộ pháp Ứng Đình cũng vừa chạm đất.

Hắn thăm kêu may mắn, nhưng còn chưa kịp thở phào sau khi gặp đại nạn mà không chết thì tiếng xé gió thê lương lại vang lên, mũi tên thứ hai không biết từ đâu bay tới đã bay đến trước mắt.

Mũi tên cấp tốc xoay tròn nhanh chóng phóng đại trong mắt, hộ pháp Ứng Đình trợn rách khóe mắt, hét lớn một tiếng, rút đao ra khỏi vỏ múa thành một lưới đao phía trước thân người.

Đầu mũi tên va chạm với lưới đao, đột nhiên chuyển góc độ bắn chéo ra ngoài. Một xạ thủ huyền tiễn bên cạnh không tránh kịp, kêu thảm một tiếng, bị bắn ngã xuống ngựa.

Đánh bay mũi tên đoạt mạng này, một giọt mồ hôi từ trên trán hộ pháp Ứng Đình rơi xuống, mồ hôi vẫn đục thắm ướt lông mi, làm nhòe ánh mắt.

Xuyên qua hơi nước mờ lung, hắn tuyệt vọng nhìn thấy mũi tên thứ ba.

Tam tiễn liên châu!

Lâu Dự vừa chạy vừa trốn, bị Lưu Hoài Ân đuổi giết khắp gần nửa bản đồ nước Sóc, cuối cùng đã chạy đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 3

Hầu Hành Tiễn vùng roi ngựa liều mạng lao đi, xe ngựa đang chạy với tốc độ cực nhanh lại lao đến một khúc cua.

Phuong Tranh bị lắc lư sắc mặt tái nhợt, bất chấp nam nữ, cũng bất chấp ngược ngùng, nhắm mắt ôm chặt lấy cánh tay Dung Hàm không buông ra, coi y như bó rom cứu mạng khi chết đuối.

Cô ta cứ kéo thế này thì áo sống của mình sẽ tuột ra mất. Dung Hàm cúi đầu nhìn vạt áo bị kéo xộc xệch, chán ngán gượng cười: "Phuong đại phu, bên kia có sợi dây, cô cầm phiền lấy giúp tôi".

Chiếc xe ngựa này được mua của hãng vận chuyển, vội vàng lên đường không kịp thu dọn, trong góc thùng xe còn có mấy sợi dây thừng dùng để chằng buộc hàng hóa.

"Đâu? Dây ở đâu?" Phuong Tranh vội vã nhìn quanh, lại không nhìn thấy sợi dây thừng ngay sát dưới chân.

Dung Hàm lặng lẽ thở dài, hất cằm về phía góc thùng xe.

Phuong Tranh nhìn theo ánh mắt y, cuối cùng cũng nhìn thấy sợi dây, buông một tay ra cầm lấy đưa cho Dung Hàm, thắc mắc: "Dung đại phu cần dây làm gì?"

Dung Hàm không đáp, ôm Loan Loan trong lòng, đặt đầu nàng vào hõm cổ mình, buông một tay ra buộc một đầu dây vào thanh gỗ dùng để cố định hàng hóa, lại quấn hai vòng quanh người mình và Phuong Tranh rồi buộc đầu còn lại vào thanh gỗ.

"Được rồi, giờ sẽ không sợ chao đảo nữa". Dung Hàm nhìn Phuong Tranh khuyến khích: "Phuong đại phu bỏ tay ra thử xem, đừng sợ, không ngã ra ngoài được đâu".

Phuong Tranh thử buông tay ra, sợi dây thừng được buộc rất khéo mà cũng rất chắc, không quá chặt siết vào người đau đớn, cũng không quá lỏng không cố định được người. Bất kể xe ngựa lắc lư ngoặt gập thế nào cũng không bị ngã vì mất trọng tâm nữa.

"Được thật".

Phuong Tranh vui mừng quay sang, mái tóc dài bay nhẹ nhẹ.

Dung Hàm gật đầu, nụ cười trong sáng.

Mấy sợi tóc của Phuong Tranh vương vào gương mặt tươi cười của Dung Hàm. Đây là cự li gần nhất giữa nàng và Dung Hàm từ trước đến nay.

Gió thổi vù vù, tuyết bay hỗn loạn.

Tuyết trắng rơi đầy trên lưng hai con chiến mã kéo xe, lại gần như lập tức bị mồ hôi hòa tan, biến thành hơi nước bốc lên.

Phía sau vang lên tiếng giương cung nhỏ mà sắc bén, đó là lưu vân tiễn của Hắc Vân kị. Tiếp theo là một loạt tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng.

Hầu Hành Tiễn thở ra một hơi, thổi bay tuyết bám trên râu, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Các anh em đã đắc thủ.

Nụ cười vừa hiện lên trên môi đã đông cứng lại, bởi vì hắn nghe thấy những tiếng giương cung khác hoàn toàn bất đồng, vừa trầm vừa nặng, đều tằm tấp khiến người ta ớn lạnh sống lưng.

Trọng tiến!

Hầu Hành Tiễn kinh hãi, cánh tay cầm cương run nhè nhẹ. Hắn cắn chặt răng, gầm lên một tiếng, roi ngựa quất xuống lưng ngựa như mưa.

Hai con chiến mã bị đánh đau bụng hết sức lực, bốn vó giuông tít bắn lên vô số tuyết đọng.

Tiếng kêu thảm và tiếng chém giết làm người ta kinh hãi từ phía sau xuyên qua tuyết dày truyền đến theo gió. Hầu Hành Tiễn nhắm mắt lại, đáy mắt đau buốt nóng rát như bị lửa đốt, viên mắt thoáng cái đã ướt, tay lại không ngừng vùng roi, tiếp tục đánh ngựa chạy điên cuồng.

Trời dần sáng, không trung trắng nhò nhò như bong bóng cá, triền núi hiện lên lơ mơ trong cảnh tranh sáng tranh tối.

Hầu Hành Tiễn cảm đầu chạy như điên, không biết đã chạy bao lâu, đã chạy bao xa, chỉ cảm thấy thân xe dần dần ổn định trở lại, bớt nghiêng ngả lắc lư hơn nhiều. Hắn quay đầu lại nhìn, không ngờ đã vượt qua Long Sơn, chiếc xe ngựa lẻ loi chạy trên đồng bằng bên sông Thủ.

Thở ra một hơi thật dài, nghĩ đến các anh em vẫn ở lại trong rừng cây trên Long Sơn, trong lòng đau đớn vô cùng, Hầu Hành Tiễn đưa tay lau tuyết trên mặt, lúc này mới có thời gian quan tâm đến người trong thùng xe, quay lại hỏi: "Dung công tử, Phuong cô nương, hai người vẫn ổn chứ?"

"Tôi không sao". Phuong Tranh bị rung lắc suýt nữa đảo lộn cả lực phủ ngũ tạng, lại cắn răng nuốt nước chua vào bụng, trả lời rất kiên cường.

"Vẫn ổn". Dung Hàm nhìn Loan Loan trong lòng, kéo chiếc áo khoác da chôn trên người nàng chặt hơn một chút, bấm tay tính toán. Từ đây đô chạy đến

Long Sơn lại chỉ mắt vền vền năm ngày, có thể thấy lần này Hắc Vân kỳ đã liều mạng, qua tiếng chém giết và tiếng kêu thảm đêm qua cũng có thể đoán được phải trả giá như thế này.

Dung Hàm cảm kích trong lòng: "Hầu tướng quân, đa tạ các vị".

"Có cảm ơn thì cảm ơn vương gia của bọn ta". Hầu Hành Tiễn nhếch môi, đột nhiên chuyển giọng thành khản: "Dung công tử, chuyện năm đó đều do ta, đều là ta giấu vương gia mà làm. Công tử muốn đánh muốn giết cứ việc, Hầu Thát ta tuyệt đối không nhú mày một cái. Nhưng chuyện này thật sự không quan hệ với vương gia, sau khi Loan Loan tỉnh lại, công tử có thể nói đỡ vương gia của bọn ta mấy lời hay không?"

Dung Hàm im lặng. Y vốn là người thông minh, chẳng lẽ lại không nghĩ ra những vấn đề thị phi trong đó.

Thù cần báo, Lâu Dự đã báo.

Người đáng chết, Lâu Dự đã giết.

Chuyện nên làm khi yêu một người, Lâu Dự đã làm đến cực hạn.

Chỉ có điều... Dung Hàm cảm bàn tay lạnh như băng của Loan Loan, cảm nhận mạch đập yếu ớt của nàng, trong lòng vô cùng phức tạp.

Với thân phận Tây Lương vương của Lâu Dự, cuộc đời chàng nhất định phải hãm thân trong đầm lầy triều chính đầy sóng to gió lớn và mưu ma chước quỷ, không thể thoát được những âm mưu dẫm máu vô cùng vô tận.

Mấy năm nay mình mang theo Loan Loan bốn ba khắp nơi, thực tế chính là đang tránh Lâu Dự, né tránh những chuyện hiểm ác bám quanh người Lâu Dự như bóng với hình.

Nhưng lúc này nhìn khuôn mặt trắng xanh hốc hác không hề có sức sống của Loan Loan, trong lòng Dung Hàm đau đớn chua xót. Lần đầu tiên y hoài nghi việc mình một lòng mang Loan Loan tránh xa Lâu Dự để rời xa những âm mưu hiểm ác đó rốt cuộc là đúng hay sai.

Thấy Dung Hàm một hồi lâu không đáp, Hầu Hành Tiễn cho rằng y đã đồng ý, cảm thấy yên lòng, lại nói: "Dung công tử, y thuật của công tử xuất thần nhập hóa, các huynh đệ đều rất kính trọng. Đến lúc trở lại Lương Châu, nếu công tử muốn ở lại mở một y quán thì cứ tới tìm ta. Cái khác không nói, những công việc lớn nhỏ cần dùng đến tay chân như băng hiệu bàn ghế trà nước, các huynh đệ sẽ lo hết cho công tử".

Hắn cũng không để ý đến chuyện Dung Hàm có thân phận cao quý, có muốn ở lại vùng biên giới lâu dài hay không, vẫn tiếp tục nói vui sướng: "Nếu Dung công tử có thể ở lại, các tướng sĩ Hắc Vân kỳ đều như có thêm một tính mạng, đó quả thực là may mắn của bọn ta".

Càng nghĩ càng vui, hắn nói dứt khoát: "Cứ quyết thế đi, tất cả mọi cửa hàng cửa hiệu trong thành Lương Châu tùy ý công tử chọn, công tử thích chỗ nào cứ việc nói một câu..."

Còn chưa nói xong chợt nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên gấp gấp phía sau như mưa to gió lớn, dường như có một đội người ngựa đang đuổi theo. Trong đó có một con ngựa chạy cực nhanh vọt lên khỏi đội hình, chỉ chốc lát đã tới bên cạnh xe.

Thân xe hơi lắc lư, một bóng người từ trên ngựa nhảy lên, mũi chân khẽ điểm vào mũi xe, tiếp tục bay lên như đại bàng giương cánh, nhanh chóng bay qua thùng xe hạ xuống phía trước.

Hầu Hành Tiễn biến sắc mặt, quát to một tiếng, rút đao ra khỏi vỏ chém ngang thân người đó.

Keng! Hai thanh đao va vào nhau tóe lửa.

Hầu Hành Tiễn đau nhức hỏ khẩu tay, suýt nữa không giữ được đao bị đánh bay ra ngoài, lại cực kì ngoan cường xoay cổ tay giảm bớt lực, chuyển từ chém ngang sang bổ dọc từ trên đầu xuống.

Keng! Hai thanh đao va chạm một lần nữa. Lần này đao của đối phương lại không còn cương mãnh mà trở nên mềm như bông, lập tức hút hết rồi hóa giải đao ý của Hầu Hành Tiễn.

Nhát đao như chém vào bông, Hầu Hành Tiễn kinh ngạc, vừa hít sâu một hơi định chém tiếp lại nghe thấy một âm thanh bất đắc dĩ: "Lão Thát!"

Nghe thấy âm thanh này, Hầu Hành Tiễn vui mừng khôn xiết, thu đao nhìn kĩ. Người này mặc dù đứng sấp bóng, khuôn mặt khuất trong bóng tối nhờ nhờ nhưng không phải Lâu Dự thì là ai?

Hắn lại thò đầu ra nhìn lại, một đội kỵ binh Hắc Vân kỳ đông nghịt thúc ngựa chạy sau xe ngựa ngoài trăm mét tạo thành một hình vòng cung bảo vệ chiếc xe ngựa này ở chính giữa.

Vương gia đã đến, hết thảy mọi vấn đề đều không còn là vấn đề.

Hầu Hành Tiễn vui vô cùng, một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 4

Lâu Dự vén rèm vào thùng xe. Thùng xe vốn cũng không rộng, chàng lại thân cao chân dài, không gian lập tức tỏ ra chật chội.

Biết Lâu Dự và Dung Hàm có chuyện cần nói, lại cũng thật sự sợ khí thế lạnh lùng như núi băng của Lâu Dự, Phương Tranh cực kì tinh ý vờn vai một cái, nói: "Chật chội quá, ngồi đau cả lưng, tôi đi bên ngoài một lát cho thoải mái."

Nói xong liền vội vã bò ra bên ngoài, lại quên mất trên người vẫn còn buộc dây nên bị kéo giật lại, đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

Phương đại phu thoát nhìn dịu dàng thanh tú, tại sao lại hấp ta hấp tấp như vậy? Dung Hàm thầm suy xét về sự thay đổi của Phương Tranh, đưa tay cời sợi dây thùng ra.

Phương Tranh như được đại xá, cười cười khó xử, vừa xoa gáy bị đụng đau vừa vén rèm xe chui ra bên ngoài.

Thấy Phương Tranh tránh như tránh tà, Lâu Dự nhìn về phía Dung Hàm, ngạc nhiên hỏi: "Ta đáng sợ như vậy sao?"

Ngươi không phải đáng sợ, ngươi cực kì đáng sợ!

Hầu Hành Tiễn nhìn Phương Tranh chặt vật trốn ra, cho nàng một ánh mắt "Đừng nhụt chí, cô đã lợi hại lắm rồi", ngồi dịch mông sang bên cạnh, vỗ vỗ chỗ trống đó: "Ngồi đi".

Lại hạ thấp giọng, ngón tay chỉ vào rèm xe: "Người này miệng độc tâm ác, không biết đã dọa chạy dọa khóc bao nhiêu khuê tú giai nhân. Có thể cảm cự trước mặt người đó lâu như vậy, cô cũng được coi là một phụ nữ can đảm".

Phương Tranh lau mồ hôi lạnh, không khách sáo đặt mông ngồi xuống, bắt chước Hầu Hành Tiễn hạ thấp giọng: "Sợ chết đi được. Khí thế của hắn như tảng băng, đừng nói là tới gần, đứng cách ba thước đã có thể chết còng rồi. Tôi nghĩ là hắn còn không biết cười".

"Vương gia đương nhiên biết cười".

Nhớ tới hình ảnh Lâu Dự khí thế hiên ngang, khỏe mạnh thẳng thắn, nụ cười trên mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, tinh thần phấn chấn, ý chí hăng hái rất lâu trước kia, Hầu Hành Tiễn cảm thấy trong lòng chua xót, thở dài nói: "Lần tôi nhìn thấy vương gia cười vui vẻ nhất là ở trong lều trung quân. Lần đó vương gia ép Loạn Loạn làm thân binh, Loạn Loạn nhảy dựng lên phản đối, vương gia cười rất giống một con cáo vừa bắt được gà, răng suýt nữa thì rụng mất".

"Hắn mà biết cười thì có mà mặt trời mọc đằng tây, tuyết đọng vạn năm trên đỉnh núi Cảnh ở đế đô tự nhiên tan chảy". Phương Tranh nghi hoặc quay lại nhìn rèm xe, lắc đầu không dám tin tưởng.

"Vương gia rất anh tuấn, cười lên dễ coi lắm". Chỉ sợ Lâu Dự bị người khác xem nhẹ, Hầu Hành Tiễn vội vã giải thích: "Tuấn tú khôi ngô, phong tư hơn người, các đệ tử thế gia trong thành Thượng Kinh chỉ xứng xách giày cho vương gia, không biết bao nhiêu khuê tú danh môn năm mớ cũng muốn trở thành vợ vương gia".

Làm vợ một tảng băng? Phương Tranh rung mình liên mấy cái.

"Trước kia lúc cười nhìn Loạn Loạn, sự dịu dàng của vương gia dường như phát ra từ đáy lòng, ngay cả bọn tôi nhìn cũng cảm thấy ấm áp dào dạt".

Hầu Hành Tiễn cười rất đáng, giọng nói chua chát: "Nhưng sau cuộc chiến Sa Loạn, vương gia không còn cười nữa".

Nụ cười đáng ghét của hắn mang sự tự trách và áy náy vô tận, bầu không khí nặng nề bao trùm cả hai người.

Phương Tranh cảm thấy tiếng cười đau khổ của Hầu Hành Tiễn như nước ngầm qua lụa chậm rãi thấm vào trong lòng mình. Nàng quay sang nhìn Hầu Hành Tiễn, yên lặng một lát rồi hỏi: "Ồ Sa Loạn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hầu Hành Tiễn mím chặt khóe miệng, bàn tay cầm cương ngựa nổi gân xanh ngoằn ngoèo.

Phương Tranh thật sự không nén được sự tò mò trong lòng, lại hỏi: "Tây Lương vương, Loạn Loạn cô nương, và cả... Dung đại phu, giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hầu Hành Tiễn yên lặng không đáp, nhìn về phía chân trời xa xa. Một hồi lâu sau hắn mới gian nan mở miệng, lại nói một câu không ăn nhập gì với câu hỏi của Phương Tranh: "Trời sắp sáng rồi".

Tiếp tục đi hai canh giờ nữa là có thể trở lại Lương Châu". Lâu Dự ngồi xuống, nhìn Loạn Loạn không chớp mắt. Một mình một ngựa đối mặt với trọng

tiền của Ung Đình cũng không e ngại chút nào, vậy mà trong chớp mắt nhìn thấy Loan Loan, sự sợ hãi vô tận tích tụ trong lòng chàng mấy hôm trước lại dâng trào.

Trong mấy ngày chạy trốn vừa qua, lúc nào chàng cũng vô cùng lo lắng. Vạn nhất trong những ngày không ở bên cạnh Loan Loan, cô ấy lại có mệnh hệ gì...

Ý nghĩ này một khi xuất hiện liền biến thành vô số cổ đại có đốt cũng không cháy hết, trong lòng sợ hãi không kiềm chế được.

Đến lúc này nhìn thấy Loan Loan nằm trong lòng Dung Hàm, nhịp thở ổn định không có gì ngại, chàng mới có cảm giác yên tâm nhưng vẫn phải xác nhận lại: "Dung Hàm, Loan Loan cô ấy..."

"Không tốt lên, cũng không xấu đi..."

Giọng Dung Hàm vẫn lạnh lùng cứng rắn như trước nhưng ánh mắt lại nhìn tay trái Lâu Dự đang buông xuống. Cổ tay áo quân phục màu đen ướt đẫm, một vết máu tươi từ cổ tay rò xuống, từ từ chảy theo đường ghép giữa những tấm ván, hội tụ thành một vũng máu dưới sàn xe.

Y than thào một tiếng, đặt Loan Loan vào lòng Lâu Dự, xoay người mở hộp thuốc.

Lâu Dự gần như lập tức ôm lấy Loan Loan, lại sợ mình ôm quá chặt làm đau nàng nên vội vàng nói lỏng bớt tay, cực kì dịu dàng ôm nàng vào lòng, cảm thấy xương bả vai nàng mỏng manh đâm vào tay, đau như xé lòng, lẩm bầm nói: "Sao lại gây đến thế này?"

"Mấy ngày nay chỉ uống được nước sạch với sữa dê, sao có thể không gầy được? Không thể tiếp tục như vậy nữa, may mà chúng ta đi nhanh nên sắp về đến nơi rồi".

Dung Hàm nhìn Loan Loan, ánh mắt cũng ngập tràn thương xót, tay lại vẫn tìm kim sang được bôi lên vết thương trên người Lâu Dự.

Vết thương trên bả vai Lâu Dự máu thịt lẫn lộn, có thể nhìn thấy xương trắng hết sức rõ ràng, vừa to vừa sâu, thịt lật ra ngoài. Có lẽ là sau khi bị trọng tiễn xuyên qua, chàng lại lật tay rút tên ra nên mới thế này.

Bị thương như vậy nhưng chàng lại không biết giữ gìn, không hề đắp thuốc trị thương mà cứ mặc cho vết thương bị gió thổi tuyết dính, vết thương tái nhợt đã có dấu hiệu thối rữa.

Dung Hàm cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục thờ dài thì chẳng mấy chốc sẽ thành một ông già ốm yếu, thô bạo xé toạc vai áo Lâu Dự để bôi thuốc tiêu độc cho chàng.

Do tâm tính của người theo nghề y, Dung Hàm vô thức nhẹ tay lại dù miệng vẫn nói lạnh lùng: "Nếu người muốn chết cũng phải đợi Loan Loan về đến Lương Châu bình yên. Giờ đây cường địch rình rập, người lại vô trách nhiệm để chính mình thành ra thế này, nếu đại quân đuổi kịp thì làm thế nào? Chẳng lẽ lúc Loan Loan tỉnh lại, ta phải nói với cô ấy rằng vì cứu cô ấy nên người đã chết trận sa trường, sau đó cô ấy lại đau lòng chết một lần nữa?"

Giọng y lạnh lùng, thậm chí là hơi cay nghiệt, nhưng ý thành toàn cho Lâu Dự và Loan Loan lại sáng tỏ như nhật nguyệt.

Lâu Dự nghe xong yên lặng một lát, lại rất nhanh trở nên vui vẻ, vặn hỏi: "Ý người là Loan Loan sẽ nhanh chóng tỉnh lại?"

Dung Hàm ờ một tiếng, rắc thuốc cầm máu lên vết thương trên vai Lâu Dự, giọng nói trở nên vui vẻ hơn: "Hàn độc của cô ấy đã tiêu hết, lại được nội lực của người trợ trợ nên đã có sinh cơ. Chỉ có điều kinh mạch tổn hại nghiêm trọng, thân thể quá mức yếu ớt cho nên nhất thời không ăn uống được, hôn mê bất tỉnh. Nếu có thể yên tâm tĩnh dưỡng, ta lại hết lòng điều dưỡng sáu tháng một năm, cô ấy sẽ có thể bình phục được tám phần. Chỉ có điều khí hải đã vỡ, sợ rằng nội lực cũng không khôi phục được đến trình độ trước kia nữa".

Thuốc cầm máu rắc vào vết thương bông rớt, Lâu Dự lại như không cảm thấy đau, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Loan Loan. Như mất rồi lại tìm về được, trong lòng mừng rỡ vạn phần, chàng không nhận được kẻ gọi: "Loan Loan, Loan Loan..."

Loan Loan dường như ngủ không yên, khẽ cử động một chút.

Chàng vội vàng hạ giọng, ôm lấy nàng như thể sẽ không bao giờ buông ra nữa, nói nhỏ: "Dung Hàm, kể cho ta nghe chuyện của Loan Loan mấy năm nay đi".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 5

Dung Hàm đang băng bó vết thương cho chàng nghe vậy liền ngăn ra.

Bây giờ đang chạy thoát thân, không phải thời điểm tốt để ôn chuyện cũ. Con đường đầy gian nan nguy hiểm cuối cùng cũng sắp kết thúc, vì sao không đợi trở lại Lương Châu rồi nói cho rõ ràng?

Trong lòng khẽ động, Dung Hàm ngược mắt nhìn Lâu Dự.

Lâu Dự thân nhiên nhìn lại y, đáy mắt như có sự khẩn cầu tha thiết: "Dung Hàm, kể cho ta nghe chuyện của Loan Loan".

Bốn mắt nhìn nhau, đáy lòng Dung Hàm cảm thấy ớn lạnh. Y buông mắt yên lặng một hồi lâu mới cười nói: "Được".

Nhanh chóng xử lý vết thương cho Lâu Dự xong, Dung Hàm liền chọn những chuyện nhẹ nhàng thoải mái trong thời gian chung sống với Loan Loan mấy năm nay để kể, cố hết sức bỏ qua những chuyện tàn nhẫn đau lòng và những trận ốm đau hành hạ.

"Có hôm ta về đến nhà, Loan Loan đã nấu cơm xong chờ ra. Người đã ăn cháo gà rừng cô ấy nấu chưa?"

Lâu Dự còn chưa kịp gật đầu, Dung Hàm đã kiêu ngạo nói tiếp.

"Ta ăn rồi, mùi vị đúng là cả đời không quên được. Nhưng thấy ánh mắt dịu dàng của cô ấy toàn là chờ mong, ta liền vui vẻ ăn liền mấy bát. Từ đó trở đi ta không để cô ấy vào bếp nữa.

Còn nữa, cô ấy rảnh rỗi theo bà thím hàng xóm học thêu thùa. Con gái vốn nên làm những việc nhả nhặn yên bình này, nhưng cô ấy cầm kim trong tay lại cứ luôn coi là ám khí. Mấy con gà người ta nuôi đang ung dung phơi nắng tản bộ, cô ấy đưa tay phi mấy mũi kim.. Thế là ta và cô ấy ăn canh gà mấy ngày liền, không dám sang nhà hàng xóm chơi nữa.

Khi ta và cô ấy ở thị trấn Song Thủy, một gã con trai huyện lệnh nhìn trúng Loan Loan, mặc kệ ba bảy hai mốt mang mũ phượng khăn đỏ kiệu loan đến cướp người..."

Lông mày Lâu Dự dựng ngược, cả giận nói: "Hắn dám?"

"Hắn không dám nữa". Nhớ lại tình hình khi đó, Dung Hàm cười lắc đầu: "Loan Loan đứng giữa sân tiện tay bẻ một cành cây. Thật sự chỉ là một cành cây.

Sau đó gã con trai huyện lệnh và hơn mười gia đình đi vào thẳng đứng đi ra nằm ngang... Từ đó trở đi các làng xã xung quanh đều biết tiếng cô ấy hung hãn, không ai dám tới nhà cầu hôn nữa".

Dung Hàm xuất thân gia đình đại nho, từ nhỏ đã ngấm đù thi thư, phát âm rõ ràng, suy nghĩ mạch lạc, kể đến đoạn sáng khoái lại nở nụ cười ôn hoà ảm áp. Chính y cũng không biết, thi ra trong những ngày chung sống với Loan Loan lại có nhiều chi tiết vui vẻ ảm áp như vậy. Lúc này lần lượt nhớ lại, chậm rãi kể ra, dường như trong lòng cũng tràn ngập ngọt ngào.

Khóe miệng Lâu Dự vẫn giữ nét cười, ánh mắt sáng ngời dịu dàng. Nghe thấy Loan Loan ném hai mũi phi đao làm gã gia đình đến đập phá y xá sợ đến tè ra quần, chàng không nhịn được cao giọng cười to. Nghe thấy Loan Loan tặng Dung Hàm một chiếc túi gấm tự tay làm, trong mắt lại lộ ra sự hâm mộ và ghen tị.

Chàng nghe cực kì chăm chú, dường như phải lần nữa ghép những tình tiết đứt đoạn này vào trong kí ức bốn năm cô đơn trống rỗng.

Vì có những tình tiết muôn màu muôn vẻ, sắc thái sắc sỡ này, bốn năm chàng và nàng chia lìa, bốn năm khiếm khuyết bãi bể nương dâu đầy gió tanh mưa máu đó không còn là sự tiếc nuối trống rỗng mà đã trở nên dịu dàng như nước, có thể lưu luyến.

Dung Hàm chậm rãi kể, Lâu Dự mỉm cười lắng nghe.

Dường như có một đóa hoa tinh khiết đang nở ra, tỏa mùi hương ảm áp trong thùng xe.

Dung Hàm kể đã mệt, dừng lại nghỉ một lát.

Lâu Dự lại vẫn thấy chưa đủ, ánh mắt sáng rực, chỉ hận không thể lòi hết trí nhớ trong đầu Dung Hàm ra trải phẳng thành những bức tranh để lật xem từ đầu đến cuối.

"Dung Hàm, kể về chuyện ăn mặc đi lại của Loan Loan mấy năm nay đi".

Dung Hàm chăm chú nhìn chàng, ánh mắt phức tạp, một lát sau vẫn mở miệng cực kì phối hợp.

"Loan Loan không biết búi tóc kiểu phụ nữ, cô ấy cũng chẳng muốn học, cứ kệ mái tóc buông sau lưng, chỉ dùng gấm buộc lại, gọn gàng tinh khiết như suối trong róc rách, lại đẹp hơn trăm hoa đua nở muôn hồng nghìn tía".

"Đương nhiên". Lâu Dự đồng cảm, cười gật đầu: "Những thứ phần son dung tục đó làm sao có thể sánh với cô ấy".

Dung Hàm đau xót trong lòng, như thăm than một tiếng, giọng nói gian nan.

"Loan Loan chỉ chịu mặc váy áo màu trắng, bởi vì cô ấy cho rằng chỉ có như vậy mới không phụ lòng những huynh đệ đã tuần quốc ở Sa Loan".

Sắc mặt Lâu Dự đột nhiên trắng bệch, hai mắt nóng lên, đôi môi run run không tự chủ được, lại hỏi: "Còn gì nữa?"

Dung Hàm yên lặng không nói.

"Còn gì nữa?" Lâu Dự thúc giục.

Dung Hàm ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn chàng, giọng nói trầm thấp đau thương: "Còn có... Mấy năm nay ta mua cho cô ấy rất nhiều bánh ngọt nhưng cô ấy chưa từng ăn một miếng nào".

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Ta, Lâu Dự, thề rằng những thứ ngon nhất trên đời này, chỉ cần Loan Loan muốn ăn, ta đều có thể để Loan Loan được ăn.

Lời thề hôm đó vẫn đọng bên tai, vô số chuyện tốt đẹp khi lần đầu gặp nàng dường như mới chỉ hôm qua.

Sắc mặt Lâu Dự âm trầm, so với tuyết còn trắng hơn mấy phần, lòng đau như cắt, ôm chặt lấy Loan Loan. Hai mắt chàng hơi khép lại, một giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống má Loan Loan, chậm rãi chảy xuống trên làn da như ngọc của nàng rồi biến mất trên vạt áo.

Một người Thái son dè trên đầu cũng không e ngại, vạn quân đứng trước mặt cũng không biến sắc, không ngờ lúc này lại đang khóc.

Giọt lệ này nóng rực, Dung Hàm sửng sốt như bị bóng, cảm thấy sự đắng chát trong lòng chậm rãi lan đến miệng, một hồi lâu mới nói: "Lâu Dự, người không được đi".

Hai người họ đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, không hẹn mà cùng nhìn thấy nguy cơ đến gần, lại đều làm như không biết, dùng những kí ức ngọt ngào ấm áp để vuốt ve trái tim vỡ nát, nghênh đón mỗi nguy hiểm sắp tới.

Lâu Dự gục đầu vào cổ Loan Loan, mùi thơm tinh khiết như hoa sen khiến chàng vô cùng lưu luyến không muốn rời.

Nàng như một cảnh đẹp trong mơ làm cho chàng lún sâu vào không muốn thoát ra.

Môi chàng nhẹ nhàng chạm vào trán nàng, đầy dịu dàng và nhung nhớ.

"Dung Hàm, người nói đúng, trên người ta mang quá nhiều trách nhiệm. Quốc thổ, giang sơn, chiến hữu sống chết có nhau, còn cả muôn vạn bách tính Đại Lương. Ta không thể quay đầu bước đi bỏ mặc những thứ này".

Âm thanh của chàng khàn khàn đau khổ: "Bên cạnh ta nhất định luôn có đủ loại tà ác và xấu xa. Cô ấy nên sống vô tư vui vẻ, nên có những ngày yên bình thoải mái. Ta không thể để cô ấy phải đối mặt những hiểm ác này, ta không đành lòng".

Ta không đành lòng. Bốn chữ này như phát ra từ đáy lòng, cất ra từ tâm can.

Dung Hàm thấy trong lòng đau đớn khó nhịn, nóng bỏng quay cuồng, mở miệng ra nhưng lại không biết nên nói gì.

Đã có thể nghe thấy tiếng vó ngựa như mưa to gió lớn phía sau xe ngựa, không chỉnh tề ổn định như Hắc Vân kỵ mà lại điên cuồng mãnh liệt.

Lâu Dự chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt đã không còn nước mắt, giọng nói điềm đạm bình tĩnh đến kinh người.

"Dung Hàm, nghĩ cách làm cho cô ấy ăn nhiều một chút, cô ấy gầy quá.

Da cô ấy trắng muốt, thực ra mặc váy áo màu hồng sẽ rất đẹp.

Mặc dù cô ấy nhìn thấy thỏ là bắt đi nướng nhưng lại thích ôm búp bê thỏ ngủ.

Thỉnh thoảng cô ấy cũng giận dỗi nhưng đến nhanh đi cũng nhanh, không bao giờ thù lâu nhớ dai.

Cô ấy không giỏi nấu nướng, sau này người phải nấu cơm.

Cô ấy may túi gấm có xấu đến mấy, người cũng phải khen lấy khen để.

Không nên ép cô ấy đọc sách viết chữ, cẩn thận hại mắt. Không được so sánh cô ấy với các thực nữ danh môn, cô ấy chưa bao giờ giống bọn họ.

Cô ấy thích cười ngựa, người cười cùng với cô ấy. Cô ấy thích múa kiếm, người đánh đàn cho cô ấy.

Cô ấy hát quân ca mặc dù sai nhịp nhưng lại là bài hát dễ nghe nhất ta từng nghe.

Mộ của Dung Diễn ở trên Dị Thiên Nhai, hàng năm đừng quên đưa cô ấy về thăm tá của cô ấy".

Chàng nói một hồi không ngừng nghỉ, nói tới đây mới dừng lại lẳng lặng nhìn Dung Hàm, giấu kín sự đau xót dưới đáy mắt, thò ra một hồi dài, nói: "Dung

Hàm, giao cô ấy cho người, ta rất yên tâm. Chăm sóc cô ấy cho tốt, cô ấy đáng nhận được những thứ tốt nhất trên đời này".

Từng câu từng chữ chàng nói đều như có ý trắng trời, trong mắt Dung Hàm toàn là kinh sợ, quát lên: "Lâu Dự, việc này tự người đi mà làm! Nếu người chết, ta sẽ điều chế một bát thuốc li thương có thể quên hết tất cả cho Loan Loan xuống để cô ấy vĩnh viễn quên người".

Trên đời này làm gì có loại thuốc đó, người đọc bao nhiêu sách mà không ngờ lại tin tưởng truyền thuyết hoang đường này. Lâu Dự hết sức thận trọng đặt

Loan Loan vào trong lòng Dung Hàm, nở một nụ cười tự tin như mây tan sương tan lộ rõ núi xanh: "Người nghĩ nhiều quá rồi. Ta làm sao có thể chết được,

cùng lắm chỉ để người tạm thời bảo vệ cô ấy thôi. Lúc ta trở lại tuyệt đối sẽ không nhường cô ấy cho người".

Thấy chàng vẫn mạnh miệng, Dung Hàm tức giận đến tái mặt, một hồi lâu mới phun ra một hơi, nói lạnh lùng: "Tốt lắm! Người nhất định phải về. Người biết đấy, trong chuyện của Loan Loan, ta cũng sẽ không nhường bộ nửa bước".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 6

Xe ngựa băng qua một cái ổ gà, nhảy chồm chồm làm thân xe nghiêng sang một bên. Phương Tranh hét lên một tiếng, cả người bị hất lên cao, suýt nữa ngã văng khỏi xe.

Hầu Hành Tiễn nhanh tay tóm lại được, mắng: "Phụ nữ thật là phiền phức. Cô không thể ngồi cho vững một chút à?"

Phương Tranh giận xanh mặt, một chút thiện cảm vừa mới sinh ra khi trò chuyện vừa rồi lập tức tan thành mây khói: "Ông kính thường phụ nữ quá đấy. Loan Loan cô nương cũng là phụ nữ, chẳng lẽ ông cũng coi thường cô ấy?"

Cô làm sao mà so với Loan Loan được? Cô không biết con bé đầy bạo lực thế nào đâu.

Nhớ tới đao pháp như gió lốc, khinh công khê tung người đã lướt ra ba trượng và kỹ thuật cao kinh người của Loan Loan, Hầu Hành Tiễn lắc đầu trầm nghĩ, một phụ nữ mà so với đa số đàn ông đều mạnh mẽ hơn mấy phần như Loan Loan, khắp thiên hạ cũng khó tìm được người thứ hai.

Lại quay sang nhìn Phương Tranh bên cạnh, bờ vai gầy gò, hai tay nắm chặt dây cương không dám buông ra, bị lắc nghiêng bên này ngã bên kia, ngay cả môi cũng đã trắng nhợt, mặc dù vẫn rất mạnh miệng nhưng rõ ràng đã sắp không chịu nổi nữa.

Hắn thờ dài một tiếng, đưa tay phải ra không nói không rằng choàng qua người Phương Tranh rồi giữ chắc tay: "Thế này sẽ không rơi được nữa".

"Ông... ông... ông... ông!"

Phương Tranh kinh hãi, mặt đột nhiên đỏ bừng, ra sức vùng vẫy, lại căng thẳng không nói nên lời, cứ "ông ông" một hồi lâu mà không sao nói tiếp được nữa.

"Ngồi yên. Trừ khi cô muốn ngã xuống xe biến thành đồng thệ". Hầu Hành Tiễn vẫn nhìn phía trước, sừng sững không động.

Vòng tay hắn rộng rãi rắn chắc, có hào khí thiết huyết kiên nghị mạnh mẽ làm người khác cảm thấy an toàn thư thái.

Rốt cuộc gã này có biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân không? Thấy vẻ mặt hắn vẫn như thường không hề có gì đặc biệt, chắc là trong lòng sạch sẽ không hề có tà niệm, Phương Tranh lại cảm thấy hơi xấu hổ. Nàng vốn không phải một phụ nữ cổ hủ, vùng vẫy một hồi rồi cũng dần dần yên ổn lại.

Bám vào cánh tay sắt của Hầu Hành Tiễn, Phương Tranh quay lại nhìn rèm xe, nhỏ giọng hỏi: "Họ sẽ không đánh nhau chứ?"

"Không đâu". Hầu Hành Tiễn quát roi ngựa vun vút.

"Tại sao ông biết?"

"Dung công tử đánh không lại vương gia của bọn ta. Vương gia chỉ một quyền đã có thể đánh ngã Dung công tử, cho nên không thể đánh nhau được".

Phương Tranh: "..."

Xe ngựa phi nhanh trên đồng bằng, đã sắp đến gần vọng gác đầu tiên của Hắc Vân kỳ ở biên giới. Sau mấy ngày chạy như điên không ngừng không nghỉ, hai con chiến mã đã hao hết thể lực, bất kể Hầu Hành Tiễn vùng roi hò hét thúc giục thế nào, tốc độ vẫn chậm lại không thể ngăn cản.

Các kỵ binh Hắc Vân kỵ hộ vệ xe ngựa người nào cũng vừa mệt mỏi vừa có thương tích, trong mắt toàn là tia máu, sắc mặt hốc hác như ma đói.

Trốn chạy như chán sống và chiến đấu liên tục quả thực rất tiêu hao thể lực và tinh thần, dù Hắc Vân kỵ như sắt thép cũng cảm thấy mệt mỏi. Như một mũi tên bay ra từ cung cứng đã đến cuối tầm bắn, nhìn ánh bình minh ngày càng rõ phía chân trời, tất cả mọi người trong đội ngũ đều không hèn mà cùng thờ phào nhẹ nhõm.

Đúng thời khắc tinh thần và thể lực đều bắt đầu lỏng lẻo tan rã, tiếng vó ngựa dồn dập lại vang lên phía sau như sấm rền, truyền tới qua mặt đất cứng như đá vì lạnh, không ngừng đánh thẳng vào đáy lòng mọi người.

Hầu Hành Tiễn biến sắc mặt, đang định lên tiếng cảnh báo lại thấy rèm xe tung lên, một bóng người đột nhiên lướt ra, mũi chân đạp lên ván xe rồi bay thẳng lên lưng Truy Phong.

"Hầu Hành Tiễn!" Lâu Dự ngồi trên lưng ngựa, cao giọng kêu lên.

"Có thuộc hạ!" Hầu Hành Tiễn tập trung tinh thần nghe lệnh.

"Ra roi thúc ngựa chạy thẳng về phía trước, không được quay lại".

"Tuân lệnh!"

Hầu Hành Tiễn vô thức đáp rất nhanh, còn chưa nói xong, trong lòng đã xuất hiện một điềm báo không ổn. Hắn vừa định quay lại xem lại thấy Lâu Dự rút thanh đao Yêu Nguyệt ra khỏi vỏ, xoay sống đao chém vào móng hai con chiến mã.

Chiến mã bị đau hí dài một tiếng, bốn vó vốn đã rã rời bị đau đón kích thích lại phát lực chạy như điên.

Tốc độ tăng nhanh khiến Hầu Hành Tiễn ngồi bệt xuống, vai đập vào một thanh gỗ, nhưng hắn không có tâm tư chú ý đến những chuyện này, quay lại điên cuồng hét lên: "Vương gia!"

Âm thanh của Lâu Dự cứng như đất đai dưới chân ngựa: "Đây là quân lệnh. Nếu người dám dừng lại, bản vương sẽ chém người!"

Vó ngựa đạp tuyết bay, cuồng phong tung vạt áo.

Lâu Dự yên lặng đưa mắt nhìn xe ngựa chạy xa, sự lưu luyến trong mắt rực sáng như đốt cháy hết tính mạng của mình.

Đột nhiên ánh mắt chàng lạnh lẽo, quyết đoán kéo cương quay đầu ngựa lại nghênh đón tiếng sấm rền theo sát phía sau.

Chân núi Long Sơn xa xa xuất hiện một vệt đen nặng nề mang theo sát khí lạnh lùng nhanh chóng lao tới.

Những ngọn cỏ xơ xác bị gót sắt nghiền thành bùn loãng. Những bông tuyết nhỏ bé còn chưa kịp rơi xuống đã bị sát ý đánh cho vỡ vụn.

Lâu Dự vừa lao tới vừa hú dài một tiếng, tay phải giơ lên cao nắm lại làm một động tác. Các Hắc Vân thiết kỵ đang bảo vệ xe ngựa lũ lượt nghiêng người kéo cương quay đầu ngựa chạy tới phía sau Lâu Dự, dàn thành trận hình hàng ngang như một con đê dài ngăn sóng dữ, vững vàng mạnh mẽ ngăn cách chiếc xe ngựa khỏi mối nguy hiểm đang lao nhanh từ phía xa tới.

Lâu Dự cầm đao Yêu Nguyệt trong tay, một người một ngựa đứng trước trận, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đội người ngựa từ phía xa đang lao nhanh tới.

Qua bụi tuyết bay lên phía sau đội ngựa có thể tính được quân địch có khoảng ngàn người, còn bên này sau khi tổn thất vì chiến đấu ác liệt không ngừng đã chỉ còn lại chưa đến ba trăm người, mà người nào cũng có thương tích.

Nhưng thế thì đã sao?

Khóe miệng nở một nụ cười, Lâu Dự ngược nhìn lên trời, một con chim nhỏ màu trắng đang dang cánh tự do tự tại bay lượn trên không.

Nếu số mệnh đã định không thể thường xuyên ở bên cô ấy, việc duy nhất mình có thể làm chính là giúp cô ấy ngăn chặn tất cả gian nan hiểm trở, san bằng tất cả mưu mô hiểm ác, đánh hạ một mảnh trời có thể che gió trú mưa, để cô ấy tự do bay lượn.

Loan Loan, anh nguyện chinh chiến cả đời để bảo vệ em một đời bình yên.

Ánh sáng chiếu biển mây rực rỡ như gấm vóc, phương đông sáng dần, hừng đông đã đến.

Ánh mặt trời như hàng vạn ánh vàng xua tan mây mù chiếu xiên xiên xuống người chàng in bóng dài trên mặt đất tĩnh mịch phủ đầy tuyết trắng, vừa cô độc lại vừa kiêu ngạo.

Lâu Dự như khoác hào quang vạn trượng, mặc dù gương mặt phong sương, chinh bào nhuốm máu nhưng tay áo vẫn tung bay, tư thế oai hùng hơn xa thời niên thiếu.

Ba trăm Hắc Vân thiết kỵ phía sau nhìn bóng lưng vững vàng như núi trước mặt, hào khí trào dâng trong lòng, đồng loạt gầm lên một tiếng, rút đao ra

khỏi vỏ giận dữ nhìn về phía trước.

Chiến ý ngút trời!

Lưu Hoài Ân nheo mắt cảm nhận chiến ý và sát khí sắc bén được gió lạnh đưa tới, trong lòng khẽ run lên.

Một đội ngũ bị đuổi giết không ngừng, liều mạng chạy trốn, rõ ràng đã đầy rẫy vết thương, sức cùng lực kiệt, vậy mà đến lúc đối mặt với tuyệt cảnh này không những quân tâm không sụp đổ mà chiến ý còn tăng điên cuồng, người người thấy chết không sờn, một lần nữa sát khí và ý chí chiến đấu cuộn cuộn như mặt trời mới mọc.

Đây không phải hồi quang phản chiếu, cũng không phải chó cùng rứt giậu, liều mạng trước khi chết.

Đám Hắc Vân thiết kỵ trước mặt này rõ ràng là một đội tinh binh như hổ báo được huấn luyện kỹ càng, chí khí vạn dặm, không đủ ba trăm người ít ỏi lại sắc bén như thiên binh vạn mã.

Nhìn quân biết tướng, có thể thấy vị tướng cầm quân này là một bậc thầy quân sự, ác mộng trên chiến trường. Thảo nào Hắc Vân kỵ lại có uy danh hiển hách, được gọi là đội quân hổ lang không gì cản nổi, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Lưu Hoài Ân ở chốn thâm cung, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt chính diện với Hắc Vân kỵ. Tận mắt thấy khí thế của Hắc Vân thiết kỵ, lại nhìn người đứng một mình trước đội hình hàng ngang ánh mắt hắn ngày càng lạnh lẽo.

Tây Lương vương Lâu Dự quả nhiên kì tài ngút trời, có mưu có dũng. Chỉ là một người như vậy, ta làm sao có thể để hắn tiếp tục sống trên đời?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 7

Vết đen từ chân núi Long Sơn lan tới càng ngày càng gần, đã có thể nhìn thấy mấy người xông lên trước toàn bộ đều mặc phục sức Ứng Đình màu xanh, Lưu Hoài Ân được bảo vệ chính giữa lại mặc áo dài màu nâu, chỉ có trên vai thêu một con hắc ưng giương cánh, mái tóc bạc bay phấp phất trong gió về thành những đường nét hung tàn.

Hắn và Lâu Dự chơi trò mèo vờn chuột suốt dọc đường, có điều con chuột này quá xảo quyệt, bất kể hắn bao vây sẵn đuổi chặn bắt thế nào cũng luôn có thể tìm được cơ hội mà người thường khó có thể phát hiện rồi chạy thoát trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Lâu Dự đơn thân độc mã linh hoạt như thỏ khôn có ba hang, lại ý vào hành quân đánh trận nhiều năm, nắm cực rõ địa hình nước Sóc, chuyển khách thành chủ dẫn theo Lưu Hoài Ân chơi trốn tìm khắp lãnh thổ nước Sóc.

Tập kích đường dài là sở trường của Hắc Vân kỵ, cưỡi ngựa chạy mấy ngày mấy đêm chân không dính đất là chuyện cơm bữa, nhưng cao thủ Ứng Đình lại chưa hề được huấn luyện mặt này. Chiến tuyến ngày càng kéo dài, số người tụt lại phía sau cũng ngày càng nhiều. Xạ đội huyền tiễn tài trọng lớn, tốc độ chậm, hành tung khó giấu sớm đã bị bỏ lại vài trăm dặm. Đến lúc đuổi tới gần Long Sơn, chỉ còn lại bốn năm cao thủ hạng nhất của Ứng Đình vẫn miễn cưỡng theo kịp nhưng kẻ nào cũng mặt mũi xanh xao, mệt không thở ra hơi.

Đã dẫn theo những thuộc hạ tinh nhuệ nhất mà vẫn không chặn được một mình Lâu Dự, Lưu Hoài Ân nôn nóng vô cùng, có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Vì vậy khi đuổi tới chân núi Long Sơn, gặp phải đội tàn quân không chặn được đám người Hầu Hành Tiên, nghe thuật lại chi tiết về trận chiến đấu ác liệt dưới chân núi trước lúc bình minh, nhìn thấy thi thể hộ pháp Ứng Đình bị ghim trên cây thê thảm, sự nôn nóng trong lòng lập tức hóa thành giận dữ như sóng lớn vỗ bờ phá đê tràn tới.

Lưu Hoài Ân lập tức điều một ngàn quân biên phòng đuổi theo Lâu Dự, vượt qua Long Sơn, bắt chấp tất cả đuổi đến biên giới hai nước Lương Sóc.

Việc này thật sự trái ngược với tính cách âm trầm cay độc chín chắn thường ngày của hắn, nhưng lúc này trong lòng Lưu Hoài Ân chỉ có một ý nghĩ: Giết Lâu Dự!

Thấy đối phương càng ngày càng gần, hai mắt Lâu Dự cũng ngày càng sáng, tay phải giơ lên cao vẫy một cái. Hai cánh Hắc Vân kỵ xếp thành hàng ngang phía sau đột nhiên co vào trong, lấy chàng làm mũi nhọn tạo thành một đội hình mũi dùi, đồng loạt hét lớn một tiếng rồi thúc ngựa lao tới.

Ba trăm Hắc Vân kỵ lập tức hóa thành một mũi lưu vân tiễn màu đen mang theo sát khí ngập trời bắn về phía đối phương.

Không có hàn huyên giả dối, không có khiêu chiến diễu võ dương oai, cũng không có những lời cay độc làm đối phương bề mặt, càng không có ý định ôn chuyện xưa cũ, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không sót. Chiến đội hai bên cũng lộ vẻ hung hãn, im lặng dồn sức xông về phía trước, tăng tốc độ lên cực hạn trong khoảng cách ngắn nhất.

Đối với Lâu Dự và Lư Hoai Ân, dù chỉ nói một câu cũng là thừa thãi vô dụng. Gạt bỏ quan hệ mập mờ giả tạo giữa hai nước, giữa hai người này chỉ còn lại sống chết.

Lư Hoai Ân không quản bốn ba ngàn dặm, ý đồ giết chết Lâu Dự của hắn không cần phải nghi ngờ.

Còn Lâu Dự không ngại lấy ít đánh nhiều, ý định kiên quyết ngăn chặn Lư Hoai Ân của chàng cũng không hề dao động.

Lư Hoai Ân nhìn Lâu Dự chăm chăm, trong mắt chỉ toàn tàn nhẫn. Tây Lương vương, người dám đơn độc xâm nhập đế đô Đại Sóc ta, ta làm sao có thể để người phát tay ung dung bỏ đi? Một khi đã đến, đừng nghĩ đến chuyện quay về.

Lâu Dự cũng nhìn Lư Hoai Ân chăm chăm, trong mắt chỉ toàn lạnh lẽo như tuyết trắng. Lư Hoai Ân, nơi này đã là quốc thổ Đại Lương ta, ta sao có thể cho phép người dẫn quân đập nát một góc cây một ngọn cỏ? Đã đến rồi thì không cần đi nữa.

Ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ vũ khí của đôi phương lấp lánh trước mắt, đội hình hai bên như hai chiếc chiến xa lao tới băng băng, đâm sầm vào nhau long trời lở đất.

Keng! Tiếng đao Yêu Nguyệt ra khỏi vỏ như rồng ngâm, Lâu Dự lao thẳng tới chỗ Lư Hoai Ân, không hề nương tay, vừa ra tay đã dùng sát chiêu.

Nội lực từ khí hải tuôn ra như suối, Lư Hoai Ân hét lớn một tiếng, một cây thương bạc như rắn độc ra khỏi hang đâm thẳng đến mặt Lâu Dự.

Nếu lần giao thủ trong cung Đại Thừa trước đó là dò xét nông sâu thì lần này chính là đao thương gặp nhau, dốc hết toàn lực quyết một trận sinh tử.

Choang! Đao Yêu Nguyệt và cây thương bạc va chạm phát ra tiếng động chói tai. Lâu Dự và Lư Hoai Ân đều bị chấn động hở khẩu tay, hơi thở không yên, chỉ một lần giao thủ đã hiểu đôi phương là đối thủ ngang ngửa khó gặp trong đời của mình.

Trong võ học, gặp được tri ki đã khó, gặp được một đối thủ còn khó hơn.

Hai người đều bị kích thích ngạo khí từ đáy lòng, phát ra chiến ý vô tận, lấy ra sở học cả đời, ra tay toàn là sát chiêu, sự hung hiểm tàn nhẫn trong đó bút mực khó có thể tả hết.

Lâu Dự sở trường hỗn tạp, vừa thông thạo cưỡi ngựa bắn cung cần thiết cho chinh phạt tác chiến, lại được Dung Diễn chỉ điểm, đao pháp và nội lực đều được kế tục từ Thiên Cơ lão nhân, lại thêm thiên phú khác thường có thể dung hợp thông suốt, tuổi còn trẻ đã ít gặp được địch thủ, uy danh chiến thần vang khắp thiên hạ.

Lư Hoai Ân thời gian dài ở thâm cung, quản lý cơ quan mật thám Ung Đình không lộ thần bí nhất Đại Sóc. Ung Đình tập hợp vô số người mạnh, trong đó không thiếu cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng nhắc tới tổng quản đại nhân lại đều chỉ có hai chữ bội phục, vừa phục thủ đoạn vừa phục võ công của hắn. Có tin đồn chưa từng có ai thấy Lư đại tổng quản nông sâu ra sao, bởi vì những người từng thấy hắn ra tay đều đã chết cả.

Vì vậy từ một ý nghĩa nào đó mà nói, trận chiến này là lần đầu tiên hai siêu cao thủ này chính diện đối kháng, cũng có thể là cuộc chiến cuối cùng của bọn họ...

Hầu Hành Tiễn mất hồn rung rung, gần như điên cuồng quát roi ngựa. Tiếng hò hét rung trời phía sau truyền vào tai, hắn lại không thể quay lại, cũng không dám quay lại.

Bất kể trong lòng khát khao được quay lại kẻ vai chiến đấu với Lâu Dự đến mức nào, lúc này hắn vẫn phải ra roi thúc ngựa chạy về phía trước.

Bởi vì đó là quân lệnh của vương gia, quân lệnh như sơn!

"Nhanh lên, nhanh lên, nhanh hơn nữa..." Hầu Hành Tiễn hận không thể mọc cánh bay về Lương Châu, sau khi đưa Loan Loan về Lương Châu bình an, hắn mới có thể thúc ngựa cầm đao quay lại giúp vương gia một tay.

Phương Tranh bên cạnh suýt nữa bị văng ra ngoài, vội vã ôm chặt lấy Hầu Hành Tiễn, cắn răng không nói một lời.

Nhìn thấy vọng lâu nguy nga của thành Lương Châu phía xa xa, Hầu Hành Tiễn lấy pháo hiệu ra giơ tay định bắn lên, lại nghe thấy một tiếng "ầm", hắn còn chưa kịp bắn pháo hiệu thì cổng thành đã mở rộng. Một đội Hắc Vân kỵ hơn trăm người thúc ngựa xông ra, hoành đao thúc ngựa đi đầu là một người mình cao bảy thước, tóc như bờm sư tử, chẳng phải Thác Bạt Hồng Đạt thì ai?

Từ khi Lâu Dự dẫn sứ đoàn đi sang nước Sóc tìm Loan Loan, Thác Bạt Hồng Đạt ngày ngày vẫn ở lì trên tường thành chờ mong trông ngóng, lại chỉ thấy bình minh nổi tiếp hoàng hôn, không thấy người về. Hắn nóng lòng như lửa đốt, không ngừng đi qua đi lại như kiến bò chảo nóng trên tường thành. Hôm nay mặt trời vừa mới mọc hắn đã trèo lên tường thành nhìn bình minh trắng xóa mịt mờ. Đột nhiên nhìn thấy trạm gác chịu trách nhiệm truyền tin phía biên giới có khói lửa bốc lên, hai thám báo từ trạm gác thúc ngựa chạy về như điên, từ rất xa đã làm động tác ra hiệu cho người trên vọng lâu.

Tây Lương vương bị địch tập kích.

Thác Bạt Hồng Đạt thấy rõ những động tác này, lập tức vui mừng khôn xiết.

Con bà nó, cuối cùng cũng đã về.

Không kịp đợi tướng lĩnh cấp trên hạ lệnh, Thác Bạt Hồng Đạt lao xuống tường thành, nhanh chóng tập hợp hơn trăm kỵ binh dưới tay mình, tay cầm trường đao hùng hổ cuốn theo một cơn gió lao ra khỏi thành.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 8

Thấy viện binh đã đến, Hầu Hành Tiền sáng mắt lên, vung roi vun vút đang định nghênh đón, lại cảm thấy bánh xe khựng lại.

Hai con chiến mã chạy điên cuồng như chán sống, về đến đây đã sức cùng lực tận, gần như kiệt lực, đột nhiên hí lên một tiếng, bọt mép phun ra đầy miệng, chân trước mềm nhũn khuỵu xuống.

Xe ngựa đang lao nhanh đột nhiên mất trọng tâm như lao vào một hố to, đột nhiên nghiêng về phía trước, hai bánh sau rời khỏi mặt đất, mắt thấy đã sắp lật sập về phía trước.

Phương Tranh bị quán tính cực lớn quăng về phía trước hét lên thê lương. Hầu Hành Tiền cũng bị hất bay ra ngoài, trong lúc hỗn loạn vẫn kịp ôm lấy

Phương Tranh, xoay tít giữa không trung bảo vệ Phương Tranh trong lòng, chạm đất bằng vai và lưng, lăn mấy vòng dưới đất mới dừng lại được.

Lúc này Thác Bạt Hồng Đạt đã lao tới bên cạnh xe ngựa, thấy thế lập tức ghì ngựa dừng gấp, trực tiếp nhảy lên khỏi lưng ngựa, dang hai tay tóm chặt hai bánh sau xe. Dồn khí đan điền sử một thế thiên cân trụ, hấn hét lớn một tiếng, dựa vào thần lực bẩm sinh mạnh mẽ, chỉ dựa vào lực cánh tay, chiếc xe ngựa đang lật sập lại bị kéo xuống mặt đất.

Hầu Hành Tiền đầy bụi đất bò dậy, thấy xe ngựa không có vấn đề gì mới thở phào yên tâm.

Vương gia không quản dùng tính mạng bảo vệ, nếu Loạn Loạn có gì bất trắc, hấn cũng tìm sợi dây treo cổ quách cho xong.

May mà tên quái vật lực lớn vô cùng này đã kịp thời ra tay. Hầu Hành Tiền nhìn về phía Thác Bạt Hồng Đạt, ánh mắt lộ rõ vẻ cảm kích, vừa định mở miệng cảm ơn lại bị Thác Bạt Hồng Đạt sốt ruột ngắt lời: "Hầu Thắt, tìm được Loạn Loạn chưa? Cô ấy ở đâu?"

"Ở trong xe". Hầu Hành Tiền buông Phương Tranh ra, đứng lên nói: "Thác Bạt Hồng Đạt, người đưa xe ngựa về thành, ta đi tiếp ứng vương gia.

Ngay trong xe?"

Thác Bạt Hồng Đạt hai mắt phát sáng nhìn xe ngựa, tim đập như trống, thậm chí còn có một chút nghi hoặc.

Đã rất nhiều năm không gặp, không biết Loạn Loạn có nhận ra mình hay không?

Thác Bạt Hồng Đạt cao to vạm vỡ, thậm chí còn cao hơn Hầu Hành Tiền nửa cái đầu, thoát nhìn như một trụ sắt đen sì chắc nịch. Hấn đứng yên tại chỗ, một gã đàn ông cao to khỏe mạnh lúc này không ngờ lại rụt rè nhút nhát như con gái.

Căn bản không để ý Hầu Hành Tiền nói gì, Thác Bạt Hồng Đạt rụt rè vươn người kéo rèm xe ra, thò đầu nhìn vào xe, gọi khẽ: "Loạn Loạn?"

Đột nhiên hấn ơ một tiếng, giọng nói bất thiện: "Tên mặt trắng, người là ai? Vì sao lại ôm Loạn Loạn? Cô ấy làm sao rồi?"

Dung Hàm một tay nắm chặt thanh gỗ chằng buộc hàng hóa, một tay ôm chặt Loạn Loạn. Pha quay cuồng kịch liệt vừa rồi khiến sắc mặt y tái nhợt, lại càng tỏ ra trắng trẻo thanh tú.

Dung Hàm chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thác Bạt Hồng Đạt một cái, ánh mắt lia thành một đường vòng cung sắc bén, hỏi ngược lại: "Người là ai?"

Thác Bạt Hồng Đạt thấy rõ Loạn Loạn nằm trong lòng Dung Hàm nhưng khuôn mặt nàng lại bị mái tóc dài che khuất một nửa. Loạn Loạn nằm yên không hề nhúc nhích, dường như hơi thở cũng không còn nữa.

Trong lòng cuống lên, Thác Bạt Hồng Đạt định nhảy vào trong xe xem tình hình ra sao, cả giận nói: "Người cần gì biết ta là ai. Ta hỏi người Loạn Loạn làm sao rồi?"

Hầu Hành Tiền biết tính nết gã này, cục cằn lỗ mãng, đây thần kinh to một người ôm, muốn hấn hiểu rõ những chuyện xảy ra, nhất định phải mời một tiên sinh kể chuyện tiếng đồn Côn Sơn lời nghiêng biển rộng nói đủ dăm bữa nửa tháng mới được. Nhưng bây giờ đâu phải lúc giải thích cho gã này? Hầu Hành

Tiền vội vàng kéo Thác Bạt Hồng Đạt lại, nói sơ qua mấy vấn đề trọng điểm: "Thác Bạt Hồng Đạt, Loạn Loạn bị trọng thương, Dung công tử đang chữa trị cho Loạn Loạn, người không được quấy rầy".

Ai ngờ Thác Bạt Hồng Đạt vừa nghe xong lập tức bùng nổ như pháo cối được châm ngòi, mái tóc nổi giận dựng ngược như bờm sư tử, vung nắm đấm to bằng cái bát lên quát: "Ai? Ai dám đánh bị thương Loan Loan? Bỏ phải giết nó!"

Hầu Hành Tiền thảm than một tiếng, từ bỏ ý định giải thích cho hắn, lại nghe thấy tiếng vó như sấm liền ngẩng đầu lên xem. Hơn một ngàn kỵ binh Hắc Vân kỵ đồng nghệt khí thế cuộn cuộn chạy ra cổng thành, người đi đầu chính là Lữ Nam Cung, trung lang tướng của tên nô doanh.

Trong thời chiến, hành động sớm phút nào quý phút ấy. Để tăng tốc độ phản ứng, Lâu Dự đã định ra quy củ, cách thức đưa tin của Hắc Vân kỵ không giống các quân chủng khác, nếu có tình hình khẩn cấp không cần thông báo từng cấp mà thám báo phụ trách quan sát tiếp ứng trên vọng lâu có thể trực tiếp vượt cấp trình báo tướng lĩnh cao nhất đang trực trong ngày, mà tướng lĩnh trực chiến này lại có quyền điểm binh điều quân, ứng đối nhanh nhất có thể.

Đây là sự tín nhiệm cực cao của Lâu Dự được khả năng phán đoán và khống chế của tướng lĩnh trực thuộc.

Hôm nay là ngày Lữ Nam Cung trực, sau khi nhận tin không hề dilly dally, dùng tốc độ nhanh nhất chọn hơn một ngàn tinh nhuệ của tiền phong doanh và tên nô doanh mặc giáp cầm đao lao ra khỏi thành.

Cuối cùng cũng có một người hiểu chuyện. Hầu Hành Tiền vui mừng khôn xiết, vội vàng nghênh đón, nói vài câu đơn giản khái quát tình hình rồi giao xe ngựa và người trên xe cho Lữ Nam Cung.

Lữ Nam Cung tính tình già dặn trầm ổn, biết rõ tầm quan trọng của Loan Loan đối với Lâu Dự, cũng biết thân phận của Dung Hàm, rất trịnh trọng hành lễ với Dung Hàm: "Dung công tử, mặt tướng hộ tống công tử và Loan Loan về thành".

Dung Hàm gật đầu: "Làm phiền tướng quân".

Lão Lữ làm việc luôn làm mọi người yên tâm. Hầu Hành Tiền cho Lữ Nam Cung một ánh mắt tín nhiệm rồi không đợi được nữa, rút đao ra nhảy lên ngựa, quay đầu ngựa lại chạy đi: "Lão Lữ, đưa luôn cả vị Phương cô nương kia về, ta đi tiếp ứng vương gia".

Lữ Nam Cung lệnh cho thuộc hạ thay hai con ngựa khỏe vào xe, chính mình ngồi lên vị trí đánh xe, quay lại hạ lệnh: "Hai trăm tinh kỵ hộ tống xe ngựa về thành, những người còn lại theo Hầu tướng quân đi tiếp ứng vương gia".

"Rõ!" Các tinh binh Hắc Vân kỵ đồng loạt hô vang, nhất tề quay đầu ngựa đuổi theo Hầu Hành Tiền.

"Hầu Thát, kẻ đánh bị thương Loan Loan là thằng nào?" Thác Bạt Hồng Đạt vẫn đuổi theo phía sau không buông tha.

Sự vui mừng khi nhìn thấy Loan Loan đã bị sự hoảng sợ và lo lắng thay thế. Thấy Loan Loan hơi thở mong manh, hôn mê bất tỉnh, chính mình lại bó tay hết cách, nỗi đau quặn thắt trong lòng hóa thành sự giận dữ và luống cuống không biết làm sao, chỉ hận không thể lập tức tìm được kẻ dám làm Loan Loan bị thương rồi một đao chém chết.

"Lư Hoài Ân, tổng quản Ứng Đình Đại Sóc". Hầu Hành Tiền lo lắng cho an nguy của Lâu Dự, phi ngựa rất nhanh.

Vương gia và Loan Loan bị đẩy đến tình cảnh hôm nay đều là do Lư Hoài Ân hại, lão yêu quái này quỷ kế đa đoan, âm hiểm hèn hạ, lại có võ công cực cao, không làm gì được hắn. Hầu Hành Tiền nghiêng răng kèn kẹt, hôm nay mình dù có chết cũng phải cùng chết với lão yêu quái này.

Lư Hoài Ân! Thác Bạt Hồng Đạt nắm chặt cái tên này hai lần sau đó nuốt vào trong bụng, khắc vào trong lòng.

Hắn dù thô lỗ nhưng không ngu dốt, trong lòng thông thoáng rộng rãi như bình nguyên bát ngát, không có khe rãnh quanh co, yêu và hận đều đơn giản rõ

ràng, đối với tộc nhân ấm áp như mùa xuân, đối với Loan Loan nhiệt tình như mùa hè, đối với Lâu Dự lạnh nhạt như mùa thu, đối với kẻ thù lạnh lùng cay nghiệt như mùa đông.

Hắn thích Loan Loan, bất kể Loan Loan là nam hay nữ, thích vẫn cứ là thích.

Thích một người còn cần gì phải toan tính và suy nghĩ?

Cũng như vậy, hắn hận một người, bất kể người này là thần tiên hay là ma quỷ, chỉ cần là hận, hắn sẽ lột da rút gân cho vào chảo dầu chiên ba ngàn lần, sau đó lôi ra nghiền xương rắc tro.

Kẻ nào làm hại Loan Loan chính là kẻ thù của ta.

Vừa nhớ tới hình ảnh Loan Loan bị thương nặng yếu ớt không biết sống chết thế nào, máu trong người Thác Bạt Hồng Đạt lại sôi trào, hai mắt gần như có thể bốc ra lửa. Ba chữ Lư Hoài Ân bật ra qua kẽ răng, trường đao rút ra khỏi vỏ, Thác Bạt Hồng Đạt dùng sống đao đập móng ngựa, đập trắng đuôi sao phóng ngựa chạy như điên, vượt qua Hầu Hành Tiền lao thẳng đến Tu La trường đậm đặc sát khí trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 9

Núi xanh phủ tuyết trắng, côn trùng đều ngủ say.

Sáng sớm tinh sương, mặt trời mới mọc dường như cũng cảm nhận được sát ý ngút trời, lắc lư nghiêng ngả rồi một lần nữa lặng lẽ trốn vào sau tầng mây dày không dám lộ diện.

Trời lại bắt đầu rơi tuyết nhỏ dày đặc, còn mang theo nước mưa hóa thành băng đâm vào mặt đau buốt như kim châm. Đao Yêu Nguyệt của Lâu Dự khẽ rung lên, vô số bông tuyết và vụn băng bị chấn động vỡ vụn, hóa thành một đám sương mù mờ ảo trong mưa tuyết giăng kín trời.

Một chiêu bát phương tăng đao bao trùm đủ ba mươi sáu điểm yếu hại trên người Lưu Hoài Ân. Đao Yêu Nguyệt biến ảo ra vô số vết sáng, thật thật giả giả, còn dày đặc khó phân biệt hơn mưa tuyết mịn mù.

So với tốc độ chóng mặt của ánh đao, mưa tuyết rơi xuống thông thả đến mức làm người ta phẫn nộ.

Chiến trường đang hò hét chém giết ảm ỉ chợt yên tĩnh vì một chiêu đao này, bất kể là cao thủ Ứng Đình hay là tinh nhuệ Hắc Vân kỳ đều bị chiêu đao làm chấn động, động tác chém giết dừng lại, ánh mắt vô thức di chuyển theo ánh đao, muốn xem người bị ánh đao đáng sợ này bao trùm sẽ ứng đối thế nào.

Biết người mạnh, nhưng không nghĩ rằng người mạnh đến vậy.

Đồng tử Lưu Hoài Ân co chặt, trong mắt toàn là vẻ khiếp sợ, ánh mắt lập tức ngưng trọng, hai tay bắt chéo cảm thương vung lên thành một vòng sáng màu bạc, không lùi mà lại tiến tới, trực tiếp nghênh đón ánh đao như chấn nhiếp hồn phách đó.

Đao vung phá tuyết, tiếng ngâm nặng nề.

Thương bạc như rơi, gào thét ngang dọc.

Ánh đao và bóng thương như sấm sét nổi lên, mãnh liệt va vào nhau. Sức mạnh cực lớn ẩn tàng trong ánh đao bóng thương tạo thành sức ép không khí lẫn tăn, chấn động tuyết đọng có ủa dưới đất văng ra xa nát vụn.

Đao động thương động, trời đất động tứ phương động!

Một vòng tròn kì lạ lấy hai người làm trung tâm lan ra phạm vi ba trượng.

Trong vòng tròn lại hết sức sạch sẽ, ngay cả cỏ khô và tuyết đọng cũng bị sát khí thấu xương quét sạch, tất cả tuyết rơi, mưa đá, lá cỏ bay vào phạm vi vòng tròn này đều lập tức bị nghiền vỡ nát, đừng nói là người.

Người của hai phe bên ngoài vòng tròn bị một đòn sấm sét này làm kinh hãi sửng sờ. Không có ai cố gắng tiến lên giúp đỡ, bởi vì bọn họ biết bất kể là ai ở đây đều không có tư cách gia nhập vòng tròn này.

Cảnh giới của cao thủ tuyệt đỉnh, gió có thể vào, tuyết có thể vào, người không thể vào!

Sau khi đao thương của Lâu Dự và Lưu Hoài Ân va chạm một chiêu, chàng không dừng lại, liên tục công ra chín chín tám mươi một chiêu. Lưu Hoài Ân cũng không nói câu nào, liên tục tiếp đủ chín chín tám mươi một chiêu.

Keng keng keng keng keng keng... Tiếng đao thương va chạm dày đặc liên miên vang lên, bởi vì quá mức gấp gáp nên mọi người xung quanh đều có cảm giác như chỉ có một âm thanh dài mà lạnh lạnh giống như búa gỗ chuông vàng, truyền đi cực xa trên đồng bằng trong sáng sớm gió tuyết mịn mù này.

Lâu Dự phát áo mưa đao, mỗi một đao đều mang theo mưa đá tuyết lạnh, nhìn như hoa mà không phải hoa, như sương mà không phải sương, sau màn mưa bụi là lưỡi đao sắc bén lạnh như băng.

Lưu Hoài Ân sắc mặt ngưng trọng, thương bạc kêu lên ong ong, hết sức mềm mại như trường tiên thiết chùy, quét ngang xẻ dọc đánh cho nước mưa tung tóe.

Phương thức chiến đấu bá đạo hung hăng này hiển nhiên rất tiêu hao tinh thần và thể lực, nhưng hai người này lại không hề tiết kiệm nội lực, mỗi một chiêu thức đều dùng hết toàn lực, chỉ hận không thể lập tức đánh chết đối phương.

Kì phùng địch thủ, sức mạnh tương đương, hai người đều hiểu đã gặp được đối thủ hiếm thấy trong đời, cho nên trận chiến này chỉ có một người được quyền sống sót, không có khả năng thứ hai.

Quân đội hai bên chém giết trong mưa tuyết bị sát ý không gì sánh được của hai người kích thích, dâng lên chiến ý vô tận trong lòng, bàn tay cầm đao nhanh chóng run lên vì kích động.

Sau một khoảng yên tĩnh ngắn ngủi, trong gió tuyết rít gào lại một lần nữa vang lên tiếng hò hét và kêu thảm. Thịnh thoảng có người bị chém trúng, bị đâm thủng, bị xiên lên, bị hất ra, từng bóng người bị chém xuống ngựa, văng vào vũng bùn, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Lúc chạy tới nơi, cảnh tượng Hầu Hành Tiền và Thác Bạt Hồng Đạt nhìn thấy chính là như vậy. Máu thịt tung tóe, tay đứt chân gãy khắp nơi, mức độ thảm thiết dù đã nhìn quen sống chết, dày dạn sa trường cũng không nhìn được run rẩy.

Đối phương mặc dù có hàng ngàn người nhưng đa số được điều từ quân biên phòng, là oan gia đối đầu nhiều năm với Hắc Vân kỳ trấn thủ biên ải, bất kể sức chiến đấu, thuật cưỡi ngựa, sự dũng mãnh đều không phải đối thủ của Hắc Vân kỳ.

Khó giải quyết nhất là mấy cao thủ Ứng Đình đó.

Có thể theo Lưu Hoài Ân đến đây đều không phải người bình thường, mỗi một người đều là cao thủ hạng nhất thân mang tuyệt kỹ. Hắc Vân kỳ mặc dù dũng mãnh thiện chiến, nhưng khi một đấu một, không có người nào ngoài Lâu Dự là đối thủ của bọn chúng.

Mấy người này trà trộn trong loạn quân, đao trong tay cực kì vững vàng, mỗi một đao đều cuốn lên mưa máu gió tanh.

May mà nhân số bọn chúng không nhiều, sức sát thương có mạnh hơn nữa cũng chỉ có hạn, vì thế chưa đến ba trăm Hắc Vân tinh kỵ này mới có thể dựa vào thân thể máu thịt và ý chí mạnh mẽ để cầm cự đến bây giờ.

Hầu Hành Tiền thúc ngựa chạy tới, chỉ đưa mắt liếc qua, cục diện chiến trường đều đã thu hết vào mắt. Hắn không chần chừ một lát nào, vung tay lạnh lùng quát một tiếng: "Giết!"

Các kỵ binh Hắc Vân kỳ sau lưng hấn dồn sức đã lâu, lại bị không khí đầm máu này kích thích, vừa nhận lệnh liền gầm rống xông lên như mãnh hổ cuồng sư, không khác nào một trận thủy triều màu đen mang theo sự thô bạo nuốt chửng hết thảy trên bờ cát âm trầm màu máu.

Cục diện chiến trường đột nhiên nghịch chuyển. Các kỵ binh Hắc Vân kỳ đã chém giết đến sức cùng lực kiệt lại phản chấn tinh thần, tụ hợp với các anh em đến sau, vừa gầm lên vừa tiếp tục lao vào vòng chiến.

Chiến đấu diễn ra căng thẳng quyết liệt, nhưng Thác Bạt Hồng Đạt luôn luôn đi đầu giết địch, không cam chịu tụt lại sau lại không hề cử động.

Hầu Hành Tiền kinh ngạc nhìn hấn một cái, phát hiện gã này đang ở trong trạng thái ngưng như đi vào cõi thần tiên.

Đây là tâm tính sinh ra sau khi khiếp sợ cực độ, mà cảm giác khiếp sợ cực độ này tự nhiên sinh ra sau khi Thác Bạt Hồng Đạt nhìn thấy hai người đang chiến đấu bất phân thắng bại giữa chiến trường.

Tại sao lại nhanh như vậy, hiếm như vậy, dũng như vậy, mạnh như vậy?

Thác Bạt Hồng Đạt trợn mắt há mồm nhìn trận chiến giữa Lưu Hoài Ân và Lâu Dự, cảm thấy chân động chưa từng có. Xem đến đoạn đặc sắc không nhìn được sôi trào nhiệt huyết, ngón tay hiếu chiến khẽ cử động, nắm chặt trường đao, ghim chặt cương ngựa định xông lên giúp Lâu Dự một tay.

Chiến mã giậm chân thiếu kiên nhẫn vì bị mưa tuyết tạt vào người, Thác Bạt Hồng Đạt đi hai vòng quanh vòng tròn đó, lại phát hiện mình căn bản không thể nào xen vào.

Hai người đó tạo thành một vòng chiến tròn vẹn, ánh đao bóng thương với tốc độ cực kì đáng sợ hóa thành vô số vệt sáng màu xám nhạt bao quanh hai người, xé rách tấm màn dệt từ nước mưa và tuyết mịn.

Thác Bạt Hồng Đạt trời sinh dũng mãnh, tính tình hoàng đế cũng dám giết, Diêm vương cũng dám đánh, nhưng lúc này nhìn thấy hai người này đánh nhau cũng không nhìn được sinh lòng kính sợ.

Cuộc chiến này bất kể ai thắng ai thua đều sẽ được ghi vào sử sách, trở thành trường hợp kinh điển được truyền tụng trên chiến trường và trong giang hồ.

Hôm nay có thể được thấy là đã rất vinh hạnh.

Trong lòng Thác Bạt Hồng Đạt hiếm khi sinh ra cảm khái gió giục mây vần, khí dội non sông như lúc này. Hắn quay sang hỏi Hầu Hành Tiền: "Lão già mặt trắng không râu kia là ai? Thật là lợi hại!"

Hầu Hành Tiền lại hoàn toàn không có cảm giác này, nặng nề hừ một tiếng, biểu đạt sự chán ghét và sát ruột cực đoan trong nội tâm mình: "Lợi hại cái rắm gì? Hắn chính là tổng quản Ứng Đình Đại Sóc Lưu Hoài Ân".

Ba chữ Lưu Hoài Ân vừa lọt vào tai, Thác Bạt Hồng Đạt bỗng nhiên biến sắc.

Thì ra là hấn!

Một chút kính nể và cảm khái trong lòng lập tức tan chảy như băng tuyết dưới ánh nắng chói chang, mặt mày hằm hằm giận dữ nhìn bóng người cầm thương chiến đấu trong mưa tuyết, buột miệng chửi to không cần nghĩ ngợi: "Bà nội nó chứ! Một thằng thái giám mà cũng học đòi dùng thương. Hắn không xem lại xem mình có cái thứ đó không à?"

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 10

Đây đúng là một câu chửi cực kì ác độc, đâm tim đâm phổi đâm ruột, đâm thẳng vào não tủy đối phương.

Thác Bạt Hồng Đạt bản tính bộc trực, lớn bằng này mà chưa đọc được mấy quyển sách, mặc dù không đến nỗi trong bụng không có chữ nhưng số chữ trong bụng thật sự ít đến mức đáng thương. Khi muốn chửi một tên hoạn quan, đương nhiên hắn không thể chửi mắng vắn vè được như "Bầy thái giám đâm độc tứ phương, lộng quyền vô vét loạn lục cung", nhưng lại hơn ở chỗ thẳng thắn dứt khoát, không bao giờ vòng vo, cũng biết đánh rắn phải đánh chỗ bảy tấc, chửi người phải chửi đúng điểm yếu. Một câu hắn thuận miệng bật ra vừa thô tục đơn giản dễ hiểu rõ ràng, lại đâm thẳng vào điểm yếu hại.

Đánh thẳng vào điểm yếu luôn luôn làm đối phương tổn thương hơn vòng vo hoa mỹ.

Giọng Thác Bạt Hồng Đạt lại như chuông đồng, câu chửi này át được cả tiếng đao thương kiếm kích va chạm điếc tai, truyền rõ ràng vào trong tai Luru Hoài Ân.

Luru Hoài Ân có công phu hàm dưỡng cao đến mấy cũng không chịu được, bị đâm nội thương, nôn liên tục ba ngụm máu.

Hắn có sự bình tĩnh mưu lược không vướng tư tình, có nội lực võ công tuyệt đỉnh đương thời, cũng có dã tâm và dục vọng tiểu ngao giang hồ coi khinh thiên hạ. Tiếc là từ nhỏ đã tính thân vào cung, dù là kẻ kiêu hùng tài giỏi nhưng vẫn bị người trong thiên hạ xem nhẹ coi khinh, đành phải kí thác toàn bộ hùng tâm tráng chí của đời mình vào Ân Minh.

Đây quả thật là vết thương nặng nhất trên người hắn, không có thuốc chữa, cố gắng cả đời cũng không sao chữa trị được.

Hắn có quyền cao chức trọng, rất được Ân Minh coi trọng, chưa từng có người nào dám động vào vết thương này trước mặt hắn. Còn những kẻ nói xấu sau lưng cũng sớm đã bị hắn đưa xuống suối vàng địa phủ.

Mặc dù gặp đại địch sống chết như Lâu Dự nhưng thân phận của đối phương cũng khinh thường dùng miệng lưỡi lợi hại mắng người, chỉ một mực so bì xem đao của ai nhanh hơn, thương của ai tàn nhẫn hơn.

Cho nên Luru Hoài Ân đã bao giờ bị chửi thẳng trước mặt, nhục nhã như bị lột quần đánh mông trước mặt đám đồng?

Lúc này hắn chỉ cảm thấy con giận trào dâng trong lòng, hai mắt đỏ rực tròn tròn nhìn Thác Bạt Hồng Đạt, tia máu trong mắt như vết thương bị lưỡi đao chém thành, chảy ra không phải là máu mà là đau và hận còn đậm đặc hơn máu.

Suy nghĩ vừa hỗn loạn, hô hấp và bước chân cũng chậm lại một nhịp mất tự nhiên, khí trường vốn đang kín kẽ không có khe hở đột nhiên ứ đọng.

Đây chỉ là một thay đổi cực nhỏ, thoáng cái đã qua. Hắn lập tức điều chỉnh hô hấp và tâm tình cực nhanh, thâm nghĩ mình giải quyết Tây Lương vương trước, sau đó sẽ đâm thẳng ranh mồm miệng bản thủ kia mười thương tám thương, cả người lỗ chỗ, để cho hắn thấy thương bạc của ta lợi hại thế nào.

Luru Hoài Ân không thể nói là không mạnh mẽ, nhưng vẫn kém một chút, một chút trí mạng.

Bởi vì người đứng đối diện với hắn là Lâu Dự.

Thay đổi mặc dù nhỏ như gió nhẹ lướt qua đầu ngón tay nhưng đối với Lâu Dự lại như tiếng sấm, chàng cảm ứng được cực kì chính xác.

Cao thủ giao đấu kịch nhất là phân tâm, huống hồ là cao thủ trong cao thủ như Lâu Dự và Luru Hoài Ân? Lâu Dự khẽ nhíu mày, đao Yêu Nguyệt đột nhiên nở ra một quang sáng chói mắt, lạnh lẽo mà tàn nhẫn công ra một đao sát ý nồng nặc.

Nói là một đao, kì thực là vô số đao.

Trong mưa tuyết rả rích dường như xuất hiện một mặt trời sáng rực, cả tuyết lẫn nước trên thân đao nhanh chóng bốc hơi thành sương trắng.

Lâu Dự sắc mặt rất trắng, mắt lại rất sáng, mũi chân giẫm lên bàn đạp như cuồng phong cuốn lá rừng nhảy lên giữa không trung. Sát ý cuộn cuộn của chàng đổ vào đao Yêu Nguyệt, mang theo tiếng rít thê lương, cực kì chính xác chém xuống theo đúng khe hở trên khí trường của Luru Hoài Ân chỉ xuất hiện trong chớp mắt.

Đao chưa đến, sát khí đã ập tới.

Mũi ô sa của Luru Hoài Ân bị sát khí trên đao cắt thành hai nửa, mái tóc muối tiêu bung ra lòa xòa, bị gió từ lưỡi đao cuốn lên phần phật. Một giọt máu từ trên trán chậm chậm chảy xuống, khuôn mặt toàn là nếp nhăn nhanh chóng hiện lên một sắc mặt kì dị, dường như cười khổ lại dường như tuyệt vọng.

Thương bạc vung lên, lại không đón đỡ mà bất ngờ phát lực đâm vào bụng Lâu Dự.

Mười ngày sau, cung Đại Thừa.

Ân Minh ngồi yên lặng trên ngai rồng cao cao, cảm thấy hôm nay cung Đại Thừa cực kì lạnh lẽo cô liêu.

Thực ra hôm nay người trong điện rất nhiều, các cung nữ thái giám hoặc quỳ rạp dưới đất, hoặc khom người đứng hầu bên cạnh. Khoảng hơn trăm người đều cúi đầu nom nớp lo sợ, ai cũng không dám nhiều lời, thậm chí ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ân Minh quay sang nhìn bên cạnh, chỗ đó trống không, giống như sự đau buồn mất mát trống vắng trong lòng hắn lúc này.

"Hoài Ân, ở đây bí quá, theo Trẫm ra ngoài đi một chút". Ân Minh thờ dài, nói theo thói quen.

Gió lạnh khẽ len qua xà qua cột, trong điện yên tĩnh như chết chóc, không có ai trả lời.

Choang! Ân Minh bóp nát chiếc chén ngọc trong tay, mảnh vỡ cắt vào lòng bàn tay, máu tươi dừng lại một lát rồi mới chậm rãi chảy ra, uốn lượn chảy xuống cổ tay rồi biến mất trong ống tay áo rộng màu đen.

"Bệ hạ!" Hàng trăm cung nữ thái giám cực kì sợ hãi kinh hoàng, tới tấp quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên, càng không có ai cả gan dám đi tới xử lí vết thương cho Ân Minh.

Không phải đám nội thị này không hiểu quy củ mà bọn chúng biết rõ giờ đây tâm tình đế quân cực kì không tốt, mà để quân tâm tình không tốt có thể giết người bất cứ lúc nào. Bọn chúng lại không phải gã tổng quản nội đình họ Lưu đó, có sự tin cậy và trọng vọng tối cao của đế quân, không cần lo lắng đầu mình không dung rơi mất vì sự hi nộ vô thường của đế quân.

Lúc này trong lòng trăm nội thị quỳ dưới bậc thềm đá xanh đều cực kì hi vọng Lưu tổng quản mau mau trở lại để hứng chịu hoặc hóa giải cơn giận của đế quân như mọi ngày. Nhưng trong lòng bọn chúng cũng đều đoán được có lẽ Lưu đại tổng quản không về được nữa.

Ân Minh cúi đầu nhìn lòng bàn tay đầm đìa máu tươi, khóe miệng lộ ra một nét cười khổ. Minh đã quá quen với việc trong tâm nhìn vĩnh viễn có sự tồn tại của một người có thể ngăn cản đao thương vô hình trên triều đình, lạnh lùng mặc cho mình tùy ý buông thả, lạnh lẽo bồi dưỡng dã tâm và dục vọng cho mình, bất kể gặp phải khốn khó gian nan nào cũng luôn đứng về phía mình bất chấp đúng sai.

Từ khi hắn được sáu tuổi, Hoài Ân đã đi theo bên cạnh hắn, vừa là tôi trung vừa là bạn chơi. Khi còn bé hắn không thuộc bài học, Hoài Ân quỳ chịu phạt thay cho hắn. Hắn bị hoàng huynh lớn tuổi hơn bắt nạt, Hoài Ân dùng nắm đấm không đủ cứng rắn liều chết đánh lên hoàng huynh báo thù cho hắn.

Năm mẫu hậu chết, tuyết lớn như lông ngỗng dày đặc, hắn chôn chính mình trong đồng tuyết gần như chết cứng, Hoài Ân tìm được hắn, cho hắn uống một ngụm canh nóng cứu mạng.

Còn năm đó hắn dâng rượu độc cho phụ hoàng lại bị phụ hoàng phát tay ban tặng, Hoài Ân không chút do dự uống thay cho hắn, xóa bỏ lòng nghi ngờ của phụ hoàng.

Để vương đứng trên thiên hạ luôn luôn cô quạnh, cho nên phải lạnh tình lạnh tâm, chịu đựng sự cô độc người thường không thể chịu đựng, Lưu Hoài Ân vẫn nói với hắn như vậy. Nhưng chỉ sợ ngay cả Lưu Hoài Ân cũng không tin rằng dưới đáy lòng Ân Minh có một góc nhỏ nhỏ được giấu kĩ, chỗ đó có một chút dịu dàng kì lạ dành cho người thầy giỏi cũng là bạn thân của hắn, lấp lánh như ánh sáng đom đóm, mặc dù yếu ớt nhưng lại mang nhiệt độ vừa đủ để sưởi ấm đáy lòng giá lạnh.

Cung Đại Thừa mặc dù lớn, bên cạnh hắn lại trước sau chỉ có một người thiên hạ mặc dù lớn, lại chỉ có một Lưu Hoài Ân.

Mà giờ đây góc nhỏ dịu dàng này đã sụp đổ.

Ân Minh đi ra khỏi cung Đại Thừa, về mặt ngõ ngang, đi qua hành lang khúc khuỷu, đi qua sân luyện võ rộng rãi, trèo mấy trăm bậc thang lên đình hoàng thành, yên lặng đứng trên tường thành, không cảm ô để mặc cho mưa tuyết thấm ướt sũng toàn thân.

Một đám cung nhân sợ hãi đi theo phía sau, mặc dù đã mang lọng vải đen đến từ lâu nhưng lại như cầm một hòn than trong lòng bàn tay, đưa mắt nhìn nhau không biết có nên che lọng cho Ân Minh hay không.

Ân Minh chống tay vào tường thành đá xanh, cúi xuống nhìn chúng sinh dưới chân và vân đá lởm nhè như sông như núi, nhất thời cảm thấy mất hết hứng thú, mệt mỏi và chán nản không nói nên lời.

Không phụ thiên hạ, ban phước muôn dân?

Mình đã tính toán bao nhiêu, lại mất bao nhiêu? Để rồi từ đây cô độc tịch liêu, cuối cùng chỉ còn lại một mình đối mặt với gió đông tuyết lạnh?

Ngẩng đầu nhìn về phía Đại Lương xa xa, sâu trong màn tuyết dường như hiện lên một đôi mắt lạnh lùng tột độ, và cả vết kiếm rét lạnh thoáng hiện dưới tay áo dài nhẹ nhàng rơi xuống.

Thì ra cô ấy là người Lâu Dự yêu thật lòng.

Tâm tình trào dâng trong lòng Ân Minh như dòng sông lấp biển. Ghen ghét, thù hận, thương cảm, mất mát như bụi gai mọc trong bóng tối, bò đầy lục phủ ngũ tạng, dường như chỉ hận không thể lập tức cướp được người đó, ôm vào lòng hunh ác giết và rồi sau vứt đi như giày cũ, chỉ có thể mới xóa nhòa được nỗi đau không thể nói thành lời trong lòng.

Khóe miệng lộ ra nét cười mỉa mai, người tôn thương ta sẽ bị ta đáp trả gấp mười, ta cũng sẽ bắt người nếm thử cảm giác cô độc muốn chết.

Hoàng đồ bá nghiệp ta cần, người đẹp như ngọc ta cũng cần. Ai nói giang sơn mỹ nhân không thể có cả hai? Ta sẽ nắm hết trong lòng bàn tay mình.

Đã không còn người đi cùng ta trên con đường không thể quay về đó, vậy ta còn có gì phải do dự?

Ta không muốn đợi thêm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 11

Năm Thiên Nguyên thứ ba, Đại Sóc đột nhiên đơn phương xé bỏ hợp ước, tuyên chiến với Đại Lương.

Để quân nước Sóc Ân Minh tuyên bố ngụy giả thân chinh, đồng thời tự tay viết hịch thảo Lương.

Vẫn nghe mình chủ biết ngụy mà tìm thay đổi, từ xưa tới nay Sóc vương vẫn đứng đầu thiên hạ, mấy chục thành nước Lương người thực vốn thuộc bản đồ Đại Sóc ta. Sau đó người Lương tự lập, đứng ngoài bờ cõi, đây là nhân lực, thực không phải thiên mệnh. Nào ngờ quân thần, cha con, trên dưới, tôn ti cũng như mũi giày không thể đảo ngược, nay thiên vận tuần hoàn, Đại Sóc khí thịnh, cần lập lại kỉ cương, chinh đồn luân lí, cần tuân thiên mệnh, dẫn binh vượt sông, khiến người dân đều được an bình vĩnh viễn. Trên có thiên địa nhật nguyệt, dưới có quỷ thần túc thố, nước sông cuộn cuộn chứng giám lòng ta. Hịch đến như pháp lệnh, không được bất tuân.

Mặc dù văn chương dài dòng hoa mỹ nhưng lại không có một lí lẽ nào vững chắc đáng hoàng. Hiện nay hai nước, ngoài không có nạn binh đao, trong không có hiểm họa ngầm, trăm họ đang an cư lạc nghiệp, nghỉ ngơi dưỡng sức, sống những ngày tháng yên bình. Đột nhiên Ân Minh lại giờ trò này ra.

Thật giống như đang trong kì trăng mật lại trở mặt đòi chia tay vô cớ, thật sự khiến mọi người không hiểu ra sao.

Thượng Kinh Đại Lương, Lâu Thành đọc xong bài hịch, giận dữ đá lật long án, về ngự thư phòng dựng một người cò, trên trán dán tờ giấy trắng viết Ân Minh, ngày ngày dùng để luyện phi đao.

Mẹ nó chứ, không nói đạo lí, nói đánh là đánh, còn không biết xấu hổ nói cái gì mà cần tuân thiên mệnh, để vĩnh viễn bình an, thật sự coi chính mình là tổ tông của thiên hạ này sao? Quá vô sỉ, quá không biết xấu hổ!

Lâu Thành luyện phi đao vài ngày trong ngự thư phòng, lại giậm chân chửi ba đời Ân Minh, vào gặp thái thượng hoàng trưng gió liệt giường, triệu tập Lãng Nam vương và các tướng bộ Binh thương nghị một hồi lâu, sau đó trình trọng đóng ngọc tỷ trấn quốc lên thánh chỉ điều binh khiển tướng.

Mười vạn Hắc Vân kỵ tập hợp khẩn cấp, làm tiên phong phản kích quân Sóc.

Điều Vũ Lâm vệ, Long Hồ vệ, Kì Môn quân, mỗi quân mười lăm vạn người, cộng thêm mười vạn quân địa phương các nơi, hành quân cấp tốc chạy tới mười lăm châu quận Xạ Lỗ cùng chống giặc ngoài.

Tây Lương vương Lâu Dự lĩnh hồ phù thống soái, tướng lĩnh bộ Binh từ tam phẩm trở lên làm đúng chức trách, tăng giảm chỉnh đốn đều không cần tấu xin, trực tiếp nghe lệnh Tây Lương vương.

Bộ máy nhà nước vận hành toàn bộ, lấy bộ Binh làm trung tâm, các bộ các ti khẩn cấp điều động, lệnh điều tiền bạc lương thảo đưa ra như nước chảy, toàn quốc tiến vào tình trạng chiến tranh căng thẳng.

Gần như cùng lúc đó một bài hịch của Ngụy tướng quốc cũng xuất thế ngang trời, chỉ trích Ân Minh lòng muông dạ thú, để thôn tính Đại Lương nên không ngại giết sứ thần ta, gây nên loạn lạc, sinh linh lầm than, người người căm phẫn, trời đất không tha. Đại Lương nổi giận phản kích, đó là đội quân chính nghĩa.

Một câu "Tây Lương vương kiểm khí ngút trời cao, thúc ngựa bạt gió mây, nay đứng ra chống địch có địch nào không tan? Để xem bốn biển hôm nay là thiên hạ của ai" hùng hồn đồng dạng, khí nuốt núi sông, sĩ tử văn nhân Đại Lương không ai không phấn chấn gõ nhịp, lòng dân sĩ khí đều tăng mạnh.

Không chỉ có văn võ bá quan trong thành Thượng Kinh giậm chân chửi mắng, để đô nước Sóc cách Thượng Kinh ngoài ngàn dặm cũng lan tràn tâm tình giận dữ khó hiểu.

Không dễ gì được thái bình mấy năm, làm quan làm tướng cũng muốn có vợ con ủ ấm giường, sống mấy năm tốt lành thoải mái an nhàn. Ai cũng không ngờ đề quân như đã phát điên, ngủ một giấc dậy đột nhiên quyết định ồ ạt đông chinh, lại còn phải ngự giá thân chinh.

Bao nhiêu quan chức còn ôm kiêu thế mĩ thiếp ngủ say mãi thôn quê yên bình, đột nhiên bị một đòn sấm sét này làm hoảng sợ đến mức không kịp buộc đai quần cho chỉnh tề đã nhảy lên xe ngựa chạy về phía hoàng thành.

Lúc này trong cung Đại Thừa tràn ngập không khí nặng nề lạnh lùng nghiêm khắc, có thể so với mặt hồ đóng băng giữa mùa đông. Đã có nhiều vị trọng thần bước ra khỏi hàng khuyên bảo đề quân thu hồi mệnh lệnh, còn những triều thần lờ mờ biết một chút manh mối thì thỉnh thoảng lại thoáng nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh đề quân, khép chặt miệng không nói câu nào, chỉ cúi đầu càng ngày càng thấp để tỏ ý nghe lời.

"Bệ hạ!" Trần Quốc đại tướng quân Trần Tư Viễn bước ra khỏi hàng, vẻ mặt xót xa, ngôn từ thâm thúy: "Thiên hạ vừa định, lòng người còn dao động, quân lực có phần không yên. Bình gia dù cần thắng lợi nhưng cũng phải hợp chính đạo. Nay trước giết sứ thần Lương triều, sau lại gây nên binh họa, khó ngăn được miệng lưỡi thiên hạ, lòng dân không theo, viễn chinh thảo phạt, luận thiên thời địa lợi nhân hòa đều không chiếm thượng phong. Việc đốc hết quốc lực hưng sư động chúng như vậy thật sự là không nên".

Khuôn mặt Ân Minh chìm trong bóng tối, tâm tình không rõ ra sao.

Thấy Ân Minh một hồi lâu không nói, Trần Tư Viễn cho rằng hắn có ý do dự nên càng bạo dạn, ý chính mình là lão thần hai triều, liền đổi giọng như bố vợ dạy con rể: "Bệ hạ tuổi còn trẻ, không biết hưng binh chinh phạt không phải việc của một ngày, chuẩn bị lương thảo quân nhu, điều binh khiển tướng cần phải có thời gian, lựa chọn các tướng lĩnh cầm quân cũng phải thương thảo kĩ lưỡng, càng miễn bàn ngự giá thân chinh, tên lạc đá lăn không có mắt, vạn nhất bị thương thì được không bằng mất..."

Ông ta càng nói càng hưng phấn, vẻ mặt rõ ràng là "Không hiểu việc đời, lão phu dạy bảo", nhất thời đắc ý quên hình, lại quên mất Ân Minh là một người thế nào.

Đề quân ngồi cao cao trên ngai rồng đỏ không phải thẳng con rể nhà người, cùng người uống rượu, nghe người răn dạy. Hắn là vua sói âm hiểm tàn độc nhất trong bảy sói, là ma vương tà ác nhất địa ngục.

Về mặt Ân Minh bình tĩnh đến mức gần như lạnh lẽo, nhìn Trần Tư Viễn nói đến lúc miệng khô lưỡi khô mới chậm rãi xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, ngẩng

đầu lên hỏi: "Trần đại tướng quân năm nay bao nhiêu tuổi?"

Hắn hỏi quá kì quái, Trần Tư Viễn ngẩn ra, đáp: "Năm mươi hai".

Khóe miệng Ân Minh lộ ra một nét cười như có như không, giọng nói bình tĩnh, đáy mắt lại lóe lên một vẻ tàn nhẫn: "Thật sự đã già rồi".

Cùng với lời nói của hắn, hai hộ pháp Ứng Đình từ trong bình phong sau ngai rồng lách mình ra ngoài, dây xích màu bạc như giao long ra biển cuốn đến cổ Trần Tư Viễn. Trần Tư Viễn tuy là võ tướng nhưng đã xao nhãng nhiều năm, lại đã cao tuổi, làm sao chống lại hai cao thủ Ứng Đình tàn nhẫn này được một hiệp, không kịp đề phòng, bị xích bạc quán chặt vào cổ.

Hộ pháp Ứng Đình kéo chặt xích, Trần Tư Viễn bị thất cổ lòi con người ra ngoài, cổ họng rung động lách cách, một tay ra sức giữ chắc một đầu xích bạc liều mạng kéo lại.

Hoàn toàn không cho ông ta phản kháng, một hộ pháp Ứng Đình khác điểm mũi chân xuống đất, phắc đao ra khỏi vỏ, một chiêu chim ưng vỗ thò lao đến trước mặt Trần Tư Viễn, không nói không rằng, cực kì tàn nhẫn thô bạo vung đao chặt đầu ông ta.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt. Đến lúc cao thủ Ứng Đình cầm đao đó lui về, thu đao vào vỏ lạnh lùng đứng bên cạnh Ân Minh, máu mới phun ra như suối từ cổ của Trần Tư Viễn, thân thể không đầu đổ ảm xuống, cái đầu lăn tròn trên mặt đất ra rất xa, trên mặt còn nguyên vẻ kinh ngạc giận dữ đã đông cứng.

Máu tươi cung Đại Thừa, giữa triều giết trọng thần!

Quần thần không dám tin nhìn cái đầu này, dường như đang trong một cơn ác mộng cực kì đáng sợ. Đến tận khi sờ thấy máu tươi chảy đến dưới chân mới như vừa tỉnh mộng, run rẩy quỵ xuống, răng va vào nhau lách cách, ngay cả tiếng kêu hoảng sợ cũng không phát ra được. Thậm chí còn có người nhát gan sợ đến mức trước mắt tối sầm, ngất xỉu tại chỗ.

Đã giết gà dọa khỉ thì phải giết con gà lớn nhất.

Ân Minh xoay chiếc nhẫn trên tay, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không hề động, giọng nói lạnh lùng không hề dao động: "Từ hôm nay, phế Lệ phi thành thứ dân, đưa vào lãnh cung".

Lệ phi trước đây vẫn được sủng ái nhất lục cung, cực kì nở mày nở mặt, hôm nay lại bị một câu lạnh nhạt của đề quân đập thẳng xuống bùn đen.

Lãnh cung là nơi nào? Một tiểu thư xuất thân phú quý luôn được nuông chiều như Lệ phi sợ là ngay cả một ngày cũng không chịu nổi.

Đối với người đầu gối tay ấp mà vẫn tàn khốc như thế, quần thần hồi tưởng lại sự sủng ái không hề che giấu của Ân Minh đối với Lệ phi trước đây, trong lòng càng thêm ớn lạnh, lũ lượt im tiếng cúi đầu, run rẩy không dám thở mạnh.

Trong đại điện yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng kim roi.

Ánh mắt lạnh lẽo của Ân Minh lướt qua các quần thần, dừng lại trên mặt phó soái Tì bình mã Lạc Quang Hùng, nói: "Lạc tướng quân, chuyện Trẫm thân chinh đông phạt, tướng quân thấy thế nào?"

Ta còn có thể thấy thế nào nữa?

Lạc Quang Hùng run run đưa tay lau một giọt máu bắn vào mặt, thầm nghĩ Trần Tư Viễn đúng là không biết lượng sức, không ngờ lại cựa gậy lên mặt trước mặt đế quân, nếu mình còn đi vào vết xe đổ đó thì chính là một con lợn.

Nghĩ xong liền quỳ xuống đất khấu đầu ba cái: "Bệ hạ anh minh! Đại Lương không biết thời thế, nước ta binh mã mạnh khỏe, chính là thời cơ tốt đẹp để phạt Lương. Tì bình mã tử trên xuống dưới phải toàn lực giúp bệ hạ dựng hoàng đồ bá nghiệp thống nhất thiên hạ".

"Rất tốt. Từ bây giờ khanh chính là đại nguyên soái Tì bình mã". Ân Minh mỉm cười gật đầu, lại quay sang các triều thần khác: "Các khanh thấy thế nào?"

Dọa bọn ta chết khiếp như vậy, người còn muốn bọn ta thấy thế nào nữa?

Quần thần nhìn cái đầu chết không nhắm mắt của Trần Tư Viễn, lại nhìn mấy đồng liêu đang đứng trên vũng máu, sau khi đưa mắt nhìn nhau liền đồng loạt quỳ xuống, khấu đầu dứt khoát chỉ hơn chữ không kém lúc can ngăn vừa rồi, đồng thanh hô to: "Bệ hạ hùng tài vĩ lược, đánh đâu thắng đó, đánh đâu được đó, thống nhất thiên hạ là chuyện trong tầm tay".

Các người đều đang nói dối.

Lòng dân không có, thời cơ chưa chín, không chiếm địa lợi, còn nhân hòa...

Ân Minh nhìn quần thần quỳ rạp dưới bậc thềm, lộ ra một nụ cười châm biếm.

Trong lòng hắn biết rõ đây là một trận chiến không có cơ thắng. Sở dĩ hôm nay hắn thay đổi thủ đoạn mua chuộc lòng người, dùng bạo lực trực tiếp nhất chấn nhiếp quần thần đều là bởi vì hắn không muốn đợi nữa.

Ân Minh chậm rãi đứng lên, ống tay áo màu đen thêu sợi vàng lướt nhẹ qua hoa văn son hà trên long án. Giang sơn vẫn như vẽ, núi sông vẫn tráng lệ, nhưng sự sáng khoái và hào khí xung bá thiên hạ đã lặng lẽ phai mờ vì không có người chia sẻ.

Đã không thể hưởng thụ quá trình, vậy thì một kiếm xuyên tim đi thẳng tới kết quả, đập nổi chìm thuyền cũng được, được ăn cả ngã về không cũng được, dù sao trong đời Trẫm cũng phải tùy tâm tùy ý một hồi!

Ân Minh đưa mắt nhìn về nơi xa, trên trời cao dường như có một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, còn có một đôi mắt tràn ngập sát khí nhưng lại đẹp đến khó tin.

Năm Thiên Nguyên thứ ba, năm mười vạn thiết kỵ Đại Sóc dốc hết lực lượng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vượt qua sông Thú, áp sát dưới thành Lương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 12

Đã qua tiết kinh trập, vạn vật thức tỉnh, cơn mưa tuyết cuối cùng của mùa đông đã dừng, gió mặc dù vẫn lạnh nhưng đã bớt rét mướt hơn nhiều.

Trong khe núi dưới Dị Thiên Nhai, suối nước nóng chảy cuộn cuộn, trên cành cây đã vôi vĩa tách chồi non, mặt đất trải một lớp nằm cỏ nhỏ bé mềm mại, xanh mát mắt.

Hôm nay trời nắng đẹp, ánh mặt trời ấm áp, tiểu Hắc quất đuôi đi theo lá khô bị gió cuốn bay, sau khi chạy một vòng trong khe núi lại quay về trước ngôi nhà tranh, rúc vào người đang ngồi trên ghế tre như làm nũng, chui cái đầu to vào trong khuỷu tay nàng, lắc đầu cọ vào quần áo nàng.

Loan Loan mặc một chiếc áo lông cáo trắng ngồi trên ghế tre, mỉm cười tiện tay vuốt lông cổ tiểu Hắc, lại cảm thấy ánh nắng hơi chói mắt, không nhịn được đưa tay che mắt.

Da nàng vốn đã trắng muốt như ngọc, lúc này sau khi ôm nặng lại càng trắng xanh không hề có sắc máu, dưới ánh mặt trời lại như trong suốt, tinh tế yếu ớt làm mọi người thương.

Một tiếng thở dài trầm thấp gần như không thể nghe thấy từ xa xa truyền đến. Ánh mắt Loan Loan ngưng tụ, quay đầu lại xem. Gió thổi lá rung, chim hót

đế kêu, nắng vàng như tơ như lụa như sa mỏng, đâu có một nửa bóng người?

Trở lại Dị Thiên Nhai đã non nửa tháng, nhờ sự chăm sóc chu đáo của Dung Hàm, nàng dần dần có thể ngồi dậy, ăn một chút cháo loãng, thậm chí có thể ngồi ngoài trời sưởi nắng.

Đây là nơi nàng lớn lên từ nhỏ, khắp nơi đều có dấu vết và hơi thở của tía, một gốc cây một ngọn cỏ, một viên gạch một mảnh ngói, một cuốn sách một bức họa đều khiến nàng cảm thấy rất yên tâm.

Nàng thích nơi này, thậm chí còn có ý nghĩ dứt khoát không màng thế sự, ở lại trong khe núi đến già. Vô số chuyện đã qua như hoa rơi không thể gắn lại, nước chảy khó trở về nguồn, chỉ còn lại hơi ấm mơ hồ.

Chàng và nàng sợ là sẽ không thể quay lại với nhau nữa.

Loan Loan sờ miếng ngọc bội đeo trên cổ, sự đau khổ và bi thương dâng lên trong lòng ép tới làm trái tim gần như ngừng đập, nàng không nhận được cú người ho kịch liệt.

Gần đó vẫn có một ánh mắt ám áp luôn che phủ người nàng, lúc này ánh mắt chợt trở nên căng thẳng. Dường như cảm nhận được điều này, Loan Loan nhủ mày lau máu tươi dính bên khóe miệng, ánh mắt lướt nhìn một vòng nhưng vẫn không thấy bóng người, trong lòng hết sức nghi hoặc.

Từ lúc tỉnh táo lại đến giờ, nàng vẫn cảm thấy có một ánh mắt thường xuyên xuất hiện bên cạnh mình, mang theo sự đau thương đáng chất khó tả, và cả sự... nhớ nhung nồng đậm.

Có mấy lần ánh mắt nhìn nàng đó trở nên nóng bỏng như có thể đốt cháy nàng, nhưng khi nàng nhìn quanh tìm kiếm, ánh mắt này lại biến mất không còn tăm hơi.

Bây giờ công lực của nàng không còn như trước kia, khó có thể dựa vào tiếng thờ để nhận biết phương hướng và vị trí người khác. Nhưng nàng biết người đó chính là chàng, chàng đang ở gần đâu đây nhìn nàng.

Bởi vì ánh mắt đó quá dịu dàng và quen thuộc, quen thuộc đến mức có thể dễ dàng công phá cánh cửa trái tim nàng, lần lượt lòi hết những chuyện cũ nàng đã cố quên ra ngoài.

Mặc dù nàng hôn mê rất lâu, nhưng rõ ràng trước khi mất ý thức, nàng đã nghe thấy một âm thanh ám áp như mặt trời ngày đông.

"Loan Loan, là anh".

Như nắng sớm tinh khiết chiếu vào người, làm cho nàng yên tâm vô cớ, để mặc chính mình chìm vào hôn mê tăm tối.

Khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong nhà tranh ở Dị Thiên Nhai, dường như vừa mơ một giấc mơ dài và sâu, dường như người đó chưa từng xuất hiện, ngay cả kí ức trước khi hôn mê dường như cũng trở nên không còn chân thực, nhưng bốn chữ đó lại như dùng dao khắc vào đáy lòng mình, sâu đến đốn đau.

Ánh mắt phía sau càng ngày càng rõ ràng, ngay cả Tiểu Hắc đang nằm sấp dưới đất ngủ cũng phát hiện gì đó, giật mình đứng dậy găm gù nhìn ra phía sau nàng, tiếng găm rất khê, không phải đe dọa kẻ thù mà có vẻ như ngờ ngác khó hiểu.

Người trốn ở đó làm gì thế? Tiểu Hắc tò mò nhấc chân định đi về phía đó, lại bị ánh mắt đó chặn lại không dám đi tới, đành phải buồn bực đi vòng vòng quanh chân Loan Loan.

Loan Loan cúi xuống, mái tóc xanh chảy xuống bên cổ, che khuất đôi môi không ngừng rung rẩy. Mắt nàng đã đỏ, tim đập càng ngày càng nhanh, trăm cảm xúc lẫn lộn trong lòng, như buồn mà lại như vui. Cố gắng kiềm chế không quay lại nhìn, hai tay nàng bóp chặt tay vịn ghế tre, gân cốt nổi lên càng tỏ ra gầy gò yếu ớt.

Một tiếng thờ dài đau buồn tan đi trong gió, ánh mắt như lửa cháy đó đột nhiên biến mất.

Loan Loan cảm thấy cả người nhẹ bẫng, trong lòng lại thất vọng, mất mát và ngây dại. Nàng ngơ ngàng quay lại nhìn, bóng cây đung đưa dưới ánh mặt trời, không có nửa bóng người, nhưng dưới gốc cây đâm bụi cách đó không xa lại có một chiếc túi gấm màu đen.

Loan Loan vẫy tay gọi Tiểu Hắc tới, vuốt đầu nó, chỉ chiếc túi gấm dưới gốc cây đâm bụi.

Tiểu Hắc hóa thành tia chớp chạy đến gốc cây, đi hai vòng quanh gốc cây rồi goạm chiếc túi gấm đó chạy về bên người Loan Loan.

Loan Loan cởi dây buộc miệng túi gấm, vừa nhìn vào trong, nước mắt đã không nhận được trào ra.

Trong túi là một thanh chủ thủ quân bằng vải trắng, lưỡi dao màu đen sắc bén lạnh lẽo, chính là thanh Li Quang mà tía đã cho nàng.

Từ biệt rồi lại sinh li, đau lòng đơn côi chiếc bóng.

Loan Loan ôm Li Quang, trong lòng vô cùng đau xót, tiếng nức nở nghẹn lại trong cổ họng. Nàng gục đầu vào khuỷu tay, nước mắt lập tức thấm ướt tay áo.

Lúc mở cửa buồng thuốc đi ra, Dung Hàm nhìn thấy Loan Loan nhắm mắt tựa vào ghế tre, không hề nhúc nhích, hơi thở đều đều, dường như đã ngủ.

Mái tóc dài gạt sang bên cổ, gần như chạm đất. Thân hình nhỏ yếu như cuống sen dưới lá xanh. Lông mi rất dài, ánh mắt trời ẩm mà không gắt chiếu nghiêng nghiêng xuống in bóng hàng mi cong cong trên mí mắt, bình yên đẹp đẽ không nói nên lời.

Dung Hàm cười vui vẻ, động tác không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn.

Hôm đó được Hắc Vân kị liệu chết bảo vệ, cuối cùng họ về đến Lương Châu mà không gặp nguy hiểm gì. Thể chất của Loan Loan hư hàn, suối nước nóng có hiệu quả trị thương cực tốt, vì vậy Dung Hàm liền đưa nàng về nơi ở cũ trên Di Thiên Nhai. Lữ Nam Cung lại phái người đưa tới rất nhiều dược liệu quý giá, trong mười ngày nay Dung Hàm đã dốc hết sở học, được thạch châm cứu, ngâm suối nước nóng, xua lạnh trừ hàn tu bổ khí hải. Mặc dù đến giờ nội tức vẫn rất yếu, nền tảng không vững, nhưng dù sao Loan Loan cũng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Đến lúc này trái tim Dung Hàm mới trở về chỗ cũ, nụ cười đã biến mất nhiều ngày lại xuất hiện lần nữa.

Bước khẽ tới định chỉnh lại vạt áo khoác bị tuột xuống cho nàng, tay vừa chạm vào chiếc áo, Dung Hàm lập tức khựng lại.

Trên chiếc áo khoác lông cáo trắng có mấy giọt máu đỏ tươi.

Dung Hàm tái mặt, vội vàng cầm cổ tay nàng, ngón tay đặt lên mạch môn xem mạch cho nàng.

Loan Loan tỉnh lại, thấy y có vẻ hoảng loạn liền mỉm cười áy náy với y, lắc đầu tỏ ý không có việc gì.

Thấy mạch tượng của nàng ổn định không hề có dấu hiệu khác lạ, Dung Hàm mới yên lòng đưa mắt nhìn quanh. Thấy trên mặt nàng vẫn còn vết nước mắt, trong lòng còn ôm một chiếc túi gấm màu đen mà y chưa hề nhìn thấy bao giờ, trong lòng y đã sáng như gương.

Những ngày này nàng cần nghỉ ngơi từ tế, người ngày ngày nấp gần đây nhìn nàng đã đành, hôm nay không ngờ lại làm cho nàng kích động tâm tình đến mức ho ra máu...

Dung Hàm thăm mắng Lâu Dự máu chó ngập đầu, hạ quyết tâm ngày mai đổi mấy vị thuốc trong đơn thuốc chữa thương cho Lâu Dự, hiệu quả trị liệu không thay đổi nhưng vết thương sẽ đau đớn gấp bội, dứt khoát cho hắn đau đến chết luôn mới thôi.

Vốn định chậm rãi nói với Loan Loan về chân tướng chuyện ở Sa Loan năm đó, lúc này sợ nàng kích động làm thương thể nặng thêm, Dung Hàm đành tạm thời gác lại chưa nói vội.

Loan Loan nhìn quanh, ánh mắt nghi hoặc.

Dung Hàm chung sống với nàng đã lâu, qua vẻ mặt ánh mắt đã có thể đoán được ý nàng, nét cười dịu dàng từ khóe miệng lan đến lông mày, giọng nói ấm áp: "Phương đại phu đến Lương Châu lấy thuốc, có Hầu tướng quân đi cùng, em không cần lo lắng. Vừa rồi anh đã xem mạch cho em, tốt hơn nhiều rồi".

Y dừng lại một lát, giọng nói trở nên áy náy và trách cứ: "Em có ý muốn chết, vậy mà anh lại nhìn không ra. Trong những ngày em hôn mê bất tỉnh, anh cũng ân hận ngày đêm. Nếu em có chuyện gì không hay xảy ra, anh cũng không còn mặt mũi nào làm thần y, còn nói gì đến hành y cứu đời? Loan Loan, nếu em muốn làm cho anh và... rất nhiều người khác vui vẻ, em phải ngoan ngoãn uống thuốc, cố gắng sớm bình phục. Đại ca của anh đặt tên em là Loan Loan vì hi vọng em thà cong chứ không gãy. Em không được phụ lòng huynh ấy, không được làm những việc ngốc nghếch để tìm chết nữa, được không?"

Câu hỏi vô cùng thành khẩn, lại lộ rõ sự sợ hãi và hoang mang mà không tự biết.

Nhớ tới tia, trong lòng Loan Loan vừa đau đớn vừa đắng chát. Nhìn khuôn mặt rất giống tia của Dung Hàm, Loan Loan cảm thấy ấm áp và cảm động không nói nên lời. Nàng mỉm cười, gạt đầu đưa tay đỡ lấy bát thuốc, uống mấy ngụm đã cạn tro đáy.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 13

Cỏ non mon môn vừa nhú lên trên mặt đất đóng băng cả mùa đông lại lập tức bị gót sắt lao qua sầm sập đạp nát, nhánh cỏ non gãy nát chảy ra chất lỏng nhuộm móng ngựa thành màu xanh lục nhàn nhạt.

Sắc xuân mới chớm bị xua tan bóp chết, ngoài thành Lương Châu còn xí ộp trời, dòng lũ thép kị binh vũ trang từ đầu đến chân tràn qua mặt đất, gió xuân ấm áp dường như cũng sợ khí thế lấn liệt mà không dám thổi vào, cả đồng bằng bao trùm bầu không khí nặng nề như sóng thép dập dồn.

Ân Minh mặc nguyên bộ quân phục đứng trên chiến xa neo mắt nhìn tường thành xa xa, nói bình thản: "Trong vòng ba ngày, đánh hạ thành Lương Châu".

Đại tướng Hạ Huyền Kính nhận lệnh: "Rõ!"

Ti binh mã lần này đã dốc toàn lực, tinh binh mãnh tướng huy động toàn bộ, cuộn cuộn tràn tới biên giới Lương Sóc, gần như đồng thời triển khai tấn công mười lăm châu biên giới nước Lương. Trong đó Lương Châu có vị trí cực kì quan trọng, chiến đội tinh nhuệ nhất nước Sóc là Thiết Kị vệ gần như toàn bộ áp sát ngoài thành Lương Châu.

Hắc Vân kị chỉ có mười vạn, cho dù toàn bộ được triệu tập đến Lương Châu thì nhân số cũng chỉ bằng một nửa Thiết Kị vệ.

Thành Lương Châu nhỏ nhoi nằm giữa vòng vây trùng trùng của kị binh thiết giáp xanh như một chiếc thuyền nan trên sông giữa mưa gió vô biên vô hạn, trông chừng lắc lư, nguy hiểm như chồng trứng sắp đổ.

Hạ Huyền Kính liếc nhìn Ân Minh bên cạnh, trong lòng hơi ớn lạnh.

Mười năm mài một thanh kiếm, Thiết Kị vệ là tinh hoa của Ti binh mã, là nền tảng an bang định quốc của nước Sóc, bình thường không dễ dàng được điều động, lần này lại dốc toàn bộ sức mạnh vây kín một thành Lương Châu nhỏ nhỏ, liệu chết một trận với Hắc Vân kị. Điều này tương đương với đặt một ván tất tay, vạn nhất đánh thua, nước Sóc sẽ đại thương nguyên khí, không có mười năm dưỡng sức sẽ không thể có uy thế của ngày hôm nay.

Bệ hạ mặc dù âm trầm lạnh lùng nhưng tuyệt đối không phải hôn quân không biết thao lược, rất nhiều năm đi vững vàng không nhanh không chậm trên con đường nước giàu binh mạnh, không bao giờ lãng phí quốc lực để đánh một chiến dịch không nắm chắc thắng lợi, lần này không biết vì sao lại sốt ruột như thế?

"Trẫm hiểu rất rõ, trận này nếu như thua, cả đời Trẫm sẽ không còn khả năng thống nhất thiên hạ". Ân Minh đột nhiên lên tiếng ngoài dự liệu của Hạ Huyền Kính.

Hạ Huyền Kính cực kì kinh ngạc. Để quân luôn luôn nói năng thận trọng, lòng dạ sâu như biển, ngoài kẻ cầm đầu đám thái giám đã chết đó, gần như không có một ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. Còn chủ động bắt chuyện với người khác? Đó chính là chuyện là như tháng sáu tuyết rơi.

Nhất thời không biết trả lời ra sao, Hạ Huyền Kính đứng ngẩn ra tại chỗ.

Ân Minh cũng không cần Hạ Huyền Kính trả lời, thực ra hắn cũng không rõ vì sao mình lại khác hẳn lúc thường, lại giải thích gì đó với một bề tôi bình thường không hề quá thân quen trong lúc tên đã đặt lên cung, đao đã ra khỏi vỏ như lúc này.

Đại khái là bởi vì chiến ý ở nơi này quá ồn ào, bên cạnh lại quá trống trải, sự trống vắng trong lòng tựa như cỏ xuân thoải mái mọc lan tràn khiến hắn có khát khao muốn giải bày tâm trạng, rất muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự.

Thế là Hạ đại tướng quân Hạ Huyền Kính đáng thương liền trở thành hốc cây để để quân trút tâm sự, bất kể Ân Minh nói gì hắn cũng chỉ có thể biến chính mình thành hốc cây không biết nói, chỉ có thể nuốt vào trong bụng, tuyệt đối không thể nôn ra ngoài.

"Khanh nhất định đang thắc mắc, Trẫm đã mưu đồ rất nhiều năm, vì sao lại đi chơi trò được ăn cả ngã về không nhàn chán này". Trong mắt Ân Minh như có ngọn lửa sáng rực chói mắt mà lại lộ ra vẻ điên cuồng.

"Cả đời này, Trẫm luôn làm từng bước một, tính toán không bỏ sót điều gì, làm việc không từ thủ đoạn, không vương tư tình, chú trọng thuật quyền mưu nghiền ngẫm lòng người, đóng vững đánh chắc. Nếu Trẫm vẫn tiếp tục đi con đường này, hoàng đồ vĩ nghiệp thống nhất thiên hạ chưa nói là trong tầm tay nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian".

Hắn nhìn tường thành Lương Châu xa xa, dường như chỗ đó có một mái tóc bạc thê lương và má hồng tuyệt sắc: "Nhưng Trẫm lại không chú ý tới một việc, đó chính là người. Đi trên con đường này, người bên cạnh Trẫm càng ngày càng ít, cho dù có một ngày có thể trèo lên đỉnh cao nhưng lại không có một người thật lòng vỗ tay thì cũng đâu có gì thú vị? Hoài Ân đã nói, Trẫm và Lâu Dự là hai kiểu hùng trên thế gian, tính tình và thủ đoạn mặc dù hoàn toàn trái ngược nhưng lại cùng có một mục đích, nhất định sẽ là đối thủ cả đời".

Tranh đoạt cùng một thiên hạ, yêu cùng một người con gái, đối thủ cả đời đúng là danh sao thực vậy.

Ân Minh nói với vẻ trào phúng nhưng trên mặt lại toát ra vẻ mệt mỏi và quyết liệt, lạnh lùng cô độc khó diễn tả bằng lời: "Đã là đối thủ cả đời, phải giằng co đến chết, vậy hãy để trận quyết chiến tới sớm hơn một chút. Hôm nay Trẫm sẽ đặt hết vốn liếng đánh một trận tất tay với Lâu Dự ở thành Lương Châu này, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, tất cả đều chỉ trong chiến dịch này".

Lâu Dự đứng trên tường thành, ánh mắt như xuyên qua khoảng cách cực xa, va chạm với ánh mắt lạnh lùng trên chiến xa giữa đại quân nước Sóc, bắn ra tia lửa khắp nơi.

Hầu Hành Tiễn và Lữ Nam Cung một trái một phải đứng sau lưng chàng, đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi về phía trước một bước, đề phòng chàng nổi bão bất cứ lúc nào.

Mặc dù vương gia đã không còn là một kẻ ngờ nghệch chỉ biết xung phong đánh giết, càng không phải kẻ chỉ chằm một mũi lửa đã nổ tung như Thác Bạt Hồng Đạt, nhưng vừa rồi chiến thư để quân nước Sóc phái người đưa tới quả thật dùng từ quá mức sắc bén, sắc bén đến mức Hầu Hành Tiễn và Lữ Nam Cung đều tìm đập chân run, sợ Lâu Dự nhất thời nổi điên vác đao Yêu Nguyệt lao ra khỏi thành liều mạng với Ân Minh.

Trên chiến thư mỏng manh đó chỉ có một câu, viết tương đối thô tục không hề văn nhã, cực kì không xứng với thân phận của Ân Minh, nhưng một lời trúng tim đen, như một thanh khai sơn phủ bổ trúng mệnh môn của Lâu Dự.

Trên chiến thư chỉ có vài chữ ngắn ngủi: Nữ thích khách Loan Loan, dung mạo rất đẹp, Trầm thích, nếu đưa đến cho Trầm, chiến sự có thể hóa giải lập tức.

Đây là sự khiêu khích và tuyên chiến trần trụi không hề che giấu.

Lâu Dự đọc xong chiến thư, hai mắt hừng hực lửa giận, ánh mắt hung ác bạo tàn như dã thú, hai tay vò mạnh, tờ giấy mỏng manh đó lập tức biến thành bột mịn.

Mặc dù chàng đứng ở đó không hề nhúc nhích, mọi người lại vẫn cảm thấy sát ý tuôn trào, kích động ngút trời.

Hầu Hành Tiễn và Lữ Nam Cung bị sát khí như sấm sét này làm kinh hãi, vội nói: "Vương gia, Ân Minh cố ý chọc giận vương gia, vương gia ngàn vạn lần không thể tức giận, nếu không sẽ trúng độc kế của hắn".

Lâu Dự đứng trên lầu thành không nói một lời, thiết quyền nắm chặt, hai mắt híp lại, sắc mặt như báo săn hàm răng dính máu.

Ân Minh đã biết đến sự tồn tại của Loan Loan, bất kể là chân tình hay giả ý đều như nhau, với tính cách của hắn, chỉ cần hắn còn sống là sẽ không từ thủ đoạn cướp Loan Loan vào tay làm của riêng.

Mình làm sao có thể bỏ mặc cho bàn tay hắn chạm đến Loan Loan?

Đã thế thì phải chặt đứt để vĩnh viễn trừ tai họa về sau.

Hễ là kẻ nào đe dọa đến an toàn của Loan Loan, Lâu Dự chưa bao giờ chần chừ, luôn luôn kiên định sắc bén, đâm thẳng vào nơi yếu hại.

Chỉ sau chốc lát đã quyết tâm ý, trận chiến này sẽ là cuộc quyết chiến sống chết giữa chàng và Ân Minh, không phải người chết thì là ta chết.

Không! Vì an toàn và hạnh phúc của cô ấy, trước khi ta chết, ta nhất định sẽ giết người!

Mưa bão sắp tới, gió lồng lộng thổi. Gió lạnh gào thét thổi quân kì Hắc Vân trên tường thành bay phàn phật, trải rộng hết mức. Chữ "Lâu" trên quân kì đỏ như máu tươi, giương nanh múa vuốt, dường như còn ngang tàng cuồng bạo hơn cả những đám mây đen cuộn cuộn phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 14

Trời đất u ám, mây đen che kín bầu trời, một trận sấm rền từ chân trời kéo tới, bầu không khí nặng nề làm mọi người gần như ngạt thở.

Quân đội còn lại của nước Sóc đã tấn công các châu phủ khác trong quận Xạ Lỗ, hai mươi vạn Thiết Kị vệ vây chặt thành Lương Châu như thùng sắt.

Hai mươi vạn Thiết Kị vệ như một con thủy triều màu xanh đen tầng tầng lớp lớp tràn đến trên đồng bằng, trong trận hình dày đặc lấp lánh ánh sáng nhiếp hồn đoạt phách của đao kiếm.

Vây nhưng không đánh, chỉ lấy khí thế nuốt phong vân áp bức mài mòn tinh thần của quân thủ thành Lương Châu, làm hao mòn hết ý chí chiến đấu và dũng khí của quân đội thủ thành.

Đánh trận chính là đánh người, một khi lòng người xuất hiện dấu hiệu sụp đổ sẽ dẫn đến binh bại như núi lở, còn sống sót cũng đã đến đường cùng.

Ai nói Ân Minh không hiểu dụng binh? Hắn hiểu sâu sắc đạo của lòng người.

Nhìn Thiết Kị vệ đông nghịt khí thế ép người dưới tường thành, Hầu Hành Tiễn trợn mắt xem thường. Vừa nhìn lối đánh như đĩa bám này đã biết Ân Minh không phải kẻ quân tử lòng dạ bao la.

"Vương gia, đánh thế nào?" Lữ Nam Cung nhìn Lâu Dự, hỏi rất dứt khoát.

Người đàn ông trước mặt này mặc dù trẻ hơn tất cả mọi người bọn họ, nhưng bọn họ đều đã quen với việc chỉ nghe lệnh chàng mỗi khi gặp phải vấn đề khó khăn. Có một bộ óc thông minh như vậy bên người, chính mình còn phải động não thì chính là không có đầu óc.

"Thùng sắt dù chắc, búa vàng vẫn phá được". Âm thanh của Lâu Dự không có sóng gió, hạ lệnh: "Hầu Hành Tiễn!"

"Có thuộc hạ!"

"Người chọn lựa bảy ngàn Hắc Vân kỵ, phải chọn những hảo thủ giỏi chinh chiến nhất, trang bị ngựa nhanh nhất, đao sắc nhất. Ba ngàn người của tiên phong doanh mang thêm liên nô. Ta cần lấy chiến đội này làm búa tạ phá vỡ thùng sắt".

Thùng sắt độ dày đều nhau, tiếp giáp kín kẽ, nhìn như hoàn toàn tròn vẹn không có sơ hở, nhưng điểm yếu của nó cũng chính là ở đây.

Cùng một lượng sắt như nhau, thùng càng lớn thép lại càng mỏng. Ân Minh dùng hai mươi vạn đại quân vây thành, xem như đáng sợ nhưng binh lực phân tán, binh lực phân bố ở mỗi một điểm lại không hề quá nhiều, lúc này xuất kỳ bất ý dùng búa tạ đập tới sẽ có thể phá thùng mà ra, đánh thẳng đến đầu não địch.

Trước mỗi trận chiến, khẩu khí của Lâu Dự đều sẽ đặc biệt bình tĩnh, không nhanh không chậm, chín chắn trầm ổn, có sự sáng suốt bình tĩnh vượt xa tuổi tác làm mọi người cảm thấy yên lòng.

Cảm giác quen thuộc nằn trợn ngập toàn thân, Hầu Hành Tiễn chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng vang lệnh: "Rõ!"

"Lữ Nam Cung!"

"Có thuộc hạ!"

"Người dẫn năm ngàn người của tên nô doanh dùng cung cứng tên nặng yểm hộ đội ngũ ra ngoài thành tác chiến, mang hết mười chiếc nô công thành lên tường thành, khi cần thiết cũng có thể phối hợp công thủ!"

"Rõ!" Lữ Nam Cung quyết đoán ôm quyền.

"Triệu Long!"

"Có thuộc hạ!"

"Người dẫn năm ngàn người ở phía sau tiếp ứng đội tiên phong, sẵn sàng bổ sung chiến lực cho đội tiên phong bất cứ lúc nào".

"Rõ!"

"Ngô Quán!"

"Có thuộc hạ!"

"Người dẫn một vạn người xuất kích bốn phía, giương đông kích tây phân tán sự chú ý của quân Sóc. Nhớ rõ, địch tiến ta lùi, địch lùi ta đuổi, một khi đón đánh nhất định phải tiêu diệt hết".

"Rõ!"

Mệnh lệnh hạ đạt đâu vào đấy, các tướng lĩnh như bày sỏi khát máu ngửi thấy mùi máu, tất cả đều xắn tay áo, hai mắt tỏa sáng.

"Còn ta, ta làm gì?" Đột nhiên một âm thanh như tiếng sấm vang lên bên cạnh làm tuyết đọng trên tường lại rơi xuống mỏng hơn vài phần.

Thác Bạt Hồng Đạt vẫn đứng bên cạnh chờ đợi, thấy tất cả các tướng lĩnh đều nhận được mệnh lệnh tác chiến, chỉ có mình là không có phần, lập tức sốt ruột như hàng trăm móng vuốt cào cào trong lòng.

"Người và ta cùng làm đầu búa ra thành tác chiến". Lâu Dự nói.

Với chỉ số thông minh của Thác Bạt Hồng Đạt, nếu bắt hắn dẫn một đội ngũ thì chẳng khác gì người mù cưỡi ngựa mù nửa đêm đi cạnh ao sâu, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng nếu để hắn làm đầu búa tiên phong mở đường đánh địch thì lại là lựa chọn vạn người có một.

Tiền tiên phải tiêu vào việc cần thiết, thép tốt phải dùng để rèn lưỡi đao, Lâu Dự biết rõ đạo dùng người.

Thác Bạt Hồng Đạt nghe vậy mừng rỡ, khuôn mặt giãn ra như hồ dán khô quắt bị nước hòa tan.

Đột nhiên nghe thấy Lâu Dự phải đích thân xuất chiến, Hầu Hành Tiễn và Lữ Nam Cung cùng biến sắc mặt, đồng thanh kêu lên: "Không được!"

Lâu Dự lạnh lùng liếc mắt đến, trong mắt toàn là kiên nghị quả quyết, mặc dù không nói một câu nào nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng.

Ta đã quyết định, không cần khuyên nữa.

"Vương gia, thương thế của vương gia còn chưa đỡ, tuyệt đối không thể đích thân tác chiến". Hầu Hành Tiễn vội nói.

Một đám tướng lĩnh nhìn Lâu Dự, sắc mặt mỗi người đều khó coi như tai nạn sắp ập xuống, không hẹn mà cùng hạ quyết tâm. Mặc kệ, kể cả sau này bị phạt đánh quân côn, hôm nay nhất quyết phải ngăn cản vương gia.

Ánh mắt Hầu Hành Tiễn và Lữ Nam Cung gặp nhau, càng thêm quyết tâm. Nếu vương gia vẫn kiên quyết ra trận, dứt khoát gánh tội danh phạm thượng, một gậy đánh ngất vương gia đưa về phủ tướng quân.

Về mặt vui mừng còn đọng trên mặt Thác Bạt Hồng Đạt, hắn đang định hưng phấn nói mấy lời nói hùng hồn lại bị vẻ mặt khó coi của mọi người làm cho nghẹn lại trong cổ họng. Lúc này hắn mới nhớ tới vết thương hiểm ác cùng cực trên người Lâu Dự, bộ mặt đen sì dường như cũng trắng hơn một chút, buột miệng nói: "Chán sống à? Người làm sao có thể cảm được đau nữa?"

Mặc dù Thác Bạt Hồng Đạt vẫn thấy Lâu Dự không vừa mắt lắm nhưng điều này không ngăn cản được sự sùng bái tự nhiên sinh ra trong lòng sau khi tận mắt thấy cuộc đại chiến giữa Lâu Dự và Lư Hoài Ân.

Không thể không thừa nhận gã mặt trắng này cũng có chút tài cán.

Hồi tưởng lại cảnh tượng chiến đấu hôm đó, trong lòng Thác Bạt Hồng Đạt cuộn cuộn ba đào, đến giờ vẫn không thể nguôi được.

Hôm đó, trong gió lạnh tuyết bay, đao Yêu Nguyệt của Lâu Dự mang theo sát ý ngập tràn, vô cùng tàn nhẫn chém xuống theo kẻ hở xuất hiện trong khí trường của Lư Hoài Ân. Đồng tử Lư Hoài Ân co chặt, đao của Lâu Dự tới quá nhanh, quá tàn nhẫn, ánh mắt quá mức cay độc. Đứng trong chớp mắt khí tức của hắn lưu chuyển không thông, nội tức không vận lên được, hắn chỉ có thể trở mặt nhìn thanh đao của Lâu Dự chém thẳng xuống đầu trong mưa tuyết dày đặc.

Phòng thủ hay né tránh đều đã muộn, vậy thì cùng chết!

Bộ mặt già nua khô héo của Lư Hoài Ân càng trắng bệch như ma, môi lại đỏ rực ươn ướt, hai hàng lông mày trắng dựng ngược, nội lực thông qua khí hải tuyết son cuộn cuộn không ngừng chuyển vận đến xương khớp tứ chi. Trường thương tăng tốc vòng xuống, tiếng xé gió khiếp người như rồng bay xé rách mây mù, mang theo sự quyết liệt và dũng mãnh bị ép ra vì tuyệt vọng, đâm thẳng đến bụng Lâu Dự.

Thời gian dường như dừng lại, bông tuyết phiêu linh đầy trời dường như cũng bị một đòn toàn lực này làm khiếp sợ, giảm bớt tốc độ bay xuống.

Tiếng kêu kinh hãi của Thác Bạt Hồng Đạt, tiếng hét giận dữ điên cuồng của Hầu Hành Tiễn còn nghẹn trong cổ họng, hai người đó đã động.

Thương của Lư Hoài Ân đâm vào bụng Lâu Dự như mũi dùi nóng đỏ đâm vào tuyết, mũi thương mang theo máu từ phía sau chui ra, đâm xuyên qua người Lâu Dự, máu tươi tí tách.

Ánh đao của Lâu Dự lại biến mất. Thác Bạt Hồng Đạt cố gắng mở mắt trong mưa tuyết, mới phát hiện đao Yêu Nguyệt đã dừng lại trong cổ Lư Hoài Ân, chém thật sâu vào xương cổ hắn.

Lưỡi đao bị kẹt cứng trong xương cổ, máu tươi từ vết chém không ngừng phun ra. Nửa người Lư Hoài Ân bị nhuộm thành màu đỏ tươi, máu tươi từ vạt áo rơi xuống đất từng giọt.

Lư Hoài Ân trợn trừng mắt, tuyết trắng trên lông mày lấm tẩm máu đỏ, vẻ mặt tỏ ra cực kì dữ tợn.

Lâu Dự tay phải cầm đao, tay trái nắm ngược chuôi đao, coi thường vết thương kinh khủng xuyên thủng bụng mình, giữ nguyên tư thế chém xuống.

Tiếng kêu giết, tiếng đánh nhau trên đồng bằng dường như càng ngày càng xa, hai người không hề nhúc nhích, đông cứng như tượng đá trong mưa tuyết.

Nói ra thì dài nhưng kì thực rất ngắn, cổ họng Lư Hoài Ân kêu lách cách, hắn đột nhiên vận cán thương, mũi thương màu bạc bắn máu tung tóe, vết thương ở bụng Lâu Dự bị xé rách vô cùng thê thảm.

Gần như đồng thời, Lâu Dự đột nhiên giật tay lại, tiếng lưỡi đao ma sát với xương cổ phát ra làm người ta nổi da gà. Máu tươi như mưa to xối vào mặt đao.

ào ào chảy xuống, cuối cùng cũng có thể để lại một vết máu lờ mờ trên lưỡi đao Yêu Nguyệt.

Sau một thoáng yên lặng ngắn ngủi, hai người đột nhiên tách ra.

Trong ánh mắt Lư Hoài Ân có sự đau khổ và không cam lòng đến cùng cực. Một tiếng rắc vang lên, xương cổ gãy lìa, đầu hắn gục xuống vai, cổ gần như đã hoàn toàn bị cắt đứt, đầu chỉ còn dính vào người bằng một lớp da mỏng manh.

Trong mắt Lâu Dự không hề có vẻ hưng phấn mà chỉ cực kì lạnh lùng nhìn Lư Hoài Ân, đến tận khi đầu hắn gãy xuống mới thờ phào nhẹ nhõm ôm vết thương trước bụng.

Truy Phong và chiến mã của Lư Hoài Ân cào móng thiếu kiên nhẫn, xác Lư Hoài Ân mất thăng bằng đổ ục xuống đất.

Cùng lúc đó Lâu Dự cũng lắc lư, sắc mặt trắng bệch, ngã đi ngã xuống ngựa, khoe miệng lại vẫn giữ nụ cười nhạt nhẽo lạnh lùng.

Vết thương nặng như vậy mà chỉ để quần y xir lí một chút, băng vải quấn dày dưới áo giáp còn thấm máu tươi ra ngoài.

Hầu Hành Tiền và các tướng lĩnh đều không che giấu nỗi sợ không đành lòng và lo lắng, khuyên bảo không được, đánh cũng đánh không lại, đành phải tro mắt nhìn Lâu Dự vũ trang từ đầu đến chân cười lên Truy Phong.

Lâu Dự tay cầm dây cương, đứng vững vàng trước mặt các tinh nhuệ Hắc Vân kị được chọn lựa kĩ càng làm đội tiên phong, vững như bàn thạch, nặng như Thái sơn.

Mặc dù chàng chỉ đứng ở đó không nói gì cũng đã khiến tất cả tinh nhuệ Hắc Vân kị cảm thấy có một ý niệm và dũng khí vô hình từ trên người chàng phát ra, xuyên qua gió và tuyết, truyền đến thân thể mỗi người.

Đó là sự tự tin nắm chắc thắng lợi.

Hắc Vân tinh kị đông nghịt không một tiếng động, ánh mắt Lâu Dự chậm rãi lướt qua các thuộc hạ thiện chiến trung thành này, đột nhiên rút đao Yêu

Nguyệt ra giờ lên, chĩa thẳng lên trời cao.

Các Hắc Vân tinh kị đồng loạt hò hét kinh thiên động địa: "Thắng lợi! Thắng lợi! Thắng lợi!"

Âm thanh vang vọng tứ phương, nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

Cùng với tiếng hô rung trời chuyển đất, công thành Lương Châu mở rộng ra, Lâu Dự cười ngựa dẫn đầu xông ra ngoài. Lấy chàng làm đầu mũi nhọn, bảy ngàn dũng sĩ Hắc Vân kị như sóng lớn vỗ bờ, thẳng tiến không lùi lao vào đội hình quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 15

Sương chiều như gấm, gió ấm hiu hiu.

Loan Loan ngồi bên một cây hoa đại nhỏ màu vàng mềm mại, ngẩn ngơ nhìn màu xanh mướt phủ khắp mặt đất.

Lại đến tiết xuân phân, hàng năm đến thời điểm này tia luôn hái một ít tẻ thái đại, cắt gốc giữ đất, rửa sạch băm nhỏ, trộn với gia vị rồi dùng bột mì gói lại làm bánh rán cho nàng ăn.

Lúc này vẫn ở dưới Di Thiên Nhai, vẫn ở ngôi nhà tranh quen thuộc, nhìn tẻ thái tươi non mọc khắp mặt đất, hoa rơi nước chảy, cảnh xuân vẫn thế mà tia đã nơi nào.

Loan Loan cảm thấy như những chuyện đó đã xảy ra từ kiếp trước, trong lòng trăm cảm xúc lẫn lộn, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng than khẽ đau buồn.

Nàng đang ngồi yên lặng lại thấy một mùi thơm quen thuộc lướt lơ bay tới. Loan Loan hít một hơi, quay đầu lại xem, thấy Dung Hàm mặc áo trắng đứng ở đó, vẫn cao nhả tuần tử, trên tay lại dính đầy dầu mỡ. Dung Hàm bụng một chiếc đĩa gốm đi tới, nửa ngồi xuống đưa chiếc đĩa tới trước mặt nàng, cười tủm tỉm nói: "Ngửi xem có thơm không, có giống đại ca anh làm không?"

Loan Loan cúi đầu nhìn, trong đĩa gốm có hai chiếc bánh rán giòn vàng ruộm, hương thơm nức mũi.

Ngập ngừng đưa tay cầm lấy một chiếc bánh, vẫn còn hơi nóng, nhẹ nhàng bóc đôi lộ ra nhân bánh xanh biếc non mềm bên trong.

Bánh tẻ thái!

Loan Loan sững sờ, viên mắt lại dần dần đỏ lên.

Dung Hàm cười lấy ra một quyển sách, lật đến một trang trong sách, đọc: "Tiết xuân phân, làm bánh tẻ thái cho Loan Loan. Rửa sạch băm nhỏ tẻ thái, rán với ít dầu, mùi thơm dễ chịu. Loan Loan ăn bánh mặt mày hớn hờ. Con thích ăn, hàng năm tia đều sẽ làm cho con ăn".

Loan Loan sững sờ. Quyển sách đó đã cũ, mặt giấy đã ố vàng nhưng mình lại chưa bao giờ nhìn thấy, không biết là Dung Hàm tìm thấy ở đâu.

Tim đập hơi nhanh, Loan Loan đỡ lấy sách chậm rãi mở ra, trong sách dày đặc những chữ nhỏ đều đặn, uyển chuyển hoa lệ lại không thiếu cốt cách, hiển nhiên là bút tích của Dung Diễn.

"Loan Loan ba tuổi, tia xếp đào kiếm, bút mực, kim chỉ ra ba góc không xa, con không chút do dự chọn đào. Tia cười, con và Cẩn nhi thật giống nhau,

con gái mà cứ thích đánh đánh giết giết. Coi như lễ chọn đồ muộn, tía quyết định dạy con đạo pháp". (Theo tập tục, khi trẻ em đầy tuổi, cha mẹ bày lên các loại đồ vật để cho bé chọn, dùng để dự đoán tương lai và sở thích của bé. Loan Loan đã được 3 tuổi nên Dung Diễm mới nói là muộn).

"Loan Loan năm tuổi, thông minh lanh lợi, lại không thích viết chữ đọc sách. Một bé gái nhỏ xíu lại thà rằng bắt mười con thỏ chứ không chịu viết ba chữ.

Thôi được, không thích học thì không học, không có gì quan trọng hơn sự vui vẻ của con".

"Loan Loan tám tuổi, khinh công đạo pháp đặc biệt tốt, căn cốt cực tốt, lại không chịu gắng sức. Hôm nay con lại lười biếng không luyện công, tía dùng cành trúc đánh con. Mặc dù con không khóc nhưng tía lại thương không ngủ được. Không ngủ được thì may cho con một chiếc áo da vậy. Năm đó sư phụ khen tía thông minh tuyệt đỉnh, học đâu hiểu đấy, nhưng riêng chuyện kim chi lại chỉ làm trò cười. Thôi cố làm, chỉ mong đường may thắng mệnh để không nhục sư môn".

"Tiểu Hắc tính nghịch ăn mất bông hoa lan chuông lá trắng của tía, đi ngoài liền ba ngày. Loan Loan ôm tiểu Hắc khóc đỏ cả mũi. Lan chuông lá trắng ba năm mới nở hoa một lần, Loan Loan, tía cũng rất muốn khóc".

"Tình cờ gặp vua ngựa hoang, chữa khỏi vết thương ở chân cho nó. Ngựa cũng có trí khôn, Loan Loan và nó thành bạn tâm đầu ý hợp, đặt tên cho nó là Đại Hồng. Đại Hồng, tiểu Hắc, ha ha, đúng là tên hay".

"Loan Loan lại nấu cháo gà rừng, muối cho hơi nhiều. Ăn cháo gà rừng bao nhiêu năm, tay nghề của Loan Loan vẫn không tiến bộ chút nào, thật sự rất khó ăn".

"Tóc Loan Loan dài rồi. Tía giúp con búi một búi tóc phụ nữ đoàn chính, nhưng chưa được nửa canh giờ lại thành tổ quạ. Thôi thôi, chỉ cần con vui vẻ là được".

"Sắp đến Tết rồi. Hỏi Loan Loan muốn quà gì, Loan Loan lại không muốn gì cả, chỉ cười tít mắt bám lấy tía, nói chỉ cần tía mãi mãi ở bên Loan Loan. Trong lòng tía vừa ấm áp vừa áy náy. Loan Loan à, chuyện gì tía cũng có thể đáp ứng con, chỉ có chuyện này là tía không thể hứa được. Bởi vì tía phải đi cùng một người khác. Đợi đến khi con lớn, tía sẽ phải đi tìm nàng. Trước khi chết, tía luôn hi vọng có thể gặp được nàng một lần..."

Lật từng trang từng trang, trong quyển sách toàn là những chuyện vặt ở nhà, không ngờ lại là ghi chép hàng ngày của Dung Diễm. Mỗi một nét bút đều rất quen thuộc ấm áp.

Tay Loan Loan run nhè nhẹ, ôm quyển sách dán chặt vào ngực, trong mắt đã có ánh sáng long lanh.

"Tìm được trong phòng sách của đại ca, để giữa một đồng điển tịch sách thuốc". Dung Hàm khẽ than một tiếng, trong lòng cũng âm u thương cảm, lại nhanh chóng cười lên: "Loan Loan, em có một người cha tốt nhất thiên hạ. Huynh ấy hi vọng em vui vẻ hạnh phúc, vì huynh ấy, em cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, không được có ý nghĩ coi thường mạng sống của mình nữa. Phải sống thay phần tía em, nếu không huynh ấy sẽ giận".

Sương mù mờ mịt trong mắt Loan Loan, nước mắt tràn ra khỏi viền mắt, lại không kịp rơi xuống đã bị Dung Hàm nhẹ nhàng lau đi.

Dung Hàm cười như ánh nắng sáng ngời ấm áp: "Đừng khóc, không phải anh cố ý chọc em khóc".

Bẻ một miếng bánh rán cho vào miệng nàng, lại cho một miếng vào miệng mình, nhai xong rồi nói: "Vừa giòn vừa thơm, nhân bánh mặn mặn, có vị dầu vừng. Đại ca không viết rõ, may mà anh từng ăn loại bánh này, mặc dù làm lần đầu tiên nhưng anh cảm thấy tay nghề của mình cũng không tồi".

Miếng bánh giòn tan vỡ vụn trong miệng, mặc dù không nếm ra mặn ngọt nhưng lại gợi lên những trí nhớ vị giác trước đây, cảm giác thơm giòn từ lưỡi lan vào trong lòng.

Mắt Loan Loan còn có nước mắt, khoe miệng lại dần dần cong lên, lúm đồng tiền ẩn hiện, cười như trăng non.

Dung Hàm cũng cười nhìn nàng, cười vui vẻ, yên tâm và thỏa mãn.

Những ngày tháng vui vẻ đẹp đẽ này như một giấc mộng đẹp, làm mọi người chỉ muốn sa vào trong đó cả đời không muốn tỉnh lại.

"Loan Loan?" Một âm thanh vang lên cách đó không xa, giọng sang sảng như chuông đồng, lại cố gắng hạ thấp âm lượng, vui mừng và chần chừ không dám khẳng định.

Loan Loan và Dung Hàm động loạt quay lại, chỉ thấy một người đàn ông to khỏe như tháp sắt đứng cách đó hơn một trượng, mái tóc rối tung như bờm sư tử, thân cao tám thước, cơ bắp cuộn cuộn làm bộ quân phục Hắc Vân kỳ căng phồng, trên mặt lại là vẻ e dè vì sợ làm kinh động người khác. Hắn đến gần mấy bước, lo lắng gọi: "Loan Loan?"

Người phụ nữ mặc váy trắng, tóc dài ngang eo, lông mày như than, da trắng như tuyết, đẹp như tiên nữ đó thật sự là cô ấy sao?

Thác Bạt Hồng Đạt cảm thấy tim đập tình thích va cả vào xương ngực, quả thực sắp nhảy ra ngoài đến nơi. Mặt đỏ đến tận mang tai, may mà da mặt hắn đen nên nhìn không rõ lắm.

Gã này đúng là ăn tốt, mấy năm không gặp đã to như con gấu rồi. Loan Loan nhận ra người đến, nghiêng đầu nhìn hắn, độ cong bên khoe miệng càng rõ ràng hơn, trong mắt lóe lên một nét cười xảo quyệt.

Nụ cười này quá quen thuộc, mấy năm nay vẫn hiện lên dưới đáy lòng mình, như một mũi dùi đâm vào trái tim, vừa nhớ tới đã đau, đau muốn chết.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, dường như nhìn thấy Loan Loan xảo quyệt tinh nghịch trong sáng đáng yêu năm đó. Hắn không còn chút do dự nào, mắt hồ rưng rưng, kích động bước tới mấy bước, dang hai cánh tay sắt ra định cho Loan Loan một cái ôm đầy tưởng niệm sau thời gian dài không gặp giống như trước kia.

Cánh tay vừa chạm tới áo nàng lại khấn cấp dừng lại.

Nàng đã không phải con bé hoang dã năm đó nữa. Nàng đứng đó tha thướt, mái tóc dài tung bay, như hoa lan trong khe núi, như đóa sen trên mặt nước, làm mọi người chợt có cảm giác xa cách như chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn.

Thác Bạt Hồng Đạt nhìn lại chính mình. Mới từ chiến trường quay về lại chạy thẳng một mạch đến đây, trên người đầy bụi cát, mồ hôi lẫn với mùi máu tanh, quả thực bẩn đến mức ngay cả chính mình cũng không chấp nhận được.

Cánh tay miễn cưỡng chuyển một vòng trên không rồi thu lại, sắc mặt khó xử, Thác Bạt Hồng Đạt gãi đầu lấp bắp: "Loan Loan! Ngươi... gầy đi, trắng hơn, đẹp... đẹp hơn trước".

Loan Loan không nhìn được bật cười tiến lên, nhẹ nhàng dang hai tay ra chủ động ôm Thác Bạt Hồng Đạt.

Thác Bạt Hồng Đạt cao lớn vạm vỡ, Loan Loan chỉ có thể ôm đến vai hắn. Nhớ tới cậu bé khi xưa vác đại đao hắc thiết lót tót chạy theo sau lưng mình, trong lòng Loan Loan mừng mừng tủi tủi. Thác Bạt Hồng Đạt, đã lâu không gặp, ngươi có khỏe không?

Thân thể Thác Bạt Hồng Đạt cứng đờ, đứng thẳng tắp không dám cử động, trong lòng vừa vui mừng lại vừa đau buồn.

Hắn sớm đã nghe Hầu Hành Tiến nói, cổ họng Loan Loan đã hỏng, từ đó không nói được nữa.

Lúc biết tin tức này, hắn nổi giận điên cuồng, đại đao hắc thiết ra khỏi vỏ, một đao chém gãy lia cây cổ thụ trăm năm mười người ôm trước phủ tướng quân.

Lúc này cúi đầu nhìn hàng lông mi dài mà mềm mại của Loan Loan, Thác Bạt Hồng Đạt chợt trở nên nhạy cảm, dường như nghe thấy câu hỏi của nàng, thấp giọng đáp: "Loan Loan, ta rất ổn, ăn được nhiều, ngày càng khỏe, giết địch lập công không hề bị thương, giờ đây đã là Dực Uy tướng quân của Hắc Vân kị".

Hắn hít vào một hơi, lại nói cực kì nghiêm túc: "Trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn là Loan Loan đột nhiên từ dưới nước chui lên trên núi Tuyết Phong, không ai có thể sánh với ngươi được".

Hai câu không liên quan gì đến nhau, nhưng Loan Loan lại nghe hiểu được. Hắn muốn nói với mình, cảm cũng không quan hệ, không có vị giác không quan hệ, võ công hoàn toàn biến mất không quan hệ, thậm chí trở nên xấu xí tàn tật cũng không có quan hệ gì. Ngươi vĩnh viễn là Loan Loan ta gặp lần đầu tiên, vĩnh viễn!"

Rất nhiều năm đã qua, Thác Bạt Hồng Đạt vẫn giống như trước, đứng về phía nàng không cần lý do, còn cố chấp hơn cả thiêu thân lao vào lửa, khóc cùng nàng, cười cùng nàng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xắn tay áo đánh nhau vì nàng.

Cảm ơn ngươi, Thác Bạt Hồng Đạt!

Loan Loan cắn môi, cố gắng ép nước mắt chảy ngược vào trong, ngẩng đầu cho Thác Bạt Hồng Đạt một nụ cười rạng rỡ.

"Thác Bạt Hồng Đạt, ngươi đến có việc gì?" Dung Hàm biết giờ đây chiến sự khẩn cấp, Thác Bạt Hồng Đạt đột nhiên rời khỏi chiến trường, ra roi thúc ngựa chạy đến đây mà quần áo cũng không kịp thay, tất nhiên là phải có chuyện quan trọng.

"Ta đến tìm Loan Loan". Thác Bạt Hồng Đạt nhớ tới việc chính, sắc mặt nghiêm lại: "Không, ta tới là để tìm Loan Loan đi cứu mạng hắn".

"Hắn là ai?" Dung Hàm hỏi.

Thác Bạt Hồng Đạt yên lặng một lát, lời nói chậm rãi mà nặng nề: "Hắn là Lâu Dự. Loan Loan mà không đi, sợ rằng hắn sẽ chết".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 10 - Chương 16

Cả người Loan Loan run bắn lên, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Người nói rõ xem rốt cuộc là chuyện gì?" Dung Hàm vội hỏi.

Thác Bạt Hồng Đạt đáp: "Hôm các người về Lương Châu đó, Lâu Dự ngăn cản lão long bạc, à, chính là tên thái giám tên là Lư Hoài Ân. Hai người đánh nhau một trận, trận đánh đó đúng là kinh thiên địa khiếp quỷ thần. Lâu Dự đánh một chiêu Thiên Sơn vọng nguyệt, lão long bạc đánh một chiêu liễu nguyên bách kích, Lâu Dự lại một chiêu dạ chiến bát phương, lão long bạc một chiêu ngũ hổ diện môn thứ..."

Thác Bạt Hồng Đạt dường như đắm chìm trong trận kịch chiến hôm đó, hai mắt phát sáng, hoa chân múa tay mô phỏng chiêu thức của hai người.

Dung Hàm coi như đã rõ ràng, tên nhóc con ngờ nghệch trước mắt yêu vô đến si, nếu cứ để hắn nói tiếp như vậy, sợ là trắng lên đến đỉnh đầu cũng không nói được đến đoạn mấu chốt, dù rất điềm đạm kiên nhẫn cũng không thể chịu nổi, ngắt lời nói: "Nói trọng điểm!"

Thác Bạt Hồng Đạt đang kể nhập tâm đột nhiên bị ngắt lời, ngăn ra chốc lát lấy lại tinh thần, suy nghĩ tí mĩ một lát, hết sức nghe lời cố gắng nói ngắn gọn quá trình: "Lão long bạc chết, Lâu Dự bị thương. Để quân nước Sóc đến, Lâu Dự muốn giết để quân nước Sóc, cái lỗ trên bụng to hơn. Cứ thế sẽ không sống nổi. Họ bảo ta tới tìm Loan Loan để Loan Loan đi khuyên hắn".

Lúc này hắn nói ngắn gọn lại ngắn gọn quá mức, một quá trình dài dòng phức tạp như vậy bị hắn cắt xén lung tung làm mọi người không hiểu ra sao.

May mà Dung Hàm không phải người bình thường, chỉ số thông minh đủ cao, Loan Loan thì lại đã quen với cách nói chuyện kiểu này của hắn nên từ đàm câu ba điều của hắn đều đã đoán được ngọn nguồn những chuyện xảy ra.

Loan Loan nắm chặt bàn tay, run lên không thể kiềm chế được.

Anh ấy sắp chết rồi. Anh ấy sắp chết sao? Mình vẫn tránh không gặp anh ấy, nhưng chỉ cần anh ấy còn sống, trái tim đã sứt mẻ của mình sẽ chưa đến mức vỡ vụn. Giờ đây bất chợt nghe tin anh ấy sắp chết, trái tim như khơi khơi bị móc ra, đâm dĩa máu tươi, đau tận xương cốt, lồng ngực trống rỗng lạnh giá chỉ còn toàn sợ hãi vô biên vô hạn.

Thấy nàng run rẩy vì sợ hãi, Thác Bạt Hồng Đạt cực kì không đành lòng, nói: "Loan Loan, người đi khuyên Lâu Dự đi. Chỉ người mới có thể khuyên được hắn. Nếu hắn chết, người sẽ đau lòng cả đời".

Loan Loan không tự chủ được đi nhanh mấy bước, đột nhiên lại đứt hơi, trước mắt tối sầm, lắc lư sắp ngã.

Dung Hàm vội vàng bước tới đỡ nàng.

Loan Loan nắm chặt tay áo Dung Hàm, sau khi con choáng váng đã qua mới ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt toàn là hoảng sợ và bất lực.

Trong lúc nàng bi thảm nhất, đau khổ nhất, người đàn ông trẻ tuổi tao nhã lịch sự này đã đi vào cuộc sống của nàng, như gió xuân mưa phùn chậm rãi xoa dịu và sưởi ấm linh hồn khô cạn nứt nẻ loang lổ vết máu của nàng. Y là thần nhân có cùng huyết thống với tía, tự nhiên nàng có cảm giác thân thiết và an toàn. Nhìn gương mặt rất giống tía của y, nàng đang bơ vơ không nơi nương tựa chợt sinh ra cảm giác y lại dựa dẫm như gặp người thân.

Vì vậy trong thời khắc sốt ruột lo lắng chân chừ lưỡng lự này, nàng vô thức muốn dựa dẫm và tìm kiếm sự giúp đỡ từ Dung Hàm.

Dung Hàm yêu nàng đã sâu, không cần bất cứ ngôn ngữ nào, nàng suy nghĩ những gì, một ánh mắt một vẻ mặt đều rõ như lòng bàn tay. Trong lòng chưa xót khó nhịn, y lại vững vàng đỡ Loan Loan, giọng nói đau buồn mà kiên định: "Loan Loan, nghe anh nói, trận Sa Loan năm đó là Lâu Dự trúng gian kế. Dĩ nhiên hắn có lỗi, nhưng những kẻ trù tính gian kế đó càng đáng chết. Hắn đã tiêu diệt bè phái thái tử, cũng coi như là đã báo thù cho Tổng thúc thúc và mọi người. Mấy năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng tình yêu chung thủy của hắn dành cho em lại chưa hề thay đổi. Hắn yêu em còn hơn yêu chính hắn. Bây giờ hắn đã đến gần tử cảnh, Loan Loan, bất kể em có quyết định tha thứ cho hắn hay không thì bây giờ vẫn nên đi một chuyến để kéo hắn từ cõi chết về".

Nước mắt Loan Loan rơi tới tấp, gật đầu chậm rãi mà nặng nề.

Thác Bạt Hồng Đạt nóng lòng như lửa đốt, thấy nàng gật đầu liền lập tức huyết sáo gọi chiến mã: "Loan Loan, cưỡi ngựa của ta, ta đưa người đi. Đây, gãi mặt trắng kia, người không tòi, có muốn cùng đi hay không?"

Hắn thấy ai cũng gọi là mặt trắng, cũng không nhìn xem mặt mình còn đen hơn đáy nồi ba phần. So với hắn, tám phần đàn ông trong Hắc Vân kỳ đều trở thành mặt trắng.

Sau một thời gian tiếp xúc Dung Hàm cũng biết tính Thác Bạt Hồng Đạt, bị hắn gọi là mặt trắng cũng chẳng buồn chấp vặt, gật đầu nói: "Thân thể Loan Loan yếu ớt, người che chở cho tốt đừng để xóc mạnh. Ta phải đi tìm một ít thuốc, sẽ đi theo sau".

Thác Bạt Hồng Đạt hết sức thận trọng đỡ Loan Loan lên ngựa rồi cũng xoay người lên ngựa theo, bảo vệ nàng vững vàng trong vòng tay. Tay hắn có sức mạnh ngàn cân, lại cực kì cẩn thận như ôm một chiếc đèn lưu li mỏng manh dễ vỡ nhất, giọng nói vẫn như chuông đồng: "Người yên tâm, làm sao ta để Loan Loan bị thương được. Người đi mau một chút, Lâu Dự còn chờ người tới cứu mạng".

Dung Hàm gật đầu: "Ta hiểu, ta sẽ cố gắng đến nhanh nhất có thể".

Thác Bạt Hồng Đạt không nói thêm lời nào, dang rộng hai vai ra cố gắng để Loan Loan ngồi thoải mái một chút, chân kẹp bụng ngựa thúc ngựa chạy đi.

Mái tóc dài của Loan Loan tung bay trong gió, nàng không hề biết ánh mắt Dung Hàm phía sau vẫn theo sát nàng, cực kì thâm tình chuyên chú.

Hắn thích em còn hơn thích chính hắn. Còn anh chẳng lẽ lại không?

Không đành lòng để em đau khổ, không muốn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của em cau lại vì âu sầu, không muốn nhìn thấy em hối hận áy náy cả đời, không muốn để em phải nếm trải sự đau đớn khi phải trở mặt nhìn người mình yêu rồi xa...

Dung Hàm chậm rãi cúi đầu xuống nhìn bóng mình bị ánh nắng kéo dài và cả đĩa bánh tẻ thái đã nguội lạnh, khóe miệng mang một nụ cười đắng chát.

Thành Lương Châu, phủ tướng quân, một đám tướng lĩnh Hắc Vân kị đồng loạt quỳ khấp dưới đất.

"Vương gia, mặt tướng thay vương gia xuất chiến!" Các tướng tới tập xin đánh, trên mặt toàn là lo lắng và sốt ruột.

Vết thương trên người vương gia đã rách to vô cùng thâm, ngay cả những người trải qua chiến tranh, quen nhìn những cảnh đầm máu như bọn họ cũng phải cảm thấy kinh hãi khi nhìn vết thương của vương gia. Bị thương như vậy mà vẫn đích thân dẫn đội tiên phong bốn ra bốn vào, liên tục bốn lần xung phong tấn công đại doanh đối phương, có hai lần suýt nữa xông tới lều trung quân của đối phương, đúng là quá mức dũng mãnh.

Nhưng có dũng mãnh đến mấy cũng là thân thể máu thịt, cứ đánh tiếp như vậy thì người sắt cũng phải vỡ thành mảnh vụn.

Vương gia, ngài có biết không, ngài cứ ôm hết mọi việc vào mình như vậy thật sự làm cho đám thuộc hạ bọn ta rất mất mặt!

Hầu Hành Tiễn quỳ một gối xuống đất, thậm chí liếc mắt với Lữ Nam Cung, hạ quyết tâm lần này dù thế nào cũng phải đánh ngất vương gia, dù sao bây giờ vương gia cũng đã trọng thương, có lẽ tỷ lệ đánh ngất thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Đều là các chiến tướng tâm phúc đi theo mình nhiều năm, chỉ liếc mắt với nhau, Lâu Dự đã biết bọn họ định làm gì, chàng hừ lạnh một tiếng: "Muốn đánh ngất ta? Gan các người càng ngày càng to đấy. Hầu Hành Tiễn, người cứ thử xem rốt cuộc có thể đánh ngất ta được không?"

Vương gia, ngài đừng yêu nghiệt như vậy được không?

Hầu Hành Tiễn quả thực rất muốn gào lên đau khổ, trong lòng roi lệ ngàn hàng, đành phải cúi đầu cực kì không cam lòng, nói từng chữ một như bị cắn nát qua kẽ răng: "Thuộc hạ... không dám".

Lâu Dự trừng mắt nhìn hắn, cúi đầu nói: "Mau khâu đi!"

Câu này là nói với Phương Tranh.

Hắc Vân kị tuy nhiều quân y, cũng đều xem như đã gặp cảnh tượng gãy chân cụt tay, nhưng nhìn thấy vết thương hiểm ác trên người Lâu Dự lại không nhìn được rùng mình run tay. Mấy thầy thuốc quân y mới khâu được nửa mũi kim mà đã buồn nôn sắc mặt tái nhợt không sao khâu tiếp được nữa, bị Hầu Hành Tiễn nổi giận lôi đình mắng to một trận rồi sai người kéo ra ngoài.

Phương Tranh lại xung phong nhận việc, hơn nữa còn cầm cự được. Nàng mặc dù là phụ nữ nhưng do chủ yếu nghiên cứu phụ khoa, đỡ đẻ vô số lần, lại ở bên cạnh Dung Hàm học tập một thời gian, tận mắt thấy tuyệt kĩ mổ bụng lấy hài nhi của Dung Hàm.

Nhìn quen cảnh máu me khi phụ nữ sinh nở, lại bị ảnh hưởng bởi sự bình tĩnh và chừng mực của Dung Hàm như mưa dầm thấm đất, lúc này đối mặt với vết thương của Lâu Dự, tay nàng hiển nhiên vững hơn rất nhiều so với các thầy thuốc quân y khác.

Nhưng dù vậy sắc mặt nàng cũng vẫn trắng xanh. Vết thương này là vết xuyên thủng, sâu vào nội phủ, trên mũi thương của đối phương hình như lại có móc ngược, lúc rút thương ra vết thương bên ngoài lại bị xé rách lớn hơn. Cộng thêm Lâu Dự nhiều lần xuất chiến, dùng sức quá mạnh, không đường thương từ tế, bên rìa vết thương đã nhợt nhạt thối rữa, lở mồm có thể thấy xương trắng, mạch máu và nội tạng bên trong, quả thật chỉ nhìn qua đã thấy kinh hãi.

Phương Tranh trước hết đắp kim sang được lên vết thương, sau đó đâm kim vào da thịt Lâu Dự, dùng chỉ ruột cá khâu miệng vết thương lại.

Có điều miệng vết thương thật sự quá lớn, chỉ mới khâu xong hai kim mà nàng đã ướt đầm mồ hôi, nghe thấy Lâu Dự thúc giục, trong lòng vừa bội phục lại vừa nôn nóng.

Bội phục là Lâu Dự bị thương đến mức này mà còn không chịu dùng thuốc tê, nói là phải nhường thuốc tê quý giá cho các tướng sĩ khác, chính chàng mạnh mẽ chịu đựng đau đớn khi khâu vết thương. Nói không đau chắc chắn là giả, trán chàng đã thấm ra một lớp mồ hôi mịn, nhưng giọng nói lại vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn có ý khuyến khích.

Tây Lương vương quả thật không phải người bình thường, quá đáng sợ!

Nôn nóng là đến lúc dùng mới hận mình học ít. Bây giờ nàng mới hiểu sự chênh lệch giữa mình và Dung Hàm căn bản không phải khoảng cách từ đế đô nước Sóc đến Thượng Kinh Lương triều mà ít nhất còn phải qua lại mười lượt như vậy nữa. Ôi, nếu có Dung đại phu ở đây thì tốt biết bao!

Bị mùi máu xộc vào mặt làm choáng váng, Phương Tranh đành phải ngừng tay, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, nói: "Lau mồ hôi".

Hầu Hành Tiền như nghe thánh chỉ, vội vã nhảy dựng lên cầm một tấm vải bông trắng sạch sẽ lau mồ hôi trên trán nằng.

Phương Tranh gật đầu tỏ ý cảm ơn, hất cằm nói: "Lau cho cả ông ấy nữa".

Hầu Hành Tiền ngẩn ra, nhìn lại theo hướng Phương Tranh chỉ mới phát hiện mồ hôi đầy mặt đầy đầu vương giả, mồ hôi rơi xuống đã ướt nhẹp cổ áo chiến y.

Trong lòng đau xót, tay cầm vải bông mà làm thế nào cũng không đuổi ra được, Hầu Hành Tiền thầm mắng Thác Bạt Hồng Đạt máu chó ngáp đầu. Mẹ nó chứ, thằng nhóc đã man sao đi lâu như vậy còn chưa về? Bây giờ là lúc xa cách gấp lại, ôn chuyện tương nhớ mối tình đầu sao?

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 17

Trống trận rền vang, tiếng trống như sấm trên trời dường như có thể chấn động tuyết đọng thành bột mịn, làm mọi người khí huyết sôi trào.

Hàng chục chiếc nỏ công thành bày trước trận, mũi tên sắt to như cánh tay trẻ con lấp lánh ánh sáng lạnh khiếp người dưới ánh mặt trời.

Bộ binh khiêng thang dài, ôm dây thừng bày trận chờ địch.

Thiết Kị vệ xếp thành thế trận tấn công hình mũi dùi, chiến mã cũng được trang bị nguyên bộ trọng giáp, ngay cả trên mặt cũng có mặt nạ màu bạc, gót sắt cào mặt đất, phun hơi thở phì phì.

Hai trăm ngàn Thiết Kị vệ đao thương sáng như tuyết bị tiếng trống trận kích thích sát khí khát máu, một khi xông lên chắc chắn sẽ là một cánh quân như hổ như sói.

Cuộc chiến công thành có thể nổ ra trong phút chốc, bầu không khí căng thẳng như dây cung kéo căng cực hạn, có thể đứt tung bất cứ lúc nào.

Chỉ đợi một mệnh lệnh, chiến xa to lớn sẽ ầm ầm khởi động, nghiền nát Lưong Châu thành gạch vụn.

Ân Minh đứng trên chiến xa neho mắt nhìn tường thành Lưong Châu, trong lòng đầy mĩa mai trào phúng.

Mấy ngày nay Lâu Dự dẫn quân xuất kích khắp nơi, cố gắng phá vòng vây. Người này quả nhiên dũng mãnh vô địch, rõ ràng theo thám báo Ung Đình, hắn đã bị trọng thương trong trận chiến với Lưu Hoài Ân, lại vẫn thúc ngựa vùng đao như vào chỗ không người, dẫn mấy ngàn người như dao cắt bánh ngọt, thẳng tắp đánh tới trung quân, có hai lần còn suýt nữa để hấn lao được đến vị trí của mình.

Muốn chơi trò bắt giặc bắt vua trước? Lâu Dự sợ là đã quá coi trọng bản thân mình, cũng quá xem thường Ân Minh. Đường đường đế quân nước Sóc há lại dễ bị bắt dễ dàng như vậy?

Vừa nghĩ đến việc Lâu Dự có thể đã bị bức chiến thư của mình làm cho tức giận mụ mị đầu óc, trong lòng Ân Minh lại vô cùng sáng khoái.

Đâm người phải đâm vào chỗ đau, mấy câu nói đó của mình quả nhiên đã đâm trúng mệnh môn của Lâu Dự.

Loan Loan, Loan Loan.

Ân Minh thấp giọng đọc cái tên này hai lần, phát hiện lạnh lạnh dễ nghe, vang vang thuận miệng, lại nhớ tới đôi mắt rét lạnh thấu xương đó, toàn thân như được dòng suối trong vắt mát lạnh thấm đẫm, ngọn lửa nôn nóng vô danh biến mất.

Một phụ nữ được Lâu Dự yêu thương như vậy đúng là làm người ta hết sức tò mò.

Cướp mất thứ Lâu Dự yêu thích là việc hấn cực kì thích làm, huống hồ chính hấn cũng có cảm giác kì lạ trước đó chưa từng có, hơi chua hơi ngọt lại hơi mát mẻ vì muốn có mà không giành được, chẳng lẽ đây chính là động lòng mà Hoài Ân đã nói?

Thì ra cảm giác động lòng là như vậy!

Từ lúc chào đời tới nay đế quân Ân Minh của Đại Sóc đều có tiếng lạnh lùng hà khắc vô tình, lúc này tay phải đưa lên dè ngực, cảm nhận trái tim đang nhảy nhót trong lồng.

Như khi còn bé mẫu hậu hát ru bên tai, trời tuyết khoác áo da chồn lên người mình, đêm lạnh đưa tới một bát canh nóng... mấy năm nay hấn bận rộn theo đuổi quyền lực tối cao, mắt nhìn chăm chăm bảo tọa tít trên cao, trong quá trình này những tình tiết dịu dàng đó đã bị xem nhẹ, thậm chí đã bị cố ý lãng quên.

Giờ đây dường như lại bị tâm tình kì diệu nào đó khơi gợi, mang theo sự tinh khiết và ấm áp đã mất từ lâu, một lần nữa từ đáy lòng tràn lên.

Ân Minh cảm thấy chỗ sâu nhất dưới đáy lòng dần dần trở nên mềm mại. Nếu bên cạnh có một người phụ nữ mình yêu thương như Loan Loan, cuộc đời thế lương mà cô quạnh của mình phải chăng từ đây sẽ trở nên ấm áp và khiến mình cảm thấy quý trọng?

Bên cạnh mình đã không có một bóng người, cho dù đứng trên thượng đỉnh quyền lực, cảm giác đứng trên đỉnh cao đó cũng sẽ ảm đạm đi vì không có người chia sẻ.

Chuyến đuổi giết ngàn dặm dốc hết quốc lực này chẳng lẽ lại không phải sự cứu rỗi cuối cùng do một người nội tâm héo rũ hoang vu sắp chết làm ra để bảo vệ đóa hoa dịu dàng còn lại dưới đáy lòng?

Rõ ràng đã chiếm ưu thế binh lực nhưng lại để mặc cho đối phương liều mạng phá vòng vây, kiên quyết vây nhưng không đánh, mắt thấy viện quân của đối phương sắp đến, cục diện sắp nghịch chuyển, rốt cuộc để quân đang nghỉ ngơi? Hạ Huyền Kính nhìn Ân Minh, cố gắng nhìn nhưng chung quy không nhìn được, hỏi: "Để quân, mười lăm châu trong quận Xa Lỗ, chúng ta đã đánh hạ được sáu châu nhưng gặp phải sự phản kích mạnh mẽ. Hiện nay chiến sự đang rơi vào thế giằng co. Lương Châu nói thẳng đến Thượng Kinh, quả thật là cửa ải số một của Lương triều, nếu có thể đánh hạ sẽ dễ dàng diệt được nước Lương. Nhưng theo thám tử báo về, viện quân đông đảo do Lương triều triệu tập đã sắp đến Lương Châu, nếu chúng ta tiếp tục vây nhưng không đánh thì sợ rằng sẽ lỡ mất cơ hội".

Sắc mặt Ân Minh âm trầm như sắt đen: "Vây nhưng không đánh là muốn làm cho Lâu Dự nếm thử cảm giác mãnh hổ bị nhốt trong chuồng. Nhưng bây giờ Trẫm lại phát hiện một chuyện quan trọng hơn hành hạ Lâu Dự".

Khóe miệng cong lên lạnh lùng, ngữ điệu trở nên sắc bén: "Truyền lệnh xuống, công thành!"

Tiếng hô giết sục sôi rung trời, mưa tên rợp trời ngập đất ập xuống tường thành Lương Châu, ngay cả bầu trời cũng bị che kín, như mây đen cuộn cuộn trước trận mưa rào, không khí trở nên xám như chì làm mọi người ngạt thở.

Nỗ công thành to lớn giữ tiết tấu nhịp nhàng liên tiếp bắn về phía tường thành. Cùng với mỗi một tiếng xé gió vang lên là một tiếng nổ ầm vang, gạch đá rơi xuống là tả, tường thành Lương Châu xây bằng đá xanh cứng rắn lại xuất hiện thêm một lỗ hồng kinh người.

Quân phòng thủ trên tường thành bị mưa tên mãnh liệt ép cho không ngẩng đầu lên được.

Loạt mưa tên thứ nhất đã ngớt, Hạ Huyền Kính vội cờ lệnh, Thiết Kị vệ nhận lệnh hò hét xông lên.

Đồng có mây đen ép tới, tây có thiết vệ đuổi theo.

Từ khi xuất hiện đến nay, Hắc Vân kị nằm trong tay Lâu Dự đã được đúc thành một đội quân thép vang danh thiên hạ. Còn Thiết Kị vệ thì là vũ khí bí mật giấu kín của nước Sóc, huấn luyện đã lâu, mặc dù ít lộ diện trên chiến trường nhưng một khi xuất hiện là quét ngang ngàn quân, luôn luôn duy trì một sự thần bí, danh tiếng sánh ngang với Hắc Vân kị.

Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, hai đội quân cùng nổi tiếng dũng mãnh vô cùng này lại chưa bao giờ gặp nhau trên chiến trường.

Giờ đây hai đội quân thép gặp nhau dưới thành Lương Châu, một khi đối đầu sẽ là quyết chiến sống chết.

Đối mặt với Thiết Kị vệ, Hắc Vân kị từ trên xuống dưới ai dám coi thường, toàn quân như gặp đại địch. Qua mấy lần Lâu Dự đích thân dẫn quân xuất chiến có thể thấy Thiết Kị vệ quả nhiên danh bất hư truyền, bất kể năng lực tác chiến của từng binh sĩ hay cách bài binh bố trận và ý thức chiến trường của tướng lĩnh đều cao hơn quân Sóc thông thường không chỉ vài lần.

Nếu không có sức chiến đấu siêu mạnh và năng lực chỉ huy cực kì bình tĩnh của Lâu Dự, bốn lần tiến công chớp nhoáng phá vòng vây đó không biết chừng sẽ không chỉ khó thành công mà còn tan tác thảm bại.

Thứ duy nhất đối phương thiếu chính là một nhân vật linh hồn có năng lực chiến đấu và sự nhạy bén trên chiến trường có thể sánh ngang với Lâu Dự.

Mà nhân vật linh hồn của Hắc Vân kị giờ đây đang chữa thương trong phủ tướng quân.

Nghe thấy tiếng hò hét rung trời bên ngoài, Lâu Dự đột nhiên đứng bật dậy, Phương Tranh bất ngờ không thu tay kịp, vôi vàng buông mũi kim vừa xuyên qua da thịt chàng. Dù Phương Tranh đã buông tay rất nhanh nhưng chiếc kim vẫn xé thành một vết trên bụng Lâu Dự, làm cho vết thương vốn đã thâm càng trở nên thâm vô cùng.

"Vương gia!" Hầu Hành Tiễn liều mạng dẫn các tướng lĩnh đứng chặn trước mặt Lâu Dự: "Vương gia, nếu vương gia vẫn kiên quyết phải đích thân xuất chiến thì cứ việc bước qua xác chết của chúng thuộc hạ!"

Lâu Dự nhìn đám thuộc hạ trung thành, sắc mặt nghiêm khắc. Chẳng sao lại không biết bọn họ muốn tốt cho mình, hơn nữa thân thể mình quả thật cũng đã đến cảnh tên bay hết đà.

Nhưng bọn họ không hiểu trận đánh này có ý nghĩa gì với mình. Tuyệt đối không thể để Loan Loan rơi vào tay Ân Minh, chính mình dù có chết cũng phải giết chết Ân Minh trước khi máu chảy khô.

"Các ngươi yên tâm, trước khi Ân Minh chết, ta sẽ không chết". Lâu Dự rút kim ra, cầm lấy băng vải cuộn qua quýt vài vòng quanh bụng, đến lúc xác

nhận đã cuộn đủ chặt mới mặc áo vào, khoác chiến giáp lên, sau đó chậm rãi đội mũ sắt.

"Tránh ra!" Giọng nói không giận vẫn uy.

Đám Hắc Huyết không những không tránh mà ngược lại còn ưỡn ngực đứng thẳng hơn, gần như gào lên: "Vương gia, chúng thuộc hạ thay vương gia xuất chiến, thề chết không làm nhục sứ mạng!"

"Muốn để ta phải động thủ sao?" Lâu Dự lạnh lùng nhìn các tướng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nghiêng rặng, quyết tâm có bị đánh cũng không nhường đường.

Đang giằng co với nhau, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân thình thịch, Thác Bạt Hồng Đạt cầm đầu xông vào. Thân hình như tháp sắt tránh ra, một tà váy màu trắng từ phía sau hất bay tới.

Lâu Dự thoáng nhìn, đột nhiên đứng sững lại.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 18

Tà váy trắng như một áng mây trắng bay tới trên bầu trời xanh lam, xua mùi máu nồng nặc ở đây ra xa vài phần, làm cho bầu không khí căng thẳng đến sắp sửa bùng nổ cũng phải chùng lại.

Mà người theo sau đi tới cũng làm cho trước mắt mọi người trở nên sáng ngời.

Loan Loan mặc một bộ váy áo trắng đứng giữa cửa, mặt mày như vẽ, đẹp thanh khiết như hoa sen, khiêm khuyết duy nhất chính là sắc mặt trắng đến mức không nhìn thấy màu máu, bờ vai gầy yếu như tờ giấy, tay áo tung bay dường như sẽ bay đi theo gió bất cứ lúc nào.

Lâu Dự đứng sững, ánh mắt đọng lại trên người nàng, không hề nhúc nhích.

Loan Loan cũng đứng sững một lúc lâu rồi mới từng bước một đi đến chỗ chàng. Ánh mắt hai người quyến luyến tương giao, nhất thời lại quên mất đang ở nơi nào, dường như vẫn là nhiều năm trước, một oai hùng hùng dũng, một tình nghịch linh động, không hẹn mà gặp, thương yêu nồng nàn.

Chuyện cũ xưa kia như một bản trường ca phủ đầy bụi bặm, nửa trước dịu dàng ảm áp, khi đó cho dù khốn khó trùng trùng, hai người đồng tâm nắm tay nhau, chỉ cảm thấy tiếng ca sáng khoải, nét cười hiền rộng, hai bên trân trọng, bảo vệ lẫn nhau. Mà phần sau của bản trường ca này lại làm mọi người đau thấu tâm can, không muốn quay đầu, chỉ mong cảnh này chỉ là một cơn ác mộng, để khi tỉnh lại giữa hai người không hề ngăn cách bởi vô số oan hồn và những cái tên thẫm máu.

Loan Loan đi từng bước một đến trước mặt chàng, từng có lúc tâm ý tương thông, khăng khít thân mật, giờ đây lại dường như cách trăm núi ngàn sông, làm thế nào cũng không bước qua được.

Đây là lần đầu tiên nàng đến gần chàng sau rất nhiều năm. Khuôn mặt chàng vẫn tuấn tú như điều khắc, khí chất so với lần đầu gặp nhau càng tỏ ra trưởng thành, chỉ là những lọn bạc hai bên tóc mai khiến nàng nhìn thấy mà đau lòng.

Lâu Dự ngờ ngác nhìn người trước mặt. Bóng dáng này đã xuất hiện vô số lần trong mơ, lần này lại không còn là bóng trắng dưới nước, ảo ảnh trên trời. Nàng rõ ràng đang đứng trước mặt mình, ánh mắt nhìn mình tràn ngập bi thương, và cả... đau lòng.

Một tác tương tư một tác tro, chàng vừa mới tuổi tráng niên, tóc mai lại đã trắng như sương.

Một tác tương tư một tác tro, nàng vẫn hồng nhan ngọc diện, trái tim lại đã vỡ nát tang thương.

Ngón tay Loan Loan hơi run run. Nàng luyện đao từ nhỏ nên bàn tay cực vững, nhưng lúc kéo vạt áo chàng ra từ đầu ngón tay đến trái tim đều run rẩy không tự chủ được.

Quần áo bị máu tươi dính bết, dù Loan Loan không dám mạnh tay nhưng lúc kéo ra vẫn xé rách vết thương.

Lâu Dự đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lại nở một nụ cười ảm áp, vỗ về: "Anh rất ổn. Chút thương này không là gì, em đừng khóc".

Nhìn thấy vết thương hiểm ác trên bụng chàng, môi Loan Loan run run, gần như muốn ôm chàng khóc lớn. Nhưng tiếng khóc của nàng lại nghẹn trong cổ họng, nước mắt rơi lã chã, ngón tay lạnh buốt chậm rãi sờ vào vết thương hơi lở loét.

Đầu ngón tay chạm đến da chàng, một giọt nước mắt rơi xuống trên vết thương.

Nước mắt vốn mặn, thịt trên miệng vết thương khê co lại không thể nhận ra. Lâu Dữ lại cảm thấy giọt lệ này là phương thuốc tốt nhất, rượu ngon thuần nhất, đường mật ngọt nhất trên đời, thấm thẳng xuống đáy lòng mình, hóa thành một ngọn lửa làm trái tim mình nóng rát đốn đau.

Anh đừng chết!

Trong mắt nàng như viết rõ ba chữ này.

Trong lòng Lâu Dữ vừa chua xót vừa ngọt ngào không thể khổng chế được, lại càng thêm kiên định quyết tâm. Chàng đưa ngón tay khê lau nước mắt trên mặt Loan Loan, nói nhỏ: "Ân Minh có ý đồ với em, hẳn là một người dã tâm bùng bùng, không đạt được mục đích tuyệt đối không bỏ qua. Hẳn còn sống ngày nào, ngày đó em còn chưa hết đe dọa. Gã này luôn luôn ở trong thâm cung, lần này ngự giá thân chinh là cơ hội hiếm thấy, anh phải giết hẳn".

Một con gió thổi qua, tóc nàng bay tới, cùng nước mắt quấn quanh ngón tay chàng như tâm tình khó rời khó bỏ trong lòng nàng lúc này.

Lâu Dữ cười rức rờ như mặt trời mới mọc, giọng nói dịu dàng lại cực kì kiên định: "Loan Loan, em đừng lo, anh đi một chút sẽ trở lại".

Loan Loan nắm chặt tay áo chàng không buông, sâu trong cổ họng phát ra tiếng nức nở khàn khàn khó nghe nhưng lại không nói nên lời. Có miệng mà không thể nói được, nàng chưa bao giờ cảm hận mình như bây giờ.

Loan Loan cuối cùng cũng đến, lần này vương gia sẽ phải nghe lời! Đám Hào Hành Tiễn vừa mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ ngay cả Loan Loan cũng không ngăn được Lâu Dữ. Thân kinh vừa buông lỏng lại lập tức căng ra, các tướng lẫn nữa xếp thành một bức tường người chắn cửa, bày ra tư thế "đầu có thể rơi, máu có thể chảy, dù thế nào cũng không cho người đi".

Lâu Dữ đâu để ý đến bọn họ, nhẹ nhàng nắm vai Loan Loan, nói dịu dàng: "Nếu em lo lắng thì cứ lên ụ cản tên trên tường thành xem anh lấy thủ cấp Ân Minh giữa vạn quân như thế nào!"

Đám Hào Hành Tiễn đồng loạt khinh thường. Vương gia nhà mình quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo, nhưng đã bị thương đến mức này mà vẫn còn tự đại như vậy thì thật sự là hơi quá.

"Người đừng ba hoa. Người muốn xông vào giữa vạn quân để địch chém thành đồng thịt, sau đó để cô ấy đau lòng suốt đời thì có". Đột nhiên một âm thanh vang lên ngoài cửa.

Hào Hành Tiễn nghe thấy liền mừng rỡ quay lại xem, Dung Hàm xách một hộp thuốc vội vã phất áo bước qua bậc cửa vào phòng. Vừa nhìn thấy vết nước mắt trên mặt Loan Loan, sắc mặt Dung Hàm đã khó coi, đến lúc thấy Lâu Dữ nói vậy, tâm tình y càng trở nên tồi tệ, quát: "Ngồi xuống! Ta khâu vết thương, bôi thuốc cho người!"

Mặc dù giá trị vũ lực của Dung Hàm là thấp nhất ở đây nhưng nói tới y thuật thì lại là núi cao chỉ có thể ngược nhìn chứ không thể vượt qua. Lúc này đối mặt với Lâu Dữ, đầu cần biết Lâu Dữ là Tây Lương vương hay đại tướng quân gì gì, tự nhiên toát ra khí trường giáo huấn bệnh nhân không nghe lời.

Thấy Dung Hàm đã đến, Lâu Dữ lập tức cảm thấy khó giải quyết.

Đối mặt với đám Hào Hành Tiễn, chàng có thể vùng gây mở đường. Đối mặt với Loan Loan, chàng cũng có thể dịu dàng thuyết phục lại kiên quyết đến cùng. Nhưng đối mặt với Dung Hàm, chàng lại không có biện pháp nào, cứng không được, mềm cũng không xong. Gã này mềm cứng không nghe, một khi đã ngang bướng thì không kém gì mình... E hèm, mặc dù không muốn thừa nhận cho lắm, nhưng tính tình ương bướng của gã này quả thật cũng ngang ngửa với mình.

Lúc này nhìn thấy Dung thần y chặn giữa cửa, mặt đen như sắt, Lâu vương gia cũng chỉ đành hùng hổ trợn mắt nhìn Hào Hành Tiễn rồi ngoan ngoãn ngồi về ghế, một tay lại vẫn nắm tay Loan Loan không buông ra, ngoan cường chống cự: "Thương thế của ta thế nào ta tự biết, trước kia vết thương nặng hơn thế này cũng đã có rồi, bị thương thế này không chết được..."

"Im mồm!" Dung Hàm luôn luôn điềm đạm, vậy mà lúc nhìn thấy vết thương đó cũng suýt nữa không nhịn được chửi bới ầm ĩ, không nói không rằng cầm kéo cắt quần áo bên ngoài vết thương.

Lâu Dữ ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nắm tay Loan Loan, khoe miệng lại không nhịn được kéo đến tận mang tai, cười chỉ thấy lông mày không thấy mắt.

Đám Hào Hành Tiễn hết sức vui mừng nhưng lại không dám cười mà cố ý sầm mặt, người nhìn ta ta nhìn người, trong lòng mỗi người đều thầm gợn ngón tay cái khen Dung Hàm.

Quá trâu!

Trên đời này quả thật là vô quýt dầy có móng tay nhọn, chỉ có điều ngoài dự đoán của mọi người là hàng phục được vương gia không phải Loan Loan mà lại là vị Dung đại phu hiền lành nhã nhặn này, đúng là làm mọi người kinh ngạc rơi cằm, rơi thêm cả hai con người.

Dung Hàm lấy một chai rượu mạnh từ trong hộp thuốc ra, đổ rượu vào vải trắng, hết sức thận trọng lau sạch kim sang được phủ lên vết thương, lại lấy một cái bình ra rắc đều thuốc bột màu xanh lục trong bình lên trên vết thương của Lâu Dữ.

Lâu Dữ thấy cảm giác mát lạnh từ vết thương lan đến xương thịt, cơn đau như nóng cháy lập tức giảm bớt không ít, mạch máu trên vết thương co lại đông đặc với tốc độ mắt thường thấy được.

"Đây là thuốc gì? Dùng tốt lắm, nguoi chế nhiều một chút để sau này các tướng sĩ đều được dùng". Lâu Dự khen.

Dung Hàm tức giận nói: "Nguoi cho rằng đây là thần tiên đại lực hoàn của đám mãi võ trên phố chắc? Đây là hoa long cốt hỏa phù, mười năm mới nở một đoá, cực kì khó kiếm. Không biết huynh trưởng tìm được ở đâu mà chế thành thuốc bột, tổng cộng chỉ có một chút thể này, tất cả đều hồi nguoi hết".

Dung Hàm có danh xưng thần y, các loại thuốc đã gặp đâu chỉ ngàn loại vạn loại. Y nói quý giá thì có nghĩa là cực kì quý giá.

Lâu Dự cảm kích trong lòng, nói thành tâm thành ý: "Dung Hàm, đa tạ!"

"Không cần cảm ơn ta, nguoi phải cảm ơn Loan Loan". Dung Hàm không nhắc mí mắt lên, lấy kim chỉ ra tiếp tục công việc vừa rồi Phương Tranh chưa hoàn thành.

Còn có một câu trong lòng vĩnh viễn sẽ không nói ra.

Ta sẽ không để nguoi chết, bởi vì ta không muốn nhìn thấy cô ấy đau lòng muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 19

Tay Dung Hàm vững hơn Phương Tranh đâu chỉ gấp trăm lần, kim nhanh chóng xuyên qua bắp thịt, đường may vừa nhỏ vừa dày, ngay cả máu cũng chảy ra rất ít.

So với sự đau đớn như bà già cắt bằng dao cùn do Phương Tranh làm vừa rồi, Lâu Dự cảm thấy như từ địa ngục lên đến thiên đường. Loan Loan lại nhìn mà kinh hồn bạt vía, mồ hôi ướt đầm trong lòng bàn tay.

Lâu Dự nắm tay nàng, cảm nhận được sự căng thẳng của nàng, cảm thấy thời khắc này là hạnh phúc sung sướng nhất bốn năm qua, cười hả lòng hả dạ.

Phương Tranh ngồi bên cạnh Dung Hàm xem y thao tác, vẻ tôn kính và ca tụng trong mắt càng ngày càng đậm. Trong lòng nàng biết chính mình đại khái cũng có thể khâu xong được vết thương này, nhưng thao tác nhanh nhẹn như thế, xử lí thịt thối và khâu lại sạch sẽ như thế, trong tình trạng không cần thuốc tê vẫn làm cho cảm giác đau đớn của người bị thương hạ xuống thấp nhất, trên đời này phỏng chừng chỉ có người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này mới có thể làm được.

Tốc độ tay của Dung Hàm rất nhanh, trước hết dùng kim châm mấy đại huyết xung quanh vết thương của Lâu Dự, sau đó vừa khâu lại vết thương vừa dùng một mũi dao vàng cắt thịt thối xung quanh cho chảy máu. Đến lúc thịt thối đã cắt hết, máu chảy ra đỏ tươi chứ không còn là màu đen lại dùng thuốc bột cầm máu rắc vào, sau đó đắp vải bông sạch sẽ lên trên.

Quá trình phức tạp này lại trở nên gọn gàng ngăn nắp, thoả đáng ổn định trong tay y. Thủ pháp nhanh mà không loạn như nước chảy mây trôi, vừa tao nhã vừa vững vàng.

Thịt thối đã cắt sạch, vết thương đã khâu xong, Dung Hàm nhanh nhẹn thất chí, cắt đứt chỉ thừa rồi mới thở ra một hơi, ngẩng đầu lên nói: "Mỗi ngày thay thuốc một lần, trong vòng mười ngày không được động võ. Kiên rượu kiên sử dụng nội tức. Thân thể nguoi có tố chất tốt, khả năng bình phục nhanh, chịu khó nghỉ ngơi nửa năm sẽ không khác gì trước kia".

Lời này vừa nói ra, Lâu Dự không cảm thấy gì nhưng Loan Loan đứng bên cạnh lại thở phào nhẹ nhõm, mắt cong lên thành trăng non mà không biết.

Đúng lúc Lâu Dự quay đầu lại nhìn, nụ cười của nàng như bóng nhận lướt qua nhưng lại khắc sâu vào trong lòng chàng khiến hô hấp cũng dừng lại một nhịp.

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu không thấy nụ cười của cô ấy?

Lâu Dự yêu nụ cười của nàng chết đi được, trong lòng mừng mừng tủi tủi, chỉ hận không thể làm cho thời gian quay ngược lại lúc đầu, nàng vẫn là tiểu quỷ ngây thơ thích cười hay khóc, mình vẫn là thiếu niên ngây ngô chân chất đó.

Đang chìm trong suy tư, đột nhiên ngoài thành vang lên tiếng gầm như đất rung núi lở, dường như hàng chục vạn người đang đồng thanh hô lớn.

Hô tên một người.

Loan Loan... Loan Loan... Loan Loan...

Tiếng hô át mây, đất rung núi chuyển.

Ánh mắt Lâu Dự sắc lạnh, sắc mặt Dung Hàm kịch biến, vẻ mặt Loan Loan ngổ ngàng. Đám người Hầu Hành Tiến lại dường như nhìn thấy mây đen cuộn cuộn, mưa bão sắp đến.

Thác Bạt Hồng Đạt không nói một lời xông ra ngoài, chỉ chốc lát đã về, sắc mặt xanh mét, nổi giận mắng: "Mẹ nó, quân Sóc điên rồi. Tên của Loan Loan là để lữ chó chúng nó gọi sao? Bọn nó còn căng một tấm vải trắng dưới thành, bên trên viết mấy chữ đen".

"Viết gì?" Hầu Hành Tiến hỏi.

Thác Bạt Hồng Đạt gãi đầu, nói không hề hổ thẹn: "Không biết. Chẳng lẽ bọn chúng đánh mệt rồi, muốn đầu hàng?"

Quân Sóc đương nhiên sẽ không đánh một muốn hàng, sau đó lại đền cho Lương triều mười cân vàng bạc châu báu để nhận lỗi.

Chiến tranh đã tiến vào giai đoạn kịch liệt nhất, đối mặt sự tấn công điên cuồng của quân Sóc, Lữ Nam Cung dẫn theo tên nô doanh như tảng đá giữa biển giận, đóng võng đánh chắc, dùng lá chắn thép hộ thân, sau khi ngăn cản mưa tên của đối phương lại mạnh mẽ phản kích.

Mười chiếc nỏ hộ thành không lồ không ngừng bắn, tên nỏ to lớn như trọng pháo bắn xuống trận doanh kị binh của đối phương.

Dưới sự yểm hộ của tên nỏ, Hắc Vân thiết kị thuộc tiên phong doanh dũng cảm ra khỏi thành xung trận, mấy lần đánh lui những đợt tấn công như thủy triều của Thiết Kị vệ.

Lúc này hai bên đều đã hơi đuối sức, sóng công thành đầu tiên tạm dừng lại. Đám người Lâu Dự lên lầu thành, những ụ chắn tên cao to trên tường thành đã không còn một ụ hoàn chỉnh, khắp nơi là ngói vỡ tường lở, trên tường thành đá xanh dày đặc vết tên.

Bởi vì bắn quá rát, một chiếc nỏ công thành đã đứt dây. Dây nỏ đứt bung đưa trong gió như một lưỡi dao cắt từng nhát sắc bén trên không, tò điếm cho sát ý ngập trời và sự bí tráng không tiếng động.

Trong đại trận quân Sóc ngoài trăm mét dưới thành giăng một tấm vải trắng to, bên trên dùng than đen viết mấy chữ to.

Lâu Dự, giao Loan Loan ra, tha cho người không chết!

Trong trận địa quân Sóc như nước biển màu xanh đen, tấm vải trắng này đặc biệt nổi bật, rõ ràng đến mức mọi người muốn làm bộ không nhìn thấy cũng không được.

Sĩ có thể giết, không thể nhục!

Ngoài những gã quê mùa một chữ bẽ đôi không biết như Thác Bạt Hồng Đạt, tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn, lửa giận hùng hực trong mắt gần như có thể đốt cháy tấm vải trắng đó.

Ngay cả Dung Hàm cũng tức giận đến mức gân xanh giật đùng đùng trên trán, mắt đầy tơ máu, chỉ hận không thể lập tức xé nát tấm vải trắng đó.

Nhìn mấy bóng người trên tường thành xa xa, khước môi Ân Minh cong lên lạnh lùng tạo thành một nét cười tàn khốc.

Không chỉ binh khí tương giao, còn phải chơi cả tâm lý chiến.

Trăm là đế quân một nước, nổi giận hưng binh vì giai nhân, không những có thể giảm bớt những chỉ trích vì tự ý gây ra binh họa mà còn có thể thêm một giai thoại.

Tướng sĩ dưới tay Trầm chỉ là cỗ máy chiến tranh, chỉ cần biết một câu "Vua có lệnh, không thể trái".

Mà người lại khác, tự khoe khoang coi binh sĩ Hắc Vân kị là anh em, giờ đây vì một phụ nữ lại bắt anh em phải liều mạng chiến đấu, làm sao có thể nói cho xuôi được?

Hắc Vân kị có mười vạn quân, cho dù chỉ có một phần mười trong đó có nghi hoặc và dao động cũng đã quá đủ.

Lòng người có kẻ hồ như bạch ngọc có tí vết, bát gốm có vết nứt, không thể chứa được nhiều sát ý và quyết tâm nữa.

Lúc trước hô to "Loan Loan" như núi hú biển gào cùng với tấm vải trắng căng ra bây giờ đều là muốn làm cho quân tâm Hắc Vân kị không chiến mà tan rã.

Hạ Huyền Kính nhìn bóng lưng Ân Minh, trong lòng toàn là kính nể và sợ hãi. Mặc dù nói tác chiến một nửa là đánh vào lòng người, nhưng có thể tính toán lòng người đến trình độ này, thử hỏi chính hắn cũng không làm được chuẩn như vậy, tàn nhẫn như vậy.

Để quân dạ sâu như biển, trừ lão thái giám đã chết đó, nhìn khắp cả triều đình Đại Sóc cũng không có người nào có thể suy đoán được.

Thác Bạt Hồng Đạt đã phát hiện tình hình không đúng qua thần sắc của mọi người, kéo một tiểu binh biết chữ đến rõ ràng xem những chữ trên vải trắng là gì rồi lập tức nổi giận lôi đình, tóc tai dựng ngược như sư tử nổi điên, sau khi chửi mắng ba đời tổ tông Ân Minh liền vác đại đao hắc thiết lên chuẩn bị

lao ra liều mạng với Ân Minh.

Ngô Quán nhanh tay nhanh mắt ôm lấy hắn, cảm thấy dường như đang ôm một con trâu búống bình nổi điên, vùng vẫy khiến cánh tay đau nhức.

Ân Minh có ý đồ với em. Nếu hắn không chết sẽ không bỏ cuộc... Anh phải giết hắn...

Lời của Lâu Dự lại vang lên bên tai, Loan Loan lẳng lặng đứng đó, nhớ đến tia và công chúa An Ninh, năm ngàn tướng sĩ tuần quốc ở Sa Loan và cả vết thương hiểm ác đến cực điểm trên bụng Lâu Dự. Sự búống bình tàn nhẫn cảm rở từ nhỏ trong lòng khi hàng năm phải một mình tìm đường sống trên đại mạc hoang nguyên lại trào lên không thể kiềm chế. Nàng chăm chú nhìn bóng người gần như ngưng tụ thành một điểm đen trên trận địa xa xôi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khoảng cách chỉ có trăm trượng, rất tốt.

Khí tức lưu chuyển một tiểu chu thiên rồi hội tụ tại khí hải. Khí hải đã dập vờ, chỉ có thể miễn cưỡng tụ tập được bốn thành công lực, cũng rất tốt.

Khoảng cách trăm trượng, bóng người chỉ còn là một điểm đen, nhưng Lâu Dự và Ân Minh lại như đối diện trong gang tấc, đều nhìn thấy sát khí ngập tràn trong mắt đối phương.

"Tiên phong doanh lên ngựa!" Lâu Dự hạ lệnh.

"Thiết Kị vệ chuẩn bị!" Ân Minh nói.

"Nỏ hộ thành đặt tên!" Lâu Dự nói.

"Cung thủ đặt tên!" Ân Minh hạ lệnh.

Sau một loạt mệnh lệnh liên tiếp, hai người gần như đồng thời mở miệng.

"Công thành!"

"Xuất kích!"

Một đợt đại chiến mới lại bùng nổ.

Trong thời khắc lửa cháy lông mày này, Loan Loan đột nhiên khê điểm mũi chân xuống đất, lẳng lẳng bay lên đứng trên ụ chắn tên cao cao trên tường thành, tóc dài như thác, áo trắng hơn tuyết, giống như tiên nữ giáng trần.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 20

Bầu không khí giữa hai quân nổ tung như đóm lửa rơi vào đồng pháo. Thiết kị hai bên đã bước ra bước đầu tiên, ngón tay kéo dây cung của cung nỏ binh cũng bắt đầu khê buông ra, mũi đao của bộ binh đã chìa ra ngoài.

Đột nhiên tất cả mọi động tác đều dừng lại.

Bởi vì trên chiến trường sôi trào sắt thép lấy đàn ông làm chủ đạo lại xuất hiện một phụ nữ một cách khó tin. Nàng giống như tiên nữ hạ phàm, tay áo tung bay, đứng trên tường thành cao cao, đứng giữa hai quân.

Hình ảnh này thật sự quá mức kì lạ, kì lạ đến mức làm đầu óc mọi người nhất thời chập mạch không thể phản ứng được.

Chiến trường quả thực đông cứng lại một lát.

Trong nháy mắt yên lặng ngắn ngủi, ít nhất có bốn người có phản ứng trước tiên.

Lâu Dự và Dung Hàm một trái một phải xông lên, cố gắng giữ lấy góc áo nàng. Thác Bạt Hồng Đạt rút đại đao hắc thiết ra xông tới, chuẩn bị giúp nàng ngăn cản mưa tên sắp ập đến trước mặt. Ân Minh lập tức giơ cao tay phải, dốc hết sức lực hô to: "Dừng! Không được bắn tên!"

Lập tức tất cả những mũi tên đang chuẩn bị bay đi đều dừng lại trên dây cung.

Loan Loan biết mình đã thành công, khoe miệng khê cong lên, ngón tay búng ra. Mũi phi đao trong tay như tia chớp bay đến một chiếc nỏ hộ thành gần nhất, cắt đứt dây tời kéo dây nỏ trong tay binh lính điều khiển nỏ.

Cùng với một âm thanh réo rắt, dây nỏ to nặng mãnh liệt bật lại, bắn mũi tên nỏ to lớn ra ngoài.

Gần như đồng thời, mũi chân Loan Loan điểm lên ụ tường bắn người ra nhanh như chớp. Không ngờ nàng lại đuỗi theo mũi tên nỏ to lớn đó, cánh tay trái khẽ nâng lên bám vào thân tên, thân hình như một đám mây nhẹ nhàng không có trọng lượng, mượn đà bay của tên nỏ bay đi rất nhanh giữa không trung.

Quá trình này nói ra thì dài nhưng kì thực chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lâu Dữ và Dung Hàm chỉ kịp chạm tay vào ụ tường, đao của Thác Bạt Hồng Đạt vừa rút ra, nàng đã cùng với tên nỏ bắn nhanh đi, thẳng tiến không lùi.

Thay đổi diễn ra quá bất ngờ.

Tận mắt nhìn thấy nàng bám tên nỏ bay tới, áo trắng hơn tuyết, tóc dài bay múa, tư thế đẹp đẽ không giống người thường. Ân Minh chỉ cảm thấy mê mẩn hoa mắt, vừa than thở vừa kinh ngạc, không cảm lòng được đi mấy bước về phía trước.

Hắn vốn tính toán rất chuẩn, hoàn toàn đứng ở ngoài tầm bắn của nỏ hộ thành, nhưng vài bước này lại đưa hắn vào trong tầm tên nỏ.

Tên nỏ gào thét xé gió bay đến, sau nháy mắt đã đến trước mặt, đâm vào đội quân hộ giá quanh người Ân Minh. Chiến mã chạy lộn xộn tránh né, tên nỏ mạnh mẽ bắn ra một lỗ hồng giữa quân trận, đâm thật sâu chéo xuống mặt đất đóng băng, uy thế chưa dứt, lông đuôi tên vẫn còn rung rung phát ra tiếng ong ong khiếp người.

Cùng với đuôi tên rung động, Loan Loan lảng lảng bay lên như một chiếc lá rụng, không hề mất sức nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Nàng đã lặng lẽ tính toán khoảng cách giữa hai bên và công lực của chính mình. Mặc dù khinh công của nàng cực tốt nhưng nội lực lại chỉ còn bốn thành, mượn lực đẩy lực như vậy không thể nghi ngờ chính là cách tiết kiệm sức nhất.

Thừa dịp quân sĩ đối phương chưa phản ứng lại, nàng đạp chân lên đuôi tên, mượn rung động của đuôi tên một lần nữa lướt người lên. Li Quang đã ra khỏi vỏ, nàng như một ánh đao đột nhiên xuất hiện đâm thẳng đến Ân Minh.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức Ân Minh chỉ có thể nhìn thấy một vệt trắng lướt qua không trung, sau phút chốc đã cảm thấy trong lòng lạnh buốt như bị dội một thùng nước đá. Hắn cúi đầu xuống xem, mũi đao đã đâm vào ngực mình.

Hắn ngơ ngác nhìn người phụ nữ cầm đao, im lặng chốc lát, đột nhiên mỉm cười, âm thanh trầm thấp: "Thì ra dung mạo nàng thế này. Rất tốt!"

Loan Loan ngẩn ra, mũi đao đâm tới không khỏi hơi chậm lại.

Ân Minh bị đâm chảy máu, độ cong nơi khoe miệng lại lớn hơn, nói: "Lòng nàng có thiện ý, điều này cũng rất tốt!"

Chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ. Dường như chỉ trong nháy mắt, để quân đã bị ám sát. Hạ Huyền Kinh bình tĩnh lại, quát lớn: "Hộ giá, giết người phụ nữ đó".

Quân sĩ hộ giá tràn tới, đao thương kiếm kích cùng bổ về phía Loan Loan.

Ân Minh đột nhiên nắm lấy lưỡi đao, lui nhanh về phía sau mang theo cả đao lẫn Loan Loan, lui một mạch đến khi đụng lưng vào trục bánh xe của chiếc chiến xa to lớn rồi mới dừng lại, sau đó xoay người đưa Loan Loan vào phía trong.

Li Quang đâm vào ngực hắn sâu thêm vài phân. Li Quang vốn đã giận, bởi vậy hai người rất giống đang đối mặt đứng sát nhau. Hắn đứng bên ngoài nàng, tay chống vào trục bánh xe giam cầm nàng trong lòng.

Bàn tay bị lưỡi đao sắc cắt đứt, ngực đầy máu tươi, Ân Minh lại không hề để ý, cười như ma quỷ, hạ giọng hỏi: "Có phải nàng hận ta lắm không?"

Ánh mắt Loan Loan lộ ra sự lạnh lẽo.

Nhìn đôi mắt lạnh như nước hồ của nàng, Ân Minh cười như ác ma, giọng nói lại hết sức dịu dàng: "Hận một người đến cực hạn và yêu một người đến cực hạn cũng giống nhau. Nếu ta chết, suốt đời suốt kiếp nàng cũng không thể quên được ta".

Máu tươi đầy người, hắn lại như một yêu ma gãy cánh, toát ra sự tà ác mê hoặc lòng người. Loan Loan cảm thấy mình không thể hiểu được người đàn ông này. Nàng cắn răng muốn rút Li Quang ra, Ân Minh lại lui lại trước. Chuôi đao Li Quang còn trong tay Loan Loan, lưỡi đao từ ngực hắn rút ra để lại một vết thương rất lớn.

Cùng lúc đó trường đao của Hạ Huyền Kinh đã đến, lách chính xác qua khe hẹp vừa xuất hiện giữa Ân Minh và Loan Loan bổ thẳng xuống đầu Loan Loan.

Hạ Huyền Kinh là mãnh tướng số một của nước Sóc, trường đao mang khí thế hùng hực. Loan Loan không đủ nội lực, biết không địch lại nhưng vẫn phải liều chết phản kích.

Đao sắp chém xuống đỉnh đầu Loan Loan, Ân Minh ôm ngực đầy máu tươi, thở dồn dập, giọng nói lại lạnh nhạt: "Bất sống nàng. Nếu Trầm chết thì nhốt nàng vào Lăng Yên các giam lỏng cả đời".

Lăng Yên các là thư phòng của ta, cũng là nơi ta thích nhất trừ chính điện.

Thái độ của đế quân đối với cô gái này quá mức kì lạ, Hạ Huyền Kính kinh ngạc trong lòng nhưng lại không thể không tuân lệnh, lưỡi đao vội lệch đi, chém xuống sát bên tai Loan Loan.

Một sợi tóc xanh bị lưỡi đao chém đứt chậm rãi trượt xuống theo má Loan Loan. Sắc mặt Loan Loan tái mét, đáy mắt lộ vẻ tàn nhẫn và không cam lòng, Li Quang đưa ra, không ngờ lại bất chấp trường đao của Hạ Huyền Kính, hạ người lao tới đâm về phía Ân Minh.

Hay lắm! Ngọc đá cùng tan, cả hai cùng chết, đủ tàn nhẫn, đủ cay độc, đủ tuyệt tình! Không hổ là cô gái ta thích! Trong mắt Ân Minh toàn là vẻ tán thưởng sáng rực, phun một ngụm máu, chân lại bủn rủn không thể lùi lại nửa bước.

Trường đao của Hạ Huyền Kính vòng lại chém về phía cánh tay Loan Loan ép nàng thu đao, lại phát hiện nàng không chịu thu chiêu, sẵn sàng phé cả hai tay cũng phải giết Ân Minh trước. Nhớ tới mệnh lệnh của đế quân, Hạ Huyền Kính không dám lấy mạng nàng, đành phải chuyển chém thành đập, lưỡi đao xoay ngang định dùng mặt đao đánh nàng văng ra ngoài.

Đúng lúc này tiếng xé gió vang lên, ba mũi tên sắt mang theo tiếng rít đáng sợ trên không với tốc độ cực kì kinh người, vượt qua thiên binh vạn mã bắn thẳng đến trước mặt Hạ Huyền Kính.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 21

Thấy Loan Loan bay ra theo tên nổ, Lâu Dự cực kì kinh hãi, cũng bất chấp tất cả phi thân nhảy xuống tường thành.

Như nhiều năm trước trên vách núi Tuyết Phong, chàng trúng tên rơi xuống vách núi, Loan Loan cũng quên mình nhảy xuống theo.

Tường thành cao mười trượng, phía dưới là thiên binh vạn mã quân địch, chàng lại nhảy xuống không chút do dự.

Người chàng cấp tốc rơi xuống, đao Yêu Nguyệt đâm vào tường thành, mũi đao vạch vào đá xanh tóe lửa. Vừa rơi xuống đất chàng đã hú một tiếng lạnh lạnh, sử dụng thượng vận thể mạnh mẽ tung người lên cao ba thước, vận chân khí thật sâu, chân phải đập mạnh vào tường thành làm bắn ra một đám bụi xám, người như mũi tên rời cung bắn ngang ra ngoài.

Chàng vận đủ mười thành khinh công, nhảy lên lướt qua như sao băng, chỉ để lại một vệt đen mờ nhạt trong mắt mọi người, chỉ chốc lát đã lao tới trước trận hình quân Sóc, một cước đá bay một Thiết Kị vệ rồi nhảy lên cướp ngựa. Không ngừng một khắc, chàng thúc ngựa lao thẳng đến chỗ Loan Loan rơi xuống đất.

Chuyện xảy ra quá nhanh, đại bộ phận quân Sóc còn chưa hết khiếp sợ, đội quân bảo vệ bên cạnh Ân Minh lại bị Loan Loan khuấy tung. Lâu Dự đơn thương độc mã lại như vào chỗ không người, chàng chạy một mạch đến cách Loan Loan ngoài trăm mét. Vừa thúc ngựa chạy như điên vừa cầm lấy cung sắt treo bên yên ngựa, ba mũi tên đặt lên dây cung, hai mắt như chim ưng quét qua vạn quân, nhanh chóng nhìn thấy bóng người mặc áo trắng.

Bên này Loan Loan đã đánh với Hạ Huyền Kính mấy chiêu. Nàng mới trọng thương vừa khỏi, bất kể nội lực hay sự linh hoạt đều kém xa Hạ Huyền Kính, sau mấy chiêu đã rơi vào nguy hiểm.

Thấy Loan Loan nguy cấp, Lâu Dự không cần nghĩ ngợi, điều động nội tức vận lực ra cánh tay, nội tức từ khí hải tuôn ra ào ạt. Gần như có thể nghe thấy tiếng vết thương mới khâu lại nứt tung, áo trước bụng đã bị máu tươi thấm ướt, Lâu Dự lại không hề quan tâm, neho mắt nhắm, cánh cung cong như trăng tròn.

Tam tiễn tề phát!

Tên bắn tới quá nhanh, chia thành ba đường trên, giữa, dưới, lập tức đã đến trước mặt. Hạ Huyền Kính không thể không thu đao hộ thân, dù hấn biến chiêu mau lẹ nhưng nhất thời cũng luống cuống tay chân.

Keng keng keng! Ba tiếng giòn vang, ba mũi tên sắt lần lượt bị đánh bay. Hổ khẩu Hạ Huyền Kính đau nhức, một vết máu tươi chảy xuống ngoằn ngoèo. Hấn không khỏi kinh hãi, đồn đại quả không hư, Tây Lương vương quả thật là một nhân vật cứng khó xoi.

Thừa dịp hấn phải đón đỡ tên sắt, Loan Loan nhân cơ hội lao ra, Li Quang lóc lên đâm về phía Ân Minh.

Đồng tử Ân Minh co lại, cố gắng nghiêng người tránh né, nhưng tay chân đều bủn rủn vì bị thương nặng, làm sao tránh được nhát đao này của Loan Loan?

Ánh đao màu đen của Li Quang chỉ lóc lên rồi biến mất trong bụng Ân Minh. Ân Minh nắm chặt lưỡi đao, nhìn Loan Loan chăm chăm, ánh mắt gần như

điên cuồng vì không giành được thứ mình muốn, giọng nói khàn khàn: "Loan Loan, Loan Loan... Đi theo ta, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt..."

Loan Loan lắc đầu tiếp tục đàm tới, lưỡi đao gần như ngập đến tận chuôi.

Ân Minh nôn một ngụm máu, vẻ hung ác trong mắt lại dần dần chuyển thành tuyệt vọng, lẩm bẩm nói: "Nàng không tin ta? Vì sao nàng không tin ta?"

Không đợi Loan Loan trả lời, hắn đột nhiên ngẩng mặt cười to, cười ra nước mắt: "Thiên hạ không có ai tin ta, tính kể đến cùng lại rơi vào tình cảnh không có người tin mình... Ha ha ha ha..."

Gã này phát điên rồi à?

Loan Loan hơi sợ, Ân Minh đột nhiên đánh một chiêu phân cân thác cốt vụn cổ tay nàng, ép nàng không thể không buông chuôi đao ra.

Ân Minh ôm chuôi đao chỉ lộ ra một đoạn, lao đảo lùi lại mấy bước, chán nản ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dốc, trên mặt lại lộ ra nụ cười kì dị, như thê lương, như đau buồn, như không muốn rời, như trút được gánh nặng, còn cả một chút xảo quyết kiểu trẻ con cực kì hiếm thấy: "Thanh đao này... coi như nàng tặng ta... Nàng... đi đi..."

Hắn để mình đi? Loan Loan sửng sốt, đột nhiên nhớ ra Li Quang là do tia tặc, sao có thể để rơi vào tay hắn được? Đang sốt ruột định xông lên cướp Li

Quang về, đột nhiên nàng cảm thấy người nhẹ bẫng, bị một người ôm ngang người kéo lên trên ngựa.

Vòng tay này ấm áp mà quen thuộc, bên tai là hơi thở mạnh mẽ, giọng nói tức giận mà không làm gì được: "Tiểu quý, em còn dám mạo hiểm không nói không rằng như vậy nữa thì xem lúc về anh xử lí thế nào".

Không cần quay lại Loan Loan đương nhiên cũng biết chàng là ai, trong lòng sinh ra cảm giác ngọt ngào đã lâu không xuất hiện. Cảm giác này quá mức quen thuộc, khi mình hăm thân trong hiểm cảnh, người ngồi sau mình này luôn kịp thời chạy tới, ba mũi tên giải hết nguy nan.

Trường đao của Hạ Huyền Kính theo sát sau lưng Lâu Dự. Lâu Dự rút đao Yêu Nguyệt ra, một chiêu tụ chỉ nam sơn chặn ngang nhát đao bổ xuống đầu của Hạ Huyền Kính. Loan Loan chỉ thân ngựa trồi xuống, biết hai đao giao nhau với lực cực mạnh, vội vàng chủ động giữ chắc cương ngựa để Lâu Dự rảnh tay nghênh địch.

"Bệ hạ!" Liếc thấy Ân Minh ngã xuống đất, người đầy máu, hiển nhiên là bị thương rất nặng, Hạ Huyền Kính cực kì kinh hãi, lập tức xoay trường đao vẽ ra một nửa vòng tròn, ánh đao như một tấm lưới bảo vệ Ân Minh bên trong.

Lâu Dự không có lòng ham chiến, vung đao chém gục mấy Thiết Kị vệ chặn đường rồi kẹp bụng ngựa cùng Loan Loan phá vòng vây ra bên ngoài.

Quân Sóc lúc này mới như vừa tỉnh mộng, đồng loạt quay đầu mũi tên lại nhắm về phía Lâu Dự và Loan Loan. Nhưng vừa nghĩ để quân cũng ở phương hướng này, đầu mũi tên chĩa đến có hiểm nghị hành thích vua, tướng lĩnh cầm quân vội vã ra lệnh: "Đặt cung tên xuống, kị binh xông lên giết bọn chúng".

Vô số Thiết Kị vệ đang quay ngựa lại định xông đến, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn, cổng thành Lương Châu mở rộng, vô số Hắc Văn thiết kị tràn ra như dòng thác sắt. Hai thót ngựa đi đầu chạy rất nhanh rất gấp, chính là Thác Bạt Hồng Đạt và Hâu Hành Tiễn.

Đám Thiết Kị vệ đành phải quay đầu ngựa lại lần nữa để nghênh địch, hai bên lập tức hỗn chiến toại bời.

Lữ Nam Cung đứng trên tường thành chăm chú quan sát. Các tướng sĩ tên nỏ doanh đã đặt tên lên cung, kéo cung như trăng tròn, chỉ đợi lệnh bắn tên theo hướng hãn chí. Nhưng dưới thành đông nghịt, khắp nơi là người, quân phục nước Sóc màu xanh và quân phục Hắc Văn kị màu đen hòa vào nhau thành một biển người màu xanh đen, đâu còn phân biệt được địch ta?

Thấy có người đến tiếp ứng, Lâu Dự cực kì phấn khởi, đao Yêu Nguyệt vung lên kín kẽ giọt nước không lọt, không gì cản nổi. Loan Loan cũng cướp được một thanh đao, một tay cầm cương một tay vung đao, cùng Lâu Dự phối hợp phá vòng vây.

Hạ Huyền Kính lăn xuống ngựa, chạy tới bên cạnh Ân Minh. Thấy vết thương trên ngực Ân Minh không ngừng trào máu tươi, bụng cũng trúng một đao chỉ lộ ra chuôi đao, bị thương cực nặng, hắn vội vàng lấy kim sang được ra rắc lên vết thương cầm máu, vội nói: "Bệ hạ nhất định phải chống đỡ được, mặt tướng lập tức hộ tống bệ hạ rút lui".

Ân Minh không nói gì, ánh mắt lạnh nhạt vẫn nhìn theo bóng người áo trắng càng lúc càng xa.

Chỉ thấy nàng và Lâu Dự phối hợp vung đao đón đỡ như ý tùy tâm. Đao chém về phía Lâu Dự, nàng chặn lại giúp Lâu Dự. Kiểm đàm về phía nàng, Lâu Dự đánh bay giúp nàng. Giữa hai người như có một sự hiểu ngầm trời sinh, thân giao cách cảm, như hòa thành một thể mà người khác không thể nào chen vào được.

Trong lòng Ân Minh cuộn trào trăm ngàn cảm giác. Hâm mộ, thất vọng, cô đơn, hụt hẫng, sa sút tinh thần... Hắn cảm thấy dã tâm và hào khí từ trước tới nay như tro tàn sau khi lửa đã cháy hết, bị mưa xối gió thổi, chỉ còn lại sự thương cảm và sa sút không nói nên lời.

Lặng im một hồi, Ân Minh nói đáng ghét: "Rút quân!"

"Cái gì?" Hạ Huyền Kính không tin vào tai mình.

Ân Minh phun ra một ngụm máu, chậm rãi nhắm mắt lại: "Trẫm nói, rút quân..."

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiều Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 22

Một tháng sau, phủ tướng quân Lương Châu.

Gió chiều hơi lành lạnh, một cơn mưa xuân vừa tạnh, không trung trong xanh sạch sẽ như lưu li trong suốt. Gió thổi lá cây vừa được nước mưa gội rửa kêu xào xạc, không khí mang theo mùi thơm của cỏ cây từ núi xa bay tới mát lạnh lòng người.

Dung Hàm mở cửa sổ ra cho mùi thuốc đậm đặc trong phòng tản bớt, quay lại nhìn Loan Loan đang ngủ say trên giường, cảm thấy vui vẻ và ấm áp.

Trận chém giết hiểm ác vô cùng hôm đó dường như còn ở trước mắt, y đứng trên tường thành nhìn chiến trường như địa ngục, nhìn Loan Loan hăm sâu trong loạn quân xa xa, trong lòng nóng như lửa đốt, lại cố gắng dẫn kích động xông vào chiến trường.

Đây không phải chuyện liều mạng là có thể làm được. Mình phải sống tử tế, chờ một chỗ, nếu không sau khi Lâu Dự cứu Loan Loan về, ai sẽ chữa trị cho bọn họ?

Nhưng người mình yêu sống chết chưa biết ra sao, mình lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, cảm giác giày vò này không bao giờ muốn nếm trải một lần nữa trong đời.

Dung Hàm thở dài, trong lòng rất hối hận vì mình trọng y khinh võ, không bao giờ chịu đặt nhiều tâm trí vào võ nghệ. Nếu có một nửa thân thủ của huynh trưởng, hôm đó y cũng chưa đến mức rơi vào tình cảnh sốt ruột mà chỉ có thể đứng nhìn.

May mà Lâu Dự cuối cùng cũng cứu được Loan Loan về, coi như có sợ hãi mà không có nguy hiểm.

Nhưng khi đó hai người đều bị thương nặng hơn, tình trạng vô cùng thê thảm, đặc biệt là Lâu Dự.

Khí huyết của Loan Loan đã tổn hại, nội lực không đủ, nhưng nàng cực kì thông minh mượn lực đẩy lực, mặc dù bị thương cũng nặng nhưng vẫn coi như có thể chống chọi. Lâu Dự lại thảm hơn nhiều, vết thương ở bụng toàn bộ bị xé ra, máu chảy quá nhiều. Nếu để máu chảy thêm thời gian một nén hương nữa thì Dung Hàm cũng khó cần chữa trị, trực tiếp đi mua cho chàng một cỗ quan tài, chọn một khoảnh đất phong thủy chôn bệng cho xong.

Vì vậy một tháng nay Dung Hàm trở thành người bận rộn nhất trong Hắc Vân kị, ngoài chăm sóc hai con bệnh nặng này còn phải kiêm chức trách quân y, bị đám quân y kéo đi xử lí những vết thương khó chữa cho các thương binh, bận đến tối tăm trời đất, mệt đến mức trên gương mặt trắng nõn thanh tú lại mang một cặp mắt gấu mèo.

Dung Hàm đi tới bên giường chỉnh lại chăn cho Loan Loan. Trong thuốc có tủy hổ thảo có tác dụng an thần dưỡng khí, nếu ngoan ngoãn nằm nửa tháng nữa, mặc dù nội tức vẫn khó có thể khôi phục nhưng thân thể chắc chắn sẽ khỏe mạnh hơn nhiều, không biết chừng còn có thể béo thêm vài phần, không

đến nỗi gầy như que củi có thể bị gió thổi đi bất cứ lúc nào.

Loan Loan ngủ rất say, hàng lông mi thật dài khẽ rung động hất hai bóng tối nhỏ nhỏ trên mí mắt trắng mịn.

"Anh suýt nữa bị em hù chết". Dung Hàm nhìn nàng, nhớ lại vẫn còn chưa hết sợ: "Loan Loan, em nhảy thẳng xuống không nói một lời, có biết anh sợ thế nào không? Nếu em có gì bất trắc, anh..."

Đột nhiên y nghẹn lời, suýt nữa không nhịn được trút hết tình ý chứa chan trong lòng ra ngoài.

Anh muốn nói với em, anh rất thích em. Thích này không phải thích của trưởng bối đối với văn bối mà là thích giữa một người đàn ông với một người phụ nữ.

Anh vốn cùng tuổi với Lâu Dự, hẳn dám coi khinh lễ giáo thiên hạ để yêu em, vì sao anh không thể? Tình cảm chân thành của anh dành cho em sẽ không ít hơn hẳn một chút nào.

Trong lòng trong mắt em đã có người khác, anh đã đến muộn. Đến muộn cũng không sao, chỉ cần em bằng lòng, anh sẽ vẫn ở bên em, dùng hết sức che chở em, cho em những tháng ngày vui vẻ nhất mà em có thể tưởng tượng...

Những lời này chạy lên chạy xuống từ đáy lòng lên bên môi đã vô số lần. Sau một hồi lâu im lặng, cuối cùng Dung Hàm cười đắng chát, chuyển giọng nhẹ nhàng nói: "Nếu em có gì bất trắc, anh sẽ rất buồn, buồn đến mức chỉ muốn chết đi. Bé con, sau này nếu em còn không coi trọng tính mạng mình như thế, cần thận anh đánh mông em đấy".

Đúng lúc này Loan Loan trở mình, chép miệng, lẩm bẩm nói mê không ai nghe hiểu được rồi lại ngủ tiếp.

Thấy nàng ngủ rất ngây thơ, Dung Hàm cũng không nhịn được cười, sờ sờ trán nàng thấy không nóng liền yên tâm mở cửa ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân y đi xa, Loan Loan đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt toàn là nét cười xảo quyệt. Đánh hông em? Chỉ cần nội tức của em khôi phục được ba thành đã có thể chạy nhanh hơn thỏ, anh làm sao mà đuổi theo kịp?

Mấy ngày nay nằm trên giường ngoan như cún con, xương cũng sắp rã rồi vì ngủ, Loan Loan vờn vai một cái thật dài, đang định nhảy xuống giường hoạt động gân cốt đột nhiên lại nghe thấy tiếng lộc cộc như gỗ đập xuống đá xanh đang di chuyển từ xa đến gần.

Nàng biến sắc mặt, lập tức nằm xuống đắp chăn giả vờ đang suy nghĩ.

Tiếng lộc cộc dừng lại trước cửa phòng, Lâu Dự chống một cặp nặng đứng ngoài cửa, do dự một lát rồi nhẹ nhàng mở cửa ra.

Ngại tiếng chống nặng quá ồn ào, chàng dứt khoát dựa cặp nặng vào tường.

Nếu không phải bị ép bởi quyền uy của Dung Hàm, còn lâu chàng mới chịu chống nặng đi tới đi lui. Vết thương của chàng ở bụng chứ không ở tay chân, Dung Hàm lại nói phải chống nặng để tránh động đến vết thương. Có trời mới biết mấy ngày nay đám Hầu Hành Tiễn nhìn thấy chàng lại vui sướng thế nào, người nào cũng nhịn cười đến mức nội thương.

Ai mà ngờ được Tây Lương vương anh minh thần võ cũng có ngày này, chống nặng lao đảo đi như một ông già bảy tám mươi tuổi.

Lâu Dự cười cười tự giễu, kéo gộc áo bào, vuốt phẳng mấy chỗ nhăn trên áo, suy nghĩ một chút rồi cất bước đi vào trong phòng.

Sợ đánh thức nàng, Lâu Dự bước chân cực nhẹ, đi tới bên giường ngồi xuống quan sát gương mặt nàng khi ngủ.

Khuôn mặt làm cho mình nhớ thương ngày đêm này, cuối cùng bây giờ cũng có thể ngồi xuống quan sát kỹ lưỡng một lần.

Ngũ quan vẫn xinh xắn như trước, mi tâm lại có sự trầm lặng sau khi trải qua sống chết. Bởi vì bị thương nên nước da trắng xanh không có sắc máu, càng tỏ ra trong trẻo tinh khiết động lòng người.

Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong họng, Lâu Dự nhìn nàng si mê, đưa tay định vuốt mái tóc dài của nàng nhưng khi vừa chạm vào sợi tóc lại đột nhiên dừng tay, hóa thành một tiếng thở dài: "Loan Loan, nếu đây là một giấc mơ, anh chỉ mong ngủ mãi không tỉnh lại".

Loan Loan không biết nên đối mặt với chàng thế nào, đành phải tiếp tục giả vờ ngủ như rùa đen rụt đầu, không hề nhúc nhích.

Lâu Dự yên lặng một lúc lâu, lẩm bẩm một mình: "Còn nhớ trước kia anh bị thương, buổi tối hôm nào em cũng đến thăm anh. Trời giá rét, mặt đất đóng băng, từ đại doanh đến phủ tướng quân rất xa, ra roi thúc ngựa cũng phải chạy nửa canh giờ. Anh muốn bảo em đừng tới nữa, lại cực kì ích kỉ mong em ngày nào cũng đến. Lúc đó anh còn không biết em là con gái".

"Hôm biết em là con gái, anh về đến phủ tướng quân uống liền năm vò thiêu đao tử, sau đó anh say, trong lòng chỉ quay cuồng một ý nghĩ, tốt quá, tốt quá!"

"Chiếc váy em thích còn để trong phủ Tây Lương vương ở Thượng Kinh, đã hơi cũ rồi. Đợi thương thể của em bình phục, anh cùng em đi một lượt tất cả các hiệu may tốt nhất ở thành Thượng Kinh, em cứ thoải mái chọn chiếc em thích. Hay là dứt khoát mua tất cả về luôn, em cứ từ từ mà chọn".

"Còn nhớ tiểu Hương không? Chính là cô cháu gái của nhà họ Lục mà em đã cứu ở Thượng Kinh ấy. Bây giờ nó và ông nội mở một quầy bán tào phớ ở đầu phố Chu Tước, làm ăn rất tốt. Ngày nào cũng mang mấy bát tào phớ đến phủ Tây Lương vương, nó vẫn nhớ em, rất nhiều lần hỏi thăm em".

"A, đúng rồi, phủ Trần Quốc công cũng phải đi một chuyến. Trần Quốc công đã đến tìm anh, ông ấy đã biết chuyện của em, lệ già rung rung muốn em nhận tổ quy tông. Anh thì rất vui lòng, nhưng Dung Hàm... Ha ha, chắc chắn là hấn rất không muốn".

Chàng rì rầm kể lại những chuyện xưa, dường như xa cách mấy năm nay chỉ là một giấc mơ như ảo như thật, giọng nói dịu dàng khe khẽ mang theo sự đau buồn không sao xua đi được.

"Anh không nói với họ là em đã biến mất. Sau trận Sa Loan anh vẫn một mực tìm em, rất nhiều người nói em đã chết nhưng anh không tin. Anh nhất định phải tìm được em, dù sau khi tìm được, em hận anh suốt đời suốt kiếp, từ đây như người đứng xa cách chân trời vĩnh viễn không gặp lại nhau, nhưng chỉ cần biết rằng em còn sống, trong lòng anh sẽ có một góc ấm áp để kí thác".

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 23

Bàn tay Lâu Dự cuối cùng cũng vuốt lên mái tóc Loan Loan, mái tóc trơn mượt mát lạnh. Chàng khẽ thở dài một hơi, để trái tim gần như muốn xé tan lồng ngực nhảy ra ngoài hơi dịu lại, nói tiếp: "Anh cho rằng sau khi nhìn thấy em mạnh khỏe, mình có thể dứt khoát kiên quyết quay đầu bước đi, trả lại em một bầu trời bình yên tĩnh lặng. Nhưng anh không làm được, nếu không có em, anh không biết mình nên đi tiếp thế nào. Anh không muốn buông tay, anh còn ích kỉ và ngang bướng hơn chính anh tưởng tượng, đúng không?"

Lâu Dự thở dài một tiếng, như nói cho nàng nghe lại cũng như nói cho chính mình nghe: "Dù bây giờ em không chịu tha thứ cho anh, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy em là anh đã hả lòng hả dạ. Năm tháng như nước chảy đá mòn, có thể hòa tan chết chóc, thù hận và hiểu lầm. Một ngày nào đó anh và em sẽ có thể thật lòng nhìn nhau một lần nữa, không còn bị ngăn cách bởi hiềm khích, em mắng anh ích kỉ cũng được, mắng anh ngang ngược cũng được, tóm lại anh quyết định không đi nữa, anh không muốn bỏ lỡ một lần để rồi lỡ mất cả đời".

Loan Loan vẫn không hề nhúc nhích, một giọt nước mắt trong suốt lại chậm rãi chảy ra từ hàng mi.

Âm thanh của Lâu Dự dừng bật, lông mày khẽ nhướng lên, nhìn giọt nước mắt này, trong mắt từ từ hiện lên một sự chiều chuộng vô bờ.

Những chuyện sinh li tử biệt, âm mưu phản bội, quý kẻ mưu hại này quả thật quá mức nặng nề, phải cho nàng một thời gian mới có thể dần cởi bỏ được khúc mắc.

Có điều cũng không vấn đề gì, nàng còn sống đã là ơn huệ của trời cao, chỉ cần nàng ở bên cạnh mình, mình sẽ có rất nhiều thời gian để à ời cura cảm.

Lâu Dự hạ quyết tâm nhất định không thể buông tay, lưu luyến vuốt mái tóc dài của nàng rồi đứng dậy đi ra.

Đội tiếng chống nạng lộc cộc xa dần, Loan Loan ngồi dậy ôm chiếc chăn mỏng ngồi ngẩn người. Những nếp nhăn ngang dọc chằng chịt trên chăn giống hệt như tâm tình rồi như tơ vò của nàng lúc này.

Tiếng bước chân một lần nữa vang lên ngoài cửa, ầm ầm như một loạt chiến xa nghiêng lên mặt đất.

Hôm nay thật là náo nhiệt! Loan Loan thầm than một tiếng, một lần nữa xoay người nằm xuống giả vờ ngủ.

Cửa phòng bị đẩy ra kêu két một tiếng, người đi vào chính là Thác Bạt Hồng Đạt. Nhìn thấy Loan Loan nhắm mắt nằm trên giường, hắn cũng muốn nhẹ chân nhẹ tay giống như hai người trước đó, nhưng hắn bước đi luôn luôn hùng hổ như sấm rền gió giật, cực kì không quen bước đi rón rén, lúc này khắp không khí không khác gì gấu đen rơi vào hố bẫy.

Rầm! Không có gì ngoài dự liệu, cuối cùng hắn vẫn đá bay một chiếc ghế phát ra tiếng động kinh người.

Loan Loan cũng thấy đau thay cho chiếc đó. Nàng lắc đầu than thở, xoay người ngồi dậy, đôi mắt đẹp nhìn Thác Bạt Hồng Đạt chăm chăm, ánh mắt vừa ngán ngẫm lại vừa buồn cười.

Thác Bạt Hồng Đạt đang luống cuống tay chân đi nhặt ghế, thoáng nhìn thấy nàng ngồi ôm chăn cười với mình, bộ mặt đen sì lập tức như được trát son phấn, vừa đen vừa đỏ như rơi vào vại xi dầu, lúng túng gãi đầu cười ngây ngô: "Đánh... đánh thức người à?"

Loan Loan nhếch miệng, gật đầu hết sức nghiêm túc.

Thác Bạt Hồng Đạt càng thêm khó xử, hai tay không biết để đâu, đành phải đưa lên giật mái tóc rối bù như bờm sư tử của mình, giận cá chém thớt: "Cái ghế đó chắn giữa đường, vướng chân vướng tay, chắc chắn là do hai tên mặt trắng để ở đó.

Hai tên mặt trắng đó đương nhiên chính là Lâu Dự và Dung Hàm.

Trong thời gian Loan Loan dưỡng bệnh, Dung Hàm nghiêm cấm người không phận sự tới quấy rầy. Mặc dù Thác Bạt Hồng Đạt cực kì bất mãn vì mình cũng bị xếp vào phạm trù người không phận sự, nhưng nhìn thấy Lâu Dự cũng bị Dung Hàm chặn lại ngoài cửa không lưu tình chút nào, lửa giận trong lòng lại lập tức biến mất.

Một tháng nay hắn như con sói bị cháy lông, nôn nóng tới tới lui lui bên ngoài phòng Loan Loan, cuối cùng cũng chờ được đến lúc Loan Loan đỡ hơn, Dung Hàm mới cho phép hắn vào thăm nàng với điều kiện không quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

Thác Bạt Hồng Đạt mừng rỡ không kiềm chế được. Kì thực hắn đã đến từ lâu rồi, có điều Dung Hàm vẫn đang cho Loan Loan uống thuốc trong phòng nên đành phải đứng chờ xa xa. Đội mãi đến lúc Dung Hàm ra ngoài, hắn đang hết sức phấn khởi định đi vào thì lại nhìn thấy Lâu Dự đi tới..

Sau khi tận mắt chứng kiến trận đại chiến giữa Lâu Dự và Lưu Hoài Ân, Thác Bạt Hồng Đạt liền sinh ra một tình cảm cực kì phức tạp đối với Lâu Dự.

Ngưỡng mộ, kính sợ, còn có một chút sùng bái mà chính hắn không chịu thừa nhận. Chính vì tình cảm phức tạp này nên khi nhìn thấy Lâu Dự đi tới, lần đầu tiên Thác Bạt Hồng Đạt không xù lông lên mà kiềm chế được bản thân mình, ngoan ngoãn ngồi chờ mãi ngoài xa.

Chắc hẳn Loan Loan đã ngủ nên Lâu Dự mới vào chẳng bao lâu đã đi ra. Thác Bạt Hồng Đạt hết sức phấn khởi lập tức chạy tới, không ngờ lại hậu đậu đá đổ ghế đánh thức Loan Loan dậy.

Thác Bạt Hồng Đạt chán nản giật tóc mình, thấy hấn sắp sửa nhổ hết tóc thành sư cọ, Loan Loan cuối cùng cũng bật cười hi hi.

Thấy nàng cười, Thác Bạt Hồng Đạt lập tức vui lên. Hấn vốn chính là một kẻ tính tình thẳng như ruột ngựa, chưa bao giờ biết vòng vo, vội vã dựng chiếc ghế đáng thương đó lên, đặt mông ngồi xuống bên giường nhìn Loan Loan: "Loan Loan, ngươi đỡ hơn nhiều rồi. Lúc đó mặt ngươi trắng như... trắng như..."

Hấn vò đầu bứt tai tìm từ ngữ, cuối cùng sáng mắt lên nói: "Trắng như bánh bao mẹ ta làm".

Loan Loan không nhịn được, lại bật cười thành tiếng.

Khuôn mặt đen sì của Thác Bạt Hồng Đạt lại đỏ hơn vài phần. Hấn quyết định tuân thủ bốn phần, không học đòi lối khoe chữ của hai gã mặt trắng đó nữa, chăm chú quan sát Loan Loan, cười ha ha nói: "Đề ta xem nào. Bây giờ ngươi có thể ngồi, có thể cười, sắc mặt cũng không trắng kinh người như trước nữa.

Ngươi không biết chứ hôm đó quả thực ta suýt nữa đã chết khiếp, may mà Dung mặt trắng... À, Dung Hàm đã cứu được ngươi. Ngươi biết đấy, y thuật của hấn còn cao hơn cả ông nội, quả cũng có chút bản lĩnh".

Đúng vậy, ta luôn có thể quen biết những người có bản lĩnh, người nọ chẳng phải văn võ song toàn, được coi là long phượng trong loài người đó sao?

Chợt nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, ánh mắt sáng ngời của Loan Loan dần dần tối đi.

Thác Bạt Hồng Đạt mặc dù thô lỗ, đầu óc cũng không phải rất nhanh nhạy, nhưng được cái hấn đã đặt toàn bộ một chút nhạy cảm ít ỏi đến mức đáng thương của mình lên người Loan Loan, rất nhiều năm toàn tâm toàn ý với nàng, vì thế cũng có thể phỏng đoán được một vài tâm tư của nàng.

Lúc này thấy sắc mặt nàng buồn bã, trong lòng hấn cũng khó chịu như trát một lớp vôi, nổi cáu nói: "Hai tên mặt trắng đó rất đáng ghét đúng không? Cái gì mà ngươi thích ta ta thích ngươi, nghe đã thấy sốt ruột. Thích một người phải giống ta đây này, chỉ cần ngươi vui vẻ là mọi chuyện đều tốt đẹp".

Loan Loan cảm động, chỉ ẩm trà trên bàn ra hiệu cho hấn rót cho mình chén nước. Thác Bạt Hồng Đạt rất thích được nàng sai khiến, lập tức cực kì mừng rỡ đi rót một chén trà nóng, hết sức thận trọng đưa cho Loan Loan.

Loan Loan nhấp một ngụm trà, lại thấy gã này thò đầu tới, hỏi thẳng băng: "Loan Loan, ngươi có thích ta không?"

Phụt! Loan Loan phun ngụm trà ra ngoài.

Thác Bạt Hồng Đạt vội vàng dùng tay áo lau cho nàng, tiếp tục hỏi không hề vòng vo: "Ta, Lâu Dự, Dung Hàm, ngươi thích ai?"

Loan Loan lắc đầu, cười không nhịn được.

"Đều không thích à?" Thác Bạt Hồng Đạt rất thất vọng, nói không cam lòng: "Trừ Dung Hàm, ta và Lâu Dự đều khỏe mạnh giỏi đánh nhau, nếu ở trong bộ lạc Sơn Dương đều là dũng sĩ hạng nhất. Các cô gái đều thích dũng sĩ, tại sao ngươi lại không thích?"

Thấy hấn không hiểu nổi vấn đề, Loan Loan đành phải gật đầu.

"Đều thích à? Vậy ngươi thích ai nhất?" Thác Bạt Hồng Đạt to cao như gấu, lại nằm bò bên giường như chó con, ánh mắt sáng rực tràn ngập chờ mong tha thiết.

Sao lại có câu hỏi củ chuối thế này? Thích cũng có nhiều kiểu thích khác nhau, người nhà hay bạn bè cũng là thích cả, ngươi bắt ta phải so sánh kiểu gì?

Biết gã Thác Bạt Hồng Đạt có EQ siêu thấp này không sao hiểu nổi, Loan Loan vừa cười vừa thở dài, sợ hấn đau lòng khó chịu nên đành phải đưa tay chỉ hấn.

Thác Bạt Hồng Đạt vui như mở cờ trong bụng, nắm tay Loan Loan nói: "Loan Loan, đừng để ý tới hai tên đó, không bằng cùng ta về núi Tuyết Phong chơi một thời gian. Núi Tuyết Phong mùa xuân khắp nơi là hoa cỏ suối trong, phong cảnh đẹp lắm, chắc chắn ngươi sẽ thích, tâm tình tự nhiên sẽ tốt hơn".

Ngón tay Loan Loan dừng lại trên không. Rồi đi?

Trong lòng rối như tơ vò không sao tìm được đầu mối, nhất thời không biết nên đối mặt với Lâu Dự thế nào. Cứ rụt đầu né tránh như rùa đen mãi cũng không phải một biện pháp tốt. Không biết chừng sau khi đi khỏi đây, mình sẽ có thể thu xếp được tâm tình, thấy rõ được lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 24

Nửa tháng sau, thương thể của Lâu Dự đã bình phục được bảy tám phần. Chàng vốn chính là một người không chịu ngồi yên, cộng thêm việc quân việc nước đổ lên đầu, mỗi ngày không biết phải xử lý bao nhiêu công văn giấy tờ. Trong thời gian chàng dưỡng thương, số công văn dồn lại suýt nữa sẽ sập chiếc bàn đầu hồ bằng gỗ lim trong thư phòng. Vì vậy thời gian này ngoài thời gian đi thăm Loan Loan hàng ngày, đại đa số thời gian chàng ở lì trong thư phòng, bận rộn xử lý đủ thứ công việc.

Hôm nay vừa đi vào thư phòng đã nhìn thấy một phong thư bằng giấy Tuyên Văn màu vàng đặt trên chồng công văn dày, bên trên đóng dấu đỏ đầu hồ, nhìn rất nổi bật giữa một đồng giấy tờ.

Màu vàng sáng là màu của đế vương, cả Đại Lương chỉ có một người dám dùng giấy Tuyên Văn màu vàng làm bì thư, đưa tới đây thông qua đường đưa tin quân sự cơ mật đẳng cấp cao nhất.

Không cần phải nói, phong thư này chắc chắn chính là Lâu Thành viết, không cần đọc cũng biết trong thư viết gì.

Một tháng rưỡi nay loại phong thư màu vàng này xuất hiện quá mức thường xuyên, ngay cả thân binh đưa thư cũng không còn kính trọng và khiếp sợ như ban đầu, giờ đây vừa nhìn thấy màu sắc này đã muốn phi nhổ, cực kỳ bất kính.

Lâu Thành ở Thượng Kinh sốt ruột giậm chân, nhưng thân là hoàng đế lại không thể ra khỏi kinh thành, đành phải mỗi ngày một hai phong thư không ngừng hồi hạn thương thể của chàng, như pháo liên châu thúc giục chàng về Thượng Kinh dưỡng thương. Trong thư còn thể hiện sự đau buồn phần nộ và chán nản vì một cây non đang trưởng thành khỏe mạnh như hắt lại sắp bị đám thái phó hành hạ thành cây khô cằn cỗi.

Sự nhớ nhung của Lâu Thành đối với Lâu Dự có bảy phần là thật sự lo lắng cho thương thể của chàng, ba phần còn lại là do sốt ruột ngày chờ đêm mong chàng sớm về kinh cứu mình trong nước sôi lửa bỏng.

Lâu Dự ngồi xuống nhấp một ngụm trà, mở phong thư màu vàng, lấy lá thư bên trong ra đọc.

"Tứ ca, huynh mà không về là đệ sẽ đến Lương Châu chơi với huynh!"

Một câu ngắn ngủi lại giương nanh múa vuốt phủ kín cả tờ giấy, đủ thấy tâm tình người viết thư căm kinh bực bội thế nào, không dùng lối chữ khái nhỏ gọn mà dùng lối viết thảo hỗn loạn.

Lâu Dự cười lắc đầu, mấy tháng không gặp mà chữ đã đẹp hơn trước nhiều, có thể thấy các thái phó quả thật đã bỏ ra rất nhiều công sức. Nhưng trước khi Loan Loan hồi tâm chuyển ý, mình sao có thể bỏ cô ấy lại đây để quay về Thượng Kinh?

Nghĩ tới đây liền cầm bút hồi âm: "Hoàng thượng bình tĩnh chớ vội, thương thể của thần đã đỡ, ở Lương Châu còn có chuyện cực kỳ quan trọng cần xử lý..."

Nghĩ lại một lát, mình viết khúm na khúm núm như vậy, Lâu Thành chắc chắn sẽ tức giận hất tung bàn sách bằng gỗ lê vàng trong ngự thư phòng, sau đó lại dùng phi đao vẽ ngoằn ngoèo lên mặt bàn để thể hiện tâm tình của Trẫm đang rất tồi tệ.

Chiếc bàn sách đó được làm bằng gỗ lê trăm năm trên núi Vân Đình, vô cùng quý hiếm, Vũ Định đế rất yêu thích. Sau khi Lâu Thành kể vị lại bị hắt đá đến hất lộn nhào mấy lần, mặt bàn bị khắc đầy rẫy thương tích.

Nghĩ đến cảnh ngộ thê lương của chiếc bàn sách này, Lâu Dự trầm ngâm một lát, vò tờ giấy Tuyên Thành đang viết dở thành một cục ném vào sọt rác, trải một tờ giấy khác cầm bút viết lại.

"Lục đệ, chú đừng quá vội. Anh đang có việc quan trọng, đợi anh dùng tình cảm thuyết phục được Loan Loan đã. Trước cuối năm nay chú sẽ có chị dâu. Hiện đang là thời khắc quan trọng, đừng làm phiền anh".

Thôi khô mực, bỏ thư vào phong thư, dùng xi niêm phong lại, đóng dấu tuyệt mật rồi gọi lính đưa thư: "Đưa về Thượng Kinh theo đường cũ, trình cho hoàng thượng".

Lính đưa thư cung kính cầm thư lui ra.

Mấy ngày sau Lâu Thành nhận được thư quả nhiên vui mừng khôn xiết, chẳng những không còn giục Lâu Dự về kinh mà ngược lại còn hạ chỉ cho nội các và bộ Binh tiếp nhận toàn bộ công việc vốn do Tây Lương vương xử lý, có vấn đề nào thật sự không quyết định được thì tấu trình, hẳn sẽ đích thân phê duyệt.

Tại sao hoàng thượng đột nhiên lại trở nên cần cù chăm chỉ như vậy? Sự thay đổi nghiêng trời lệch đất này thật sự làm cho một đám đại thần kinh ngạc rối rắm, âm thầm phỏng đoán nếu không phải hoàng thượng đột nhiên uống nhầm thuốc thì có nghĩa là hoàng thượng đã lớn rồi, bắt đầu có lòng ngờ vực mà mỗi một thành viên của hoàng thất tất yếu phải có, cuối cùng cũng nghĩ đến chuyện phải tước dần binh quyền của Tây Lương vương.

Cảnh huynh đệ hòa thuận tôn trọng lẫn nhau trước đây thật sự quá mức không phù hợp với trò chơi quyền lực ngàn đời không thay đổi, làm cho một số đại thần muốn xem cảnh anh em đấu đá lẫn nhau phải chờ đến mãi. Giờ đây họ mới thờ phào nhẹ nhõm, phải thế chứ, thế mới phù hợp với quy luật tất nhiên của dòng chảy lịch sử cuộn cuộn chứ!

Cũng có triều thần cương trực đến tìm Lãng Nam vương bày tỏ lo lắng, Đại Lương không dễ gì được quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, không thể chịu nổi chuyện đầu đá nội bộ nữa.

Lãng Nam vương vuốt râu mỉm cười, ung dung tự tại.

Trong thư phòng phủ thừa tướng, công văn giấy tờ chất đống như núi lung lay muốn đổ, so với ngày thường ít nhất phải nhiều gấp đôi. Ngụy tướng quốc dụi đôi mắt đỏ, lắc đầu cười khổ.

Thôi, coi như lão phu tạm thời nhượng bộ, vì hạnh phúc cả đời của Tây Lương vương, liều mạng mấy ngày đêm không ngủ cũng đã làm sao.

Những triều thần hoặc lo lắng, hoặc thăm vui, hoặc không hiểu ra sao, hoặc lòng dạ khó lường đó làm sao biết được hoàng thượng đột nhiên quyết chí chăm lo công việc chẳng qua chỉ là để Tứ ca của mình được rảnh tay, toàn tâm toàn ý đi cura gái.

Chuyện này để sau hãy nói.

Sau khi Lâu Dự gửi thư đi lại phê duyệt mấy công văn, chợt nghe thấy ngoài cửa có người hỏi: "Lâu Dự có trong này không?"

Giọng nói vô cùng sốt ruột, lính gác dường như sừng sốt nên không kịp trả lời, cửa thư phòng của Lâu Dự đã bị đẩy ra, Dung Hàm bước nhanh đi vào.

Dung Hàm rất ít khi nôn nóng bất an thế này. Lâu Dự nhú mày, còn chưa kịp hỏi thì Dung Hàm đã mở miệng nói: "Lâu Dự, Loan Loan biến mất rồi".

"Cái gì?" Lâu Dự kinh hãi đứng bật dậy.

"Trước khi ta đi sắc thuốc, cô ấy còn đang ngủ ngon, thế mà lúc ta sắc thuốc xong mang tới..."

Dung Hàm còn chưa nói xong đã nghe thấy rầm một tiếng, cửa thư phòng bị đẩy tung ra, Thác Bạt Hồng Đạt lao vào như trâu điên, gầm lên: "Lâu Dự, Loan Loan đâu? Ngươi giấu Loan Loan đi đâu rồi?"

Biến mất? Tại sao đột nhiên lại biến mất? Chẳng lẽ bị mật thám nước Sóc bắt đi rồi? Lâu Dự cực kì sợ hãi, không nói một lời đáp cửa xông ra, chạy thẳng đến sương phòng Loan Loan dưỡng thương. Trong sương phòng vẫn như lúc thường, không hề có dấu vết đánh nhau. Chấn gấp ngay ngắn, chiếc chén ngọc Loan Loan dùng để uống trà vẫn đặt trên bàn trà cạnh giường, bên trong còn nửa chén nước trà nguội lạnh.

Kiểm tra một lượt, trong phòng chỉ thiếu mấy bộ váy áo Loan Loan mặc hàng ngày và mấy chục lượng bạc vụn.

Hầu Hành Tiễn nghe tin chạy tới về mặt ngõ ngang, lẩm bẩm nói: "Có vẻ... không giống như là bị người khác bắt đi mà giống bỏ nhà ra đi".

Một lời đánh thức người trong mộng, Lâu Dự và Dung Hàm đưa mắt nhìn nhau. Không ngờ cô nàng này lại chơi trò bỏ nhà đi hoang, ai dạy?

Thác Bạt Hồng Đạt sò gáy, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Loan Loan nghe lời ta về núi Tuyết Phong rồi?"

Thì ra là nguoi! Lâu Dự và Dung Hàm đồng loạt quay sang nhìn hấn đầy hung bạo.

"Thác Bạt Hồng Đạt, rốt cuộc là nguoi nói gì với cô ấy?"

Thác Bạt Hồng Đạt mặc dù dũng mãnh nhưng trước mặt hai tên mặt trắng đang hỗn hển tức giận này lại tự nhiên bớt vài phần khí thế, chợt dạ nói: "Ta... ta chỉ nói với Loan Loan, ra ngoài chơi vài ngày, tâm tình sẽ tốt hơn..."

"Nguoi..." Lâu Dự và Dung Hàm chỉ hận không thể đè gã này xuống đất hành hung một trận.

"Việc gấp trước mắt là phải tìm được Loan Loan đã". Lúc này Hầu Hành Tiễn luôn luôn nóng tính lại trở thành người tỉnh táo nhất ở đây.

Thác Bạt Hồng Đạt nhìn giá nền được đúc bằng vàng nguyên chất, nói một câu cực kì khổ não: "Loan Loan, nguoi thật là ngốc, bỏ nhà đi bụi đường nhiên phải mang theo thứ đắt nhất, mang có mấy chục lượng bạc vụn thì đủ dùng sao được, đến lúc không có cơm ăn, không có chỗ ngủ thì làm thế nào?"

Dung Hàm hùng hổ trừng mắt nhìn hấn, dậm chân một cái rồi quay đầu đi ra.

"Nguoi đi đâu đấy?" Thác Bạt Hồng Đạt kêu lên.

"Đi tìm Loan Loan". Dung Hàm không quay đầu lại.

"Chờ ta với, ta cũng đi". Thác Bạt Hồng Đạt gọi to, đuổi theo.

Hầu Hành Tiễn nhìn bóng lưng hai người, lại thấy Lâu Dự vẫn sừng sững không động, sốt ruột: "Tại sao vương gia không đi? Vương gia phải tìm thấy Loan Loan trước mới được".

Lâu Dự buông mắt không nói, thăm sàng lọc tất cả những nơi Loan Loan có thể đi.

Không cần phải vội, với những gì chàng hiểu về Loan Loan và thủ đoạn tìm người của chàng, cả hai người Dung Hàm và Thác Bạt Hồng Đạt cộng lại cũng không theo kịp.

Bốn năm trời như mò kim đáy bể mà còn tìm được em. Loan Loan, bây giờ em còn chạy đi đâu được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 25

Gió xuân ấm áp, trăm hoa đua nở.

Một dòng nước uốn lượn quanh cây cầu nhỏ rồi chảy đi xa, liễu rủ xanh xanh, trúc biếc đu đưa, hoa cỏ mon mọn, ánh nắng ấm áp, gió lướt qua mặt làm mọi người sáng khoái.

Đang là tiết trời đẹp nhất ở Giang Nam, cảnh sắc khắp nơi đều đẹp như tranh vẽ.

Loan Loan đứng trên phố, ánh mắt chuyển từ liễu rủ cầu cong hoa đào thấp thoáng sang quầy bánh nướng cách đó không xa.

Khi đó nàng rời thành Lương Châu mà không hề biết mình muốn đi đâu, chỉ nhớ trước kia Lâu Dự từng nhắc tới Giang Nam phong cảnh như vẽ, đợi khi nào thiên hạ yên bình sẽ dẫn nàng đến Giang Nam chơi, nghe có vẻ Giang Nam là một nơi rất đáng để đến.

Thế là sau khi ra khỏi thành Lương Châu nàng liền đi một mạch về phía nam. Nàng lớn lên trên đại mạc, tuổi còn nhỏ đã vào Hắc Vân kị, chưa hề hành tẩu giang hồ một mình, không có kinh nghiệm gì khi đi xa. Trên đường đi có mấy kẻ yêu ma quỷ quái thấy nàng xinh đẹp sinh lòng dâm loạn, lại bị nàng đánh cho tè ra quần, không ngừng kêu cha gọi mẹ.

Bốn lần vào nhảm hắc điểm, năm lần bị chặn đường cướp giật, lại bị hàng com quán trà xem như dê béo mổ vô số lần, cuối cùng cũng đến được Giang Nam nhưng bạc trên người đã hết sạch không còn một xu nào.

Nàng lớn lên trên đại mạc suốt ngày chỉ có cát trắng nắng vàng, cảnh sắc tươi đẹp nước chảy dưới cầu rất mới lạ, nhưng lúc này bụng sôi lên vì đói lại chỉ cảm thấy hoa lá đẹp để cũng không bằng một đĩa bánh nướng mới ra lò.

Đó là một quầy bánh nướng rất nhỏ, có một cái bếp vuông vức đắp bằng đất có hai cửa trên dưới để cho củi vào và lấy bánh ra. Bên cạnh dựng bốn cọc tre lợp mái che nắng đơn giản, chỉ có hai ba bộ bàn ghế để người ăn bánh nghỉ chân.

Quầy bánh tuy nhỏ nhưng lòng dạ lại rộng rãi, có một thùng nước trà rất to tỏa hương trà thoang thoảng, bên cạnh có muối mứt và cốc uống trà bằng thân tre, ai uống tự mứt, hoàn toàn miễn phí.

Phía trên quầy có một tấm vải nghiêng nghiêng màu xám nhạt vẽ một chiếc bánh nướng cháy vàng thơm nức, cạnh chiếc bánh này viết một chữ "Tôn", chính là biển hiệu của quầy.

Người đàn ông bán bánh nướng tên là Tôn Đại Ngu, trên dưới ba mươi tuổi, tướng ngũ đoản thấp lùn, mặc một bộ quần áo bằng vải thô bạc màu vì giặt nhiều, béo tròn ục ịch nhìn có vẻ khỏe khạo.

Đang là thời gian rảnh rỗi sau bữa cơm trưa, Tôn Đại Ngu nhàn hạ nằm gác xuống bàn ngủ gà ngủ gật, đột nhiên cảm thấy mắt tự nhiên như có một ánh mắt dịu dàng nhìn mình.

Chẳng lẽ là mẹ mang nước trà đến?

Tôn Đại Ngu giật mình ngẩng đầu lên, buột miệng nói: "Mẹ, con... con không lười nhác... Con..."

Tất cả những lời tiếp theo đều bị nuốt vào bụng, Tôn Đại Ngu tròn mắt há mồm nhìn thiếu nữ trước mặt không nói nên lời.

Trời ơi, một cô nương xinh đẹp như vậy từ đâu đến? Chẳng lẽ là tiên nữ trên trời hạ phàm?"

Nhưng... Vì sao tiên nữ cứ nhìn mình?

Tôn Đại Ngu người cũng như tên, đầu óc hoạt động không được nhanh lắm, có tiếng đồn hậu thành thật nhiệt tình, chỉ có điều nói năng hơi lắp bắp. Tật xấu này làng trên xóm dưới đều biết, vì vậy gần ba mươi còn chưa thành thân, trừ những người đến mua bánh nướng, cả đời này hắn còn chưa từng bị cô nương trẻ tuổi nào nhìn từ khoảng cách gần như vậy, huống hồ cô nương này còn xinh đẹp khác thường.

Lúc này cổ hắn cũng đỏ rực, há miệng lắp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh.

Ánh mắt Loan Loan rời khỏi người hán chuyển tới lò bánh nướng, nhìn một hồi lâu rồi mới cực kì lưu luyến bước đi.

Đúng lúc này bụng nàng sôi lên ùng ục, Tôn Đại Ngưu sừng sốt, Loan Loan hơi đỏ mặt, vuốt bụng, quay lại cười khó xử với hán.

Tôn Đại Ngưu lúc này lại không ngốc, linh quang lóe lên trong đầu, cuối cùng cũng hiểu không phải tiên nữ nhìn mình mà người ta nhìn bánh nướng của mình.

Thì ra tiên nữ cũng thích ăn bánh nướng nhà mình.

Tôn Đại Ngưu vui vẻ bật dậy, luống cuống tay chân gấp hết năm chiếc bánh nướng còn lại trong bếp ra ngoài.

Loan Loan mới đi được vài bước chợt nghe thấy phía sau có người gọi: "Tiên... tiên... Cô nương... chờ đã..."

Loan Loan kinh ngạc quay lại, còn chưa kịp nhìn thì đã bị dúi một gói giấy dầu vào tay, mùi thơm nức mũi, nóng hổi bỏng tay.

"Cho... cho cô nương... Thơm... thơm lắm... Rất ngon". Tôn Đại Ngưu căn bản không dám nhìn thẳng vào Loan Loan, mặt đỏ như móng lợn kho tàu.

Loan Loan sờ túi tiền trống rỗng, cười áy náy đẩy gói giấy dầu về.

Tôn Đại Ngưu sốt ruột, nói năng lắp bắp hơn: "Không... không lấy... lấy tiền... Cho... cho cô nương... ăn".

Không cho nàng từ chối, hán lại nhét gói bánh vào tay nàng, ngay cả lòng bàn chân cũng đỏ rực, chạy trốn như lửa đốt sau mông, lao đầu vào sau bếp không dám thò đầu ra nữa.

Loan Loan cầm chiếc bánh nướng thơm giòn, xoa bụng sôi ùng ục vì đói, suy nghĩ một lát rồi không khách sáo nữa, cắn một miếng thật to.

Vừa ăn bánh vừa thầm ghi nhớ tên quầy bánh nướng trong lòng, Loan Loan hạ quyết tâm sau này kiếm được tiền sẽ trả lại tiền bánh.

Nói đến kiếm tiền, Loan Loan không hề xa lạ. Nàng sống cùng Dung Diễn mười năm, sẵn sỏi mang đến trong thành bán lấy tiền mua muối mua gạo là chuyện đã quen. Nhưng trên đường đi tới đây chỉ có dương liễu thướt tha, nước chảy róc rách, phồn hoa như gấm, đâu có bóng dáng nửa con sói nào?

Đang đau khổ tìm kiếm dấu vết sói giữa cảnh phồn hoa chợt nghe thấy phía thượng nguồn sông có tiếng ồn ào và tiếp kêu loáng thoáng: "Có người rơi xuống nước, có người rơi xuống nước..."

Nàng giật mình, thấy một cô bé bị nước sông cuốn xuống, không ngừng vùng vẫy kêu cứu. Biết tình hình khẩn cấp, Loan Loan không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới bờ sông, bám vào một cành liễu dài rồi vuron người ra đưa tay cứu.

Nước ở đây sâu mà không xiết, Loan Loan ngã người gần như song song với mặt nước, cố gắng vuron tay thật xa, cuối cùng cũng tóm được một góc áo của cô bé. Vừa thở phào nhẹ nhõm trong lòng, không ngờ cô bé đã lao lại vùng vẫy mạnh hơn như nhìn thấy bó rom cứu mạng, cành liễu non không thể chịu được sức nặng gãy răng rắc.

Loan Loan rơi xuống nước, cùng vùng vẫy với cô bé đó.

Nàng cũng không biết bơi, may mà có chút nền tảng công phu. Sau khi bới rới một lát, nàng bình tĩnh lại lấy hơi bơi đứng, còn không quên kéo áo cô bé đó cho khỏi chìm xuống.

Người dân lũ lượt chạy tới, vô số sào tre và đòn gánh được chĩa xuống nước. Một tay Loan Loan tóm áo cô bé, tay kia giơ lên cao quờ quạng, cuối cùng tóm được một chiếc sào tre, được một chiếc thuyền mũi đen đi qua kéo lên.

Hai người đều ướt đầm cả quần áo đầu tóc, thấm hại hết sức. Loan Loan còn đỡ vì đã nín thở nên không uống nước. Cô bé đó lại ôm bụng nằm sấp bên mép thuyền nôn ồ ộc, sau khi nôn hết nước trong bụng mới tái mặt nằm vật ra thở hổn hển.

Người chèo thuyền là một phụ nữ trung niên, vội vàng lấy vải thô trên giường trong khoang khoác cho hai người, lại rót hai bát trà nóng bùng tới, nhìn hai người uống hết mới cười mắng: "Tôn Tiểu Hoa, lại là cháu, một năm nay cháu đã ngã xuống nước bao nhiêu lần rồi? Đi vo gạo mà cũng có thể lao xuống nước được, thế lần này là chuyện gì?"

Tôn Tiểu Hoa khoảng mười hai mười ba tuổi, có một chiếc răng khểnh xinh xắn, phụng phịu nói: "Cháu ra sông vo gạo, nhìn thấy dưới sông có con cá nhỏ màu đỏ rất đẹp nên định bắt về nuôi".

"Thích cá như thế mà sao không chịu khó tập bơi? Lần nào cũng làm mọi người sợ, mẹ cháu bị cháu dọa suốt ngày làm sao chịu nổi?" Người phụ nữ chèo thuyền mắng.

"Tại cháu tập mãi không biết bơi mà". Tôn Tiểu Hoa nhỏ giọng lầm bầm, nhìn thấy Loan Loan lại sáng mắt lên: "A, cảm ơn chị, vừa rồi nếu không có chị thì em đã trôi mất rồi".

Loan Loan xua tay với Tôn Tiểu Hoa tỏ ý không cần cảm ơn, mình không có tổn thất gì, chỉ tiếc mấy chiếc bánh nướng đó mới cắn được hai miếng.

Tôn Tiểu Hoa lại hết sức nhiệt tình, kéo tay nàng nói: "Em thấy chị như người nơi khác, đến đây đã có chỗ ở chưa? Nếu chưa có thì cùng em về nhà".

uống bát canh nóng cho ấm người".

"Tôn Tiểu Hoa, người nào cháu cũng dám dẫn về nhà à?" Người phụ nữ chống thuyền dờ khóc dờ cười, cốc một cái lên trán Tôn Tiểu Hoa rồi quay sang quan sát Loan Loan. Thấy dung mạo nàng xinh đẹp, lại gầy yếu quá mức, toàn thân ướt sũng càng khiến người khác thương xót. Cô gái này sợ là thân thể không tốt lắm, tay chân gầy chỉ còn lại xương, chính mình gầy yếu như vậy mà còn bất chấp tính mạng đi cứu người. Trong lòng tự nhiên cảm thấy thương yêu, giọng nói bất giác trở nên dịu dàng: "Cháu gái, cháu tên là gì? Từ đâu tới đây? Có nơi ở chưa?"

Loan Loan chậm rãi lắc đầu.

Người phụ nữ thở dài, nói: "Tuy đã là mùa xuân nhưng nước còn lạnh lắm, đúng là nên uống bát canh nóng cho ấm người. Váy áo ướt cũng phải thay ra, nếu không sẽ có thể bị ốm. Nếu như cháu không muốn đến nhà nó thì đến nhà cô, cô nấu cho cháu bát canh cá ăn cho ấm người".

"Không được, không được, chị ấy phải đến nhà cháu". Tôn Tiểu Hoa cong môi giữ chặt tay Loan Loan không buông ra: "Mẹ và anh trai em đều là người tốt, chị đến nhà em được không?"

Thấy Tôn Tiểu Hoa chu môi tươi tắn đáng yêu, Loan Loan mềm lòng, mỉm cười gật đầu với cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 26

Khắp nơi trong trấn Nam Bạc đều có những cây cầu nước chảy lơ thơ và những con đường trải đá xanh. Một ngôi nhà đã cũ ở phía đông trấn chính là nhà của Tôn Tiểu Hoa.

Mở cổng đi vào, ở giữa là một ngôi nhà ba gian tường trắng ngói xanh, bên tường trồng một luống rau xanh, hậu viện quay rào tre nuôi một đàn gà, mấy con gà mái già đứng đỉnh đi bộ bơi giun dưới ánh mặt trời.

Một phụ nữ trung niên khuôn mặt đoan trang đang ngồi khâu quần áo dưới gốc cây sơn trà.

Tôn Tiểu Hoa nhanh nhẹn chạy vào gọi một tiếng: "Mẹ!"

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, thấy mái tóc cô bé ướt đầm dính vào trán, quần một tấm vải thô như ga trải giường, mới đứng một lúc đã đọng một vũng nước dưới chân, cả kinh hỏi: "Tiểu Hoa, con làm thế nào mà lại ngã xuống nước thế?"

Chắc hẳn chuyện cô bé Tôn Tiểu Hoa ngã xuống nước đã là cơm bữa, mọi người đều biết, ngay cả mẹ cô bé cũng không khách sáo thêm một chữ "lại".

Tôn Tiểu Hoa không hề đỏ mặt, con người quay tròn, kéo Loan Loan tới nói: "Mẹ, hôm nay nhờ có chị này nếu không mẹ sẽ không gặp được Tiểu Hoa nữa".

Người phụ nữ thấy Loan Loan cũng ướt sũng như Tôn Tiểu Hoa, trong lòng đã rõ ràng, vội vàng nói: "Còn không mau dẫn chị gái đi thay váy áo khô đi? Mẹ đi nấu cơm cho hai đứa, phải nấu bát canh nóng xua khí lạnh mới được".

Đúng lúc này một người chạy từ ngoài vào, tiếng nói ồm ồm: "Mẹ, mẹ... Hàng xóm nói... em... em gái con lại ngã xuống nước..."

Nhìn thấy người đứng trong sân, Tôn Đại Ngu suýt nữa sặc nước miếng, đưa tay chỉ Loan Loan, hai mắt tròn như ốc nhồi: "Cô... cô... Tiên... tiên nữ..."

"Tiên nữ cái gì? Chị ấy là người đã cứu mạng em". Tôn Tiểu Hoa ôm bụng cười, chỉ Tôn Đại Ngu giới thiệu: "Chị gái, đây là anh trai em".

Không phải người một nhà, không vào cùng một cổng.

Tôn Đại Ngu, Tôn Tiểu Hoa.

Loan Loan thầm khen tên hay, hai cái tên này có thể sánh được với đại Hồng tiểu Hắc, còn ai dám nói nàng không biết đặt tên thì bắt người đó đến Giang Nam mà xem.

Tôn Đại Ngu vẫn còn ngơ ngác nhìn Loan Loan lại bị mẹ giậm chân bắt ra hậu viện bắt gà.

Mẹ Tôn Đại Ngu rất nhanh tay nhanh chân, Loan Loan và Tiểu Hoa thay váy áo, lau khô tóc xong đi ra, một bàn thức ăn thơm phức cũng đã làm xong.

Một đĩa rau của nhà trồng được, ba quả trứng gà rán cũng là gà của nhà đẻ, mẹ người nhất là bát canh gà to đặt giữa mâm, một lớp mỡ dày nổi trên mặt, chỉ ngửi thấy mùi thơm mà không nhìn thấy hơi nóng.

"Mẹ, anh, hai người xem chị gái có đẹp không?" Tôn Tiểu Hoa đẩy Loan Loan lên phía trước, khoe khoang: "Tóc con tết đấy, đẹp không?"

Loan Loan mặc một bộ váy áo vải thô có hoa màu xanh, để kiểu tóc thông thường của các cô gái Giang Nam, bím tóc dài buông xuống bên cổ càng tôn thêm nước da trắng nõn nà.

Bà mẹ vui vẻ ra mặt: "Đẹp, đẹp lắm, tìm khắp cả trấn Nam Bạc cũng không có cô gái nào đẹp như vậy".

Tôn Đại Ngu đang múc canh gà vào bát ngẩng đầu lên nhìn, tìm đập thỉnh thịch, hai tay run lên, muôi canh nóng bắn ra khắp bàn.

Tôn Tiểu Hoa kéo Loan Loan ngồi xuống ghế, bưng bát canh lên đưa cho nàng: "Chị uống canh đi".

Lại nhìn thịt gà trong bát, kinh ngạc kêu lên: "Anh thịt con gà mái béo nhất à? Con gà này đẻ sai nhất đấy".

Mặt Tôn Đại Ngu đỏ như mông khi, quay mặt đi không để ý đến Tôn Tiểu Hoa, cười ha ha nói với Loan Loan: "Cô uống nhiều... nhiều một chút... Còn... còn nhiều".

Bưng bát canh trên tay, hơi ẩm thấm vào tận đáy lòng. Loan Loan thấy ba người nhà họ Tôn đều là người nhiệt tình tốt bụng, trong lòng cảm động, chậm rãi uống một ngụm canh, gật đầu mỉm cười.

Bà mẹ kéo ghế tre ngồi xuống, thấy nàng uống canh từ tốn không hề vội vàng, dường như có khí độ của người nhà giàu có, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Cháu gái tên là gì? Cháu xinh quá, nhà cháu ở đâu, trong nhà còn có ai không?"

Ánh mắt Loan Loan tối đi, cúi đầu không nói.

Thấy nàng từ lúc vào nhà đến giờ vẫn không nói nửa câu, bộ váy áo nàng mặc trước đó mặc dù màu sắc đơn giản nhưng chất liệu lại rất tốt, trên người lại không có món đồ trang sức nào, ngay cả lỗ tai cũng không có, trong lòng bà mẹ đã có kết luận.

Cô gái này có lẽ là hầu gái ở danh gia vọng tộc nào đó bỏ trốn. Xuất thân nghèo khó, dung mạo lại xinh đẹp, sợ là đã phải chịu rất nhiều khổ cực, ngay cả cô họng cũng hồng rồi, bây giờ trên người không có tiền, cũng không có nhà để về, tuổi còn trẻ mà số rõ khổ, đúng là đáng thương.

Ánh mắt nhìn Loan Loan mang đầy ảm áp như mẹ hiền nhìn con gái, mặc dù bao che đầy tớ bỏ trốn là tội lớn nhưng tấm lòng lương thiện không cho làm khác, bà mẹ nhẹ nhàng an ủi: "Mẹ biết rồi. Ôi, con thật đáng thương. Con cứ ở lại nhà mẹ đi, dù chỉ có cơm rau nhưng không phải lo chết đói".

Loan Loan kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tôn Tiểu Hoa vui mừng hơn hờ ôm cánh tay mình: "Chị, chị, mẹ đồng ý cho chị ở lại nhà em rồi. Chị ngủ cùng phòng em luôn, sau này em sẽ có một chị gái".

Tôn Đại Ngu không nói một lời, gấp một cái đùi gà cho vào bát Loan Loan.

Loan Loan không biết nên làm thế nào, muốn nói mấy câu nhưng lại không nói được, đành phải mỉm cười gật đầu đồng ý ở lại nhà họ Tôn.

Bà mẹ đã có hai đời chồng, cả hai đều họ Tôn. Tôn Đại Ngu là con với chồng trước, sau khi chồng trước ốm chết lại lấy một ông chủ quán bán cháo và sinh được Tôn Tiểu Hoa. Chỉ vài năm sau ông chồng thứ hai cũng ốm chết, bà có tiếng sát chồng nên không còn lòng dạ nào tái giá, đành ở vậy nuôi hai đứa con.

Tôn Đại Ngu làm bánh nướng rất ngon, vừa giòn vừa thơm, cũng có chút tiếng tăm xa gần, quây bánh nướng là nguồn thu chủ yếu của gia đình. Tôn Tiểu Hoa bắt cá, đào củ sen, hái hoa sen cho các nhà giàu trong trấn, bà Tôn thì ở nhà may vá nội trợ, gia cảnh tuy thanh bần nhưng cuộc sống lại bình yên an nhàn.

Người phụ nữ chống thuyền hôm đó cứu hai cô gái họ Tiền, nhiều đời làm nghề đánh cá, là người lanh lợi hoạt bát, nói chuyện nhanh như rang đậu, lấy một ông chồng ba ngày không nói một câu, từ trước đến nay đều là vợ nói chồng nghe, lại thành ra rất hợp nhau.

Trong trấn nhỏ đa số là những người dân thường chân chất, cuộc sống đơn giản yên bình hạnh phúc.

Thời gian như nước chảy qua cầu, thoáng cái hai tháng đã trôi qua. Thủy thổ Giang Nam rất hợp người, sắc mặt Loan Loan ngày càng hồng hào, rảnh rỗi cũng không ăn không ngồi rồi mà cùng với Tiểu Hoa chèo thuyền ra hồ bắt cá đào củ sen, bận rộn không có thời gian nghĩ lại chuyện xưa.

Tất cả máu me giết chóc, thù hận đau khổ như là chuyện từ kiếp trước, dần dần nhạt phai trong đầu, nếu không nghĩ đến có lẽ sẽ quên đi được.

Một hôm bà Tôn chặt móng giò lợn trong bếp, gấp đoạn xương tròn chặt mấy nhát mà lưỡi dao đều trượt ra, còn suýt nữa chặt cả vào tay, không khỏi cần nhẩn vai câu. Loan Loan cười đi tới, cầm dao lên, không thấy nàng chặt mạnh thế nào mà cô tay chỉ khẽ động, cục xương đã bị chặt thành hai nửa.

Bà Tôn vui mừng nói: "Tay nghề của con tốt thật, trong nhà có người làm đầu bếp à?"

Bàn tay Loan Loan khựng lại, kí ức phủ đầy bụi đường như bị gió xuân thổi qua lộ ra một góc nhỏ, trong lòng chợt thấy xót xa.

Không nhìn lại là có thể rời xa mọi chuyện xưa cũ hay sao?

Mình sai rồi. Tía, Dung Hàm, Thác Bạt Hồng Đạt, những người đã đi qua đời mình, yêu quý mình, mang đến sự ảm áp cho mình đó đã gắn liền với tính

mạng mình như máu thịt không thể chia cắt.

Và cả... anh ấy nữa.

Loan Loan ngẩng đầu nhìn phương xa, đột nhiên cảm thấy hơi nhớ Lương Châu.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 27

Chớp mắt đã vào hạ, hoa sen trong hồ nở rộ, lá xanh phủ kín mặt hồ, các cô gái hái sen chống thuyền nhỏ len lỏi giữa lá biếc hoa thơm hái những đài sen tươi xanh.

Khắp nơi trong hồ đầy những gương mặt xinh tươi, tiếng cười như chuông bạc, các cô gái cao húng bắt đầu nhỏ giọng hát bài hái sen.

Ai đó hái sen, lá sen xanh mướt, cá nghịch nước hồ, hương thơm ngan ngát.

Ai đó hái sen, đựng đầy trong giỏ, mỹ nữ như trăng, dịu dàng trong sáng.

Ai đó hái sen, nhẹ nhàng tay với, ánh mắt tươi vui, cười hơn sao sáng.

Tiếng hát du dương vãn vút giữa hoa hồng lá biếc, giọng hát dịu dàng đậm chất Giang Nam, làm mọi người như ngâm mình trong nước ảm, cả người nhẹ nhàng thanh thản.

Một người đàn ông mặc áo màu xanh nhạt bắt tay sau lưng đứng bên hồ, xa xa không thấy rõ khuôn mặt nhưng chỉ qua dáng người đã cảm thấy tuần lẳng ung dung không nói nên lời.

Một chiếc thuyền nhỏ chèo vào gần bờ, một cô gái hái sen mặc áo màu xanh lá nếm đài sen tươi nhất trên tay về phía người đàn ông đó.

Chàng đã đứng đây một hồi lâu, cô gái cũng lén nhìn chàng một hồi lâu, nhìn đến si mê, cuối cùng không nhịn được chống thuyền tới chủ động biểu lộ tâm lòng.

Lâu Dự đưa tay bắt được đài sen, hơi sững người rồi lập tức mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Ánh mắt chàng trong sáng, nụ cười nhân nhật, cô gái áo xanh biết chàng không có ý với mình, sau một thoáng thất vọng lại nhoen miệng cười tươi. Cây sào tre khẽ chông vào bờ, chiếc thuyền liền chạy vào giữa hồ, chỉ còn lại một tiếng hát nhẹ nhàng hờn dỗi.

Thiếp có ý chàng lại vô tình, hoa rơi hữu ý theo nước chảy, nước chảy vô tình nhớ hoa rơi...

Lâu Dự bật cười, con người Giang Nam phong lưu hào phóng, quả nhiên không sai.

Cầm đài sen trong tay đưa mắt nhìn về nơi xa, dường như nhìn thấy một bóng người mảnh dẻ giữa biển hoa, khóe miệng chàng lộ ra một nét cười vô cùng dịu dàng.

"Chị, chị, em nhìn thấy một đài sen to lắm". Tôn Tiểu Hoa vươn người ra khỏi thuyền, đưa tay hái đài sen đó. Loan Loan sợ cô bé lại rơi xuống nước, vội chống sào tre định áp thuyền vào gần hơn.

Chống thuyền không giống chơi dao, đó là hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù đao pháp của Loan Loan xuất thần nhập hóa nhưng chống thuyền lại cực kém, dùng một cây sào tre nhỏ bé điều khiển chiếc thuyền như ý thật sự là một việc quá khó.

Tôn Tiểu Hoa lại cũng lười nhác có tiếng, cô gái lớn lên ở vùng sông nước không ngờ lại không biết bơi, chống thuyền cũng chỉ tạm tạm. Hai người này nửa cân cộng thêm tám lạng, đương nhiên sẽ không có gì tích gì xảy ra. Hái cả một ngày mà đài sen trong thuyền còn chưa bằng một nửa người khác.

Cuối cùng cũng phát hiện một đài sen to, Tôn Tiểu Hoa cực kì kích động vươn nửa người ra ngoài. Loan Loan vất vả chống thuyền, không dễ gì áp thuyền tới gần đài sen hơn một chút, trán đã lấm lấm mồ hôi.

Không ngờ một chiếc thuyền nhỏ bất ngờ lao chéo tới, nhẹ nhàng áp sát đài sen. Cô gái áo vàng trên thuyền đưa tay hái đài sen đó, đặc ý cầm đài sen lúc lư trước mắt Tôn Tiểu Hoa, khẽ chống sào đẩy chiếc thuyền nhẹ nhàng rẽ nước đi xa, chỉ để lại tiếng cười như chuông bạc.

"Chị Hồng Liên, lại là chị, đúng là đáng ghét!" Tôn Tiểu Hoa quên mất mình đang ở trên thuyền, tức giận giậm chân. Chiếc thuyền tròn trĩnh, Loan Loan luống cuống không không chế được, Tiểu Hoa mất thăng bằng ngã ùm xuống nước.

Tiểu Hoa ngã xuống nước đã nhiều lần, Loan Loan cũng có kinh nghiệm, vội vàng đưa sào tới kéo cô bé lên thuyền. Hai búi tóc trên đầu cô bé đã trở thành tổ chim bị nước hắt qua, bộ váy áo mới màu hồng ướt sũng nhún nhúm như dưa muối. Đây chính là bộ váy áo mới may dạo Tết, riêng vải đã ba tiền một thước, bình thường cô bé vẫn không nỡ mặc, hôm nay mới mặc lần đầu tiên lại rơi vào cảnh này.

Tôn Tiểu Hoa nhìn chính mình rồi lại nhìn những đài sen ít ỏi đến mức đáng thương trong thuyền, meo mào òa khóc: "Làm thế nào bây giờ hả chị? Không hái đủ hai trăm đài sẽ bị trừ tiền công".

Loan Loan lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Tôn Tiểu Hoa, xua tay với cô bé rồi lại vỗ vỗ ngực mình, ý là đừng lo lắng, mọi chuyện đã có chị.

Tôn Tiểu Hoa ngừng khóc, nửa tin nửa ngờ nhìn nàng: "Thật không? Nhưng mặt trời đã sắp lặn rồi, chị em mình làm gì còn thời gian hái nữa?"

Loan Loan lau khô tóc cho Tôn Tiểu Hoa, nở một nụ cười tự tin với cô bé.

Tôn Tiểu Hoa căn bản không tin, chỉ thở ngắn than dài nhìn những đài sen trong thuyền.

Thoáng chốc mặt trời đã xuống núi, ráng chiều đỏ rực đầy trời, các ngư dân cất tiếng hát văng vẳng, những cô gái hái sen tới tập chong thuyền vào bờ kết thúc công việc.

Nghỉ đến năm tiền sẽ bị trừ mất, Tôn Tiểu Hoa ăn cơm cũng không thấy ngon, ảo não gấp mấy đũa, và mấy miếng cơm rồi buồn bã về phòng nằm ngủ.

Bà Tôn và Tôn Đại Ngưu biết tính tình Tôn Tiểu Hoa nên cũng mặc kệ cô bé, chỉ giục Loan Loan ăn cơm, sau đó trò chuyện mấy câu rồi đi nghỉ sớm.

Trời mùa hè tối muộn, bầu trời Giang Nam xanh như nhuộm, một vành trăng lạnh nhàn nhả treo trên khung trời, ánh sao xung quanh lấp lánh như ẩn như hiện.

Đã đến giờ mọi người ở trấn Nam Bạc đều đã ngủ say, thấy ba người nhà họ Tôn cũng đã ngủ hết, Loan Loan liền cầm giỏ lặng lẽ ra ngoài.

Nàng nhắm mắt đứng bên hồ, nghe tiếng nước hồ dịu dàng vỗ vào bờ đá, tâm cảnh tĩnh lặng, vận nội tức chạy đủ một tiểu chu thiên.

Thời gian này ăn no ngủ tốt, cộng thêm tâm tình thoải mái, thân thể Loan Loan đã tốt hơn trước nhiều. Nội tức mặc dù còn xa mới khôi phục đến trình độ trước kia nhưng để làm việc nàng sắp làm thì đã quá đủ.

Sau khi điều tức một lát, Loan Loan chậm rãi mở hai mắt ra, ánh sáng ẩn hiện như nước mùa thu lấp lánh, khoe miệng lộ ra một nụ cười đẹp đẽ, mũi chân khẽ điểm lên bờ, thân hình bay lên như một sợi khói nhẹ lướt đến giữa hồ.

Mũi chân không ngừng điểm lên lá sen mơn rục, mặt lá rộng rãi vừa mới rung động, nàng đã lướt nhanh qua như gió mát.

Nếu có đài sen liền cúi xuống, cổ tay trắng như tuyết nhẹ nhàng xoay tròn hái đài sen cho vào giỏ. Lá sen không chịu được sức nặng vừa mới chìm xuống nước, Loan Loan đã tiếp tục lướt vào sâu trong hồ, chỉ để lại vài giọt nước lăn tròn trên mặt lá.

Như gió thổi trên hồ lăn tăn sóng gợn, ánh trăng bàng bạc hắt đầy vạt áo, bóng dáng nàng dưới ánh trăng phiêu diêu kì ảo như tiên tử đạp lá mà đi, không

giống cảnh tượng dưới nhân gian.

Không khí ban đêm mang mùi thơm dịu của hoa sen, không có rượu vẫn say lòng người.

Loan Loan không hề biết phía xa xa vẫn có một đôi mắt sâu như biển nhìn theo bóng mình không chớp mắt.

Nhìn bóng người bay lượn như tinh linh dưới ánh trăng, trong mắt Lâu Dự toàn là thỏa mãn và yêu thương, cảm thấy như mình đang nằm mơ, cảnh tượng này suốt đời sẽ không thể quên được.

Trời vừa sáng Tôn Tiểu Hoa đã rời giường, hôm nay phải đến phủ nhà họ La trong trấn nộp đài sen. Nghĩ đến diện mạo khó đảm đảm của bà Vương phụ trách thu nhận đài sen và trả tiền công của La phủ, tâm tình Tôn Tiểu Hoa lại như đang đi dạo gặp mưa đông, mất hứng không sao tả xiết.

Cho nên cô bé định đi sớm một chút, chết sớm siêu sinh sớm, đến từ lúc mọi người còn chưa tới để đỡ mất mặt.

Rửa mặt qua loa, Tôn Tiểu Hoa gánh quang gánh nhẹ băng lên, chuẩn bị tâm lí bị trách mắng, chậm rãi mở cổng đi ra.

Vừa ra khỏi cổng bước chân đột nhiên dừng lại, mắt tròn xoe, đòn gánh tên vai trượt xuống đất.

Sau đó Tôn Tiểu Hoa hét lên một tiếng, âm lượng chấn động làm đàn gà trong hậu viện cũng phải hỗn loạn.

Tôn Đại Ngưu đang ngủ, bà Tôn đang chăn gà và Loan Loan vừa bùng nổi cháo lên đều giật này, tới tấp chạy ra ngoài cổng.

"Sao thế Tiểu Hoa? Vừa bánh mất đã hò hét cái gì?" Bà Tôn vội hỏi.

Tôn Tiểu Hoa vẫn tròn trĩnh hai mắt, vừa vui mừng vừa không thể tin được, chỉ xuống chân tường nói: "Ồ... ở đâu ra đây?"

Ba người cùng nhìn theo tay cô bé, dưới chân tường đặt mười mấy chiếc giỏ, giỏ nào cũng đựng đầy những đài sen tươi mới căng phồng, trên cuống vẫn còn những giọt sương trong suốt, hiển nhiên là vừa mới hái, tính sơ sơ khoảng hơn năm trăm đài.

Tất cả mọi phiền muộn tan biến, Tôn Tiểu Hoa vui vẻ nháy nhót, kéo tay Loan Loan nói: "Chị hái đúng không? Em biết là chị mà. Chị giỏi thật, em yêu chị

quá đi mất!"

Sen hôm qua hái rõ ràng còn để ở trong phòng, vậy những đài sen này là ở đâu ra? Loan Loan lắc đầu nhìn mười mấy chiếc giỏ để dưới chân tường, vẻ mặt

ngờ ngàng.

"Có phải là... là... của người khác... để... để tạm trước cửa nhà mình, chúng... chúng ta không thể lấy của... người ta được". Tôn Đại Ngưu nói.

Tôn Tiểu Hoa lắc đầu dứt khoát: "Không không, mọi người không thấy trên giỏ đều viết tên chúng ta à?"

Mọi người nhìn kĩ lại, trên mười mấy chiếc giỏ lớn đó đều dán giấy đỏ, bên trên viết một chữ "Tôn" ngay ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 28

La phủ nằm ở phía tây trấn, tọa bắc hướng nam, chiếm đủ mười mẫu đất, là gia đình giàu nhất trong trấn.

Ruộng sen trên hồ, ruộng lúa xa gần, hàng quán trong trấn có quá nửa là của nhà họ La, dân chúng trong trấn cũng đa số phải dựa vào nhà họ La để kiếm miếng cơm.

Mùa hè hái sen, mùa thu đào ngô sen, lúa gao thu hoạch, cá đánh bắt được đều bán cho nhà họ La, trừ nộp tiền địa tô còn có thể kiếm được chút bạc.

Bà Vương phụ trách thu tô cho nhà họ La eo to như thùng nước, mắt nhỏ mặt trái tim, diện mạo trời sinh cay nghiệt, ý vào có chút quyền lực mà kén cá chọn canh, bót cân thiếu lạng cắt xén tiền công không từ thủ đoạn nào, cực kì đáng ghét.

Lúc Tiểu Hoa và Loan Loan đi tới, đội ngũ nộp tô còn chưa đông, phía trước chỉ có khoảng năm sáu người.

Nhìn bà Vương mặc váy in hoa mẫu đơn màu hồng, đầu đeo đầy châu ngọc cách đó không xa, Tiểu Hoa nhếch miệng lầu bầu: "Mỗi lần thu tô đều mặc lòe loẹt như bà mối, vàng ngọc trên đầu đều mua bằng tiền công cắt xén của chúng ta cả".

Loan Loan thấy bà Vương ngẩng đầu ưỡn ngực xanh đỏ lòe loẹt rất giống một con gà trống sặc sỡ, không nhịn được bật cười.

Bà Vương đang cầm một chiếc vòng bằng dây sắt đỏ kích cỡ đài sen, hơi nhỏ một chút liền ném ra, những đài sen không lọt qua vòng sắt đỏ mới chịu nhận.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy Loan Loan cười, ánh mắt bà Vương trở nên sắc lạnh, hai tay lập tức chống nạnh theo thói quen.

"Hồng rồi hồng rồi, bà ta lại biến thành âm trà, tiếp theo sẽ phải phun nước bọt". Vừa thấy tư thế này của bà ta, nghĩ đến cảnh bà ta chuẩn bị chửi mắng nước bọt tung tóe, Tôn Tiểu Hoa biết không chọc được, vội kéo Loan Loan quay đầu định chạy.

"Tôn Tiểu Hoa, đừng chạy!" Bà Vương ném chiếc vòng sắt trên tay, vội vã cất bước đuổi theo.

Tiểu Hoa tuyệt vọng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cắn răng quay lại cười nịnh bợ: "Vương đại nương..."

Ai ngờ bà Vương còn cười nịnh bợ hơn cả Tiểu Hoa: "Tiểu Hoa, cháu tới rồi à?"

Quay sang nhìn về phía Loan Loan lại càng nhiệt tình hơn: "A, cô gái này thật là xinh đẹp, đến bà nhìn thấy cũng phải thích".

Tôn Tiểu Hoa kinh ngạc, nụ cười đông cứng trên mặt, đến tận lúc cơ mặt cứng đờ mới bừng tỉnh vỗ vỗ má, nói ngơ ngác: "Không phải em đang nằm mơ đấy chứ? Bà Vương bị nước ngấm vào đầu nên phát điên rồi à?"

Bà Vương thoáng lộ vẻ hung ác nhưng vẫn cố giữ bộ mặt tươi cười, xua bàn tay béo múp nói: "Chỉ là thu tô thôi mà, cần gì làm phiền hai cháu gái tự mình đưa tới? Sau này chính bà sẽ tự đến thu tô nhà họ Tôn, ngàn vạn lần không thể để hai cháu gái phải vất vả".

Tôn Tiểu Hoa đỡ cảm sắp rơi xuống đất, nghĩ đến một dãy giò trước cửa nhà mình, nói rất mạnh mẽ: "Lần này bọn cháu không gánh sen đến không phải không có mà là có quá nhiều, hơn mười giò tất cả, bọn cháu không gánh được, bà tự đến nhà cháu mà nhận".

"Chuyện nhỏ chuyện nhỏ". Bà Vương xoi lời sai gia đình: "Thằng kia mau đến nhà Tiểu Hoa gánh hết về đây. Xếp vào loại tốt nhất, vừa cân mười tiền, không, một cân một lượng bạc".

Một lượng bạc một cân? Tôn Tiểu Hoa tròn mắt há mồm, lại hít sâu một hơi, thầm tính toán trong lòng. Với giá tiền này, số đài sen đó có thể bán được mấy trăm lượng bạc. Trời à, nhiều tiền quá, đủ để anh trai mình mua nhà mới, lấy vợ đẹp, còn có thể sửa sang lại nhà cửa, mẹ cũng không cần phải may vá thâu đêm suốt sáng đến hồng mắt.

Tôn Tiểu Hoa càng nghĩ càng cảm thấy khó tin, cô bé bắt đầu hoài nghi bà Vương không phải bị nước ngấm vào đầu mà là đầu đã bị lợn gặm mất rồi, nếu không thái độ hôm nay làm sao lại khác thường đến vậy, không thèm nhìn mặt hàng đã ra giá trên trời.

Cô bé rụt rè chỉ chiếc vòng sắt, thấp thỏm hỏi: "Có phải dùng cái đó để đo không?"

"Không cần không cần, bà còn không tin được Tiểu Hoa sao? Không tin được Tiểu Hoa thì cũng phải tin cô gái này chứ". Bà Vương cười thật mỡ rung rung.

Tôn Tiểu Hoa một lần nữa kinh ngạc rơi cằm, vẻ mặt toàn là thiếu tín nhiệm.

Bà Vương quan sát sắc mặt, thấy vẻ mặt "Đây là một âm mưu, chớ bị mắc lừa" của hai cô gái liền khế cắn môi móc một nén bạc lớn chừng hai mươi lượng ra nhét vào tay Tôn Tiểu Hoa: "Đây là tiền đặt cọc, số còn lại sẽ đưa đến tận nhà cháu".

Tôn Tiểu Hoa cầm nén bạc lớn, vẻ mặt ngờ ngàng như đang mơ, sợ bà Vương đổi ý nên vội vã kéo Loan Loan chạy, vừa chạy vừa kêu lên: "Đã nói rồi là không được đổi ý".

"Không đổi không đổi". Nhìn hai cô bé chạy xa, bà Vương lau mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng làm cho hai bà cô này hài lòng.

Nghĩ đến người đột nhiên xuất hiện trong phòng mình đêm qua, bà Vương cảm thấy khí lạnh vù vù sau gáy, sống lưng cũng lạnh toát theo, trời mùa hè nóng nực mà vẫn rừng mình một cái.

Trên đời này chưa từng thấy người nào đáng sợ như vậy, rõ ràng đẹp như từ tranh vẽ đi ra mà lại làm mọi người run rẩy không dám nhìn thẳng như Diêm La dưới địa ngục. Có điều lạnh lùng là chuyện lạnh lùng, người đó lại rất hào phóng tung tiền như rác, yêu cầu chỉ có một, làm cho cô bé nhà họ Tôn vui vẻ.

Nghĩ đến mấy đỉnh vàng dưới gối, bà Vương cười mãi hết cơ mặt, thầm nghĩ không biết Tôn Tiểu Hoa quen biết thế nào với vị thần tài đó. Có điều... muốn cho tiền vì sao không đưa trực tiếp mà lại phải vòng vèo như vậy làm gì? Để mình lại kiếm được một món hời.

Thịt qua tay dính mỡ, không mút cũng phí.

Bà Vương hả lòng hả dạ, vừa hát khe khẽ vừa vắn eo thùng nước đi về La phủ.

"Chị, chuyện hôm nay thật là kì lạ". Mặc dù không hiểu tại sao nhưng tâm tình Tôn Tiểu Hoa vẫn rất tốt, nói vui vẻ: "Bà Vương có tiếng keo kiệt, không ngờ hôm nay lại hào phóng như vậy. Em dám cam đoan bà ta tuyệt đối không phải tự nhiên trở nên lương thiện, chắc chắn là đột nhiên trúng tà".

Không biết chừng đêm qua bà ta nằm mơ được phật cảm hóa nên đột nhiên tỉnh ngộ. Loan Loan thầm vui đùa trong lòng, cũng cảm thấy việc này kì dị khác thường không thể tưởng tượng nổi.

"Chị nói những đài sen đó không phải chị hái, vậy thì ai hái?" Tôn Tiểu Hoa lắc lắc bím tóc, thắc mắc: "Chẳng lẽ mẹ năm nào cũng đến chùa Phổ Ninh dâng hương làm Bồ Tát cảm động phật thần tiên hạ phàm?"

Loan Loan bật cười, lại có một hi vọng le lói.

Chẳng lẽ là anh ấy?

Vì sao nghĩ đến khả năng này, mình lại cảm thấy âm thầm vui mừng?

"Là ai cũng mặc kệ, bất kể là thần tiên hay yêu quái cũng được. Cầm bạc trắng trong tay mới là quan trọng". Tôn Tiểu Hoa vuốt nén bạc, cười tít mắt tính toán: "Mẹ biết được sẽ vui lắm. Em muốn mua bộ váy áo mới cho mẹ trước. Cây trâm bạc của chị Hồng Liên rất đẹp, em cũng phải đánh một cây. Sau đó mua cho anh trai một đôi giày da thật chắc để đến mùa đông anh ấy đỡ bị nê chân. Còn chị, chị muốn mua thứ gì?"

Loan Loan lắc đầu, tỏ ý mình không cần gì cả.

"Thế không được, dù thế nào cũng phải mua vài thứ. Chị xem như chị Hồng Liên kia, son phấn vòng tay đầy đủ hết, còn chị thậm chí một hộp trang điểm cũng không có. Chị của em xinh đẹp thế này, một khi trang điểm cẩn thận, cả trấn Nam Bạc cũng không tìm được ai đẹp hơn chị. Đi nào, chị em mình đến cửa hàng mỹ phẩm".

Tôn Tiểu Hoa sốt ruột kéo tay Loan Loan đi đến chợ, trên đường không ngừng lái nhai.

Loan Loan cũng chỉ cười đi theo Tôn Tiểu Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 29

Tiền bạc từ trên trời rơi xuống không biết là họa hay phúc, Tiểu Hoa hết sức phấn khởi tiêu hết tiền đặt cọc, còn mấy trăm lượng bạc bán đai sen lại bị bà Tôn giấu kĩ dưới gầm giường không dám động vào một xu.

Ngày tháng vẫn như trước kia không có gì thay đổi, thoáng cái lại qua nửa tháng.

Thường ngày đều là bà Tôn mang trà đến quầy bánh nướng, hôm nay bà Tôn mệt ở nhà nghỉ ngơi, Tiểu Hoa và Loan Loan liền khiêng thùng nước trà đi đến quầy bánh.

Còn chưa đi đến nơi, từ xa xa đã nghe thấy tiếng quát mắng và tiếng lất bần đá ghế, ngoài ra còn có tiếng cầu xin lấp bắp của Tôn Đại Ngưu.

Loan Loan và Tiểu Hoa biến sắc mặt, vội chạy nhanh đến gần xem. Bốn người đàn ông mặc trang phục quan quân đang đá ghế đập đĩa định phá quầy, không ngừng chửi bới: "Ông đây vất vả bảo vệ quốc gia, giết địch giữ đất, bây giờ ăn bánh lại cũng phải đợi, để ông đập quán cho xem".

Tôn Đại Ngưu kinh hoàng giữ thứ này thứ kia, cầu khẩn: "Quân... quân gia, có chuyện... chuyện gì cũng từ từ nói... Tiểu nhân... làm ăn nhỏ lẻ... Thủ hạ lưu tình".

Loan Loan đã quen nhìn người trong quân ngũ, vừa nhìn phục sức và đao của bốn người đó đã biết đây là quan binh châu phủ bản địa.

"Anh!" Tôn Tiểu Hoa vừa sợ hãi vừa sốt ruột, đặt thùng nước xuống gọi một tiếng.

Một tên mặt lưỡi cày trong bốn tên quan quân vừa đá bay một chiếc ghế nghe tiếng gọi liền quay lại lộ vẻ sừng sốt: "Không nhìn ra thằng cã lăm này lại có một đứa em gái xinh xắn như vậy".

Ba tên còn lại đồng loạt dừng tay, một tên vuốt cằm cười: "Tặc tặc tặc, quả nhiên vừa non mềm vừa ngon mắt".

Tôn Đại Ngưu biết không ổn, đám lính này đã sinh ra sắc tâm, vội vàng dang tay chặn trước mặt Tôn Tiểu Hoa như gà mái bảo vệ con, cười cầu tài nói: "Quân gia, không... không liên quan đến nó, có... có gì cứ nói với tiểu nhân".

"Mày tránh ra". Một quan quân đạp Tôn Đại Ngưu ra.

Thấy anh trai bị đạp ngã xuống đất, Tôn Tiểu Hoa kêu một tiếng sợ hãi rồi chạy tới đỡ, Loan Loan đứng phía sau mới lộ ra.

Bốn tên quan quân ngẩn ra một lát, trong mắt toàn là choáng ngợp. Một hồi lâu sau, tên mặt lưỡi cày mới bừng tỉnh lại, nói: "Không ngờ... Không ngờ ở nơi quê mùa này lại có tuyệt sắc như vậy, hôm nay bọn ta gặp may lớn rồi".

Loan Loan đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, đáy mắt lóe ánh sáng lạnh. Nàng hận nhất là những kẻ ức hiếp người già yếu và phụ nữ trẻ em, tâm tình bình lặng đã lâu lại bắt đầu cuộn sóng. Nhưng trong mắt đám quan binh thấy sắc là quên hết sự đời này, vẻ mặt nàng lại như một người đẹp lạnh lùng càng thêm vài phần xinh đẹp.

Bốn tên háo sắc vây Loan Loan lại.

Tôn Đại Ngưu đỏ cả mặt, điên cuồng lao tới định liều mạng: "Không... Không... không được động vào cô ấy".

Gã mặt lưỡi cày hoàn toàn không coi hấn ra gì, rút đao ra dùng sống dao chém xuống, cười lạnh nói: "Thằng cã lăm, mày mà dám lao tới nữa là ông chém chết".

Mặc dù là sống dao nhưng nếu bị chém trúng người cũng khó tránh khỏi kết cục vỡ đầu chảy máu thê thảm.

Ánh sáng lạnh lẽo sáng rực trong mắt, Loan Loan vừa định ra tay lại nghe thấy một tiếng xé gió rít lên. Gã mặt lưỡi cày đột nhiên ngã vật xuống đất ôm mũi lẫn lộn kêu gào, rất nhiều máu tươi chảy ra qua kẽ tay, rõ ràng đã gãy xương mũi.

Thứ ám khí đó lẩn vào vòng dưới đất leng keng, chỉ là một đồng tiền hết sức bình thường.

Ba tên còn lại cực kì hoảng sợ, tới tấp rút đao ra, hạ thấp người dáo dác nhìn quanh: "Ai! Ai dám phá hỏng chuyện tốt của quân gia?"

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói: "Cây mạnh bắt nạt yếu, ức hiếp nhân dân, quân đội Đại Lương ta không có loại cặn bã như các ngươi".

Âm thanh lạnh lạnh chậm rãi, lại mang sát khí rõ ràng.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Loan Loan lập tức hết trắng lại đỏ, trong lòng nóng bỏng, hai tai trắng như bạch ngọc chuyển thành màu đỏ rực.

Tôn Tiểu Hoa tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh, góc phố gió thổi nhẹ nhàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi, áo gấm màu xanh nhạt tung bay trong gió, tuấn tú tao nhã không nói nên lời, chỉ là hai bên tóc mai đã điểm bạc nên tỏ ra có phần dàu dàu.

Bốn người đó vẫn không biết giờ chết đã đến gần, cây bên mình đông người, thấy đối phương chỉ là một thanh niên tuấn tú văn nhã mà lại tay không tác sát nên lấy dũng khí vùng đao lao tới: "Xen vào việc của người khác, quân gia phải phế ngươi trước".

Lâu Dự hoàn toàn không để ý đến bọn chúng, mắt chỉ nhìn Loan Loan, dịu dàng vô hạn, âm thanh trầm thấp: "Loan Loan..."

Tâm tình cực kì phức tạp, Loan Loan không biết nên phản ứng thế nào.

Lâu Dự mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng khí thế凛冽 do nhiều năm chinh chiến sa trường có giấu cũng giấu không nổi, bốn tên quan quân nếu có một chút nhân lực thì lúc này nên biết khó mà lui. Nhưng mấy tên này bình thường đã quen tác oai tác quái, lại bị sắc đẹp che mắt, thấy mình bị coi thường, mất thể diện trước mặt người đẹp, lạng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt sinh ra sát tâm.

Bốn tên hùng hổ vùng đao vu vu chém vào chỗ hiểm trên người Lâu Dự.

Ức hiếp trăm họ, lòng dạ lại ác độc như thế, không thể lưu lại được. Ánh sáng lạnh lùng lóe lên trong mắt, đúng lúc mũi đao sắp chém tới người mình, Lâu Dự quơ tay một cái, không hề có vẻ mạnh mẽ nhưng lại biến ảo ra vô số bàn tay.

Gã mặt cười cầy chỉ thấy hoa mắt, trong tay đã trống không, thanh đao không biết đã rơi vào trong tay đối phương từ bao giờ.

Lâu Dự cầm đao trong tay quay mặt đao ra ngoài, vận nội lực vỗ ngang ra ngoài. Thân đao bị gió cản cong lại, vỗ mạnh vào đàn điền gã quan quân gần nhất, sau đó Lâu Dự nhanh chóng di chuyển, liên tiếp vỗ vào người ba tên còn lại.

Bốn âm thanh trầm trầm vang lên, cả bốn tên đều bị vỗ bay ra ngoài, bay qua bếp nướng bánh rơi xuống ngoài mười trượng, mồm miệng đầy đất, gào thét như heo bị chọc tiết, máu từ trong miệng trào ra. Trên người bốn gã dù không có vết đao nhưng khí hải đã bị chấn nát, nội phủ bị thương cực nặng, võ công đã bị phế hẳn.

Lâu Dự thu đao lại, cổ tay rung lên, thanh đao rền bằng thép ròng rại như sợi bông trong gió, kêu cách một tiếng, gãy thành hai đoạn.

Bốn tên bò trên mặt đất, máu mũi chảy dài, cực kì hoảng sợ nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt. Đến lúc này bọn chúng mới rõ mình đã trêu chọc phải người không nên trêu chọc, cũng không trêu chọc được, nhưng bây giờ mới hối hận thì đã muộn.

Vứt thanh đao gãy trong tay xuống, Lâu Dự nói lạnh lùng: "Vô công không phải dùng để ức hiếp người lương thiện. Các ngươi không xứng làm quân nhân Đại Lương, chạy về gặp đô đốc Phùng Ngạn của các ngươi, tự xin tước quân tịch".

Bốn tên này đâu còn dám nói thêm nửa câu, nhịn đau vừa lăn vừa bò như chó nhà có tang.

Tôn Tiểu Hoa nhìn mà hoa mắt mê mẩn, hả lòng hả dạ, vỗ tay cười nói: "Anh trai tuyệt quá, đánh hay lắm!"

Lâu Dự nhìn Loan Loan rồi lại quay sang nhìn Tôn Tiểu Hoa, nở nụ cười mê chết người, nói dịu dàng: "Em nhỏ, anh hơi khát nước, có thể đến nhà em uống chén trà không?"

Có thể quá đi chứ! Tôn Tiểu Hoa vốn chính là một người cực kì nhiệt tình, lúc này trong lòng tràn ngập sung sướng và ngưỡng mộ vị đại ca hết sức đẹp trai này, dù Lâu Dự không hỏi thì cô bé cũng sẽ tìm mọi cách kéo chàng về nhà làm khách. Lúc này thấy chàng chủ động đề nghị, Tôn Tiểu Hoa vui vẻ đồng ý, không nói không rằng kéo tay áo Lâu Dự đi về phía nhà mình.

"Anh trai, cơm tối cũng ăn ở nhà em luôn nhé". Tôn Tiểu Hoa quay lại nói với Tôn Đại Ngưu: "Anh dọn hàng đi rồi về luôn, buổi tối chúng ta thịt gà".

Tôn Đại Ngưu vui mừng hơn hớn: "Tốt... tốt, anh... anh đi mua con cá nữa".

Lâu Dự bị Tôn Tiểu Hoa kéo đi, mắt lại nhìn Loan Loan, trên mặt hiện lên nét cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trắng Sáng Chiếu Lâu Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 30: Chương cuối: Ba chén trà

Chén đầu tiên.

Lâu Dự ngồi thẳng tắp như một ngọn giáo dưới giàn nho, ánh nắng xuyên qua cành lá chiếu xuống loang lổ trên người chàng như có giọt nước rung động.

Thời gian nửa nén hương, chàng và Loan Loan đều không nói gì. Loan Loan không biết phải làm gì, cúi đầu vận vẹo ngón tay. Trong mắt Lâu Dự toàn là ý cười, khí độ ung dung nhìn nàng.

Tôn Tiểu Hoa chống cằm nhìn trái nhìn phải, cảm thấy bầu không khí hết sức kì dị.

Bà Tôn dù sao cũng là người từng trải, vừa thấy tình hình này đã đuổi Tôn Tiểu Hoa lên núi đào măng, chính mình thì lấy cớ đi vào bếp không quay lại.

Đề lại hai người này ngồi như tượng gỗ.

Lâu Dự nhìn Loan Loan, cuối cùng phá vỡ cục diện yên lặng: "Anh đã đến mấy ngày rồi, thấy em sống rất tốt, anh rất vui, không hề muốn quấy rầy em. Có điều, Loan Loan..."

Chàng ngừng lại một chút, thấp giọng than thở: "Anh rất nhớ em".

Loan Loan run lên, vẫn cúi đầu như cũ, mặt lại dần dần ửng đỏ.

"Em ngưng ngưng rồi kìa. Nếu em không thích anh thì vì sao lại ngưng ngưng?" Lâu Dự theo sát không tha, từng bước lần tới, quả thực đã coi đây như một trận công kiên chiến.

Loan Loan quay mặt đi không muốn để chàng nhìn thấy hai má đỏ bừng, tóc xanh bên tai khẽ bay theo gió, vành tai vốn trắng như bạch ngọc đã biến thành mã não đỏ rực trong suốt.

Lâu Dự cảm thấy như đang mơ, không nhận được điệu dàng gọi: "Loan Loan..."

Gió thổi lá cây xào xạc.

Lâu Dự nói khẽ: "Loan Loan, anh đã sai một lần nhưng nhất định sẽ không sai lần nữa. Em tha thứ cho anh được không?"

Trái tim Loan Loan rung lên, đột nhiên đứng dậy đi thẳng vào bếp. Một lát sau nàng quay lại, trên tay bưng một chiếc khay, trên khay có một ấm trà và một chiếc chén.

Mặt không biểu cảm, nàng đưa tay rót một chén trà nóng đưa cho Lâu Dự.

Lâu Dự quả thực không tin vào mắt mình, vui mừng vô hạn, cũng không ngại nóng, bưng chén lên uống một ngụm lớn.

Nước trà vào miệng, nét cười trên mặt dần dần động lại, ánh mắt sâu sắc khó dò, khóe miệng lại lộ vẻ đắng chát.

Nước trà rất ngọt, ngọt đến phát ngấy, ngọt đến mức cuối cùng trong miệng chỉ còn lại vị đắng.

Loan Loan chăm chú nhìn chàng. Trải qua sương gió và sống chết, gương mặt chàng đã không còn vẻ ngây ngô như khi còn trẻ mà chỉ có sự tao nhã và khí độ chín chắn.

Lúc đầu hai người gặp nhau, lưu vân tiển của chàng chĩa vào ngực mình, đầu mũi tên lại hạ thấp vài phần khó có thể nhận ra. Khi đó chàng là tướng quân trẻ tuổi lạnh lùng trầm lắng, nàng là tiểu bá vương thảo nguyên coi trời bằng vung, từ đó gắn bó với nhau.

Sau đó chàng cần tên cho nàng, nàng tìm thuốc giúp chàng, không cần ngôn ngữ đã bắt đầu đồng sinh cộng tử, sự ngọt ngào khó có bút mực nào tả xiết.

Ai ngờ ngọt đến tột cùng lại trở thành đắng.

Qua đôi mắt đen trắng rõ ràng của nàng, Lâu Dự dường như có thể nhìn thấy những suy nghĩ trong lòng nàng. Chàng yên lặng một lúc lâu, uống một hơi hết sạch chén trà, cười nói: "Trà ngon, trong ngọt có đắng, trong đắng có ngọt. Trong em có anh, trong anh có em. Người có tình nếu cuối cùng có thể trở

thành thân thuộc, ngọt có thành đắng, đắng cũng vẫn ngọt".

Đặt chén trà xuống, chàng mỉm cười nói: "Ngày mai anh lại đến".

Hôm đó đương nhiên không được ăn canh gà.

Chén thứ hai.

Hôm sau Lâu Dự không mời tự đến, ngồi dưới giàn nho tự nhiên như đang ngồi trong nhà mình, gật đầu nói với ba người nhà họ Tôn: "Ta đến uống trà".

Bà Tôn, Đại Ngưu, Tiểu Hoa đưa mắt nhìn nhau.

Hai mắt lạnh lạnh, Loan Loan đứng dậy đi vào bếp, một lát sau lại bung khay ra, vẫn là một ấm trà, một chiếc chén.

Nàng rót một chén trà nóng đưa tới.

Mắt Lâu Dự như biển sâu trầm tĩnh không có sóng, bung chén lên không cần suy nghĩ, uống một hơi cạn sạch.

Đắng, hết sức đắng, dường như sắc đủ mười cân hoàng liên, đắng đến mức máu trong người gần như chảy ngược.

Hôm đó Sa Loan máu chảy thành sông, Tổng thúc thúc bị thương nặng vẫn liều mạng yểm hộ mọi người phá vòng vây, Lưu Chính người bị trúng mũi tên vẫn quên mình chặn lại truy binh, Triệu Vô Cực dùng thân thể mình chặn mũi tên đoạt mạng cho nàng.

Còn cả năm ngàn tướng sĩ Hắc Vân kỳ lần lượt ngã xuống trước mắt chính mình.

Trong ba ngày tràn ngập sắc máu đó, nàng từng tin chắc Lâu Dự nhất định sẽ chạy tới, chàng nhất định sẽ không bỏ rơi một binh một lính ở đây.

Nhưng không, quá trình từ hi vọng đến tuyệt vọng như từng bước đơn độc đi đến địa ngục lạnh như băng, sự tin nhiệm phát ra từ đáy lòng từ đó sụp đổ, tình yêu đến từ phé phù dần dần bị đông lạnh.

Sự đắng chát khi bị phản bội, bị lừa gạt, bị từ bỏ như hơi nước ướt dính khó mà lau đi được.

Trong mắt Lâu Dự có sự buồn bã và tự trách vô tận, lại rót cho mình một chén trà đắng nửa ngửa cổ uống hết, mày cũng không nhú một chút, nói chậm rãi.

"Đã nếm cái đắng cùng cực, bất cứ đắng chát gian nan nào cũng sẽ không còn đắng nữa. Loan Loan, anh nợ em, nợ Tổng thúc và mọi người. Anh còn áy náy với rất nhiều, rất nhiều người.

Mấy năm nay hai nước Lương Sóc giao chiến, thương vong vô số, chưa nói Hắc Vân kỳ mà binh lính quân Sóc cũng là những tính mạng cha sinh mẹ dưỡng.

Ngon lửa chiến tranh vô tình, mạng người như cỏ rác, dưới tay anh cũng có vô số oan hồn quân Sóc. Trong mắt thân nhân của bọn họ, anh cũng là một ác ma đầy rẫy nợ máu.

Sa trường hiểm ác, chính trường quỷ quyệt, để dẹp loạn chiến tranh, cân bằng lẫn nhau, mỗi một bước đi đều là xương máu, tất cả mọi yên bình tốt đẹp đều được xây bằng vô số hồn phách. Sau đại loạn mới có yên bình, không có mưa máu gió tanh thì sao có sự thái bình hôm nay?

Dã tâm và mưu đồ của cá nhân, trăm họ thiên hạ phải lâm than. Anh đã đánh trận rất nhiều năm, mục đích không ngoài tìm kiếm thái bình yên ổn, trăm họ an cư lạc nghiệp không phải chịu nỗi khổ loạn lạc lang bạt".

Tóc mai như tuyết, gương mặt góc cạnh mang sự dịu dàng phát ra từ nội tâm: "Giờ đây cuối cùng thiên hạ cũng thái bình, nhân dân hai nước Lương Sóc ít nhất có năm mươi năm hòa bình yên ổn. Anh đã xin hoàng thượng được tháo giáp treo ấn, em thích nuôi gà bắt cá hái sen, anh sẽ ở bên em, hai tay sẽ không còn nhuộm máu nữa. Đã là bụi trần đều có nghiệp chướng, Loan Loan, thân anh không thuộc về mình, trong lòng tổn thương, lương tâm cũng hổ thẹn, hôm nay thiên hạ yên bình, em có thể cho anh cơ hội được đền bù hay không?"

Trong giọng nói của chàng có ý cứu chuộc, như chén trà đắng này, đắng tới cực điểm sẽ không còn sợ nữa, trong lòng ngược lại sinh ra khao khát và dừng lại.

Loan Loan nhìn chàng thật sâu, nghiền ngẫm những lời chàng vừa nói, như nước chảy qua mặt đất, những khe rãnh khắc sâu trong lòng dường như không còn khó vượt qua nữa.

Hơn nửa năm nay nàng sống bình yên ở Giang Nam, hạnh phúc mà thoải mái. Người chưa từng thấy chiến trường sẽ không hiểu tất cả hạnh phúc và thoải mái này đều được đánh đổi bằng máu và nước mắt của tướng sĩ ngoài biên cương.

Bao nhiêu chết chóc và mưu ma chước quỷ có lẽ cũng chỉ mong đánh đổi được một mái nhà đơn giản cùng cực thế này.

Chén trà đắng do Tổng thúc thúc và mọi người liều mạng giành được, nàng đã uống hết, kế tiếp phải chăng có thể khổ tận cam lai, giành lấy hạnh phúc gần trong gang tấc?

Tổng thúc thúc và mọi người chắc hẳn cũng hi vọng như vậy.

Lâu Dự lặng lẽ nhìn nàng một lúc lâu rồi đặt chén xuống: "Ngày mai anh lại đến".

Chén thứ ba.

Sáng sớm hôm sau quả nhiên chàng lại không mời mà đến, vẫn ngồi dưới giàn nho, ánh mắt bình tĩnh mà điềm đạm.

Ba người nhà họ Tôn đã quen với sự tồn tại của chàng, chỉ tò mò hôm nay chàng sẽ phải uống một chén trà thế nào.

Loan Loan không nói một lời, bụng khay đi tới, vẫn là một ấm trà nhưng lại có hai chiếc chén.

Ánh mắt Lâu Dự lập tức sáng ngời.

Loan Loan rót hai chén trà, một chén đưa cho chàng, một chén cầm trên tay, buông mắt không biết nghĩ gì.

Lâu Dự không cần nghĩ ngợi, vẫn một hơi uống cạn.

Nhất thời chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua lá nho.

Tôn Tiểu Hoa đứng gần đó lại hít sâu một hơi, quai hàm nghiến chặt, vẻ mặt đau khổ, chép miệng như chính mình vừa uống chén trà này.

Vừa rồi cô bé nhìn thấy Loan Loan ở trong bếp đổ hết một lọ muối vào trong ấm trà.

Không sai, trà mặn, có vị của nước mắt.

Trong bốn năm, nàng biết rõ là không nên nhưng lại ngày nhớ đêm mong, trong đầu chỉ có bóng dáng chàng. Không biết bao nhiêu lần trong mơ đã muốn bắt chập tất cả chạy đi tìm chàng, đến lúc bừng tỉnh mới phát hiện nước mắt đã ướt gối.

Trận Sa Loan đã đánh nát tất cả niềm tin và sự ỷ lại của nàng, thay thế bằng núi xương biển máu và vô số ác mộng, nước mắt tích thành biển rộng.

Nàng sợ, nàng lùi bước, nàng hèn nhát như rùa đen rút đầu, đóng kín nội tâm, cố gắng chôn giấu chính mình.

Lâu Dự nhắm mắt lại, trái khế chạy lên chạy xuống mới nuốt được hết chén trà cực mặn này. Khi chàng mở mắt ra, hai mắt đã hoàn toàn trong suốt và trấn tĩnh.

Chàng hiểu rõ, dưới vỏ ngoài xem như cứng rắn, sâu trong nội tâm Loan Loan tràn ngập yếu ớt và cảm giác không an toàn, mềm mại và dễ tổn thương.

Sau khi Dung Diễm chết, toàn bộ tín nhiệm và quyến luyến của nàng đều kí thác vào mình, giao cả trái tim và tính mạng vào trong tay mình. Hoặc là không yêu, hoặc là đã yêu toàn tâm toàn ý. Nàng yêu nồng cháy mà kiên quyết, không làm người khác tổn thương mà lại làm tổn thương chính mình.

Lâu Dự chăm chú nhìn nàng, giọng nói dịu dàng như nước ấm.

"Loan Loan, anh và em sánh vai bên nhau, đồng sinh cộng tử, chia sẻ buồn vui, cùng chung ấm lạnh. Em vui vẻ, anh cũng vui vẻ, em rơi lệ, trái tim anh cũng đau muốn chết.

Trên đời này không có một ai có thể đi vào trái tim anh như em nữa. Trên đời này cũng sẽ không có một ai hiểu được em như anh.

Làm em tổn thương một lần, anh ân hận suốt đời. Mặc dù đã sai một lần nhưng tấm lòng của anh dành cho em chưa hề có một chút thay đổi. Em vẫn có thể dựa vào anh, tin tưởng anh giống như trước. Anh biết một khi đã mất lòng tin, muốn tìm lại sẽ cực kì khó khăn. Em có thể từ từ tìm kiếm nhưng ngàn vạn lần không được rời xa anh, bởi vì bất kể em đi đâu, anh đều sẽ ở đó".

Loan Loan cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào trong chén làm chén trà gọn sóng lăn tăn.

Thù hận và hiểu lầm có lớn thế nào cũng có thể bị thời gian mài mòn, hóa thành vết thương đóng vảy trong lòng.

Những tổn thương của nàng có thể phai nhạt trước tình cảm sâu sắc của chàng, nàng vẫn cố chấp không bỏ xuống được, kì thực là vì người nhà của năm ngàn tướng sĩ đó.

Mẹ mất con, vợ mất chồng, con mất cha, những gương mặt đau khổ rơi lệ vô số lần hiện lên trong mơ khó có thể tiêu tan.

Mạng em là họ cứu, mà mạng của họ lại do anh hại chết. Vậy em làm sao có thể yên tâm ở bên anh?

Lâu Dự và nàng yêu nhau tha thiết, những rung động trong lòng nàng đều hiện rõ trước mắt chàng như soi gương.

Lâu Dự chăm chú nhìn nàng, nói nhỏ: "Phu nhân của Tổng thúc thúc được phong nhất phẩm hiền đức phu nhân, hai con đều không chịu thua kém, con trai năm ngoài tên đề bằng vàng trứng thắm hoa, bây giờ là phủ doãn Lâm Châu, con gái lấy con trai của Đại Lý tự khanh, vợ chồng hòa thuận quý nhau như khách. Cha mẹ của Lưu Chính và Triệu Vô Cực anh đều đã đón đến Thượng Kinh, mua nhà cửa ruộng vườn cho họ an dưỡng tuổi già. Hai em trai của Triệu

Vô Cực cũng đã nhập ngũ, hiện nay một người là đô úy cầm quân, một người làm chỉ huy giám sự trong Long Hồ vệ ở biên giới phía bắc. Người nhà của năm ngàn anh em Hắc Vân kỳ đó cũng đều có trợ cấp và được sắp xếp chu đáo. Anh có lỗi với họ, nhưng họ đều đã tha thứ cho anh".

Chàng ngừng lại một chút, nói: "Loan Loan, Tổng thúc thúc và mọi người tuần quốc, anh đau đớn, áy náy, tự trách hơn bất kì ai. Tất cả lời nói đều vô ích, chỉ có cố gắng bù đắp, sau này chúng ta cùng chăm sóc người nhà của họ thật tốt, được không?"

Giọng nói khẩn thiết chân thành, từng câu đánh động trái tim nàng.

Loan Loan nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong mắt mặc dù lấp lánh lệ quang nhưng đã có ánh sáng linh động chứ không còn tâm tàn ý lạnh.

Trầm tư một hồi lâu, nàng đưa chén trà lên miệng uống cạn.

Trà rất mặn, ngay cả chàng uống cũng phải nhíu mày, nàng lại không hề đổi sắc mặt, không có vẻ gì là khó uống.

Lâu Dự đau xót trong lòng, lúc lên tiếng thì giọng nói đã khắc cốt ghi tâm, quyết không từ bỏ, hùng hồn khí phách: "Em không thể nói nhưng anh hiểu là được. Em không thể sinh con anh sẽ không cần có con. Em không còn vị giác, từ nay trăm vị cuộc đời anh sẽ nếm thay em. Trong lòng anh, bất kể em biến thành thế nào cũng vĩnh viễn là Loan Loan của anh, điều này em không cần nghi ngờ, cũng không cần tự ti, bởi vì anh sẽ không thích một người nào khác trừ em".

Không gian tĩnh lặng, ngoài tiếng gió chỉ có tiếng ve kêu.

Ba chén trà nếm đủ ngọt bùi, đắng chát, mặn nồng của nhân gian.

Loan Loan bùng ra ba chén trà, im lặng nói rõ những khúc mắc không thể giải thoát trong lòng mình.

Lâu Dự uống ba chén trà, tự tin lồi lạc lần lượt lấp đầy rồi vượt qua tất cả những núi cao vực sâu ngăn cách hai người.

Loan Loan ngẫm nghĩ những lời chàng nói, vẫn ngồi im lặng. Lâu Dự nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt toàn là căng thẳng.

Gió mát thổi qua, mái tóc dài của nàng bay lên, tay áo chàng cũng đung đưa. Nắng ấm, hoa thơm, gió nhẹ mon man, nhẹ nhàng trong sáng dường như trở lại khi còn trẻ. Vạn ngựa cùng phi sầm sập trên thảo nguyên Dã Tây, sánh vai ngăn địch bảo vệ lẫn nhau trên núi Tuyết Phong, đối ẩm hát ca, ánh đao như cầu vồng trong đại doanh Lương Châu, phong cảnh như vẽ trên đường phố Thượng Kinh thấm vào ruột gan, đỉnh núi Vân Đình mỉm cười nhìn gió giục mây vần, cùng nhau ngắm non xanh nước biếc, cùng nhau nghe chim hót líu lo, cùng nhau uống rượu mạnh trong quân, hát khúc ca tòng quân, từng cảnh tượng lần lượt hiện lên trước mắt như vừa mới hôm qua.

Lòng dạ người này rộng rãi như trời cao biển rộng, những đau xót, day dứt, áy náy, chán nản trong lòng nàng dần dần nhạt đi.

Gương mặt nàng từ từ giãn ra, khóe miệng dần dần cong lên, như trút xuống được gánh nặng ngàn cân.

Lâu Dự quan sát sắc mặt nàng, thấy lúm đồng tiền ẩn hiện bên khóe miệng nàng, trong lòng nửa mừng nửa lo, nhẹ nhàng nắm tay nàng không muốn buông ra nữa.

Gió đã dừng lại, dường như cũng không muốn quấy nhiễu sự ấm áp lúc này. Ánh nắng len lỏi chiếu xuống qua tán lá. Hai người ngồi đối diện với nhau, một như phù dung tươi đẹp, một như cây ngọc đón gió, một lát cắt dưới ánh mặt trời đã đủ để động lòng người.

Ngoài cửa tiểu viện, Dung Hàm lặng lẽ nhìn hai người không thể quấy rầy đó, trong lòng mặc dù ghen tị nhưng lại có một chút cảm giác thoải mái vô cớ như trút được gánh nặng.

Thác Bạt Hồng Đạt đứng bên cạnh y, nhìn giàn nò rồi lại quay sang nhìn y, chợt có cảm giác đồng bệnh tương liên, cảm thấy quan hệ giữa hai người dường như gần hơn không ít.

Hắn nhếch miệng vỗ vai Dung Hàm: "Cùng là kẻ lưu lạc chân trời, gặp nhau cần gì từng quen biết, nào nào, Dung huynh đệ, hôm nay ta đi uống rượu cùng ngươi, không say không về".

Ngươi rốt cuộc có biết dùng thành ngữ không? Dung Hàm không biết nên khóc hay cười, nhấn mạnh: "Sai rồi, là ta đi uống rượu cùng ngươi".

Thác Bạt Hồng Đạt rất khinh thường y: "Ta uống mười vò thiêu đao tử cũng không vấn đề gì, ngươi uống được không?"

Nghĩ đến chai thuốc giải rượu vừa mới chế xong, trong mắt Dung Hàm lộ ra sự kiêu ngạo ép người hiếm thấy, giọng nói lại rất lạnh nhạt: "Phụng bồi đến cùng".

Đêm đó trong quán rượu nhỏ ở trấn Nam Bạc có một kẻ say rượu quậy tung.

Thác Bạt Hồng Đạt vừa khóc vừa cười, ồn ào đến mệt, cuối cùng nằm sấp xuống bàn ngủ say.

Dung Hàm cảm bầu rượu chénh choáng ngời trên bầu cửa nghe tiếng hát từ trên hồ truyền tới, khoe miệng mang nụ cười vừa đắng vừa ngọt.

Bầu trời đầy sao lấp lánh, một vành trăng khuyết lơ lửng chính giữa. Trên mặt hồ dưới ánh trăng có chiếc thuyền nhẹ đung đưa, tiếng sáo du dương, một người phụ nữ cất tiếng hát nhẹ nhàng.

Trời nước một màu đêm tàn hết

Trắng cả tương tư bạc mái đầu

Nhật nguyệt tương giao thêm bùng sáng

Nhưng nhớ nhìn quanh biết nó gì

Chỉ mong khi đối ẩm sênh ca

Trăng sáng chiếu lầu tây đôi bóng

Hoa quế mùa thu, hoa đào mừi dậm

Nước biếc non xanh, phương hoa chớp mắt

Chỉ mong được bên nhau mãi mãi, vĩnh viễn yêu người không có thương đau.

~~~~ HẾT ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trăng Sáng Chiếu Lầu Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.